

മ ണ ഗ ഭ ഉ റ ഭ യ ണ .

എ ണു ന്

പുസ്തകം . 6 }

ഔ ണി ക മ ണ ണ .

{ ലക്കം '1

മംഗളോദയം.

ഫഘൻ

പുസ്തകം. 6

പുസ്തക മംഗളം.

ലക്കം. 1

മംഗളം.

ഉത്സാഹത്തോടുകൂടിപ്പലതൊഴിലുകളുംചെയ്തലോകോപകാരം
നത്സാമത്വത്തോടൊപ്പംമിളിപ്പിച്ചുവരാതെമോദംജനങ്ങൾ
ദിസ്സപാതന്ത്രംദിശാശ്ചിമടിയിടിവെന്നൊന്നുമേശാന്തമെന്തേൽ
സത്സപാതന്ത്രവലിപ്പിതിന്നുനിയമാറാക്കണംലോകനാഥൻ

ര. ര.

പ്രസ്താവന.

മംഗളോദയം പറയത്തക്ക ബാലാരി
പുണ്യങ്ങളൊന്നും പിടിച്ചെടുക്കാതെ അഞ്ചാമ
ത്തെ വയസ്സു പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ
കഴിഞ്ഞ ബാലദശയിൽ അരിഷ്ട കൂടാതെ
കഴിഞ്ഞതിൽ കൃതാർത്ഥതയും മംഗളോദയ
ത്തെ ലാഭിച്ചു സ്നേഹിച്ച ബന്ധുക്കളോട്
കൃതജ്ഞതയും ഒപ്പമാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോ
ന്നുന്നത്. 'ബാലവൽപഞ്ചവർഷാണി' എ
ന്ന പ്രകൃതം വിട്ടു 'ദാസവത്' എന്ന സ്ഥി
തിയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങ
ളെ കാമപ്പെടുത്തുകയാണോ എന്നു തോ
ന്നുമാറ് ചില ബന്ധുക്കൾ സ്നേഹശങ്കാരം

തുടങ്ങിട്ടുണ്ടുതാനും. ഭാഷാസാഹിത്യലോ
കത്തിൽ യഥാശക്തി എന്തു ദാസ്യവേല
യും ചെയ്യാൻ മംഗളോദയത്തിന് അശേ
ഷം മടിയില്ല. ആ ചെയ്യുന്ന വേല തുറന്നി
കരമായി വരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആയതു ശ്രമി
ക്കാര്യംകൊണ്ടാണെന്നുള്ള ആക്ഷേപത്തിനി
ട കൊടുക്കാതെ കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന
മോഹവും ഉത്സാഹവും നന്നേയുണ്ട്. മോ
ഹവും ഉത്സാഹവും കൂടിയാൽ കാർയ്യാ
ഭ്യമാകുന്നതാണെങ്കിൽ മംഗളോദയത്തി
ന്റെ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ചില
ഭേദഗതികൾ ഇപ്പോൾതന്നെ കാണേണ്ട
തായിരുന്നു. അങ്ങിനെ കാണാത്തതിനുള്ള
കാരണം:—

വിപ്രസ്തിൻ നഗരമേമാൻകഥയകു?

സ്കാലദൂതാണാംഗണം

കൊടുതലോജ്ജ്വലഭാഗിവാസനം

പ്രാതഃഗൃഹീതപാനി

കോവിദാൻ? പാവിത്തവഞ്ചനവിധൗ

സപ്തേവ്വിദജ്ജനാഃ

കസ്താൽജീവസിമൊസഖൈ? വിഷകൃ

മിത്യായനജീവാമൃതം.

എന്നു പറഞ്ഞാൽ പഠഞ്ഞ ചോലതന്നെ പഠവാൻ ഞങ്ങൾ ഒരുക്കമില്ലെങ്കിലും കേരളത്തിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ സഹജീവികൾക്ക് പരക്കെ പ്രതിബന്ധങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുള്ള ചില ഗ്രാമപ്പിഴകൾ ഞങ്ങളേയും ഓരോ ധിക്കാരികളായിട്ടില്ലെന്നു സമ്മതിക്കുമ്പോൾ നിവൃത്തിയില്ല. സ്വർഗ്ഗം ഹരകാലം കഴിഞ്ഞു നല്ല ദശയിൽ കടപ്പാൻ കലശലാമസമല്ലെന്നും ഇപ്പോഴുള്ള ഗ്രാമപ്പിഴകൾക്ക് ചില

പരിഹാരങ്ങൾ ചെയ്യാൻ മതിയെന്നു കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്നു ചില ഒഴിവുകളും നോക്കിയിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലം അനുഭവത്തിൽ അറിയുക എന്നല്ലാതെ ഉടമിച്ച പാവൻ ഭരണമില്ല.

ഉന്നതിക്കായിട്ടുണ്ടു

പ്രയത്നമെന്തിനേണം

ഉന്നതവന്നുവെന്നെ

ദൈവവൃന്തനച്ചിട്ടും.

എന്ന മഹദ്ദാഹ്യത്തെയാണ് മംഗളോദയം പ്രവർത്തകന്മാർ അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിലധികമായി ഒരു പ്രസ്താവന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു പറയാനില്ല. പായേണ്ടതായ ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നുതന്നെമില്ല.

മസ്തിഷ്കശാസ്ത്രം

ജീവകാന്തശക്തിയും.

(ഇ. ആർ. മേനോൻ.)

നമ്മുടെ ശരീരത്തിലുള്ള ഓരോ അവയവങ്ങളുടെ സ്ഥ.വനസമ്പ്രദായത്തിലും, ഇതുകളിൽനിന്നു വേർപെട്ടു നിൽക്കുന്ന മനുഷ്യശക്തിയിലും, എന്തോ, ഒരു മഹത്തായ ശക്തി അന്തർവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു, ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. പുരാതന കാലം മുതൽ ശ്രമിച്ചുവരുന്നതായ ഓരോ പരീക്ഷകളുടേയും ഫലങ്ങളായി, ഇവകൾക്കുള്ള ഓരോ പുതുശക്തികളെക്കുറിച്ചു നാം ദിവസേന കേട്ടു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. അന്ധ

വിശ്വാസങ്ങളിൽ പ്രതിപത്തിയും നിഷ്ഠയും ഉള്ളവരെ ഇപ്പോഴും ധാരാളം കണ്ടുണ്ട്. അന്ധവിശ്വാസമെന്നത് അജ്ഞാനം പാറിയ ഒരു അനന്തവാരാധന. അതിനിന്നു നന്നെപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വാക്കുകളും, പ്രവൃത്തികളും അവർക്കു മാത്രമേ ധാരാളം കയ്യുള്ളു. തങ്ങളാൽ കാണപ്പെടുന്ന സംഗതികളെ, പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിനോടു യോജിപ്പിച്ചു കാഴ്ചകാരണങ്ങളോടുകൂടി അവകളുടെ തത്വം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക

പ്രാതെ ഉണർന്നു സന്ദർശിച്ചിട്ട്, താൻ ശലോമൻ രാജാവിന്റെ പാലാശ്വരമാണെന്നുള്ള നാട്ടുത്തോടും, അതിനിന്നു തുടർന്നു ഭിന്നനത്തോടുംകൂടി, അതുകൾക്കിടയിൽ ഒരു നിയമാണകഥകളുണ്ടാക്കി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വ്യാപരിപ്പിച്ചു; സാധുക്കളെ അജ്ഞാനത്തിന്നു വിട്ടുപോയില്ലെന്നും വിദ്വേഷം വീണ്ടും താഴുന്നതിന്നു കച്ചകെട്ടിപ്പാർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പലരുടെ മനസ്സിലുള്ള വികടസരസ്വതിയുടെ വിളയോട്ടാധിക്യംകൊണ്ടാണ്, മിഥ്യഭക്തിയുടെ പ്രാണവും ഇപ്പോഴും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്ന് വിട്ടൊഴിയാത്തത്. ഭാരത മനുഷ്യനും വിപ്രപ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളുണ്ട്. കയ്യഴിഞ്ഞ്, ശബ്ദം, പ്രവൃത്തി, ഉടുപ്പ്, ജീവനും, ഇവകളെക്കൊണ്ടും, ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ചില്ലായ്മയായി ഉണ്ടാകുന്നതായ മാനേക സംഗതികളെക്കൊണ്ടും, മനുഷ്യാർക്കുണ്ടാകുന്നതിൽ തിരിച്ചറിയാം. ഇങ്ങിനെ ഭാരത മനുഷ്യനും, ബാഹ്യനേത്രങ്ങളിൽ പെടുന്നതും പെടാത്തതുമായ പല പ്രത്യേകതകളുണ്ടെങ്കിലും, കാരോരുത്തനിലും അന്തർവ്യാപ്തമായിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ശക്തിയുടെ ഇടവിടായുള്ള ഭൂഷകൊണ്ടാണ്, അന്യന്മാർക്ക് അവനെ മാറ്റുമാറ്റത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഈ ശക്തിയാണ് ഒരുത്തനെ മാറ്റുമാറ്റം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്.

‘സംസ്കൃതോദേശേണാഭവന്ത്. സംസ്കൃതംകൊണ്ടാണ് ഗുണമൊദോഷമൊ ഉണ്ടാകുന്നത്. പനിനീർപുഷ്പം നമുക്കു സുഗന്ധത്തെ തരുന്നു. ചീഞ്ഞതായ ഒരു സാധനം നമുക്കു ദുർഗന്ധത്തെ അനുഭവപ്പെ-

ടുത്തു. സുഗന്ധമൊ ദുർഗന്ധമൊ ഉള്ളതായ സാധനങ്ങൾ, അതുകൾക്കു ഗുണദോഷശക്തിയെ; നമ്മുടെ നാസാരസ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു; എങ്കിലും നമുക്ക് ആവക ഗന്ധത്തെ കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ്. ജീവികളിലും അദൃശ്യമായ ഒരു ശക്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മേൽപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. സംസ്കൃതമാണ് ഗുണദോഷങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ഇതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തണമെന്നാണ്. ‘അവനാണ് എന്നു ചീത്തയാക്കിയത്; എന്നു സാധാരണയായി പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ. ഗന്ധമെന്നപോലെയാണ് ഇതും സംഭവിക്കുന്നത്. അന്യന്മാർ അറിയിക്കുന്നില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും അദൃശ്യമായ ഒരു ശക്തി, അടുത്തു ചെല്ലുന്നവരുടെ ദേഹത്തിലും, തലച്ചോറിലൊ പ്രവേശിച്ചു, അവരെയും ദുർമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് ഗുണപാപവിൽ നിന്നു ഗുണവും സിദ്ധിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ, ജീവികൾ തമ്മിൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതായ മനസ്സിലാക്കിയതിന്നുതുകൊണ്ടാണ്, ദുഷ്ടസമ്പക്കം തൃപ്തിപ്പെടുന്നതും, സജ്ജന സംസ്കൃതം അറിയിക്കുന്നതും, നമ്മുടെ പൊതുജനങ്ങൾ സമാർത്ഥശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ലോപിച്ചിരിക്കുന്നത്. അദൃശ്യമായ ഈ ശക്തിയെയാണ്, ജീവകാരുണ്യം (ജീവികളിലുള്ള ചിട്ടുതൂക്കം) എന്നു പറയുന്നത്. ഈ ശക്തി എല്ലാ ജീവികളിലും, ഏകദേശം, ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ ശക്തി, മനസ്സിന്നാണ്; ദേഹത്തിനല്ല. മനസ്സിന്റെ ശക്തിയെ അന്യോന്യം പകർത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു മദ്ധ്യമാശി മാത്രമാണ്, ദേഹം;

അല്ലാത്ത ശക്തിസ്ഥാനമല്ല. ഇതിനു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം.

സൗന്ദര്യവതിയായ ഒരു തരുണി, അനവധി ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നു. അവളുടെ സൗന്ദര്യകാലാവധി വരെ ഈ ആകർഷണശക്തിയും നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ തരുണി, അവളുടെ സൗന്ദര്യപൂർണ്ണിയോടുകൂടി, മരിച്ചുപോയതായി വിചാരിക്കുക. മരണശേഷം അവൾ ആരെങ്കിലും ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല; എങ്കിലും, സൗന്ദര്യത്തിനു കാര്യം വന്നിട്ടില്ലതാനും. എന്തുകൊണ്ടാണ്, ഇവളുടെ സൗന്ദര്യം ഇപ്പോൾ ആരെയും ആകർഷിക്കാത്തത്? അവളിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന അദൃശ്യമായ ഒരു ശക്തി ഇപ്പോൾ ഇല്ലായ്മയായിത്തീർന്നു. അതുകാരണ, പണ്ട് ഇവളുടെ ആകർഷണത്തിൽ പെട്ടിരുന്നവർ ഇപ്പോൾ പിന്നോക്കം മാറുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, കഴിയുന്ന പേരിൽ ആ ശരീരത്തെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നു മാറ്റുവാനും ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ ആകർഷണശക്തിയ്ക്കാണ് ജീവകാന്തശക്തിയെന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ, ഇതേശക്തിതന്നെ, ഒരു വികൃതരൂപത്താൽ മൂടപ്പെട്ടിരുന്നാൽ, ഈ ആകർഷണമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇപ്രകാരം, മനഃശക്തിയുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ, അവയവങ്ങൾ മൂലം, പുറത്തുവരുത്തുന്നു. ചിലർ, തങ്ങളുടെ വേഷാവിഭാസവൈശിഷ്ട്യത്താൽ ജനസംഘത്തെ അപഹൃതചിന്തയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചിലർ, തങ്ങളുടെ സാരഗർഭങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളാലും, മാറുചിലർ, സാത്വികമൂലപ്രകടനത്താലും, സമുഖതമൂലവും, ജനങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്നു. ഇനിയും ചിലർ, തങ്ങളുടെ കാപട്യത്താലും, മഹത്തായ വാ

ഗാനങ്ങളാലും വശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ സംഗതികളിലും, ഇപ്രകാരമുള്ള മാനേകന്മാർ നമ്മുടെ ജീവകാന്തശക്തിയുടെ അദൃശ്യമായ വിജയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ ശക്തിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം തലച്ചോറാകുന്നു. ഇതിനെ ഉദാഹരണസാഹിത്യം തെളിയിച്ചു, വിവരമായ ഒരിവുണ്ടാക്കുന്നതിനാണ് ഇപ്പോൾ പലരും ശ്രമിച്ചുവരുന്നത്. ഇവ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ സ്ഥൂലമായിട്ടെങ്കിലും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനാണ് ഞാനും ഇപ്പോൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

തലയുടെ ഒരു ചെറിയ — എങ്കിലും പ്രാധാന്യമേറിയ — ഭാഗമായ 'മസ്തിഷ്കം' അല്ലെങ്കിൽ 'തലച്ചോറ്' അനേകം ഞരമ്പുകളെ (Nerve Cells) കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവകൾ, മനോവിചാരത്തിന്റെയും, ഉണർച്ചയുടെയും ആസ്ഥാനവുമാകുന്നു. ഈ ഞരമ്പുകളുടെ യോജിപ്പിനെയും, സ്ഥാനഭേദങ്ങളെയും, ഇപ്പോൾ, ഒരു പ്രത്യേകശാസ്ത്രമായി പഠിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. നവീനതത്വശാസ്ത്രപ്രകാരം ഇവകളെ പ്രകൃതിയനുസാരമായി സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യാം. എങ്കിലും, ഇവകൾക്കും മനസ്സിനും തമ്മിൽ സംബന്ധമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ, എന്തു വിധത്തിലാണ് സംബന്ധിതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, ദേഹവും മനസ്സുമാകുന്ന മറകളുടെ പിൻഭാഗത്തു തുളിക്കുളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവകാന്തശക്തിയുടെ പ്രസരണസമ്പ്രദായം, ഭാവവ്യത്യാസം എന്നുപ്രകാരത്തിലെന്നു ഒരു തീർച്ചയായ നിയമത്തെ, ഇതുവരെ ആരും ധൈര്യമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മസ്തിഷ്കശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ പലരും, ഞരമ്പുവഴി

ഓവും, ജ്ഞാനഗർഭവും, രസകരവുമായ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നതായ പല പുസ്തകങ്ങളും എഴുതിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഞ്ഞെമ്പാകളുടെ സ്ഥാനഭേദങ്ങളേയും, അപകളിൽ കാരോന്നിന്റെയും പ്രവർത്തിവിശേഷങ്ങളെയും പറ്റി പ്രസ്തുതപുസ്തകങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു മുഴുവനും വിശ്വസിക്കുത്തക്കതല്ലെന്നും, യുക്തിഭംഗങ്ങളുണ്ടെന്നും മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ, പചയം പറയുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ഈ ശക്തിയെ ന്യായമായവിധം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലാതെ, ഇതുകളുടെ മാധാന്യത്തെക്കൊണ്ടും, സാക്ഷിത്വത്തെക്കൊണ്ടും, പൂർണ്ണമായി അറിയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒരു മനുഷ്യൻ മൌഢ്യമായിരിക്കുന്നു. സന്തോഷവാനും, സുമുഖനും ആയിരിക്കുന്ന ഒരാൾ ഇയ്യാളുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്ന്, അല്പസമയംകൊണ്ടു, മൌഢ്യപ്രാപ്തയെന്നും, സന്തോഷഭരിതനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇതെങ്ങനെ? മൌഢ്യപ്രാപ്തപദനസ്ഥാനമായ ഞ്ഞെമ്പാകളെ ബന്ധിച്ച്, സന്തോഷസ്ഥാനത്തെ സുമുഖൻ തുറന്നുവിടുന്നു. സുമുഖനിൽ നിന്നു അദ്ദേഹമായ ഒരു ശക്തി മൌഢ്യനിൽ പ്രവേശിച്ചു, മൌഢ്യസ്ഥാനാധിപനായ ഞ്ഞെമ്പാകയെ, തന്റെ അധികശക്തികൊണ്ട് അമർച്ചചെയ്യുകയോ, തീരെ ഇല്ലാതാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഇതിനുശേഷം, തന്റെ സന്തോഷകലവായായ ഞ്ഞെമ്പാകളിൽ നിന്നുള്ള ശക്തി, മൌഢ്യന്റെ സന്തോഷസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ, എന്തുകൊണ്ടു, സന്തോഷചാൻ മൌഢ്യത വരുവാൻ പാടില്ല? എന്നൊരു ചോദ്യം, പക്ഷെ പറയപ്പെടുന്നു. അതിന്നുത്തരം പറയുകയാണെ

ങ്കിൽ, മൌഢ്യം ഒരുവന്റെ സകല നാഡികളെയും ക്ഷീണിപ്പിച്ചു മനസ്സിന്റെ ശക്തിയെ കുറയ്ക്കുന്നു, എന്നു മാത്രമാണ് പറയേണ്ടത്.

മാനുഷഹൃദയത്തിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭാവവ്യത്യാസങ്ങളുടെ മൂലസ്ഥാനവും ശേഷവിദ്യസ്ഥാപനവുമായ, ഞ്ഞെമ്പാകളിൽ, അതാതിന്നുള്ള പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളെയും, അപകളിൽ കാരോന്നിന്റെയും ജോലികളെയും തിരിച്ചറിയുന്നതായ ശാസ്ത്രം, വളരെ ഗാഢീകൃതമുള്ളതും, മാനുഷലോകത്തിന്റെ ശ്രേയോഭിവൃദ്ധികളെ, ഉൽപ്പാദനവിധിയിൽ നിന്നുവാൻ ഒരു പ്രധാന താങ്ങായി ഭവിക്കുന്നതും ആകുന്നു, സംശയമില്ല. ഈ ശാസ്ത്രപഠനം, കായികമായും, മാനസികമായും, സകലകുടുംഭപരിപൂർണ്ണനൽകുകയും ചെയ്യും. വിവേകജ്ഞാനമുള്ളവർക്കുപോലും ജീവകാന്തശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള മതിയായ അറിവു സിദ്ധിക്കുവാൻ അഭിലാഷമുണ്ടാകുന്നതാണെന്നു മാത്രമല്ല, അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതയും മനസ്സിലാക്കി, ന്യായമായും മാനമായും അതിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട്, ഉടമസ്ഥനാഭര അനുഗ്രഹിതന്മാരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യും. മസ്കിഷ്ശാസ്രവ്യാ, ജീവകാന്തശക്തിയും പ്രാണസ്തോഹിതന്മാരാണ്. കസ്കിഷ്ശത്തിലെ ഞ്ഞെമ്പാകളിൽകൂടിയും നമ്മുടെ ഹൃദയം അധാരവങ്ങളിൽകൂടിയും, ഈ കാന്തശക്തി ഇടവിടാതെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്. ഇവകൾ സന്തോഷത്തെയും സന്തോഷത്തെയുമുണ്ടാക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ആകർഷണവും, ഉപേക്ഷിക്കലുമാകുന്നു, നമ്മുടെ ജന്മവും തോൽവിയും. നമുക്കു ഗുണാനുഭവം വരുന്ന സന്തോഷം

ഭൂമിയിൽ, നാം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ, ആപത്തിലേയ്ക്കും നാശത്തിലേയ്ക്കും ചിലപ്പോൾ നമ്മെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വലിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്ന ഈ ശക്തി, നമ്മെ എന്തെങ്കിലും ഒരു വഴിയിൽ മാത്രമേ നയിക്കുന്നുള്ളൂ. ആ വഴി, ചിലപ്പോൾ ഗുണകരമായും, ചിലപ്പോൾ, ദോഷമായും പരന്നിരിക്കുന്നു. വലിപ്പിച്ചാൽ, നമുക്കു ഗുണദോഷത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, തക്ക സമയങ്ങളിൽ, അപകടം പറ്റാതെ മാറുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഞൈവ്യാകൃതികളിൽ പലവഴിയ്ക്കും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ ശക്തികളെ ഒന്നായി കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറയുമ്പോൾ, അതു മനഃശക്തിയായിരിക്കും. ടേബിളിന്റെ മേൽ നിൽക്കുന്ന സേനാനായകനെപ്പോലെ, കായികശക്തികളുടെ മറവിൽ, അതുകൾക്കു ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനഃശക്തിയുടെ നേതൃത്വം വഹിക്കുന്നതായി വേറൊരു ശക്തികൂടിയുണ്ട്. ഈ അദൃശ്യശക്തിയായ പ്രധാന സേനാനായകനെയാണ് 'അഹം' ego, or self എന്ന് വിളിച്ചു വരുന്നത്. മാനുഷരെ കൊടുത്തുവന്നതായ ഈ ഞൈവ്യാകൃതികളുടെ പ്രത്യേകശക്തികളെയും, അവകളുടെ സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങളെയും, കുറിച്ച് ഭേദിച്ച് സിദ്ധിയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെങ്കിലും, വിഷയം ഗൗരവമുള്ളതുകൊണ്ട്, അതിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയത്നവും, ഗൗരവത്തോടെ ചെയ്യേണ്ടിവരും. എന്നാൽ, പ്രയത്നഫലം ജന്മസാഫല്യത്തെത്തുടർന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ, രണ്ടുപക്ഷമില്ലതാനും. ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥയാണല്ലോ യോഗീശ്വരന്മാരും അന്വേഷിച്ചിരുന്നത്.

തലച്ചോറിൽ പല ഭാഗങ്ങളുണ്ടെ

ന്നും, ഈ ഭാഗത്തെ ഭാഗവും കാര്യശക്തിയാൽ പ്രസരിപ്പിച്ചുവന്നതാണെന്നും, ഇവകളിൽ ഒരോന്നിന്റെയും ചലനം, അതിൽ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഭാവഭേദത്തെ പുറത്തു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതാണെന്നും, നവീന മസ്തിഷ്കശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. പുറത്തു പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനായ ഭാവം ഒതുങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തുകൊണ്ടു വിരൽ വരുന്നതുകൊണ്ടു, ആ ഭാഗത്തിന്നു ചലനം വരുത്താവുന്നതാകുന്നു. പക്ഷെ, ജീവകാന്തശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്ന ആൾ, വളരെ മനഃശക്തിയുള്ളവനും, എളുപ്പത്തിൽ തന്റെ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിക്കുന്നവനുമായിരിക്കണം. ആരിൽ ശക്തി പ്രയോഗിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുവോ, ആയാൾ, പ്രയോഗിക്കുന്നവനെക്കാൾ മനഃശക്തി അധികമുള്ളവനാണെങ്കിൽ, മറാവന്റെ പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം നിഷ്പലമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് ഓരോ ദേഹബലത്തിന്റെയും സ്ഥിതി. കായബലം ധാരാളമുള്ളവനു കീഴ്ന്നിരിക്കുന്ന ഭരതനെ എളുപ്പത്തിൽ തോല്പിച്ചു കീഴടക്കും. ഇരുവരും സമബലവാനാണെങ്കിൽ അവർ, തമ്മിലുള്ള മൽപ്രയോഗങ്ങളുടെ ഫലവും സമത്വത്തിൽ കലാശിക്കും. അതിനുപകരം, ബലമീനൻ, ബലധാനെ അമച്ഛവയ്ക്കാൻ ഒരുങ്ങിയാൽ അതിന്റെ ഫലം അവജയമാണെന്നു നമുക്കുല്ലാവരും അറിയാവുന്നതല്ല. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരായിരിക്കുന്ന ജാതികളുടേയും മറ്റും മനഃശക്തി, ശൌര്യവീര്യപരാക്രമികളായിരുന്ന മഹാജാക്കന്മാരെയുംകൂടി കീഴടക്കിയിരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ഇവരുടെ ശക്തി, സൈന്യം

ഛേ, വിറപ്പില്ലകയും, നാമാവശേഷമാക്കി
 ത്തിഷ്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിലെല്ലെങ്കിലും
 ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്, അധികംകാലം പിന്നോ
 കം പോകണമെന്നില്ല. സ്വാമിരാമകൃ
 സ്ണപാമംസൻ, സ്വാമിവിവേകാനന്ദൻ,
 ഗണപതിസ്വാമികൾ, ഇവരെല്ലാം അടു
 ത്തകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണ്.
 പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ അനേകജി
 പ്താലും ചിലരില്ലെന്നില്ല. നെപ്പോളിയ
 ന്, നെൽസൺ, വെല്ലിങ്ടൺ, ഗ്രാഡ്
 സ്റ്റർൺ, മുതലായവർ അസാമാന്യമനു
 ശക്തിയുള്ളവരായിരുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ, അ
 വർസാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന അതുതകർമ്മങ്ങളിൽ
 ഒന്നെങ്കിലും അവർ ചെയ്യാൻ സാധിയ്ക്കു
 ന്നതല്ലായിരുന്നു. മനുശക്തിയുടെ ഫല
 മാണ് ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥ. ഏകദേ
 ശം രണ്ടും ഒന്നാണെന്നതന്നെ പായാം.
 സ്വപ്നപ്രത്യാസമയമുള്ള. ഇതു സാധിയ്ക്കു
 ന്നതിന് ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു നിഷ്കാ
 യാകുന്നു. ഒരു കാര്യം പ്രവൃത്തിയ്ക്കുവാനാ
 രംഭിയ്ക്കുമ്പോൾ, അതു നാം പ്രവൃത്തിയ്ക്കു
 ന്നതെന്തിന്? ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യേണ്ട
 തു നമ്മുടെ മുയാണോ? എന്നീ രണ്ടു
 ചോദ്യങ്ങൾ മനസ്സിനോടു ചോദിക്കണം.
 പ്രവൃത്തിയ്ക്കു അഥവാ ഉദ്ദേശമില്ലെങ്കിലും, അ
 തു നമ്മുടെ മുയാണെന്നു തെളിഞ്ഞുകഴി
 ഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ മനസ്സു മുഴുവൻ ആ പ്ര
 വൃത്തിയിൽ ചെലുത്തണം. കാര്യം ഹൃ
 ദയമായാലും നിസ്സാരമായാലും വേണ്ടില്ല.
 നാം ചെയ്യുന്ന സകല പ്രവൃത്തികളിലും ന
 മ്മുടെ മനസ്സുകൂടെ വേണം. 'വർത്തമാനം
 പാഞ്ഞു' ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. 'മനോര
 മപ്രകാശം' വഴിനടന്നിരിക്കട്ടെ. 'ഉറ
 ക്കാത്തതിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു സംസാരിച്ചു

തൊന്നും മനസ്സിലായില്ല'. എന്നിത്രാദി
 സാധാരണ കേടുവരുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്.
 കാലിന്മേൽ ഒരു മുളകൊണ്ടു എടുത്തു
 കളയുന്ന സമയം ഇത്തുടക്കം മനസ്സിനെ
 ഇവർ വെട്ടിക്കൊണ്ടു പാഞ്ഞയയ്ക്കുമോ?
 ഇല്ല. ദേഹത്തിലുള്ള വേറെ വല്ല പരു
 ക്കൾക്കും ശുശ്രൂഷചെയ്യേണ്ടുന്ന സമയം
 ഇവരുടെ മനസ്സിനെ തെണ്ടിനടക്കാനു
 വർത്തമാനം? ഇല്ല. ഇതാണ് തെറ്റി. ചി
 ലതിൽ മനസ്സുവെക്കുകയും ചിലതിൽ മന
 സ്സു വിടുകയുമുണ്ട്. പ്രവൃത്തികളുടെ സാ
 മ്യം നിസ്സാരതയുമല്ല വിചാരിക്കേണ്ടത്.
 താൻ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ,
 അതിൽ തന്റെ മനസ്സു മുഴുവൻ വേണം.
 ഇതാകുന്നു മനുശക്തി കിട്ടുവാനുള്ള ഒന്നാ
 മത്തെ വഴി. ഇതുതന്നെയാണ് പലരേ
 യും മഹാനാരാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളത്.

What ever you do, do it
 with your might; and, do not do
 any thing by halves.

ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥയെപ്പറ്റിയും,
 അതു സാധിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കു
 റിച്ചും, അതിന്റെ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചും,
 മറ്റും ഇതേയും പ്രതിപാദിച്ചതുകൊണ്ടു പ്ര
 കൃതവിശദമായതുകൊണ്ടും, ഇതുകുറിച്ചു
 റി വളരെ പായുവാനുള്ളതുകൊണ്ടും, അ
 ത്, എന്നിയൊരവസരത്തിലെല്ലാ നീട്ടിവ
 യ്ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

തലച്ചോറിൽ ഭാരതാ ഭാഗങ്ങളിലും
 ഭാരതാ ഭാവങ്ങളടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും, മ
 നുശക്തിയുള്ള ഒരു മസ്കിഷ്ശാസ്രവ്യത്തെ
 അവയെ പുറത്തുപുറത്തുപാൻ സാധിയ്ക്കു
 മെന്നും, പാഞ്ഞുവെച്ചുപാറ്റാം. താഴെ പ
 റയുന്ന ഭാവങ്ങളടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങ

ഒരു ചലിപ്പിക്കുന്നതാണ്; പക്ഷെ, കാ
ന്തശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നവന്റെ മനഃശ
ക്തിയുടെ ആധിക്യംപോലെയായിരിക്കും,
ഭാവങ്ങളുടെ പുറത്തെത്തലുള്ള പ്രവാഹശ
ക്തിയും. ഫാസ്റ്റ്, മോഡേൺ, കാ
ർഷ്യകാരണങ്ങൾ, എണ്ണം, മാതൃത്വബു
ദ്ധി, താരതമ്യപ്രകൃതി, ഭക്ഷണാഭിരുചി,
വണ്ണപ്രകൃതിസമ്മാനം, സൂക്ഷ്മവിവേക
ജ്ഞാനം, സ്വാഭാമാനം, പൂർണ്ണസമ്മതം, കീ
ഴവഴക്കം, ഭക്തിബഹുമാനം, സ്വാഭാബുദ്ധി,
ഭാവിഗുണമുള്ള, സന്താനാസക്തി, സന്തോ
ഷപ്രദാനശക്തി (സുഖവത), എന്നീ ഭാവ
സ്ഥാനങ്ങളെ ചലിപ്പിച്ച്, ആ വിചാരങ്ങ
ളെ ഒരുത്തനാലുണ്ടാക്കും. ഇവക ഭാവങ്ങളെ
ഉടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തൈരമ്പുകളുടെ സ്ഥാ
നനിശ്ചയത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതയോലെയും,
തന്നിലുള്ള കാന്തശക്തി പ്രവാഹം അന്യ
നിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയുടെ
ആധിക്യംപോലെയുമിരിക്കും ചലന പ്ര
യോഗത്തിന്റെ പൂർണ്ണപൂർണ്ണചലനം. മെസ്
മറിസം, ഹിപ്പോട്ടിസം, എന്നിവകളെപ്പറ്റി
പലരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഈ വക പദ
ങ്ങൾ പലരും ഉരുവിടുന്നമുണ്ടായിരിക്കും.
പക്ഷെ, പ്രകൃതിയിൽ മുഴുവനും വ്യതിചി
രിക്കുന്നതും, ഇതു കൂടാതെ യാതൊരു ചരാ
ചരങ്ങൾക്കും, ഒരു നിമിഷംപോലുമുള്ള ഭൂ

വാസം അസാധ്യമാക്കിത്തീർന്നതായ,
ഈ കാന്തശക്തിയുടെ മാതൃത്വപ്രകൃതി
കളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സൂക്ഷ്മജ്ഞാനമുള്ളവ
ർ, വളരെ ചുരുക്കം പേർ മാത്രമേയുണ്ടാ
യിരിക്കുള്ളൂവെന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായ
വ്യത്യാസം വരുവാൻ തരമില്ല. ജനസാമാ
ന്യങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള സാധാരണധാര
ണപോലെ തന്നെ, എളുപ്പത്തിൽ പരി
ച്ചരിയാവുന്നതോ, പരിചയിക്കാവുന്നതോ
ആയ കാര്യമല്ല ഇതെങ്കിലും, മന്ദിഷ്ഠത്തെ
ഒരു ശാസ്ത്രമായി വിചാരിച്ചു, മാറ്റ ശാസ്ത്ര
ങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ഗുരുമുഖത്തിൽ നി
ന്നും കേട്ട്, അതിനിഷ്ഠയോടെ അഭ്യസി
ക്കത്തക്ക യോഗ്യത ഇതിനുണ്ടെന്നു മാത്ര
മല്ല, ഇതു ജീവിതതത്വത്തിന്റെ നാരാ
യണവരാണെന്നും കൂടി സന്ദയം പായാം.
ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥയെ ലഭിക്കുവാൻ എ
ല്ലാവരും സാധിക്കുന്നതാണെന്നും, ആ
അവസ്ഥ, നമ്മെ ലൗകികവിഷയത്തി
ലും, ആത്മികവിഷയത്തിലും, ഉത്തമനി
ലയിൽ ജീവിതത്തെ നയിക്കുവാൻ സമാ
ധിക്കുന്നതാണെന്നും, അതിനാൽ അതി
ലേക്കായി ലോകം പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണെ
ന്നും കൂടി ഈ അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊ
ള്ളുന്നു.

ഒരു ശ്മശാന പുഷ്പം

ഉല്ലാസത്തോടനാമിജനകനരിയിൽവാ-
ഴെണ്ടസൗഭാഗ്യമുഖ
ജ്വലിക്കുന്നില്ലാത്തശിശുവതിനരുതാ-
ത്തൊരുസൗരഭമില്ല.

ചൊല്ലാകുന്നില്ലാത്തമധഃമധുരയി-
ല്ലാത്തതല്ലേവമത്താ-
ലല്ലാത്തകാണ്ടുന്നിനങ്ങളായി. സകലജന
ശാസ്ത്രമംഗസമന്വൃതം.

ഏതനാമാത്മമോത്താലനിതരസുമസം-
 ധാരണൈതപനവണ്ണി
 ചോതത്തക്കൊന്നതല്ലെങ്കിലുമതുജനതാ-
 സാധുവാദാഹമത്ര
 പുതരീപുണ്ടുപുക്കുകിടയിലൊരുചിത
 സ്ഥാനമില്ലെങ്കിലുംവൻ
 പ്രേതകാട്ടിൽജനിക്കുന്നതിനടുതിതമേ-
 താണ്ടുനിവണ്ടുചെയ്തോ?
 ശ്രീമതപംപാരമേദംഗരിയിലധിവാ-
 സത്തിനാകാശ്ശിലംകു- (മോ
 ഗ്രാമത്തിൻമൂലയോവല്ലൊരുവയൽനില്പ-
 ജന്മഭൂവായിരുന്നാൽ
 ഈമട്ടാകില്ലേമോ!നിൻകഥ,സുരചിരസൗ-
 ഭാഗ്യസൗരഭ്യസാരം
 ഒന്നുമെത്തസ്സംസ്കൃതിക്കുംകൂർക്കസുമചരി-
 ത്രത്തിലൊന്നായിരിക്കും.
 കഷ്ടം!സാക്ഷ്യമാലോകനമതിനയി!നീ
 പാരത്രയാലിപ്പുസപ്താൽ-
 കൃഷ്ണനിനാസധംനാഗരികനൊരളിബാ-
 ലനുമെത്തിലനേടാൻ
 ഇയ്യംപോലൊന്നുകേളീവനപവനസുവാ-
 നേടുവാൻകൂടിയില്ലി-
 ന്നയ്യംനിസ്സാരമല്ലിനിതിനിമുദ്രവ-
 സ്ഥാനമത്രനിദാനം.
 വാടിപ്പൊകുന്നനേരത്തെയ്!ജലമരുളും
 കൈകളോമന്തതൊട്ടാ-
 വാടിക്കൂട്ടത്തനീക്കുന്നതിനൊരുകൊടുവാ-
 ളോനിനക്കിപ്പതന്നെ; (രിം-
 മോടിപ്പൊക്കോത്തൊരുനിനപ്പരിചപാടുവ-
 ക്കിക്കുവാൻപൊഴെല്ലാം
 കൂടിക്കാണുന്നതിനിപ്രകൃതിയുടെകുപാ-
 ലോകമെന്നൊന്നമാത്രം.
 ഭൂതക്കൂട്ടങ്ങൾതൻനിർദ്വന്ദ്വനയനയുഗം
 രൂപാസൗഭാഗ്യവുടേ-
 ശ്ലേതത്തിൻഗന്ധമേന്മനനിവനനഖമാ-
 യുള്ളസൗരഭ്യപുഷ്പം

മാതംഗത്തിൻമദത്തിൽകൊതിയെഴുമടവി-
 മത്തളംഗങ്ങൾസാരം-
 സൂതംതേനുംലഭിക്കുന്നതിനലകിലമോ!
 കഷ്ടമേംതളാണോ?
 കന്നിപ്പീടുംചുഴൽക്കാടിയുടെകൊടുവേ-
 ഗത്തിലോപ്രേതധൂമം
 ചിന്നിക്കാട്ടികളെല്ലാംചുഴലുമളുചിലോ-
 തന്നെനിൻപ്രാണമാനി;
 നിന്നിക്കാഴ്ചത്തന്നോക്കിസ്സുകരുണമനുശോ-
 ചിക്കുവാനായ്ശുശാന്തം
 തന്നിൽബന്ധുക്കളാരംഭവചചികഴുവോ-
 കാകനോരോചനീയം.
 വി,ണ്ണിക്കിപ്പീടവാൻതന്നടയവർനടകൊ-
 ണ്ടിടവെ,തല്ലരിം
 വെണ്ണിനാക്കുന്നതിനായ്ചുടലയിലണയ്-
 നോരമോ!ദീനദീനം (രീ-
 കണ്ണിർവാത്തിടവെ,നിന്നടയിലണയനി-
 ക്കി,പുകഞ്ഞൊന്നമപ്പാ-
 ളെണ്ണിടാതെപൊഴിക്കുംചുടുചുടയധികം
 രണ്ടുനിന്നുകൂടി,
 ആരകതശ്രീവിലാസംതഴുകിയപവിഴം
 കൊണ്ടുച്ചുത്തത്തെയുംനൽ
 സാരസ്യാചേതുമുക്തമാണിയുടെശകലം
 കൊണ്ടിതറക്കുടിനേയും (ചുടൽ
 സൈവരംനിർമ്മിച്ചുകൈതാൻതവശിരസി
 കാട്ടിൽവാഴുന്നതിനി-
 നേരത്തെയും!ചരച്ചു!ചരച്ചുമിമതടു-
 കാവതോദൈവയോഗം.
 ആരാമത്തിൽജനിക്കുന്നതിനമിമജനാ-
 നന്ദസന്ദായിയായി-
 ത്തിരാനൊന്നിമാർത്തന്നണിമുടിയിലല്പ-
 കാരമായ്ക്കാഴ്ചവാനും
 പാരതിപ്പോറ്റിനിനക്കേറിടമൊരുമ-
 ദൃഷ്ടങ്ങൾനീങ്ങാനുമെന്മാ-
 ടാരാധിസ്തീശപരൻതൻകഴൽ,ഫലമുളുവോ-
 മന്ത!ജനാനന്തരത്തിൽ.

മരുതുകുന്നാകുമേനോൻ.

മണ്ണ് - ഒരു ഭക്ഷ്യം

ഒരു ദീർഘകാലത്തെ ദേശാടനവും കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തിയ ഭന്താവിനോട, ധനശാസ്ത്രത്തിൽ നിപുണയായ ഭയ് “കുട്ടിയെ പല്ലുകൊടുത്തു ശീലിപ്പിച്ചാണ് ഞാൻ വളർത്തിയിരിക്കുന്നത്” എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ “മണ്ണു കൊടുത്തു ശീലിപ്പിച്ചായിരുന്നില്ലേ?” എന്നു അയാൾ മറുപടിപറഞ്ഞതു, തനിക്കു ധനശാസ്ത്രത്തിൽ അവളെക്കാൾ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടെന്ന് അറിയില്ലെന്നല്ലാതെ, മണ്ണു തിന്നാൻ കൊള്ളുന്ന ഒരു പദാർത്ഥമാണെന്നു അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ളതിനാലാണെന്ന് ആർക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കാരണമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മണ്ണു തിന്നുകയെന്നത് ഇവിടങ്ങളിൽ ആരും ചെയ്തവരാറില്ലെന്നല്ല, കുട്ടികളൊക്കെ അറിയാതെ തിന്നുപോയാൽ അവരെ ശിക്ഷിച്ചുവരുന്നതാണല്ലോ. ഇതു ഇന്നും ഇന്നലെയും മുതൽക്കു ആചരിച്ചുവരുന്നതല്ലെന്നുള്ളതിലേക്കു ‘കണ്ണൻതടാ മണ്ണുഭജിച്ചു പോലും’—ദണ്ഡം പിടിച്ചീടുമവന്നുനും’ എന്ന് ഒരുത്തിപറഞ്ഞതു കേട്ടപാതികേൾക്കാത്തപാതി അത്ഭുതം കപിതയായി കണ്ണന്റെ വായ്പരിശോധിപ്പാൻ ചെന്ന യശോദ നമുക്കു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം കാണിച്ചുതന്നതുമുണ്ട്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഭക്ഷണത്തിന്നു മണ്ണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അതു നമ്മളിൽ മിക്കവാറും ഒരു പുതുമയായേക്കാം; ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ നമ്മളിൽ ആശ്ചര്യം ജനിക്കുവാനും മതി. ആ സ്ഥിതിക്കു ജനങ്ങൾ ഭക്ഷണത്തിന്നു മണ്ണുപയോഗിച്ചുവരുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു ഇംഗ്ലീ

ഷ് പത്രത്തിൽ ഈയിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ട ഒരു ഉപന്യാസത്തിന്റെ സാരം ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നത് അസാധാരണമായി വാൻ വഴിയില്ല. അതിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

“മണ്ണു കളിമണ്ണു ഭക്ഷണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു ഒരു വർഗ്ഗക്കാരേയോ ഒരുജാതിക്കാരേയോ എടുത്ത് മാത്രമല്ല, ഭൂമിയിൽ പലരുടെയും എടുത്ത് കണ്ടുവരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണ്. വടക്കെ അമേരിക്കയിലും തെക്കെ അമേരിക്കയിലും പലവകക്കാരും മണ്ണുഭക്ഷണമായുപയോഗിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. അവരെക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു നോർ(Pawnee Indians)ഒരുവക മഞ്ഞനിറത്തിലുള്ള കളിമണ്ണാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അവരിൽ ചെറിയ ഗുട്ടികകളായുള്ളി, വെയിലത്തുവെച്ചുണക്കി, തിരച്ചിൽ ചെയ്ത വെള്ളം ചേർത്തു പതംവരുത്തി ഭക്ഷിക്കും. ഭക്ഷിക്കുന്നതു അധികവും മത്സ്യം കൂട്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ടു ദഹനത്തിന്നു കുറെ എളുപ്പമുണ്ട്. മെക്കൽസിനദീതീരത്തുള്ള ഇന്ത്യനാരും ക്ഷാമകാലത്തു മണ്ണു ഭക്ഷിച്ചുവരാറുള്ളതാകുന്നു. നദീതീരത്തുള്ള പൊതുക്കൾ കിളിച്ചു അതിൽ നിന്നാണ് അവരതിലേക്കു കളിമണ്ണുടുക്കുക. ക്ഷാമമില്ലാത്തകാലങ്ങളിലും മണ്ണ് ഒരു മധുരപദാർത്ഥംപോലെ അവർ മുറുകുവാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. അപ്പെക്സ്(Apaches) എന്നവർക്കു അവർക്കുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മാവിൽ ചളിപൊടി ചേർത്തുവരുന്നതുമാണ്.

“തെക്കെ അമേരിക്കയിൽ ബോളിവിയ

യ രാജ്യത്തെ ഉയന്ന പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ഇന്ത്യൻ ഏതാണ്ടു വെളുത്തനിറത്തിലുള്ള ഒരു വക വനംകുറഞ്ഞ കളിമണ്ണു ഭക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇതു എടുത്തപടിതന്നെയും, ചിലപ്പോൾ പല ആകൃതിയിലുള്ള അപ്പങ്ങളായുണ്ടാക്കിയും ഭക്ഷിക്കും. ഇത്തരം അപ്പങ്ങൾ ഭരണാടിയിൽ വില്ലാനുണ്ടാവും. ഇതുകൂടാതെ അവർ കളിമണ്ണുകൊണ്ട് ഒരു വക കറിയുണ്ടാക്കുകയും അത് ഉറുക്കിഴങ്ങുകൂട്ടി കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

“ആഫ്രിക്കയിൽ ഗിനി എന്ന രാജ്യത്തിലും പടിഞ്ഞാറേ ആഫ്രിക്കയിലും നിവസിക്കുന്ന കാപ്പരികളുടെയിടയിലും കളിമണ്ണു ഭക്ഷണം സാധാരണയാണ്. തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ കാപ്പരികൾ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള കളിമണ്ണുടുക്കുന്നതു നദിതീരങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചാണക്കല്ലുകളുടെ അടികളിൽ നിന്നാകുന്നു. കാവിമണ്ണു കലർന്നിട്ടുള്ള ചളികൊണ്ടു ജാപാദീപിലുള്ള നിവാസികളും ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കിവരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടുള്ള അപ്പം അങ്ങാടികളിൽ വിറ്റുവരുന്നുണ്ട്.

‘യടക്കെ ജാപ്പാനിലെ ആദിമനിവാസികൾ ചോറിലും, ഭക്ഷണത്തിനും പയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്ന എലക്കറികളിലും കളിമണ്ണു ചേർത്തു വരുന്നുതാണ്. പേയ്ക്കു രാജ്യത്തു ചിലർ ഒരു തരം കളിമണ്ണ് ഒരു സുഖോപഭോഗസാധനമായി കരുതിവരുന്നുതാണ്. ഹിമവാൻ പർവ്വതത്തിന്റെ ചെറുമലകളിൽ പാക്കുന്ന ചിലർ ഒരു വക പച്ചനിറമുള്ള കളിമണ്ണു മുറുക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു; അതിന്നു തൊണ്ട വീക്കം മുതലായ കുഞ്ഞുരാഗ

ങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നു നിനച്ചുവരുന്നുതാകുന്നു.

“ഫിൻലൻഡ് (Finland) ലും സ്വീഡനിൽ ചിലേടങ്ങളിലും കളിമണ്ണും യൂറൽ (Ural) പർവ്വതങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവർ ചുണ്ണാമ്പുകല്ല് അപ്പമുണ്ടാക്കുവാനുള്ള മാവിൽ ചേർത്തുവരുന്നുണ്ട്. സർഡീനിയ, സിരിയ, എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ മറ്റു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളാണിട്ടു കളിമണ്ണുകൊണ്ടുള്ള അപ്പങ്ങളും വില്ലാൻ വെച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം.”

നോക്കുക, ജനങ്ങളുടെ വൃത്തിയുടെ വൈഭവം! ഭൂദേവിയെ ഭക്ഷിക്കുന്നത് പാപകരമാണെന്നു ശരിക്കുന്ന അന്ധവിശ്വാസികളെപ്പോലെ ഈ കൂട്ടരേ ശപിക്കാനോ രോഗവൽനായാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന ഭിഷഗ്വരന്മാരെപ്പോലെ ഉപദേശിപ്പാൻ ചെല്ലാത്തൊത്താൻ ഒരുക്കമില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ ഈ പ്രവൃത്തി ‘പൊൻമുട്ട ഇടുവ’യെന്ന പാത്തയെ കൊല്ലുന്നപോലെയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നാതിരിക്കുന്നില്ല. ഗതാനുഗതികൃതത്തിനുള്ള വാസന ജന്മസിദ്ധമായിട്ടുള്ള ബാക്കി ജനങ്ങളും ഇവരെ അനുകരിച്ചു ഭക്ഷണത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടുവരുന്ന എനിക്കു പ്രാതൽ നയമുള്ള. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇഹലോകത്തിലുള്ള ജനസമൂഹമെല്ലാം അവരുടെ ഭക്ഷണം മണ്ണായി നിയമിക്കുകയും ദിവസം ചുരുങ്ങിയത ഒരു പലം വിതം ഭക്ഷിപ്പാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്താൽ അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ—വസ്തുക്കൾ അക്ഷയമാണെന്നുള്ള വ്യാധം ഇരിക്കട്ടെ—നമ്മുടെ ഭൂമിദേവിയുടെ സ്ഥിതി ഏതു വിധം കലാശിക്കും?

ഒക. പി. ഒക.

പ്രായാമവും

അതിന്റെ ഫലങ്ങളും

പ്രായാമാധികൃതഫലങ്ങൾ

പ്രായാമം അധികമായാൽ ശരീരത്തിന്നു കേടാകുന്നു. അധികം ക്ഷീണിച്ചു എന്നു തോന്നുകയും, അല്പനേരം വിശ്രമിച്ചിട്ടും ആ ക്ഷീണം തീരാതെ വരികയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു അധികമായതിന്റെ അടയാളം. പ്രായാമം അധികമായാൽ മാംസങ്ങൾ ക്രമേണ ക്ഷയിക്കുകയും ശരീരത്തിലെ സാമാന്യമായ പോഷണത്തിന്നുടവു തട്ടുകയും ചെയ്യും. അത്രതന്നെയുമല്ല അതു കൊണ്ടു ദീപനക്ഷയം പാറുകയും, തന്മൂലം ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ശരീരത്തിൽ പിടിയില്ലാതെ വരികയും, ഭാരോ രോഗങ്ങൾ പിടിപ്പാനുള്ള എളുപ്പം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രായാമാധികൃത്താലുള്ള ക്ഷീണം സാഹചരികരോഗങ്ങൾ പിടിപ്പാൻ ഒരു മുഖ്യകാരണവും വളവുമാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. അദ്വാനം.

മനുഷ്യരുടെ ശരീരപ്രകൃതിക്കും കായബലത്തിന്നും യാതൊരു ഐക്യരൂപ്യവുമില്ലാത്തതിനാൽ ഒരാൾ ഇത്ര പ്രായാമം എടുക്കേണമെന്നു പറക്കെ പഠനനായ ഒരു നിത്യം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുവാൻ അർഹില്ല. ഒരാൾക്ക് അധികപ്രായാമമായിട്ടുള്ളതുമൊരാൾക്കു പോരാതെയൊ, ദോഷരഹിതമായൊ വരാം. കൃത്യനിഷ്ഠയോടുകൂടിയും, ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടും ചെയ്യവേണുന്ന പ്രായാമംകൊണ്ടു ദോഷാധിപാനത്തിലുള്ള സഹനശക്തിയെ തുലോംവർദ്ധിപ്പിക്കാം. ഇങ്ങിനെ തങ്ങളുടെ മാംസങ്ങളെ അഭ്യസിപ്പിച്ചാൽ അവയ്ക്ക് ഉറപ്പും മാർദ്വവും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു പുറമെ അവകൾ സഹധീനവുമായിത്തീരും; നാഡിസാവധാനമായി മിടിക്കുകയും, അതേ അദ്ധിപാനം തന്നെ വലിയ ദുർമ്മനീശാസനം കൂടാതെ

ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. പരിചയമില്ലാത്ത ആളുകൾ പ്രായാമം ചെയ്യുമ്പോൾ നാഡി ക്രമം തെറ്റി മിടിക്കുകയും, തടസ്സമുള്ളവർ ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു മിടിവിഴക്കുകയും ചെയ്യു എന്നു വരാം. പ്രായാമം ചെയ്ത പരിചയമുള്ളവരിലും, ഇല്ലാത്തവരിലും നാഡിമിടിപ്പിന്നു ഏകദേശ ഭേദങ്ങൾ വരും. പ്രായാമാനന്തരം പരിചയമുള്ളവരിൽ മറോവരിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ നാഡിമിടിപ്പു പൂർണ്ണമായിട്ടെ പ്രാപിക്കും.

പ്രായാമരൂപം.— മാംസങ്ങൾ അസാധാരണയായും ദുഃഖതരമായും പോഷിക്കണമെന്നു ഭേദിക്കുന്നില്ലാത്തവർ കഠിനതരമായ കായികാഭ്യാസങ്ങൾ ചെയ്യേണമെന്നില്ല. ശരീരസുഖം നിലനിൽക്കുവാൻ മാത്രമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സാധാരണക്കാർ കൃത്യമായും, മിതമായും ഒരു ദിവസത്തിൽ 15 മിനിറ്റുനേരം ദോഷാധിപനം ചെയ്യാൻ ധാരാളം മതിയാകുന്നതാണ്. ചില സംഗതികളിൽ ആവശ്യമാണെങ്കിലും, പ്രായാമത്തിന്ന് ഒരു പ്രത്യേകമായ യന്ത്രങ്ങൾ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. പ്രായാമം ദോഷത്തിലെ എല്ലാ മാംസങ്ങൾക്കും, പ്രാപാരം അല്ലെങ്കിൽ ആയാസം ഉണ്ടാകത്തക്കനിലയിലുള്ളതായിരിക്കുന്നു. ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതുട, പുഷ്ടീകരണത്തോളം ആയ മാംസങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെക്കുകയും വേണം. മനസ്സ് അതിർക്കൽതന്നെ സമർപ്പിച്ചു ഭാരോരോ ചലനങ്ങളും എത്രത്തോളം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ചെയ്യവോ അത്രത്തോളം ഗുണഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകും. കാച്ചിവെക്കുകയും കഴിയുമ്പോൾ ഭരണ പ്രാപാരങ്ങൾതന്നെ ദിനന്തോറും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു അഭ്യാസികൾക്കു പലലക്ഷ്യം മുഖി

ച്ചിൽ തോന്നുകയും അതിലുള്ള ശ്രദ്ധയും താല്പര്യവും കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരികയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന സാധാരണയാണല്ലോ. ആ പക സാഹചര്യത്തിൽ വ്യായാമത്തിന്റെ ഫലം തൃപ്തികരമായി ഭവിക്കുന്നില്ല. രണ്ടോ മൂന്നോ ആളുകൾ കൂടി വ്യായാമം ചെയ്യുകയും അഭ്യാസങ്ങളുടെ മട്ട കൂടക്കൂടെ മാറുകയും ചെയ്താൽ ഒന്നു തന്നെ നിത്യം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നുള്ള മുഷിച്ചൽ തോന്നുവാൻ വഴി കൊടുക്കാതെ കഴിയ്ക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ദോഷത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങൾക്കും ഒരു അഭ്യാസംകൊണ്ടു ഒരു സമയത്തിൽ തന്നെ ആയാസം കൊടുക്കുന്നതായ വ്യായാമം വരുന്ന ചുരുക്കമാകുന്നു. അതിനോടു എന്താണുടക്കുന്നതായി വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു നീന്തൽ ആകുന്നു. ഇതു ഒരു വിശേഷതരമായ ശരീരയാസമാണ്. ഈ ആയാസം അധികനേരം ചെയ്യരുതു. ഇതുദോഷത്തെ ക്ഷണത്തിൽ തള്ളുന്നതാകുന്നു. കാലത്തോ വൈകുന്ന മൊ രണ്ടു നാഴിക നടക്കുക, കുതിരസ്സവാരി ചെയ്യുക, ചവിട്ടുവണ്ടി ഓടിക്കുക മുതലായ വിശ്രമവ്യായാമങ്ങൾക്ക് അതാതിനനുസരിച്ച പ്രത്യേകതരം ഫലങ്ങളും ഉപയോഗങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ദോഷത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങൾക്കും അല്ലെങ്കിൽ മാംസങ്ങൾക്കും ആയാസം കിട്ടത്തക്ക വല്ല അഭ്യാസങ്ങൾകൂടി ചെയ്യുന്നതിന്നു പതിവായി അല്പസമയം വിനിയോഗിച്ചാൽ വളരെക്കൂടുതൽ ഫലങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചുവരും.

പലവിധമായ പന്തുകളി, ഡംബെൽസ് (Dumb-bell exercises) കൂട്ടം ചാട്ടം എന്നിങ്ങനെ വ്യായാമരൂപങ്ങൾ അറേകമുണ്ട്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിന്നും രാജ്യം ദോഷങ്ങളുമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ പലവിധമായ വ്യായാമരൂപങ്ങളുടെയും ഒരു പട്ടിക ഇവിടെ കൊടുക്കുണ്ട് ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ അവയെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുന്നില്ല.

ചില വ്യായാമങ്ങളിൽ നിന്നു പല വിധമായ ആവത്തുകൾ നേരിടവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾ അല്പം ഓർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതുമാണ്. അവപ്രധാനമായി ഫുട്ബോൾ, ക്രിക്കറ്റ് (foot ball cricket) എന്നിവകളിൽ നിന്നാണെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ആവക വ്യായാമങ്ങളിൽ അല്പമെന്നു സൂക്ഷിക്കണം. കയ്യടക്കലും ഒടിയും, പല്ലുപാക, എല്ല തകരുക മുതലായ അപായങ്ങൾ സാധാരണങ്ങളാണല്ലോ. ചിലപ്പോൾ എത്ര സൂക്ഷിച്ചാലും ഇത്തരത്തിന്നു സംഭവിക്കുന്നതാണ്. മത്സരാവസരങ്ങളിൽ എത്ര ഫലത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ ഫലപ്രാപ്തിയിൽ തന്നെ ബദ്ധശ്രദ്ധമായിരിക്കുന്ന മനസ്സോടുകൂടിയവർ തങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെപ്പറ്റിയും ചിലപ്പോൾ തീരെ വിസ്മയമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു മനുഷ്യരൂപഭാവമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരം അപായങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ അറിയാതെ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു പറയുന്നത്.

ബാലന്മാർക്കും വൃദ്ധന്മാർക്കും ദോഷയാസം വേണ്ടെന്നു പറയുന്നതു സാധാരണയും തെറ്റായും ഉള്ള ഒരു ധാരണയാകുന്നു. കുറിയായ കായികാഭ്യാസം ഈ രണ്ടു കൂട്ടക്കാർക്കും ദോഷാവഹമാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിനു തടസ്സം എങ്കിലും ശരീരസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ചും ലഘുവായ ആയാസം കൊണ്ടു യാതൊരു ദോഷവും നേരിടുന്നതല്ല. നേരേ മറിച്ചു അതുകൊണ്ടു വളരെ ഗുണങ്ങൾ എല്ലാം സിദ്ധിച്ചുവരണമെന്നു.

വ്യായാമത്തിനുള്ള സമയവും, സ്ഥലവും. കാലത്തെ സമയങ്ങളാണ് വ്യായാമത്തിന്നുത്തമം. കാലത്തു സമയമില്ലാത്തവയ്ക്ക് പകലോ, രാത്രിയിലോ ഏതെങ്കിലും സൗകര്യമുള്ള സമയത്തു വ്യായാമം ചെയ്യാം. പക്ഷെ കാലത്തല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ നല്ലതു വൈകുന്നേരമാണ്. വ്യായാമസമയത്തു വയറിൽ ഭക്ഷണം നിറ

ബന്ധിപ്പെട്ടതായും, തീരെ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് കാലത്തല്ലെങ്കിൽ ഈ ദോഷം കൂടാത്ത സമയം പിന്നെ വൈകുന്നേരമാണെന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കഴിയുന്നതും ധാരാളം വായുസഞ്ചാരമുള്ള തുറസ്സായ സ്ഥലത്തു വെച്ചു ചെയ്യണം. വല്ല മുറിയ്ക്കുകയോ വെച്ചാണ് ചെയ്യുന്നത് എങ്കിൽ അതിന്റെ വാതലുകളും, ജനലുകളും എല്ലാം തുറന്നിടണം. ശീത വാതപ്രചാരമുള്ള വർഷക്കാലങ്ങളിൽ പുറത്തുപോയി വായുചാലം ചെയ്യുമ്പോൾ ജലദോഷവും മറ്റും ബാധിപ്പാതിരിപ്പാൻ തക്കതായി വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടോ കപ്പായങ്ങൾ കൊണ്ടോ ദോഷത്തെ രക്ഷിക്കണം.

പ്രായാമവും ശരീരസുഖവും. എല്ലാവർക്കും പരക്കെപ്പറന്നതായ ഒരു പ്രായാമനിയമം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. കാരോരുത്തർക്കും യോജിക്കുന്നതിനാലാണെന്നു അവരുടെ ശരീരസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ചു അവരവർ തന്നെയാണ് തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു. ഒരു ബലമുള്ള ആൾക്കു വേണ്ടുന്ന പ്രായാമത്തിൽ കുറച്ചു ബലഹീനനു വേണ്ടു. വലിയ ദോഷാലുപാനം ചെയ്തു ഉപജീവനം കഴിയുന്ന തൊഴിൽക്കാരെ പ്രായാമത്തിനായി പ്രത്യേകം ഒരു സമയം കളയേണ്ടമെന്നില്ല. ശരീരം ഒരു പോഷകസ്ഥിതിയിലും ആരോഗ്യസ്ഥിതിയിലും വെള്ളനാരിനു പ്രായാമം മുഖ്യമായ ഒരു ഉപകരണമാണെന്നു മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

പ്രായാമം രോഗനിവാരണത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി വേർതിരിക്കുന്നു. പ്രായാമം മനുഷ്യശരീരത്തെ ആക്രമിക്കുന്ന സകലരോഗങ്ങൾക്കും ഫലിക്കുന്നതായ ഒരു സിദ്ധൗഷധമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടവന്റെ പാടില്ലെങ്കിലും, അതുകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സുഖപ്പെടുത്താവുന്ന ശരീരസ്ഥിതികൾ പലതും ഉണ്ടു. ക്രമമായി പ്രായാമം ചെയ്യുന്ന ഒരാൾക്കു തന്റെ സാമാന്യമായ ശരീര

പോഷണസ്ഥിതി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും, രോഗോല്പാദകങ്ങളായ കൃമികളുടെയും ക്രമത്തെ എതിർത്തു നില്പാൻ ശക്തിയുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു. മുഖ്യമായും നാഭിയ്ക്കു മീതേയുള്ള മാംസങ്ങൾക്കു ആയാസം കൊടുക്കുന്ന അത്യാവസ്ഥകൊണ്ടു ദിവാനുഷയം മറ്റുന്നതും, ശരീരഗതമായ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു. പടിഞ്ഞാറുശക്തിസംബന്ധമായ ദീനങ്ങൾ (metabolic diseases) ചിലപ്പോൾ പ്രായാമംകൊണ്ടു ഭേദപ്പെടാറുണ്ടത്രെ. ചില അന്വേഷരോഗങ്ങൾക്കു പ്രായാമവും, ആരോഗ്യശാസ്ത്രവിധിയ്ക്കനുസരിച്ചു താമസവും ഒരു മുഖ്യമായ ചികിത്സയാകുന്നു. അധികമായ മനോപ്രാപാരത്തിൽ നിന്നും, മനശ്ശല്യത്തിൽനിന്നുമുണ്ടാകുന്ന നഷ്ടനിവൃത്തി തുറസ്സായിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു ചെയ്യുന്ന പ്രായാമം ഒരു കൈകൾ മരുന്നാകുന്നു. ഷയരോഗത്തിന്റെ ലഘുരൂപങ്ങളെപ്പോലും ശാസ്ത്രകോശത്തിന്റെ ബലവുമായി ഉദ്ദേശിച്ചു വായുസഞ്ചാരമുള്ള സ്ഥലത്തുവെച്ചു ചെയ്യുന്ന പ്രായാമം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ അറിവിൽ പെട്ടെത്താമെന്നുള്ള നിരോധന ചികിത്സാമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും വിലയേറിയ ഒന്നാണെന്നുള്ളതിലേക്കു യാതൊരു വാദവുമില്ല. തുറസ്സായ സ്ഥലങ്ങളിലിരിക്കുന്ന പതിവായി ശാസ്ത്രോപാസനം ചെയ്തു ശീലിക്കുന്നതായാൽ ആരോഗ്യത്തിലുള്ള ഷയരോഗിയുടെ ദീനം മറ്റുന്നതാണെന്നു കൂടി ബലമായി വാദിക്കുന്നുണ്ട്.

നാഫി (naheim), ഹെസി (hesse), നാസാൻ (nassau) എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹൃദയസംബന്ധമായ ദീനങ്ങൾ കൂടിക്കൂടിയായ പ്രായാമംകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ചികിത്സിച്ചു ഭേദപ്പെടുത്തി വരുന്നതായി പറയുന്നു. ("Head and heart") പണ്ടു ഹൃദയസംബന്ധമായ രോഗങ്ങൾക്കു തീരെ ദോഷമുണ്ടാകാതെ ഇന്നു വിശ്വമെടുക്കുന്നമെന്നായിരുന്നുവല്ലോ നിന്ദ

സ്ഥന. പരിശുദ്ധരക്തനാഡികളുടെ ദ്വാരത്തെ ചുറ്റുകൊണ്ടു ലോലങ്ങളായ രക്തസിരകളെ, അല്ലെങ്കിൽ ദുഷ്ടരക്തനാഡികളേയും (veins) മാറ്റം തെക്കി അവയിലെ സം തുറപ്പിച്ചുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളാൽ രക്തം ശരീരത്തിൽ എങ്ങു വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വ്യാവായം ഏതുമത്രം സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നമ്മുടെ ശരീരശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ പഠിപ്പുതജ്ഞാനം വളരെ ഭംഗിയായി വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യമായി അല്പമൊന്ന് അനങ്ങിയാൽ വേണ്ടതിന് വണ്ണം ശ്വാസം വിടുവാൻ കഴിയാത്ത അസാധ്യമായ അനേകം ഹൃദയരോഗങ്ങൾക്കു കൂടി വളരെ സൗകര്യമായ തിരുമ്മലും, സാവധാനമായ പെരുമാറ്റങ്ങളും ഇപ്പോൾ വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇത്രത്തോളം കുറിയല്ലാത്ത പതനങ്ങളിൽ ഇതിലും അല്പം കൂടുതലായി ദോഷയാസങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ പലേ വിധമായ ചലനങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവയെ ആ ചലനം ചെയ്യുന്ന സമയത്തിൽ പരിശുശ്ചകന്മാരൊ

ന്നത്താനേയും അല്പാല്പമായി നിയന്ത്രണം ചെയ്തുവരുന്നു. ചലനങ്ങൾ ഒന്നിൽ അധികം തുടർത്തുടരെ ചെയ്തുകൂടാ. ഇവക ആയാസങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ രോഗിയുടെ സ്ഥിതിയെ പ്രത്യേകിച്ചു സൂക്ഷിക്കണം. ശ്വാസം മടുത്തു ചുണ്ടിനേലോ കവിർത്തടത്തിലോ നിറം മാറുക, നാസാരസ്യങ്ങൾ വിടരുക, വായയുടെ കോണം ചുണ്ടുക, നെറ്റി തണുക്കുക, കോട്ടവായയിടുക മുതലായി ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന്നൊ, രക്തസഞ്ചാരത്തിന്നൊ തടസ്സം നേരിട്ടതായ വല്ലപക്ഷണങ്ങളും കണ്ടാൽ, ആയാസം നിറുത്തുകയും വിശ്രമമെടുക്കുകയും വേണം. ആയസം ചെയ്യുമ്പോൾ രോഗി ക്രമമായി ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യണം. ആ സമയത്തിൽ ധർമ്മ്യനായ വസ്ത്രങ്ങൾ ഘനം കുറഞ്ഞിരിക്കണം. ദോഷത്തിൽ ഭട്ടം മുറുകിയിരിക്കുകയും ചെയ്യരുത്. ദോഷത്തിൽ കൊഴുപ്പധികമായി സ്ഥൂലിച്ച ശരീരമുള്ളവർ ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിലേയ്ക്കു പ്രതിദിനം അല്പാല്പം ഒരം അധികമധികമായി നടന്നു ശീലിക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതാകുന്നു.

കോയാത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

വ ലേ ക വി ത

കൂട്ടിലെ കിളി.

(തുടച്ചു)

എല്ലാക്കും ശ്രമമേകുന്ന വിദ്യയിപ്പോൾ
തല്ലാഭം സുതകുടിയങ്ങൾ മിക്കവേരും
എല്ലാക്കും ഭോമമധുവിൽ പ്രമാദമില്ലാ-
തില്ലാക്കും മധുപകലത്തിലിന്നമെന്നും. 48
മാമരങ്ങൾ, പട്ടിപ്പൊക്കമേക്കുടങ്ങി വിധം
ഭീമജനനാശസംസ്കരിയ്ക്കുവീനരായവർ
മാമരന്മാരുവമെന്നും, കേക്കിടിച്ചു കൊൾ
(വാൽ
ധീമരതപമില്ലയെങ്കിലെന്തിതിൻ പ്രയോ
(ജനം. 49

രോട്ടിൽ കൂടി നടത്തണം, പുലയരും
മരിയ്ക്കുകയും വരേത-
ക്കേട്ടിൽ താഴ്ന്ന വരേതേജികിലൊക്കുനാൾ
ററിയ്ക്കുകയില്ലാതെ പേരും
പാട്ടിൽ ചേർത്തു പദേരേമേകുകിയാ
രല്ലാക്കും വിദ്യയെന്തെ
താട്ടിപ്പാട്ടിലകം കൂട്ടിത്തുവിചയാ
മീടുകിടാതെ നപോൽ. 50
നാട്ടുവള്ളവരും ചിട്ടം വിധം
കേട്ടുവോ? കേണയുള്ള ലോകരേ!

കൂട്ടുകൾപുലയർ ഹിന്ദുവംശ്യരാ
 ഒന്നാട്ടുപാത്തവരെവേദവേദമാതിടാം.

കേണിടാതെസരസീരമാനനം
 താണിടാതെപുലയൻവത്രവത്ര
 പ്രാണിഭവുമതിനുകൂമിച്ചിട്ടും.
 പാണിപല്ലവമതുതത്രതത്ര.

രാമണീയകഗുണങ്ങൾ തിങ്ങിട്ടും
 രാമവമ്മധാണീധവേശപൻ
 ഈമാഹാപുലയസംഘപാർശ്വിയെ
 സോമകാമമുയശസവിചാരിട്ടും

കാടകത്തിലമൃഗങ്ങൾപോലെയി
 ന്നാടൽവണ്ടവഴിയേനടന്നിടാം
 മാടകൂമിപദയാചിയേയരീ-
 നാടകത്തിലമതനവള്ളിവർ.

നിജ്ജിതാമരവരൻസുധീരനാ
 നജ്ജിമാടനരപാലംസപകൻ
 ഉജ്ജിതംബലവുമത്രവള്ളവ
 ക്ഷാജ്ജിതംധനവുമല്ലമേകിട്ടും.

ശ്രീലസിച്ഛവിചസ്യന്നൊരാക്ഷമാ-
 രാലയത്തിലടരുന്നതമ്പുരാൻ
 മാലകാരുമവിടുന്നുമന്ത്സൽ-
 പാലനെകരതനാണനിത്യവും.

കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമഹനീയനാമകൻ
 നെന്തെറ്റാപ്പുകലരുന്നമേനവൻ
 മഞ്ഞുവള്ളുവസമാജവല്ലിവാ-
 ദർമ്മത്തുധാരയിൽനനച്ചുയർത്തിട്ടും

ഇപ്പുറങ്ങളിലെടിഗഡുടിമാ
 ക്കപ്പുകൾപ്പട്ടവചാത്തിട്ടും മരൊൻ
 അപ്പുറമനവനുണ്ടുരക്ഷവി-
 ന്നപ്പാറകിമവിവേണ്ടതുണ്ടുവോ?

പലവിബുധരുമിവിധത്തിലോമൽ
 പുലയസഭാചരിപാലന്മാർക്കരാകും
 പുലമാകുമിവിധമുനയമർ-
 ക്കലപവിതീനല്ലമസ്സുമിച്ചുപാകും.

ധാതാവടിവിപിപാകാവധിജഗ
 ജ്ജാലാനതരേഷധിധം
 വാതാകാരമമനിടുന്നസകു
 ബ്രഹ്മപ്രദേപ്രദേ!

ജാതാതകമശേഷമാറിയധുനാ
 വള്ളോർകുചത്തെജ്ജഗ-
 നാതാഭവ! കരുണാവലോകനലവം
 കൊണ്ടുബലാലിക്കണേ!

ശുഭം.
 കേ. വി. കുറുപ്പൻ.

ആത്മഹത്യ

ആത്മഹത്യ എന്നതു മനുഷ്യലോക
 ത്തിൽ മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന ഒരു വിശേഷ
 സംഭവമാകുന്നു. ചെട്ടന്നുണ്ടാകുന്ന മനോ
 വികാരങ്ങളെ നിയമനം ചെയ്യുന്നതിന്നു
 മനുഷ്യിന്നു പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ശക്തി ഇല്ലാതാ
 കമ്പോളല്ലാതെ ആത്മഹത്യ സാദ്ധ്യപ്പെ
 ടുന്നതല്ല. പക്ഷിമൃഗാദികൾ ജീവിതയുദ്ധ
 ണ്തെപറ്റി യാതൊരു വിധത്തിലും ആ
 ലോചിക്കാത്തതുകൊണ്ടു അവയ്ക്കു അരി
 നുള്ള ശക്തി ഇല്ലാത്തതിനാലും സേപശ്ശ
 പോലെ ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങൾ തെര
 ണ്ണെടുക്കുന്നതിന്നു അവയ്ക്കു തിരിവ് സാധി

ക്കുന്നില്ല. ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന സംഗതികൾ തെ
 രഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും, തന്നി
 മിത്തം ആത്മഹത്യയ്ക്കുള്ള പ്രാപ്തിയും മാനു
 ഷികബുദ്ധിയുടെ വളർച്ചയെ അനുസരി
 ച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വളർച്ചക്കനുസാരമായാ
 ണ് മനുഷ്യലോകത്തിൽ മാത്രം കാണപ്പെ
 ടുന്ന സുബോധമിച്ഛയും (ചിന്താഭ്രമം)
 സംഭവിക്കുന്നതു്. ചിന്താഭ്രമവും ആത്മഹ
 ത്യയും തമ്മിൽ വളരെ ചേർച്ചയുണ്ട്. മനു
 ഷകതിയെ അധികരിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരുബു
 ദ്ധിശക്തി മൃഗങ്ങൾക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ടു
 ആത്മഹത്യ മുതലായ വിശേഷസംഭവ

ങ്ങൾ അദ്ധ്യയുടെ ഇടയിൽ കാണപ്പെടുന്നില്ല.

ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വളർച്ചയോടുകൂടിയാണ് ആത്മമത്യ സാധ്യപ്പെടുന്നത്. പരിഷ്കാരം വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി ആത്മമത്യയുടെ സംഖ്യയും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഏറ്റവും പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിലും സമുദായങ്ങളിലും ആകുന്നു ആത്മമത്യ ധാരാളം കാണപ്പെടുന്നത്. ആത്മമത്യയെപ്പറ്റി എച്ച്.മോർസെല്ലി(H. Morelli) എന്ന പണ്ഡിതൻ എഴുതിട്ടുള്ള പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്ത കാണുന്ന പരിശോധന കണക്കിൽ (statistics) നിന്ന് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂറോപ്പിലെ ഏതു രാജ്യത്തും ആത്മമത്യക്കേന്ദ്രങ്ങളുടെ സംഖ്യ ക്രമമായി കൂടി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലാണ് ഇതു അധികം ഉണ്ടാകുന്നത് എന്ന മാത്രമല്ല അവിടെത്തന്നെയും ഈ കൃത്യം അധികം സംഭവിക്കുന്നത് ഉയർന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സമുദായത്തിലാണ്. 'മോർസെല്ലി' ഇതിലേയ്ക്കും ശരിയായ തെളിവുകൾ ഫാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എത്രയും പ്രാഥമികമായ വിധത്തിലാണ് ഒരു സമുദായം ജീവിക്കുന്നത്, എത്രയും അപരിഷ്കൃതമാണെന്ന് ആ സമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങൾ, ആത്രയും കുറവായിട്ടേ ആ സമുദായത്തിൽ ആത്മമത്യയും ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. സമുദായം, അഭ്യുന്നതിയെ പ്രാപിക്കുകയും, സാമുദായികവാസം കൂടി കൂടി ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായിവരികയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആത്മമത്യയുടെ സംഖ്യയും ക്രമേണ കൂടി കൂടി വരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു ദോഷമാണ് ഇത് എന്ന് ആരും ശരിയ്ക്കയില്ല. പ്രാഥമികവും

തന്നിമിത്തം പ്രകൃത്യാനുസാരവും ആയ രീതിയിൽനിന്നു ജീവിതസമ്പ്രദായം വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടവരികയും അകാലമായും അത്യധികമായുമുള്ള മാനസിക പരിശ്രമങ്ങൾ കൂടി കൂടി വരികയും അതിനനുസാരമായ കായികപരിശ്രമങ്ങൾ ഇല്ലാതിരിയ്ക്കുകയും, അളവറ്റാ ആഗ്രഹത്തോടും അപരിമിതമായ ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടി പണത്തിനും ബാഹ്യമാനത്തിനുംവേണ്ടി മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന അസാമാന്യപരിശ്രമങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരികയും, അതോടുകൂടി അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ നാശങ്ങളും ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും സംഭവിക്കുമ്പോൾ അവയെ നിവാരണം ചെയ്തൊഴുതാൻ നിയന്ത്രണം ചെയ്തൊഴുതാൻ ചെയ്യുന്നതിന്നു മനസ്സിന്നു ശക്തി ഇല്ലാതെ വരികയും, ചെയ്യുമ്പോൾ മനശ്ശക്തിയെ അധികരിച്ചു ബുദ്ധിശക്തിക്ക് ഭ്രമണമുണ്ടാകുന്നതിൽ എന്താണ് അത്ഭുതപ്പെട്ടവാനുള്ളത്. ഈ ഘട്ടങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ആത്മമത്യയിൽ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നതുവളരെ പരിതാപകാരംതന്നെ എങ്കിലും അത്ഭുതജനകമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മേലായപ്പെട്ട സംഗതികൾ പരിഷ്കൃതജനങ്ങളുടെ ബാഹ്യവ്യക്തിത്വത്തെ പട്ടണങ്ങളിൽ അധികം ശക്തിയോടെ കാണപ്പെടുന്നു; ആ സ്ഥലങ്ങളിൽത്തന്നെ, ഈ സംഗതികൾ അധികം ബാധിക്കുന്ന കൂട്ടരുടെ ഇടയിൽ, ആത്മമത്യയും അധികരിച്ചു കാണുന്നു.

നീതിശാസ്ത്രക്കാരന് ആത്മമത്യയെപ്പറ്റി പാവമാനുള്ളത് എന്താണെന്ന് ഇനി ആലോചിച്ചു നോക്കാം. ഭയത്തോടുകൂടിയ ഒരു വെറുപ്പാണ് 'മരണം'മെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് ആദ്യമായുണ്ടാകുന്ന സ്വാഭാവികവികാരം. കല്പിച്ചുകൂടി ഒരുത്ത

ൻ മറ്റൊരുത്തനെ മുതിപ്പെടുത്തി എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കു കലശലായ ഭയവും അസഹനീയമായ വെറുപ്പും തോന്നുന്നു. ആത്മമത്സ്യ എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ അത് അപ്രകൃതവും ഭയങ്കരവും ആയ ഒരു നീചകൃത്യമെന്നു ഉടനെ തോന്നുന്നു. ആത്മമത്സ്യ ചെയ്യുവന്റെ മുതൽക്കൂട്ടം പള്ളിയ്ക്കു കത്തുള്ള ശവപ്പാമ്പിൽ അടക്കം ചെയ്യപ്പെടുന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ള കൃസ്ത്യാനികളുടെ നടപടിയും, തന്നെത്താൻ തുഞ്ചിമരിച്ചവന്റെ പ്രേതത്തിന്നു മുക്കിയില്ലാതെ അത് അന്ത്യം പ്രദാനം ചെയ്യുകൊണ്ട് അലഞ്ഞവനാണെന്നു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള വിശ്വാസവും, ആത്മമത്സ്യയെപ്പറ്റി നമുക്കു ചെയ്തവിൽ തോന്നിയിരിക്കുന്ന വെറുപ്പിന്നു മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. പുരാതന യവനരുടെ ഇടയിലും ആത്മമത്സ്യ നികൃഷ്ടമെന്നു വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്ക് അനുവശമായി വിപ്ലവം വരുത്തുന്നു എന്നുള്ള ന്യായത്തിനേൽ ആത്മമത്സ്യ ചെയ്യുവന്നു ബഹുമാനപുരസ്സരം സാധാരണ ചെയ്യപ്പെടാറുള്ള ശവദാഹകൃത്യ വിധിക്കാപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

പക്ഷെ, ഈ വിഷയത്തിൽ തത്വജ്ഞാനികളുടെ മതം മുൻപ്രസ്താവിച്ചതിൽ നിന്നു പണ്ടുപണ്ടു വിപരീതമായിട്ടാകുന്നു. യവനതത്വജ്ഞാനികളിൽ പലവർഗ്ഗക്കാർ ആത്മമത്സ്യയെ നീതീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശരിയായ വിലയും കൂലിയും ഇല്ലെന്നു തെളിയുകയോ, ദിസ്സാമെന്നു തോന്നുകയോ ചെയ്താൽ ജീവിതഭാരം താഴെ വെക്കുക എന്നതു മനുഷ്യന്റെ പ്രത്യേകമുള്ള ഒരു അവകാശവും അധികാരവും ആണെന്നാണ് ആ കൂട്ടരുടെ വാദം. രാജ്യഭരണവിഷയത്തിലും സാഹിത്യകുലരിയിലും മാത്രം

സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന പലരും ഈ അവകാശം ന്യായമെന്നു സമ്മതിച്ച്, ഹൃദയപുരസ്സരം അംഗീകരിച്ച്, പണ്ണമനസ്സോടെ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. ഉല്പത്തിക്കുടമായ ആധുനികതത്വജ്ഞാനികളുടെയും പോക്ക് ആകട്ടാലെ ഈ വഴിയ്ക്കു തന്നെ അല്പയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. ആത്മമത്സ്യയെപ്പറ്റി താൻ എഴുതിട്ടുള്ള പ്രബന്ധത്തിൽ ഹ്യൂം (Hume) എന്ന വിചാരികശക്തനായ പണ്ഡിതൻ അത് എപ്പോഴെല്ലാം നിതീകരിച്ചുപോകുമെന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'മനുഷ്യജീവനെ യഥേഷ്ടം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നോ, ആത്മമത്സ്യയെപ്പോലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അധികാരത്തോടുകൂടി അതിലും ഉള്ളൂവെന്നോ, പറയുന്നതിൽ വല്ല വാസ്തവവുമുണ്ടെങ്കിൽ, തന്നത്താൻ മുതിപ്പെടുത്തുന്നതു മാത്രമല്ല, ആത്മമത്സ്യയെപ്പോലുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുംകൂടി ദൈവത്തോടു വിരോധമായിട്ടുള്ളവയും, തന്നിമിത്തം ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒരുപോലെ ശിക്ഷാർഹങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നു. തന്റെ തലയിൽ വീഴ്വാൻ പോകുന്ന ഒരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്നു ജീവനിൽ കൊതിയൊടുക്കി മാറിപോകുന്നതും രക്തനാഡികളിൽകൂടി അശ്രാന്തം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രക്തത്തിൽനിന്ന് അല്പം ഒരു കത്തിക്കൊണ്ടു കത്തി പുറത്തുകയുന്നതുപോലെതന്നെ ശിക്ഷാർഹമായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.'

അതുകൊണ്ടു, ഹ്യൂം പറയുന്നതു ആത്മമത്സ്യയെപ്പോലുള്ള പാപകരമാണെന്നതിൽ ആത്മമത്സ്യ ശ്രമിക്കുന്നതും പാപമാണെന്നാണ്. പക്ഷെ, ആത്മമത്സ്യം ഒരു ജന്മത്തെ ശ്രമിക്കുന്നത് അവന്നു സ്വാഭാവി

കുമാരൻ ആകസ്മികമായും ഉള്ള ഒരു മനോ വികാരത്താലാണെന്നും, ആ വികാരം തന്നെ ഒരു പ്രകൃതിനിയമമായതുകൊണ്ട് അതു പാപകരമായിട്ടുണ്ടാ എന്നും വാദിക്കാം. എന്നാൽ ആത്മചരിത്രകാരനും അതിനു ശരിയായ ഉത്തരം പറയുവാനുണ്ട്. തനിക്ക് ഇപ്രകാരം ഒരു മനോവികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ കൂടി തീർച്ചയായും ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നും, അതിനാൽ ആത്മചരിത്രകാരനും ആത്മചരിത്രയാകുന്നു എന്നതിൽ സാക്ഷാത്കാരിക ശക്തിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത് എന്നും, തനിമിത്തം തന്നത്താൻ ഉതിർപ്പുണ്ടെന്നതു തന്റെ കാര്യത്തിൽ എത്രവിധവും പ്രകൃതിനിയമവിരുദ്ധമാകുവാൻ വഴിയില്ലെന്നും അവൻ പറയുന്നു. ആകയാൽ ആത്മചരിത്രം ഒരിക്കലും ദൈവേച്ഛയ്ക്കു വിരോധമാകയില്ലെന്നാണ് ഏറ്റവും വാദിക്കുന്നത്.

ആത്മചരിത്ര പ്രാബല്യം സമുദായസ്നേഹത്തിനും, ആത്മസ്നേഹത്തിനും തന്നെയും വിരോധമല്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അന്യർക്കു യാതൊരു വിധത്തിലും യാതൊരു ഗുണവും ചെയ്യുന്നതിനു പ്രാപ്തനല്ലാത്തവനും, തന്റെ ജീവിതം അന്യർക്കു മാത്രമല്ല തനിക്ക് തന്നെയും ഒരു വെറും ഭാരം മാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവനും, ജീവിതസുഖങ്ങൾ ഒന്നും തനിക്ക് ഇനിമേലിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടില്ലെന്നും നേരെമറിച്ചു ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ മരണവേദനയ്ക്കും പരാജയത്തിനും മാത്രമല്ലാതെ താൻ പാത്രവാകപ്പെടുന്ന അനുഭവത്താൽ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളവനും, തന്റെ മരണത്താൽ തനിക്ക് തന്റെ സമുദായത്തിനും നന്മയല്ലാത്ത അശേഷം ദോഷം ഉണ്ടാകുക

യില്ലെന്നു തീർച്ചയുള്ളവനും, ആയ ഒരു മനുഷ്യൻ ജീവിതയുദ്ധം ആത്മചരിത്രം കൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഒരിക്കലും തെറ്റാകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വിവരമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ചു, അപ്രകാരമുള്ള ആത്മചരിത്രം ഉചിതവും സമുദായത്തിനും ഗുണകരവും, സമുദായത്തിൽ 'ഇതിഹാസം'കളായും വിചാരിച്ചുണ്ടായും മാത്രം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഇത്തരം കൃതികൾക്കു അനുകരണീയമായ ഒരു മാതൃകയും ആകുന്നു. ഒരു മാതൃകാശാസ്ത്രത്തെയും സമുദായത്തെയും വിവരിച്ചുകൊണ്ടു സർ തോമസ് മൂർ (Sir Thomas Moor) എഴുതിട്ടുള്ള 'യൂട്ടോപ്പിയ' (Utopia) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, മാതൃകാശാസ്ത്രത്തിൽ കിടന്നു കയ്യടപ്പിച്ച സമൂഹികളെ ആത്മചരിത്രം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു നല്ലതാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതഭാരം ഭംഗമാണെന്നു തോന്നിയാൽ താഴെ വെച്ചൊഴിയുന്നതിന്നു, വിശേഷബുദ്ധിയും ആലോചനയും ഉള്ള മനുഷ്യർക്കു സമുദായനിയമപ്രകാരം സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തതുകൂടിയാണെന്നു കാർലൈൽ (Carlyle) ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആത്മചരിത്രം ഒരിക്കലും മുടക്കപ്പെടാൻ വയ്ക്കാത്ത ഒരു വിശിഷ്ടകൃത്യവും ആത്മചരിത്രം എല്ലാപ്പോഴും പ്രകൃതിനിയമവിരോധവും പാപവും ആണെന്നു പറയുവാൻ കാരണം കാണാനില്ല. 1756 മുതൽ 1763 വരെ യൂറോപ്പു മുഴുവനുമുണ്ടായിരുന്ന സപ്തവർഷകലഹമാലത്തിൽ (Seven years war) ഒരു പ്രധാന ഭാഗക്കാരനും, പ്രശ്നാപകൃതവത്തിയും, ധീരനായ യോദ്ധാവും ആയിരുന്ന ഫ്രെഡറിക്കു (Frederic The Great) എന്ന മഹാനാഭാവൻ ആയുധകാലം മുഴുവനും, ആത്മചരിത്രം വേണ്ടി

വന്നാൽ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മുൻകരുതലോടു കൂടി ഒരു കപ്പിയിൽ അല്പം വിഷം എത്ര സമയത്തും കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. താൻ എപ്പോഴെങ്കിലും ശത്രുവർഷക്കാരാൽ തടവുകാരനാക്കപ്പെട്ടാൽ തന്നെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന്നു തന്റെ രാജ്യത്തിന്നു അതുവരെ ഉണ്ടായ സകല ലാഭങ്ങളും വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിന്നു തന്റെ പ്രജകൾ മടിക്കില്ലെന്നും അപ്പോൾ അതുവരെ ചെയ്ത സകലപരിശ്രമങ്ങളും നിഷ്ഫലങ്ങളാകുമെന്നും, യുവൻ, ആ നഷ്ടപ്പെട്ടതെ കഴിഞ്ഞതിലെയ്ക്കു തടവുകാരനാക്കപ്പെട്ട ഉടനെ ആത്മമത്സരചെയ്യുന്നതിന്നു ആ രാജകേശവി സർവ്വം സന്നദ്ധനായിരുന്നു തന്റെ രാജ്യത്തുനിന്നു നാടുകടത്തപ്പെട്ടവനും, അടുത്ത നാടുകാരാൽ ഉപദ്രവിക്കപ്പെട്ടവനും ആയ തെമിസ്തോക്ലീസ് (Themistocles) എന്ന അഥേൻ (Athens) രാജ്യത്തിലെ പൗരന്മാരെന്ന സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചു പേർച്ചാചക്രവർത്തിയോടു പ്രവൃത്തിച്ചത് എന്താണ്? പേർച്ചാക്കാക്ക് അഥേനാരാജ്യക്കാരോടു യുദ്ധം വേണമെന്നും അതിലേയ്ക്കു വേണ്ട സകല ഗുഡതത്വങ്ങളും അറിയിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തോടു ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഉപകാരസ്സാണെന്നും സ്വരാജ്യസ്നേഹവും ഒരു പോലെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ഉത്തമപൗരൻ വിഷാശനംകൊണ്ടു രണ്ടു പക്ഷക്കാരെയും മുഷിപ്പിക്കാതെയും തന്റെ മനസ്സാക്കിയെ കലപെടുത്താതെയും കഴിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ആർ കുറ്റം പറയും? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മമത്സരപാപകരമെന്ന് ഏങ്ങിനെ വിധിയ്ക്കും? ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളില്ലാതെയും തന്റെ ജീവിതത്തിൽ തനിയ്ക്കുതന്നെ വെറുപ്പും നിര

ശയും തോന്നിയതുകൊണ്ടുമാത്രം ആത്മമത്സരചെയ്യുന്ന ഒരുവന്റെ നിവൃത്തിയും, രീരെ കുറ്റകരവും ഒരുമയ്ക്കും ക്ഷണവുമില്ലാത്തതും ആണെന്നു പറയുവാൻ എനിക്ക് ധൈര്യമില്ല. എന്തോ തനിയ്ക്കു നേരിട്ട ചില തോൽവുകളും, ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും, നഷ്ടങ്ങളും സഹിയ്ക്കുന്നതിന്നു പ്രാപ്തനല്ലാതെ, കേവലം ഒരു ഭീരുവിനെപ്പോലെ തന്റെ കഡംബങ്ങളെ ദാരിദ്ര്യത്തിലും അനാഥാവസ്ഥയിലും നിർദാക്കിപ്പോയിട്ടു കൊണ്ട് ആത്മമത്സരചെയ്യുന്ന ഒരുവനെ നാം നിഷ്കാരണ്യം കാണപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ മറ്റൊരു ചില രോഗങ്ങളാൽ വളരെ കഷ്ടപ്പെടുന്നവനും, താൻ തനിയ്ക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഒരുപോലെ വെറും ഭാരം മാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നും തന്റെ നാശം രണ്ടുകൂടും ഒരുപോലെ ഗുണഭോക്താക്കൾക്കുമാകുമെന്നും പൂർണ്ണബാല്യം വന്നുട്ടുള്ളവനും ആയ ഒരുവൻ ആത്മമത്സരചെയ്യുന്നതിന്നു മുതിർന്നാൽ ആ കേസ്സു വിചാരണചെയ്യുന്ന നിഷ്പക്ഷപാതിയായ ജഡ്ജിനിഷ്കാരണ്യംപ്രവൃത്തിയ്ക്കുതീർ. ക്ഷമയോടും ധീരതയോടുംകൂടി കഷ്ടപ്പാടുകൾ സകലതും സഹിയ്ക്കുന്നവൻ വളരെ ബഹുമാനനീയൻ എന്നതു നിവ്വിവാദതന്നെ. സങ്കടത്തോടും അരിഷ്ടകളോടും മല്ലിടുന്ന ഒരു ധീരനേയും ധൈര്യവാനായ ഒരു യോദ്ധാവിനേയും നാം ഒരുപോലെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിശ്ചയബലമായ ധീരതകാണിക്കുന്നതും ഒരുത്തന്റെ മുയലല്ല. അതില്ലാത്തവൻ കൃത്യനിവൃത്തിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ മല്ല. ധീരനായിരിക്കുന്നതു വളരെ വിശിഷ്ടവും വിശേഷവും തന്നെ. പക്ഷെ ധീരനല്ലാതിരിക്കുന്നതു സാധാരണവും മനുഷികവും ആകുന്നു. ഒരുത്തൻ ധീരതയോടും ക്ഷമ

യോടും കൂടി ഒരു ഭാരം വാറിക്കുന്നു. മറ്റൊരുത്തൻ എടുത്തുവെച്ച് അക്ഷമനായി, നിസ്സഹായനായി, അയ്യോയ്ക്കുവാനായി വീഴുന്നു. ആദ്യത്തവനെ നാം അഭിനന്ദിക്കുകയും ഖഹ്നമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ, രണ്ടാമത്തവനെ നാം പുച്ഛിക്കുകയും കുറപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നില്ല. ഒരുത്തൻ നമ്മുടെ ഖഹ്നമാനത്തിനും മറ്റൊരുത്തൻ നമ്മുടെ സഹതപത്തിനും പാത്രമാകുന്നു. ആത്മമന്ത്ര എങ്ങിനെ ആയാലും ആത്മമന്ത്രതന്നെ. അതുകൊണ്ടു അത് എപ്പോഴും പാപംതന്നെ എന്നുപറയുന്നവരോട് കൂടി ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. കണ്ണടച്ചു അപ്രകാരം വിധിക്കുന്നത് സൂക്ഷ്മാവലോകനവിശുദ്ധതയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

ആത്മമന്ത്ര ഭീരുത്വത്തിന്റെ പലമാണെന്നു സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഭീരുത്വത്താൽ ഉണ്ടായ ആത്മമന്ത്രശ്ലേഷകളും ധാരാളം ഉണ്ട്. ധീരതയോടുകൂടി തടസ്സങ്ങളോട് മല്ലിട്ട്, ക്ഷമയോടുകൂടി ഫലപ്രാപ്തിക്കു കാത്തിരിയ്ക്കുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാത്ത ഒരുവന് എന്തെങ്കിലും ഒരു ദോഷം തേടിത്തന്നു; അയാൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മനശ്ശക്തികൂടി ഇപ്പോൾ ഇല്ലാതാകുകയും 'രണ്ടുമുഴക്കയ'ല്ലാതെ യാതൊരു മോചനമാർഗ്ഗവുമില്ലെന്നു എങ്ങിനെയൊരു വിശ്വാസം വരികയും ചെയ്യുന്നു; അവസാനം അയാൾ ആത്മമന്ത്രയിൽ ശരണം പ്രാപിയ്ക്കുന്നു. ധീരനും ക്ഷമാബലമുള്ളവനും ആയ മറ്റൊരുത്തൻ ഇങ്ങിനെ സന്ദർഭത്തിൽതന്നെ സകലപ്രതിബന്ധങ്ങളോടും പൊരുതല്ലയില്ലായ്മയും ഒരു പുതിയ ജീവിതം വളരെ ആശയോടും സമാധാനത്തോടും കൂടി തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ പുളു

കളുടെ പണം മുഴുവൻ അന്നാവശ്യമായി ചിലച്ചുവെക്കുവാൻ വെടിവെച്ചുവെക്കുന്ന ഉണ്ടികക്കാരൻ ഭീരുവും അയാളുടെ കൂത്രം തീർച്ചയും വളരെനീചവും ആകുന്നു. എന്നാൽ "തെമിസ്റ്റോക്ലീസ്സി"നെ പോലെ അഗാധമായി ആലോചിച്ചു, ആവശ്യമെന്നാക്കി മറുത്തതും മനസ്സാക്ഷിയേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആത്മമന്ത്രചെയ്യുന്നവനെ ഭീരുവെന്നുപറയാനും അയാളുടെ കൂത്രം നീചമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനും വളരെ സൂക്ഷിക്കണം. സങ്കടത്തിൽനിന്നും സന്താപത്തിൽനിന്നും വിമുക്തനാകുന്നതിന് ആത്മമന്ത്രചെയ്യുന്നവന്റെ ഉദ്ദേശം അവന്നു സാധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയുമ്പോൾ, ആത്മാവ്, മരണാവസാനമുള്ളതായി, മുതലായ പലവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും പ്രസ്ഥാപിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ടും അതിലേക്കു തല്പരം ഒരുക്കമില്ലാത്തതിനാലും ആ ചോദ്യം ഇവിടെ എടുക്കുന്നില്ല.

കാൽസമിതി ഇങ്ങിനെ കൈ ആണെങ്കിലും ആത്മമന്ത്രചെയ്യുന്നത് ഏറക്കുറവു തെറ്റാതെന്നാണ്. സാധാരണ ഒരുവൻ ആത്മമന്ത്രചെയ്യുമ്പോൾ താൻ തന്നെ തന്റെ ജീവിതത്തെ കുറപ്പെടുത്തുകയും മിക്കവാറും ദോഷസമ്പന്നനെന്നു വിധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. പരമ്പരയായി അറുപതിയോളം വരുന്ന സമുദായനിയമങ്ങളെ നിരോധിക്കുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാതെ ഉടനടി ചാടിയും മറ്റും ആത്മമന്ത്രചെയ്യുന്ന കേസുകൾ ചേരെ ഒരുതരത്തിൽ തന്നെ പെട്ടെന്നു. ഈ വക ആത്മമന്ത്രകൾ മിക്കതും മനസ്സിലാത്തതും, നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാലും പരമ്പരയായാലും മാത്രം ഉണ്ടാ

യിട്ടുള്ളവയും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഈ വക കേസ്സുകൾ ആത്മഹത്യക്കേസ്സുകൾക്കുപകരം കലപാതകക്കേസ്സുകൾ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. പലപ്പോഴും ആത്മഹത്യനീചമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ നീചമായ ഒരു അന്ത്യമാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ അതു വിശിഷ്ടമായ ജീവിതത്തിന്റെ നീചമായ അന്ത്യമായും വരാം. അപ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ആത്മഹത്യ വിശിഷ്ടമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ വിശിഷ്ടമായ ഒരു അന്ത്യവും ആകാറുണ്ട്. അധികഭാഗവും അത് നീചമായ ഒരു ജീവന്റെ നീചമായ അവസാനം തന്നെ ആകുന്നു.

ആത്മഹത്യയുടെ ഒരു കണക്കെടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അതിനുള്ള കാരണങ്ങളെപ്പറ്റിയും അല്പം ചിലതെല്ലാം ധരിക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നതാണ്. ഞാറിന്നുമപ്പത്തഞ്ചുവിതം കേസ്സുകളിൽ ആത്മഹത്യക്കാരണം ചിത്തഭ്രമമാകുന്നു. അസന്ദൃഗമായ ദോഷവീഡ്, ജീവിതത്തിലുള്ള നിരാശ, മദ്യപാനം മുതലായ ദുഷ്ടീലങ്ങൾ, കഡുംബവഴക്കിൽനിന്നും മറ്റും ഉണ്ടാകുന്ന മനോവേദന, അപമാനം ശിക്ഷമുതലായവയാണ് പിന്നീട് ഗണനീയങ്ങളായിക്കാണപ്പെടുന്നത്. 'കാമനിമൂലം' ഉണ്ടാകുന്ന വഴക്കുകൾ മൂന്നാമതായിവരുന്നു. സാധാരണയായി മനസ്സ്, ശരീരം, സമ്പത്ത്, സമുദായബന്ധം, ഈവക സംഗതികളിൽ ഒന്നിൽ അധികം ഇനത്തിൽ, പലപ്പോഴും എല്ലാറ്റിലും, വൈകല്യം വന്നിട്ടുള്ളവരാണ് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നത്. മദ്യപാനം മുതലായ ദുഷ്ടീലങ്ങൾ ആത്മഹത്യയെക്കുറിച്ചു അധികം കലപാതകത്തിന്നാണ് കാരണമുണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിലും,

മദ്യപാനികളായ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ കാണപ്പെടുന്ന നീചസ്വഭാവങ്ങൾ സന്താനങ്ങളിൽക്കൂടി പകരുന്നതെന്നതു സാധാരണയാകുന്നു. മദ്യപാനം ഒരു മനുഷ്യന്റെ മാനസികവും ദൈഹികവും ആയ ശക്തികളെ നശിപ്പിക്കുന്നു. അതു തലച്ചോറിനെ അലക്ഷോലപ്പെടുത്തുകയും ശരീരവീഡയും ജീവിതത്തോടു ഒരു വെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു സമ്പത്തിന്നു ശത്രുവും, ഭവനസുഖത്തിന്നു കോടാലിയും, അടിപിടി, കലപാതകം മുതലായ കേസ്സുകൾക്കു കാരണവും ആകുന്നു. അതു പലപ്പോഴും വ്യസനത്തിന്നും അപമാനത്തിന്നും ദോഷം ശത്തിന്നും വഴിയായാകുന്നു. മദ്യപാനം സകലമനുഷ്യരും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അധികം ആത്മഹത്യക്കേസ്സുകൾ ഉണ്ടാകുന്ന സമുദായത്തിന്നും രാജ്യത്തിന്നും എന്തെങ്കിലും കാരണമായ ഒരു തരക്കേടുണ്ടെന്നു തീർച്ചതന്നെ. എങ്കിലും ഈ ഒരു റോസംഗതിമാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രാജ്യങ്ങളേയും സമുദായങ്ങളേയും സാരങ്ങളും നിസ്സാരങ്ങളും ആയി തരംതിരിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുകയില്ല.

ആത്മഹത്യ കാരകരമായിക്കഴിച്ച ഒരു ജീവിതത്തിന് തെളിവുകൾ. അത് അനുകരണീയമായ തെളിവല്ലെന്നു തീർച്ചതന്നെ. ആത്മഹത്യ ഒരു പുതിയജീവിതത്തിന്റെ തുടക്കമാകുന്നു. പക്ഷെ, ആ പുതിയജീവിതം തുടങ്ങുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാതെ താൻ മരിയ്ക്കുന്നു എന്ന് ആത്മഹത്യക്കാരൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. എങ്കിലും, താൻതന്നെ ബാഹ്യമായ പ്രേരണയില്ലാതെ മരിയ്ക്കുന്നുതുകേണ്ട, തന്റെ ഭൂതത്തെ പറ്റി മരിക്കുന്നതെന്ന പ്രസനവും പുള്ളവും ഉണ്ടെന്നും, നിന്റേതാണെന്നും എങ്കിൽ

താൻ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പുതിയ ജീവിതം തുടങ്ങുമായിരുന്നു എന്നും, അതിന്നു തീരെ അപ്രാപ്തനായതുകൊണ്ടുമാത്രം ഇങ്ങനെയൊരു ചെയ്യണം എന്നും, ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ട്. അയാളുടെ മനസ്സു തീരെ ഗുണശൂന്യമായിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ചയെന്നു. അപ്രകാരമായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വ്യസനത്തിനും പശ്ചാത്താപത്തിനും എടുത്തില്ലല്ലോ. തങ്ങളിൽതന്നെ കാണപ്പെടുന്ന നാശകരങ്ങളായ നികൃഷ്ടവികാരങ്ങളെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാത്തവരും, തങ്ങളുടെ ചാരമുള്ളവരിൽ കാണപ്പെടുന്ന അസന്തോഷകരങ്ങളായ സ്വഭാവചാലുക്കളോടു മല്ലിടുന്നതിന്നു ശേഷിയില്ലാത്തവരും, അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ പോലും വീണുപോകുന്നതു ദോഷകരമാ

ണെന്നു ബോധമുണ്ടെങ്കിലും, ജീവനോടുകൂടി ഇക്കുന്നാൽ അപ്രകാരം വീഴാതിരിയ്ക്കുണ്ടെന്നതിന്നു അവഗ്രഹം വേണ്ടുന്നതായ മനശ്ശക്തി ഇല്ലെന്നു അറിവുള്ളവരും ആയ സാധുക്കളാണ് അധികവും ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നത്. തീരെ നികൃഷ്ടന്മാരും, കുടിപന്മാരും, ദുഷ്ടീലാഭാക്ഷമാത്രം പാത്രവാന്മാരും ഗുണാംശം തീരെ ഇല്ലാത്തവരും ആയ ദുഷ്ടന്മാർ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ആത്മഹത്യയാൽ ജീവിതഭാരം താഴെ വെക്കുന്ന സാധുക്കളോടുകൂടി നാം സഹതപിയ്ക്കുകയും അപ്രകാരമുള്ള സാധുതപം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന്നു വേണ്ടി ശ്രമിയ്ക്കുകയും ആകുന്നു അവഗ്രഹം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്.

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ

കൈലാസയാത്രാപ്രബന്ധം

പുഞ്ചാണപ്രേതവീര്യമുതകിരണശരത്
കാലകോലാഹലേന്ദ്രിൻ
പ്രായേകാന്താക ചാന്തപ്രണയസമചിത
കഷ്ടമിദം കാപ്പകാശ്യേ
ആയാസം പൂണ്ടു കാറ്ററും വെയിലുമടലിലേ
ററ നാഥം മൗനപൂത്രാ
കായക്ലേശം നിതാന്ത കലയസിമമമ
തൊന്നു ചിന്തിച്ചതെല്ലാം.
നാലല്ലൊകേരം പുരമഞ്ജഗതിതന്ത്രതാം
മോക്ഷമാസ്സാം വടരാക്ഷം (ധ.)
ചാലച്ചെമ്പേണമോകൈരവനൃപതികൾ
മാമ്പലങ്ങളെ പ്രയാസം
ചോലമുന്നാമതിനിന്നു ചിതമിതുമനം
ഷ്ടാംഗനാമതദോഗം

മീലിക്കുന്നിന്നെമോമിച്ചരികിലുപഗതാ
കാവിദിവ്യാംഗനാത്താൻ.
ഉദ്യോഗാദ്രാവയം വാസവസുതപലഭ
ണ്ടിങ്ങിന്നൊന്നുകവേഴ്യാ
സ്സ്പേഷാം ചിത്തസമ്മോഹനമജവിഹിതം
ധന്യമന്യോഭാഗീനാം
ഉദ്യാസേനയ്ക്കുലക്ഷ്മീപുത്രമതിരമ്പലാ
താസുരഭാഭിധാനാ
നിന്ദാജാതമകാമദനപരവശാ
സാഗ്രതപാപപ്രണാ. (മാം)
എന്നാലിമാപരിശുമാണഗുണാംബയെ
നിന്നാണു കളുത്തമൗനമധീനലോകേ
നന്ദാനിനിന്നൊടൊരുമിച്ചരിച്ചുനിന്നാൻ
മുനംപുത്രവസുദന്യശിഖന്നപോലെ.

അനമുഹൂരിതിരഭേ-

വാക്യം ധാന സകതഃ

ക്ഷണമചപ്തമാധാ-

വജ്ജ്ഞാനിജ്ജിതാക്ഷേ

മനസിവിഗതബുദ്ധഃ

ശ്രോത്രമേതേനം ഞോ

ജനയതിചരസുരേ-

സ്സുകരിമദ്രവികാരം.

മുദ്ധാപിനയണഞ്ഞുപല്ലവചാ

പാണിദപയേനസചം

പ്രത്യംഗംകുരുപഗവസ്യസുമചി

പേതുതഃപോടിടിനാഥ

ചിത്രംചിത്രമദാരദാപുഷ്പം.

നെപ്രാമപ്രായമാ-

യെത്തുചിത്തവികാരമേപുനരവ-

നാണ്ടായിതത്രാന്തരേ.

ശക്തിജിജ്ഞസ്സമാധേരതിശയമഹതിം

കണ്ടഴൽക്കൊണ്ടുരംഭം

വിത്രസ്താശാപശംകാതരജിതമതിവിൻ-

വാണിനിനാകലാംഗീ

സഭ്രീചീഭിപ്തധൂതിസ്സമഹതാഴ്ചതുപാ-

പെട്ടുപായ്ചപന്നതപാ

ഭത്താരംഭേവരാജംവിരവൊട്ടതിരുവു-

ളളത്തിലാറിവിശേഷം.

അനന്തരംഭിവിചരസാപ്തഭൂമനം

മനംതെളിഞ്ഞാനിമിഷംചിചിന്തയൻ

ഗുണന്തഃജരദവനീസാകൃതി.

സ്തപനന്തനാഗ്രഭവമമദമാപ്തചാൻ

വ്യാപ്തതത്രവിളിഞ്ഞിനിമിത്തനിയ-

പ്ലാകംമഹോമണ്ഡലി

ഭിപ്ലായംപ്രസഭാപുരോളവിവികൃ-

ഷ്ടാശമാസമാധേസ്തദാ

നേത്രംചൊറ്റുതാനുനാക്ഷമളവിൽക്കണ്ടാ-

നസൗമേൽക്കമേ-

ലാൽത്താഗ്ഗുപരിശ്രമേണകമവി

പ്രാപ്തംജരൽഇറവമണം.

മോദാദിത്യസ്തമേത്രമഹിമവെരിയവേ-

ത്രാസനംകൈവെടിഞ്ഞ-

ങ്ങാസീനസ്ഥണ്ഡിലേകേവലമണിയ-

വാഞ്ചേഴ്ബാഷ്പശാലി (നെ

ചേദാവേശംവിവൃണപൻകമവിബതളുടു

തപ്തമയംപത്രലേഖം

നാഥാദിതപാസുരാനാഹിജനനയകര

മാഹാതാസ്മിത്യവാദീൽ.

അനന്തരംമേല്ക്കുമലേവളമരിയസം-

ഭ്രാന്തികമ്പാനുകമ്പാ-

ചിന്താസന്താനസന്ദാനിതമതിസഹസം

പത്രലേഖംകരാഭ്രം

വന്ദിച്ചാദായമദ്രാനിചുലപടവിമ

ക്തിഷണാദാദധാനോ

ധന്വനാംമെചിതസ്സിൽവിവിതമവി-

വാചയാമാസധീമാൻ. (ലം

ഗദ്യം) സ്വപ്നശ്രീമദകുളകൃഷ്ണവം

ശമുക്താമണിപ്രകാശമായ കണ്ഡകോദ

ണ്ഡമണ്ഡിതളുദണ്ഡായ കുമഹാരാജാ

യ രാജരാജവിജയകണ്ഠാകതന്മാഹുവീര്യ

സംപത്തയേ ജംഭേദേവനിനന്ദനായ കാന്താ

രവാസസഹകൃതാ ബഹുതതസ്സുഖദുഃഖ

സംവിഭാഗീ പുരോഹിതോ ധൗത്യോ വി

ജ്ഞാപയതേ ദൈവതാദവിസിമനിശ്രാവ

ണമാസി ബഹുലപക്ഷപഞ്ചമിനിശിപ്രവ

ത്തമാനായം ദശലക്ഷായം വേദവി

യോഗഹിനസതപാ നധിഷ്ഠിതസത്താമാ

ത്രാസ്ത്വധിഷ്ഠിരാദീശ്ചതുസ്സഹജാൻ പാ

ഞ്ചാലീമവിഹിദ്രാനേപക്ഷികദൃതനയകേത

നമുലേനാഗത്വ ഭീഷണജയഘോഷണാമ

ഖരിതഹരിനുഖോനാഗപുലിംപ്രത്യാസസാ

ദ മയാപുനരദൂരവത്തിനാവൃത്താന്തമുഖല

ഭൃതത്രൈവതംരിതമാഗത്വ ദുഃഖാതിഭാര

പരവശേനമൃതാനന്തേഷമേല്പദേഹി
കീകൃതാം നിവൃത്തഗ്രാമീതശേഷകൃത്യഭി
ഷേണലക്ഷ്മീവല്ലഭമേവേദന്തിതം ദപാരവ
തിം പ്രതികമവിതാപസം സന്ദിശ്യക്ഷിപ്ര
മേമമത്പിതൃഹ്സേപത്രലേഖഃ പ്രേഷി
തഃ തദേവശ്രമഹാരാജേന തപരിതമാഗ
ന്തവ്യം പാലനീയംഹിനിരാലംബനഃ ക
ഷതന്തവഃപ്രതിവിദ്യോദയഃ ഗാത്രതാം ച
മദാലംബിതാ ശേഷകൃത്യപ്രതപശ്ചേതീശ്ര
തപാദേവഃപ്രമണേന.

മായാഭൂദേവനഃസ്തന്നമരപരിവൃഡൻ
താൻകൊടുത്തോരുലേഖം
വായിച്ചപ്പോൾമുഖമുറപ്പതരദേവദാ-
ത്രഡധിരാന്തരാത്മാ
ആയ തത്പുണ്യദേവനിറാണിമിഥകല-
യോറിക്കരോപാത്തബാണ-
സ്തോനംവിരോധഭാഷേജലദനിനദഗം-
ഭിരചാചാകിരീടി.
കിന്ദ്രാണാപചിജ്ജ്വലയനനിതൃസദഗം-
നമുദാകൊണ്ടുവെരി-
പ്രഭുപദംകർമ്മമകിൽതടയരുതുവിന-
പാവനസോദരാണാം
യുക്തപ്രയത്നസൗജ്യംചരിതമിതുതു-
മഗ്രജോക്ത്യാമഥശ്വാ (ലോ-
നിത്യഗാതാനികപ്രസ്തുതജനവിധ-
രന്തരായംചൊറാമ.
നേരോഷംകുന്നമുപ്പിസുരവരമതിമൻ
മമകേന്ദ്രോലോകം
മന്ദിരേനികലോത്താലൊരുവരമിയലാ-
ചെല്ലുവാൻബാഹുവീർവ്വം
ഇന്നാകിൽകാലശക്ത്യാപുനരതുസഫസാ
സംഭവിച്ചിടിലെനം
തന്നെത്താൻവിണ്ടുകൊറുവാനലമലമതി
ജ്ഞാണൊരുവാടിതല്ലാം. (നാ-

സഖ്യേലക്ഷ്മീസഹായേമമസതിവരുവോ
നല്ലൊരുനാളുമോത്താ-
ലിക്കർമ്മംകേരംതമാവിപ്രഥിതമുരുഗിരം
വിശ്വസിച്ചിന്നുതന്നെ
നിശ്ശത്യാശേഷലോകങ്ങളിലതിലതിലാ-
രാഞ്ഞതാൻഭ്രാതൃവർഗ്ഗം-
നക്ഷീണാൻകൂടിയുംകൊണ്ടുകിന്നൊടുവരു
ന്നുണ്ടുവഗാലസംജ്ഞാൻ.
ഇന്നവിന്യസ്തശ്ശ്യാവിരവിനൊടുമവാ
ഭാവനാശക്തിയെക്കൊ-
ണ്ടൊന്നിച്ചാവാഹൃദേയത്താത്മനിവിമല
സ്തോജപലവിശ്വചെല്ലാം (തപ-
സാദിപ്തോദഗ്രന്തോഗംഗിയിലുടലെടുത്തു
ടക്കുന്നഭസ്മമാക്കി-
പ്പുണ്യാത്മാകല്പംയമർപിതൃവികല്പാ
ത്മാപ്പണനപ്രസാദം.
ഇത്ഥംചാഞ്ഞിരസുതസുദാനീം
പെട്ടനവസ്ഥപുണ്യജലമഹാത്മാ
അദ്ധ്യാത്മഭോസനാശാത്മഭേദം
പ്രത്യക്ഷമസ്മാരതോപഹാരം.
ശോകാസ്ഥാനാന്തദാനീം നഭസിദിവിഷദാം
പ്രസ്തുതേഹാദിനാദേ
വേഗാൽചായോരുമാന്ധാധരണിസുരവപു
ഷക്രവത്തിസുരാനാം
ഇകഷ്ടമെചഞ്ചാലാസാഹസമിതിസഫ-
ചെന്നെത്തൊരുമപത്യാ (സാ
സാകംഹംശാശ്രവഞ്ചിനിജസുതമഥഗാ-
ഡംവിടിച്ചാലിലംശേ.
എൻവത്സ!ശത്രുൻജഹിഷീവലോകേ
ശുഭപ്രസാദാച്ചിരമെന്നിവണ്ണം
സംഭാവ്യതസ്ത്വാപദിദേശകന്റെ
ജ്ഞാപഞ്ചാക്ഷരമത്രസാരം.
മൂലംഗ്രാഹ്യയസത്തുഷ്ടിയാടനമുഹുര-
ന്തർവിതദേവരാജേ

ജൈത്രശ്രീകൃഷ്ണസിദ്ധിംകരണദരസമാം
കല്പയന്നൽഭുതാനന്ദാ
പ്രേംസഹിപാവനേസേവനവിധിയില-
ണ്ണാപതേരിന്ദ്രകീലേ (പ-
സാധുപിംകൈലാസയത്രാംകലിതമചി-
ക്കൊണ്ടിന്ദ്രനുകിരിടി. (കവി-

കൈലാസയത്രാപ്രഥമാകിരാതാ-
ജ്ജ്ഞിതമന്യാദവിധാഭിധേതി
ഭൂഷായതാംസുരീഹദീന്ദ്രസുനോ-
രേഷാചരിത്രസ്മൃതിതോമാലാ.
സമംപൂം.

മംഗളോദയം

വരിസംഖ്യ തപാൽ കൂലി അടക്കം

ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ 2-8-0 ആറുമാസത്തേയ്ക്കു മുൻകൂർ 1-6-0
ഒരാഴ്ചതിക്ക് മുൻകൂർ 0-4-0 വി. പി. കമ്മീഷൻ പുറമെ.
വരിസംഖ്യ ബാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളവർ, അവരവർ അടയ്ക്കേണ്ട സംഖ്യ ഉടനെ തീർത്ത്
രശിതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്

സ്ഥിരപരസ്യങ്ങൾ

പരസ്യക്കൂലി എപ്പോഴും മുൻകൂർ

വരി ഒന്നിന് മാസത്തിൽ 8-ണ പ്രകാരം എല്ലാ പരസ്യവും സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്

മംഗളോദയം കമ്പനിയിൽ വിൽപ്പനുള്ള ചില പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ.

കഥകൾ—

വിക്രമാദിത്യൻ കഥ
മദനകാമരാജൻ കഥ
സരസ കഥ
കഥാസരിൽസാഗരം

ക. 0-12
ക. 0-01
ക. 0-4
ക. 3-8

അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം

വ്യാഖ്യാനം
വാക്യതത്വം
കോകിലസന്ദേശം
ശുകസന്ദേശം

ക 1 8
ക 0 6
ക 0 4
ക 0 4

ജ്യോതിഷം

മോര 1-0ഭാഗം
മോര 2-0ഭാഗം
മുഹൂർത്തപദവി

ക 3-8
ക 2-0
ക 1-4

ഗ്രന്ഥാക്ഷരം

ദശാദ്ധ്യായി
മാലം
രഘുവംശം
ഭാരതചണ്ഡ

ക 1 8
ക 5 0
ക 4 0
ക 0 12

നാഗാരാക്ഷരം

അഷ്ടാംഗസംഗ്രഹം 1
വിടരാജവിജയം

ക 5-0
ക 0-6

ഭോജ ചണ്ഡ
ഭന്തുഹരി

ക 0 12
ക 0 6

पिकसन्देशे

(द्वितीयसर्गः)

लोलाक्षीणां सदनशिखरोत्संगगानां मुखानि
स्वर्गात् पश्यन्निव किल विधुः पञ्चवाणावलीढः ।
प्राप्तोभूमीं लुठति नियतं स्वानु विम्बापदेशान्
सन्माणिक्यप्रघटितशिलाकुट्टिमेषु प्रलम्बः

॥ ८ ॥

यस्मिन्नित्यं मधुरवचनैः पञ्चरान्तशुकानां
केकारावैः भवनशिखिनां सारसानां निनादैः ।
शिञ्जलिञ्जच्चरणमुदृशां नूपुरक्वाणजालै-
र्वर्धयेवास्ते ह्युषसि रचिताऽव्यक्त मांगल्यगीतिः

॥ ९ ॥

रोलंवालीं चिकुरनिकुरे पद्मशोभां च वक्त्रे
श्वासे वातानधरमृदुले पल्लवं कन्धरायाम् ।
कंबुं कोकं स्तनकलशयोरुहयुग्मेचनाळं
बाहुद्वयां किल विसलतां पद्मिनीयंति बालाः

॥ १० ॥

भ्रूवल्लीभ्यां धनुरलकजैज्यासुमास्त्राण्युपाङ्गै-
रम्यालापैः परभृतकुलं श्रोणिभारेण यानम् ।
वार्पां नाभ्या कुसुमधनुषि प्लुष्टदेहे शिवेन
स्वान्यस्थैता नगरवनिता यत्र नूनं ह्यहार्षुः

॥ ११ ॥

यस्मिन् साक्षाद्विजितकमलेभ्योऽग्नानां मुखेभ्यो-
रूपेभेदं प्रियसहचरस्याप्यनुद्वीक्ष्व बाला ।
रोहिण्येनं निजपतिममीभ्यो विशिष्येव बोद्धुं
मध्ये चिह्नं किमपि विदधे वक्षसशीतरश्मेः

॥ १२ ॥

यास्मिन् वीथीरनुविचरतां कामिनां कामदानां
 कामस्यापि प्रकृतितरला वीक्ष्य शारिरिकान्तीः ।
 जाताशकौर्वीभिहरिशिवैरप्यहो यत्प्रियास्वां
 आधीयन्ते स्वतनुषु सतीनां धुरि श्लाघनीयाः ॥ १२ ॥

यत्तस्त्रीणां लुलितलुलितैराननैर्निर्जितानि
 प्रायः पद्मान्यतिशिशिरिते कण्ठदग्ने तटाके ।
 इष्टावाप्त्यै प्रतिदिनमहो संतपन्ते तपांसि
 न्याय्यं लोके परपरिभवं कोहि मानी क्षमेत ॥ १३ ॥

रात्रौ यत्र प्रियसहचरेणान्वितो मुग्धलोकः
 शय्योत्थायं स्खलितगमनः प्रातरुत्थाय वेगात् ।
 प्रागुद्बुद्धान् गृहगुरुजनान् वीक्ष्यसंजातलज्जैः
 शय्यागेहान्नसरति वहिर्नापि चास्ते गृहान्तः ॥ १४ ॥

यास्मिन् कञ्चित् शयनसदनेष्वागतेषु प्रियेषु
 स्वैरालापान् प्रणयमधुरान् संप्रवृत्तेषु बालाः ।
 नो भाषन्ते श्रवणविषयं नापि तूष्णीं भवन्ति
 स्तन्दस्वेदोत्पुलकितकचास्संलिखन्त्येव भूमिम् ॥ १५ ॥

इष्टान् कामान् बहु वितरितुं यत्र सेवानताना-
 मास्ते विष्णुः करिपतिपुरीनाथ इत्यूढकीर्तिः ।
 शंकाक्रान्ता चपलहृदयं वीक्ष्य यं गोपवेषे
 वक्षोभागे नियतनिलया वर्तते वास्यलक्ष्मीः ॥ १६ ॥

तत्र स्वच्छस्फटिकनिकरः श्लक्ष्णमाणिक्यवेदि-
 द्रव्याजुष्टं मरतकमयप्रौढसोपानमार्गम् ।
 सौधे तुङ्गप्रचुरकनकाश्लिष्टभित्तिप्रगल्भं
 यद्वेश्माग्रे करिपतिपुरे लक्ष्यते तत्प्रियायाः ॥ १७ ॥

അദ്ധ്യായം ൨

1. നാട്ടുമലയന്മാർ.

2. കൊങ്ങമലയന്മാർ.

മലയന്മാർ കൊച്ചിക്കാടുകളിൽ നിന്നു വന്നിരുന്നവരെന്നു മറ്റൊരു കാര്യം ഉണ്ടാകുന്നു. അവർ 1. നാട്ടുമലയന്മാർ 2. കൊങ്ങമലയന്മാർ ആയിരിക്കാം. ഇതിൽ നാട്ടുമലയന്മാർ പക്ഷം കാട്ടിലെ ആട്ടുനിവാസികളും കൊങ്ങമലയന്മാർ കോയമ്പത്തൂർ മലകളിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട് ഇവിടുത്തെ കാടുകളിൽ വന്നു താമസിച്ചവർ തുടങ്ങിയവരുമാണ്. ഈ രണ്ടു കൂട്ടത്തിലുള്ളവരും ആചാരാനുഷ്ഠാനസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. മലയന്മാർ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം 'മലയിൽ പാർക്കുന്നവർ' എന്നാണ്. ഈ പേർ 'മലകയറുക' (മല+കയറുക) ആയിരിക്കാം. 'മലയേറുക' (മല+ഏറുക) എന്ന പദങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായിരുന്നെന്ന് പ്രത്യേകത്തിൽ തോന്നുക. എന്നാൽ അതു തീരെ ശരിയാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വയ്യ. മേൽജാതിക്കാർ ഇവരെപ്പറ്റി ഉറപ്പായും പറഞ്ഞുവരുന്നത് ഇവരും കാടന്മാരും ഒരു വംശക്കാർ തന്നെയാണെന്നും, മലയന്മാർ പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തു മലയാളത്തിനടുത്തും കാടന്മാർ കിഴക്കു ഭാഗത്തു കോയമ്പത്തൂർക്കടുത്തും പാർക്കുന്നവരെന്നു വ്യത്യാസം മാത്രമുള്ളതു എന്നാണ്. സ്വഭാവംകൊണ്ട് അടിമപ്പട്ടാളികളായ പുലയന്മാരിൽ നിന്നും ഇവർ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടവരാണ്. നാട്ടിലെ പട്ടാളങ്ങളിൽനിന്നും ഭൂമിയിൽ പൊക്കത്തിൽ

പാർത്തുവരുന്നവരെല്ലാം തന്നെ സാമുദായികനിലയിൽ താഴ്ന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും, ഇവർക്കു മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വഭാവവും ആചാരവും നിവാസികളുടെ സ്വഭാവവും രണ്ടിൽ നിന്നും കർശനമായി വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവർ 'കുട്ടനീ ചന്മാർ' എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടവരിലും കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ മറ്റൊരു പാലപ്പിള്ളി പാവട്ടാനി എന്ന മലകളിൽ കാണപ്പെട്ടവരിലും വെറും വെറും. ഇവർ തമിഴ് മലയാളവും കൂടിക്കലർന്ന ഒരു വക പ്രത്യേക ഭാഷയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. അവർ തമ്മിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ നാട്ടിലുള്ളവർക്കു യാതൊന്നും മനസ്സിലാവില്ല കാരണം അവരുടെ ത്രാസവും അസ്സഭ്യവുമായ ഉച്ചാരണത്താൽ പുറപ്പെടുന്ന അപശബ്ദം മാത്രമാണ്. ഭാഷ എന്ന ഏകമാറ്റത്താൽ മാത്രമല്ല ഭവന്റെ മനോഹരത മറ്റൊരു വരണമെന്നു സാധിക്കുന്നതാണ്. അവർക്കു ഭാഷയിൽ വലിയ സ്വാധീനമില്ല. ഭാഷ കൊണ്ടു മതിയാവാത്തതും കലാശവും കാട്ടിയാണ് പൂർത്തിയാക്കുന്നത്. ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനോ അല്ലെങ്കിൽ മേൽജാതിക്കാരിൽ ആരെങ്കിലുമൊരു ചെന്ന് എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ, നിഷേധമുറപ്പായി പറയുന്നതുകൊണ്ടു ദേഷ്യപ്പെട്ടെങ്കിലൊ എന്നു കരുതി, സാധാരണയായി തലയും കലുക്കിക്കൊണ്ടു 'ഉവ്വ' 'അതെ' എന്നു മാത്രം മറുപടി പറയും. തലചാർത്തി കുറുങ്ങുന്ന കലുക്കിയായ് അതു നിഷേധം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

1. നാട്ടുമലയന്മാർ.

നാട്ടുമലയന്മാരോട് അവരുടെ ഉൽപത്തിയും തിരുവനന്തപുരം ചോദിച്ചപ്പോൾ ഉല്പത്തിയും, അവർ വന്നതിൽ തന്നെ പറ്റിയവരെന്നു കൊടുക്കുന്നതിലുള്ള

കിരാതനും കിരാതിയുമായിട്ടെന്ന ശിവന്റെയും പാർവ്വതിയുടെയും വംശജന്മാരാണെന്നാണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്. ശ്രീരാമന്റെ വനവാസകാലത്തു ലക്ഷ്മണനാൽ മൃഷ്ടനായും മേദിയിൽപ്പെട്ട ശൂർപ്പണഖയുടെ സന്താനങ്ങളാണ് സ്ത്രീകൾ എന്നും ചിലർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഈ കഥ പാലപ്പിള്ളി മലയിലെ ചില മലയന്മാർ പറഞ്ഞതാണ്. അവർ വളരെക്കാലം മുമ്പു നായന്മാരായിരുന്നുവെന്നും, ചില പെണ്ണങ്ങൾ കീഴ്ജാതിക്കാരായി സംസ്കൃതം ചെയ്ത നിമിത്തം ഭ്രഷ്ട് കല്പിച്ചു കാട്ടി ലെസ്സായെടുത്തുകൊണ്ട് അവരിൽനിന്നും ഉണ്ടായ സന്താനങ്ങളാണെന്നും അവരിൽ ചിലർ പറയുന്നു. അവരുടെ കല്യാണം ശവസംസ്കാരം മുതലായ ക്രിയകളുടെ സമ്പ്രദായം നായന്മാരുടേതുപോലെയാണ്. അവർ മലനായന്മാരെന്ന് തന്നത്താൻ വിളിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു ഈ പറഞ്ഞ ഉൽപ്പത്തികളുടെ വാസ്തവം എന്തിനെയായിരുന്നാലും അവർ കാട്ടിലെ ആട്ടുനിവാസികളാണെന്ന് ഈ കഥകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

മുകളുകൊണ്ടു പണിതും എലുകൊണ്ടു മേൽപ്പറ്റ മേഞ്ഞും ഉണ്ടാക്കുവാൻ പാലം. പെട്ടെന്നു കാടന്മാരുടെ മാടങ്ങളെപ്പോലെ ബലഹീനമായവതന്നെയാണ് മലയന്മാരുടെ മാടങ്ങളും. എന്നാൽ മുഷുളഗങ്ങളുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട് ഒഴിഞ്ഞുപാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചില കാടുകളിലെ മാടങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടെ ഇല്ലിപ്പട്ടിപ്പുകൾ എന്താണു് മദ്ധ്യത്തിൽ ചെച്ചു നിർത്തി വെട്ടി അതിന്റെ മുകളിലാണ് മാടങ്ങൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നത്.

നിരപ്പിൽ വെട്ടിയ ഈ മുകളിത്തൂണുകളുടെ മീതെ പലകനിരത്തി, അതിന്റെ മീതെ ചളികൊണ്ടു തിണ്ണയുണ്ടാക്കി, നാലുപുറവും പലകകൾ പഴുതിപ്പോലെ അടുത്തടുത്തു വെച്ചു ചുമരുകളും ഉണ്ടാക്കി, വാതിലുകളും വെച്ചു മേൽപ്പറ്റ കോറുന്നു. ഇതിലെക്കുകയറിപ്പോകുവാനും ഇറങ്ങിവരുവാനുമുള്ള മാറ്റം പട്ടിളിന്റെ പുറത്തുള്ള മുകളുകളിൽ ഒന്നിൽ ചെറുകമ്പുകൾ ആഞ്ഞുകൂട്ടത്തുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു എന്നിയാണ്. മാടത്തിൽ ബലമുള്ള വില്ലുകളും ഇരിമ്പുകൊണ്ടു പരന്നു മുച്ചയുള്ള മനകളോടുകൂടിയ അമ്പുകളും സദാ ശേഷിപ്പിട്ടിരിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ ശല്യത്തിനെത്തിയാൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചായി അമ്പുകളിൽ ചിലവ പഴുപ്പുവാൻ തീരുന്നില്ല. ഇട്ടിരിക്കുന്നു. തെൻതുരുത്തിയിലെ കാട്ടുനിവാസികളുടെ ഗുഹകൾ പൂക്കുങ്ങളുടെ മുകളിൽ പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നാണ് പറയുക. തങ്ങളുടെ സഹവാസികളായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതിനായി കൊച്ചിയിലെ കാട്ടുവാസികളും പലപ്പോഴും അവരുടെ കുടിലുകൾ പൂക്കുങ്ങളുടെ മുകളിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവർ ഈ പറഞ്ഞതിന്നു പ്രത്യുപദേശം.

മലയന്മാർ സ്ഥിരമായിപ്പോലെ ദിക്കുമാറി താമസിക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാരാണ്. അവർ പലപ്പോഴും ആറോളമുളളതിനിടയിൽ ഒരൊ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി പോകേണ്ടിവരും. എന്നാലും അവിടെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുവാൻ അവരെ യാതൊന്നും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയില്ല. പലപ്പോഴും അവരുടെ അടുത്തിൽ ഒരു കത്തിയും കയ്യിൽ ഒരു വടിയൊരു കത്തുമൊ ചിലപ്പോൾ

അനും വില്ലമൊ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. ചുമലിൽക്കൂടി തൂക്കിയിടുന്ന ഒരു കൊട്ടയിൽ ചില്ലറ ചില പാത്രങ്ങളുമുണ്ടായിരിയ്ക്കും. കൂടെ നായ്ക്കും ചെറിയ കുട്ടികളെയും മാടത്തിലെ മറ്റു സാമഗ്രികളെയും ചുമന്നു കൊണ്ടു ചെല്ലുങ്ങളും നടക്കും. അവർ ഇപ്പോൾ സൗകര്യവും അനുസരിച്ചു സ്ഥലത്തോറും സഞ്ചരിയ്ക്കുക പതിവാണ്. എന്നാൽ അടുത്തകാലങ്ങളിലായി കുട്ടിൽ തന്നെ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ഥിരമായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ മാടങ്ങളിൽ പാതുതുവരവാനു തുടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്ന്.

അവരുടെ ഗോത്രങ്ങൾ പരിഷകളായിത്തീർന്നു പാതുതുവരുന്നവെങ്കിലും ഈ വിധം സംഘങ്ങൾക്കു ചേരുന്ന ഐക്യമത്രം തെറ്റാറി അവർ കുറച്ചെ അറിയുന്നുള്ളു. ഓരോ പരിഷത്തും ഓരോ മൂപ്പനുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റുമലകളിൽ പാക്കുന്ന പരിഷകളെല്ലാം മഹാരാജാവിന്നടിമപ്പെട്ടവരും അവരുടെ ക്ഷേമത്തിങ്കൽ അവിടെയ്ക്കു വലിയ താല്പര്യവുമാണ്. എന്നാൽ ചിററു കോട്ടകളിൽ പാക്കുന്നവർ അവിടുത്തെ വസ്തു ഉടമസ്ഥന്മാരായാണ് സേവിയ്ക്കുന്നത്. അവർ സേപ്റ്റയും ചഞ്ചലസഭാവവും അനുസരിച്ച് ഒരു സ്വാമിയുടെ കീഴിൽനിന്നും മറ്റൊരു സ്വാമിയുടെ കീഴിലെല്ലാ മാറിക്കളയും. നാട്ടുമലയപ്പരിഷകളുടെ പേരുകളിൽ ചിലവ താഴെ പായുംവിധമാണ്:—

1. കടത്തുകാർ	6. നെല്ലുകാർ
2. തോണിക്കാർ	7. ചക്കൻകാർ
3. പൊക്കൻകാർ	8. കൂടുകാർ
4. എരുന്നാട്ടുകാർ	9. കുനിക്കാർ
5. അയംബക്കാര.	

ഇതിൽചിലവ അവർ അധിവസി

ന്ന കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളുടെ പേരുകളെക്കുറിച്ചു നന്നായി അന്വേഷണത്തിൽ അറിയുന്നത്. ചിലതു പണ്ടു പ്രമാണികളായിരുന്ന പൂപ്പികന്മാരുടെ പേരുകളുമാണ്. ഈ സംഗതിയിൽ ഈ പൂപ്പിസ്ഥാപകന്മാരോടുള്ള ബന്ധത്തെ അവരുടെ പ്രതിമകൾ മാടങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ആ പൽകാലങ്ങളിൽ അവരെ പൂച്ചിച്ചു നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോരുന്നുണ്ട്. ഒരു യുവാവു കല്യാണം കഴിപ്പാൻ പോകുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഈ പ്രതിമയെ പൂച്ചിച്ചു പ്രീതിപ്പെടുത്തുക പതിവാണ്.

വെണ്ണകുട്ടികളെ 10 വയസ്സു തികഞ്ഞതിന്നു ശേഷം കല്യാണം കഴിയ്ക്കും. ഭർത്താവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ അഭിപ്രായം നോക്കാറില്ല. അതിനുള്ള ഭാരവാഹിത്വം മാതാപിതാക്കളിലിരിയ്ക്കുന്നതും ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരാകുവാൻ പോകുന്നവർ തമ്മിൽ കണ്ടു സംസാരിച്ചു വിവാഹകാര്യം തീർച്ചയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കുന്നതുമുണ്ടു. ഒരു പുരുഷനു കല്യാണം കഴിഞ്ഞുണ്ടതായി വരുമ്പോൾ അവന്റെ അമ്മയമ്മമാർ ഒരു ചെണ്ണിനെ നോക്കിക്കണ്ടുപിടിച്ചു അവളുടെ അമ്മയമ്മമാരോടാലാ ചിയ്ക്കുകയും അവർ സമ്മതിയ്ക്കുന്ന പക്ഷം പുരുഷന്റെ അമ്മ മഞ്ഞളിൽ മുക്കിയ ഒരു ചരട്ടു സ്ത്രീയുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇത് അവളെ ഒരു ചന്ദനം തീർച്ചയാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും മറ്റാക്കും അവകാശപ്പെടുവാൻ പാടില്ലെന്നും കാണിപ്പാനുള്ള ഒരു സൂചനമാണ്. അനന്തരം ഒരു നല്ല ദിവസം നോക്കി വാൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരൊന്നിച്ചു വധുവിന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു ചെല്ലുകയും അവിടെ സദ്യ കഴിച്ചുവേണ്ടുവിധം സൽക്കരിയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതിന്നു ശേഷം വാൻ വധുവിന്നു കല്യാണപ്പട്ടവ കൊടുത്തിട്ട് അവളെയും അ

മ ങ്ങ ളേ ള യ ള .

ഹ റ വു ന്

പുസ്തകം 6	ധനു മംസം	ലക്കം 2
-----------	----------	---------

മ ങ്ങ ളേ ള .

ധവലസൽപുകശാൻ വിളങ്ങിട്ടും

ധവലസൽപുതുമേനിലിലുമ്മേ!

കവലയേശമനംകവതം മിഴി-

കവലയേ! വലയേശരി! കൈതൊഴാം.

കണ്ടൂർ നാമായണമേനോൻ.

ര റ ജ വൈ ര റ ഗൃ ള

ക്ഷേമാധികൃണിജക്ഷാതടിലിലവിരതം

ചേതുസൽകീർത്തിപൂരം

സീമാതീതം ലഭിച്ചുനന്തരിലയിലെഴും

‘രാമവർമ്മ’ഭിധാനാൻ

ശ്രീമാടക്ഷോണിവാലൻ ക്ഷിതിഭരണമുപേ

ക്ഷിച്ചിട്ടനിദ്രശായം

സാമാന്യം ചോര ശോകാതുളരസകൃതമാം

സംഭ്രമം സജ്ജനാനാം

ഇരാരവർമ്മപ്രവാടകുവാംവിയോഗം-

ലീരന്യമാസകലമപ്രഭുമായ്ഭവിസ്തം

ഹോരാസ്തസന്തവിരമാൽവനമെന്നചോലെ

പാരാതിതോതുപലനം വൃന്തവിളിച്ചു.

നൽക്കാതെന്ന കണക്കിലിക്ഷിതിവരൻ

സദ്രവ്യസമ്പന്നിയെ-

സ്തംഭരിൽ ദിഗ്ഗണികരിച്ച രസമേ

കീടം സ്വകർമ്മത്തിനാൽ

ആക്കാണിനൃപവാരിവാഹവിരോ

സന്താപമേകാത്തതെ-

നോക്കാതിപ്പൊഴൊരാളുമില്ലലകിടം

തന്നിൽ പരം നിണ്ണയം.

ജീവനായകനാമി-

ബ്ദൂരധരധരൻ വിരമത്തെ!

ആവിലാവമൊടോത്തിമ-

കൈവിരൽവെണ്ണ മൂ കിലവിലജനം

ഇക്കാലമീവരനിൽ പ്രജകൾക്കശേഷം
മുറക്കാമ്പിലുണ്ടധികമായനരാഗമോത്താ
തല്ലാലമീവരനിന്നാടുവിടുന്നതോത്തു (ൽ
നില്ലാതെ ചിത്രമായിലക്ഷ്മിപ്പിടുന്നു.
വീടനു കട,മിങ്ങ സമ്പ്രതി ദിനം
തോറും മമത്താം ധനം
കൂടനു കശലങ്ങൾ മന്നിലുളവാ
യീടുന്നു മേന്മേൽ സദാ
പാടനു വ്രപകീർത്തിപൂരമവില
നാദിപ്പൊ,ജീമനവൻ
നാടും നല്ലപ്പും വിടുന്നു, മനുജ
ക്കിക്കാരുമാശ്ചുടും.
വിക്രമംകലമീവ്രപനിന്ത്യാ-
ചക്രവർത്തി,ഹമാനിതനിപ്പോൾ
അക്രമംവതവിടുന്നനിജകുമാ-
ചക്രമെന്തിതവിലാത്തുതമുലം.
സപധർമ്മം പാർക്കുമ്പോൾ ഭുജഭവന
ഭൂവിന്റെഭരണം
സപധർമ്മത്തിൽത്യാഗം മുനിജനനിഷി
ദ്ധം ദൃഢമഹോ
ബുധനാർ പാശ്ചാത്യ നരപതി ധരി
ത്രിഭരണമീ-
വിധം വിട്ടീടാനെന്തിതു വഹുജനാ
ശ്ചുജനകം.
ഭവമേവന മന്ത്രതീർക്കി-
ദ്രവയേറും വ്രപനിപ്പൊളെന്തരോ
സപധമിഷ്ണിതിരക്ഷണംവിടാൻ-
പ്രിയമല്ലതുമെന്നസജ്ജനം.
ദേഹംകൂടെയുജിടംപടയിൽനരവര
നാരുടൻ നാടുവാഴാൻ
മോഹമുലം, ക്ഷിതിശപ്രകൃതിയിതിതിഹാ
സങ്ങൾ ചൊല്ലുവല്ലോ
ഹാഹന്ത! സപാവനീമണ്ഡലമതിശുഭം
സന്ത്യാജിഷ്ണുപോലി-
ഭോഹന്താനന്തനന്ത,യെന്തളുതമിതുനവമം
നെന്നനുജ്ഞ ലോകം.

പ്രായാധിക്രമിച്ചുഭരം വേദിയവൻ
നന്തുലമെന്നാകിലോ-
ന്ത്യാലായയതു ഹന്ത രണ്ടുവഴിക
ണ്ടീടുന്നു പിന്നെച്ചിലർ
കയാശക്തിയെന്തൊന്നും, മാറതു പരാ
ത്മജ്ഞാനസംസക്തി,ര-
ണ്ടായാലും ശുഭമാണിതിങ്ങുചിതമാ
ണെന്നായവകാശം. (ശ്ലോ-
സ്മൃതിമതിബലമീനൻ വൃദ്ധനോരോന്നുചെ
ലതിൽവരമതിയായീടുന്നകേടെന്നുനൂനം
ക്ഷിതിതലഭരണത്തിൽകേടവന്നാൽസമസ്ത
ക്ഷതിയണയുമതത്വൽകൃഷ്ടമേകഷ്ടമല്ലോ.
അയഥാലോകമുടൻ തുടങ്ങും-
ക്രിയയെല്ലാംതന്നെനാശമേതുവാകും
നിയതംജരാനന്തോക്കിലോനിഷ്
ക്രിയഭാവം വലുതായ പത്മ്യമല്ലോ.
ഭോഗം നശപരമല്ലമൊക്കെയുമേറ
ജീതിപ്രദം; സന്ധ്യവൈ-
രാഗ്യം താനഭയപ്രഭം സുഖമയം
കീല്ലേതുമില്ലയതിൽ
ഭാഗ്യം കൂടിയ പൂർവ്വപതികൾ തൻ
നാടിട്ടൊടുകും യഥാ-
ഭോഗം നന്ദനിച്ചതി ചെയ്തതു പരം-
ണാദിപ്രസിദ്ധം പരം. (ശ്ലോ
അതിശുഭകരിയാകും വിദ്യാരാം തോഴി
ക്ഷിതിയഥ വലഭാവേ വൃദ്ധഭാവേ വിരക്തി
പതിവിതു ഭൂവി പൂർവ്വകുമാവരമാർക്കുതനി-
ക്ഷിതിപനിലതുനാനായിന്നുകുടന്നുഭോഗ്യം
ജരാമൃതിവ്യാധിഭേദിതെല്ലാം. (ൽ.
നിരാകരിസ്തോഹൈഹസംബ്രമേക്ക
പരാത്മജ്ഞാധത്തവതത്തുമാശ്ച-
വിരാഗവിത്തം വിലയറതല്ലോ.
എന്നാണോ വിരതി വരുന്നതന്താന
തന്നാടധനഭവനാദിയും വിഭേനം
എന്നാണത്തമമുനിയുൾത്തൻ സമുഹം
നന്നായിവിരതിയെ വാഴ്ത്തിടുന്നതല്ലോ.

ധീരായുഷം വരുവാൻ പ്രയാസം
 വൈരാഗ്യമെന്നുള്ളതു പുണ്യമെന്നേ
 ഊരാമവർഷിതിരിപഷിപത്ത് -
 നോരാതതിപ്പോളുവായിവന്നു.
 കടുത്തബോധനകുരൂമൻ
 പട്ടതപമേറായതിസാനുകമ്പം
 കൊടുത്തസന്നതബലേനാജ്യം
 മടുത്തുപോയേനെന്നാമനിപ്പോൾ?
 അന്യമതമുപാസിക്കുന്ന 'പുണ്യ'ത്രയീശൻ?
 'ജനപദ്'പതിതൊട്ടുള്ളിശപരന്മാക്കിദാനിം
 മനുപമുദിക്കുംസുപ്രസാദത്തിനാലോ
 ചന്ദ്രവിഷയവിരാഗംതേടിനാൻമാടഭൂപൻ.
 മാനംകൂടുംഭൂപൻ -
 നൂനഗോമൂല്യമായിരംഭക്ത്യാ
 ദാനംചെയ്തൊപ്പുണ്യാൽ
 നൂനഗോപംവിരക്തനായ്തീർന്നു.
 ആലോചിക്കുകിലാതമരക്ഷിതജന
 ശ്രീപുണ്യഷ്ടാംശക -
 അലോചനനരേന്ദ്രനിത്തിനെമധാ
 വേശംവിരാഗംഛിത

മോലോകക്കുറുപ്പുകാരമിതമ
 ട്ടാങ്ങുളിമാടഭൂ -
 പാലോത്തംഗഗുണങ്ങളോർക്കുമുവിൽ
 ചേരുന്നചിത്തേപരം.
 നിത്യാനിത്യവിവേകവും ദിജ്ജന
 ശ്രീശേശസൽഭക്തിയും
 സത്യാദ്യുത്തമസൽഗുണങ്ങളുമഹോ
 സംശുദ്ധയാംബുധിയും
 വ്യത്യാസംകലരാതെചേർന്നമരമീ
 ഭൂപൻ പരാജയംവെടി -
 ഞ്ഞതാനന്ദമയംതമബോധമണവാൻ
 പോകുന്നതാകേശഭം.
 രാജതേരാജവൈരഗ്യം -
 മാതമശുദ്ധിസമുത്ഭവം
 കർവ്വതകവലയോത്തേഭം
 പ്രാപ്തകാലേശഭോചാരം.

ശുഭം

കൊടുങ്ങല്ലൂർ,
 ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ

പ്രസിദ്ധസ്വഭാവമുള്ളവരായ രവിന്ദ്ര
 നാഥതാഗോറിന്റെ കവിതകൾ ആംഗ്ലേയ
 ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം ബഹുമാനിക്കാൻ സംഗ
 ഛായ സഭയത്തിൽനിന്നു കവിതയും ശ
 ലോകാരവും തമ്മിലുള്ള സാമന്ധ്യം അ
 വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ്. രവിന്ദ്രനാഥതാ
 ഗോറി സ്വഭാവമുള്ളവരിൽ കവിതയെ
 ഏറ്റവും അഭ്യസിക്കാൻ ആ ഭാഷ
 ക്കായിട്ടുള്ളു. അദ്ദേഹം വായിച്ചത്
 അദ്ദേഹം ഒരു പരിഭാഷയാണ്. ഇംഗ്ലീ
 ഷ്ചെത്തിൽ പരിഭാഷയെഴുതുന്നവരിൽ

വരെയെങ്കിലും അതിലെ യഥാർത്ഥകവിത ഗു
 ണമുള്ളവരിൽ അദ്ദേഹം വെറും ഒരു പരിഭാ
 ഷകൾ, കവിതയുടെ ജീവൻ ശബ്ദാലങ്കാരത്തെ
 ആശ്രയിക്കുന്നതില്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കാം. കവി
 തയ്ക്കു ശബ്ദാലങ്കാരം, മനുഷ്യൻ വെറും വ
 സ്ത്രാഡാബാഹ്യപോലെ മാത്രമേ ആയിരിയ്ക്ക
 നുള്ളൂ. സ്വഭാവമുള്ളവരിൽ, മലയാളിപ്രസ്ഥ
 മല്ല, ഇംഗ്ലീഷ്വർസ്ഥമല്ല, എന്നു വസ്തുത
 യാലും, മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥഗുണത്തി
 നു ഭേദംവരുന്നതല്ല. വസ്ത്രംകൊണ്ടു കാഴ്ച
 യ്ക്കു ഭംഗിവരും; ശബ്ദംകൊണ്ടു കേൾവിയ്ക്കു

സുഖമുണ്ടാകും. ആത്മാവിന് ഉണ്ണവും സന്തോഷവും നൽകുന്നതാണ് കവിത. അത് അന്യരെ ധരിപ്പിക്കാനാണ് ഭാഷയിലാക്കി രചിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അന്യർക്കു മനസ്സിലാകത്തക്ക, എഴുപ്പത്തിൽ, മനസ്സിലാകത്തക്ക ഭാഷയിലാണ് കവിത എഴുതേണ്ടതെന്നു വരുന്നു.

* * * *

കവികൾ പ്രകൃതാലോകത്തെ നോക്കി അതിന്റെ ഭംഗിയേയും അതുതന്നെയും മനസ്സിലാക്കാനും അതിനെ സ്തോമിക്കാനും പഠിക്കുന്നു. രവീന്ദ്രനാഥതാഗോർ ഒരിക്കൽ ഒരു സ്തോമിതന് ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരുന്നതായി കാണുന്നു:— “ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിൽ നയിച്ചിരുന്നതു വെറും എകാന്തമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു. എന്റെ അച്ഛനെ ഞാൻ ദുർല്ലഭമായിട്ടു കാണാറുള്ളു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഞങ്ങളുടെ ഗൃഹത്തിൽ എങ്ങും പ്യാപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ജീവദശയിൽ അത് അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു അധികാരം നടത്തിയിരുന്നു. ഞാൻ, ഭൃത്യന്മാരുടെ രക്ഷയിൻകീഴിൽ ഒരു തടവുകാരനെന്നുപോലെ യായിരുന്നു നിൽക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. നിത്യം ഒരു ജ്വാലിനാടുകെ ഇരുന്നു ചൊളിയിൽ നടക്കുന്നതൊക്കെ നോക്കി മനസ്സിൽ ചിത്രീകരിച്ചുയായിരുന്നു എന്റെ ജോലി. വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഞാൻ പ്രകൃതാലോകത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്തോമിച്ചു. ആ കാശത്തിൽ മേഘങ്ങൾ ഒന്നിനെന്ന് ഉയർന്നുവരുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഞാൻ അത്യാന്താ സന്തോഷാക്ഷനായത്തീന്നു. അത്ര ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ, ഞാൻ, ഒരു സ്തോമത്താലും സാഹചര്യത്താലും ചുറ്റപ്പെട്ടതായി തോന്നി— എത്ര തീർക്കണവും ഗന്ധവുമായ സ്തോമം!— അതിന് ഏതാണ് പേർ വിളിക്കേണ്ടതെന്ന് ഞാൻ അറി

ഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടു പ്രകൃതാലോകത്തോടു അത്ര ഗാഢമായ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നു. അത് ഇന്നവിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നു വെണ്ണിക്കാൻ അസംഭവ്യം. പ്രകൃതാലോകം എന്നോട് അത്യന്തം കാണുന്നുള്ള ഒരു സാഹചര്യമായിരുന്നു. അതിൽ ഓരോ നവനവഭംഗി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ഇരുന്നു”.

* * * *

രവീന്ദ്രനാഥന്റെ പ്രസിദ്ധിയില്ലാത്തതിനായ കാര്യങ്ങൾ വെറും യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങളാണെന്നുവിചാരിക്കരുത്. “ഇന്ത്യയിലെ ഗ്രാമങ്ങൾ, നദികൾ, അവിടെ കൊട്ടിലിലും കൊട്ടാരത്തിലും ഉള്ള സുവിശേഷനാളുടെ ജീവിതങ്ങൾ ഓങ്കാകുരാജ്യത്തു നിർമ്മിച്ചതായി സാധാരണക്കാർ കാണുന്ന ശാലഭവസ്ഥലങ്ങൾ, സന്ദാനിലെ കുന്നുകൾ, ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയുടെ രമണീയത,” എന്നിവയൊക്കെ രവീന്ദ്രനാഥനിൽ ഇന്നു ചോകുരൊക്കെ കാണുന്ന വൈശിഷ്ട്യം അനുഭവമാകാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻ പറയുന്നു. വളരെക്കാലം ഇവയ്ക്കു ഒരുക്കങ്ങളൊക്കെ അണിയിരിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഇതാ രവീന്ദ്രനാഥകവി ചോകരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥകവികൾക്കു ഒട്ടിച്ചിരിയ്ക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അവർക്കു ലോകപ്രസിദ്ധരാകാതിരിയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടാകയില്ല.

* * * *

ഇന്ത്യയിലെ സൂക്ഷ്മകൃതി പ്രകൃതിശാസ്ത്രം പഠിക്കാനുള്ള സൗകര്യക്കുറവിനേക്കുറിച്ചു ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയവർക്കു വളരെ പരിതപിച്ചുകാണുന്നു. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ചെറിയ കുട്ടികൾക്കു പ്രകൃതിശാസ്ത്രം പഠിച്ചിറയേണ്ടതിനുള്ള സൂക്ഷ്മസൗകര്യങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസവില്ലാർദ്ദമുണ്ടു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ

സമ്പ്രദായം എഴുതിക്കിട്ടുള്ളതായി പരി
 ച്ചെയ്യപ്പെട്ടതെഴുതിച്ച പരമ്പരയായതായത്
 ബി. എ. വിജയലക്ഷ്മി, കെ. പ.
 പത്മിനി, പല ഭാഗങ്ങളിലും പേരുക
 ൾ പാലാൻ കഴിയില്ല. അവർക്ക് അ
 റിത്തേജം. അറിവാൻ അവർ ശ്രമിക്കു
 ന്നില്ല. അറിയാൻ ആഗ്രഹം വാസ
 നയും ഇല്ല. അതു ചെറുപ്പത്തിലുള്ള വിദ്യാ
 രാജിനാൻ കാലാണ്. എല്ലാ മണി
 ന്നുളളകളിൽ ഭാരതോത്സവം ഉണ്ടാക്കാൻ
 ആവശ്യമുള്ള പ്രവൃത്തിയായ ചെമ്മീൻ മ
 ദിരാശി ഗവണ്മെന്റ് തീയ്യത്താക്കുകയും അ
 മിന്ന കഴിഞ്ഞുകൊല്ലം 10,000 ക നീക്ക
 കയും ചെയ്തിരുന്നുവല്ലോ. ചില സ്കൂളുകളി
 ല്ലാകുന്നോടുകൂടി എപ്പോഴും ചെയ്
 തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ഇൻസ്പെക്ടർ വന്നുപ
 രിശ്ശാധന നടത്തുന്ന കാലത്തു കാണിച്ചു
 കൊടുക്കുന്നല്ലാതെ ഈ ആരാധനയെക്കൊ
 ള്ള വിശേഷവിധിയായ പ്രയോജനം മിക്ക
 സ്കൂളുകളിലും ഉണ്ടെന്നു പാലാൻ ന്യായം
 കാണുന്നില്ല. സമ്പ്രദായപ്പെറ്റിയും ചെടി
 കളപ്പാറിയും വൃക്ഷങ്ങളെപ്പാറിയും വിശേ
 ഷവിധിയായ ഉത്തരവുകളൊന്നും സിദ്ധി
 കൂടാത്തതായതായാണ് ഈ വക സ്കൂളു
 കളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു ചെടിയോ
 കൂടാതെ, പുതുതം മണ്ണിലാണ് വളരുക,
 ഭവനം ഭാരതാനിനുള്ള പ്രത്യേകവളമെ
 ന്ത്, എപ്പോഴും പൂക്കുക, കാണിക്കുക
 കൂടാതെ സമ്പ്രദായമെന്നാണ്, ചെ
 ള്ളതും എന്തൊക്കെ തരം ഭാഗങ്ങൾ
 കയ്യിൽ, അവയ്ക്ക് ചികിത്സ എന്നാണ്,
 കൂടാതെ അറിയാത്ത ഗുണ. ഗുണമേ ഉ
 ട്ടാത്ത സ്കൂളുകളിൽ വെറും തോട്ടംകൊണ്ട്
 കൂടാതെ പ്രയോജനം. ഇവയെ വിവരി
 ക്കുന്ന പലയാളങ്ങളിൽ ഇ
 ട്ടാത്ത ഗുണമേ ഉണ്ടെന്നായിട്ടുള്ള ഗുണ

യെക്കൂടി അഭ്യർത്ഥിക്കുക "തത്ത്വമേ പൂ
 ച്ചപ്പോൾ" എന്നപോലെ ചിലതൊക്കെ പ
 റിപ്പോർട്ടും. പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രത്യേകഭാഗങ്ങൾ
 ക്ക് ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിലുള്ള പേരുകൾക്ക് ഭാ
 രതോത്സവ സമസ്തികടാക്ഷംപോലെ ഭാ
 രതോ പേരുകൾ കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്ന
 ത്. "ബഹിസ്സമനമോ," "അനസ്സമ
 നമോ" എന്നും മറ്റും ചില പേരുകൾ ഇ
 തിന്നെക്കുറേ ശിക്ഷാക്രമപാഠശാലയിലെ
 വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു സോപ്പുസ്കൂളിൽ
 തെങ്ങുകൾ കാണാൻ സംഗതിയായിരുന്നു.
 തെങ്ങി, ഇതര, അപ്പി, മുതലായ പേരുക
 ഉണ്ടെന്നും ഇവർ സമീകരിച്ചുകൊണ്ടുണ്ട്
 അവ വളരെ സാധാരണയായതുകൊണ്ടോ
 മറ്റോ ആയിരിക്കണം. അവയ്ക്കൊക്കെ സം
 സ്കൃതവാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്ന
 ത്. ഗുണകന്മാർ, കുട്ടികളെ, കടൽപ്പാറ,
 പുഴവട, തോട്ടങ്ങൾ, തൊടികൾ, പാട
 ണ്കൾ, മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂട്ടിക്കൊ
 ണ്ടുപോയി അവിടങ്ങളിലെ ഭാരത വിശേ
 ഷവിധികൾ പഠിപ്പിക്കുകയെന്ന സമ്പ്രദാ
 യം തന്നെ ഇല്ല. ഇവയൊന്നും അറിഞ്ഞു
 കൂടാത്ത ഗുണകന്മാരായിരിക്കും അധികമെ
 ന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അവരെ അതി
 ത് കാണപ്പെടത്താനല്ല. ഭാരത ദിക്കിലു
 ള്ള സ്കൂളുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ വ
 ക പാലാൻ പഠിപ്പിക്കാൻ യോഗ്യനായ
 ചിലരെ എട്ടോ പത്തോ സ്കൂളിനു പൊ
 തുവിലായി നിയമിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കു
 മെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ സംഗതികൾ വി
 ദ്യാരാജിനാൻ മുമ്പേ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയുണ്ടാ
 ന്താണ്.

* * * *

സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പരിഭാഷ
 കൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിന്ന് ആലോചനകൾ

മൃത്തിയെന്നും ആരംഭിച്ചുകാണുന്നില്ല. ഇതിന്നു കൊച്ചി അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടോ, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളോ ഉടനെ ശ്രമിച്ചെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്, കാരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നൈപുണ്യമുള്ള കാരോ വിദ്വാന്മാരെക്കൊണ്ട് ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളിലുള്ള സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ശ്രമംകെട്ടുന്നു. ഇതിന്നു് അധികം പ്രയാസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അവയിൽ കാരോന്നിന്റെ പരി

ഭാഷയുണ്ടാക്കി ആദ്യം വല്ല മാസികകളിലും പാസ്യം ചെയ്തും അവയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാനുള്ള കാലം വളരെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അത് ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ കാര്യമായി ബോധിച്ചിട്ടുതന്നെ വേണം. വല്ലസഭയും വിളിച്ചുവരുത്തി അതിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങളും മറ്റും നടത്തി ഒരു കമ്മിറ്റിയെ ഏല്പിച്ച് അതിൽ കാര്യം നടത്താമെന്നുവെച്ചാൽ നന്നായിച്ചെന്നു വരുന്നതല്ല. അത് അങ്ങനെയൊക്കെ നമുക്കറിയാവുന്നതാണ്.

പ ശു ക്ഷ മ്ഭ ടെ അ ക്കി ട്

അതിന്റെ രോഗവും.

ജീവികളിൽ പ്രസവിഷ്ണു നവയൊക്കെ കുഞ്ഞുകളെ മുലകൊടുത്തു വളർത്തുന്നവരാണ്. ചില പ്രത്യുഷ്ടങ്ങളുണ്ട്. ആസ്പ്രേലിയായിലെ 'ഡക്ഷിങ്', 'ആൻ' ഈ രാർ' മുതലായ മുലപ്പാലം ചിലവ മുട്ടയിട്ട കുഞ്ഞുകളെ വിരിയ്ക്കുകയും, അതിൽ പിന്നെ അവയെ മുലകൊടുത്തു വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന മുട്ടയിട്ട വിരിയ്ക്കാതെ, കുഞ്ഞുകളെ ജീവനോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രസവിഷ്ണു നവയിൽ, ആ വക കുഞ്ഞുകൾ വയറി ലിരിയ്ക്കുമ്പോൾ, ഗർഭാഗ്രത്തിലെ 'മുക്കടി' എന്നു പറയുന്ന സാധനം വഴിയായിട്ടാണ് പോയിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത്. പ്രസവിഷ്ണു കഴിഞ്ഞാൽ അവയ്ക്കു മുലപ്പാൽ വേണം.

മുലപ്പാൽ രക്തത്തിൽനിന്നു് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പോഷകസാധനമാണ്, വിയപ്പി, കുടിനീർ, കൊഴുപ്പു, മുതലായവ രക്തത്തിൽനിന്നു് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന സാ

ധനങ്ങളാണല്ലോ. ഇവയൊക്കെ രക്തത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുന്നത് ഒരു വക മാംസഗ്രന്ഥികൾ മാറ്റുമായിട്ടാണ്. രക്തത്തിൽനിന്നു മുലപ്പാൽ ഉണ്ടാകുന്നതും ചില മാംസഗ്രന്ഥികളാണ്. ഉദാത്താഴ സമീപിച്ച സ്ഥലത്താണ് മുലപ്പാലുണ്ടാകുന്ന മാംസഗ്രന്ഥികൾ സംധാരണ ഉണ്ടാകുന്നത്. കുഞ്ഞുകൾക്കു മുലകൊടുക്കാൻ ഏറാവും സൗകര്യമുള്ള സ്ഥലം അതാണ്. മാംസഭോജികളായ, നരി, നായ മുതലായവയിലും പന്നി മുതലായവയിലും നെഞ്ഞിങ്ങലും വയറിങ്ങലും ഉണ്ടുവരികളായിട്ടായിരിക്കും ഈ മാംസഗ്രന്ഥികളുടെ ഇരിപ്പ്. കളമ്പുള്ള ഗുഹകൾക്ക് അതു കാലുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നാല് പ്രദേശത്തായിരിക്കും. തിമിംഗലം മുതലായവയ്ക്കും ആ സ്ഥാനത്തുതന്നെയാണ്. അമന, കടവാരിൽ, കരങ്ങ, മുതലായ

ന്നാം. ഇത് അവർക്ക് വളരെ രുചികരവും പ്രിയവുമായുള്ള ഭക്ഷണസാധനമാകുന്നു. വല്ലപ്പോഴും ഒരു രാത്രി അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കഴിച്ചു കൂട്ടങ്ങളായി വന്നേക്കാവുന്ന മേൽജാതിക്കാർക്ക് അവർ ഈ ഭക്ഷണപദാർത്ഥം പോകൂം ചെയ്യാറുണ്ട്. അവർ ഇതും കഴിച്ച് ധാരാളം വെള്ളവും കുടിക്കും. മാൻ കാട്ടുപോത്ത് കോലാട് ഇതുകഴേയും പുലി തിന്ന് ഇട്ടേച്ചു പോകുന്ന മാംസങ്ങളേയോ അവർ ഭക്ഷിക്കു പതിവാണ്. എന്നാൽ പത്ര ചെന്നായ ആന പുലി ഇതുകളുടെ മാംസം ഒരിക്കലും ഭക്ഷിക്കുകയില്ല.

തമിൾ മലയന്മാരേക്കാൾ നടുമലയന്മാർക്ക് സമുദായനിലയിൽ ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടെന്നാണ് അവരുടെ വസ്തുത. അവർ ഇവരുടെ അടുത്തു വന്നാൽ ഇവർ അശുഭലമാകുന്നതു കൊണ്ട് ഇത്ര അകലം കണ്ടെ നടക്കുവാൻ പാടുള്ള എന്നു നിശ്ചയമുണ്ട്. ഇവർ തമിഴിൽ അന്യോന്യസംബന്ധമാ തൊട്ടുണ്ടാ പാടില്ല. നാട്ടുമലയന്മാർക്ക് ബ്രഹ്മരക്ഷേയം നായന്മാരുടേയും ഈഴവന്മാരുടേയും ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ വിരോധമില്ല. എന്നാൽ പുലയന്മാരുടേയും പായന്മാരുടേയും മാറുകീഴ്ജാതിക്കാരടേയും ഭക്ഷണം അവർ കഴിക്കുന്നതല്ല.

നാട്ടുമലയന്മാരുടെ നിറം കറുപ്പും ഇരു നിറവുമാണ്. ശരീരം കറിയതും മുഖം തുടികൾക്കു കൂർത്തു ത്രികോണാകൃതിയിലുമാണ്. അവർക്ക് ദേഹശക്തിയും, ദേഹസുഖവും വലിയ സമ്മദശക്തിയുമുണ്ട്. അവർ സൌമ്യന്മാരും, പഴക്കമുള്ള വരും, വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരും, സത്തുഷ്ടന്മാരും, പഴയ (കാട്ടു) സമ്പ്രദായങ്ങളെ തെറ്റിനടക്കുന്നതിൽ വിമുഖന്മാരാണ്. സാധാരണയായി അവർ അരയിൽ ഒരു തുണി

മാത്രമെ ചുറ്റുന്നള്ളൂ. എന്നാൽ വാലപ്പിള്ളിമലയിൽ ഒരിക്കൽ കണ്ട 20 വേരിൽ പത്തൊ പന്ത്രണ്ടോ പേർ 4 നീളം 2½ വീതിയിലുള്ള മുണ്ടുചുറ്റി പ്ലേന്റൽ ഷർട്ടിട്ട് അതിനുമുകളിൽ ചുമലിൽ രണ്ടാം മുണ്ടു ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു ഈ അവലിഷ്ടതന്മാരായ കാട്ടുജാതികളുടെയിടയിൽ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം കടന്നു കൂടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്കു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ചിലരുടെ അരക്കച്ചയിൽ കത്തി തിരുകീട്ടും ചിലരുടെ ചുമലിൽ മരത്തായയുള്ള മഴവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കറുത്തതും മെഴുക്കു തൊട്ട് മിനുക്കിയതുമായ മുടി നിറുകയിൽ വകുഞ്ഞ് വിനിൽ കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ചിലരുടെ കാതിൽ കടുക്കനുമുണ്ട്. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ എന്നു പേരായ തലവന്റെ കയ്യിൽ വെള്ളിക്കുണ്ടുള്ള ഒരു വള ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ അവനുള്ള കൂടുതൽ യോഗ്യതയുടെ അടയാളമായി മഹാരാജാവു തിരുനസ്സിൽനിന്നും കല്പിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. വയസ്സു അയ്യമ്പതിൽ കൂടിയവരും കൂടി നമുച്ചിട്ടില്ല. ചെണ്ണങ്ങാട് കറിയശരീരിണികളും കറുത്ത നിറക്കാരും ചിലർ ഇരു നിറക്കാരമാണ്. അവർക്ക് ചിക്കിമന്തക്കീ വേറിടത്ത നീണ്ടതലമുടിയുണ്ട്. എല്ലാവരുടേയും കാതുകത്തി വലിയ ഇയ്യക്കുട്ടിയൊ കാലച്ചുറ്റമൊ ഇടത്തക്കവിധം അത്ര ധാരാളം വളർത്തിട്ടുണ്ട്. തലവന്റെ മുകൾ മുക്കത്തോടയാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്. ചിലർ മൂക്കത്തിനും ഇട്ടിരുന്നു. കഴുത്തിൽ വിചുട്ടിയും പലരും മുത്തുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പണ്ടങ്ങളും കയ്യിൽ വിചുട്ടിയും ഇരിമ്പാ പാട്ടു വളകളും മോതിരങ്ങളും കാലിന്റെ രാജപാമ്പുവിരലിലും മേട്ടികളും ധരിച്ചിരുന്നു. നാലോ അഞ്ചോ വാൾ നീളത്തിലുള്ള ഒരു തുണി രണ്ടാക്കി മടക്കി മലക്കു മിടത്ത വട്ട

അകൃതിപൂർത്തികളും വസ്ത്രരോമങ്ങളും

പ്രകടമാകട്ടെ മലയാളത്തിലാണല്ലോ കൃഷിയെപ്പറ്റി പഠിക്കേണ്ടത്.

മാറ്റം കാട്ടുവാൻ കഴിയാതെപ്പോയതെന്നു പറയുന്നതായാ മുമ്പെ തൊഴിൽ കാട്ടിലെ ഉല്പന്നങ്ങളെ ശേഖരിക്കുകയാണെന്നാണ്. കാടന്മാരെപ്പോലെതന്നെ പ്രയത്നം മലവക റിപ്പാർട്ട്മേണ്ടിന്റെ അധികാരത്തിന് കീഴിലും ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ വേണ്ടുന്നതു ചെയ്തു കൊടുപ്പാൻ അധ്യസ്ഥന്മാരുമാകുന്നു. അതിന്നുപകരമായി അവർ പ്രയത്നം ചെയ്യാൻ കരാറടിയിൽ ഭൂമികളും ഭാഗസ്സുമാറാങ്ങളും, കുടിപ്പണിയുവാൻ മുളയ്ക്കും, തൂപ്പും എന്നല്ലാതെ പ്രജകൾക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത മാറ്റം വരുത്തുവാനും നൽകുന്നതുമാകുന്നു. കാട്ടിലെ ചിലർ ഉല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിലേക്കായി ഒരു പതിയെ ചുരുക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ആ പതിയെ ഉള്ള എല്ലാവരും തമ്മിൽ തമ്മിൽ വീതിച്ചുതന്നുവെക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ എടുക്കുന്നതിന് ഒരുവനെ ചേർന്ന ഭാഗത്തിൽ മറ്റൊരുവൻ മുൻപാഞ്ഞെ പിശാചു ഭയത്താൽ ഒരിക്കലും പ്രവേശിക്കുകയില്ല. മലയാളൻ നാട്ടിൽ വിത്തുതന്നുവാൻ യോഗ്യന്മാരും, മുൻപാൻ മുതലായ മൃഗങ്ങളെ കണ്ടിവെച്ചുപിടിക്കുവാൻ സമർത്ഥന്മാരുമാണ്. വേറൊരു കാലത്തു തോട്ടിലെ വെള്ളം ചിരകുട്ടിയിൽ എറുന്നതും ഒരു ഇലയൊ വേറെ അരിൽ കലക്കും അവർ മത്സ്യങ്ങളെ തോടുകളിൽ വിടുകയും. അടുത്ത കാലത്തു ചിലർ അവരുടെ മാടത്തിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു കൃഷി ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ചിലർ ചിലർ ചിലർ ആധാരങ്ങൾ പുറമെ പൂട്ടുന്നതിലേക്കു മറ്റും കളയും കന്നുകളുമുണ്ട്.

കാടത്തികളെപ്പോലെ മലച്ചികളും

കോരകൊണ്ട് പരുത്ത വായകൾ നെയ്യും പുല്ലുകൊണ്ട് നാളണ്ടാക്കി അടുത്തടുത്തു ക്രമത്തിൽ പാത്തിവെച്ച് അവർതന്നെയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു തരം ചരട് ഒരു വക ഇരിമ്പു സൂചിയിൽ കോത്താണ് പായയുണ്ടാക്കുന്നത്. പായയുടെ വക്കുകൾ മടക്കിവെച്ച് തുണിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല. പരുത്തതാണെങ്കിലും അവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നുതക്കത്തക്ക വിധം അതിന്നു മാറ്റവമില്ലായ്മയുമില്ല.

ഭാഗം 2

അരിവാങ്ങുവാൻ പണമില്ലാതിരിക്കുന്ന കാലങ്ങളിൽ അധികവും അവർ ഭാരത കാടുകിഴങ്ങുകളാണ് ഭക്ഷിക്കുന്നത്. ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാത്തപ്പോൾ ചാമ, കോര, ചമ്പ ഇതുകൾക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കഞ്ഞിയാണ് കഴിക്കുക. ഇതു കാലത്തു വേലയ്ക്കു പോകുന്നതിന്നു മുമ്പായി കഴിക്കും. ഇത്തരം കഞ്ഞിയും ഉപ്പിട്ടു വേലിച്ചു കിഴങ്ങുമാണ് വൈകുന്നേരത്തെ ഭക്ഷണം. വേലക്കാലത്ത് നെല്ല് അരി ഉപ്പ് മുതലായി കൺട്രാക്ടർമാർ കൊടുക്കുന്ന സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടും മാറ്റം കാലങ്ങളിൽ കാട്ടിലെ കിഴങ്ങുകളെക്കൊണ്ടു തന്നെയും അവർ ദിവസപ്പത്തി കഴിച്ചുവരുന്നു. മുളൊല്ലുകൊണ്ട് അവർ ഒരു വക സപാടുള്ള ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടടി നീളവും നാലോ അഞ്ചോ അംഗുലം ഉറവിട്ടുവരുന്നവയുള്ള ഒരു മുളക്കുടത്തിൽ മുളത്തരി നിറച്ച് മീതെ തേനും ഒഴിച്ച് വായു കടക്കാത്ത വിധം നന്നായി വാങ്ങുട്ടിയതിന്നുശ്രദ്ധ കൂടും മണ്ണു കഴച്ച് പൊരിഞ്ഞ് കത്തിയെരിയുന്ന റിയിലിട്ടു ചുടും. നല്ലവണ്ണം പഴക്കുവേരും മുളൊപ്പാട്ടി വീളുകയും തത്ക്കണ്ണം പറഞ്ഞേക്ക് എടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ അതിന്നുള്ളിൽ മാറ്റുവവും മധുരമുള്ള ആ ഭക്ഷണസാധനം ഒരു കഴലിന്റെ ആകൃതിയിൽ ഇരിക്കുന്നത് ക

ന്. എല്ലാവരും അനവധി വിശാചുക്കൾ അധീനത്തിലുള്ളതിനാൽ ഒരു വൻ മഹാമഹവനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അവന്റെയും അവന്റെ സമീപസ്ഥന്മാരുടെയും അധീനത്തിലുള്ള വിശാചുക്കൾ മുഖേന അവൻ ചെയ്ത ദ്രോഹത്തിനു ദേവോപദ്രവവും ചിലപ്പോൾ ജീവനാശം തന്നെയും ശിക്ഷകൊടുക്കുന്നതാണെന്നും കൂടി അവർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ഒരു മലയൻ ഒരു മരത്തിന്മേൽ ഒരു തോർക്കു കണ്ടെത്തിയാൽ, അത് ആരെങ്കിലും കണ്ട് അടയാളം ചെയ്യുപോയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ആ മരത്തിന്റെ തൊലി പരിശോധിച്ചു നോക്കിയതിനു ശേഷമേ അവർ അതെടുപ്പാൻ ശ്രമിക്കുകയുള്ളൂ. അടയാളം കണ്ടാൽ അതുണ്ടാക്കിയവന്റെ അറിയും സമ്മതവും കൂടാതെ യാതൊരു കാരണത്താലും അതു തൊടുവാൻകൂടി അവനു മനസ്സു വരുന്നതല്ല. ഈ വിശാചുക്കൾക്കു ചെയ്യുന്ന ജാതിക്കാരെ (വെള്ളക്കാരെ) മേൽ അധികാരമുണ്ടെന്നു അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ദീനം വിടിക്കുന്നതും ദൈവങ്ങളെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ ഉപേക്ഷ ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവർ കൊടുക്കുന്ന ശിക്ഷയാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അതിനാൽ ദീനക്കാരെ ചികിത്സിക്കുവല്ല ദീനം ഭേദപ്പെടുവാൻ ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്.

മുക്കുപ്പുരം രംഗത്തിലെ കാത്തുനാട മലകളിൽ ഒരു ജീണ്ണിച്ച അമ്പലം കാണുന്നുണ്ട്. ഈ അമ്പലത്തിൽവെച്ചു വേദാഭ്യൂതനും വടക്കുതിവന്നിരുന്നവനും അനവധി ബ്രാഹ്മണക്കുടുംബം കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതെന്നും 'കേതുനാട്' എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിശേഷി

ച്ച് 'അമ്പല പാ ജീരകം' എന്ന് ഒരു അമ്മിയിൽ കൊത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണുന്നുണ്ട്. സാമാന്യം വലിയ ഒരു സൂര്യക്കുടി വളരെ കറുപ്പു ജീരകം മാത്രം ഉതിയുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്ക് എത്ര വലിയ സൂത്രമാണ് അവിടെ കഴിച്ചിരുന്നതെന്നും എത്ര അസംഖ്യം ബ്രാഹ്മണക്കാണ് ഭക്ഷണം കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതെന്നും ഇതിൽ നിന്നു നമുക്ക് എന്താണ് മനസ്സിലാക്കാം. എഴിക്കോട്ടിൽ എത്രയും വിശേഷമായി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഗണപതിയുടെ ബിംബം സ്വസ്ഥാനത്തിൽ അതിമനോഹരമായ ഒരു പീഠത്തിന്മേൽ യാതൊരു നൂനതയും കൂടാതെ ഇപ്പൊഴും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനു സമീപം വേറെയും പല ബിംബങ്ങളുമുണ്ട്. സമീപത്തു കിണറുകളും അതുകളുടെ അസ്ഥിമാന്ദങ്ങളും ഇപ്പൊഴും കാണാം. കൂടാതെ പരുത്തിപ്പാറ, ചക്കിപ്പാറവ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ അനവധി മുനിയറകളുമുണ്ട്. മുനിയറയ്ക്കു മുന്നോൾ റോക്കുവികല്പനകാണുള്ള ചുവക്കുകളായിരിക്കും, ഇതിന്നു ഭരതാക്ഷകാഴ്ച കുന്നിത്തുറപ്പായിരിക്കും വാൻ തകുവണ്ണ. മാത്രമേ വൊക്കുമുണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. ഒരു കഴിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതിൽനിന്നു ഒരു മുപ്പലിയും ഇറക്കയും കിട്ടിയെന്നു കേൾക്കുന്നു. വാക്കടവിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴിക ദൂരമുള്ള പരുത്തിപ്പാറയിൽ പൂത്താകാരത്തിലുള്ള മൂന്നു മുനിയറകളുണ്ട്. ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ അനവധി നമ്പൂരി ഇപ്പുറങ്ങളും ശുഭവർഷങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നവെന്നും അതുകൊണ്ട് നൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കപ്പുറം ഇപ്പോൾ യാതൊന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം വട്ടെഴുത്തിലും കോലെഴുത്തിലുമുള്ള അനവധി ലേഖകൾ ഇപ്പോൾ അവിടെ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ആ കാലത്തിനുശേഷമുള്ള

ലിയും കൊടുക്കും. അവരുടെയിടയിൽ യാതൊരു നിയമവുമില്ല. നിയമം ഏറ്റെടുത്തുവാൻ കാരണമുണ്ടായിട്ടില്ല. പല്ല തക്കങ്ങളും കലാപങ്ങളും തന്നത്താൻ തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ അതുകൾ മലവക ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് മുഖാന്തരം തീർപ്പാക്കുന്നതും അവരുടെ തീർപ്പു അവർ സന്തോഷത്തോടെ കൈക്കൊള്ളുന്നതാകുന്നു. അവർക്കു മന്ത്രാധ്യക്ഷൻ ആദിചാരം മുതലായ നിയമപ്രവൃത്തികളിൽ വലിയ വിശ്വാസവും ശ്രദ്ധയുമുണ്ട്. ഹിന്ദു മതം കർമ്മമായ അഭിപ്രായങ്ങളുമാണ്. ആ പുറപ്പെടുമ്പോൾ പല്ലി വെളിപ്പെടുത്താത്ത പത്രം അഭിമുഖമായി വരികയാ ചെയ്താൽ അതുകൾ ദുർല്ലഭങ്ങളാണെന്നു കരുതി അവർ യാത്ര വേണ്ടതു വെച്ചുകൂടും.

മലയന്മാർ വീരഭ്രാന്തയും ഭ്രാന്തകളായും ആരംഭിച്ചുവരുന്നു. വൃഷ്ടിച്ചുപട്ടിലാ ചെയ്ത കടിപ്പിലാ വെച്ചിരിക്കുന്ന കല്ലുകളെയാണ് ഈ മുതിർന്നവർ സങ്കല്പിക്കുന്നത്. മണ്ഡലക്കാലത്തു പതിയിലെ ഏഴുവർഷക്കാലം നോക്കി കളിച്ചുപോയി വന്ന് ഒരു വിളക്കുകൊളുത്തി വെച്ചു വീരഭ്രാന്ത പൂജ കഴിഞ്ഞു. അവർ ഇക്കാലത്തു നായാട്ടിനു പോകാൻ മാംസം ഭക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. കടുത്ത ദിവസം ആടു കോഴി മുതലായവയെ ബലികൊടുത്തു പതിയിലുള്ള എല്ലാക്കും സദ്യ കഴിച്ചു മണ്ഡലം അവസാനിപ്പിക്കും.

മുപ്പാൻ അവരോടൊന്നിച്ച് മറ്റൊരു ഭാഗത്താണ്. കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ, മീനമാസത്തിൽ, മേൽപറഞ്ഞ വിവിധ ബലി അതിന്നും കൊടുത്തുവരുന്നു.

ഇതിന്നു ഉപേക്ഷ ചെയ്താൽ അത് പലികളെയും ആനകളെയും അയച്ച് തങ്ങളെയും മാടങ്ങളെയും നശിപ്പിച്ചു കളയുമെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം.

ഇമ്മാതിരി തന്നെ ഭ്രാന്തകളായും പൂജിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. മലയന്മാരുടെ വിശേഷദിവസങ്ങൾ മകര കർക്കടക സംക്രാന്തികളും വിഷു കാണും മണ്ഡലം ഇതുകൂടാകുന്നു. ദൈവങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായമെന്തെന്നു ചോദിച്ചാൽ അവർ മനുഷ്യരല്ലോലയാണെന്നും എന്നാൽ അഭ്രാന്തനാകും സർവ്വശക്തനാകുമെന്നും മറുപടി പറയും. കാരോ ദൈവത്തിന്നും വെച്ചോ ഇലയിൽ നിവേദ്യം വെണ്ണവാൻ അവർ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലാത്തതാൽ ദൈവങ്ങൾ തമ്മിൽ വഴക്കിന്നും നന്മയാ തങ്ങൾക്കു ദോഷത്തിന്നും സംഗതിയാണെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം നാട്ടിലെ എല്ലാ താഴ്ന്നജാതിക്കാരെ ഇടയിലുണ്ട്. മലയന്മാർ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കല്ലുകളെ നൂപങ്ങളാ കേവലം ആ ദൈവങ്ങളുടെ പ്രതിമകളോ മായകളോ ആണെന്നു മാത്രമല്ല അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നത്; ആ ദൈവങ്ങൾതന്നെ അതുകളിൽ വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അല്ലെങ്കിൽ അതുകൾ ദൈവങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നും അവരെക്കൊണ്ടു ഗുണദോഷങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സാധ്യമാണെന്നുമാണ് അവരുടെ ഉറപ്പായ ധാരണ. അവർ അതുകളെ ഭയഭക്തിപരസ്സരം കരുതിവരികയും അതുകളുടെ പ്രീതി ബലികളാൽ മാത്രം ലഭ്യമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. വിശാചുക്കളുണ്ടെന്നാണ് അവരുടെ ദുഃഖമായ വിശ്വാസം. വിശാചുക്കൾക്കു മനുഷ്യരോട് അധികം അടുപ്പമുണ്ടെന്നും അവർ രക്ഷാഭ്രാന്തകളാണെന്നുമാണ് വെച്ചിരിക്കുന്ന

പ്രമ. മ- രാ- രാ- അടയ്ക്കൽ കമ്മിറ്റി കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങൾ
കമ്മിറ്റി അംഗം, ദേശം കമ്മിറ്റി
പോസ്റ്റ് പാലക്കാട്.

പ്രമ. ,, മമ്മൂർ കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങൾ ,,
സംസ്കൃതമുൻസി ഫൈസ്റ്റർ നെന്മാരെ.
പ്രമ. ,, പി. നാരായണൻ നായർ ,,
മലയാളം മുൻസി ഫൈസ്റ്റർ നെന്മാരെ.
പ്രമ. ,, സി. കെ. കേരളവർമ്മനായർ ,,
മംഗളോദയം കമ്പനി തൃശ്ശിവപേരൂർ.
പ്രമ. ,, തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ ,,
മലയാളം പണ്ഡിതർ തൃശ്ശിവപേരൂർ.
ടി. കെ. മുസ്ലീം മേനോൻ
ബി. എ. എം. ആർ. എ. എസ്. സി. കൃഷ്ണ.

സമാജത്തിലേക്കു നൽകിയവരെ ഉൾപ്പെടുത്തി
അടയ്ക്കൽ പേരും വിവരവും.

1. അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്	ക. 1-0-0
3. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ. എസ്.	അവർകൾ ക. 1-0-0
4. കെ. ഗോവിന്ദൻ നമ്പ്യാർ ബി. എ. എസ്. എൽ.	,, ക. 2-0-0
7. സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ	,, ക. 1-0-0
13. കെ. പി. പീറ്റർ	,, ക. 1-0-0
14. എ. കൃഷ്ണപിഷാരോടി	,, ക. 3-0-0
16. എ. നീലകണ്ഠ ശർമ്മ	,, ക. 1-0-0
17. കെ. വ. സുഭാഷൻ മൂസ്സത്	,, ക. 1-0-0
20. വി. ശാമുദമനോൻ	,, ക. 2-0-0
30. സി. ഗോവിന്ദൻ എളേടം	,, ക. 3-0-0
43. പി. കെ. നാരായണനമ്പ്യാർ	,, ക. 1-0-0
45. കുറുർ ദേശമേനോൻ നമ്പ്യാർ	,, ക. 1-0-0
50. വി. കേരളപ്പൻ നായർ	,, ക. 1-0-0
51. ആർ. ഗോവിന്ദമേനോൻ	,, ക. 3-0-0
60. കെ. കേശവൻ നായർ	,, ക. 1-0-0
61. സി. കൃഷ്ണൻകുറുപ്പൻ	,, ക. 1-0-0
73. എ. ഗോപാലമേനോൻ	,, ക. 1-0-0
84. കെ. രാമൻ നമ്പ്യാർ	,, ക. 1-0-0
ആകെ ക. 26-0-0	

കെ. ഗോവിന്ദൻ നമ്പ്യാർ ബി. എ. എസ്. എൽ.
വെങ്കാട്ടൻ

എ. മ. രാ- രാ- ജ്ഞ	എ. പി നായർ	അവർകൾ
നമ്പ.	മാനപ്രദായിനി ഗ്രന്ഥശാലാ സിക്രട്ടറി നെയ്യാറ്റിങ്കൽ തിരുവിതാംകൂർ.	
നമ്പ.	ബ്രഹ്മശ്രീ കെ. എസ്. രാമൻമേനോൻ	”
ഒ.	” തിരുവനന്തപുരം	
	സി. എൻ. രാമശാസ്ത്രി എം. എ.	”
	മലയാളം പ്രകൃത കാളേജ് തിരുവനന്തപുരം.	
ഹെ.	” വി. നാരായണൻനമ്പൂതിരി ശീലവെള്ളി ഇല്ലം	
ഹെ. മാ- രാ-	രാ. ദാക്ഷിണാത്യബ്രഹ്മ സഭാസിക്രട്ടെരി കേപ്രാൽ തിരുവല്ല.	
എ. മ.	” വി. എസ്. വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി	”
	കലാമന്ദിരം മാനാർ.	
ജെ.	” ഡ. ജി. അച്യുതൻപിള്ള	”
	വലിയചാല തിരുവനന്തപുരം.	
ജി.	” കണ്ടർ നാരായണമനോൻ ബി. എ.	”
ചെൻറേ	ചെൻച്ചൻ തമിഴിൽദാർ, മജിസ്ട്രേട്ട് തൃശ്ശിവപേരൂർ.	
	കെ. വി. കുഞ്ഞൻ	”
എ.	” ബ്രണ്ണൻ കാളേജ് തലശ്ശേരി.	
	ആർ. ഇശ്വരപിള്ള ബി. എ.	”
ജി.	” ഗുൻ, സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടർ, കേരളതാരകാ പത്രാധിപർ	
എൽ. എ. എ.	ശ്രീവിലാസം പരൂർ.	
	ചിറൂർ പി. അച്യുതമേനോൻ	”
എ.	” മേളർകച്ചേരി എറണാകുളം.	
എ.	” ഡാക്ടർ സി. രാമണ്ണിമേനോൻ	”
	പി. എൽ. ആർ. സി. പി. എം. ആർ. സി. എസ്സ്.	
	ഡിസ്ട്രിക്ട് സർജിയൻ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.	
ജെ.	” ഇ. രാമമേനോൻ	”
	പ്രാചീനതാരകാ പത്രാധിപർ.	
	എൽത്തുരുത്ത്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.	
ജി.	” കുപ്പക്കാട്ട് നാരായണമേനോൻ	”
	മലയാളം മുൻപി സക്കാർസ്കൂൾ തൃപ്പൂണിത്തുറ.	
	കെ. വി. കുറുപ്പൻ	”
	സംസ്കൃതമുൻപി സക്കാർ ബാലികപാഠശാലാ എറണാകുളം.	

കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം.

ഒഴുകിക്കിടക്കുന്നതിലെ 'മംഗളോദയ'ത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ചില സാമാജികന്മാരുടെ പേർ വിവരത്തിൽ തെറ്റുകൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. അവയെ ശരിപ്പെടുത്തി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

മാ- രാ- രാ-	അവർകൾ
നർ. ,, കെ. രാമൻമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.	,,
	വക്കീൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ.
പെർ. ,, പറമ്പത്തു കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ.	,,
	വക്കീൽ ഏറണാകുളം.
പെ. ,, കെ. പി. നാരായണമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.	,,
	വക്കീൽ ഏറണാകുളം.
പെ. ,, കെ. ശങ്കരമേനോൻ എം. എ. എൽ. ടി.	,,
	കോളേജ് ഏറണാകുളം.
പെ. ,, പി. രാമൻമേനോൻ ബി. എ.	,,
	ഫുൾ കച്ചേരി, ഏറണാകുളം.

കുറിക്കും മാസികയിൽ നൂറു വരെ പേർ ചേർത്തിട്ടുണ്ട് അതിന്നുശേഷം ചേർത്തിട്ടുള്ള പുതിയ സാമാജികന്മാരുടെ പേർ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

നാ. മ രാ- രാ-	അവർകൾ
നാ. മ രാ- രാ- ചങ്ങനാശ്ശേരി കൃഷ്ണൻകുറുപ്പൻ	പുതുക്കുട്.
നാ. ,, കണ്ണമ്പ്ര കുഞ്ഞുണ്ണി നായർ ബി. എ. ബി. എൽ.	,,
	വൈക്കംകോട്ടവക്കീൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ.
നാ. ,, ഇ. ഗോപാലമേനോൻ	,,
	സക്കാർ സ്കൂൾ വടക്കാഞ്ചേരി.
നാ. ,, കെ. രാമൻ നമ്പിയർ	ചാലക്കുടി.
നാ. ,, കല്ലാശ്ശേരി കുട്ടപ്പമേനോൻ	,,
	തൃപ്പൂണിത്തുറ.
നാ. ,, ഇ. നാരായണമേനോൻ	,,
	ഇളമനമം തൃപ്പൂണിത്തുറ.

തിയാകുന്നു വേണ്ടതെന്നുമാണ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ ഈ ഭൂമിയിൽ രാജാവും സർവ്വജനങ്ങളും ദുഷ്ടജനങ്ങളും അവരുടെ ഓരോ വ്യാപാരങ്ങൾ നടക്കുന്നതും നമുക്കു ദ്രാഹ്യാപരമായിട്ടുള്ളതല്ല. അതുപോലെ മനസ്സാകുന്ന ഭൂമിയിൽ മനസ്സാക്കിയാകുന്നു രാജാവും ഈശ്വരഭക്തി, സമീപിത, വിദ്വേഷിത, സത്യ, ഗുരുഭക്തി, പ്രാണിസ്തോമം, മാതൃഭക്തി, ക്ഷമ, ധർമ്മതല്പരത മുതലായ സജ്ജനങ്ങളും, രാഗാദികളായ രാജദോഷികളും അധിവസിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പല പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്നതുമുണ്ട്. ദുഷ്ടജനങ്ങളിൽ നിന്നു രാജാവിന്നു പല അസൗകൃത്യങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ അനന്തകരണമാകുന്ന രാജാവിന്നും ദുഷ്ട പ്രജകളിൽനിന്നു പല പേഴ്കും പല കഷ്ടതകളുണ്ടാവാമെന്ന് ഈ യിച്ഛയുണ്ടാകുന്നു.

ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ള ദുഷ്ടജനങ്ങളുടെ ദുഷ്ട അമർത്തേണ്ടുന്ന ഭാരവാഹിത്വവും അധികാരവും രാജ്യകാർഷ്ട്യവിധായകനായ സമീപനങ്ങളുണ്ടല്ല. അതുപോലെ ബുദ്ധിയാകുന്ന അമാത്യന്റെ മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു കർമ്മകൃദ്ധാഭി വൈരികളെ പരിഹാസിച്ചു മനസ്സാക്കിയാകുന്ന രാജാവിനെയും സർവ്വജനങ്ങളെയുമെന്നും ചെമ്പ്രാൻ ആത്മമനശ്ശെപ്പാട്ടെ മഹാനിന്നും ശക്തമാകുന്നു.

മനുഷ്യർ സാധാരണമായി പ്രതാപപരസ്ഥിയാകാറുണ്ടെങ്കിലും വ്യാപാരങ്ങളിലായി കാണ്മാനസ്ഥിതിയ്ക്കും കർമ്മകൃദ്ധാഭിപ്രായപ്പെടുന്നതായും അസംഭാവനകളായ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകമായി വരുന്നതായാൽ അതിനു പരിഹാരമായിരിക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ആത്മനിയന്ത്രണവിഷയത്തിന്നു

ദുഷ്ടാന്തമായി സംഭവിക്കുക സംഗതി താഴെ പ്രസ്താവിക്കട്ടെ. ഇതും, മാർമ്മാദികൾ ലഭിക്കുന്ന നിരവധി ബുദ്ധിമാനം പണ്ഡിതമണ്ഡലമണ്ഡലനായ രാമവർമ്മാദികൾ രാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ ഭക്തന്മാരായ പ്രജകൾക്കു സീമാരീതമായ ഗുണഗണങ്ങളും പല ആനന്ദപരിഷ്കാരങ്ങളും നിയമങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു, ഗോധരയെ രാജ്യശ്രീയുടെ വിഭക്തനുമായെന്നു തീരുമാനമാക്കിവെച്ചു; തിരുമനസ്സിലെ 61 തിരുവയസ്സു തികഞ്ഞ ഈ അവസരത്തിൽ 18 കൊല്ലത്തെ രാജ്യഭരണംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടു, തിരുമോറിയുടെ രാജ്യപരിപാലനഭാരമെന്തെന്നും എങ്കിലും രാജാവു തിരുമനസ്സിനെ ഭാരപ്പെടുത്തി പംഗതിമാറ്റമാലോകനാത്മം പരിപാലനഭാരത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തനാകേണമെന്ന് ആലോചിച്ചു തിരിച്ചുപെട്ടത്തിയതു തിരുമോറിയുടെ ആത്മഭരണശക്തിയെ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. കർമ്മഗ്രന്ഥാദികളും പ്രജാഭക്തമല്പരനായ അവിടുത്തെ ഈ ഉചിതമായ ഇതരരാജാക്കന്മാർക്കും പ്രജകൾക്കും (അവരവരുടെ മതാനുസൃതം) അനുകരിപ്പാൻ ഒരു നല്ല പാഠമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ആതിരുമേനി സുഖസമ്മതം ഭൂമിയിലാചര്യതാരം സൂര്യനെപ്പോലെ വിളങ്ങുമാകട്ടെ.

ആത്മാദൃശ്യകൃത്യമാക്കുകയും മർത്ത്യജനാലത്തിക്കുതന്നാവാമുള്ളവരേക്കുമില്ലവഴിയെന്നോത്തസ്സുകൃത്യങ്ങളിൽ ആത്മാവായിട്ടുമാത്രമസംയമനമാർന്നേടുന്നതല്ലെന്നും അത്മജ്ഞാനധനത്തിനാൽ നവനാം സമീപനയാതെയാർ.

തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

യി നിന്നു സജ്ജനങ്ങളുടെ സുതീയ്യ ഭാജനങ്ങളായിരിക്കുന്നത് അവരുടെ സ്വഭാവശക്തികൊണ്ടാണെന്നല്ലേ വിചാരിയ്ക്കേണ്ടത്? അതുപലരാകുമികളായ ഫൈഡർ ഫാലി, ടിപ്പു മുതലായവരെ സൽപാത്രങ്ങളെന്നാക്കുകയും പുകൾത്തൂണുണ്ടോ? അവരുടെ അഭിധാനശ്രവണത്തിൽ ഭീതിപ്പെടാതെയോ വെറുപ്പു തോന്നാതെയോ അവരുടെ ഭയകരകൃത്യങ്ങളിൽ പരിതപിസ്സാത്തവരോ ലോകത്തിൽ ദുർല്ലഭമല്ലേ?

മനസ്സിന്നു ദാർശ്ട്യം, അഭിമാനം, ആകൃത്യവൈശ്വഭ്യമിത്യാദികളുണ്ടായാൽ മാത്രമേ മനുഷ്യർ രാഗാദികളെ കീഴടക്കി ഭരിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കൂള്ളൂ. ഇതിന്നു കായബലമോ ഊർജ്ജനാധിക്യമോ മാത്രമുണ്ടായാൽ പോരാ. ബുദ്ധിക്ക് ശാസ്ത്രാദികളെ കൊണ്ടു അല്ലാപ്പമായി ശക്തി നൽകി ചിരാൽ പരിചയിപ്പിച്ചു സ്വാധീനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. സ്വഭാവത്തിന്നു അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും നില്ക്കുന്നത് ചിന്തയെന്നതാണ്. സമ്പാദ്യങ്ങളിൽ ആലോചന ചെയ്യുന്നവന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ തനിയ്ക്കുകയോ, അന്യനാകയോ ദോഷസംഭവങ്ങൾക്കിടവരുത്തുന്ന ദുഷ്ചിന്തകളുണ്ടാകുന്നതല്ല. രൂപദർശന ഉണ്ടായാൽ തന്നെയും അതു വേറുനി നില്ക്കുന്നതുമില്ല. സർഗ്രാഹകത്വംകൊണ്ടും, വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ പ്രയോഗങ്ങളാലും മാറ്റം പല നൂതന സൂത്രങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിശാലികളും ലോകത്തിൽ പലരുമുണ്ടായിരുന്നതുമുള്ളതും നാമറിയുന്നില്ലേ? അവരെല്ലാവരും ആത്മസംയമികളാണെന്നു കാണുന്നില്ലല്ലോ. അഭാപനപരിശ്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരോപകാരാർത്ഥം പല വിശേഷവിദ്യകളെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു കൂടി ഇത് അത്ര സുസാദ്ധ്യമല്ലെന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതി

യ്ക്കു ആത്മനിയന്ത്രണശക്തി വളരെ ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടേയുണ്ടാകയുള്ളുവെന്ന് തെളിയുന്നില്ലേ?

എന്നാൽ അവർവരെ പരിശോധിച്ചറിവാൻ കഴിഞ്ഞാലല്ലാതെ സ്വയഭാവത്തിന്നോ അന്യഭാവത്തിന്നോ ശക്തിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. സ്വസ്ഥമായത്തോടു കൂടാത്ത ജീവിതം യാതൊരുത്തനും സുഖകരമായി വരുന്നതല്ല. രുചിത്തൻ ഓരോ ദേശം ചെയ്യുമ്പോൾ അവന്നു സ്വയം അവർത്തനെയല്ലേ? നാമെല്ലാവരും അന്യന്മാരെ ഭരിയ്ക്കേണ്ടുന്നവർായിട്ടാണ് ഈ ശാലൻ നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭയം വിന്ന ഭായ്യയേയോ ഭായ്യയ്ക്കു ഭയംവിനയോ പുത്രമിത്യാദികളേയോ ഗുണത്തെയോ ഭരിയ്ക്കാതെ കഴിയുന്നതാണോ? സ്വഭാവശക്തി കായുന്നതുകൊണ്ടല്ല ആർക്കു പാപമാനങ്ങൾക്കും പ്രസന്നത്തിന്നും മാറ്റം മനുഷ്യർക്കു കൂടാത്ത സംഗതിവരുന്നത്. അമിതഭക്ഷണപീതി, ഇഷ്ട, അഹങ്കാര, പരഭയം, ക്രോധം ഇവ തുടങ്ങിയുള്ളവയെക്കൊണ്ടു തന്നെ ഒരു മനുഷ്യൻ നാശം സംഭവിച്ചുവെന്നതുകൊണ്ടുവെ പരിമിതിപ്പെടുത്തി ആത്മഭാവം ചെയ്യാനാക്കും കഴിയുന്നതല്ല. ശാസ്ത്രാദിയിലുള്ളതൊക്കെ മതിയല്ല. ശാസ്ത്രം മാത്രമല്ലാതെ ഫലം വരാ, എന്നു പ്രബലവചനസാരമായിത്തന്നെ അനവധി ഉപദേശം വായിച്ചു വിദ്വാനെന്നു പേരുള്ളതിൽ ഫലമില്ലെന്നും, 'പുത്തൻപരിശുദ്ധിയെറുമ്പിലവിന്നു കൊള്ളാം', എന്നുള്ളതിനാൽ കായികപരിശുദ്ധരും മിത്രമാണെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പരിശുദ്ധരായവശ്രമമില്ലെന്നു ഞാൻ വാദിക്കുന്നില്ല. മാനസികസംസ്കരണമാണ് ആശ്രമം അതോടുകൂടിയ കായികപാഠ്യ

ആത്മസംയമനം

മനസ്സിനെ ഭദ്രീകാരങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽ പെടുത്താതെ സർവ്വവിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച അതിർന്നിന്നു തൊരിപ്പുകാരനെ കീഴടക്കി നിലയിൽ നിൽക്കുന്നതിനാണ് 'ആത്മസംയമനം'മെന്നോ 'ആത്മനിയന്ത്രണം'മെന്നോ പറയപ്പെടുന്നത്. 'ആത്മ'പദത്തിന്നു പല അർത്ഥങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെ മനസ്സ് എന്നർത്ഥം നിർദ്ദേശിക്കേണ്ടതാണ്. 'സം'മനം, സമ്യക്കാകംവണ്ണം (വഴിപോലെ) നടക്കൽ എന്നാകുന്നു താല്പര്യം. 'യമം' എന്നു ധാതുവിൽനിന്നാണ് 'യമനം' എന്നു പദമുണ്ടായത്. പ്രകൃതിയുടെ അന്ത്യത്തിലുള്ള 'ന' അക്ഷരം നിരത്വപ്രയോഗമായി അഭിപ്രേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. അവനവൻ അവനോടു അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്നു കഴിയുന്നതല്ല. അവരവരുടെ അനൗചിത്യങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു സ്വീകരണപ്രയോഗമായവ അംഗീകരിക്കുകയും ത്രാസപരമായ വർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ കഴിവുവാൻ അവനവൻ അവനവനെ അറിയേണ്ടതു വിചാരിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അതിനനുസരിച്ചാൽ കീഴടക്കി ഭവിക്കേണ്ടതായ പല സംഗതികളുമുണ്ട്. ഇതിൽ ചിലവ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവയായവയായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭവിക്കേണ്ടതായ പല സംഗതികളുമുണ്ട്. ഇതിൽ ചിലവ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവയായവയായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭവിക്കേണ്ടതായ പല സംഗതികളുമുണ്ട്. ഇതിൽ ചിലവ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവയായവയായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

നാടുകളും അധർമ്മങ്ങളുടെ അപരിമാർദ്ദങ്ങളും സദാചാരസൽക്കൃത്യനിഷ്ഠകളുടെ അപരിമിതമായ സൽഫലങ്ങളും തിരിച്ചറിവാൻ മനുഷ്യർ അശക്തന്മാരായി ഭവിക്കുന്നതു ആത്മഭരണശക്തിയില്ലായ്മയാലാണ്. പണ്ടു പണ്ഡിതസഭയിലും ആയോധനസങ്കേതസ്ഥാനത്തിലും ചെല്ലുകോവിദന്മാരും പോർപേരുകന്മാരും അവരവരുടെ ശാസ്ത്രപുരണശാസ്ത്രാസ്ത്രാസമ്പലവും നൈപുണ്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചു യഥാശക്തി മാനുലരെവെന്നു ജയപതാകകൾ നാട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഗ്രാമപാരായണത്താലും, ഇപ്പോഴു മങ്ങിനെയുള്ള യോഗ്യതയുണ്ടെന്നു സ്വാഭാഭവംകൊണ്ടും നമുക്കറിയാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ സ്വയംഭരണത്തിൽ വിജയം പ്രാപിച്ചവരുടെ സമ്പന്നതയും കീഴടക്കി എണ്ണുവാൻ പറ്റാത്തതും ആദ്യം മടക്കിയ ആ വിരൽ മാത്രം പരിഗണിച്ചു പശ്ചാത്താപിപ്പിക്കേണ്ടതായി വരുമോയെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ടിപ്പു മുതലായ മഹാശക്തന്മാരായ രാജാക്കന്മാർക്കു പ്രബലന്മാരായ ഇതരരാജാക്കന്മാരെയും അവരുടെ രണചീന്മാരെയും അനായാസേന പിടിച്ചടക്കിയിട്ടു രാജ്യങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടും, കാമക്രാധാദിഭവൈരികളെ അധീനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഹരിശ്ചന്ദ്രരാജാവും, വൈദ്യോധിയും, വിദർഭജയും മറ്റും അനവധി കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളനുഭവിച്ചിട്ടും, മനസ്സിന്നു ചാപലംകൂടാതെ മോഹാദികളെ നിയന്ത്രണം ചെയ്തു സത്യം, ചാരിത്ര്യം മുതലായ സൽഗുണങ്ങളെ പാലിച്ചതിനാൽ അവർ ഇന്നും ഭൂമിയിൽ സ്മരകസ്തംഭങ്ങളാ

ദക്ഷമഹാമുനി തരുണരവിപ്രവിളയംവോ
 ലെ ദിശിദിശിവടരം തേജോരാശിഭിരുപ
 ലവർഷാശിഷ്ടസമേതസ്സത്രേതസ്കീൻ വ
 ന്നതുകണ്ടിട്ടംബുജയോനിന്യ മരണമൊഴി
 ണ്തുള്ളമരകുളം മുനിമന്നരുമോഃ തൽഭാ
 സാമുഹരസിത ദ്രാക്ഷികുഴിച്ചെഴുന്നീരാദ
 രവോടേ സൽകൃതിചെയ്തുപരിഗ്രാഹ്യാ
 സൗഖ്യപഗ്ദ്ധപ്രണിവത്യവിശിഞ്ചം ത
 ദനുജത്തോ വിഷ്ണുരംഗിമാനിസമുപാസിന
 സ്സത്ര നിഷ്ണേത്രീഭവനനായകമാഗമവച
 സാമാദിഗമമലം വാങ്മനസാംകൈരവി
 ലജനത്താൽ വന്ദുമനിന്ദ്രംസിമാതീതപ്രാഭ
 വസാരം ജാതാതമഗിരിരണനാകിപ്ര
 കടിതലാരദ്രകടികരാരം വളരെ മിഴിച്ച
 വിദ്വാചനമഹസാമ്മട്ട ദഹനീവനിഷ്ഠ
 രോഷമദാസ മനീഷാ ഭൂസിച്ചുചെയ്തവമ
 വാദീത്.
 വിശോധത്തിണ്ണസ്സദസ്യാശ്രുണതമഗിരം
 മത്സരപ്രാഡിനകാണ്ട.
 പ്ലച്ഛോണാൻനിന്നചൊല്ലുന്നതുമഹിതസ
 ചാരമുറക്കൊണ്ടുതന്ന (ഭാ.
 നിഃശ്രീകോലോകപാലപ്പരിഷകളിലസൗ
 ദുഷ്ടഭൂതപാളിമാനി
 നിശ്ശേഷംകൈവടിഞ്ഞാൻവലജനചെ.
 സത്സമാചാരമെല്ലാം. (തമാര
 കൃതപാണിഗ്രാമമാമകുടിനതുരസൗ
 ശിഷ്യതാമുണ്ടിരിയ്ക്കേ
 ദുഷ്ടാത്മാധിക്കരിഷ്ണനിതസദസിതൂണീ
 കൃത്യനമ്മപ്രകാരം
 പ്രത്യുത്ഥാനാഭിവാദാദികമാരസമുദാ.
 ചാരോഷ്ണാമനാസ്ഥാം
 പ്രത്യക്ഷീകൃത്യനമ്മാടകൃതസമുചിതം
 നൈവവാഗ്ദേശികഃണ്ടും.

എണ്ണാഭൂതമദ്ധ്യേചടലകളിലുടാ.
 തേസദംഗുത്തമാടും
 ചൊണ്ണപ്ലഭാനതനോത്താലിവനവരവ.
 സജ്ജനാചാരമോഡം (തോ
 ധന്യാംപുത്രീമനിക്കുന്നവിബതവിലയാ
 ടിക്കിവനംകൊടുത്തേ
 നണ്ണോജോൽഭൂതിവാചാനിഗമഗിരമേ
 ശ്രുതനഞ്ജനപോലേ.
 ദർശുത്തനംരിൽമുപ്പണ്ടിവരചടലവെ.
 ണ്ണീദുമല്ലംഞാനും
 സപ്തംഗേവേതുക്ളിപ്തരിഷതുണയുമ്മ
 വാസമപ്രേതഭൂതം
 ഭൂയാനാനനൊരാസ്യമുനിസുരസദാം
 കർമ്മബണ്ഡമേനം
 നിഷ്ഠാസ്യാവെച്ചുമദ്ധ്യേമാരിതമഹരാ.
 മഭേമിങ്ങാക്കുത്താനം.
 ഉണ്ടോകർമ്മങ്ങളുപാശനാഗമഗിരോ.
 സൗശിവാഭിപ്രയാദം
 കൊണ്ടാടുന്നവിശാചപ്രമമുചമേ
 വിശപാഷണ്ഡലോകം
 ഉണ്ടോകിലസ്യപാത്ത്വചിക്ഷിപ്പോ
 ധികൃമുണ്ടിത്രിലോക്യാ
 വെണ്ണീറ്റത്തേച്ചക്കൈശ്വരീനമവർഗ്ഗമേ
 കണ്ണനാടുകുനീതേ.
 ഇപ്പാർമേൽനിന്നു കർമ്മവരനഞ്ജിവിവർ
 ധിക്കരിച്ചോരുകോപ്പി-
 നാർപ്പുചിൽചെറുവേദനവല്ലമേ
 പ്രാതമാഹാത്മ്യരോഗം
 അപ്പൊഴല്ലെന്നുകല്പമനവമണിയെ
 കണ്ണുകൊണ്ടത്തട്ടുധർ
 കല്പിച്ചാലില്ലേതപേനരതിദാ-
 ന്ദാവതംസത്തിനേതും. (തൃടാം)

ണ്. ദാമോദരൻനായർ അങ്ങിനെ എഴുതിയത്.

ഇപ്പറഞ്ഞതൊക്കെ നോക്കിത്തന്നു. ഈ വിവരം പായമ്പോഴും പാഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോഴും മേനോൻ നടന്ന ചിരിച്ചു. ജാതകി അമ്മ ഒരിയ്യപ്പം ഇതിലധികം വിഡ്ഢി

യായിത്തന്നില്ല. മേലാൽ തന്റെ ഭർത്താവിനെ ഒരു കായ്ക്കത്തിലും സംശയിക്കുന്നില്ലെന്നു ആ സ്ത്രീ ശപഥവും ചെയ്തു. അന്നുമുതൽ മേനോൻ സത്യമല്ലാതെ പറയാതെ ഏതും ആയി.

മുകേഷ്കാത്തു കുമാരൻ.

ദ ക്ഷ യ ാ ഗ മ

ഭാഷാപ്രബന്ധം.

ഗോമോക്ഷപഞ്ചമോഹനതന്ത്രം
ഗംഗാധര കാന്തനാ-
ചരിത്രവർത്തിനാലുള്ളിതാം
കൈകൊണ്ടുപുരമലികാം
പ്രാതുഗതരേസപയംവരമഹാ-
രംഭവിളങ്ങിപ്പിരി-
കോലമനസാമഹേശ്വരീതേ!
നിത്യംവിഷ്ണുവാരഹേ.
പ്രസാദിതീശൻപലവിധകരവിമോ-
ഹനചെയ്തിടനാലും
കവചകാതചല്ലാത്തിമനസിപൊറ-
ത്തിപ്പിതനൽകുമല്ലോ
പുത്രാപന്ദന ചണ്ഡോരപകൃതികളുൾ-
ലാമനാലുയോകേര
പുല്ലാലുയോമവനിമതമി-
ലുണ്ടുളകിവിനാകീ.
കോലാസാപ്രശ്നാശ്നകനകമയമഹാ-
മഹിമമന്ദം
കോകുപാടിബഹുപരിമളം-
മാടിതാശാന്തരാളേ
കണ്ണാർമെലിടക്കുരുമുളയെമടിയി
മാറുവെച്ചുഞാളെന്നാ- (ലാ-
ഭംഗവാനിരുന്നതുപുരരിപുഭഗവാൻ
പുനർകാണുധാരാ.

തൃക്കൈകൊണ്ടു ബാലക്കുളർമുലതിരുമാ-
രത്തണച്ചുപുണണം
തക്കംപുണ്ടുനരരാകോമളമുഖകമലാ
പാത്തുപേന്തുമുകുന്ദം
അക്ഷീണാമോദമാരാൽപരിമുറ്റവെരുമാ-
റുന്നതെത്തേനലോറും
പ്രാജ്ഞാപുണ്ടിറങ്ങിപ്രമദജലനിധൗ
വിശ്വനാഥോളിരോമ.
(ഗദ്യം) തന്മിൻകാലേവിശ്വസ്തജ്ഞം
ഗണമെത്രയുമരിയൊരു സത്രമഹോത്സവ
മാരംഭിച്ചുളവഖിലമുനീശപര മണ്ഡലമോ
രോദിശകളിൽനിന്ന ഞാശുപുറപ്പെട്ടവിടെ
ചെന്നുടനൽപരശാലാ മധികവിശാലാമഴ
കിലകംപു കാസനപംക്തിച്ച ഭാസനമു
ത്തികളൊക്കെനിരക്കെ തെളിവിളിത്തന്നു.
കമലഭവപ്രാദിമകദംബവു മവരവരേ
പോന്നവിടെനിരഞ്ഞു കിന്നരചാരണഗ
സ്യാദികരവന്നനിറഞ്ഞിതു തത്രസഭാ
യം. അഗ്നികളുംപിതു സംഘാടനമെഴിച്ചു
ക്ഷണമവിടെപ്പാടെവന്നു. മേറ്റുകൈതുക
പരിമളതരളം ഭൂസുരഗണവുവന്നുപര
ന്നു. പുരരിപുഭഗവാനാളുതസ്സപയമനുപമ
മാമിമാപോന്നെഴുന്നള്ളി. തൽക്ഷണമനു
ജസംഭവജനാ ദക്ഷിണകർമ്മാഭദ്രരൂപശുരോ

സ്നേഹം മേനോൻ കളവു പറവാനും സംഗതിയില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ഞാറാഴ്ചയാണ്. ഒരുവൻ മേനോനെ കാണാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു എഴുത്തുണ്ട്. മേനോൻ കളിയ്ക്കയാണ്. എഴുത്തു മേനോന്റെ കയ്യിൽ തന്നെ കൊടുക്കണം. മറാരുടെ കയ്യിലും കൊടുക്കയില്ല. മേനോൻ വന്നു കത്തു വാങ്ങി വായിച്ചു. ചുരുട്ടി കയ്യിൽ പിടിച്ചു അവനോടു ചൊല്ലേണ്ടതുപോലെ പറഞ്ഞു. സാധാരണ വല്ല കത്തു വന്നാൽ മേനോൻ അതു ചായിച്ചു മേശപ്പുറത്തോ മറ്റോ ഇടുകയാണ് ചെയ്യാറ്. ഈ കത്തു രഹസ്യമായിരിക്കാണ്ടുപോയി തന്റെ കപ്പായക്കീഴെയിൽ സ്ഥാപിടിക്കുന്നത് ഭാര്യ കണ്ടു സംശയമായി. മേനോൻ ഉണ്ണാനിരുന്ന തരത്തിൽ കണ്ടെടുത്തു വെച്ചിട്ടു. കത്ത് ഇതായിരുന്നു. സ്നേഹിതരേ,

ഞാൻ ഇന്നലെ മിസ്റ്റർ ഡി. കെ. റ്റന്റെ വീട്ടിൽ പോയി. ലിപ്പിയെ അവിടെ കണ്ടു. തരക്കേടില്ല. ഞാൻ ഇന്നലെ രാത്രി തന്നെ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി. എന്റെ വീട്ടിലുണ്ട്. അങ്ങു കൂട്ടാൻ പാടില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഇവിടെ തന്നെ പാപ്പിയ്ക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ സ്ഥിതി ആലോചിച്ചാണ് അങ്ങു കൂട്ടാത്തത് എന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇന്നെ നിന്നു ഒരു ദിക്കിൽ പോകുന്നുണ്ട്. രാത്രി എഴുമണിയ്ക്കു വന്നാൽ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ കണ്ണും.

എന്നു സ്നേഹിതൻ

ഒപ്പു ജനകി അമ്മയ്ക്ക് മനസ്സിലായില്ല. കത്തു വായിച്ച ഉടനെ ആ സ്ത്രീ തന്റെ മുറിയിൽ പോയി വാതിലടച്ചു കിടന്നു കരഞ്ഞു തുടങ്ങി. മേനോൻ ഉണ്ടെന്നു കിട്ടി ഭാര്യയെ വിളിച്ചു. എങ്ങും കറങ്ങി

നില്ല. മുറി അടച്ചു കണ്ടപ്പോൾ വാതിലിന്നു മുട്ടി വിളിച്ചു. തുറന്നില്ല. ഇതു വെട്ടുന്ന ഇങ്ങിനെ വരാൻ സംഗതിയെന്താണെന്നു പലതും ആലോചിച്ചു നോക്കി. ഒരു കാരണവും കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചപ്പോൾ ജനകി അമ്മ വാതിൽ തുറന്നു. കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു കണ്ണുകളെ ചുക്കുന്ന വീങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിക്കി വിക്കി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ എന്റെ വിളിപ്പേരു പോകയാണ്. നിങ്ങൾ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നായിരുന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. നിങ്ങൾ എന്നെയല്ല സ്നേഹിക്കുന്നത്.’

മേ — നിന്നെ അങ്ങിനെ തോന്നാൻ സംഗതിയെന്താണ്?

ജന — നിങ്ങൾ അറിയാത്തവരെപ്പോലെ പാഴുനാവല്ലോ. എനിക്ക് ഇപ്പോൾ പോകണം. നിങ്ങൾക്ക് കണ്ട യുവാവ് സ്ത്രീകളോടുള്ള സ്നേഹം. നിങ്ങൾ ഇനി ലിപ്പിയെത്തന്നെ സംബന്ധം ചെയ്തേ. ഞാൻ പോണം.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മേനോൻ ചൊരിച്ചിരിച്ചു. അടക്കാൻ കഴിയാതെ വളരെ നേരം ചിരിക്കേട്ടപ്പോൾ ജനകി അമ്മയെ പരിഭ്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ മേനോൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

‘നീ ആ കത്തു വായിച്ചു ഇല്ലേ? ഡി. കെ. റ്റന്റെ, ലിപ്പി. ഒരു സ്ത്രീയല്ല ഒരു നായകിയാണ്. മുൻസിപ്പിന് നല്ലൊരു നായകിയെ വേണമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ 30 മോദരൻ നായരോടു ചാഞ്ഞെല്ലിച്ചു. നിന്റെ ആങ്ങളയെ ഭ്രാന്തനായ കടിച്ചു മുതൽ നിന്നാകട്ടെ നായ്ക്കളെ കണ്ടു കൂടെന്നു അതുവരെണ്ടു അതിനെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. അത്

യിരുന്നെവെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയായിരുന്ന. പക്ഷെ പറയിയതു സ്ത്രീകളല്ലേ? സ്ത്രീകളുടെ പാട്ടു കേൾക്കാൻ ജാനകി അമ്മയുടെ അതാവു പോകുമ്പോൾ, നല്ലകഥ! അന്നു ചെന്ന ഉടനെ ഭാര്യ യാതൊന്നും മിണ്ടാതെ കിടന്നുയിൽ കയ്യിൽ കിടന്നു കിടന്നു കണ്ടു. മേനോൻ അടുത്തുചെന്നിട്ട്,

എന്താ, ഞാൻ താമസിച്ചതുകൊണ്ടു കോപിപ്പിച്ചാണ് ഇല്ലേ? നീ എന്തൊരു മിസ്സിയായാ? ഇന്നലെ സംസ്ഥാന പരിശോധന നടത്തിയപ്പോൾ റിക്കോർഡിൽ കൊ തൊറുകൾ കണ്ടിരുന്നു. ആ തൊറുകളൊക്കെ ഇന്നുതന്നെ ശരിപ്പെടുത്തി കൊടുക്കണമെന്നു മുൻസിപ്പൽ പറഞ്ഞു. തെങ്ങളൊക്കെ വിളക്കുകെത്തിച്ചു പണിയട്ടേക്കണ്ടി വന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇത്ര കേട്ടപ്പോൾ ജാനകി അമ്മ കിടന്ന ഭിത്തിൽ നിന്നു ചാടി എഴുന്നേറ്റു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങളെന്തിനാണ് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തും പകർന്നാൽ ഹോരത്ത കളവു പറയൂ.'

മേനോൻ—ഞാൻ റിനോട്ട വല്ല കളവും പറയാറുണ്ടോ?

ജാനകി—നിങ്ങൾ ഇതുവരെ പറഞ്ഞ കളവുകളിൽ കല്ലുവെച്ചു കളവുവെക്കിയിട്ട്.

12—ജാനകി! നീയെന്താ പറഞ്ഞത്.

13—ഞാൻ പറഞ്ഞതൊ? മറ്റൊന്നുമല്ല

എഴുന്നിലായിട്ടു നിങ്ങൾ വരാത്തപ്പോൾ ഞാൻ കിട്ടനെ കച്ചേരിയിൽ

യോച്ചു കച്ചേരി പൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. വി

കുറുപ്പായിട്ട് ഒരു തിരിപോലുമില്ല. എ

ന്നാണ് നിങ്ങളീ കളവു പറയുന്ന

ത്? എന്നു ചെല്ലിപ്പിട്ട് എന്താണ്

പാട്ടും? സ്ത്രീകളെ വെച്ചിട്ടാൻ വളരെ

അമർച്ച പോന്നെന്നാണോ വിചാ

സിക്കുന്നത്?

ജാനകി അമ്മ ഭേദവിലെ രണ്ടുമൂന്നു വാചകങ്ങൾ പറഞ്ഞതു മേനോൻ കേട്ടിരുന്നില്ല. അയാൾ ഒരു ഉപായം ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. ഭാര്യ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ ഉടനെ മേനോൻ, 'കിട്ടനാണോ നിനോടു പറഞ്ഞത്? കിട്ടാ, കിട്ടു'. കിട്ടൻ വന്നു. അവനോടു മേനോൻ,

'നീ ഇന്ന് എഴുന്നിലായി സാപ്പിന്റെ കച്ചേരിയിൽ പോയിരുന്നോ?'

കിട്ടൻ—ഇല്ല; മേനോൻ—എന്താ ജാനകി, നീയല്ലെ പറഞ്ഞതു കിട്ടൻ കച്ചേരിയിൽ പോയിരുന്നെന്ന്?

ജാനകി—കിട്ടാ നീയല്ലെ പറഞ്ഞത് നീ കച്ചേരിയിൽ ചെന്നു നോക്കിയെന്ന്? കിട്ടൻ—ഞാൻ എന്താൻ പണി ചെയ്യുന്ന കച്ചേരിയിലാണ് പോയത്. അവിടെ പോകാനല്ലെ അമ്മ പറഞ്ഞത്?

മേ—ഓ. അങ്ങിനെയൊ, ജഡ്ജിസായ്ക്ക് തൊറ കണ്ടുപിടിച്ചാൽ അതു സ്വന്തം കച്ചേരിയിൽ നിന്നാണ് ചെയ്തു ശരിയാക്കാൻ അല്ലേ? നീ പറഞ്ഞു കിട്ടാ?

ജാനകി അമ്മ വിശ്വസിച്ചു. അന്നു ചെന്നു പണം നടിപ്പിച്ചു മുഖം വീർപ്പിച്ചു തും മേനോനായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പല സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായതിൽ മേനോന്റെ കളവുതന്നെ ജനം പ്രാപിച്ചു. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം മേനോൻ കച്ചേരി ചിരിക്കു വരുമ്പോൾ ഒന്നിച്ചു ഒരു യുവാവുൻ സ്ത്രീയും പുരുഷനും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കിട്ടൻ ചെന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു ജാനകി അമ്മ കോപിച്ചു. അതു കച്ചേരിയിലെ ഹോഡ്കാക്കും അയാളുടെ ഭാര്യയും ആയിരുന്നുവെന്നു മേനോൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ ഭാര്യയുടെ കോപം ശമിച്ചു.

ഒന്നരണ്ടു മാസം ഭാര്യയ്ക്കു സംശയി

സമയങ്ങളും അവസരങ്ങളും ഉണ്ട്. മറ്റു യാതൊരാളെയും ഒരു വിധത്തിലും സംബന്ധിക്കുന്നതും തന്നെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നതുമായ സംഗതികളെ തുറന്നു പറയാത്തതുകൊണ്ട് ദോഷമില്ല. നമ്മളുടെ മനസ്സിലുള്ള കാര്യങ്ങളൊക്കെ അശേഷം മറച്ചുവെക്കാതെ പറയുന്നതായാൽ നാം അനേകം ശത്രുക്കളെ ഉണ്ടാക്കും. എന്നാൽ മേനോന്റെ ഭാര്യയുടെ അഭിപ്രായം അങ്ങിനെയല്ലായിരുന്നു. കളവൊക്കെ കളവുതന്നെയാണെന്നും സത്യം സത്യമാണെന്നും ആയിരുന്നു ജാനകി അമ്മയുടെ അഭിപ്രായം.

കല്യാണം കഴിച്ചാൽ പിന്നെ പുരുഷന്മാർ ആറു മണിക്കൂർ വിട്ടിലടങ്ങണം, എന്നാണ് ജാനകി അമ്മയുടെ ന്യായം. പകൽ മുഴുവൻ പുരുഷന്മാർ പ്രവൃത്തിക്കായി വെളിയിൽ പോകും. സ്ത്രീകൾ ഗൃഹകാര്യം നോക്കി നടക്കും. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ രണ്ടുപേരും സാംസ്കാരികപാടികളെക്കൊണ്ട് വിനോദിക്കേണ്ട കാലമായി. ഭാര്യ, ഭർത്താവിന്റെ സഹവാസത്തിലല്ലാതെ രസിക്കുന്നതു ഭർത്താവിന് ഇഷ്ടമാകുമെന്ന് ഇല്ല. തിരക്കില്ലാത്തതു, അതുപോലെ തന്നെ ഭർത്താവു, ഭാര്യയുടെ സഹവാസത്തിലല്ലാതെ രസിക്കുന്നതു ഭാര്യയ്ക്കും ഇഷ്ടമാകയില്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്താണ് തെറ്റ്. അതൊക്കെ വളരെ ശരിയാണെന്നും ന്യായമാണെന്നും മേനോൻ തലകുലക്കി സമ്മതിച്ചു. പുരുഷന്മാർ എന്തൊക്കെ കാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടേണ്ടതുണ്ടായിരിക്കും?

ഒരുദിവസം മേനോൻ ആപ്പീസ്സു വിളിഞ്ഞു വരുന്നവഴിയ്ക്കു ചില സ്നേഹിതന്മാരെ കണ്ടു. തലച്ചാപ്പിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗവതം വന്നിട്ടുണ്ട്. ശ്രുതിപ്പെട്ട ഭാഗ

വതമാണ്. ടെബിൾമാളിൽ വെച്ച് അഞ്ചരമണിയ്ക്കു പാട്ടുണ്ട്. ആക്കം വെറുതെ കേട്ടുപോകാം. സ്നേഹിതന്മാർ ക്ഷണിക്കുകയാൽ മേനോൻ അവരുടെ ഒന്നിച്ചു പോയി. രണ്ടു പാട്ടുകേട്ടു ക്ഷണത്തിൽ മടങ്ങാമെന്നു വിചാരിച്ചാണ് പോയത്. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ പാട്ടുപാടുന്നതും രണ്ടു സ്ത്രീകളാണെന്നു കണ്ടു. പാട്ടു അതിവിശേഷമായിരുന്നു. പാട്ടുകാരത്തികൾ സ്മരിക്കുകയുമാണ്. സമയം പോയതറിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ ആ സാധുവെ കററപ്പെടുത്താണെന്നും? വിട്ടിൽ മടങ്ങിയെന്നാൽ എട്ടു മണിയായിപ്പോയിരുന്നു. ഭാര്യ മുഖവുര വിളിച്ചിറങ്ങുന്നു. ചെന്നു കയറിയ ഉടനെ തന്നെ മേനോൻ ഭാര്യയുടെ അടുക്കൽ പോയി.

ജാനകി അമ്മ—എന്താ നിങ്ങൾ ഇത്ര താമസിച്ചതു.

മേനോൻ—എന്താണ് ചെയ്യുക. ഈ സാമ്പ്ൽ പരിശോധനയ്ക്കുവന്നിരുന്നു. ഏഴര മണിയായിരുന്നു കച്ചേരി പിരിച്ചത്.

ജാനകി—നേരത്തന്നെ ഏതായി?

2—എന്താ ജാനകി ഞാൻ നിന്നോടു വെട്ടപ്പഴം കളവാ പറയുകയുണ്ടോ? ചെമ്പി എന്നെ ഇങ്ങിനെ സംശയിക്കുന്നുവല്ലോ?

ജാനകിയമ്മ—നന്നം മിണ്ടിയില്ല. 3—ഭർത്താവു പറയുന്നതു നേരത്തെന്നുവന്നു വിശ്വസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ സംശയിച്ചതു കഷ്ടമായിപ്പോയെന്നു വിചാരിച്ചു വരാത്തപിച്ചു. വിവാദിയാസം, തന്റെ മേലധികാരിയുടെ വിട്ടിലായിരുന്ന സഭി. മേനോനെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. കച്ചേരി വിട്ടു വഴിയ്ക്കു തന്നെ അവിടെ പോകേണ്ടിവന്നു. അന്നും മടങ്ങിയപ്പോൾ എട്ടു മണിയായി. മുൻസ്പിറ്റർ വിട്ടിൽ സഭി

യും ചെയ്തും. അപ്പോൾ പാൽ തനിയെ ലഭിച്ചുപോകും. ഇതിനും ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യന്മാരുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടണം.

(6) അകിട്ട വീടും—ഇതിനും പല സംഗതികളും ഉണ്ടായേക്കാം. ആദ്യമായി പാലുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ചില പശുക്കൾക്ക് അകിട്ടവീടുകളുണ്ടാകും. ആ സംഗതിയിൽ അതു പ്രസവിച്ച ഉടനെ ഞെരിയ്ക്കാം. കൂടുമ്പോൾ, വായുരോഗം, വസ്ത്രമില്ലെന്നീ രോഗം നിമിത്തവും അകിട്ട വീടും. കുട്ടി മരിച്ചുപോകയും ഇതിനിമിത്തം കുറച്ച് അസാധ്യമായി വരികയും ചെയ്താലും ഈ രോഗം ഉണ്ടാകും.

കറക്കുമ്പോഴോ, കുടിഞ്ഞുമ്പോഴോ, ഉള്ള ചില മുറിവുകളാണോ മറ്റോ ഉണ്ടായെന്നും വരാം. പാൽ മുഴുവൻ കറന്നെടുക്കാതെയും, സമയത്തിനു കറക്കാതെയും ഇരുന്നാലാണ് ഇതു സാധാരണ ഉണ്ടാകുന്നത്. പശുക്കളെ ശീതത്തോ നനവിലോ കെട്ടുന്നത് ഇതിന്നൊരു കാരണമാകാം. ഈ രോഗംകൊണ്ടു പശുവിന്റെ ജീവമാറില്ലെങ്കിൽ പക്ഷെ സംഗതിയുണ്ടായിപ്പോകിലും പാൽ കുറഞ്ഞുപോകാനും ദോഷപ്പെട്ടവാനും കാരണമായിത്തീരുന്നു. അകിടിന്നു വീക്കമുണ്ടായാൽ ഉടനെ നല്ല ചെട്രനെ കാണിയ്ക്കണം.

അവനും ഭാര്യയും

അഥവാ

കുടുംബസംശയവും

അവൻ അവനെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു പരിശോധിച്ചു. രാത്രി അല്പം ഉറങ്ങിയ ശേഷം വന്നെങ്കിൽ സംശയമായി. വെളിച്ചം തീർത്തതോടെയും വീട്ടിൽ രണ്ടു ദിവസം അടുത്തടുത്തു പോയെങ്കിൽ സംശയിച്ചു ചുരക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അവൻ അങ്ങനെയൊന്നിനെത്തന്നെക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. വളരെ സന്തോഷമുള്ള ഒരു കല്യാണം കഴിച്ചാൽ ഇതാണ് കല്യാണം അവൻ സാധാരണ പറയാറുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് അവർ ദാസന്മാരോട് പറയാൻ ആ സാധുവിന്റെ കഥ അവർ അസാധാരണമായിരുന്നു. അതോടുകൂടി ഭാര്യമാരെ സംശയിക്കുകയും അവർ പ്രവൃത്തികളെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അവനാണ് സാധാരണയുള്ള ആക്ഷേപം.

പാ. ഇതു നേരെ മറിച്ചായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഗോപാലമേനോനെ സ്നേഹിതന്മാർ പരിഹസിക്കുകയും പലരും അയാളോടു അനുതപിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ സംശയിക്കുന്നതനുസരിച്ചു മേനോൻ കൂടുതൽ പരാധാൻ നിബ്ബന്ധിതനായി. പലപ്പോഴും പല കുടുംബങ്ങളും കൂട്ടിക്കെട്ടി പറയേണ്ടതായി വന്നു. കുടുംബ രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നാണ് മേനോന്റെ അഭിപ്രായം. അവയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷുകാർ വെളുത്ത കുടുംബവും കറുത്ത കുടുംബവും പേർ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. ആർക്കും യാതൊരു വിധത്തിലും ദോഷം വരുത്താതെ പറയുന്ന കുടുംബമാണ് വെളുത്ത കുടുംബം. വെളുത്ത കുടുംബം പറയാതെ ലോകം നടക്കില്ലെന്നും അയാൾ വിശ്വസിച്ചു. അനാവശ്യമായി സത്യം പറഞ്ഞുകൂടാത്ത

ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പ്രസി
 ഛ്ഛ ഉടനെ കുട്ടികളുടെ ആമാശയത്തിലും
 ആന്ത്രങ്ങളിലും ഉള്ള കേടുകളൊക്കെ പൂ
 ര്ണതരകളാൽ ഈ പാൽ സഹായിക്കുന്നു.

പത്രക്കൂടെ ദേശഗ്രാമികൾ എണ്ണത്തിൽ നാലുണ്ട്. അവ പാർലമെന്റത്തുള്ള ഇരുണ്ടെണ്ണം തമ്മിൽ തൊടാതെയാണെങ്കിലും വളരെ അടുത്ത സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ചില പത്രക്കൾ ദർശനമായി, ഒന്നോ രണ്ടോ ഗ്രാമികൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. അവയിൽനിന്നു പാലു കിട്ടുകയും ചെയ്യും. മുമ്പിലുള്ള രണ്ടു മൂലകൾ വിമ്പിലുള്ളവയേക്കാൾ വലിയവയും നീളമുള്ളവയും ആയിരിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല അവയിൽ അധികം പാൽ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. മുലയുടെ ദ്വാരത്തിന്റെ നേരെ മീതെ, ഒരു മോതിരക്കുടക്ക് ഉണ്ടാകുമെന്നും പാൽ തടസ്ഥമില്ലാതെ ഒഴുകുന്നതിനെ തടസ്ഥം ചെയ്യുമാണ് അതിന്റെ ജോലിയെന്നും പാഞ്ഞുവെല്ലാ. ഈ മോതിരക്കുടക്കിന്റെ നേരെ മീതെ ഒരു ദ്വാരമുണ്ടാക്കിയാൽ അതിൽക്കൂടി പാൽ ഒഴിയുന്നതു കാണാം. അതുകൊണ്ടു മോതിരക്കുടക്കിനെ മീതെ വല്ല സംഗതിവശാലും ആഴമുള്ള മുറിവുണ്ടായാൽ അതിൽക്കൂടി പാൽ ഒഴുകിപ്പോകുമെന്നു ധരിയ്ക്കണം.

പട്ടുകൾ ആടുകൾ മുതലായവയുടെ മേൽ പല രോഗങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അവയിൽ മുഖ്യമായത് താഴെ വിവരിച്ചു.

(1) മലയ്ക്കു ചോരമില്ലായ്മ—അകിടി നു പുറിയും മാറ്റം ഉണ്ടെങ്കിലും ഒന്നോ രണ്ടോ മൂലയിൽ കൂടി പാൽ വരുന്നില്ലെന്നു ചിലപ്പോൾ കാണാം. അതിന്നു കാരണം മലയുടെ കണ്ണു അടഞ്ഞുപോയതുമാണ്. അഥവാ, കണ്ണു തുറക്കാത്തതുവകാണുമാണ്. മലക്കിടയിൽ തുറക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യന്മാർ

അതുകൊണ്ട് കർമ്മം സാധിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചു കണ്ടു വന്നു.

(2) മോതിരക്കുടക്കു ചുരുങ്ങൽ—വി
ലപ്പോൾ മുലകണ്ണു ശരിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും
കാക്കമ്പോൾ പാൽ വരുന്നില്ലെന്നു കാ
ണും. അതിനു കാരണം മേൽവിവരിച്ച
മോതിരക്കുടക്കു ചുരുങ്ങിപ്പോകയും ആവശ്യ
മുള്ളപ്പോൾ വിസ്കാരം വെള്ളാതിരിയ്ക്കയും
ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഇതിന്റെ ചി
കിത്സ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതും അപകട
മായതുമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഇട്റിപ്പുവെ
ട്ടുവാർ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യും. എന്നാലും
വിചാരിച്ച ഫലം ഉണ്ടായില്ലെന്നുവരും.
ചെറിയ കഴലുകളോ, മറുപിള്ളാത്ത സു
ചികളോ കടത്തി ക്രമേണ ദ്വാരം വലുതാ
ക്കുകയാണ് ഇതിനു സാധാരണ ചികിത്സ.

(3) கட்டடம்—அவ்வூரில் பரந்த
மேசுகள் கீழ்க்கொண்ட அங்குசம்
மேல் அமர்ந்துபோக. அது வையு
மாக்க காணியுள்ள அங்குசம்
தாக்கம்.

[illegible]

(5) മോറിനും തക്കാളിനും അടുത്ത് പാൽ കുടിക്കുകയും ചെയ്താൽ കട്ടി കൂടുകയും തേങ്ങാ മുലയിൽ അധികം നന്നായി അതു വെളിച്ചം വരുകയും ചെയ്യും.

മംഗളോദയം

ഫാലുൻ

പുസ്തകം 6

മകരമാസം

ലക്കം 3

മംഗളം

ശ്രംഗാരോജപലവേഷമോഹനതന്മംഗംഗാധരകാന്തനാ-
യംഗീകൃത്യവരിപ്പരിന്നലളിതാഃനൈക്കൊണ്ടുചുമാലികാം
ഭംഗ്രാതുംഗതരേസായവരമഹാരംഗേവിളിപ്പീടമി-
നീക്കോലംമനസമഹേശഭിതേ!നിത്യംനിഷേവാമഹേ.

കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം.

(ഭാരതവർമ്മ രാജ്യ ഭരണാധിപതിയുടെ വിജ്ഞാപനം)

ഉദ്ദേശം ആയിരത്തത്തൊന്നു വർഷം
വശങ്ങളിൽ രണ്ടുഭാഗങ്ങളായി ഭരിച്ചിരുന്ന
പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നി-
ർമ്മാതാവായ ഹൈക്കോടതിവക്കീൽ കെ.
പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ. ബി.
എൽ. എം. ആർ. എ. ഏസ്സി.നെ കേട്ടറി-
വില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഭാഷാഭിമാനികൾവളരെ
ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുവരില്ല. കല്പനയെക്കുറിച്ച്
ജനതരംഗിണ്യം ഉണ്ടാക്കിയ പ്രാചീനസംസ്കൃത
സാഹിത്യത്തിൽ പഠയത്തക്കവണ്ണമുള്ള ച-
രിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ല. ഭട്ടബാ-
ണന്റെ 'ഹർഷചരിത'ത്തിലും ബിലാഹണ

ന്റെ 'വിക്രമാങ്കദേവചരിത'ത്തിലും നി-
ന്നു നമുക്കു ചരിത്രവിഷയത്തിൽ യാതൊ-
രു വിശേഷജ്ഞാനവും സിദ്ധിയ്ക്കുന്നില്ല.
ആബുൽഫാസൽ, ഫെറീഷാ മുതലായ ഇ-
ന്ത്യയിലെ ചരിത്രകാരന്മാർ എല്ലാം മ-
ഹമ്മദിയരായിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾക്കു ചരി-
ത്രനിർമ്മാണത്തിൽ ചാസനയും കൗൽസുകൃ-
ഷ്മിപ്പെണ്ണ് രേഖവാദം സമീപകാലംവ-
രെ നിലനിന്നുപോരികയും ചെയ്തു.

ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസ-
ത്തിനുണ്ടായ പ്രചുരപ്രചാരത്തോടുകൂടി
യാണ് ഈ നിലയ്ക്ക് ഒരു മറ്റൊരു സംഭവം

ച്ചത്. ജേംസ് മിൽ, എൽഫിൻസ്റ്റൺ മുതലായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി പല വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതിയതു കണ്ടപ്പോൾ ഹിന്ദുക്കൾക്കും ആ മാതൃത്തിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കാൻ അഭിരുചി തോന്നിത്തുടങ്ങി. അവരെ അനുകരിച്ചു തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിന് ആദ്യകാലം മുതൽക്കുള്ള ഒരു ചരിത്രം എഴുതിയതു പത്മനാഭമേനോന്റെ അച്ഛൻ പരേതനായ ശങ്കുണ്ണിമേനോനായിരുന്നു. അപ്പപ്പണ്ണിയായ ആ ചരിത്രപുസ്തകം തന്നെയാണ് ഇന്നും തദ്വിഷയത്തിൽ പ്രമാണഗ്രന്ഥമായി നിൽക്കുന്നത്. സുന്ദരപിള്ള, വെങ്കയ്യ, കൃഷ്ണശാസ്ത്രി, ഗണേശപിള്ള, ഗോപിനാഥറാവു മുതലായ പുരാണവൃത്തപരിശോധകന്മാരുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അറിവു വളരെയുണ്ട്. അതെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തും അത്യന്തവിശ്വസനീയങ്ങളല്ലാത്ത ഐതിഹ്യങ്ങളെ തള്ളിയും കൂലകേഷമായ ഒരു തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം എഴുതാനുള്ള കാലം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ പ്രയത്നത്തെ കേരളീയർ ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിയ്ക്കാവുന്നതല്ല. 'യഥാബീജസ്തഥാങ്കുരഃ' എന്നുള്ളതുപോലെ ചരിത്രഗ്രന്ഥനവാസന പത്മനാഭമേനോനു ജനസിദ്ധമാണെന്നു ഞാൻ ഇനി പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉദ്ദേശം ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം കേരളചരിത്രവിഷയകങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി എറണാകുളം കാലുജ്ജലിപ്പറമ്പി യൂണിവേഴ്സി മുതലായ സമാജങ്ങളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുള്ളത് എനിക്കറിയാം. കൊച്ചിയിൽ സി. വി. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന 'മലബാർ ക്വാർട്ടർലി'യിലൂടെ എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏത

ദ്വിഷയകങ്ങളായ അനേകം ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പത്മനാഭമേനോൻ അന്നും ഇന്നും എന്നും കേരളീയചരിത്രപഠനത്തിൽ പരമോൽസുകനായിട്ടല്ലാതെ കാണപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ വാസനകൊണ്ടും അഭ്യാസംകൊണ്ടും എല്ലാപ്രകാരത്തിലും യോഗ്യത സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പണ്ഡിതന്റെ കൃതിയാണ് 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം' എന്നുള്ളതിന് അതിലെ ഓരോ വാക്യവും ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

കേരളചരിത്രത്തെ കൂലകേഷമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. 'കേരളോല്പത്തി' 'കേരളമാഹാത്മ്യം' ഇവയെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നുതന്നെ പറയാൻ പാടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ പ്രധാനമായി ഗണിയ്ക്കേണ്ടതു ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ 'തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം' നാഗമയ്യരുടെ 'തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റുമാന്വയൽ' സി. വി. അച്ചുതമേനോന്റെ 'കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റുമാന്വയൽ' ലോഗൻസാസ്സിന്റെ 'മലബാർ മാന്വയൽ' ഇവയെയാണ്. ഇവയ്ക്ക് ഓരോന്നിനും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള അപ്പപ്പണ്ണിതമുണ്ട്. എന്നാൽ പത്മനാഭമേനോന്റെ 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം' ആദ്യത്തും യുക്തിയുക്തമായും സവിസ്തരമായും സമ്പത്തോമുഖമായും ഇരിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകനിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടി ഗ്രന്ഥകർത്താവു വായിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. സംസ്കൃതം, മലബാളം, തമിഴ്, ഇംഗ്ലീഷ് ഈ ഭാഷകളിൽ എന്തെങ്കിലുംവരെ അച്ചടിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഒക്കെയും നോക്കി പത്മനാഭമേനോൻ തനിക്ക് ആവശ്യമുള്ള വോട്ടുകൾ കുറിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇത് എത്രമാത്രം ശുദ്ധസാധ്യമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം' എന്നാണ്

പുസ്തകത്തിന്റെ പേരെങ്കിലും ഇതു വായിച്ചാൽ ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിന്റെയും തിരുവിതാംകൂറിന്റെയും ചരിത്രവും ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. വിശേഷിച്ച് കനാറാഭാഗത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ പൂർവ്വ ചരിത്രം, പുരാതനരാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം, നായർ ഭടന്മാരും ചില പുരാതന നടപ്പുകൾ, നായന്മാരുടെ യുദ്ധരീതിയും അവരുടെ ആയുധങ്ങളും, ചോരയും കേരളവും, പൂർവ്വാലത്തെ ജനസമുദായസ്ഥിതി, ജാതിമതാചാരങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങളുടേയും ദേവസ്വങ്ങളുടേയും ഉത്പത്തിയും അവയുടെ ഭരണസമ്പ്രദായവും, പോർട്ടുഗീസ് കാലത്തിലെ ജനസമുദായവസ്ഥ, വസ്തു അനുഭവവും കൃഷിസമ്പ്രദായവും, ഭാഷയും സാഹിത്യവും എന്നീ വിഷയങ്ങളെ വിവരിയ്ക്കുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളും, രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ 15 മുതൽ 18 വരെയും 23-ാം 24-ാം അദ്ധ്യായങ്ങളും കേരളത്തെ പരക്കെ സംബന്ധിയ്ക്കുന്നവയാണ്.

നിഷ്പക്ഷത, സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടി, ഇവ ഒരു ചരിത്രകാരന് അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ ഗുണങ്ങളാകുന്നു. ഇവ രണ്ടും പത്മനാഭമേനോൻ പൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഏതുഭാഗം വായിച്ചുനോക്കിയാലും കാണാവുന്നതാണ്. കേരളത്തെപ്പറ്റി പല ഗ്രന്ഥപരികളിലും, കവിതകളിലും, പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, വിദേശീയദേശസഞ്ചാരപുസ്തകങ്ങളിലും മറിന്നഭിന്നമായി കിടന്നിരുന്ന ചരിത്രശകുലങ്ങളെ ഇത്രയും ഹൃദയംഗമമായും, ത്രാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനപൂർവ്വമായും ക്രോഡീകരിയ്ക്കുന്നതിന് മേനോനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റാരെക്കൊണ്ടും കഴിയുന്നതല്ലെന്നുള്ളതും തീർച്ചയാണ്. മേലാൽ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ ഈ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള

താമ്രശാസനങ്ങളും ശിലാലിഖിതങ്ങളും പൂർണ്ണമായി പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ പോർട്ടുഗീസ്സുകാരുടെ ആവിഭാവം വരെയുള്ള ചരിത്രത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വരികയില്ലയോ എന്ന് എന്തിനും സംശയമുണ്ട്. ഭാസ്കരവിവർത്തനെയും സ്ഥാണുരവിഹർഷന്റെയും കാലങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷ്മമായി പശ്ചാദ്ദോഷന ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാർക്ക് 'പുരളീശൻ' എന്ന നാമധേയം ഒരു കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. അതുകോട്ടയത്തു രാജാക്കന്മാർക്കുള്ള ഒരു പേരാണ്. ഈ വിധത്തിൽ ചിലതെല്ലാം എടുത്തു കാണിയ്ക്കാമെങ്കിലും ഇത്ര മഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥം മലയാളഭാഷയിൽ ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതിന് എന്തിനും ധൈര്യമുണ്ട്. ഇതു 'കരിണീചിരേണസുതൻ' എന്ന മട്ടിലുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. ഈ 'തനയൻ' 'സകലമഹിപാലലാളിതൻ' ആയിത്തീരുന്നതിനും സാധ്യമാ യോഗ്യനാണ്. അതിനാൽ പത്മനാഭമേനോന്റെ ഈ അതിവിശിഷ്ടമായ ഗ്രന്ഥത്തെ കേരളീയർ ഉചിതമായ വിധത്തിൽ ആദരിയ്ക്കയും അതിന്റെ നിർമ്മാതാവിന്റെ ഏതദീപ്തകമായ ഭഗീരഥപ്രയത്നത്തെ അഭിനന്ദിയ്ക്കയും ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ ആശംസിയ്ക്കുന്നു. പത്മനാഭമേനോൻ ഈ പുസ്തകത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതാത്തത് അദ്ദേഹത്തിന് മാതൃഭാഷയോടുള്ള പ്രതിപത്തിയ്ക്ക് ഒരു ഉത്തമനിദർശനമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ പണ്ഡിതൻതന്നെ തന്റെ അച്ഛന്റെ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തിനേയും ഒന്നടപ്പുവാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത് എല്ലാം കൊണ്ടും ഉചിതമായിരിയ്ക്കും.

ഈ 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്ര'ത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ പത്മനാഭമേനോനും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ പരേതനായ ഹൈക്കോർട്ട് ജഡ്ജി കെ. വി. ശങ്കരമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ. എഫ്. എം. യു. വും ബാല്യം മുതൽക്കുതന്നെ എനിസ്ത നല്ലപോലെ പഠിച്ചിരുന്നതും എന്റെ പാതപ്രചാരങ്ങളും ആയിരിയ്ക്കയും നാട്ടുനീങ്ങിയ രേഖതി തിരുന്നാൾ, മകയിരം തിരുന്നാൾ, അശ്വതി തിരുന്നാൾ ഈ കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരെ ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് ആ തമ്പുരാക്കന്മാരുമായി സഹവാസത്തിന് എല്ലാംകൊണ്ടും യോഗ്യന്മാരെന്നു കരുതി ഞാൻ ഇവരെ രണ്ടുപേരെയും കൂടെക്കൂടെ കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരുടെ വിദ്യാപരിശ്രമങ്ങളിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്തുതന്നെ മദ്രാസ് ലേപ്പൻ പരീക്ഷയിൽ മാത്രം ജയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഈ യുവാക്കന്മാരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ ഞാൻ നല്ലവണ്ണം പരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠനായ ശങ്കരമേനോൻ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ വാസ്തവത്തിൽ അധികമായി പ്രകടനം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു നേരിട്ട കണ്ടു

സംസാരിയ്ക്കുന്നവർക്കു കടാ അധികം സങ്കല്പനങ്ങളെ ബോധത്തെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അനേകനായ പത്മനാഭമേനോൻ വളരെ കരുതലോടുകൂടി മിതമായി സംസാരിയ്ക്കുന്ന ശീലത്തോടുകൂടിയ സാംഗ്രാഹിയായ ഒരു യുവാവായിരുന്നു. എനിക്ക് അന്നുതന്നെ പത്മനാഭമേനോന്റെ കശാഗ്രബുദ്ധിത്വത്തെ കണ്ടു ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ പിന്നീട് പത്മനാഭമേനോനെ കണ്ടു സംസാരിയ്ക്കാൻ വളരെ കാലം കഴിഞ്ഞെ എനിസ്തു സംഗതിയുണ്ടായുള്ള ചരിത്രവിഷയകമായി നാനാവിധ ഗവേഷണങ്ങൾ ചെയ്ത് അനേകം തത്വങ്ങളെ കണ്ടു പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗുഹാരാജനായ ഗുഹാകന്താവ് ഇനിയും അനേകഗുഹാമന്ദങ്ങളെ നിമ്മിച്ചു കേരളീയർക്കു നൂതനങ്ങളായ അറിവുകളെ സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്ത് ഏറ്റിയൊരുക്കാലം മനോദോഹസുഖത്തോടുകൂടി ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതിനു ശ്രീപത്മനാഭൻ സംഗതിവരുത്തട്ടെ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഈ മുഖവുരയെ ഞാൻ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

ചോളമാഹാത്മ്യം

പൌരസ്ത്യപ്രാജ്ഞയിലെ താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങളും മാറ്റ 'കൈപ്പട' ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ശാലയിൽ ഇതിനിടെ വി. ടി. ടാച്ചാരി (എം. എ. എച്ച്. ടി) അവർകൾ കണ്ടെത്തി പരിശോധിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് "ചോളമാഹാത്മ്യം". ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 64 ഭാഗങ്ങളു

ള്ളവയിൽ ആദ്യത്തെ 53 ഭാഗങ്ങളിൽ ചോളമാഹാത്മ്യവും, ശേഷം 11 ഭാഗങ്ങളിൽ ചോളരാജവംശത്തെ സംബന്ധിച്ചതെന്നു വിവരിയ്ക്കുന്ന 'ചോളദേശപ്പുസ്തിക ചരിത്ര'വും ആണ് ഉള്ളത്. ഇതു കണ്ണൂർ മെക്കൻസി എന്ന ശ്രീതിപ്പെട്ട വിദ്വാന്റെ കീഴിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന വേദ

ചോളരാജാക്കന്മാർ

നായിക്കൻ എന്ന ഒരു ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യൻ തെലുഗു ഭാഷയിൽ പകർത്തി എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെന്നു കാണുന്നു. ഇതിൽ പല അസംബന്ധങ്ങളും പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളായ സംഗതികളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ മുഴുവനും യഥാർത്ഥചരിത്രമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് രജാ ചാരി അവർകളുടെ അഭിപ്രായമെങ്കിലും ഇതിൽനിന്നു പലതും അറിയാനാണെന്നും അറിയുന്നതു രസകരമായിരിക്കുമെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചോളരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള പല ഐതിഹ്യങ്ങളും ഇതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരം 'മംഗളാദയം' വായനക്കാർക്കു രസകരമാകാതിരിക്കില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലെ ഭൂതവർത്തമാനഭവിഷ്യദിവിചരങ്ങളെപ്പറ്റി ഉമദേവി ചോദിച്ചതിന് ഉത്തരമായി വിവരിക്കുന്നതായി * കർത്താ നിമ്മിത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'ഭവിഷ്യോത്തരപുരാണം' എന്ന പുരാണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥമെന്ന് അതിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പ്രളയത്തിനുശേഷമുള്ളകഥകൾ തുടങ്ങി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദാദരസ്യുന്മാരും പിന്നീടാണയുന്ന കല്പാന്തവൃഷ്ടിയും ഭൂമിയിൽ പ്രളയം ഉണ്ടാക്കി അതിനെ നശിപ്പിച്ചശേഷം കർത്താ ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു മഹേശ്വരന്മാരേയും അവർമൂലം ഭൂമിയേയും അതിലെ ചരാചരവസ്തുക്കളേയും സൃഷ്ടിച്ചതാണത്രേ ദികളേയും സൃഷ്ടിച്ചു. അതിൽ പിന്നെ ഭാരതവർഷവും അതിലെ മുഖ്യനദികൾ മുതലായവയും നിമ്മിക്കപ്പെട്ടു. പ്രളയകാലത്തു നശിച്ചുപോയിരുന്ന ശിവക്ഷേത്രങ്ങളേയും വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളേയും, പിന്നെ ഉ

ണ്ടായ മൂന്നുഗുഹങ്ങളായിട്ട്, സൃഷ്ടവംശരാജാക്കന്മാരും ചന്ദ്രവംശരാജാക്കന്മാരും പുതുതായി ഉണ്ടാക്കി. ഈ രാജാക്കന്മാർ ശിവനും വിഷ്ണുശ്വരനും സുബ്രഹ്മണ്യനും മറ്റും വേണ്ടി ഗോപുരങ്ങൾ പ്രാകാരങ്ങൾ മണ്ഡപങ്ങൾ എന്നിവ നിമ്മിച്ചു. കൈലാസത്തിൽ ശിവഭൂതന്മാരായിരുന്നവർ മനുഷ്യരൂപം കൈക്കൊണ്ട് ഈ ക്ഷേത്രനിർമ്മാണങ്ങൾക്കായി വളരെ യത്നിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കർമ്മങ്ങൾ കലിയുഗത്തിൽ നടരാജാവിന്റെ കാലത്തോളം വിപ്ലവാകാശം നടന്നുപോന്നു. അക്കാലത്ത്, ഒരു ബ്രാഹ്മണന് ഒരു ശുഭദൃഷ്ടിയിൽ ചേരാ, വിക്രമ, പാണ്ഡ്യ, ചോള എന്നിങ്ങിനെ നാലു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായി. ഇവരെക്കൊന്നിട്രിയും അഭിഷേകം ധരിച്ച ശിവലിംഗം പൂജിച്ചുപോന്ന ശിവഭക്തന്മാരായിരുന്നു. ചേരനും തന്റെ സന്തതികളും ഗംഗയിൽ 64 ഏണിപ്പടകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും വേറേയും അനേകം തീർത്ഥങ്ങളിൽ അതു പോലുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. വിശ്വനാഥക്ഷേത്രം ഉണ്ടാക്കിയതും അവരായിരുന്നു. അതിന്നു പുറമെ, കേദാരം, പ്രയാഗ്, വൈദ്യനാഥം, പ്രഭാസം, ഗോകുണ്ഠം, ത്രൈലോചനം, മുതലായ 42 ക്ഷേത്രങ്ങൾ അവർ ഉണ്ടാക്കി. അവർ 22 തലമുറ രാജാക്കളായി. ആ കാലത്തു മേൽപ്പറഞ്ഞ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾക്കു പുറമെ, ബ്രാഹ്മണക്കായി അനേകം അഗ്രഹാരങ്ങളും ഉടുപ്പുകൾ, ഭാഗ്യകളും, തണ്ണീർ പന്തലുകളും മറ്റും ഏല്പി്തത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നു.

നന്ദിവർത്തനെന്ന ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ വിക്രമരാജാവ്, ഭോജരാജാവ്, മുഞ്ചരാജാവ് മുതലായവർ വാണു. അവർ പലനാമങ്ങൾ നശിച്ചുകൊടുത്തുകൊടുത്തിരുന്നു.

* ഉ.മ.മഹേശ്വരപുരാണം.

ശ്രീശൈലം, കാളഹസ്തി, തിരുപ്പതി മുതലായ അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. തെക്കു വൈഗയ്ക്കി, തന്ത്രപുണ്ണി, എണ്ണിനടികളുടെ കരയിൽ പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ 50 തലമുറകൾ രാജ്യഭാരം ചെയ്തു. അവർ നിമിത്തമാണ് മധുര, തിരുനെൽവേലി, കന്യാകുമാരി, ജന്മദത്തം, ശുചീന്ദ്രം, ജന്മപുരം, തൊടാറ്റി മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളും അനേകം അഗ്രഹാരങ്ങളും ചിറകുളം, ഉഴുപുരകുളം ഉണ്ടായത്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉമാദേവിയോടു കൃതവിവാസസ്സു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:— 'ആ അവസരത്തിലാണ് നി മലയമുഖപാണ്ഡ്യന്റെ മകളായും ഞാൻ സുന്ദരേശ്വരനായും ജനിച്ചിരുന്നത്. അപ്പഴായിരുന്നു ഞാൻ 64 അതുതകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നത്. മാണിക്യവാസഗർ, ജ്ഞാനസംബന്ധർ, സുന്ദർ എന്നിവരെക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി പാടി എന്നെ ആരാധിച്ചതും അപ്പഴായിരുന്നു. ഇതിനുശേഷം ചോളരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി പറയുന്നു. ചോളരാജാക്കന്മാർ ശിവഭൂതന്മാർതന്നെ ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചവരാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഐശ്വര്യപരാക്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശ്രുതന്മാരായിരുന്ന ആ രാജാക്കന്മാർ മഹാപ്രസിദ്ധന്മാരായ ശിവഭക്തന്മാരായിരുന്നു. അവർ വിദൂരമായും അഗ്രാക്ഷരവും ധരിച്ചതും ബ്രാഹ്മണ

രെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വയംഭവിന്റെ ലിംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ദിക്കുകളിലൊക്കെ അവർ അതിവശേഷമായ ഗോപുരങ്ങളോടും പ്രാകാരങ്ങളോടും മണ്ഡപങ്ങളോടുംകൂടിയ ക്ഷേത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചു. അവർ പ്രജകളെ സ്വന്തം പുത്രരെപ്പോലെ കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും നാലിലൊന്നു കരം പിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കരുടന്മാർ, മുടന്തന്മാർ, ദരിദ്രർ മുതലായവരോട് അത്യന്തം കാരുണ്യമുള്ളവരായി ദിനരാത്രം അവർ ഭക്ഷണവും വസ്ത്രങ്ങളും ദാനം ചെയ്തുപോന്നു. അവർ ഗോദാനം മുതലായ പതിനാറു വിശിഷ്ടദാനങ്ങൾ പതിനാറു പ്രാവശ്യമായി ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്തു. അവരുടെ കീഴിൽ രാജ്യത്തു ക്ഷേമവും സമാധാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലം കളവും വ്യാജവും രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ അവർ കലിയുഗത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ 1000 കൊല്ലം രാജ്യഭാരം ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിനുശേഷം ചോളരാജാക്കന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ ചരിത്രമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നത്.

P. N. ഈ ലേഖനം മേലാൽ തുടന്നു ചോളരാജാക്കന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും ചരിത്രം ഈ ലേഖകന്റെ പേനത്തുമ്പിൽനിന്നു കാണുവാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

കി 5

കടകൾ നാം ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന രീതിയിൽ ആദ്യമായിട്ടുണ്ടു വിടിച്ച ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ നടപ്പാക്കിയത് 1750-ൽ ജോനാസ് ഹാൻഡെ എന്ന

ഒരു മഹാനാണ്. എന്നാൽ ഇതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അക്കാലത്തെ പരിഷ്കൃതലോകങ്ങളെന്നു പരിഗണിച്ചുവന്നിരുന്ന അനേക രാജ്യക്കാർ കട ഉപയോഗിച്ചുവ

ന്നിന്നു എന്നതിലേയ്ക്കു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും ലഭ്യമാക്കി 'ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയം'ത്തിൽ ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്. അക്കാലത്തു കൂട ഒരു രാജാവിനെപ്പറ്റിയുള്ളതിൽ രാജാക്കന്മാർ മാത്രമേ അതു ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇവരേക്കാൾ വളരെ മുമ്പായിത്തന്നെ ഈജിപ്ത് കാര്യം, ഗ്രീക്കുകാര്യം, റോമക്കാര്യം മുതലായവർ കൂട ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ റോമരാജ്യത്തിന്റെ അധോഗതിയോടുകൂടി യൂറോപ്പു വംശത്തിൽ പുരാതന കാലത്തു കടകളെപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന മഹാത്മ്യം അസ്തമിച്ചു പോയി എന്നു പറയാം. എപ്പോഴവണ്ണത്തിൽ കടകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്. ഇവിടെ ഇതു ഒരു രാജകീയചിഹ്നമായിട്ടു മാത്രമല്ല ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ഏഷ്യയിൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കട ഈശ്വരശാലമായി പരിഗണിച്ചിരുന്നു. ചൈന, സയോ, ജപ്പാൻ, സിലോൺ മുതലായ ബുദ്ധമതരാജ്യങ്ങളിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾ കടകളുടെ രൂപാന്തരങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

ചീനത്തെ രാജകീയമന്ത്രങ്ങൾ നീളമുള്ള തടികളിൽ അനേകവിധത്തിലുള്ള മേൽപുരകളോടുകൂടിയവയാകുന്നു. ഓരോ സ്ഥാനവലിപ്പമനുസരിച്ചു കടയുടെ മേൽ പുരകളുംകൂടിയിരിക്കും. പണ്ടു ചൈനയിലെ ക്ഷേത്രഗോപുരങ്ങൾ പട്ടുകടകൾ മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ മാതിരി കടകൾ ക്ഷണേന നശിച്ചുപോകുവാൻ എളുപ്പമുള്ളവയായിരുന്നതിനാൽ കാലാന്തരത്തിൽ അവയെ കടയുടെ ആകൃതിയിൽ കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടിത്തുടങ്ങി. ചീനത്തു രാജ്യപണ്തിനും ഈശ്വരപത്നിനും തമ്മിൽ വളരെ സംബന്ധമുണ്ട്. ചക്രവർത്തിയെ ദൈവപുത്രനായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവരുന്ന

ത്. അതുകൊണ്ടു രാജ്യകാര്യനടപടികളിലും കടകളെ വളരെ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ചൈനയിൽ പട്ടാഭിഷേകദിവസം നടക്കുന്ന പ്രധാന ചടങ്ങുകളിൽ ഒരു രാജകീയമന്ത്രങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടണപ്രവേശനമാകുന്നു. ഈ കടകൾ വായിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതു പ്രഭുക്കന്മാരും ഉയർന്നതരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ചിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ കൊണ്ടുപോകുന്ന കടകളുടെ എണ്ണം ചിലപ്പോൾ 200-ൽ കവിയാകുന്നു. ഈ മാതിരി രാജകീയമന്ത്രങ്ങൾ സയോ രാജ്യത്തുമുണ്ട്. ചൈനരാജാവിന്റെ വെൺകറക്കടകൾ കാഴ്ചയ്ക്കു മനോഹരങ്ങളാകുന്നു. ഇവ വിവിധവണ്ണങ്ങളിലുള്ള പട്ടുകൾക്കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നവയാകുന്നു. ഓരോ കടയിലും രാജാവിനെപ്പോലെ പേരും പാമ്പിന്റെ അടയാളം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ ക്ഷേത്രത്തിലും ബലിപീഠത്തിന്നു ചുറ്റുമായി പീഠാബരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ 12 കടകളിൽ കുറയാതെ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. 'പരേതന്മാരുടെ' രൂപ്തയായിട്ടു അവരുടെ ശവകുടീരങ്ങൾക്കകത്തോ പുറത്തോ അവരുടെ കടകളും സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്ന കടകൾ ചെറും കടലാസ്സുകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ഒരോ മരിയ്ക്കുമ്പോൾ സ്ഥാനവലിപ്പമനുസരിച്ചു കടകളും ശുശ്രൂഷവരെ കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു പതിവുണ്ട്. പ്രഭുക്കന്മാർ മരിയ്ക്കുമ്പോൾ കൊണ്ടുപോകുന്ന കടകൾ പച്ചയോ വെള്ളയോ ആയ പട്ടുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയവയായിരിക്കും. ഈ കടകളിൽ ചീനരുടെ രാജാവിനെ പ്രത്യേകമായും ഉണ്ടായിരിക്കുമത്രെ. ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ സാധാരണക്കാർ കടലാസ്സും ചിലർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തൂണിയുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കടകളാണ് ഉപ

യോഗിക്കുന്നത്. ഇതിടെ നടന്ന ചൈ ന്നാവിപ്പവത്തിനുശേഷം പ്രസിഡണ്ടു രാജ്യ ഭാരം കയ്യേറാപ്പോൾ പോലും രാജകീയമര ത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു പട്ടണപ്രവേശം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബർമ്മയിൽ കടയേപ്പാറിയുള്ള ബഹു മതി ചൈനായിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ കൂടു തലാണ്. '24 കടകളുടെ നോറാവു' എന്നായിരുന്നു ബർമ്മരാജാവിടന്ന വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ബർമ്മയും ചൈനയും തമ്മിൽ 1769-20-ന്റെ ഡിസമ്പർ മാസത്തിൽ ഒരു ഉടമ്പടി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

അതിൽ "സൂര്യവംശജനും മര്യയാധികളായ അനേകം പ്രളഭന്മാരുടെ നേതാവുമായ ബർമ്മരാജാവും സുവർണ്ണഭൂമിയിലെ ഉടമസ്ഥനും മര്യയാധികളായ അസംഖ്യം പ്രളഭന്മാരുടെ ഭരണകർത്താവുമായ ചൈനാചക്രവർത്തിയും തമ്മിലുണ്ടായ ഉടമ്പടിയിലായിട്ടു" എന്നാണ് തുടങ്ങുന്നത്? ബർമ്മയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വന്തമായി പലതരം സമീപ കടയുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ മാതിരി കടകൾക്ക് ഒരു മേൽപുര മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. ഒന്നിലധികം മേൽപുരയുള്ള കടകൾ രാജകുടുംബക്കാർക്ക് മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ.

സന്ധ്യ രാജ്യാവകാശം ഒരു കടയെ മാത്രമാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ കടയുടെ കൈവശക്കാരനത്രെ സന്ധ്യ രാജ്യാവകാശി. സന്ധ്യ രാജ്യഭരണാധാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധീനതയിലായിരിക്കും. എല്ലാ രാജകീയവിളംബരങ്ങളിലും രാജ്യാവകാശാധിപനായ മന്ത്രിമാർക്ക് മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കും. രാജ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, രാജാവിനും രാജ്യാവകാശികൾക്കും മാത്രമേ കർമ്മങ്ങൾ

പാടുള്ളൂ എന്നു നിർബന്ധമുള്ളതും വിചരതിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതും, രാജസന്ധ്യത്തിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നതുമായ രാജകീയമരത്രത്തെ നമ്മുടെ ചക്രവർത്തി വെങ്കിട്ടപ്പിള്ള രാജകുമാരനായിരുന്ന കുമാരൻ സന്ധ്യ രാജ്യത്തെ സന്ധ്യച്ചപ്പോൾ തുക്കൻപാക്കുന്നതിനു സന്ധ്യ രാജാവു സന്ധ്യോഷം അനുമാതി നൽകുകയുണ്ടായി. സന്ധ്യച്ചപ്പോൾ അനുമാതിയോടൊപ്പം സന്ധ്യരസമയത്തു കട ഒരു ക്രിയോഗമാധിപിചരിച്ചുവരുന്നു. മുതൽക്കൂടെ കടയോടു ഏതെങ്കിലും സമ്യമുള്ള ഒരു വള്ളത്തിൽ വെച്ചു നദിയിൽ കൂടി കടയെക്കയലാൻ. ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ടുപണ്ടേ നടന്നുവരുന്നതാണ്. പണ്ടുതന്നെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ജപ്പാൻ മാത്രമേ മതസംബന്ധമായും മറ്റും കടയെ അനുമാതിക്കുന്നുള്ളൂ. ഏകിലും ജപ്പാൻസീകർ എവിടെപ്പോയാലും കടലാസ്സുകൾ അവരെ വിട്ടുമാറുന്നതല്ല. ജപ്പാൻസീകർ വിശേഷ കാഴ്ചകളിൽ നോക്കുന്നതിനായി കടയുടെ വ്യാപാരസ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോകും. ഇൻഡ്യയിൽ ഇന്നും കട ഒരു പുണ്യപദാർത്ഥമായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചുവരുന്നത്. 'ഏകാമത്രാധിപത്യം' ഇൻഡ്യയിൽ പണ്ടുപണ്ടേ നടന്നുവന്നിരുന്നതാണ്. കാശിയിൽ ഗംഗാനദീതീരത്തു ചിത്തള, ചെമ്പു മുതലായ ലോഹങ്ങൾക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കടകൾ കഴിച്ചുനിറത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്. അവിടെ താമസിക്കുന്ന സന്ധ്യരാജാവിന് ഈ കടകളുടെ ഭരണവിധി ഉണ്ടായിരിക്കണം. മറ്റും ചെമ്പുതാണ്. ബർമ്മയിൽ സന്ധ്യമാനത്തുള്ള മലപ്രദേശങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്ന 'സാൻതാർസ' എന്ന കാട്ടുജാതിക്കാർ കടയ്ക്കു ഈശ്വരത്വം കല്പിച്ചു അതിനെ ആരാധിച്ചുവരുന്നതായിരുന്നുണ്ട്. ഇൻഡ്യൻ രാജാവിടങ്ങളിൽ

കുറു കുടയാകുന്നു. വിശ്വാമിത്രമഹാഷി, ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജാവിനെ വഞ്ചിക്കുന്നതിനുള്ള ദാസിമാർ രാജാവിനോടാവശ്യപ്പെട്ട സാധനങ്ങളിൽ ഒന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വെണ്ണക്കറക്കുകയായിരുന്നു. മുഗൾചക്രവർത്തികളുടെ കാലത്തു യൂറോപ്യന്മാർ കുടകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഡൽഹിയിലെത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്റെ കാരണം ഇപ്പോൾ രാജ്യം ബലാൽ കരസ്ഥമാക്കുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടായിരുന്നുപോലും! നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ചക്രവർത്തിയെപ്പോലും കുടകൾ വെച്ചിട്ടില്ലെന്ന് രാജകുമാരനായിരുന്ന കാലത്തു ഇൻഡ്യയെ സന്ദർശിച്ചപ്പോഴും രാജാവിനെപ്പോലെ വെച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഡൽഹിയിൽ വെച്ചു പട്ടാളത്തലവർ കഴിഞ്ഞപ്പോഴും കുട ഒരു രാജാവിനെപ്പോലെ ഉപയോഗിക്കുകയായി.

ആഫ്രിക്കയിൽ അനേക സ്ഥലങ്ങളിലും അബ്ജിസ്സിനിയയിലും കുട ഒരു രാജാവിനെപ്പോലെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. 1888-ൽ കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ച തിയോഡോർ എന്ന അബ്ജിസ്സിനിയ രാജാവിന്റെ പ്രേതമഞ്ചം ശ്മശാനസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ ഒരു ചുവന്ന പട്ട കുട ശവപ്പെട്ടിയിൽ മുൻവശം നിവർത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം റിയിലെ രാജാവിനെ രാജ്യം പിടിച്ചെടുത്ത സ്മരണയ്ക്കായി ഒരു കുടയുണ്ട്. സൗമ്യമായിരുന്ന ഒരു കുടയുണ്ട്. കുടയുടെ കൈവശം നോക്കുന്ന രാജാവ്. ഒരു രാജാവിന്റെ പക്കൽനിന്നും ഈ കുട കൈവിട്ടപ്പോൾ പ്രഭുക്കൾ അയാളെ നിന്ദിച്ചു കൈവശം നോക്കുന്ന രാജാവായി സ്വീകരിക്കുന്നു. മൊറോക്കോയിൽ സുൽത്താൻ മാത്രമേ കുട ഉപയോഗിക്കുവാൻ പറ്റുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ നയിജർ ജില്ലയിലുള്ള പ്രഭുക്കന്മാർ

കുട ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നു ഒരു ഉത്തരവുണ്ട്. അബ്ജിസ്സിനിയയിലെ ഒരു പ്രഭുക്കന്മാർ മൊറോക്കോ, അബ്ജിസ്സിനിയ, എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ കുടയെക്കുറിച്ചുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ കുടകൾക്കും ബുദ്ധമതത്തിനു പ്രചാരമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ കുടകൾക്കും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ആഫ്രിക്കയിൽ കുടയുടെ നാലുവശത്തും മനുഷ്യരുടെ പല്ല്, തലയോട്, എല്ല്, പല്ലു മുതലായവ കെട്ടിത്തൂങ്ങുന്നു.

ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ ആദ്യമായി കുട നടപ്പാക്കിയത് 1750-ാം വർഷത്തിലാണ്. ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ജോണാസ് ഹാൻവേ എന്ന മഹാന്റെ പുരോഹിതനായ ഒരു സഭാപ്രവർത്തകൻ കുട കണ്ടുപിടിച്ച് ആദ്യമായി നടപ്പാക്കിയത്. ഇദ്ദേഹം സമനശ്ചിതവും സൈന്യവുമുള്ള ഒരു രാജാവിനെ. നല്ല കാര്യങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ തുറിച്ചുനവക വിപരീത കക്ഷികൾ ഉണ്ടാകുന്നതു ഭോകസ്വഭാവമാണല്ലോ ഇപ്രകാരം ഹാൻവേക്കും വിപരീത കക്ഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം എത്രത്തോളം സഫലീകരിച്ചു എന്നുള്ളത് ഇക്കാലത്തു നല്ല മഴയുള്ള ഒരു ദിവസം ഒരു പട്ടണവീഥിയിൽ നോക്കിയാൽ നിഷ്പ്രയാസം ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. പ്രബുക്കർ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കുടയെപ്പറ്റി ഒന്നുംതന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ 16-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ പൂർവ്വത്തിൽ കുടകൾ വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു പാരീസ് പട്ടണത്തിൽ ഒരു കമ്പനി ഏർപ്പെടുത്തി രണ്ടു ഫാർത്തിങ്ങ് അതായത് മൂന്നു വൈസാ കൊടുത്താൽ കമ്പനി വക കരാർപ്പിടിയിൽനിന്നും ഈ പട്ടണത്തിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ പാലമായ (Port New

Bridge) കടക്കുന്നതുവരെ ഒരു കട കൊടുത്തു വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ കൊടുക്കുന്ന കട കമ്പനി വക മറുകരയ്ക്കുള്ള ആപ്പീസിൽ തിരികെ എടുപ്പിച്ചു രശീതി മേടിക്കണമെന്നു നിബന്ധനയുണ്ട്.

മാൻവെ എന്ന മമാൻ 1750-ൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലെ വീഥികളിൽകൂടി ആദ്യമായി ഒരു കടയും നവത്തിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു നടന്നതിനുശേഷമാണ് ഇത്രയും ഉപകാരപ്രദമായ ഒരു വസ്തു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു പലക്കും ആഗ്രഹം ജനിച്ചത്. കടയ്ക്കുകൊണ്ടു അക്കാലത്തു ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലൊ സമീപ പ്രദേശങ്ങളിലൊ ഇറങ്ങുന്നവനെ 'പ്രഞ്ചുകാരൻ' എന്നു വിളിച്ചു പരിഹസിക്കുക പതിവായിരുന്നു. കട തങ്ങളുടെ ആദായത്തു് ഉപദ്രവകാരിയാണെന്നു വിചാരിച്ച് അതിനെ അധികമായി വെറുത്തതു വണ്ടാക്കാറായിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടർ മാൻവെയേയും പിൻഗാമികളേയും കർന്നമായ ദേഹഃപ്രവൃത്തി

റകൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗ്രോറ ബ്രിട്ടനിൽ കടയുള്ളതായ് ഒരു പ്രതിമ (Statue) മാത്രമെ നിൽപ്പുള്ളൂ എന്നതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇതു പ്രസിദ്ധ ബിസ്താറു വ്യവഹരിയായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ജേക്കബ് പാൽമിർ എന്നൊക്കുടേതാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം തലയിൽ നേണം ധരിക്കാതെ കടയും തൊപ്പിയും കയ്യിലേന്തിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഈ പ്രതിമ.

കേ. സി. കേശവൻ,

കോല്ലം-ചരവൂർ.

P.N. പുറംണ കുലങ്ങളിൽതന്നെ കുടകൾ ഭാരത വാഷത്തിൽ നടപ്പുള്ളതായിട്ട് നമുക്കറിവുണ്ട്. എന്നാൽ ആയവ കുലക്കടകളെ ശീലക്കടകളെ എന്നു നല്ല പ്രകൃതമില്ല. ലേഖകൻ ശീലക്കടകളെ മാത്രമെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമായി വിചാരിച്ചുള്ളവെന്നു തോന്നുന്നു.

പയാശ്രിപർ

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ

കേരളത്തിൽ ഒരു ആയുർവ്വേദവിദ്യാശാലയും വൈദ്യശാലകളും ഏർപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി ചില നിശ്ചയങ്ങൾ അയ്യപ്പവെട്ടം ചെയ്താൻ ഇതിനിടെ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു കൂടിയ സഭ പല സംഗതികളെക്കൊണ്ടും മമാജനങ്ങളുടെ ഗൗരവമായ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകേണ്ടുന്നതാണ്. മദ്രാസി നിയമനിർമ്മാണസഭയിൽവെച്ച് ഉടനെ പാസ്സാവുന്നിരിക്കുന്ന 'വൈദ്യനിയമം' ആയുർവ്വേദസമ്പ്രദായത്തിൽ ചികിത്സ ചെയ്യുന്നവരെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നിരുന്നാലും, കലക്ടറേണ അവ

രെക്കൂടി സംബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ആ നിയമത്തിൽ ചില ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതിയുണ്ടെന്നാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടത്. ഇംഗ്ലീഷ് മരുന്നുകളെപ്പറ്റി വിശേഷ വിധിയായ ജ്ഞാനമൊന്നും ഇല്ലാത്തവർ, ആ വക മരുന്നുകൾ ഉപയോഗിച്ചു ചെയ്യുന്ന ചികിത്സകൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്ന അനന്തരങ്ങളിൽനിന്നു് അശേഷം കുറയാത്ത ആപത്തുകൾ നമ്മുടെ മുറിവെപ്പട്ടന്മാരെക്കൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യത്തിന്റെ

യുള്ള കാര്യങ്ങൾ അധികകാലം കണ്ടു സഹിക്കുകയല്ല. ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യത്തിന്റെ ശുഭം അതിനു സിദ്ധിച്ച അഭിവൃദ്ധിയും പുതുതന്നെ ആരംഭം, ആയുർവ്വേദത്തിനു അനേകം ശതവർഷം മുമ്പുതന്നെ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധിയിൽ പ്രതിഷ്ഠയും ഇന്നും കാവ്യം വന്നിട്ടില്ല. അതിൽനിന്ന് ആ ഏതാനും ഇനിയും വളരെ പഠിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ വിദ്യ, വളർന്നുവരുന്നുണ്ട്. ക്ഷണത്തിൽ വളർന്നുവരുന്നുണ്ട്. ആയുർവ്വേദം പൂർണ്ണവൽയം അത്ര കഴിഞ്ഞു കയറിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യക്കാരെ അലസതകൊണ്ടും മനോഹോലനകാര്യങ്ങളും, അതിനെ വേണ്ടപോലെ പരിരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവന്നില്ലെന്നു ഉള്ള. അയ്യരെല്ലാത്ത സന്ദർഭത്തിൽ കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർക്കും പ്രഭുക്കന്മാർക്കും ഇപ്പോഴെങ്കിലും തോന്നിത്തുവലിയ പുണ്യം.

മദിരാശി ഗവണ്മെണ്ട് ഉണ്ടാക്കാൻ പോകുന്ന വൈദ്യനിയമത്തിൽ നട്ടുപെട്ട നാരെ ഒഴിവാക്കാനുള്ള മുഖ്യ സംഗതി ആ യുറൈറ്റത്തിലും യൂറാനിവൈദ്യത്തിലും പാ ണ്ഡിതം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവാര തിരിച്ചറവാ ന് സഹായിയ്ക്കുന്ന മാനദണ്ഡം ഇല്ലാത്തതാ ണ്ട്. അവയിലും ശരിയായ പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടാകയും അവയ്ക്ക് ജയിയ്ക്കുന്നവക്കു സ്ഥാനനേരങ്ങൾ നല്കുന്ന ഏല്പാടുകൾ ഉ ണ്ടാകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ യാദവവംസു ദേവനേയും പെണ്ണുകു വംസുദേവനേയും തിരിച്ചറിയാനാവും. അപ്പോൾ അവരെക്കു ടിനിയമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. അവരെ ഉൾപ്പെടുത്തണമതാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ താഴ്മയോടുകൂടിയൊരേ കിലും നാലമയ അഭിപ്രായം. അതിലേക്കുള്ള ഒരു പന്ഥാവാണ് ആയുർവേദിയാശാലയുടെ ഏല്പാടെന്ന വിശ്വസിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഏല്പാടിൽ കൊച്ചിശ്ശവംശവും സാമൂതിരി രാജവംശവും യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിയ്ക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു കണക്കാക്കും. ഉദിച്ചു കാൽസിദ്ധിയ്ക്കു വളരെ സഹായിയ്ക്കുന്നതും കേരളത്തിന്റെ നവീന ചരിത്രത്തിലെ മ

ബ്രഹ്മായ ഒരു അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആരംഭമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള വല്ല എപ്പോഴിലും ഈ വിധം ഒരു യോജിപ്പുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുവരികിലും. സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കായി വളരെ കാലം തമ്മിൽ കലരിച്ചു അനേകം ജനങ്ങളെ കണ്ണുനീർ വെട്ടിയും കൊന്നു കാലം കഴിച്ചു രണ്ടു സ്വരൂപങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ ഭട്ടാകെയുള്ള ക്ഷേമത്തിന്നു അനുകൂലിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ യോജിപ്പു പ്രവൃത്തിയ്ക്കു സാഹസികതയ്ക്കായി ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കുണ്ടായ ഞ്ഞെടുത്തു പൂർണ്ണം അഭിവൃദ്ധി നേടുന്നു.

* * *

ഇത്ര മഹനീയമായ ഒരു എപ്പോഴിലേയ്ക്കു ഉദ്യമിച്ചവരെ ഭഗവാനുദാഹരിക്കുകയുണ്ടെന്നു ആവശ്യം ഞ്ഞെടുക്കുക. അതുകൊണ്ട് ഇനി പറയാൻപോകുന്നതിനെ ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള സർക്കുലർക്കുണ്ടെന്ന് നന്ദി പണ്ടും പലരും ചൊല്ലിവെച്ചിരുന്നു. നന്ദി ചൊല്ലിയൊക്കെയും തിരശ്ശീല പൊന്നാതെ നന്നെ സൂക്ഷം ഇപ്പോൾ വരുന്നതിനനുദൃഢതയുണ്ടു്. ചുരുക്കം ചിലർ പ്രസ്താവന ഒരു വിധം കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നെങ്കിലും പരയം. കഥാരംഭത്തിലേയ്ക്കു പദം വെച്ചുപരം ഇല്ലെന്നില്ല. ഭരതവാക്യം ചൊല്ലിയവർ പോയിട്ടു്, ഏകദേശം ഭാഗമെങ്കിലും അഭിനയിച്ചിരുന്നവർ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഈ എപ്പോഴിൽ സൂത്രധാരന്മാരായ തിരുമനികളോട് ഞ്ഞെടുക്കു് അനേകതവമായ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടു്, അതിന്റെ വിജയത്തിന്നും അപര്യയത്തിന്നും പേരുകേട്ടു നോക്കി അ പരയൊന്നു്, ഇന്നും മേലാലും ഉള്ള തലമുറകൾ കരുതുകയെന്നു വിനയപൂർണ്ണരും കാമപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കൂടി സഹായിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും ബ്രിട്ടീഷുമെലമ്പടും കൂടി യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്ന ഈ കാര്യത്തിൽ മദിരാശിഗവണ്മെണ്ടും വേണ്ടുന്ന സഹായം

ചെയ്യുമെന്നാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്. മദിരാശി, ബോംബായി; കൽക്കത്ത എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യം പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ശാലകളോട് തുല്യമായ ഒരു ശാലയാണു് കേരളത്തിൽ ആവശ്യം. ആസ്ത്രേലിയ പല ദിക്കിലുമുണ്ടാകാം. വിദ്യാശാല എന്നു മതിയാകും. അത് ഉപായത്തിലൊന്നും ആയാൽ മതിയാകുന്നതുമല്ല. ശസ്ത്രക്രിയകൾ കൂടി പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു വൈദ്യവിദ്യാശാലയും അതിന്നു തൊട്ടുകൊണ്ടു പഠിപ്പിക്കുന്നവർ നട്ടുനന്നുചെയ്യാവുന്ന ഒരു തോട്ടവും എപ്പോഴത്താൻ നാലോ അഞ്ചോ ലക്ഷം ഉറപ്പിക ചിലവിടേണ്ടിവരുന്നതാണു് തോന്നുന്നതു്. മഹാരാജാക്കന്മാരും രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ജനികളും ഒത്തൊരുമിച്ചു ശ്രമിച്ചാൽ ഈ സംബന്ധം അശേഷം പ്രയത്നമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു ഞ്ഞെടുക്കുക വിശ്വാസ്യം.

* * *

കേരളത്തിൽ പല എപ്പോഴുകളും അരംഭിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു നിവ്വാഹകസംഘത്തെ എപ്പോഴത്തന്നെ സമ്പ്രദായമുണ്ടു്. ഈ നിവ്വാഹകസംഘങ്ങളിൽ ഞ്ഞെടുക്കു് അശേഷം വിശ്വാസമില്ലെന്നു പറയാതെ നിവ്വാഹമില്ല. ഒരു സമാജം അതിലെ ഉത്സാഹിയായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ നിശ്ചിത നീണ്ടു കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന എപ്പോഴാണെന്നു് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ടു്. ഒരൊരം മനുഷ്യന്റെ ഉത്സാഹത്തിലാണു് ഒരു സമാജത്തിന്റെയോ സഭയുടെയോ അഭിവൃദ്ധി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതും ഏറക്കൂടിയാൽ പാവപ്പെട്ടു ചാകുകയല്ല. പലരും ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ ആരും ഉണ്ടാകയില്ല. ഈ കാര്യംകൂടി വൈദ്യവിദ്യാശാലയുടെ പ്രവർത്തനമാക്കുക ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

* * *

മലയാളഭാഷയിലുള്ള പാഠ്യസൂക്തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സാഹിത്യം സമാജം വേണ്ടതു പ്രവൃത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പുതിയപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുമുമ്പു ഇപ്പോൾ ഉള്ള പുസ്തകങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തി വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തേണ്ടതും ഒരു പട്ടിക പരസ്യം ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ചെറിയ ക്ലാസുകളിൽ തുടങ്ങി ക്രമപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കാൻ തക്കതായ ഗദ്യപാഠങ്ങൾ, പദ്യപാഠങ്ങൾ, എന്നിവയുടെയും, നിർബന്ധവിഷയമായി പഠിപ്പിക്കാവുന്ന പാഠങ്ങൾക്കുപുറമെ കുട്ടികൾക്കു വായിയ്ക്കാൻ കാര്യം തരത്തിലുള്ള പഠനവുമായ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളുടെയും ചേർക്കുകയും അവയുടെ പുരസ്കാര വിവരണങ്ങളും അറിയുന്നതു പല ഉപാധ്യായനാർക്കു പ്രയോജനകരമായിരിയ്ക്കും. അവയിൽ സൂക്ഷ്മലാഭാർക്കു “ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കുമ്മിററി”ക്കാരും സവികരിച്ചുവ ഇന്നുവയെന്നു് അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ അവയെ പഠിപ്പിക്കുകയോ അംഗീകരിയ്ക്കാവുന്നതും ശേഷമുള്ളവയെ സ്വീകരിയ്ക്കാൻ ശിപാർശ ചെയ്യാവുന്നതും ആണല്ലോ. ഇതിനായി കാര്യപുസ്തകശാലാ ഉടമസ്ഥന്മാർ സഹായിച്ചാൽമതി. സാഹിത്യസമാജകർ നിശ്ചയിയ്ക്കുന്ന വല്ലവക്കും ആ പക പുസ്തകങ്ങളുടെ കാര്യം പ്രതി അയച്ചുകൊടുത്താൽ അദ്ദേഹം അവയെ വായിച്ചു തരംതിരിച്ച് ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കി പരസ്യം ചെയ്യാൻ എപ്പാടുകൾ ചെയ്യണം. കുട്ടികളുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി കഴിഞ്ഞുപോയ മിസ്റ്റർ സ്റ്റേസ് എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതു സൗഭാഗ്യവതി ടി. സി. കല്യാണിയമ്മ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയവയെപ്പറ്റിയും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പ്രസാധകത്വത്തിൽ പരസ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട പദ്യപാഠവലികളെപ്പറ്റിയും യാതൊരു വിവരങ്ങളും കേൾക്കാത്ത അനേകം സ്കൂൾ മാനു്ഗർമാരുണ്ട്. ആ പക പുസ്തകങ്ങൾ ചെറിയ ക്ലാസുകളിലേയ്ക്കു വളരെ പഠനവയയക്കുന്നതാണ്. ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ട് അവയുടെയും മറ്റും ഒരു ലിസ്റ്റ് ഉടനെ പരസ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു. സമാജപ്രധിനിധിയായ

മംഗളോദയമാസികയിൽ മേൽപറഞ്ഞ ലിസ്റ്റ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണല്ലോ.

* * * * *

നമ്മുടെ വണ്ണ പിത്യാസക്തമെത്തപ്പററി ചിന്തിയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അച്ചടിപ്പിശാചു് നൂ, പുസ്തകങ്ങളെയും, പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയും, വിശേഷിച്ചു വൃത്താന്തപത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ബാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പിശാചിനെ — അച്ചടിപ്പിശാചിനെ — ഉഴിഞ്ഞുമാറാനുള്ള ശ്രമം ചെയ്യേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. മലയാളത്തിൽ അക്ഷരപ്പിഴകളാതെ യാതൊന്നും പരസ്യം ചെയ്തുകൂടാതെ വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. അച്ചടിത്തൊഴിലെ അത്ര “ഗൌനിയ്ക്കേണ്ടതല്ല” എന്നുള്ള അഭിപ്രായം ബലപ്പെട്ടുകൊണ്ടുവരുന്നതെന്നു മാത്രമല്ല, ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കും ലേഖകന്മാർക്കും അച്ചടിപ്പിഴ വലിയൊരു സഹായിയായിട്ടും തീന്നിരിയ്ക്കുന്നു. എന്തു തൊഴുതായാലും അത് അച്ചടിപ്പിശാചുക്കളുടെ തലയിലാക്കാനാണ് എല്ലാവരും ശ്രമിയ്ക്കുന്നത്. അച്ചടിപ്പിഴ സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമാണിത്. വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ ചേഗത്തിലും വൃതിയിലും അച്ചടിച്ചു വിടേണ്ടവയാകയാൽ ഒരു കോളത്തിൽ പത്തും ഇരുപതും തൊഴുകൾ ഉണ്ടായാൽകൂടി ചതുരക്കുന്തവ്യമാണെന്നു ചിലർ വാദിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലുള്ള “മദ്രാസ് മെച്ചിൽ” മുതലായ ദിനപത്രങ്ങൾപോലും അച്ചടപ്പിഴകളാതെ പരസ്യം ചെയ്തവയെന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു നമ്മുടെ പ്രതിവാദപത്രങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പാരമ്പത്രങ്ങൾക്കും എന്തുകൊണ്ട് ഈ പിശാചിന്റെ ബാധകളാതെ കഴിച്ചുകൂടാ. അച്ചടിയ്ക്കപ്പെട്ടവയാക്കെ ശരിയായിരിയ്ക്കേണമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള കുട്ടികളുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കാനും അവരെക്കൊണ്ടു വായിപ്പിയ്ക്കാനും പാടില്ലാത്തവിധം ആപൽക്കരമായ വിധത്തിലുള്ള അക്ഷരപ്പിഴകൾ ഇല്ലാത്ത പത്രങ്ങൾ ദില്ലിമാണെന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ ഞങ്ങൾ വ്യസനിക്കുകയും ലജ്ജിക്കുകയും

ചെയ്യുന്നു. അച്ചുകൂടക്കാരാണ് ഇതിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നല്ല പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ച യോഗ്യനാണെല്ലാ ശമ്പളം കൊടുത്തു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ലേഖകന്മാരുടെയും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളുടെയും പ്രമാണം കൊണ്ടോ, അജ്ഞതകൊണ്ടോ

വരാവുന്ന തെറ്റുകൾപോലും തിരുത്തലുണ്ടാകാതെ യോഗ്യരായിരിക്കണം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്. ചിലർ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഓരോ അക്ഷരപ്പിഴയ്ക്കും മുന്നെ വെളിപാടായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ചിലർ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന സബോഡ് ചില ഇംഗ്ലീഷ് അച്ചുകൂടങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്ന് അറിയുന്നു. അങ്ങനെയൊരു പലതും എഴുപ്പുത്തൂണായും നന്നായിരിക്കണം.

ബീറാജി മലബാറി

E. R. Menon

‘ഉത്സാഹിപ്പട്ടേകാർത്തം’ എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന എവനും, ജയവും യശസ്സും, കരസ്ഥമാക്കുവാൻ പ്രയത്നമില്ലെന്നുള്ള ലോകവ്യവഹാരം ആർക്കും പുത്തരിയായിരിക്കില്ലല്ലോ. സ്ഥിരം സാഹചര്യം, ക്ഷമ, എന്നീ ഗുണങ്ങൾ, ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യസാധ്യത്തിന്നു എല്ലാവരെയും— പ്രത്യേകിച്ചു, വിദ്യാത്മികളെ— സഹായിക്കുന്നവകളാണെന്നു, നമുക്കു ദിവ്യസന കണ്ടുകേട്ടും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. ജീവിതരംഗത്തിൽ ഒരത്തരം നേരിടാവുന്ന സ്കല പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും, പ്രസ്തുതഗുണങ്ങൾ, നിശ്ശേഷം നീക്കംചെയ്തു, പുഷ്പാർജ്ജുന തുല്യമായിരിക്കുന്ന കാലപഥത്തിൽ കൂടി അവനെ സഞ്ചരിപ്പിച്ച് അവസാനത്തിൽ സന്തുഷ്ടമാനസനാക്കിത്തീർക്കുമെന്നുള്ളതിനെ, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാത്മികൾക്കു ദൃഢാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതായ, ‘ബീറാജി മലബാറി’ എന്ന പാർസിമൊന്റെ ജീവചരിത്രസംഗ്രഹത്തെ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നത് അനേകിതമായിരിക്കുമായിരിക്കുന്ന വിശ്വാസിക്കുന്നു.

ബീറാജി സംഗ്രാജ്യത്തിൻകീഴിൽ ഇരുപതുരൂപിക വീതം പ്രതിമാസം ശമ്പളം പാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സാധുഗൃഹസ്ഥന്റെ എന്നു സന്താനമായ ഇദ്ദേഹം, 1853-ൽ ആദ്യമായി ഭൂസ്വരം കഴിച്ചു. ബീറാജിയുടെ ആറാം വയസ്സിൽ, പിതാവു കലശലായി പ്രാപിച്ചു. പിതാവിന്റെ ദാരിദ്ര്യം നിമിത്തവും, അകാലവിധോഗം മേതുവാലും, ഉപജീവനമാർഗ്ഗം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. മാതാവ്, സ്വബാലക്ഷേപം വീണ്ടും കല്യാണം കഴിപ്പാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. ഇതിന്നു ശേഷം, മറ്റു ചില ബാലന്മാരെക്കൂടി, ബീറാജിയും, ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിലേയ്ക്കുയയ്ക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, അദ്ധ്യാപകൻ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായിത്തന്നെ; അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ച് ചില വേദവ്യാകൃതർ ഉച്ചരിപ്പുന്നല്ലാതെ, വേദാന്തത്തെ വിശേഷധർമ്മിയായ അറിവുകളും സമ്പാദിക്കുവാൻ ബാലന്മാർക്കു തരം വന്നില്ല. എന്നതെന്നെയല്ല, അദ്ധ്യാപകനും അദ്ധ്യയനാർക്കും ദുർഗ്രാഹ്യങ്ങളായ അർത്ഥത്തോടുകൂടിയ വേദവ്യാകൃതർ, ഉ

ച്ചരിയ്ക്കുന്നതിൽ, വല്ല തൊറും സംഭവിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ഗുരുവിന്റെ കയ്യിൽ നിന്നു മുളച്ചുണ്ടായതെന്നപോലെ, ഒഴിയാനാധാര്യം. പേനീരിയ്ക്കുന്ന ഒരു വലിയ ചുരലും ബാലന്മാരുടെ പുറവും തമ്മിൽ അതികേമമായ സമാഗമം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം, ദ്വിവിധപ്രകാരമെന്നും അദ്ധ്യാപകൻ ക്ഷീണിച്ചാൽ, കുട്ടികളുടെ പിന്നത്തെ ഷോലി നൽകപ്പെടുകയാണ്. ഇതായിരുന്നു അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയുടെ പ്രതിഫലം.

ഈ വിധത്തിൽ രണ്ടുവർഷം കഴിച്ചു കൂട്ടിയതിന്നു ശേഷം, സ്വഭാഷ എഴുതുവാനും വായിപ്പാനും ശീലിയ്ക്കുന്നതിനായി, ബിറാജിയെ വേറൊരു സ്കൂളിലേയ്ക്കയച്ചു. പുതിയ ഗുരുനാഥൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. അപ്പപ്പോഴായി വിദ്യാർത്ഥികൾ കൊടുത്തു വന്നിരുന്ന ധാന്യങ്ങളും പുഷ്പങ്ങളുമില്ലാതെ വേറെയാതൊരു പ്രതിഫലവും ഇദ്ദേഹം അവരിൽ നിന്നു സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല—അരുശിച്ചിരുന്നമില്ല. ഇതിന്നു കൂടി ത്രാണിയില്ലാതിരുന്നവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഡംബതുശ്രേഷ്ഠിയിൽ ചിലപ്പോൾ സഹായിയ്ക്കും. ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു പണം പാകം ചെയ്തുകൊടുക്കും—മറ്റൊരാളിൽ വികാരം തയ്യാറാകും—ഒരുത്തൻ വെള്ളം കൊണ്ടുവരും—അടിച്ചുതളി മുതലായതുകൾ ശേഷമുള്ളവർ—ഇപ്രകാരം, പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തോടു ഏറെക്കുറെ യോജിപ്പിച്ചായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം നടത്തിവന്നിരുന്നത്. ഭവനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു പള്ളിക്കൂടവും. ബഞ്ചി, മേശ, സ്ലേറ്റ്, ഫ്ലാൻസിൽ, പുസ്തകങ്ങൾ മുതലായ പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസോപകരണങ്ങളെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തോടു പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. പക്ഷേ കുട്ടിയേയും ഭൂമിയേയും

വിതന്നെന്നാണ് താങ്ങിയിരുന്നത്. രാമോദത്തരുടെയും മുമ്പിൽ മണ്ണ് നിരത്തി വെച്ചിരുന്ന ഒരോ പലകക്കഷണങ്ങളുള്ളതിൽ ചെറിയ മരത്തുണ്ടുകളുടെ സഹായത്താലാണ് എഴുതിയിരുന്നത്.

ഇവിടെ നിന്നും, ബിറാജിയെ 'സ്കൂൾ' ലേയ്ക്കയച്ചു. ഈ പുതിയ അദ്ധ്യാപകൻ ക്രൂരനായിരുന്നു. നിസ്സാരമായ സംഗതികളിൽ, കൂടി ഇദ്ദേഹം കുട്ടികളെ, നിർദ്യമമായി ശിക്ഷിച്ചിരുന്നു. ശിക്ഷാസമയത്തുള്ള പ്രാണവേദനയോടുകൂടിയ ദയനീയവിലാപങ്ങൾ, അന്യന്മാർക്കു അസഹനീയമായി തോന്നാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി, മറ്റു കുട്ടികളോടു ചേർന്നു ഉച്ചത്തിൽ വെറിയ്ക്കുവാൻ കല്പിയ്ക്കുക, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പതിവായിരുന്നു. നമ്മുടെ ബിറാജി, സാധുബാലൻ! ആദ്യത്തിൽ ഉളരെ സങ്കടമനുഭവിച്ചു എന്നുതന്നെയായാലും—എത്ര മേൽ ശുശ്രൂഷയോടുകൂടി പാഠങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചുവെന്നാലും—ഗുരുനാഥൻ തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല. എന്തു ചെയ്യൂ! തന്റെ അമ്മയുടെ സമീപത്തിൽ നിന്നു മാത്രമായിരുന്നു ബിറാജിയ്ക്കു സന്തോഷവും സമാധാനവും ലഭിച്ചിരുന്നത്. വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ, പലപ്പോഴും, ഈ ബാലൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു അമ്മയുടെ മടിയിൽ കിടന്നുറങ്ങാറുണ്ട്. പള്ളിക്കൂടത്തിലെ കഥകളെല്ലാം അവർ വ്യസനത്തോടുകൂടി കേൾക്കുകയും, സ്ഥിരേന്ദ്രസാഹിത്യായിരിപ്പാൻ അവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു വന്നിരുന്നു. ദൈവഭയം, സത്യം പറയുക, സഹനേന്ദ്രസഹിഷ്ണുത, മുതലായ ഗുണങ്ങൾ, മാതൃസ്നേഹത്തോടുകൂടി യോജിപ്പിച്ചു ബിറാജിയിൽ നടപ്പാക്കി. അല്ലയോ ബിറാജി! പിതൃവിരോധത്തെപ്പറ്റി നിന്റെ ഹൃദയം നടുങ്ങുന്നുണ്ടെന്നിരിക്കെ! ഉപാദ്ധ്യായന്റെ ക്രൂ

രശാസനകളാൽ നി സങ്കടപ്പെടുന്നുമുണ്ടാ യ്ക്കും! പക്ഷേ, നിനക്കു അനുഭവിപ്പാൻ കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ആ മാതൃസ്നേഹസുഖത്തെ കാക്കുമ്പോൾ ഇതെല്ലാം എത്ര നിസ്സാരം!! സന്താനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള ഫേസ്യവർത്തമാനങ്ങളെക്കൂടി ഗ്രഹിച്ച്, അവയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന പരിഹാരങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സദാ സന്നദ്ധയായിരിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹമുള്ള മാതാവിന്റെ മുഖകമലത്തെ ദർശിക്കുന്ന മാത്രയിൽ നശിച്ചു പോകാത്ത വ്യസനം എതാണ്! മക്കളെ പുനർജീവിപ്പിക്കുവാനുള്ള അമൃതകുണങ്ങളാണല്ലോ മാതൃവാക്യങ്ങൾ! സൂര്യശ്ശി കൂരിരട്ടിനെ യെന്നപോലെ, സ്നേഹവാത്സല്യപരിപൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്ന നയനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു നോട്ടം, ജീവകാലം മുഴുവൻ നമുക്ക് അനുഭവിക്കുവാനിടയുള്ള സകല സങ്കടസമുഹങ്ങളെയും, മനസ്സിൽ നിന്നുതൂട്ടിപ്പായിക്കുന്നു. അസഹനീയമായ പ്രാണവേദനയോടുകൂടി ആസന്നമരണനായി കിടക്കുന്ന പുത്രന്റെ ദേഹത്തിൽ, സ്നേഹവ്യസനങ്ങളോടുകൂടിയ മാതാവിന്റെ കരസ്സർമുണ്ടാകുമ്പോൾ അവൻ അനുഭവിക്കുന്ന ആ സുഖം, കഴിഞ്ഞുപോയതും, അനുഭവിക്കുന്നതും, അനുഭവിപ്പാൻ പോകുന്നതുമായ സകല മരണവേദനയെയും ക്ഷണത്തിൽ വിസ്മരിപ്പിക്കുന്നു! മക്കളുടെ അമൃതകംഭമാണ് മാതാവ്!! പിതൃവിരോധം സമീപിക്കും! മാതൃവിരോധം അസഹനീയമാണെന്ന്! ഹാ! സ്നേഹമുള്ള മാതാവേ! ഭവതിയോടുകൂടിയുള്ള ജീവിതമാണ് “സ്വർഗ്ഗവാസം”! മാതൃവിരോധത്തിനുശേഷമുള്ള കാലമാണ് നരകം! ഭാഗ്യവാനായ ബീരാജി! എത്രപേർനിന്നെ അസൂയയോടുകൂടി നോക്കുന്നു! ഹാ! ദൈവമേ! മാതൃവിരോധം ആർക്കും അനുഭവപ്പെടത്തരമേ!

ബീരാജിയുടെ അദ്ധ്യാപകൻ ശ്രീമാനസനായിരണങ്കിലും, പാർസി ഭാഷയിൽ അസാമന്ത്രവൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയവനായിരുന്നു. അതുകാരണം, ബീരാജിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർണ്ണശക്തിയോടുകൂടിയതായി ഭവിച്ചു. ഈ കുട്ടി, ജനനാൽതന്നെ അതിബുദ്ധിശക്തിയുള്ളവനും, വിദ്യാഭ്യാസസ്വഭാവത്തിൽ മോഹമുള്ളവനുമായിരുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ്, ബീരാജിയുടെ ജീവിതത്തിന്നു കുറിയായ ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചത്.

പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായപ്പോൾ, മാതാവും പിതാവിനെ അനുഗമിച്ചു. എന്തുചെയ്യാം! “അലംഘനീയാകമലാസനാജ്ഞാ” ഈ സംഭവം അയാളെ അത്യാധികം പരിതപിപ്പിച്ചു. പ്രിയപ്പെട്ട പിതൃവിരോധം—ലോകൈകസമുപചാരമായിരുന്ന മാതൃവിരോധം—ബാല്യദശ—അപാരവും അനന്തവുമായ ലോകരംഗം—അപൂർണ്ണ വിദ്യാഭ്യാസം—ദാരിദ്ര്യം—ഇത്രയും പോരേ! ഇരിപയികമായിത്തീർന്നുള്ളത്! എങ്കിലും അന്യന്മാർക്ക് അസഹനീയങ്ങളായ പ്രസ്തുത സംഭവങ്ങളെല്ലാം, ഈ ബാലന്റെ മനോഹണത്തെയും മനനശക്തിയേയും വലുപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ വക പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ അടിഞ്ഞുകിടക്കരുതെ, സ്ഥിരോത്സാഹംകൈണ്ടുന്ന് ഒരു മാന്യപദവിയിൽ എത്തുവാനിടയായതാണെന്നാണ്, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം ഒരു മാതൃകാസമാനത്തിനാക്കിത്തന്നത്.

മാതാവിന്റെ മരണശേഷം, ദരിദ്രനായ തന്റെ രണ്ടാമത്തെ അച്ഛന്റെ അപ്രാപ്തിനിമിത്തം, തനിക്ക് താൻതന്നെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം തിരയേണ്ടിവന്നു. കുറച്ചുനാൾ, കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചുനിത്യവൃത്തി കഴിച്ചവനും. ഒടുവിൽ, ഇ

ബാലൻ്റെ ദയനീയാവസ്ഥയെയും, ഉത്സാഹശീലത്തെയും പഠി കേട്ട് അനുകമ്പ തോന്നിയ ഒരു പാതിരി, സ്മാരക ലുക്കു ഇംഗ്ലീഷ് മിഷ്യൻ സ്കൂളിൽ ഈ കുട്ടിയെ ധർമ്മമായി പഠിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഇതിനുശേഷം, പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായ ഈ ബാലൻ രാവിലെ ഏഴുമണി മുതൽ ഒമ്പതുമണിവരെയും, വൈകുന്നേരം ആറുമണി മുതൽ എട്ടുമണിവരെയും അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലേപ്പെട്ടു; പകൽസമയം ഒമ്പതുമണി മുതൽ നാലുമണിവരെയും അദ്ധ്യേതാവായിട്ടും കാലയാപനം ചെയ്തുവന്നു. ഇതിനിടക്കു കിട്ടുന്ന സ്വല്പസമയം അശനപാനാദി നികൃത്യങ്ങളിലും വിനിയോഗിച്ചുപോന്നു. ഇതുകാരണം, പലപ്പോഴും രാത്രി മുഴുവൻ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിനു പയോഗിക്കേണ്ടിവന്നു. ബീറാജിയെപ്പോലെ അതിപ്രയത്നം ചെയ്തതായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി, അവൻ്റെ തരത്തിൽ അതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മേലാലുണ്ടാകയുമില്ല.

ഇംഗ്ലീഷ് മിഷ്യൻ സ്കൂളിലെ വിദ്യാഭ്യാസപൂർത്തിയോടുകൂടി, ഏകദേശം പതിനഞ്ചു വയസ്സ് പ്രായമായ ഈ പാർസി ബാലൻ, ബോമ്പായിൽ പോയി കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കണമെന്നു ചൂ. ജീവിതകാലത്തിലെ ഇതരഘട്ടങ്ങളിലൊന്നപോലെ, അവിടെയും ജയലക്ഷ്മി അയാളെ അനുഗമിച്ചു. തന്റെ പരിശ്രമഫലമായ ചുരുക്കസമ്പാദ്യത്തിൽ നിന്നും, സ്വല്പമായ ഒരു സംഖ്യ ബീറാജി ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്നും പുറമെ, ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്ന ദീനാനു കമ്പിയായ 'പാതിരി', ആവശ്യം പോലെ സഹായിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് ദത്തം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ദൈവകാണുത്താൽ; ഇതൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല.

ഈ കുട്ടിയുടെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനോടുള്ള, അതിരാവാരാത്യാലും കണ്ടു മനസ്സു മറിഞ്ഞ ഒരു ലുക്കുലോഷൻ, ബീറാജിൻ്റെ കയ്യിൽ ഇരുപതു രൂപിക നിക്ഷേപിച്ചു; 'എൻ്റെ കുട്ടി! നീ വ്യസനിക്കരുത്; ഇത് കയ്യിലിരിക്കട്ടെ; സത്യം പ്രകാശിക്കുന്നതായ നിൻ്റെ മുഖം ഈ സംഗ്രഹം മതിയായ ലക്ഷ്യമായിരിക്കും; എന്നു പറഞ്ഞു. ബീറാജിനു ഇതൊരു നിധി കിട്ടിയതുപോലെ യായിരുന്നെങ്കിലും, കാലക്രമേണ, ഒരു പൈസ പോലും കുറയാതെ, അദ്ദേഹം ഈ കടം വീട്ടി.

ഈ സമയം മുതൽ, വായനക്കാരേ! നിങ്ങൾ ഈ മനുഷ്യനെ, മലബാറി എന്നു വിളിക്കണം. ബീറാജിയെന്നു വിളിക്കരുത്. ബോമ്പായിൽ ചെന്ന ഉടനെതന്നെ, ഇയാളുടെ പരിശ്രമശീലത്തിനു ഒരു ലക്ഷ്യവും കിട്ടാതിരുന്നില്ല. 'പാർസി പ്രോപ്രൈറ്റർ സ്കൂൾ'ലെ അദ്ധ്യാപകനായിട്ടാണ് ആദ്യം നിയമിക്കപ്പെട്ടത്. ഇരുപതു രൂപിക മാസപ്പടി യോടുകൂടിയ ഈ ഉദ്യോഗത്തിൽ ചെച്ചതന്നെ, ഇദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ശമ്പളം, ക്ഷണേണ, അറുപതു രൂപികയായി ഉയർന്നു. ഇപ്പോൾ തന്റെ കയ്യിലുള്ളതെല്ലാം രീൻ വെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെ തോന്നി കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, മാസം പ്രതി ഒരേറ്റാറമ്പതു രൂപികയോളം, അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ നിന്നും സമ്പാദിച്ചാൻ ഈ ഭാഗ്യവാൻ സാധിച്ചു. ഈ സമയം കൊണ്ടു, മലബാറി, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു. എന്നു മാത്രമല്ല, ഏതർഥലമായി, ഒരു പട്ടാസം ഗ്രന്ഥഗന്മാ; പ്രസ്തുത ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പട്ടാസം, 'ടെനിസൺ പ്രഭു' മുതലായ അംഗ്യേയക

വി കണ്ടുരണ്ടാരുടെ പ്രേമഭാജനമായും, ധ്യാനനിയപാത്രമായും ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

മലബാറിൽ സുഖജീവിതകാലം പ്രാപ്തമായി. ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണ പരിശ്രമത്താൽ വളരെ ധനികനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹം വളരെ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. ഇവകളിലെല്ലാം ഒന്നാം സ്ഥാനം അർജ്ജിക്കുന്നത്, 'ഗുജറാത്തും, ഗുജറാത്തിയും' (Guzarat and the Guzaraties) എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. ഈ മഹാപുരുഷൻ, പല വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടേയും ലേഖകനായിരുന്നെന്നു മാത്രമല്ല, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക, പാശ്ചാത്യ ഇന്ത്യയിലെ ഏകപത്രവുമായ 'ഇന്ത്യൻസ്പെക്ടേറ്റർ' (Indian Spectator), എന്ന പത്രത്തിന്റെ അധിപനും ഉടമസ്ഥനുമായിരുന്നു. ജീവിതനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഉച്ചസ്ഥാനാധിപത്യം വഹിച്ചു, നിഷ്കളങ്കതേ ജസ്റ്റോടെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ജയചന്ദ്രന്റെ, ധവളരശ്മി പ്രവാഹത്തിൽ കളിച്ചു നിൽക്കുന്ന ബീരാംജി മലബാറി, ആസനഭത്തിൽ പോലും, ലൗകികവിഷയങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിനെ വേർപെടുത്തി, ത

ന്റെ അനന്യസാധാരണമായ ശക്തിയേയും വിദ്യാഭ്യാസഫലത്തെയും അനാഥകളായ വിധവകളുടേയും സാധുക്കളുടേയും ഉന്നമനത്തിനായി, വിനയോഗിച്ച കൃതാർത്ഥത പുണ്ടുവെന്നുള്ള സംഗതി, ആരുടെ ഹൃദയത്തിലാണ് സ്നേഹം, ഭക്തി, ബഹുമാനാദികളെ ഉത്ഭവിപ്പിക്കാത്തത്!! 'ഈശ്വർ ചന്ദ്രവിദ്യാസാഗർ' എന്ന മഹാത്മാവിനെപ്പോലെതന്നെ, ഇദ്ദേഹവും, വിധവകളുടെ പുനർവിവാഹത്തെ സഹായിച്ചു, ശൈശവവിവാഹത്തെ നിരോധിച്ചു, ജീവിതം നയിച്ചു. വിധവകളുടെ വിവാഹനിരോധം—ശൈശവവിവാഹാഘാതം—എന്നീ രണ്ടു ശാപങ്ങൾക്കും ഒരു മോക്ഷം വരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനായിരുന്നു അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചത്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ പരിഷ്കരിച്ചുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന, മഹാമനസ്സുനായ സപ്തേശ്വരിമാരികളുടെ സംഘത്തിൽ ഒന്നാമനായി, ഇദ്ദേഹത്തെ ഇന്നും, ഇന്ത്യ വിചാരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. എന്നെന്തും വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യും.

—

മാറിപ്പോയ തോൽപ്പെട്ടി

ബോമ്പായിൽനിന്നു മംഗലാപുരം വഴിയ്ക്കു മടങ്ങിയാൽ വഴിച്ചെലവിന്ന് ആദായമുണ്ടാകുമെങ്കിലും പ്ലേഗ്-പാസ്-പ്പോർട്ടും കരിയ്ക്കലും വിടാത്ത ആ കണ്ണാടക നഗരിയിൽ കപ്പലിറങ്ങിയാലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് ഇന്നവിധമാണെന്നു പറഞ്ഞറിയില്ലാൻ പ്രയാസം. മംഗലാപുരം അഴി, പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതാണല്ലോ. ബോട്ടിൽ അഴികടക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭയം ആലോചിച്ചാൽ കരിയ്ക്ക

ൽ അതിലെ സഞ്ചരിച്ചവർ മറ്റൊരിയ്ക്കൽ ആ വഴിയ്ക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു പത്തു പ്രാവശ്യം ജാതക പരിശോധനയും ഈശ്വരപരീക്ഷയും കഴിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ല. ഭീരുക്കൾ യഥാർത്ഥമരണത്തിനു മുമ്പിൽ അനേക പ്രാവശ്യം മരിക്കുമെന്നും ധീരന്മാർ മരണം കരിയ്ക്കൽ മാത്രമെ അനുഭവിയ്ക്കുള്ളൂ എന്നും പറഞ്ഞു കവി ആ പട്ടു വണ്ഡം എഴുതുമ്പോൾ മനസ്സിൽ കരുതിയ ധീരനെ

ഒന്നു മംഗലാപുരം അഴിയിൽകൂടി നല്ല കാറ്റും കോളും ഉള്ള ഒരു ദിവസം ഒരു ബോട്ടിൽ ഇരുത്തി കടത്തിക്കൊണ്ടു പോയി നോക്കണം. ധൈര്യം! ഭ്രാന്തല്ല, ഉപ്പുവെള്ളം കുടിച്ചു മരിയ്ക്കുമെന്നു കാണുമ്പോൾ പേടിയ്ക്കാതെ ആരാനുണ്ടോ? വിപ്ലവശബരനേയും ഗുരുകാരനവനാരേയും പരദൈവതയേയും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിധം മംഗലാപുരത്തു ചെന്നിറങ്ങി. പാലത്തിന്മേൽതന്നെ, മലയാളികൾ വളരെ ഉണ്ട്. അതിൽ ഒരാൾ, വിശേഷിച്ചും വളരെ ലൗകികവും ഭൗതികവും ഉള്ള മനുഷ്യനാണെന്നു കണ്ടു. പിറേറ ദിവസം പുലച്ചുയാണ് മെയിൽവണ്ടി പുറപ്പെടുന്നത്. രാത്രി തന്റെ വീട്ടിൽ കഴിക്കാമെന്നു ക്ഷണിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരണക്കൊണ്ടു പാസ്സോർട്ട് വേഗം കിട്ടി; എന്റെ സാമാനങ്ങളും ഉടനെ എടുത്തു കൊടുവാൻ അനുവാദം സിദ്ധിച്ചു. ഒരു തൊൽപ്പെട്ടിയും ഒരു ടിൻപെട്ടിയും ഒരുമത്തെയും ചില ചില്ലറസ്സാമാനങ്ങളും മാത്രമെ ഉള്ളു. അവയൊക്കെ എടുപ്പിച്ചു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ പോയി കിടന്നു. പുലച്ചു മെയിൽവണ്ടിയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. പത്തു മണിക്കു വെട്ടിലെത്തി. സ്വന്തം വെട്ടിലെ ഉണിന്നും മറിയ്ക്കുവെള്ളം ചിലവേറെതന്നെയാണ്. പുറമെ പോയി നാലു കുറിയും സൂത്രം എണ്ണല്ല, ഇംഗ്ലീഷു സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള പല വിധ വിവേചനങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള 'തീനും' മറ്റും എന്തുതന്നെ കഴിച്ചുപോം അവനവന്റെ വീട്ടിലെ ചാനനും പോരിനും ഉള്ള മെച്ചം കിട്ടുന്നതല്ല. വെച്ചുപിളവിരുത്തുന്ന ആ കൈപ്പണി വിശേഷവും ഉണ്ടല്ലോ. കൂടിയും ഉണ്ടും കഴിഞ്ഞശേഷം താക്കോൽ എടുത്തു ഭാര്യയുടെ കൈവശം കൊടുത്തു തോൽപ്പെട്ടി തുറന്നു, അതിൽ കുട്ടികൾക്കു കൊണ്ടു വന്ന ചില കളിസ്സാമാനങ്ങൾ വെച്ചിരുന്നവ എടുത്തു അവരവർക്കു കൊടുപ്പാൻ പറഞ്ഞു. ഭാര്യ പെട്ടി തുറന്നു നോക്കിയശേഷം, 'നിങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് ഇതിൽ കത്തിനിറച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഈ മുക്കിഞ്ഞു നാറിയ 'കുളസവും' മറ്റും എവിടുന്നു കിട്ടി?' എന്നു ചോദിച്ചു.

"മുക്കിഞ്ഞു നാറിയ 'കുളസ'മോ? നീ എന്തൊക്കെയാണ് പറയുന്നത്. അതിലുണ്ടോ 'കുളസം'?"

'മാറില്ലാതെയാണ് ഇതെന്തോ ഒരു കീറിപ്പാറിയ സിത്പ്പൊ?'

ഞാൻ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കാഴ്ചയും അത്ഭുതംതന്നെ. ഉടനെ ഞാൻ 'അയ്യോ പെട്ടി മാറിപ്പോയല്ലോ. ഇതെന്റെ പെട്ടിയല്ല' എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഭാര്യയ്ക്കുള്ള സങ്കടം എന്റെ പെട്ടി മാറിയിരിപ്പും, അതിലെ സാമാനങ്ങൾ പൊയ്പോയതിലും അല്ല, ആരാന്റെ നാറുന്ന കുളസവും കീറിയ ചെരിപ്പും കൈക്കൊണ്ടു തൊട്ടതിലായതന്നു. അവർക്കെ കഴുപ്പാൻ സോപ്പും വെള്ളവും അനേകമായി നൽകുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഞാൻ മരത്തിൽനിന്നു വീണ അണ്ണനെപ്പോലെ പരിഭ്രമിച്ചുനിന്നു. പെട്ടി എന്റെ പെട്ടിപോലെതന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. അതിന്റെ നേരെ സമോദരൻ; ഒരു ഭേദവും ഇല്ല. താഴോലും അതിനു പാറിയതുതന്നെ. എന്റെ പെട്ടിയിൽ വില പിടിച്ച ചില സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ബോമ്പായിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മദിരാശിയിലെ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനെന്ന ഒരു ശിവാശിനിയ്ക്കു എന്റെ ചില സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും നല്ല ചില പുസ്തകങ്ങളും കുറെ ഉറപ്പികയും കുട്ടികളുടെ കുറെ കളിസ്സാമാനങ്ങളും പുതിയ രണ്ടു കോട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവ

യ്യുപുറമെ, എന്റെ ഡയറിയും ഉണ്ട്. ഇനി എന്താണ് നിവൃത്തി? ഈ പെട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥനായിരിയ്ക്കണം എന്റെ പെട്ടികൊണ്ടു പോയത്. ഏതോ ഒരു “ചട്ടക്കൂട്”ന്റെ താഴെയാണ് സംഗതി. ഗോവയിൽനിന്നു ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ കപ്പലിൽവന്നു കയറിയതായി കാണുകയുണ്ട്. അവനും മംഗലാപുരത്താണ് ഇറങ്ങിയത്. അവിടത്തെ ചുങ്കത്തുവെച്ചായിരിയ്ക്കണം പെട്ടി മാറിപ്പോയത്. ഞാൻ ഉടനെ മംഗലാപുരത്തുള്ള പുതിയ സ്റ്റേഷനിലേക്ക് ഒരു കമ്പി അയച്ചു. ചുങ്കത്തുള്ള പെട്ടികളൊക്കെ നീക്കം ചെയ്തുകൊണ്ടു പോയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു ഉടനെ മറുപടിയും കിട്ടി. ഏതായാലും ഈ പെട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥന്റെ പേര് എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്ന് അറിവാൻ വല്ല ലക്ഷ്യവും ഇതിനകത്തുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കാമെന്നുവെച്ചു. അതിൽ ഒരു പുസ്തകമേ ഉള്ളൂ. അതു “ഓയിനോഡ്സ്” എന്ന വിഭാഗം ഏഴുതീയ “മേരിബ്രിട്ടേ” എന്ന നോവലാണ്. അതു തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അതിന്മേൽ പേരില്ല. അതിൽ ഒരു കത്തുകളുണ്ട്. കത്ത് ആരോടിച്ചത് ഇംഗ്ലീഷിലാണ്. ഒരു ഭാര്യ ഭർത്താവിന് ഏഴുതന്ന ശൃംഗാര രീതിയിലാണ് ആരംഭം. ഇംഗ്ലീഷിലാണ് അവസാനിച്ചതും. പേര് “മേരി ബ്രിട്ടേ” എന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഏഴുതീട്ടുണ്ട്. കത്തിലെ വാചകങ്ങളെക്കൊണ്ടു കണ്ണാടകഭാഷയിലാണ്. അത് എനിക്ക് റിയുന്ന വല്ല ഭാഷയിൽ ആയിരുന്നാൽ പോലും ഞാനതു വായിയ്ക്കുകയില്ലായിരുന്നു. എനിക്ക് ആ പേർ അറിയേണ്ടിയിരുന്ന ആവശ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഏതായാലും “മേരിബ്രിട്ടേ”വിന്റെ ഭർത്താവായിരിക്കും എന്റെ പെട്ടി എടുത്തതെന്നും ആ മനുഷ്യന്റെ പെട്ടിയാണ് എന്റെ കൈവശം

മുളളതെന്നും തീർച്ചയാക്കി അവൾക്ക് ഒരു കത്തയയ്ക്കാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മംഗലാപുരത്ത് ബ്രിട്ടോ എന്നു പേരുള്ളവർ റ്റോൾ, ആയിരമുണ്ട്. ആദ്യെ ഏതായാലുമൊന്നു ശ്രമിച്ചു നോക്കാമെന്നാലു. പെട്ടി മാറിപ്പോയ സാഗതിയെയും മറ്റും കാണിച്ചു ഒരു കത്തഴിയി, അതിൽ ഈ കണ്ണാടകകത്തു അടക്കാവെയ്ക്കൂ. മിസ്സിസ് മേരിബ്രിട്ടോ, മംഗലാപുരം എന്നു മേൽവിലാസവും ഏഴുതീ തപ്പാലിൽ കൊണ്ടുട്ടു. എന്റെ പെട്ടി തുറന്നു നോക്കിയാൽ അതിൽനിന്നു എന്റെ മേൽവിലാസം അറിവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടാകാതിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, മിസ്റ്റർ ബ്രിട്ടോ മയ്യാദസ്ഥനും സത്യചാര്യനും ആണെന്നെങ്കിലോ, അഥവാ തന്റെ പെട്ടി മടക്കി കിട്ടേണമെന്ന് ഉൽക്കണ്ഠയുള്ളവനാണെന്നെങ്കിലോ എനിക്ക് ഉടനെ കത്തയയ്ക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എല്ലാ സാഗതികളും കാണിച്ചു ഞാൻ വിചാരിച്ച ഒരു കത്ത് മംഗലാപുരത്തെ സ്റ്റേഷനിലേക്ക് അയച്ചു. ശിവാർശിക്കത്തു, ഡയറിയും പോസ്റ്റായ വ്യസനം എനിക്ക്; കളിസ്സാമാനം കിട്ടാത്ത സങ്കടം കൂട്ടുകൾക്ക്; ആ ചഴയ കളിസ്സാമാനം ചെരിപ്പിലും പ്ലേഗിന്റെ വിഷകൃമികൾ ഉണ്ടായേക്കുമോ എന്ന പരിഭ്രമം ഭാര്യയ്ക്ക്. ഇങ്ങിനെ രണ്ടുദിവസം കഴിച്ചശേഷം ഒരു കത്തുകിട്ടി. മിസ്സിസ് ബ്രിട്ടോവിന്റെ കത്താണ്. “തെമ്മാടിയും ധിക്കാരിയും ആയ ഒരു വനെയും അവന്റെ പെട്ടിയെയും പാറി അറിവാൻ നിങ്ങൾ അയച്ച കത്തു കിട്ടി. അവനെപ്പറ്റി മേലാലേക്കിലും എനിക്ക് യാതൊന്നും ഏഴുതാതിരിയ്ക്കാൻ അർത്ഥമില്ല.”

ഇതാണ് കത്ത്. ഇത്രയേ വാചകങ്ങളുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയൊന്നിശ്ചയം! ആകപ്പാടെ എന്റെ പെട്ടി കൊണ്ടുപോയ

വിരൻ അതു മടക്കിത്തന്ന മാതിരിക്കാര
നാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലല്ലോ. ഞാൻ മം
ഗലാപുരത്തേയ്ക്കു പോകാനാച്ചു. പിറൊ
ദിവസം ആ നാശംപിടിച്ചു വെട്ടിയും എ
ടുത്തു മംഗലാപുരത്തെയ്ക്കു യാത്രയായി.

നേരെ എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ വി
ട്ടിൽ ചെന്നു. എന്നെ കണ്ട ഉടനെ അ
ദ്ദേഹം,

“നിങ്ങളേന്താ ചെയ്യുന്നത്? നിങ്ങ
ൾ എന്തിന്ന് ആ കത്തു മിസ്സിസ് ബ്രി
ട്ടോവിനയച്ചുകൊടുത്തു? ആ പെണ്ണിനു
എത്ര തല്ല കൊണ്ടു്.”

“എതുപെണ്ണിന്ന്?”

“മിസ്സ് ബ്രിട്ടോവിന്.”

“എനിക്ക്ക്കൂടാ മനസ്സിലായില്ല. മുഴു
വൻ വിവരം കേൾക്കട്ടെ.”

സ്നേഹിതൻ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഇങ്ങി
നെ പറഞ്ഞു.

“മിസ്സർ ബ്രിട്ടോ, ഇവിടെ സാമാ
ന്യം യോഗ്യനാണ്. അയാളുടെ മകൾ
ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനുമായി സ്നേഹമായി. അ
യാൾ ആളൊരുത്തനായിരാണ്. മിസ്സർ
ബ്രിട്ടോവിന്റെ മകൾ മേരി മഹാ സാധു
ക്കുട്ടിയാണ്. ആ വികൃതി, എങ്ങനെ
യൊ ആ സാധുവിന്റെ സ്നേഹം സമ്പാദി
ച്ചു അവനെ കല്യാണം കഴിക്കാമെന്നു വാ
ഗ്ദത്തം ചെയ്യിച്ചു. ക്രിസ്തുഗാനികളെ വി
വാഹനിജമകൊണ്ട് ഒരിയ്ക്കൽ അങ്ങനെ
വാഗ്ദത്തം ചെയ്തപ്പോൾ നിർബ്ബന്ധമാ
യി വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചാൽ പക്ഷെനൊ
സ്സിക്കൊ അവകാശമുണ്ടത്രെ. ആ പെ
ൺകുട്ടി അവനയച്ച ചില കത്തുകൾ അ
വന്റെ കൈവശമുണ്ട്. അവൾ അവ
നയച്ച ഒരു കത്താണ് നിങ്ങൾ അവളു
ടെ അമ്മയ്ക്കു് അയച്ചുകൊടുത്തത്.”

കച്ചു! ഇതൊക്കെയുണ്ടോ ഞാൻ അ

റിഞ്ഞിട്ടു്. ഞാൻ ഉത്തമവിശ്വാസത്തിൽ
ചെയ്തതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ അന്ത
രംഗമാക്കെ ഉണ്ടാകുമെന്ന് ആരാണ് ചി
ന്തിച്ചതാണെന്നു? ഏതായാലും വന്നതു വ
ന്നു. ഇനി എന്റെ വെട്ടി കിട്ടാനെന്നു
ണ് വിട്ടു? ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ വികൃതിയു
ടെ പേർ ഡിമെല്ലോ എന്നാണെന്നും അ
വൻ മംഗലാപുരത്തു വന്നിറങ്ങി രണ്ടു ദിവ
സം കഴിഞ്ഞശേഷം എവിടെയൊ പോ
യിരിയ്ക്കുകയാണെന്നും മനസ്സിലായി. എന്താ
മേരിയെ കാണുകതന്നെ. അവളോടു അ
വന്റെ മേൽവിലാസം അന്വേഷിച്ചു മന
സ്സിലാക്കണം. മേരി സാധാരണ ചവിട്ടു
വണ്ടിയിൽ കയറി സവാരിചെയ്യരുണ്ടെ
ന്നു മനസ്സിലായി. പിറൊദിവസം രാവിലെ
ഞാൻ ഒരു ചവിട്ടുവണ്ടി വാടകയ്ക്കു വാ
ങ്ങി മേരിയുടെ വീടു് അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ
വളരെ നേരം വീട്ടിന്റെ മുമ്പാകത്തു കാ
ത്തുനിന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു
പെൺകുട്ടി സൈക്കിളിൽ കയറി വീട്ടി
ന്റെ ഗെയിറ്റു കടന്നുവരുന്നതു കണ്ടു.
ഞാനും പിന്നാലെ കൂടി. ജനസഞ്ചാരം
കാഞ്ഞ ഒരു ദിക്കിലെത്തിയപ്പോൾ അവ
ളുടെ അടുത്തുചെന്നു. ഒന്നും മാച്ചുവെ
ള്ളാതെ വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു. തന്റെ
അമ്മയ്ക്കു കത്ത് അയച്ചുകൊടുത്തതു അറി
യാതെ വന്ന അന്വലോചനാനറിഞ്ഞ
പ്പോൾ അവൾ എന്റെ തെറ്റു ക്ഷമിച്ചു.
ഡിമെല്ലോവിന്റെ മേൽവിലാസം പര
ഞ്ഞുതന്നു. അതു മടിരാശിയിൽ ജോക്കു
ടെപ്പണിൽ ഒരു തെരുവിലാണ്. അവൾ
ചെറുപ്പകാലത്തിലെ ചാപല്യം നിമിത്തം
ഡിമെല്ലോവിന്റെ കല്യാണം കഴിയാൻ
വാഗ്ദത്തം ചെയ്തപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അ
തിൽനിന്നു മോചിക്കപ്പെടുവാൻ ആഗ്രഹി
ക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതിന്നു യാതൊരു നിശ്ച

ത്തിയും ഇല്ലാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനോടു തുറന്നുപറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും എന്റെ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ വന്ദനം പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. പിരിയുമ്പോൾ 'നിങ്ങളെ ഈ കാര്യത്തിൽ സഹായിക്കാൻ ഞാൻ കഴിയുംപോലെ ശ്രമിക്കാം' എന്നും പറഞ്ഞു.

അന്നുതന്നെ ഞാൻ നാട്ടിലേയ്ക്കും പിറൈദിപസം അവിടുന്നു മദിരാശിയിലേയ്ക്കും പുറപ്പെട്ടു. വഴിയ്ക്കൽവെച്ചു ഞാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിവാഹനിയമത്തെയും നമുക്കുണ്ടാവാൻ പോകുന്ന നിയമത്തെയും, നിയമനിർമ്മാണസഭയെയും ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാരെയും പറ്റി പലതും ആലോചിച്ചു മദിരാശിയിൽ എത്തി. അന്നു തന്നെ ഡിമെല്ലോവിന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. മദിരാശിയിൽ വൃത്തികെട്ട ചെറിയ തെരുവുകളിൽ ഒന്നിൽ സാധുക്കളായ ചട്ടക്കാർ താമസിക്കുന്ന ചില വീടുകളുടെ മധ്യത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വീട്ടിന്റെ നമ്പാറാണ് മേരി പറഞ്ഞുതന്നത്, എന്നു കണ്ടു. ഞാൻ ചെന്നു വാതിലിന്നു മുട്ടിയപ്പോൾ ഒരാൾ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു. അതു ഡിമെല്ലോ തന്നെ. എനിക്ക് ഉടനെ മനസ്സിലായി. എന്റെ പുതിയ കോട്ടാണ്. മൂപ്പർ ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പെട്ടിയും അമ്പന്റെ കൈവശമുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പായി. എന്നു കണ്ട ഉടനെതന്നെ തന്റെ മുഖസ്വഭാവം ഒരു മാറിയതായി തോന്നി. വളരെ ഗൌരവത്തിൽ എന്നോട്— 'നിങ്ങൾ ആരാണ്?' എന്നു ചോദിച്ചു.

'എന്റെ പേര് ഗോവിന്ദമേനോൻ എന്നാണ്. നിങ്ങൾ ആ പേര് കണ്ടിരിക്കുന്നത് സംഗതിയുണ്ട്. ആ പെട്ടിയിൽ

ചില കടലാസ്സുകൾ ഉള്ളതിൽ ആ പേരുണ്ടല്ലോ.

ഡി.— ഓരോരു നിങ്ങളാണോ ഗോവിന്ദമേനോൻ. ഇരിക്കുന്നിടം കടിയ്ക്കാൻ വല്ലതും വേണോ. നല്ല ബീരുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ബീറാണ്.

ഞാൻ—എനിക്ക് ഇതാണ് വേണ്ട. പെട്ടി കിട്ടിയപ്പോൾ മതി. എന്റെ കോട്ടപ്പെട്ട നിങ്ങൾ ഇട്ടിരിക്കുന്നത്? ആദ്യ കോട്ട നിങ്ങൾ ഏടുത്താളു. മറ്റു സാമാനങ്ങളൊക്കെ മടക്കിത്തന്നോ. അതിൽ 50 ക. യുടെ ഒരു നോട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഡി — അതൊക്കെ പോയി. എന്തോ ചില സാമാനങ്ങൾ ബാക്കിയുണ്ട്. ബാക്കിയുള്ളത് എടുക്കാം.

ഞാൻ—കാണട്ടെ. എന്തൊക്കെയാണുള്ളതെന്നു നോക്കട്ടെ.

ഡിമെല്ലോ പെട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. എന്റെ ശിപാർശകളും മറ്റു ചില കടലാസ്സുകളും ഡയറിയും ഉണ്ട്. മറെറൊന്നും കമാനാനില്ല. ആദ്യ ഭാഗം. എത്രയായാലും ഇവനെ വെറുതെ വിടാൻ പാടില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

'മറെറൊരു കോട്ടുണ്ടായിരുന്നതു എവിടെ?'

"അതും പോയി."

'നിങ്ങൾ ഇത്ര മൂഢമായില്ലാത്തവനാണോ. എന്റെ പേരും മേൽവിലാസവും അറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ഉടനെ എനിക്ക് എഴുതേണ്ടിയിരുന്നില്ലേ?'

'നിങ്ങൾ എന്നറിഞ്ഞു സാർ. ഞാൻ പാപ്പായിരിക്കുന്നു. എന്റെ കൈവശം ഇനി ഒരു അത്യാവൃത്തിയല്ലാത്ത മറ്റു യാതൊന്നുമില്ല. എന്നോട് ദയയുണ്ടായിട്ട് എന്നെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ പെട്ടിയും അതിൽ

ബാക്കിയുള്ള സാമാനങ്ങളും എടുത്തു കൊണ്ടു പോയാൽ കൊള്ളാം.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പരമാത്മത്തിൽ എനിക്ക് ആ മനുഷ്യനോടു ദയതോന്നി. എങ്കിലും എന്റെ കാര്യം നിവൃത്തിയ്ക്കാതെ മടങ്ങുന്നതു ഭംഗിയല്ലെന്നു വിചാരിച്ചു. ആ സാധുപെൺകുട്ടിയെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നത് ഈ മഹാപാപിയോ? ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കും. നിങ്ങൾ ശിക്ഷയും ഒരു മര്യാദക്കാറനല്ല.’ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആ പാപി വളരെ സങ്കടപ്പെട്ടു പലതും പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളെ വിടേണമങ്കിൽ ഒരു കാര്യം ചെയ്യണം. നിങ്ങൾ മേരിയെ അവളുടെ വാശത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ചതായി ഞാൻ പറയുന്ന വാചകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു കത്തെഴുതിത്താണോ. അവളുടെ കത്തുകൾക്കൊക്കെ മടക്കിത്തരണം.’

അധികം പ്രയാസമില്ലാതെ ഇതിന്നു അയാൾ സമ്മതിച്ചു. ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അയാൾ എഴുതി.

‘ഞാൻ നിന്നെ പറഞ്ഞു കബളിപ്പിച്ചു എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു. ഞാൻ മഹാരാജ സ്ത്രീയെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ നിന്നെ നിന്റെ വാശത്തത്തിൽ നിന്നു ഒ

ഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. നിന്റെ കത്തുകളൊക്കെ ഇതുസമിതം മടക്കി അയയ്ക്കുന്നു.’

കത്ത് എഴുതിയ രേഖയും ആ പാപി വില്പി എന്നോടു ഞാൻ ലൂസിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതു നിങ്ങളെങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു. അതു മേരി അറിയുമോ? അവളെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

മഹാരാജ സ്ത്രീയെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ അയാളെക്കൊണ്ടു എഴുതിച്ചതു കത്തിന്റെ ബലത്തെ ആലോചിച്ചു മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിലും അതിൽ അല്പം സത്യമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘അതൊക്കെ അറിവാൻ പ്രയാസമാണെന്നാണോ വിചാരിക്കുന്നത്?’

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. മറ്റു കത്തുകളൊക്കെ വാങ്ങി ഈ കത്തിൽ അടക്കം ചെയ്തു പൂട്ടി മേൽ വിലാസം എഴുതി വാങ്ങി, ഒരു കൂലിക്കാരനെ വിളിച്ചു എന്റെ പെട്ടിയും എടുപ്പിച്ചു ഞാൻ പോയി. കത്തു ഞാൻ റജിസ്ട്രാർ ചെയ്തയച്ചു. ഞാൻ നാട്ടിലെത്തിയശേഷം മിസ്സിസ് ബ്രിട്ടൊ എന്നിങ്ങു വളരെ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു കത്തെഴുതി. ഞാൻ വിവരമൊക്കെ എന്റെ സ്നേഹിതന് എഴുതിയിരുന്നതിൽ നിന്നാണ് അവൻ അറിഞ്ഞത്. കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നിങ്ങു പൊടി പൂരമായ ഒരു സന്തോഷവും ഉണ്ടായി.

മുരുകുട്ടൻ കുമാരൻ.

ഹരിണാക്ഷി

(പ്രശസ്ത ചിന്തകൻ മേനോൻ.)

ധനികനായ പൂർവ്വാരികളാൽ അധിപതിക്കപ്പെട്ടതായി (വളരെ കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പു) വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ 'താമലക്കു' എന്ന ഒരു നഗരമുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലം ഉൾക്കടലിന്റെ വക്കത്തുണ്ടായിരുന്ന ആ പട്ടണത്തിലേ തെരുവുകളിൽ നിന്നു കടലിൽ തിരമാലകൾ അടിക്കുന്ന ശബ്ദം വിശദമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. കടൽ വക്കിന്ന് എത്രയും സമീപിച്ചു 'ധനദാസൻ' എന്ന ഒരു ലക്ഷ്യപ്രഭു രാമനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉന്നതമായ സൗധത്തിൽ നിന്നു സുന്ദരിയായ ഒരു ബാലിക പല ആവസരങ്ങളിലും തനിച്ചും മാറുചിലപ്പോൾ കോമളനായ ഒരു ബാലകനോടുകൂടിയും സമീപത്തിലെ തിരമാലകൾ എണ്ണുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടും മാറ്റം മനസ്സിലാക്കി കളിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ വലിയ മാളികയുടെ ഒരു ചുറ്റളം കടലിൽ നിന്നു അധികം ദൂരെ അല്പംതെ മോഹനതരമായ ഒരു പുഷ്പാലയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം സന്ധ്യക്ക് അസ്തമന സൂര്യന്റെ ശ്ലേഷ്മകൾക്കുണ്ടായ മനോഹരമായ ആ ഉദ്യാനത്തിൽ അശ്രാന്തം കളർച്ചയോടുകൂടി വരുന്ന കടൽക്കാറ്റ് ഏറ്റക്കൊണ്ടു അന്യോന്യം ഒന്നും സംസാരിയ്ക്കാതെയും മുമ്പത്തോടുമുഖം നോക്കാതെയും പ്രകൃതിയുടെ പ്രശാന്ത രമണീയാവസ്ഥയെ കണ്ടുവെച്ചുകൊണ്ടുണ്ടായപ്പോലെ, സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവും കോമളഗാത്രിയായ ഒരു തരണിയും തനിച്ചു നില്ക്കുന്നു. അവർ സമോദരീസ

മോദരണാമല്ലെങ്കിൽ, ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരോ കേണമെന്നു സ്രഷ്ടികർത്താവിന് ഉദ്ദേശമുണ്ടെന്നു അവരുടെ അംഗസൗന്ദര്യംകൊണ്ടും കാന്തികനളംകൊണ്ടും അന്യോന്യമുള്ള അനുരൂപതകൊണ്ടും അവരെ ഒന്നിച്ചുകാണുന്ന ഏതൊരാൾക്കും തോന്നിപ്പോകും. വിശുതനും ധനികനും ആയിരുന്ന 'ധനദാസൻ' എന്ന കച്ചവടക്കാരന്റെ ഏകസന്താനമായ 'ഹരിണാക്ഷി' ആയിരുന്നു അവരുടെ രണ്ടു ആ യുവാവുമായി നടക്കുകയുണ്ടായിരുന്നതു.

മിത്തുബാലികകളെ സാധാരണയായി കല്യാണംകഴിച്ചുകൊടുക്കുന്ന പ്രായം 'ഹരിണാക്ഷി'യ്ക്കു കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷെ അവളുടെ പേരിലുള്ള വിരക്തിയല്ല ഈ കാലവിളംബരത്തിന്നു കാരണം. അവളുടെ പതിനൊന്നാമത്തെ വയസ്സു മുതൽ, അവൾ വളരെ കാലമായി 'സ്നേഹിച്ച്' വരുന്ന പുരുഷന്റെ തന്നെ ഭർത്താവായി ലഭിക്കുന്നതിന്നു ഭാഗ്യമുണ്ടാകേണമെന്ന് അവൾ നിത്യവും 'സാഗരേശ്വരി'യോടു പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇതുവരെ അവൾക്ക് അതു സാധിച്ചിട്ടില്ല. വിവാഹത്തിനുള്ള പ്രായം അധികം അതിക്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഈ യുവതി തനിച്ചു ഒരു യുവാവുമായി സംസാരിച്ചു നില്ക്കുന്നതു മിത്തുബാലികകളുടെ സമ്പ്രദായത്തിന്നു ചേരാത്തതും പലവിധത്തിലും ദുഷ്പ്രേരിന് എടുത്തുനോക്കുന്നതും അല്ലെന്നു സംശയിപ്പാൻ വഴിയുണ്ട്. പക്ഷെ ആ യുവാവ് ആരാ

നെന്നും ഇപ്രകാരം കാണുവാനുണ്ടായ കാരണമെന്താണെന്നും അറിയുമ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ഒരു സംശയത്തിന്നു തീരെ അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നു തെളിവാകും. 'ഫരിണാക്കി'യ്ക്കു നാലു വയസ്സായിരുന്ന കാലത്ത് ഈ യുവാവ് എട്ടുവയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു. അവന്റെ അച്ഛനായ 'ശ്രീചിന്മയൻ' 'ധനദാസന്റെ' അയൽവക്കാരനും ഉററു സ്നേഹിതനും ആയിരുന്നു. ഈ രണ്ടു കുട്ടികളും ബാല്യം മുതൽ ഒന്നിച്ചുതന്നെ കളിച്ചുവളർന്നുവന്നു. ശ്രീചിന്മയന്റെ വീട്ടിൽ ഫരിണാക്കിക്കും ധനദാസന്റെ വീട്ടിൽ ഈ ബാലനും പൂർണ്ണസംതൃപ്തനായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ കുട്ടികൾ സമയം മുഴുവനും ഒന്നിച്ചുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അവരുടെ കുട്ടിക്കളികളും ബാലപാപല്യങ്ങളും കണ്ടുകേട്ടും അവരുടെ അച്ഛനമ്മമാർ വളരെ സന്തോഷിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ കഥ തുടങ്ങുന്ന കാലത്തു 'ഫരിണാക്കി'യ്ക്കു പതിനാറു വയസ്സു തികഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ധനദാസന്റെ പുത്രിയായി സകല സുഖവും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു വളർന്നവനെ ഫരിണാക്കിയിൽ യൌവനം വരുത്തിക്കൂട്ടിയ ഒരു തുകക്കരങ്ങളായിരുന്ന മാറാങ്ങൻ പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസം. അവളുടെ രൂപലാവണ്യത്താൽ ആ പ്രദേശത്തിലെ യുവാക്കളാരെല്ലാം അവളെ ചിത്തനമാക്കി ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. അവളുടെ കപ്പം ഒന്നിച്ചു വളർന്നവനെ ആ യുവാവിന് ഈ കാലത്ത് ഇരുപതു വയസ്സായിരിയ്ക്കുന്നു. യൌവനയുക്തനാണെന്നെങ്കിലും ഫിത്തുനിയമപ്രകാരം അന്യോന്യം സൈമസല്ലാപം ചെയ്യുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടെങ്കിലും ആ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അവരുടെ ബാല്യകാലത്തെ സ്നേഹം ഇപ്പോഴും അശേഷം കാച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഈ സ്നേഹം നിലനിന്ന് അനുരാഗമായിത്തീർന്നിട്ടും അതു ഹലപ്രദമാകുന്നതിന്നു വലിയ പ്രതിബന്ധമായി ഒരു സംഗതിയുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരാക്കേണമെന്നുള്ള സ്വാഭാവികമായ ആഗ്രഹം അവരുടെ അച്ഛനമ്മമാർ ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. വിവാഹം തീർച്ചയാക്കി, അതിനുള്ള ശുഭമുഹൂർത്തം കൂടി അവർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ മംഗളകർമ്മം നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന വിശേഷദിനത്തിന്നു കുറേദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പു 'ധനദാസൻ' തന്റെ മകളെ 'ശ്രീചിന്മയന്റെ' പുത്രന് കരിയ്ക്കലും വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഇത്ര പെട്ടെന്ന് ഇവരുടെ മുൻനിശ്ചയം മാറുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്തായിരുന്നു എന്ന് ആരും അറിഞ്ഞില്ല. വ്യസനകരമായ ഈ നിശ്ചയം ആ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും അവരുടെ അന്യോന്യമുള്ള യോജിപ്പും ഇണക്കവും കണ്ടു സന്തോഷിച്ചിരുന്ന നാട്ടുകാർക്കും എത്രമാത്രം നിരാശയ്ക്കും ഇച്ഛാഭംഗത്തിന്നും എടുവരുത്തി എന്നതിന്നു കയ്യും കണക്കുമില്ല. വളരെ അനുസരണയും താത്പര്യവും ഉണ്ടായിരുന്ന 'ഫരിണാക്കി' തന്റെ ദുഃഖം പുറത്തു കാണിക്കാതെ താത്ക്കാലികയ്ക്കു കീഴടങ്ങി. അതിർപ്പിനെ അവൾ അവളുടെ കാമുകനെ കാണുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുമ്പോൾ കണ്ടാൽ തന്നെ എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കുമ്പോൾ പതിച്ചില്ല. അവളുടെ കാമുകനായിരുന്ന 'പുരന്ദരൻ' അവളെ കണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതിന്നു വളരെ ശ്രമിയ്ക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഇതിന്നു മുമ്പു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അധികം താഴ്മയോടുകൂടി വളരെ അപേക്ഷിച്ചുതുകൊണ്ടും, തന്നോടു ചില സാരങ്ങളായ വർത്തമാനങ്ങൾ പറയുവാനുണ്ടെ

ന്ന് അറിയിച്ചതുകൊണ്ടും മാത്രം ഈ അവസരത്തിൽതന്നെ കാണുന്നതിന് അവർ 'പുരന്ദരൻ' മനമല്ലെന്ന് മനസ്സോടുകൂടി സമ്മതം കൊടുത്തു. 'ഹരിണാക്ഷി' തോട്ടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ 'പുരന്ദരൻ' അവർക്കുവേണ്ടി കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവനെ കണ്ടപ്പോൾ വിവിധങ്ങളായ വികാരങ്ങളാൽ ഹരിണാക്ഷിയുടെ മുഖം വിളറിയെങ്കിലും തന്റെ മനോവികാരങ്ങളെല്ലാം മറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് അവർ വേഗം നടന്നു 'പുരന്ദരൻ'ന്റെ അടുത്തെത്തി, ഒരു ഭാഗത്തേയ്ക്ക് അല്പം മാറിനിൽനിൽക്കുന്ന നോക്കിക്കൊണ്ടു, തന്നെത്താൻ പറയുന്നപോലെ അവനോടു ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

'നിങ്ങൾ എന്തിനാണെന്നിട്ട് ആളെ അയച്ചത്? നാം പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഇപ്പോഴും ചെറിയ കുട്ടികൾ അല്ലെന്നും അന്നത്തെപ്പോലെ തടസ്സമുണ്ടാതെ നമുക്കു കണ്ടുസംസാരിപ്പാൻ ഇപ്പോൾ പാടില്ലെന്നും എന്നെപ്പോലെ നിങ്ങൾക്കും അറിയാമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇനി ഒരിക്കൽ ഏനിസ്സ് ആളെ അയച്ചാൽ ഞാൻ തീർച്ചയായും വരുന്നതല്ല'.

യെപ്പോഴെയെന്നും, രൂപവതിയും, വിവാഹം കഴിഞ്ഞവളുമായ ആ ബാലിക വളരെ ഗൗരവത്തോടുകൂടി താൻ ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടിയല്ലെന്നു പറഞ്ഞു ഉള്ളിൽ ഒരുക്കിയാൽ ഒരുങ്ങാത്ത ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി പിന്നോട്ടു തിരിഞ്ഞു നിന്നു കാണേണ്ട കാഴ്ചയായിരുന്നു. പക്ഷെ അവളുടെ സമസമായ ചോദ്യങ്ങളും ഫലപ്രദതകളും കണ്ടും കേട്ടും രസിക്കുന്നതിന്നു മനോവേദനയോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന 'പുരന്ദരൻ' അല്പാതെ ആരും ഇല്ലാതായിപ്പോയതു വളരെ കഷ്ടമായി. പുരന്ദരൻ കണ്ടും മിണ്ടാതെ ഒരു ദീർഘശ്വാസം വീട്ടി, അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ലതയിൽനിന്ന് ഒരു പുഷ്പം പറിച്ച് മനോരാജ്യത്താൽ അ

റിയാതെ അതിന്റെ ഇതളുകൾ ഭാരം ന്നായി നുള്ളിക്കുളഞ്ഞുകൊണ്ടു നിന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞു വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടി ഗർഭഭാഷണത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'ഏനിസ്സ് ഇനി ഒരിക്കൽ ഹരിണാക്ഷിയുടെ അടുക്കലേയ്ക്ക് ആളെ അയക്കേണ്ടിവരികയില്ല. ഞാൻ ഈ രാജ്യം വിട്ട് ഒരു ദൂരദേശത്തേയ്ക്ക് പോകയാണ്. പോകുന്നതിനുമുമ്പു കണ്ടു യാത്ര പറയുവാൻ വന്നതാണ്.

ഹരിണാക്ഷി—'ദൂരദേശത്തേയ്ക്കും നിങ്ങൾ എവിടെയ്ക്കാണ് പോകുന്നത്?

പുരന്ദരൻ—'ഞാൻ കപ്പൽ കയറി ലങ്കാരാജ്യത്തേയ്ക്ക് പോകുന്നു.

ഹരി—ലങ്കയിലേയ്ക്കോ! ഹരി! എന്തിനാണ്? എന്തിനാണ് ലങ്കാരാജ്യത്തേയ്ക്ക് പോകുന്നത്.

പുരന്ദരൻ—'ഞാൻ എന്തിനാണ് പോകുന്നതെന്നോ! ശരി. ഞങ്ങളെല്ലാം കച്ചവടക്കാരല്ല, കപ്പൽക്കച്ചവടമല്ല ഞങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി.

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ഡീരോദാത്തനായിരുന്ന ആ യുവാവിന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. ഹരിണാക്ഷിയുടെ താൻ കണ്ടും കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു നടിച്ച് അവർ ഒരുക്കുറംപോലും മിണ്ടിയില്ല. അവർ ആ തോട്ടത്തിലെ ഭാരോ മനോഹരകാഴ്ചകൾ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. 'അവളുടെ അനന്ദരം നിറഞ്ഞ തെളിയുന്ന വിശിഷ്ടനേത്രങ്ങൾ സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളേയും അവയിൽ ചന്ദ്രശക്തി തട്ടുവോളം ഉണ്ടാകുന്ന കൗതുകത്തേയും കണ്ടുനന്ദിച്ചു തണുത്ത കാരാചിത്രങ്ങളായിരുന്നു. സമുദ്രതലത്തിൽ തിരകളുടിച്ചിട്ടുണ്ടായ വെളുത്ത പതകാരാത്തു ചിന്നിച്ചിതറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നീലപ്പട്ടിൽ പതിച്ചു വരുകൾക്കുപോലെ തിരകളുടെ ഇടയിൽ വെളുത്ത നരകർ ധാരാളം കാണപ്പെട്ടു. അസ്മനമായതു കൊണ്ടു വെളുത്ത കടൽക്കക്കരകൾ കൂട്ടം കൂട്ടമായി അവിടെ പാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. 'ഹരിണാക്ഷി' ഈ കാഴ്ചകൾ ഏകദേശം കണ്ടുനില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. സമുദ്രത്തി

ൽ വളരെ ദൂരെ ഒരു കപ്പൽ പോകുന്നതായി അവർക്കു തോന്നി. കറുത്തു വളരെ ചെറുതായ ഒരു പക്ഷി ആ കപ്പലിനെ പിന്തുടരുന്നതാണ് അവർ വിചാരിച്ചു. ദീർഘശ്വാസം വാട്ടുകൊണ്ടു കീഴ്പോട്ടു നോക്കി. അവളുടെ അടുത്തു കല്ലിൽ ഒരു പുഷ്പം വാടിയില്ലെങ്കിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ അതു കണ്ടെന്നു ഞെട്ടി. വളരെ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ഒട്ടവിൽ ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു. 'എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ പോകുന്നത്. ഇതിനു മുമ്പെല്ലാം നിങ്ങളുടെ അച്ഛനല്ലേ കച്ചവടാവശ്യങ്ങൾക്കു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്.'

പുരുഷൻ— 'എന്റെ അച്ഛനും വളരെ വയസ്സായി. എന്തെങ്കിലും കാര്യസംബന്ധമായി പ്രവൃത്തിയ്ക്കുണ്ടതിനുള്ള പ്രായം എന്നിങ്ങനെയായി. ഇനിയും അച്ഛനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് എന്നിങ്ങനെയൊക്കെയാൽ ഇത്തവണ അച്ഛനും പകരം ഞാൻ തന്നെ പോകാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും അച്ഛൻ എന്റെ അപേക്ഷ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു. 'അതു കൊണ്ടു ഞാൻ ഉടനെ ഈ രാജ്യം വിട്ടുപോകട്ടെന്ന്. ഫരിണാക്കി ചിരം ജീവിയും ഭാഗ്യവതിയും ആയി ഭവിക്കട്ടെ.'

ഇത്രകേട്ടു ഫരിണാക്കി അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന പച്ചിക്കുടിയിന്റെ ഒരു തൂണിനേൽ പിന്നോട്ടു ചാരി. പശ്ചിമചന്ദ്രനെ വെല്ലുന്ന ഭരവളുടെ നെറാത്തടത്തൽ വിയർപ്പു തുള്ളികൾ നിറഞ്ഞു. അവളുടെ അധരങ്ങൾ തുടർത്തു. നാശാപാരങ്ങൾ വിറച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് അനന്തമായി കണ്ണീർ ഒഴുകി. പുരുഷൻ പരിഭ്രമിച്ചു ചിന്താക്കുമാറി. അവനും നാലുപുറവും നോക്കി; തോട്ടമോ, കുടൽവക്കോ, തിരമാലകളോ, ചന്ദ്രനോ, ആകാശമോ അവന്നു സമാധാനം കൊടുത്തില്ല. അച്ഛൻ അറിയാതെതന്നെ അവന്റെ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു കണ്ണീർ താഴെ പ്രവഹിച്ചു. തന്റെ മനസ്സിന്റെ ബലഹീനതകണ്ടുണ്ടായ കോപത്തോടുകൂടിയെന്നപോലെ, അവൻ നയനങ്ങൾ തുടച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

വൻ നയനങ്ങൾ തുടച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'ഇതു പറയുവാനാണ് ഞാൻ വന്നത്. നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ നമ്മുടെ വ.വാ ഫരിശ്വര്യം എന്നു ദുഃഖമുണ്ടാക്കുന്നതോ, അനന്തതന്നെ ഞാൻ ഈ രാജ്യം വിട്ടുപോകുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഞാൻ ഇനി ഇല്ല. ഞാനു ഇനിമടങ്ങിവരില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിചാരം. ഫരിണാക്കിയെ രീതി മറക്കുവാൻ എന്റെ മനസ്സിന്നു സംധിക്കാതിരിക്കുന്ന കാലാവധി ഞാനു മടങ്ങുകയില്ല നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നെങ്കിലും എന്നിങ്ങനെ ഫരിണാക്കിയെ മറക്കുവാൻ സാധിച്ചാൽ അന്നു ഞാൻ മടങ്ങിവരാം. എന്നിങ്ങനെ ഇതിലധികമൊന്നും പറയുവാനില്ല. പാഞ്ഞാൽ തന്നെ ഫരിണാക്കിയെ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കുവാനും സാധിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും ഒരു കാര്യം തീർച്ചതന്നെ. ഈലോകത്തെക്കൊട്ടും, അതിലുള്ള സകലവധിയായ സമ്പത്തിനേക്കാളും, എന്റെ ഭാഗ്യം! എന്നിങ്ങനെ എന്നെന്നേക്കും വലിയതും വിലയേറിയതും നീ തന്നെ ആകുന്നു.'

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ഫരിണാക്കിയുടെ മുമ്പത്തു നോക്കുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാതെ 'പുരുഷൻ' പിൽമാറി മേല്പോട്ടും നോക്കി ലാത്തിത്തുടങ്ങി. അവന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പുഷ്പത്തിന്റെ ഇതളുകളിൽ കൈവിരലുകൾ അവനറിയാതെ തന്നെ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മനസ്സിനെ അല്പം സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചപ്പോൾ പുരുഷൻ തിരികെ വന്നു. വ്യസനാക്രാന്തയായ ഫരിണാക്കിയെ അവൻ ദൃഢാഭരണത്തോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടു താഴെ പറയുംവിധം സ്വന്തനവകാശകൾ പറഞ്ഞു. 'ഫരിണാക്കി! നീ എന്നെ ഹൃദയപരസ്സരം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എന്നിങ്ങനെ നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എങ്കിലും കാലതാമസംകൂടാതെ നീ മറ്റൊരു പുരുഷന്റെ ഭാര്യയായിത്തീരും. അതുകൊണ്ടു നീ എന്നെ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ മറക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. നാം തമ്മിൽ ഇനി കണ്ടുമു

தூய.ஸ். சுமாரிவரணதென தெவ:தா
 5 பூமிக்க.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു 'പുരസ്കാരം' കൂടി
പ്പെടുത്തി. മരിക്കാൻ തനിച്ച് അവി
ടെ ഇരുന്നു കാഴ്ചനോരം കണ്ടു. ഒടുവിൽ
ദുഃഖം അടക്കി അവൾ ഉണർന്നു. ഇപ്പോൾ
പറഞ്ഞു 'ഞാൻ ഇന്നുതന്നെ മരിക്കുകി
ൽ പുരസ്കാരം ഈ രാജ്യം വിഭജിക്കുക
മോ? എന്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഈ വളി
കളിൽ ഒന്നിന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി ഇ
ങ്ങിരിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ ഈ കാണ
ുന്ന സമുദ്രം എന്നെ അംഗീകരിക്കുകയോ?'
അതോ മരണമോ മനോഹരമായ മിന്നാതെ
നശിച്ചു. വീണ്ടും ബുദ്ധിമുട്ടും ഇങ്ങിനെ
ഉറപ്പും. ഞാൻ മരിച്ചാൽ പിന്നെ, എനി
ക്ക് പുരസ്കാരം ലഭിക്കില്ലേ പോയാലെന്നു,
പോയില്ലെങ്കിലെന്തു? എന്റെ മരണം എ
ന്നിപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു സുഖമുണ്ടാക്കു
ന്നില്ല.

ഇതു വക ആലോചനകളിൽ നിന്നു
 ഗണ്യമായ ഫലിനാക്കി അവിടെ തനിച്ച്
 രുന്നു വളരെ നേരം പിന്നെയും കരഞ്ഞു.
 നേരം ഇരുട്ടായിത്തുടങ്ങി. ശാന്തത എല്ലാ
 ഭിത്തികളിലും പരന്നു. തിരമാലകളുടെ ശബ്ദം
 മല്ലാതെ യാതൊന്നും കേൾക്കാനില്ലാതാ
 യി. ആലോചനകളിൽ നിന്നു വിരമിച്ച
 ഫലിനാക്കി തല പൊന്തിച്ചു നോക്കിയ
 പ്പോൾ നേരം അസ്തമയമായിരിക്കുന്നു. പ
 റിഭുദിച്ച മുഖം തുടച്ചു. ക്കാ പൂഷ്പങ്ങളും
 മറ്റുതൂണുകൾ അധർവ്വിട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.
 മേയ്ക്കാ അന്താഴം കഴിച്ചു എന്നു വരുത്തി
 അലകളുടെ ശബ്ദമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. വാ
 തിലടക്കയും ചെയ്തു. അധർവ്വ ഉടഞ്ഞൊ
 ഇടല്ലെന്നു എന്നു ചേർവ്വം തന്നെ നി
 ശ്ചയിച്ചു.

II

ഫറീനാക്ഷിപുരം രണ്ടാമത്തെ വിവാഹനിശ്ചയത്തെ പെട്ടെന്നു ദുർബ്ബലപ്പെട്ടതുവയാനാണ്ടാകാറുണ്ടെന്നും ആകുലം നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സ്നേഹിതനായോടുകൂടി ധനദാസൻ അതിനെപ്പറ്റി ചോദനത്തിട്ടു

ഞായിരുന്നില്ല. അതിനെക്കുറിച്ചു തന്നോട് ആരുതന്നെ ചോദിച്ചാലും 'ഞാൻ ചെയ്യുന്നതൊന്നാണ് എനിക്ക് നല്ലവണ്ണം അറിയാം' എന്നുമാത്രം സമാധാനം പറഞ്ഞുപോന്നു. വളരെ ആളുകൾ ഇതിനുശേഷം ഹരിണാക്ഷിയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ധനദാസൻ ആരെയും അംഗീകരിച്ചില്ല. തനിമിത്തം നാട്ടുകാരുടെ അത്ഭുതം അത്ഭുതികൾ വളർച്ച. ഹരിണാക്ഷിയുടെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിയ്ക്കുന്നതിനുള്ളി ധനദാസൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ധനദാസന്റെ ഭാര്യ, മകളുടെ പ്രായാധിക്യത്തേയും അവളെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് അവളുടെ അച്ഛൻ ആലോചിയ്ക്കാത്തതിനേയും കാര്യം വളരെ പ്രസന്നിക്കയും ധനദാസന്റെ അടുക്കൽ പലവിധത്തിലും അലട്ടുകയും ചെയ്തു എങ്കിലും, ധനദാസനു യാതൊരു വിധത്തിലും ഇളക്കം ഉണ്ടായില്ല. ഭാര്യയുടെ ആവലാധികൾ സാമിത്തുവയ്ക്കാതെ ആകമ്പോൾ 'നമ്മുടെ കലത്തിലെ പുരോഹിതൻ വരട്ടെ. അദ്ദേഹം ഇയ്യിടെ വരും. വന്നാൽ നമുക്കും ദ്രമേമത്തോടുകൂടി ആലോചിച്ചു വേണ്ടകാര്യം നടത്താം' എന്നു സമാധാനം പറയും.

പുറന്തറ ലക്ഷ്യമുള്ള പുറപ്പെട്ട
 പോയി. വിശേഷ സാമ്രാജ്യം ഒരു
 ടാൻ രണ്ടു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു. എ
 ന്നിട്ടും പുറന്തറ മടങ്ങിവന്നില്ല. മരി
 ണാക്ഷിയുടെ വിവാഹവും കഴിഞ്ഞില്ല.
 മരിക്കാത്ത അവളുടെ മനോഹര വള
 രെ പ്രയോജനപ്പെട്ട ഗോപനം ചെയ്തപ്പോ
 ളും. അവൾ പതിനെട്ടു വയസ്സ് തിക
 ഞ്ഞെങ്കിലും അവളുടെ വിവാഹത്തെപ്പറ്റി
 ആരെങ്കിലും സംസാരിയ്ക്കുന്നതു കേട്ടാൽ അ
 വളുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിചാര
 ണം എല്ലാം പുറന്തറനെപ്പറ്റി ആയിരി
 യ്ക്കും. പുതുതായി വികസിച്ച നിലക്കും
 ചെന്താമരപ്പോലെ പ്രസന്നവും കോമള
 വും ആയ അവൾ ദുഃഖവും ക്ഷമയോ
 ടും സൂക്ഷ്മയോടും വളരെ കാണികളിൽ
 കൌതുകം ജനിപ്പിച്ചിരുന്ന അവൾക്ക് രാജ്യ

കുടുംബസമിതം 'കാശി'യ്ക്കു പോകുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. കുടുംബത്തോടുകൂടി 'വാ രാണസ്'യിൽ എത്തുന്നതിനു കലശ്ശരവി ന്റെ അടുക്കൽനിന്ന് അറിവു കിട്ടിയതു കൊണ്ടാണ് പാപ്പെട്ടത്. കാശിയിൽ വെച്ചു ഹരിനാഷ്ടിയുടെ വിവാഹം നട ത്തുവാൻ പോകുന്നു എന്നു കേട്ടതുകൊണ്ടി. തന്റെ കുലശ്ശര ഹരിനാഷ്ടിയ്ക്കു ഉചിത നായ ഒരു വരനെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പുണ്യസ്ഥലമായ കാശിയിൽവെച്ചു മകളു ളെ വിവാഹം നടത്തുവാൻ പോകുന്നു എ ന്നും 'ധനദാസൻ'യെന്ന പാപ്പത്തുകൊണ്ടി.

ധനദാസൻ കുടുംബത്തോടുകൂടി സു ഖമായി കാശിയിൽ എത്തി. അവിടെ വെച്ചു തന്റെ കുലശ്ശരവായ 'ആനന്ദ സാമി' ധനദാസനെ നന്ദശിച്ചു. ഹരി നാഷ്ടിയുടെ വിവാഹദിവസവും ശുഭമുക്ത വ്യാം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. എല്ലാം ശാസ്ത്ര വിധികൾ പോലെത്തന്നെ നടത്തേണ്ടമ ന്നു നിശ്ചയിച്ചു. പരസ്യമായ ക്ഷണന കാത്തുകൂടും വിളംബരങ്ങളും കാനം ഉണ്ടാ യിരുന്നില്ല. അടുത്ത ബന്ധുക്കളും കുടും ബക്കാരെല്ലാവരെയും ഈ വിവാഹത്തെക്കുറി ച്ച് ആരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വിവാഹ ത്തിന് അമ്പരല്ലാതെ ആരും സന്നിഹിത രായിരുന്നതും ഇല്ല. അപശ്വാപശ്വകമായ മതസംബന്ധകർമ്മങ്ങളല്ലാതെ യാതൊരാ ലോഷവും കല്യാണത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വിവാഹദിവസം നേരം സന്ധ്യയാ യി. രാത്രി ഒമ്പതു മണിക്കായിരുന്നു ശുഭ മുള്ളത്. ആ സമയംവരെ കല്യാണവി ടിൽ, പാപ്പെ ആരുമെന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയൽവക്കാരെക്കൂടി കല്യാണ ത്തിനു ക്ഷണിച്ചിരുന്നില്ല. വരൻ ആരാ നെന്നോ എവിടുന്നു വരുമെന്നോ ധനദാ സനല്ലാതെ ആരും അപ്പോഴും അറിവു ന്ദായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആനന്ദസാ മിയിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ദ്രവചിശ്വാ സത്താൽ വരൻ പോകുന്ന വരൻ ഉത്ത മകുലജ്ഞാനം യോഗ്യനും അനുരൂപനും ആയിരിയ്ക്കുമെന്ന് എല്ലാവരും ദ്രവമായി വിശ്വസിച്ചു. ഇത്ര ആയിട്ടും വരന്റെ

പേർ പറയാത്തത് എന്താണെന്നു പലരും സംശയിച്ചു എങ്കിലും ആനന്ദസാമിയെ പ്പോലെ ദിവ്യശക്തിയുള്ളവരുടെ ഉദ്ദേശ ണങ്ങൾ ദിവ്യങ്ങളും മനുഷ്യബുദ്ധിയ്ക്കും അഗോ ചരങ്ങളും ആയിരിയ്ക്കുമെന്നു സർവ്വരും സ മാധാനിച്ചു ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തി. വിവാ ഹകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുണ്ടുന്നതിനുവേ ണ്ണ പരോഹിതനേയും മറ്റും എല്ലാ ളെ ചെയ്തു. എല്ലാം കേഴ്ത്തിയപ്പോൾ 'ആനന്ദ സാമി' പീൻമാറി അകലെ ഒരു ഭൂമിത്തേ മുമ്പിൽ പോയി സ്വസ്ഥമായിരുന്നു. ധ നദാസൻ പുറത്തു 'വര'നെ കാത്തു നില്ക്കു കയായിരുന്നു. കല്യാണപേഷം ചമത്തു കശ്ശരവായി ഹരിനാഷ്ടി തനിച്ച് അവളു ളെ മുമ്പിലും ഇരുന്നു. അവൾ മനസ്സിൽ ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു. 'ഇര' ഒരു അ സാധാരണയായ വിവാഹത്തെ. എ ങ്കിലും എനിക്ക് പുരുഷനെ കിട്ടുകയില്ല കിൽ പിന്നെ ആരെ കിട്ടിയാലെന്താണ്. ഞാൻ എന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു വരിച്ചിരി യ്ക്കുന്ന ആ പുരുഷനെ എനിക്ക് ലഭിയ്ക്കു യില്ലെന്നു തീർച്ചയായില്ലേ! ഇതിനിടയ്ക്കു ധ നദാസൻ അവളുടെ മുമ്പിലേയ്ക്കു കടന്നു വന്നു, മകളെ വിളിച്ചു. കല്യാണമുമ്പി ലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിനു കറാ മുമ്പ് അവളു ളെ കണ്ണുകൾ രണ്ടും ധനദാസൻ ഒരു ക ടിയുള്ള തൂണികൊണ്ടു വരിഞ്ഞുകെട്ടി. 'ഇ തെന്നിന്നാണച്ഛാ!' എന്നു ചോദിച്ചു മക ലോട് 'കുലശ്ശരവിന്റെ ഉത്തരവ് ഇങ്ങി നെ ആണ്. ഞാൻ പറയുന്നപോലെ നീ ചെയ്തുകൊൾക. കല്യാണമത്രം ചൊ ല്ലിത്തരുന്നതു ഭക്തിയോടെ മനസ്സുകൊ ണ്ടു ചെയ്തിരിക്കാൻ! ഒച്ച പുറത്തു കേൾ ക്കരു' എന്നുമാത്രം അച്ഛൻ മറുപടി പറ ണ്തു. അനുസരണയോടെ മൗനം ഭീ ക്ഷിച്ചു മകളോടുകൂടി ധനദാസൻ കല്യാ ണമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ഹരിനാഷ്ടിയുടെ കണ്ണു കെട്ടിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവളുടെ ഭർത്താവായവരൻ പോകുന്ന ആ പുരുഷന്റെയും കണ്ണു കെ ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അവൾ പ്രശ്നിച്ചു മാ യിരുന്നു. പശുവരന്മാരും, ആനന്ദസാമി

യുടെ പുരോഹിതനും, ധനദാസനും ആ
ല്ലാതെ ആരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.
വധുവരന്മാരുടെ, കണ്ണുകെട്ടിയിരുന്നതുകൊ
ണ്ട്, വിവാഹമന്ത്രോച്ചാരണത്തിനു ശേ
ഷം അവർ അന്യോന്യം കാണണമെന്നു
ള്ള ശാസ്ത്രവിശ്വയം അവിടെ അനുഷ്ഠിച്ചി
ല്ല. ക്രിയാക്കുശേഷം കലഹകരമായ ആറു
ദശാബ്ദം ദമ്പതികളുടെ ഇപ്രകാരം പ
റഞ്ഞു.

“അന്യോന്യം കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും നി
ങ്ങൾ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരായി, വിവാഹകാ
ലം അതിക്രമിച്ചതുകൊണ്ട് വധുവിനാണ്ടാ
യേക്കാവുന്ന ദിഷ്ടേയം മലിനമായും ഇപ്പോ
യ്ക്കു ചെയ്യുന്നതിനാണ് ഈ ക്രിയ ഇത്രയും
ബദ്ധപ്പെട്ടു നടത്തിയത്. നിങ്ങൾ രണ്ടു
പേരും ഇനി ഈ ലോകത്തിൽ വെച്ചു കണ്ടു
മുട്ടുമൊ ഇല്ലയോ എന്നു തീർച്ച പറയുവാൻ
എന്നാൽ സാധ്യമല്ല. പക്ഷേ അങ്ങിനെ
നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവശാൽ കണ്ടു മുട്ടിയാൽ നി
ങ്ങൾക്ക് അന്യോന്യം ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരെ
ന്നു തിരിച്ചറിയാൻ ഈ സമിതിയ്ക്ക് സാ
ധ്യ്യവും ഇല്ല. ആതുകൊണ്ട് ഇനി ഒരിയ്യ
ൽ അന്യോന്യം അറിയുന്നതിന് ഒരു ന്യ
ത്രം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിക്കാം. എ
ന്റെ കയ്യിൽ രണ്ടു മുദ്രമോതിരങ്ങൾ ഉണ്ട്.
അവ രണ്ടും നവരത്നാലംബിതങ്ങളാകുന്നു.
ഓരോ മോതിരത്തിന്റേയും അകത്തു ഭാ
ഗത്തു ഓരോ മയിലിന്റെ രൂപം ഉണ്ട്.
ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു രണ്ടു പേർക്കും ആ മോ
തിരങ്ങളിൽ ഓരോന്നു തരാം. ഈ ഭൂമിയി
ൽ ഇതുപോലെ പോലെ ഒരു മോതിരം ഇല്ല
തന്നെ. ഇതുപോലെ ഒരു മോതിരം വേറെ
ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ആരാലും സാധ്യമല്ല.
ഇതു രണ്ടും ഞാൻ തന്നെ എന്റെ സ്വന്തം
കൈകൊണ്ടു പണി തീർത്തതാകുന്നു. ഇതു
പോലെ ഒരു മോതിരം നീ ഒരു പുരുഷന്റെ
കയ്യിൽ കണ്ടാൽ, ഹേ! വധുരത്നമേ! ആ
പുരുഷൻ നിന്റെ ഭർത്താവാണ് അറി
ഞ്ഞുകൊള്ളുക. അതുപോലെതന്നെ ഈ
മോതിരം യാതൊരു സ്ത്രീയുടെ കയ്യിൽ കാ
ണുകയാവാ ആ സ്ത്രീ നിന്റെ ഭാര്യയാണെ
ന്ന്; അല്ലയോ യുവാവേ! നീയും ധരിച്ചു

കൊള്ളണം. നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ഈ
മോതിരങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടു നല്ല പോ
ലെ സൂക്ഷിക്കണം. ആർക്കു ഒരിയ്യലും കൊ
ടുക്കത്തേയും, പട്ടിണി കിടന്നു കണ്ണു മിഴി
ച്ചാൽകൂടി വിരുകുളയത്തേയും നിങ്ങൾ ഈ
അംഗുലീയങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണം. വിശേഷി
ച്ച് ഇന്നു മുതൽ—ഈ സമയം മുതൽ, അ
ഞ്ചുപക്ഷം പൂണ്ണമായി തികയുന്ന ആ ശുഭ
സമയവരെ നിങ്ങൾ രണ്ടാളും ഈ മോതി
രങ്ങൾ ഒരിയ്യലും ധരിയ്ക്കരുത്. ഇതെ
ന്റെ പ്രത്യേക കല്പനയാണ്. ഒരിയ്യലും
തൊരിയ്യരുത്. ഇന്ന് മേടമാസം അഞ്ചാം
തിയ്യതിയാണ്. സമയം രാത്രി മണി പ
തിന്നാണ്. ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ. അഞ്ചു കൊ
ല്ലം തികയുന്ന ഈ ദിവസം ഈ സമയവ
രെ നിങ്ങൾ ഈ മോതിരം ധരിയ്ക്കരുത്.
ഇതു തൊരി നടന്നാൽ വന്നേയ്ക്കാവുന്ന
ആപത്തുകൾ ഭയങ്കരങ്ങളും അനിവാര്യങ്ങ
ളും നാശകരങ്ങളും ആയിരിക്കും!”

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ‘ആനന്ദസ്വാമി’
പുറത്തേയ്ക്കുപോയി. ധനദാസൻ മകളുടെ
കണ്ണു കെട്ടിപ്പിച്ചു. മുറിയൽ തന്റെ അച്ഛ
നും ഒരു പുരോഹിതനും അല്ലാതെ ആരും
ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളെ അറിയാതെ
വിവാഹം ചെയ്തു അവളുടെ ഭർത്താവു പോ
യ്ക്കിത്തീർക്കുന്നു. പരിഭ്രമവും ഭയവും അ
തുഭയവും നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെ അവൾ
ഏകാകിനിയായി വിവാഹദിവസം രാത്രി
പന്ത്രണ്ടു മണിയ്ക്കു ശയനമുറിയിൽ പ്രവേ
ശിച്ചു!

IV.

പുത്രീ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു ധനദാസ
നും കുടുംബവും സ്വരാജ്യത്തേയ്ക്കു തിരി
ച്ചു. അതിദീർഘമെന്നു തോന്നിയ നാലു
സംവത്സരങ്ങൾ സംവധാനത്തിൽ കഴി
ഞ്ഞുകൂടി. പുരുഷന്റെ വർത്തമാനങ്ങൾക
ന്നും ഇല്ല. അവൻ വന്നാലും വന്നില്ലെങ്കി
ലും ഫരിണാക്കിയ്ക്ക് ഇനി എന്താണ്? അ
വളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. അവൾ ആരു
ടേയ്ക്കൊ ഹോളുടെ ഭാര്യയും ആയി.

ഏഴു സംവത്സരങ്ങളായി വിട്ടു പോ
യിരിക്കുന്ന തന്റെ ബാല്യത്തിലെ സ്നേഹി

യിരിയ്ക്കുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായം അറിവാൻ സ്ഥലീകപ്രവാചകന്മാരായേന ഒരൊറ്റ ഘട്ടം മാത്രം വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചേക്കാം.

‘സതപരംസീതാപദാന്തികേവിണഥ സദ്യുത്തനാംഭരതൻനമിസ്തംവിധൗ ഭക്തിയാൽരാജ്യാഭിഷേകംനിഷേധിച്ചൊരത്യാജമാതാപിതൃമാതാപിതൃപതിവ്രതനിഷ്ഠയാലോറവും ശസ്ത്രമായുജ്ജ്വലമാനകീവാദവും അന്യോന്യപാവനമായ്ത്തിന്ദുലാകൈകധന്യമായ് പനുവെന്നേപായാവുമേ’ എന്നീ പരികൾ

‘ലങ്കാധിപപ്രണതിഭംഗദൃശവ്രതം... ദാഹ്യായുഗം ചരണയോജനകാത്ത ജായാഃ ജ്യേഷ്ഠാനുവൃത്തിജടിലംചശിരോസ്സസാധാരം വ്യാപാവനമദ്വിഭയംസമേതു.’ എന്ന രഘുവംശശ്ലോകത്തെ അനുസരിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയാണ്. പിഷാരോടി അവർകളുടെ ഭരതന്റെ അത്യുത്തമമായ ഉത്തമാംഗം, (ആരുടെ പേരിലാ ഉള്ള) ഭക്തിയാൽ രാജ്യാഭിഷേകം നിഷേധിയ്ക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ; മഹാകവിയുടെ ഭരതൻ ശിരസ്സോ, ജ്യേഷ്ഠാനുവൃത്തി നിമിത്തം ജടിലവും കൂടിയായിരുന്നു! ജാനകീ പാദത്തിന്റെ ‘നിനും പതിവ്രതനിഷ്ഠയാലോറവും ശസ്ത്രമായുജ്ജ്വലം’ എന്ന വിശേഷണത്തിൽ ‘ലങ്കാധിപപ്രണതിഭംഗദൃശവ്രതം’ എന്നതിന്റെ ആശയം എത്രത്തോളം സ്പർശിയ്ക്കുന്നുണ്ട് എന്നും, സീതയുടെ കാലിന്റെ പാതിവ്രതനിഷ്ഠയാൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ചിരി കട്ടടങ്ങിയതിന്നു ശേഷം, വായനക്കാർ വിചിന്തനം ചെയ്യണമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. മുൻപ്രസ്താവിച്ച ഉത്തരമായ ഞങ്ങളിൽ ഭരതേന്തു, മുൻജനത്തെ കേൾക്കൽ എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള ‘ജാതിസ്മരതപഃ’ എന്ന പ്രസിദ്ധപദത്തെ ‘ജാതിയംസൌന്ദര്യം’ എന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. ഈ കവിയുടെ കവിതയ്ക്കും ഭരതാദൃശപരമജ്ഞത് എന്തെങ്കിലും സ്തംഭിതമായിട്ടില്ലാത്തതായ ഒരു ഭാഗവും ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നതല്ല.

ഈ പുസ്തകം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ‘ഉദ്ദേശപ്രകാരം ഉത്തരമായവിതം കാവ്യത്തിന്റെ ഒന്നാഭംഗം മാത്രമാണ്. ഭാഷാസാഹിത്യരസികന്മാർക്കു ഈ മാതിരിയൊരു പ്രസ്ഥാനം എത്രത്തോളം പിടിയ്ക്കുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടുവേണം, ശേഷം ഭാഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ എന്നാണ് നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതത്രേ. ‘ഈ മാതിരിയൊരു പ്രസ്ഥാനം’ എന്നതിന്നു പ്രാചീനകവികളുടെ ഉല്ലേഖങ്ങൾ കൊണ്ടു ചമച്ച കിളിപ്പാട്ടും, ദണ്ഡകവും ഒരു പുസ്തകത്തിൽ എഴുതി, കാവ്യമെന്നു വ്യവഹരിയ്ക്കുക എന്നായിരിയ്ക്കുന്ന മല്ലോ, പ്രകൃതത്തിൽ അർത്ഥം. ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, അപരോക്ഷത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ, സഹൃദയാഭിപ്രായം അറിവാനായി കാലതാമസം വരുത്തുന്നതെന്തിനാണ്? കിളിപ്പാട്ടും, ദണ്ഡകവും ഭാഷാസാഹിത്യരസികന്മാർക്ക് അപരിചിതമോ അപ്രിയമോ അല്ല; ‘വായ്ക്കും രസാത്മകം കാവ്യം’ എന്ന പ്രമാണം അവർ നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നതുമാണ്!

ഏതായാലും, സഹൃദയാഭിപ്രായത്തെ പ്രവീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു വിശ്രമിയ്ക്കുന്ന പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥകാരനോട് ഞങ്ങൾക്കു ചെറുതായ ഒരുപേക്ഷയുണ്ട്. വാല്മീകി, വ്യാസൻ, കാളിദാസൻ മുതലായവരുടെ ആശയങ്ങൾ, നല്ല വാസനക്കാരായ കവികളുടെ പ്രശംസനീയമായ പ്രയത്നം നിമിത്തം, പ്രായേണ സമഗ്രമായും, അക്ലിഷ്ടമായും ആരൂപദീപ്ത ആത്മോദാഹിയ്ക്കുന്ന മലയാളഭാഷ ഇപ്പോൾ ഇത്തരം വികൃതമായ ഒരു കൃതിയെ ചുറ്റുവെട്ടപ്പെട്ടു നോക്കുന്നു എന്ന്, അദ്ദേഹം ദയവുചെയ്ത് ഒന്നാലോചിച്ചാൽ കൊള്ളാം!

ഇതു സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ സാമാന്യമായ രേഖിപ്രായമല്ല. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി വല്ല വാദപ്രതിവാദവും നടക്കുവാൻ ഭാവമുണ്ടെങ്കിൽ, സമാജപ്രതിനിധിയായ മംഗളോദയം മാസികയുടെ ആന്തരാഭിപ്രായം അതിന്നു ശേഷം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. (പത്രാധിപർ.)

ഒരു പുതിയ പുസ്തകം

അടുത്തു കഴിഞ്ഞ മൂന്നു ലക്കങ്ങളിലായി 'കൊച്ചിയിലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളും ജാതികളും, എന്ന തലവാചകത്തിൻ കീഴിൽ കാടനാരെപ്പാറിയും മലയന്നാരെപ്പാറിയും ഒരു വിവരണം കൊടുത്തിരുന്നതു വായനക്കാരെല്ലാവരും വായിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ അധിവസിച്ചുവരുന്ന വിവിധതത്ത്വമനുസാരമായ എല്ലാ ജാതിക്കാരെയും ഉല്പത്തി, ചരവാ രനടവടി, തൊഴിൽ തുടങ്ങിയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മന്വേഷണം ചെയ്ത് ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതിലേക്കു കുറച്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഗവണ്മെണ്ടിൽ നിന്നു മിസ്റ്റർ എൽ. കെ. അനന്തകൃഷ്ണയ്യരെ നിയമിക്കുകയും, അദ്ദേഹം മേൽപറഞ്ഞ തലവാചകത്തിൽ രണ്ടു വാഗ്ദണ്ഡങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള വിവരം വായനക്കാർ അറിവുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഴെട്ടു കൊല്ലത്തെ അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ് തുടങ്ങിയ ഇന്ത്യയിലെമ്പാളു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെയും തലായ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ കൂടി പ്രചരിച്ചുവരുന്ന പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും ഒരുത്തമകുതിയെന്നു പ്രഖ്യാപനമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രജിമെന്റുള്ള അവകാശം മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പനരമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും രജിമെന്റുള്ള ഭാരം ഞങ്ങളുടെ പത്രബന്ധുക്കളിൽ ഒരാൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയതും പ്രസ്താവത്തിലെ വിവരണങ്ങൾ അതിലെ ആദ്യഭാഗത്തിന്റെ ഒരു തജ്ജമയുമാകുന്നു. ഈ വക പരിശ്രമങ്ങൾക്കു തജ്ജമകൾ മലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥപാരായണക്കാർ ഏതുവിധം കൊക്കൊളളുമെന്നറിയുന്നതിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾ അതിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തെ ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി നോക്കിയത്. അതിൽ വെച്ചു ജനസമുദായത്തിന്റെ അ

ഭിപ്രായമറിവാൻ കഴിയുകയും, തന്മൂലം ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം തിരുമനസ്സിൽ നിന്നും, ഈ മാസിക വലിപ്പത്തിൽ ഉദ്ദേശം 750 ഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്ന, ആ മഹാപ്രബന്ധത്തെ ഇതിൽ വണ്ഡം വണ്ഡമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സദയം കല്പിച്ചുവരുന്നതിനുള്ള കയ്യെടുക്കുന്നതിനുള്ള വിവരം മാത്രമായവയ്ക്കാരെ ഇതിനാൽ സന്തോഷത്തോടെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ ഈ മഹാകൃതിയെ, ഒട്ടവിൽ വേറൊരുതതു നൈബിട്ടു ചെയ്തിട്ടാൻ സൗകര്യമാവത്തക്കവിധം, ഓരോ ലക്കത്തിന്റെയും ഒടുവിൽ പ്രത്യേകം വഴിയുവഴി ഭാഗം നമ്പ് കൊടുത്ത്, കഴിഞ്ഞ പൂർവ്വികം ലക്കം മുതൽക്കു പ്രസിദ്ധീകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനുമുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയ 22 ഭാഗങ്ങൾ മുഖവുര, മുഖചിത്രം, വിഷയവിവരം മുതലായതുകൂടാകൂടി വഴിയെ എല്ലാവരും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതുമാണ്. മൂലത്തിലുള്ള മായാപടങ്ങൾ ഈ തജ്ജമയിൽ ചേർപ്പാൻ എപ്പാടുചെയ്തു വരുന്നതുമുണ്ട്.

ഇംഗ്ലീഷിൽ രണ്ടു വാളിയത്തിനും കൂടി 16 ക. യോളം വിലയുള്ളതും, വലിപ്പം കൊണ്ടും ഉപയോഗംകൊണ്ടും മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും കടത്തിവെക്കുന്നതുമായ ഈ വിശിഷ്ടകൃതി തജ്ജമചെയ്തതിനെ 'മംഗളോദയം' വായനക്കാരുകൾക്കൊണ്ടു തിരുമനസ്സിൽ നിന്നും കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ മഹത്പ്രദാനത്തെ അവരെന്നല്ല ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷാപരിജ്ഞാനമില്ലാത്ത എല്ലാ ഭാഷാഭിമാനികളും ഒരു അനശ്വരമായൊരു കരുതുമെന്നും, കൂടുതൽ വരിക്കാരെ ചേർത്തും മറ്റും അവർ മാസികയെ സഹായിക്കുമെന്നും ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം

1089 ധനു 25-ാം-നാ- കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം വക നിർദ്ദേശസംഘം കൂടിയതിൽ ഉണ്ടായ നിശ്ചയങ്ങൾ.

— — —
മാർഗ്ഗങ്ങൾ

1. അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
2. ടി. കെ. കൃഷ്ണമനോൻ ബി. എ.
3. കെ. ഗോവിന്ദൻ നമ്പ്യാർ ബി. എ.; ബി. എൽ.
4. സി. കഞ്ഞിരാമമനോൻ.

നിശ്ചയങ്ങൾ.

1. തീർപ്പട്ട കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്മരകമായി സമാജത്തിൽനിന്നും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു, കേരളഭാഷാഭിരുചിയായി പരിശുദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ മരിച്ചുപോയവരുടെ ജീവചരിത്രം, ഇംഗ്ലീഷിൽ— Men of letters—സാഹിത്യകാരന്മാർ എന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ രീതിയിൽ, ഒരു പുസ്തകാവലിയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയാകുന്നു.

2. ജീവചരിത്രങ്ങൾ സമാജം വകയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത്, അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തിൽനിന്നും പകരിയ്ക്കൽ കാര്യങ്ങൾക്കായ ഒരു സംഖ്യ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്കു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ പകർപ്പവകാശം സമാജത്തിലേയ്ക്കു ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു.

3. മംഗളോദയം മാസിക സംബന്ധിച്ച്, കമ്പനിക്കുരുമായി ചെയ്യുവാൻ ആലോചിച്ചുവെച്ചിരുന്ന കരസ്ഥം അവർ

സമ്മതിച്ചതിൽ നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

4. എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുവാൻ പത്രാധിപർക്കു സഹായമായി ഒരാളെ നിയമിച്ചുവെന്നതാണ്. സാഹിത്യസംബന്ധമായി പത്രാധിപരെ സഹായിക്കുവാൻ കമ്മിറ്റിക്കാർ ബാല്യസ്ഥനരോടുകൂടി.

5. സാധാരണയായി മാസികയുടെ ഒരോ ലക്കങ്ങളിലും താഴെ പറയുന്ന വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്:—

1. സാഹിത്യസാമാന്യസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങൾ.
2. പുസ്തകപരിശോധന.
3. ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ (ജീവചരിത്രങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ)
4. ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ.
5. കഥ.
6. സാമൂഹികവിഷയങ്ങൾ.
7. വ്യവസായവിഷയങ്ങൾ.
8. സാഹിത്യശകലങ്ങൾ.
9. പട്ടം.
10. സംസ്കൃതം.

6. സമാജസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു സരിച്ച ലേഖനങ്ങളിൽ വേണ്ടപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്യുവാനുള്ള അധികാരം കമ്മിറ്റിക്കാർ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

7. സിക്വട്ടേരിയെ സഹായിക്കുവാൻ മിസ്റ്റർ സി. കഞ്ഞിരാമമനോവനെ അസിസ്റ്റന്റായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു.

അപ്പൻതമ്പുരാൻ (അദ്ധ്യക്ഷൻ)

സാഹിത്യസാമാജ്യത്തിൽ മകരമഠസത്തിൽ ചേർന്ന
ദൃതിയ സമാജികന്മാർ.

86
6-6-89 മ. ഭാ. ഭാ. കോയിക്കൽ രാമവർമ്മ അവർകൾ, സ്കൂൾമാസ്റ്റർ തൃപ്പൂണിത്തുറ

87
8-6-89 „ വള്ളത്തോൾ നാരായണമനോൻ അവർകൾ, മംഗലം തിരുമി

88
8-6-89 „ നാലപ്പാട്ട് നാരായണമനോൻ അവർകൾ, അഞ്ചത്തോട്ട.

89
8-6-89 „ കെ. കുഞ്ചുപാമുൾ അവർകൾ, സക്കാർ ഹൈസ്കൂൾ തൃശ്ശിവപേരൂർ

90
29-6-89 „ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ. അവർകൾ, വടക്കേന്താ പാലക്കാട്

സാമാജികന്മാർ അറിവാൻ.

സ്കൂൾ ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കുകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന താഴെ പറയുന്ന വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഉപന്യാസങ്ങൾ അതതു ആളുകൾ സൗകര്യപോലെ എഴുതുകയോ എഴുതിക്കുകയോ ചെയ്ത് സമാജത്തിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു വരുന്ന മീനം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്താൽ അതുകൾക്കു കൂടാ 50-ാം അക്കം 'മംഗളോദയം' പത്രാധിപർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുപ്പാനുപേക്ഷ.

അദ്ധ്യക്ഷൻ അപ്പൻതമ്പുരാൻ.

വടക്കെ മലയാളം.

വിഷയത്തിന്നു വൈചിത്ര്യം } മുകളോത്തു കമാരൻ.
വേണം.

തെക്കെമലയാളം.

ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ കഴിയുന്നോടത്തോളം ഇ } പുനശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠൻ.
കുറച്ചിരിക്കണം.

തിരുവിതാംകൂർ.

വ്യാകരണം, ഭാഷാതീതി മുതലായ സാ
ഹിത്യ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം ഉണ്ടു } ആർ. ഇരപ്പരമിള്ളി.
കവോനുള്ള യോഗ്യത ഉണ്ടായിരിക്കണം.

കൊച്ചി.

വിഷയത്തിന്നും, വാചകത്തിന്നും വാ
ക്കിന്നും ഉള്ള കാഠിന്യം അതതു കിടയ്ക്കു } പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാ
നടത്തിരിക്കണം. } സ്വീകരം.

വിഷയശുദ്ധി, വാചകശുദ്ധി, പദശു
ദ്ധി, ഭൗമിത്യം, എൻീ ഗുണങ്ങൾ ഉ } അപ്പാർതമ്പരൻ.
ണ്ടായിരിക്കണം.

ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ.

സാരവേദി എന്ന സിവിൽ
നടവടിനിയമം പുസ്തകം ക. 2-0-0
മലയാളത്തിലെ ജനികൾ
(എസ്റ്റേറ്റ് ഭരണക്രമം) 0-12-0
ജോജ് പട്ടാഭിഷേകം. അ
നവധി മായപടങ്ങളോ
ടുകൂടി 1-4-0
ഭമയന്തീനാടകം. രാമകൃ
ഷ്ണഭാഗവതർ. എഴുതിയതു 0-12-0
വിരുതൻശങ്ക. ചക്കിൽ കാ
രാട്ട് അച്ചുതമേനവൻ എ
ഴുതിയ രസകരമായ ഒരു
നോവൽ ക 1-0-0
കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ
തിരുമനസ്സിലെ ജീവചരി
ത്രം. നാലു വിലവിടിച്ചു

ഒരു മായപടത്തോടുകൂടി 0-10-0
ഇന്ദുലേഖ ക 1-8-0
അപ്പാർതമ്പുരാൻ തിരുമ
നസ്സിലെ കൃതികൾ 1-0-0
ഭാഗം ക 0-7-0
വിഷയം ശ്രീമതി ടി.
സി. കല്യാണി അമ്മ എഴു
തിയ ഒരു രസകരമായ
നോവൽ ക 1-0-0
ഖണ്ഡിനീ നമ്പൂതിരിപ്പാ
ട്ടിലെ കൃതികൾ 3-0-0 ഭാഗം 1-0-0
പ്രവേശിക. തത്വശാസ്ത്ര
ത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനം 0-8-0
ജ്ഞാനയോഗം. വിവേകാ
നന്ദസ്വാമിയുടെ പ്രസം
ഗം ക 0-12-0

ഇവ കൂടാതെ പലതരത്തിലുള്ള എല്ലാ മലയാളപുസ്തകങ്ങളും
എപ്പോഴും വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറാണ്. പുസ്തകപ്പട്ടികയ്ക്കു ആവശ്യപ്പെടുക.
മാനേജർ, മംഗളമേദയം കമ്പനി, ക്രിപ്ഷം, ഗുളിവേമ്പുരം.

श्रीबाणेश्वरः ।

उत्साहः किन्तु धृत्वा मनुजतनुमुदेत्येव लोकोपकृत्यै
धत्ते मूर्तिं नु लोकाभ्युदय उरुदयं सज्जनैः प्रार्थ्यमानः ।
चित्सारस्यं तदुच्चैर्वहति किमु शरीरित्वमित्येव बुद्धिं
नित्यं मर्त्येषु तन्वन्निह जयति कुमारेश्वरः कश्चिदीड्यः ॥ १ ॥

1

ഉത്സാഹം താനയന്നിട്ടൊരു നരനിലകൈകൊണ്ടുദീപ്തനാവനാം
സത്സാരം കൊണ്ടുലോകാഭ്യുദയമുദയം മൃത്തിയാണെന്നതിനെന്നും.
ചിത്സാരസ്യം കടന്നിട്ടുടമയൊടുക്കലൊന്നോറുവെന്നും ജനത്തിൽ
കുസാഹ്മീനം വിമൾം വിതരമൊരു കമാരേശനിങ്ങല്ലസിദ്ധ.

सोऽयं माटेशितुस्सम्प्रति माहितमतेर्भागिनेयोऽनुरूपः
श्रीबाणाख्यं चिराय क्षतशुभविभवं हन्त सत्क्षेत्रत्रम् ।
विणोर्व्यालोक्य विश्वप्रथितकुशलधीर्विस्तृतैर्यत्रभेद-
रुद्धृत्यै नञ्चतानीत्सुकृतिजनमनस्सम्मदं निर्मलाग्र्यः ॥ २ ॥

2

കൊച്ചി ക്ഷോണീശനിന്നൊത്തൊരു മരുമകനിത്തമ്പുരാതിയുടെത്ത-
ന്നുൾച്ചിന്നം സൽഗുണൈഃകത്തികവൊടു തിരവോണപ്രായാ മനഃമനോ.
വിച്ഛിന്നം വൈഭവംവിട്ടുഹൃദയകലമാശ്ലീൻ സൽക്ഷേത്രമീക്ഷി-
ച്ചുച്ഛിന്നോത്സാഹഭക്തിപ്രസരമൊടു സമുദ്ധാരണം ചെയ്തവല്ലോ.

निर्व्याजां भागिनेयस्थिरशुभरतिमालोक्य सोऽपि क्षിतीशो
धर्मानुष्ठाननिष्ठാहितमीतरतनोत्साधु साहाय्यमस्मिन् ।
लोकक्षेमोदयोपाहितविविधविशालोद्यमेषून्नताशे-
ष്वादत्ते नानुकूल्यं जगति सपदि कः, किं पुनर्विज्ञवर्थः ॥ ३ ॥

നിമ്മായം ഭാഗിനേയസ്ഥിരശുഭേചികണ്ടുഴിവാഴുന്ന ധീരൻ
ധർമ്മാത്മാവാക്ഷിതീശൻതിരുവടിയുമിതിൽചെയ്തു സാഹായ്യമേനം.
ശർമ്മാവാപ്തിക്കു പാരിൽ പരിചൊടു പതിവായുഗ്രമം കൊറുകിലാക്കും
നിർമ്മാത്സ്യം തുണക്കും സുകൃതികളുടനെന്നുള്ളതിനുള്ളതാണോ.

भूगोळाकाशदिक्पालकवसुगणिते वत्सरे मासि वार्षे
भूपालेनाहि विष्णूत्सव इह महितः पूरितोऽभूच्चतुर्थे ।
भूतानामाधिहन्ता स च भुवनपतिर्नव्यमाभूष्य गेहं
भूलोकैर्वन्दिताङ्घ्रिर्नवकलशमहेड्यो विजेजीयतेऽस्मिन् ॥ ४ ॥

എമ്പത്തെട്ടാകമാണ്ടിന്നൊടുവിലിടവമുദിക്കനാലാഭിനന്തരിൽ
സമ്പത്തിൽസത്തുവഷിച്ചിഹനൃപതിമറയ്ക്കുത്സവം പുണ്യമാക്കി
തമ്പത്തിൻ താഴ്വോക്കുള്ളുലകളുമൊ സ്ഥമി നവ്യം പുരം ചേ-
ന്നിമ്പത്തിൽ സൈപാമിപ്പോൾ പുതുകലശമേഘ്യൻ വിജ്ഞാന പൂജ്യൻ.

अय्यन्तोळाख्यदेशे सकलसुमहितस्सोऽयमीशो वितन्वन्
सर्वेषां श्रीविकासं भुवि सुलभनया दृश्यते भाग्ययोगात् ।
भूवाङ्गवग्न्यन्तरिक्षांबुभिरविरतमेतान् विचित्रान् पदार्थान्
यो वा निर्मापयत्यक्षतरुणकटाक्षेक्षमक्षिणदाक्ष्यः ॥ ५ ॥

അയ്യന്തോളെന്നഭേഗത്തലിലമഹിതനീയപ്പുറുറപ്പുവികാസം
ചെയ്യും തേജസ്സോടാക്കും സുലഭനിലയിലിന്നല്ലസിന്നു ഭാഗ്യം
തിയ്യംസ്സേനതരിക്ഷം പവനനവനിയെന്നാരി ഭൂതങ്ങളേക്കൊ-
ണ്ടിയ്യുള്ളോരോപദാതം പതിചൊടു പന്നിയിക്കുന്നതാദേവനേകൻ.

भूमिन्द्रोऽप्यागतोऽस्यां भुवि भविकशताधानदीक्षैकदं
भूमिलक्ष्मीशमेनं नवविभवपुरावासमासाद्य तुष्यन् ।
निर्वाणश्रीनिदाने निखिलजननिषेवाहंसदैर्भवाढ्ये
कुर्वीणस्तत्पदान्ते प्रणतिमभिववर्षाद्भुतस्वर्णवर्षम् ॥ ६ ॥

6

ഭൂമിനാൽ താനുമിന്നീളവി ഭവിക്കുമെന്നു സൽസാമിയായി
ഭൂമിലക്ഷ്മീശ്വരൻതൻ സന്ദേശമിതിലെഴുതുന്നള്ളി നന്ദിച്ചമന്ദം
നാമിക്കാണെന്നതാം പ്രാകൃതജനനിലയിൽ തന്നെ നിവാണസമ്പൽ
കാമീധ്യം തൃപ്തംചേർന്നഭവമഭിവർഷിച്ചു നൽസംസ്കൃതവർഷം

कुञ्जिकावित्यनर्थं किमपि नवयशस्तन्वती दिक्ष्वगण्यैः
पुण्याचारैर्विशुद्धा क्षितिभृदवरजा सापि राज्ञी सहर्षम् ।
श्रुत्वैतद्देववृत्तं सपदि पदमिदं प्राप्य सद्रत्नवर्षै-

रप्याराध्यास्य लेभे सुकृतिभिरभितः प्रार्थ्यमानं प्रसादम् ॥ ७ ॥

7

ചാരിത്രം ശുദ്ധമേന്തിച്ചുപലത കരളിൽ തെല്ലുമേൽക്കൊതെ നിത്യം
പാരിക്ഷം പുണ്യമാം നൽപുകളിന്ദ്ര പെറ്റമാക്കത്തുകാവമ്മ രാജ്ഞീ.
പാരിൽപ്പേർകൊണ്ടൊരിങ്ങേവനെ വിസ്മയരസം വന്നു ദശിച്ചു വിത്തം
പാരിഞ്ചകത്വം സമപ്പിച്ചവിഹതമഥ കൈക്കൊണ്ടു മുഖ്യപ്രസാദം.

लक्ष्मीस्सा यस्य वश्या पतिरिह यदधीनः प्रजानां विशेषाद्
दुष्टान् यो भाययत्यप्यविरतमुचितप्रक्रमैर्यत्नभेदैः ।

यत्सेवार्थं यतन्ते जगति सुकृतिनस्सर्वदा निर्विशङ्कं

श्रीवाणेशस्स साक्षाज्जयति हि जगदानन्दकन्दायितांघ्रिः ॥ ८ ॥

8

ശ്രീയാക്കോവശ്രയോരം പ്രജയുടെ പതിയിനാക്കുധീനൻ വിശേഷാൽ
ഭീയാളിക്കുന്നതാരോ കസ്യതിനിരതരാം ദൃഷ്ടരിൽ സ്വപ്നമെന്നും.
ആയാസപ്പെട്ടുമാരെസ്സുകൃതികളധികം സേവചെയ്യുന്നു സച്ചി-
ത്തായാത്മാമാനമാത്തിരുവിടി തിരുവാണത്തെയ്ക്കുന്നല്ലോ.

भावकेशान्निवृत्तिं पदभुवमुपगम्यैव यस्यात्र सन्तो
वाञ्छन्त्याप्तुं सुखं यो वितरति मुधियामुत्तमं सत्तमाचर्यः ।

भूयस्यालक्ष्यते यन्मनासि खलु गवां लाഢने प्रीतिरस-

द्बोधात्मा सोऽयमेव प्रभुरतुलगुणस्साधुसेव्यो गतिर्नः ॥ ९ ॥

9

സംസാരത്തിൻകരയ്ക്കുത്തിരുജനമെവനിൽ ചെന്നു ചേരുന്ന ശോക-
ധപംസം വേഗത്തിനേവൻവഴിസുജനനിരക്കേകവോൻ ലോകവന്ദനം.

ശംസാർക്കം സദസംഗോക്ഷിതലവനനിശം കൂടിനില്ക്കുന്ന സാക്ഷാൽ
കംസാദി ദേവാനി സേവോചിതനിശം വിലസം സ്വാമി താനാശ്രയം മേ.

आस्तां दूरेऽन्यदेवार्चनमिह सुलभं कल्यगोपालपादं
हित्वान्यन्नाद्रिये किञ्चन, सुकरमनेकेश्वरारधनं किम् ।
प्रत्यूहाप्तिं विनैव प्रदिशति परमानन्दसन्दोहमेष
प्रत्यक्षात्मा हि लोकेश्वर इह भजतामित्यतस्सुस्थिररोहम् ॥ १० ॥

इति श्रीपादभक्तः
एम्. कुञ्जपारशवः ।

10

പോട്ടേ മറുളള ഭേവാർച്ചനമിഹ വിലസം കല്യഗോപാലപാദം
വിട്ടേതും ഞാൻ ഭജിക്കില്ലിനി വിഷമമനേകേശ്വരാരാധനം മേ.
മുട്ടേവനും വരാതിത്തീർവടി പരമാനന്ദസന്ദോഹമേകാ-
നോട്ടേറൊട്ടുക്കുന്നെള്ളതു ദൃഢംതുലം തൽപ്രസാദപ്രഭാവം.

എന്നു തുല്യാദികേതൻ
എം. കുഞ്ഞൻവാരിയർ

॥ पिकसन्देशानुमोदनम् ॥

—:0:—

पिकसन्देशमधिकृत्य कोडुंगलർ कोच्चुणिणक्षितिपालस्य
आशयविशेषः ।

सामोदानामिह सुमनसां बाढमुल्लासहेतो-
र्नश्यज्जाड्यात् पिकललितवाङ्मर्तकीनृत्तरंगात् ।
नानोच्चुङ्गागमगुणकरादद्य ज्ञातप्रकाशं
काव्योद्यानं बहुरसमयं कस्य न स्यात् सुखाय ॥

इति कोडुंगलർ
कोच्चुणिणक्षितिपालः ।

ത്തിൽ ചാറുന്നതാണ്. അവരുടെ പ്രധാനമായ ഉടുപ്പ്. ചിലർ ഒരു മേൽമുണ്ടും ധരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. തോടാജാതിക്കാരുടെ ഉടുപ്പിന്റെ രീതിയും ഇതുതന്നെയാണ്. പക്ഷെ അവരുടെ തുണിക്ക് അല്പം കട്ടിയും വീതിയും കൂടുമെന്നുവെള്ള. ചില മലപ്പുറം നായർസ്രീകളെപ്പോലെ തന്നെ സുന്ദരികളാണ്. ഒരു അപരിചിതൻ ഇവരെ ആദ്യമായിക്കണ്ടാൽ കാടുജാതിയിൽ പെട്ടവരാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ദുർല്ലഭമെ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളു.

II കൊടുമലയന്മാർ

കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ ചേർന്ന ചിറുർ താലൂക്കിൽ പാതുവരുന്നുകൊടുവാസിക്ഷിയിൽ പെട്ട ഒരു ഉപഗോത്രക്കാരനാണ്. അവർ കോയമ്പത്തൂർ ജില്ലയിലെ മലകളിൽ നിന്നും വന്നു കടിയേറിപ്പാക്കുന്നവരെന്നു നിനക്കുപെട്ടുവരുന്നു. അവർ അവരുടെ ഉല്പത്തിയെപ്പറ്റി ഇതിഹാസമെന്നും പറയാനില്ല. അവർ പടക്കൻ ആക്കാട്ടു, സേലം ഈ ജില്ലകളിലെ കാടുജാതിക്കാരോടു ചേർന്നവരാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും വിശ്വസിക്കാൻ അധികവും സംഗതി കാണുന്നതു വളരെക്കാലമെന്നു നാട്ടിൽനിന്നും കാട്ടിലേയ്ക്ക് ഓടിക്കൊണ്ടുപോയവരുടെ വംശജന്മാരായിരിക്കുമെന്നാണ്. അവർ തമിഴ് സംസാരിച്ചു വരുന്നു.

ഒരു കൊടുമലയന്നു സ്വഗോത്രത്തിൽ നിന്നും ഓരോരുത്തരും ഉണ്ടാക്കുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ അമ്മയുടെ ഗോത്രത്തിൽനിന്നു വിരോധമില്ല. ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരുടെ മക്കളും ജ്യേഷ്ഠത്തിയനുജത്തികളും ത

മ്മിലും കല്യാണം വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഒരുവന്നു തന്റെ മകനെ ഏതെങ്കിലും പെണ്ണിനെക്കൊണ്ടു കല്യാണം ചെയ്യിക്കണമെന്നുണ്ടായാൽ, കുട്ടികൾ വളരെ ചെറുപ്പമായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, അവൻ അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടു ചോദിക്കുകയും അവർ അവളെ ആദ്യംചോദിച്ചവനെ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. കല്യാണത്തിന്നു മുമ്പു ചെക്കൻ മരിച്ചുപോയെങ്കിൽ പിന്നെ പെണ്ണിനു ഭർത്താവിനെ കിട്ടാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരും. കല്യാണദിവസം ചെക്കന്റെ അച്ഛൻ എല്ലാ ബന്ധുക്കൾക്കും ഒരു സദ്യ കഴിക്കുന്നു. പെണ്ണിനു ഒരു വൃദ്ധ വാങ്ങുവാൻ രണ്ടുപണവും അതിഥികളെ സല്ക്കരിക്കുവാൻ ഒരു പണത്തിന്നു മറ്റും കൊടുക്കണം. എന്നാൽ പെണ്ണിനെ ചെക്കനു കൊടുക്കും. കല്യാണം സാധുവായി ഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇതാണ് ഇവരുടെയിടയിലെ സാധാരണ കല്യാണരീതി. ചിലേടങ്ങളിൽ താഴെ പറയുന്ന രീതിയും നടപ്പുണ്ട്. വധുപണം 5 കയാണ്. അതു കല്യാണകാലത്തും എപ്പോഴും ചെയ്യുമ്പോൾ അവളുടെ അച്ഛനു കൊടുക്കും. പിന്നെ ഒരു നല്ലദിവസം നിശ്ചയിച്ച് വരൻ തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടും ബന്ധുവിരുന്നുകളോടുംകൂടി വധുവിന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു പോകും. അവർ നല്ലപോലെ സല്ക്കരിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ വരൻ വധുവിന്നു കല്യാണപ്പടവ കൊടുത്തിട്ട അവളുടെ കഴുത്തിൽ ഒരു മഞ്ഞപ്പുരടിന്മേൽ പിടിച്ചുമാതിരും കോത്തു കെട്ടിക്കൊണ്ടു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. അതോടുകൂടി കല്യാണകാലം കലശലായും വധുവിനെ അപ്പോൾ തന്നെ വരൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുകയും ചെയ്യും. കല്യാണശേഷം വധുവരന്മാർ പ്രത്യേകം

കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന മോടത്തിൽ താമസമാക്കി സ്വപ്രയത്നത്താലാണ് ദിവസവൃത്തി കഴിഞ്ഞത്. കറുപ്പുംബത്തിലെ പ്രായംചെന്ന മക്കളെല്ലാം ഈ വിധം വേറെ ചോയി താമസമാക്കി വരുന്നുവെങ്കിലും മാതാപിതാക്കൾക്ക് സ്വപ്രയത്നത്താൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിന്നു സാധിക്കാത്തവർക്കുവേണ്ടി അവർ സഹായിച്ചുകൊടുക്കാതിരിക്കില്ല.

പെണ്ണുങ്ങൾക്കു പ്രസവശേഷം പ്രത്യേക ചിന്തകളൊന്നും പതിവില്ല. കുട്ടിയ്ക്കു പേരിടൽ സാധാരണയായി മൂന്നാം മാസത്തിലാണ്. അതിലേക്കു പ്രത്യേകം ദിവസം നോക്കുന്ന പതിവുമില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിവസം അച്ഛനും അമ്മയും കൂടുകഴിച്ചു പുതിയ ഉടുപ്പുകൾ ധരിച്ചു കുട്ടിയെ ഒരു മുറത്തിൽ കിടത്തി രണ്ടുപേരും അടുത്തടുത്തിരിക്കും. അപ്പോൾ കൂട്ടത്തിലുള്ള ഒരു പൂജാരി (വെളിച്ചപ്പാട്ട) ഇള്ളി കുട്ടിയ്ക്കു ഒരു വേരുകൊടുക്കും. ഇതിന്നു അവനെ രണ്ടുനൂറു നാളുകേരവും കുറെ പഴവും നാലുനൂറും അവകാശമുണ്ട്. സാധാരണയായി ആണുങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്നതു മല്ലൻമുപ്പൻ, കുറുപ്പൻമുപ്പൻ, തമ്മാൻ ചടയൻ, വെള്ളി, പിഡാരി, കരുമല്ലമുപ്പൻ എന്നും, പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കാളി, അരശി, മല്ലി, കാതി, മാഴാൾ, ചെട്ടിച്ചി, നായിതി എന്നും വേരുകളാണ്. ഇതുകൾ അവർ ആരാധിക്കുന്ന ഭൂതങ്ങളുടെയും വേരുകളാകുന്നു.

ഒരു കൊങ്ങമലയന്റെ സ്വപത്തിന്നു അവന്റെ മകനാണ്. അവകാശം, ഇ പെന്താ മല്ലന്താ മോടങ്ങൾ ഉള്ള കാരോ പതിക്കും 'മുപ്പൻ' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന കാരോ തലവൻ ഈ കൂട്ടക്കൂട്ടം. മുപ്പന്റെ ജോലി മുതലാളന്മാരുടെ ഭൂമിയിൽ കാരോരുത്തർക്കുള്ള വേല നിയമി

ച്ചുകൊടുക്കുകയാണ്. അവൻ എല്ലാത്തരം വലാതികളും കേട്ടു നിവൃത്തി ചെയ്തും, എല്ലാ തരങ്ങളും തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, കല്യാണം മരണം മുതലായ ക്രിയകളിൽക്കൂടെയും വാമിയ്ക്കുകയും, എന്നല്ല അവരുടെ യോഗക്കേരമത്തിന്നു വേണ്ട സകലവും ചെയ്യുകയും വേണം. അവൻ മുതലാളന്റെ ഒരു കാര്യസ്ഥൻ കീഴിലാണ്. കൊച്ചിശ്ശിമയിലെ വടക്കൻദിക്കുകളിൽ ഈ കാര്യസ്ഥൻ ഒരു തമിരശുഭ്രനോ നായരോ ആയിരിക്കും. ഇയാൾ മുപ്പന്റെയും അവന്റെ കീഴിലുള്ളവരുടെയും നടപടികൾക്കു ഉടമസ്ഥന്റെ അടുക്കൽ ഉത്തരവാദിയായതാണ്. ആരെങ്കിലും ഉടമസ്ഥന്റെ വസ്തുക്കളിൽ നിന്നു ഓടിപ്പോയാൽ ഇയാളും മുപ്പനും അവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ടിരിക്കും. കളവെ വേദിചാരമൊ സംബന്ധിച്ചുള്ള കേസുകൾ ഇവർ രണ്ടുപേരും കൂടി ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതും, ഗൗരവമായ കേസുകളിലെ ശിക്ഷ മുതലാളനോടാലോചിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതുമാണ്.

കൊങ്ങമലയന്മാർ ആനിമിസ്റ്റുകളായതാണ്. എന്നാൽ നാട്ടിലെ കീഴ്ജാതി

ക്കാരായുള്ള സമ്പർക്കത്താലും, അവരുടെ ഉത്സവചാരാചാരികളിലെ സമുപസമീതിയാലും സാവധാനം ശ്രേഷ്ഠമായ ആരാധനക്രമങ്ങൾ അനുകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതാണ്. ചിററും കൊല്ലങ്കോടും മലകളിൽ അനേകാക്ഷണം നടത്തിയതിൽ അവരുടെ താഴെ പറയുന്ന ദൈവങ്ങളുടെ വേരുകളും ആരാധനസമ്പ്രദായവും അറിവായിരിക്കുന്നു.

1. കരുമല്ലമുപ്പൻ.
2. മല്ലമ്പാറത്തുണ്ടൻ
3. നായിതിത്താൾ
4. മനക്കാടമ്മ
5. പളിയമ്മ
6. കാളി.

ഇതിൽ ആദ്യത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും

യും ദൈവങ്ങളുടെ പേര് അവർ അധിവ
 സിസ്തുന്നതായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
 പാഠകളുടെ പേരുകളിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ
 താണെന്നു ചെളിവാകുന്നു. ഇതുകൾ കല
 ദൈവങ്ങളായിട്ടാണ് നിനക്കുപെട്ടിരിക്കുന്ന
 ത്. മാറ്റു നാലുപേരുകളും കാളിയുടെ പേ
 രുകളാണ്. അതുകൾക്കു പേരെ വിഗ്രഹ
 മില്ല. ചളികൊണ്ടു ചുമക്കുമ്പോൾ മേൽപു
 രമണത്തിട്ടുള്ള കുടിയിനകത്തു, ചിലപതിക
 ലിൽ പൂർണ്ണവട്ടിലും കുറെ കല്ലുകളൊ ക
 ൾക്കുവാ വെച്ചു അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ദേ
 വതയെ സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയന്മാ
 റിൽ ആരങ്കിലുമാരുവൻ പൂജാരിവൃത്തി
 നടത്തുകയും അവൻ വെച്ചിട്ടുപുറം തുളി
 കല്പിക്കുകയും ആ കല്പനകൾ ദൈവകല്പന
 പോലെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു വരികയും ചെയ
 യുന്നു. കൊല്ലങ്കോട് മലയന്മാർ ഭഗവ
 തിയെയും നാഗസ്വാമിയെയും മുനിയപ്പ
 റെയും കൂടെ ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു പൂ
 ങ്കുപ്പുവട്ടിൽ സ്ഥാപിക്കുന്ന വിഗ്രഹമായ ക
 ല്യാണകൊണ്ടാണ് ഭഗവതിയെ സങ്കല്പിക്കുന്ന
 ത്. മകരമാസത്തിലെ മുപ്പത്തുവെള്ളിയാ
 ള്ള ദിവസം നടക്കു 62 നാളികേരം പൊ
 ടിക്കും. പൂജ ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു രണ്ടുദി
 വസം മുമ്പു മുതൽക്കു പതിയിലുള്ള എല്ലാ
 വരും നടക്കു കൂടി നൊയമ്പിരുന്ന പട്ട
 പാടിയും കളിച്ചും രവ്യാപകലും കഴിച്ചുകൂട്ട
 കയും ഉത്സവദിവസം കാലത്ത് എല്ലാവ
 രും കളിച്ചു ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടി ന
 ടക്കു ചെന്നുനിന്നു ആട്ട, മഞ്ഞച്ചോറ്, നാ
 ലികേരം, പഴം ഇതുകൾ നിവേദ്യമായി വെ
 ച്ചു പൂജിക്കുകയും ചെയ്യും. നാഗസ്വാമി എ
 ന്ന ദൈവം സുബ്രഹ്മണ്യനാണ്. ഇത് അ
 വർക്കു മേൽജാതിക്കാരുടെ അടുക്കൽ നിന്നും
 കിട്ടിയതാണ്. പാൽ, പഴം, നാളികേരം,
 ഇതുകളെക്കൊണ്ടാണ് ഈ ദൈവത്തെ പൂ

ജിക്കുന്നത്. മുനിയപ്പൻ ഒരു ചൈശ്വചി
 കദൈവമാണ് ഇത് ആട്ട, കോഴി, ചോറ്
 ഈവക സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള പൂജ
 കളാൽ മാത്രമേ തൃപ്തിപ്പെടുകയുള്ളൂ.

ഒരു മലയൻ ചത്താൽ ആ വിവരം
 അവന്റെ മകനോ മരുമകനോ മുതലാള
 ന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നറിവി
 ശവസംസ്കാരം. കുറയും അയാൾ നാലോ
 എട്ടോ അന്ന കൊടുക്കുകയും പതിവാണ്.
 ഇതുകൊണ്ടു കള്ളി വാങ്ങി അവിടെ കൂടിയ
 മലയന്മാർ എല്ലാവരും കൂട്ടിച്ചു മരിച്ചവ
 ന്റെ ബഹുമാനസൂചകമായി ചുറ്റുംകൂടി
 നിന്ന് നിത്ത് വെക്കയും കുറെ കഴിഞ്ഞാ
 ൾ വിലപിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും മാറ്റു പതിക
 ഉിലുള്ളവർ വരുന്നവരെ ശവത്തെ അവി
 ടെത്തന്നെ കിടത്തുകയും ചെയ്യും. അവർ
 വന്നാൽ എല്ലാവരുംകൂടി പിന്നെയും നൃത്തം
 വെക്കും. ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറു കഴി
 ഞ്ഞാൽ അവരിൽ ചിലർകൂടി ഒരു മുളമഞ്ച
 ത്തിന്മേൽ ശവം എടുത്തു കൊണ്ടുപോയിട്ടു
 റെ കരിടത്ത് ഒരു കഴിക്കുത്തി ശവം അതിൽ
 വെച്ച് കഴി മണ്ണും കല്ലും ഇട്ടു തൂത്തുകളയും.
 ഞാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം ഏതാനും വഴി അ
 നയാത്ര ചെയ്തുതിന്നശേഷം തിരികെ പോ
 തും. മലയന്മാർ 3 ദിവസം പുല ആ ചരി
 ക്കും. നാലാം ദിവസം കാലത്ത് ബന്ധുവി
 ത്രങ്ങൾക്കു ഒരു സദ്യ കഴിക്കുകയും എല്ലാവ
 രും കള്ളി ധാരാളമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ
 യും. അവർ ശ്രാദ്ധം ഊട്ടുക പതിവില്ല.
 എന്നാൽ, മാറ്റുള്ളവർ സദ്യ കഴിച്ച് ഭക്ഷ
 ണം കൊടുക്കുന്നതിന്നു പകരമായി, കൊ
 ല്ലത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നല്ല ദിവസം
 ചത്തവന്റെ പ്രേതത്തിന്നു പൂജകഴിക്കു പ
 തിവാൻ.

ചിററും പാളയാറും മൃഗകളിൽ കൂ

ഷി ചെയ്യുന്നതിലേക്കും മരം മുറിക്കുന്നതിലേക്കും കൊണ്ട് മലയന്മാരെ കൂടെ കൊണ്ടുപോയി. അവർ മുതലാളന്മാരുടെ ഭൂമികളിൽ ചാമ കോര മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ നട്ടുണ്ടാക്കി പാട്ടം വെക്കുകയും ഭാഗം കൊടുത്ത് ബാക്കി സ്വന്തം ആവശ്യത്തിലേക്ക് എടുത്തുപോവുകയും ചെയ്തു. മുതലാളന്മാരുടെ ബന്ധനത്തിലും ചൊല്ലിയിലുമാണ് കഴിഞ്ഞുവരുന്നത് എങ്കിലും കൂടുതൽ ഭവനഭേദം തട്ടിപ്പിരി ഇതുകൾക്കു അവർ വാസനയുള്ളവരും അതുകൾ പരിശീലിച്ചുവരുന്നവരാണ്. സൂക്ഷ്മ പാകയാണെങ്കിൽ ഇവർ കാട്ടുജാതിക്കാരിൽ ചേർന്നവരല്ലത്രെ.

ശരീരത്തിന്റെ വളർച്ചകാര്യത്തിൽ കൊണ്ട് മലയന്മാർ നട്ടുപലയന്മാരോളം തന്നെ പൊക്കമുള്ളവരും കാണാറുണ്ട്. അവർ പൊക്കമുള്ളവരും നന്നായും ജീവിതരീതിയും എല്ലാവരും കുറച്ചുതന്നെ. കാടന്മാരെപ്പോലെതന്നെ പന്ന മുക്കുകയും തടിച്ചു ചുണ്ടുകൾക്കും താല്പര്യക്കാരമാണ്. നൊറിയും തലയുടെ ആകെയുള്ള ആകൃതിയും വളരെ വിശേഷമായ ഒന്നല്ല. അരയിൽ ഒരു വേഷ്ടിയുടേത് അതിന്റെ മുൻ

വശത്തുള്ള തല കാലുകളുടെ ഇടയിൽ കൂടിയെടുത്ത് പിന്നിൽ കയ്യാണെന്നാണ് അവരുടെ ഉദ്യമം. ഇതിനും പുറമെ മേൽമുണ്ടും ഉണ്ടായിരിക്കും. ചിലർ ഒരു കമ്പിളിമടക്കി ചുമലിലും ഇട്ടിരിക്കും. എല്ലാവരും മലിനവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്നവരും ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ പോലും കുളിക്കാത്ത വൃത്തിഹീനന്മാരും കൂടെ. മലമ്പനിയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ പാറുവരികയാൽ സദാ പനി ഉണ്ടായിരിക്കാറുണ്ടാകുകയാണ് അവർ കായ്ബലമുള്ളവരല്ല. പെണ്ണുങ്ങൾ മെലിഞ്ഞവരും കുറഞ്ഞവരാണ്. അവർ വിച്ചുകൊണ്ടും പനയോലകൊണ്ടുമുള്ള ചുറ്റുകൾ കാതിലും വിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആഭരണങ്ങൾ കഴുത്തിലും ഓടുകൊണ്ടുള്ള മേട്ടികൾ കാലിന്റെ വിരലുകളിലും ധരിക്കുന്നു. തലമുടി എണ്ണ വിരിച്ചിരിക്കാറില്ല. എണ്ണത്തേച്ചു കുളിക്കുമ്പോൾ മെഴുക്കെക്കുടവാൻ ചളിയോ ചാണമോ ആണ് മേൽതെക്കുന്നത്. വസ്ത്രധാരണം ഒരു മാതിരി കാടന്തികളുടേതുപോലെതന്നെയാണ്. എന്നാൽ അവർ കാട്ടിലുള്ള മറ്റു സമോദരികളെപ്പോലെ മുഖത്തു പ്രസന്നതയുള്ളവരല്ല. ഭീഷണവും ഭാരിദ്രവതികളുമാണ്.

മംഗളോദയം

ഫഘൻ

പുസ്തകം 6	കംഗളോദയം	ലക്കം 4
-----------	----------	---------

മംഗളം.

വെള്ളം, വെണ്ണീർ, വൃഷം, വൻകരിവരകരിതോലും, യുവിത്തായി. വൻതൊ-
ട്ടുള്ളോരീനൽക്കൃഷിക്കോപ്പകളധികമധീനത്തിലുണ്ടായിരിക്കെ
പള്ളിപ്പിച്ചുയ്ക്കഴ്ന്നെള്ളത്തു പുരരിപോ! കാടവെട്ടിത്തെളിച്ചു.-
വെള്ളിക്കുന്നി കൃഷിച്ചെയ്യുക, പണിവതിനും ഭൂത. സാലും. സമൃദ്ധം.

ഇന്ത്യയും ഈജിപ്തും (മിസ്രാജം)

രേഖതാരിക

‘മിസ്സർ ഗംസിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ
അനുഗാമികളും കൂടി തെക്കെ അഫ്രിക്കയി
ലെ ബുവർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ന്യായരഹി
തങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളോടു വെറും മനശ്ശ
കതികൊണ്ടുമാത്രം ഈ വിധം മല്ലിട്ടുനി
ന്നു, പരിഷ്കൃതലോകത്തെ മുഴുവനും അ
ളുതപരതന്ത്രന്മാരായി, ഇന്ത്യയുടെ വിശി
ഷ്ടനാമം സർവ്വരാലും ബഹുമാനപുരസ്സരം
ഉച്ചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും,

അനവധി കാലത്തെ അസഹനത്തോടുകൂടും
മലയാളികളിൽ സാമൂഹ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള
അലസ്യം അല്ലെങ്കിൽ നീങ്ങി തങ്ങളും മ
നുഷ്യസമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണ്,
ഭാരതദേശീയരാണ്, എന്നൊരു ബോധം
അവർക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഈ പരശ്ചാത്ത
ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഭാവി ഇനി എന്തായിരി
യ്ക്കും? എന്നാണ് സമാജ്യസ്തേഹമുള്ള മല
യാളികളുടെ ഉള്ളിൽ ഇപ്പോൾ പ്രബല

മായി നടന്നുവരുന്ന ഒരു പ്രധാന ചോദ്യം. തലയിൽ ചവുട്ടുന്ന കാലുകളെ തലോടി കൊടുക്കുന്നതാണ് പൌരന്മാർ എന്നുള്ള പരാമർശത്തെ അനവധി ശതാബ്ദങ്ങളായി ഉദ്ധരിച്ചുപോവുന്ന കേരളീയർക്ക് ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഇങ്ങിനെയൊരു വിചാരം ഉണ്ടായിത്തീർന്നാൽ അതു നല്ലതുതന്നെയാകുന്നു. അതിനാൽ ഇനിയത്തെ ലോകചരിത്രകാരൻ ഇപ്പോൾ തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ നടന്നുവരുന്ന സഭയെതിന്ന് എത്രതന്നെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതായാലും ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, മാതൃഭൂമിയെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭാരതീയസന്താനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഏതൊരു കാലത്തും 'ഗോഡി'യെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണവിജയസാധകമായി മനസ്സിൽ റിചനിനുപോകമെന്നുള്ളതു നിവിവാദമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചപ്പോൾ നമ്മുടെ സപ്തകലാശാലകളിൽനിന്നു ചരിത്രവിഷയത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടി പുറത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്ന ബുദ്ധിമാന്മാരായ യുവാക്കൾക്ക് അവർ ഉദ്ധരിച്ചതുള്ള പുസ്തകകോടികൾക്കിടയിൽ മറ്റൊരു ഗോഡിയെ ഇത്തവണെ കണ്ടുടുവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ ഇത്രയും ആത്മാഭിമാനമില്ലാത്ത 'പ്രമാണ്'കൾ മലയാളരാജ്യത്തിൽ നിറയപ്പെട്ടുപോയത് എന്നുള്ള സങ്കടം തോന്നുന്നു. വിശ്വവന്ദ്യനായ ഒരു വനിഷ്ടനായും ഒരു വാത്മീകിയായും ഒരു ശ്രീരാമനായും മറ്റു അത്തരത്തിലുള്ള പലരേയും ചൊറു വളർത്തുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന പ്രാചീന ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒരു ഗോഡിയെക്കൂടി ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കാതെ പോയെന്നുള്ളത് ഉണ്ടാകാവുന്നതാണോ? 'അങ്ങിനെയായില്ല' എന്ന് ആരോ ഉള്ളിൽനിന്നു പറയുന്നതിനെ കേൾക്കുന്നതിനുകൂടി നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധ പ

ണ്ഡിതന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാർ ഇതേവരെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഉത്സാഹശീലന്മാരായ ഇപ്പോഴത്തെ ചില മാന്യന്മാരുടെ പരിശ്രമഫലമായി, ഭാഗ്യവശാൽ, ഇന്ത്യയിലെവെച്ചു നമ്മുടെ അനന്മാനം തീരെ തെറ്റിപ്പോയിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഈ ചെറിയ ഉപന്യാസത്തിൽ എനിക്ക്ക്കൊക്കെ കാണിപ്പാനുള്ളത്. കണ്ടവർ ഏഴുതിയ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ച് ജീവനിലൊതായിത്തീരുന്ന നമ്മുടെ ചെറുപ്പക്കാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ആത്മാഭിമാനപ്രദമായ പ്രാചീന ഇന്ത്യയുടെ വാസ്തുചരിത്രം മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെ വായിച്ചുപഠിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സഹായം പുതിയ 'സാഹിത്യ സമാജ്'ത്തിൽനിന്നുണ്ടാവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നുള്ളത് ഇവിടെ ഞാൻ നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇനി പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ചിലക്കുണ്ടെന്നു കാണുന്ന ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയെക്കുറിച്ചു രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദേശീയരായ ഏഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളെ ചേർത്തുനോക്കുമ്പോൾ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു സപ്തജന്മന്മാരായതിനുശേഷം, ഭാരതഭൂമിയുടെ പ്രാചീനകാലത്തെ ഉൽകൃഷ്ടപദവിയിലെപ്പറ്റി മറ്റു ചിലർ പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നതൊക്കെ വെറും മിഥ്യാപ്രലാപമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി, കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതുതന്നെ നമുക്ക് അവമാനഹേതുക്കവും തന്മൂലം ശക്തിനാശകവുമാണെന്നു ശേഷമുള്ളവരോടു ചില മഹാൻമാർ ഉപദേശിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ, അങ്ങിനെയല്ല, പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യാരാജ്യം എത്രയെങ്കിലും വഹിയനിലയിൽ നിന്നിരുന്നു എന്നു

സമ്മതിച്ചാലും ഇടക്കാലങ്ങളിൽവെച്ച് അതിന്റെ സമ്പ്തോദ്യമായ അധഃപതനം ഇന്ത്യയും ചുവട്ടിൽ ഏത്തിപ്പോയിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്ക് ആവക പഴമയും പാഞ്ഞു പടർന്നു കയറിയത് കൊണ്ടു കാഴ്ചയെന്നതാണെന്നു നമ്മുടെ വളരെ കാര്യമായി ചോദിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും മനോഹരത കർമ്മ തമ്മിൽ ഗണ്യമായ ഒരു വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു മാറ്റമില്ലാത്തതല്ല. അതുകൊണ്ട് അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. അവരുടെ അഭിപ്രായം രണ്ടും ഒരേയൊരു വിധത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടവയുമാണ്. ഈ രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും അനുകരിയ്ക്കുവാൻ ബാധപ്പെടുന്നവർ സ്വാഭാവികമായും ഒരേയൊരു പാതയിലുള്ളതായ താഴെ കാണുന്ന ഭാഗം ഒന്നു മനസ്സിലാക്കി വായിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഭാഷ്യം ചെയ്യണം. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കുന്നതു വെറുതെയെന്നും അതു നമ്മെ അധഃപതിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്യും എന്നും ഞാൻ പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു വാസ്തവമല്ല. ഭൂതത്തിൽനിന്നാണ് ഭാവിയുടെ ജനനം. അറിയാതെ, നിങ്ങൾക്ക് എത്രകണ്ടു സാധിയ്ക്കുമോ അത്രകണ്ടു, പിന്നിലേയ്ക്കു നോക്കൂവിൻ! എന്തിനാണിത് മുന്നോട്ടു കണ്ണു വെക്കുവിൻ! മുമ്പോട്ടു നോക്കു നടക്കൂവിൻ! അങ്ങിനെ ഈ ഇന്ത്യയെ മുന്പോട്ടു ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത വിധം അത്രയും പ്രകാശമാനവും, ഉൽകൃഷ്ടവും, ഉന്നതവും ആക്കിത്തീർക്കുവിൻ! നമ്മുടെ പുഷ്പികന്മാർ മഹാനാരായിരുന്നു. ആ പ്രാതന്നെ നാം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. നമ്മൾ എവിടെനിന്നുണ്ടായി, നമ്മുടെ സിരാചക്രത്തിൽനിന്നു ഗതാഗതം ചെയ്യുന്ന ശുദ്ധരക്തം എങ്ങിനെയുള്ളതാണ്, അതു നമ്മൾ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ആ രക്തവിശേഷത്തിലും, അതിന്റെ പുഷ്പകർമ്മങ്ങളിലും, നമുക്കു വിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കണം.

ആ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു, പ്രാചീനകാലത്തെ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴ്ച സ്മരണയിൽനിന്നും, മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ളതിലും എത്രയോ മഹത്തരമായ ഒരിന്ത്യ രാജ്യത്തെ നമുക്കുണ്ടാക്കണം. നാശവും അധഃപതനവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കാലമുണ്ട്. ഞാനത്രെ കാഴ്ചമാക്കുന്നില്ല. ആ വക കാലങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആവശ്യമുണ്ട്. ഒരു വമ്പിച്ചുവൃക്ഷം പന്തളമുള്ള വഴുത്ത കായയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അതു നിലത്തു കൊഴിയുന്നു, അതു നശിച്ചു മണ്ണാടിപ്പോകുന്നു. ആ മണ്ണിൽനിന്നു പിന്നത്തെ മരം പുറപ്പെടുന്നു, പക്ഷേ, അതു മുന്തിയതേതിലും ശക്തിയുള്ള മരമായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ഈ കഴിഞ്ഞ ഇന്ത്യയുടെ നാശകാലത്തിൽനിന്നാണ് വരുവാൻ പോകുന്ന ഇന്ത്യയുടെ ജനനം. സ്വാമികളുടെ ഈ ഉപദേശത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ പണ്ടത്തെ മഹിമയെപ്പറ്റി നമുക്കു പറ്റാലോചിക്കുക.

കപ്പൽ കയറിക്കൂട്ടാ, അടുക്കളവിട്ടു പുറത്തു കടന്നുകൂട്ടാ, അവരെത്തൊട്ടുകൂട്ടാ, ഇവരെത്തൊട്ടുകൂട്ടാ എന്നുവെച്ചു ലാമളകൂട്ടുന്നതിനാണ് ഇപ്പോഴും ആളുകൾ ശ്രമിക്കുന്നതെങ്കിലും നമ്മുടെ പുരാതനഗ്രന്ഥമായ ഇഗ്നോറൻസ് കാലത്ത് അന്നുള്ളവർ, 'അല്ലയോ കശികന്മാരെ! വരുവിൻ! ഇന്ത്യയെത്തൊട്ടുകൂട്ടിയിരിപ്പിൻ! സുദാസന്റെ കയ്യിലെ അഴിച്ചുവിട്ട അഭ്യർത്ഥത്തിനുവേണ്ടി സമ്പത്തു കളെ സമ്പാദിക്കുവിൻ! കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും വടക്കുമുള്ള ശത്രുക്കളെ അവിടുന്നു വധിയ്ക്കട്ടെ' എന്നിങ്ങിനെ ഘോഷിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതും ഉത്സാഹശീലനായതുമായി ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യംകൊണ്ടി താ

തു കിടക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിൽ വൈദിക കാലത്തെ ഹിന്ദുക്കൾ കടന്നുചെന്നിരുന്നതായി പായമ്പാർ ജാതിപ്പെട്ടുള്ള ആ ഒരു കാര്യം അവർ ചെയ്തിരിക്കുകയും ഇതെല്ലാം വെറും നന്നായെന്നും ചിലർ വേദത്തിൽ വിധി കല്പിക്കുന്നതിന്നു വഴിയുണ്ടെന്നു സംശയിച്ചുമാത്രമാകുന്നു. ഈ വക മതപ്രാബോധങ്ങളാണ് നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ തുറന്നുനോക്കുവാൻ അയയ്ക്കാത്ത

ത്. അതൊന്നു മാറ്റുവാൻ ശ്രമിക്കുക; അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊണ്ട് ദോഷമൊന്നും വരാനില്ല നിശ്ചയം.

ഇത്രയും കരവതാരികപോലെ പാഞ്ഞുവെച്ച് ഇനി വരുന്ന ലക്കംമുതൽ ഇന്ത്യയും ഇംജിപ്തും തമ്മിലുള്ള അടുപ്പത്തെപ്പറ്റി കഴിയുന്നതും വ്യക്തമായി വിവരിപ്പാൻ ശ്രമിക്കാം.

നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ.

ഹരിണാക്ഷി.

(തുടർച്ച)

V

ഹരിണാക്ഷി യൌവനയുക്തയായ, ഒരു സന്ദരിയായിരുന്നതിനാൽ അവൾ തന്നെ ഒരു കുടിയിൽ രാത്രി കഴിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലെല്ലോ. അതുകൊണ്ടു വല്ല ആപത്തും നേരിട്ടേക്കാമെന്നു മാത്രമല്ല, ദുഷ്പ്രതിരോധം കൂടി ഏകദേശം ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ടു കുടിയിനടുത്തു “അമല” എന്ന ഒരു പാൽക്കാരത്തി താമസിച്ചിരുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു കുട്ടികളോടുകൂടിയ ഒരു വിധവയായിരുന്നു ഈ സ്ത്രീ. വിശിഷ്ട അവൾ വളരെ സത്സമഭാവിയും ആയിരുന്നു. അതുകാരണം ഷണൈന ഹരിണാക്ഷി അവളുടെ ഇഷ്ടം സ്വീകരിച്ചു. രാത്രികാലങ്ങൾ അവളുടേതായിട്ട് ആ വീട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിവന്നു.

ഒരു ദിവസം ‘അമല’ പുറത്തു പോയി മടങ്ങി എത്തിയപ്പോൾ ഹരിണാക്ഷിയോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “നീ ഒരു വിശേഷവസ്തുമാനും കേട്ടുവോ? പുരന്ദരൻ എന്നൊരാൾ രാജ്യം വിട്ടു പോയിരുന്നു. എടു

കൊല്ലത്തിന്നുശേഷം അവൻ ഇപ്പോൾ മടങ്ങി എത്തിയിരിക്കുന്നുവത്രെ”. ഈ വസ്തുതമാനും കേട്ടപ്പോൾ ഹരിണാക്ഷിയുടെയും വികാരങ്ങൾ അനിയമമായിത്തീർന്നു. തന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞത് ‘അമല’ കാണേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ച് അവൾ മുഖംതിരിച്ചു. തന്റെ അവസാനത്തെ ആശങ്കയിൽ നിന്നു എന്നു ഹരിണാക്ഷിയ്ക്കു തോന്നി. പുരന്ദരൻ തന്നെ മറന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് അവൾ ഉറപ്പിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ മടങ്ങിവരുമോ? അഥവാ മാനാൽതന്നെ എന്നാണ്? ഹരിണാക്ഷി മറ്റൊരുത്തന്റെ ഭാഗ്യത്തേക്കു? എങ്കിലും തന്റെ മനസ്സിൽ എന്നും കെടാതെ തെളിഞ്ഞു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ വിളക്കു കൂടി ദുഷ്പ്രഭാവം കൊടുക്കാനുണ്ടായേൻ കെട്ടുപോയപ്പോഴല്ലേ? അവൾ വ്യസനിച്ചു. അപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ അവൾ ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു “അദ്ദേഹം ഒരു സമയം എന്നെ മറന്നിരിക്കുകയില്ല. എ

ത്ര കലമായി വീട്ടിൽനിന്നുപോയിട്ട്? വിശേഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛനും ഇവിടെ മരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അദ്ദേഹം മടങ്ങിവരേണ്ടത് എത്രയും ആവശ്യമായിരിയ്ക്കുന്നു.” പിന്നെയും വിചാരിച്ചു “ഞാൻ വളരെ നീചയാണ്. ഒരു കലയാണ്. വിവാഹം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞ ഞാൻ എന്തിന്നു പുറത്തു നെപ്പാറി വിചാരിയ്ക്കുന്നു. അതുതന്നെ നീചത്വവും നികൃഷ്ടവും അല്ലേ”

അമല:—എന്താ! നീ പുറത്തുനെ അറിയില്ലേ. ആ സുമിസ്യ തന്റെ മകൻ പുറത്തു. ആയോ, നീ അറിയില്ലായിരിക്കാം.

ഹരിണാക്ഷി:—ഉവ്വ് ഞാൻ കണ്ടേക്കാണോ.

അമല:—അതേ, അവൻ മടങ്ങി വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. വലിയ പണക്കാരനായിട്ടാണ് എത്തിയിരിയ്ക്കുന്നത്. വളരെ കപ്പലുകൾ നിറച്ചു ഭ്രാന്തം ഉണ്ടെന്നു കേട്ടു. ഇത്ര സമ്പത്തു ഈ രാജ്യത്ത് ആരും കണ്ടിട്ടുംകൂടി ഇല്ലെന്നാണ് ജനങ്ങൾ സംസാരിയ്ക്കുന്നത്.

എന്തോ അസൂയയോടു ഏതാണ്ടു പറ്റുമുള്ള ഒരു വികാരം ഹരിണാക്ഷിയെ ബാധിച്ചു അവൾ ഇപ്പോൾ എത്ര ദിശകളിലാണ്. പഴയ നിശ്ചയപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പുറത്തുനിന്നു ഈ അച്ഛൻ സ്വന്തത്തിനെല്ലാം അവകാശി അവളായിരുന്നെന്നു. ഓരിട്ടും ദിസ്സാമന്തന്നെ. പ്രത്യേകിച്ചു ധനികനായ വരുന്ന ദാരിദ്ര്യം ഏറ്റവും ദിസ്സാമന്തന്നെ. തന്റെ തച്ഛാലാവസ്ഥയും പുറത്തുനിന്നു വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നാൽ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന സുഖസ്ഥിതിയും കൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയപ്പോൾ ഹരിണാക്ഷിയുടെ മനസ്സ് തകർന്നുപോയി. ഇതു സ്ത്രീകൾക്കു സാധാരണയാണല്ലോ. കു

റെ നേരം അവൾ ചിന്താമഗ്നയായിത്തന്നെ ഇരുന്നു. പിന്നെ സംഭാഷണവിഷയം മറന്നാക്കിക്കിട്ടിരിച്ചു. അന്നുരാത്രി കിടക്കവാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പു ഹരിണാക്ഷി പെട്ടെന്ന് അമലയോടു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു. ‘അല്ലാ അമലേ! പുറത്തുനിന്നു വിവാഹം കഴിഞ്ഞുവോ. ഭാര്യയുംകൂടി വന്നിട്ടുണ്ടോ?’. അമലയുടെ ഉത്തരം അവളെ കുറെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. ‘ഇല്ല, അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ല’ എന്നാണ് അവൾ പറഞ്ഞത്. ഹരിണാക്ഷിയ്ക്കു വല്ലാത്ത ഒരു സന്തോഷമുണ്ടായി. അപരക്കു കുറെ കൂടി ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിയ്ക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. അപരക്ക് അന്നുരാത്രി ഉറക്കം വന്നില്ല. സന്തോഷകരങ്ങളും ഭയങ്കരങ്ങളും ആയ പലവിധ സ്വപ്നങ്ങളാൽ അവൾക്കു സുഖനിദ്രയ്ക്കു സാധിച്ചില്ല. പ്രഭാതത്തിന്നു കുറച്ചുമുമ്പ് അവൾ ക്ഷീണിച്ചുതളന്ന് അല്ലാ ഉമ്മി. സാധു! ഭൂതത്തിൽനിന്ന് ഏതു വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ് വർത്തമാനം. വർത്തമാനവും ഭാവിയും തമ്മിൽ അതുപോലെ തന്നെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മൂന്നു കാലത്തെയും യോജിപ്പിക്കുന്ന ആ ശക്തി ഏതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ദിവ്യവും അത്ഭുതവും അവസ്ഥനീയവും ആയ ആ ശക്തി എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അതിനെ ലോകം എന്തെല്ലാം വിധത്തിലൊക്കെയും വ്യാപിപ്പിച്ചാലും നാമകരണം ചെയ്യാലും ഹാ! അതിന്റെ ശക്തി എല്ലാവരിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാം അതിനാലാണ് തന്നെ.

VI

കുറെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരു നാൾ സന്ധ്യയ്ക്ക് ‘അമല’ പുറത്തുനിന്നു വന്നപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തു നിരവധി

കുറമുണ്ടെങ്കിലും ആവകടകരമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഹരിണാക്ഷിയോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. 'അല്ലേ ഹരിണീ! നിന്റെ സ്വഭാവം കോഴയ്ക്കു എന്നിങ്ങനെ സ്ഥിരമായിത്തുടങ്ങി. നിന്റെ സദാചാരത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ എന്റെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്നാണ് നീ വിചാരിയ്ക്കുന്നത്?'

ഹരിണാക്ഷി—എന്താ ഞാൻ ഇയ്യുടെ കണു വിശേഷമായി ചെയ്തത്?

അമല—നീ എന്തെ എന്നൊട്ടു ഇതുവരെ അതൊന്നും പറയാഞ്ഞത്?

ഹരി—എന്തു പറയാഞ്ഞതു. എന്താ ഉണ്ടായതു പറയുവാൻ.

അമല—പുരന്ദരനും നീയുത്തമിയിൽ വലിയ കൂട്ടുകെട്ടാണെന്ന്. എന്താ കള്ളി ആരും അറിയില്ലെന്നോ!

ഹരിണാക്ഷിയുടെ മുഖം നാണക്കൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു എങ്കിലും കലശലായ കോപത്താൽ ആകപ്പാടെ ഒന്നു വിറച്ചു.

ഹരി—അവർ എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തു ഞങ്ങളുടെ അയൽവക്കാരായിരുന്നു. അല്ലാതെ ഒന്നും ഇല്ല.

അമല—ഉവ്വു; അയൽവക്കം അല്ലേ ആട്ടെ! ഇങ്ങോട്ടു നോക്ക! ഞാൻ എന്താണ് കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇതാ! നോക്ക!.

ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് 'അമല' ഒരു ചെറിയ പെട്ടിത്തന്നു നവരത്നവചിതമായ ഒരു വലിയ മാല എടുത്തു ഹരിണാക്ഷിയെ കാണിച്ചു. അവൾ വിസ്മയിച്ചു. അതിന്റെ കാനതികുറുത്തതാൽ അവളുടെ കണ്ണുകൾ മഞ്ഞളിച്ചുപോയി. ധനദാസന്റെ പുത്രി നല്ല കല്യാണാട്ടക്കാരിയുംകൂടി ആയിരുന്നു. അവൾ പരിഭ്രമിച്ചു ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു. 'ഇത് ഒരു മ

ഹാരാഭാഷാവിന്റെ സമ്മാനമായിരിയ്ക്കണം. നിന്നെക്ക് ഇത് എവിടെ നിന്നുകിട്ടി.' അമല 'പുരന്ദരൻ നിനയ്ക്കായിട്ടു തന്നയച്ചതാണ്. നീ എന്റെ കൂടെ താമസിയ്ക്കുന്നു എന്ന് അവൻ എങ്ങിനെയോ അറിഞ്ഞു.

ഹരിണാക്ഷി കാര്യം അത്രേയും നയിൽ മുഴുകിനിന്നു. ആ മാല വാങ്ങിപ്പാൽ അവളുടെ സകല അരിഷ്ടകളും തീരുമെന്ന് അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു. ഒരു ലക്ഷപ്രഭുവിന്റെ ഏകസന്താനമായി ജീവിച്ചിരുന്ന ഹരിണാക്ഷി ഇപ്പോൾ അത്യാശയമായ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വീണു തല തല്ലുന്നു! അവളുടെ ആശ വളർച്ച. എങ്കിലും, ഒരു ദീഗ്ദ്ധശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ട് 'അമലേ! ഇതു മടക്കിക്കൊടുത്തേക്ക! എനിക്ക് വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞേക്ക!' എന്ന് അമലയോടു പറഞ്ഞു. 'നിനക്കെന്തായിപ്പോയി, തലതിരിഞ്ഞോ! പുത്തിപ്പോയോ! അതോ ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ വിശ്വാസമില്ലേ!' എന്ന് ആശ്ചര്യത്തോടും ദേഷ്യത്തോടുംകൂടി അമല ചോദിച്ചു. ഹരിണാക്ഷി സാവധാനത്തിൽ 'ഇല്ല അമലേ! നീ പറഞ്ഞത് എനിക്ക് വിശ്വാസമാണ്. എന്റെ ബുദ്ധിയ്ക്കു ന്യൂനതയും ഇതുവരെ ഒന്നും വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും എനിക്ക് ഈ സമ്മാനം ആവശ്യമില്ല' എന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

അമല അവളോടു വളരെ നേരം തർക്കിച്ചു. പക്ഷെ എല്ലാം ഫലമായില്ലായത്തെയുള്ളു. ഹരിണാക്ഷി മാല തന്റെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഒടുവിൽ അമല ആ മാല ആരാജ്യത്തെ രാജാവായ 'മാധവദേവ'നു വിറ്റു കിട്ടിയ പണവുകൊണ്ടു വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ഈ വർത്തമാനം അവൾ ആരേയും അറിയിച്ചുതുടിച്ചു.

കുറെ ദിവസങ്ങൾ പിന്നേയും കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ പുരന്ദ

ഈ സയ്യൻ രാജ്യത്തിന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി നദികളുടെ സംഗമസ്ഥലം അവിടെ നിന്നു മാറി വേറേ ഒരു സ്ഥലത്താക്കിത്തീർത്തു. വളരെ നീളമുള്ള ഒരു അറയായിത്തീർന്നു. മഹാപർവ്വതം തടാകത്തിലെ വെള്ളം കെട്ടിനിർത്തി കൃഷി ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് അനേകം ഭൂമികൾക്ക് ഉപയോഗമുള്ളതാക്കിത്തീർത്തു. ഇപ്രകാരം ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ വളരെ ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ കഴിഞ്ഞു. മുമ്പു ജലപ്രവാഹംകൊണ്ടു മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതാണ് പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം. സയ്യന്റെ മേൽ വിവരിച്ച പ്രവൃത്തികൾ കൊണ്ടു കൃഷി ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് ധാന്യസമൃദ്ധിയുള്ളവയും ആയിത്തീർന്നു. വളരെ പടങ്ങളുള്ള കൃഷി സമൃദ്ധ്യുള്ളതായ അനേകശാഖാനദികളെ തന്റെ ശാസനയ്ക്കു അധീനമാക്കി സയ്യൻ അനേകം പുഴയൊഴുകുകൾ തീർപ്പിച്ചു അവയിൽകൂടി എല്ലാ നദികളിലേയും ഗ്രാമങ്ങളിലേയും പുഴവെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു. അതുനിമിത്തം ഗ്രാമജനങ്ങൾക്കു വെള്ളം കിട്ടാൻ കഴിയുകയും ആശ്രയം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഏതൊരു ഗ്രാമത്തിൽ ഏപ്പോഴെങ്കിലും ജലദിർഘിതം ഉണ്ടാവുകയോ അല്ലെങ്കിൽ വയലുകൾക്കു വെള്ളം ആവശ്യമായി വരികയോ ചെയ്താൽ അപ്പോഴെല്ലാം പുഴയൊഴുകുകളിൽകൂടി വെള്ളം വെട്ടി ജനങ്ങൾക്കു ജലസമൃദ്ധിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ഇപ്രകാരം തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും സഭാഭേദസേവയ്ക്കായിക്കൊണ്ടു ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച സയ്യൻ കാശ്മീരവാസികളായ ജനങ്ങളുടെ ഏറ്റവും പ്രീതിദായകമായി ഭവിച്ചു. സയ്യന്റെ സേവാബലം കൊണ്ടു ത്രാഗശക്തികൊണ്ടു കാശ്മീരരാജ്യം ധനധാന്യസമൃദ്ധിയുള്ളതായിത്തീർന്നു. ദിർഘിതം യാത്രപാത്രം ആ രാജ്യം വിട്ടു ഭ്രമിച്ചൊഴുകി. സഭാഭേദം ആ രാജ്യത്തിൽ വ

ന്നു സ്ഥിരമായി കടികൊണ്ടു. പുതിയതായ അനേകം ഗ്രാമങ്ങൾ ധാന്യസമൃദ്ധിയുള്ള വയലുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ശോഭിച്ചു. ഒരു പാ നെല്ല് എന്നു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടു കിട്ടാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു കാശ്മീരത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കു അതിയായ ആനന്ദം ഉണ്ടായി.

വിതസ്താനി മഹാപർവ്വതതടാകത്തിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു ഒഴുകുന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്തായി മഹാപർവ്വതമായ ഒരു നഗരം പണിചെയ്തിച്ചു തന്റെ പോരാത്തതായ പാച്ചിയുടെ പേര് എന്നെന്നേക്കും നിലനിൽപ്പാൻവേണ്ടി സയ്യൻ ആ പട്ടണത്തിന്നു “സയ്യാനഗരം” എന്ന പേരുകൊടുത്തു. അതിനുംപുറമെ പോരാത്തതയുടെ നേരെ തനിക്ക്ക്കു ബഹുമാനസൂചകമായി “സയ്യാനഗരം” എന്നപേരിൽ ഒരു ഗ്രാമം നിർമ്മിച്ചു അതിനെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം ചെയ്തുകൊടുത്തു “സയ്യാനഗരം” എന്നപേരിൽ വിശേഷമായ ഒരു അണു കെട്ടിയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

കാശ്മീരവാസിജനങ്ങളെല്ലാം സയ്യന്റെ നാമധേയത്തെ ഇശ്വരന്റെ നാമമെന്നപോലെ ഭക്തിവിനയപൂർവ്വം ഉച്ചരിച്ചാൻ തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾ സയ്യനെ തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യംബക്കാരാൽ ഒരുവനെപ്പോലെ കരുതിപ്പോന്നു. രാജാവിന്റെ അനന്ദം ഗ്രാമംകൊണ്ടു സയ്യന്റെ ദാരിദ്ര്യം ഭൂതപ്പോയി. ഏകിലും തന്റെ സ്വത്തു മുഴുവനും സഭാഭേദത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചതല്ലാതെ അവൻ ഭരിച്ചതല്ലാത്തതും സമ്പാദനസംസ്കാരവേണ്ടി ചിലവാക്കിയില്ല.

ധനം, മാനം, യോഗ്യത, മുതലായ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു സയ്യൻ കാശ്മീരത്തിൽ ഒരു പ്രധാനപുരുഷനായി വന്നു എങ്കിലും

രന്റെ ഒരു വേലക്കാരി ഫരിണാക്കിയുടെ അടുക്കൽ വന്നു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഈ കുടിയിൽ ഇത്രയും ദീനാവസ്ഥയിൽ താമസിക്കുന്നത് കണ്ട് എന്റെ എഴുമാനൻ വളരെ പ്രസന്നനായി. നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യത്തിലെ ചങ്ങാതിയല്ലേ. നിങ്ങളുടെ അമ്മയുടെ വീട് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വന്തം വീടുപോലെ ആയിരുന്നു. നിങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കുവാൻ തല്പാലം എന്തായാലും നിവർത്തിയിട്ടില്ലേ. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ അമ്മയുടെ വീടു കടക്കാരിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തു. മനസ്സുളവക്കും, നിങ്ങൾക്ക് തന്നെയുമെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നു. അതു സാധിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.' ഫരിണാക്കിയുടെ ദാരിദ്ര്യം സാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളുടെ മനസ്സ് അതുകൊണ്ട് അശേഷം ഇടിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പക്ഷെ തന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തു കളിച്ചവളെ ആ ഭവനംകൂടി ഇപ്പോൾ ഇല്ലാതായല്ലോ എന്നായിരുന്നു അവളുടെ വലിയ ദുഃഖം. അതു അവൾക്ക് എപ്പോഴും ദുസ്സഹമായിരുന്നു. തന്റെ കുട്ടിക്കാലം താൻ സുഖമായിക്കഴിച്ചതും തന്റെ അമ്മയമ്മമാർ അവരുടെ അവസാനകാലങ്ങൾ നയിച്ചതുമായ ആ ഭവനത്തിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതയെപ്പറ്റി എന്തായിരുന്നു അവളുടെ വലിയപേടി. ആ വീടിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചാൽ മതി, ഫരിണാക്കി കരഞ്ഞുതുടങ്ങും.

ആ സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു അപേക്ഷ കിട്ടിയപ്പോൾ അവൾക്കു സന്തോഷത്താൽ കണ്ണുനീർ താനെ പുറപ്പെട്ടു. അവൾ ആ വേലക്കാരിയോടു വളരെ നന്ദിപറഞ്ഞു. 'ഈ സമ്മാനം സ്വീകരിക്കു

ന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് എനിക്ക് തീർച്ച. എങ്കിലും എനിക്ക് എന്റെ പഴയ വീടിനോടുള്ള സ്നേഹം നശിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദാനം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നിന്റെ എഴുമാനൻ ചിരഞ്ജീവിയും ഭാഗ്യവാനുമായി ഭവിക്കട്ടെ' എന്ന് അവൾ ആ വേലക്കാരിയോടു താഴ്മയോടെ സംസാരിച്ചു. വേലക്കാരി യാത്ര പറഞ്ഞുപോയി. അമല ഇതെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടുനിന്നിരുന്നു. അവൾ അമലയോടു 'എനിക്ക് തന്നെ ആ വീട്ടിൽ താമസിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് അമലയ്ക്കു ഏതൊരു കണിപ്പുവാണ്?' എന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. അമല അതിനു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേന്ന് അവരെല്ലാവരും ഫരിണാക്കിയുടെ പഴയ വീട്ടിലേയ്ക്കു മാറിപ്പോയത്. എങ്കിലും, അനാവശ്യമായി പുരസ്കാരങ്ങൾ ഭവനത്തിൽ ചേർക്കുകയും അവിടുന്നു കനം വാങ്ങിയതെന്നും ഫരിണാക്കി അമലയോടു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുപിട്ടു.

പഴയ ഭവനത്തിൽ താമസം തുടങ്ങിയതിനുശേഷം ഫരിണാക്കിയുടെ തീർത്ഥാടനം സുഗമമായിരുന്നു. അത് അമലയുടെ പണത്തിനുള്ള പ്രയാസമില്ലാത്തതാണ്. ഒരു ദിവസം അമല ഫരിണാക്കിയോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'അല്ലയോ ഫരിണാ! നീ ഇനി അശേഷം പ്രസന്നനായി. പണമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു നീ വിഷാദിക്കുന്നു. നീ ഇനി കൂലിവേലയ്ക്കും മറ്റും ചേർക്കുകയും വേണ്ട. എനിക്ക് രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു ജോലിയുണ്ട്. ധാരാളം സമ്പാദ്യം ഉണ്ട്, ഇവിടെത്തെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ നടത്തിക്കൊള്ളാം. എങ്കിലും നീ എന്നും എന്റെ എഴുമാനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളണമെന്ന് ഇവിടെ

യ്ക്കണം. ഫരിണാക്കിയ്ക്ക് ഇതിന്റെ സാ
രം മുഴുവൻ മനസ്സിലായില്ല. പണമാണെ
ങ്കിൽ അമലയുടെ പക്കൽ ധാരാളം കാണ
നാണ്ട്. ഫരിണാക്കിയ്ക്ക് പലവിധത്തിലു
ള്ള ഒറ്റക്കുകുറ്റം തോന്നിത്തുടങ്ങി. എങ്കി
ലും ഒന്നാം തെളിഞ്ഞില്ല. എല്ലാം സംഗ
തിപോലെ വരട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു സ
മാധാനിച്ചു ഫരിണാക്കിയും സപസ്ഥനാ
യിരുന്നു.

VII

ഫരിണാക്കിയുടെ വിചാരം കഴി
ഞ്ഞിട്ടു കൊല്ലം അഞ്ചു കഴിഞ്ഞു. അ
ഞ്ചാം കൊല്ലം തികയുന്ന മേടമാസം അ
ഞ്ചാം തിയ്യതി ആയി. ഒരു ദിവസം വൈ
കുന്നേരം അവർ ഇതിനെപ്പറ്റി ഗാഢമാ
യി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടും ഇനി വരാൻ
പോകുന്ന സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ
പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടും വിചാരമനയായി ഇ
രിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. നേരം സന്ധ്യയായി. പ
ക്കികൾ തങ്ങളുടെ കൂടുകൾ തേടിത്തുട
ങ്ങി. അന്ധകാരം പതുക്കെ വരുന്ന തുട
ങ്ങി. നിശ്ശബ്ദത ദിക്കുകളും പ്യാപിച്ചു. അ
മല വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി എത്തിച്ചേർന്നു. വിചാ
രമനയായ ഫരിണാക്കിയിൽനിന്ന് അവ
ർ അറിയാതെത്തന്നെ അവളുടെ വിചാ
രങ്ങൾ വാക്കുകളായി പുറപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. 'ക
ലശ്രമവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം നാളെ എ
നിക്ക് വിചാരമോതിരം ധരിയ്ക്കാം. എങ്കി
ലും ഞാൻ അതു ധരിയ്ക്കുമോ? എന്താണ്
അവഗ്രഹം? എന്തു ഗുണമാണ് എന്നിട്ടു കി
ട്ടുവാനിരിയ്ക്കുന്നത്? എന്റെ ഭർത്താവിനെ
അതു കണ്ടു കാണുവാൻ സംധിയ്ക്കുമായി
രിയ്ക്കാം! പക്ഷെ എനിക്ക് എന്തുവേണം
അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ട്? എന്തിനാണ് എ
ന്റെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴും മറ്റൊരാളുടെ

രൂപം കളിയാടുന്നത്! അല്ലയോ! ചപല
മായ മനസ്സേ! നിന്റെ ധിക്കാരം ഒറ്റയ്ക്കാ
തന്നെ. ആ മായ വേഗത്തിൽ മാറുക
കൂടുക. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മഹാപാത
കി ആയിത്തീരും. ഇത്രയും ആയപ്പോൾ
അമല പരിശ്രമത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി
കാടി അകത്തേക്കി.

അമല—ഇതു നല്ല രസംതന്നെ. എനി
ക്കിതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.
ഇനി എന്തല്ലാമാണാവോ സംഭവിയ്ക്കു
വാൻ പോകുന്നത്.

ഫരിണാക്കി—ഉം; എന്താ സംഗതി.
അമല—കണ്ടില്ലേ അനവധി ദാസന്മാരോ
ടും ദാസിമാരോടുംകൂടി നിന്നെ രാജമന്ദി
രത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു മ
ഹാരാജാവ് ഒരു പല്ലക്കയച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്.
ഫരിണാക്കി—അമലേ: വിഡ്ഢി! നിനക്കു
ഭ്രാന്താണ്! എന്നെ രാജമന്ദിരത്തിലേ
യ്ക്കു കൊണ്ടുപോകയോ! നല്ലകഥ! എന്തു
കാര്യത്തിനാണ് ഈ പാപിയായ പി
ച്ചക്കാരത്തിയെ പല്ലക്കിൽ കൊണ്ടുപോ
കുന്നത്!

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും രാജാ
വിന്റെ ദാസികളിൽ ഒരുവൾ ഫരിണാ
ക്കിയുടെ സമീപത്തേക്കി. അവൾ ഇപ്ര
കാരം പറഞ്ഞു. 'മാധവദേവമഹാരാജാ
വു ദീപ്തയുഷ്മാനായി ഭവിച്ചു. ഫരി
ണാക്കിയെ തൽക്ഷണം രാജസന്നിധി
യിൽ പ്രവേശിപ്പിയ്ക്കണമെന്ന് ആ തിരു
മേനി കല്പനയായിരിയ്ക്കുന്നു. പല്ലക്കും ആ
ളുകളും തയ്യാറുണ്ട്. വേഗം പുറപ്പെടുക
തന്നെ'. ഫരിണാക്കി വളരെ പരിശ്രമിച്ച്
അല്പംനേരം സ്കന്ദിച്ചുനിന്നുപോയി. രാജ
കല്പനയെതിരില്ലെന്ന് അവൾക്ക് അറി
യാം. അവൾ ഉടനെ പുറപ്പെട്ടു. പ്രത്യേ
കിച്ചു മാധവദേവരാജാവ് സത്യസന്ധനും

ധർമ്മിഷ്ഠനും സദാചാരനിഷ്ഠയോടുകൂടിയ വനം ദയാലുവും ആണെന്ന് അവർ ധരിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അശേഷം ഭയപ്പെടാതെ തന്നെ അവർ പുറപ്പെട്ടു. രാജാവ് സദ്യുത്തനായിരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, അനാഥകുടുംബം അർപ്പണകർമ്മം പ്രത്യേകം തപസ്സുത്തോടുകൂടി പരിപാലിക്കുന്നതിനു സദാജാഗ്രതനും ആയിരുന്നു. “അമ്മേ! നീ കൂടി പോരണം. ഞാൻ രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി എന്താ നിശ്ചയമായൊരു രാജഭക്തിയും സത്യനിഷ്ഠയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതോടുകൂടി എന്റെ ഭയവും തീർന്നു.”

അമ്മേ ഒന്നിച്ചു ഹരിണാക്ഷി പല്ലക്കിൽ കയറി രാജമന്ദിരത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. വളരെ ആഡംബരത്തോടുകൂടിയാണ് അവളെ രാജഭട്ടന്മാർ കൊണ്ടുപോയത്. ഒരു ഭടൻ അവർക്കു പിന്തുടർന്നു. വിചാരം രാജാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു ഭാസിക്കാൻ അവളെ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. എന്നിന്നാണ് തന്നെ ചരത്തിയതെന്നു അശേഷം അറിയാതെ ഹരിണാക്ഷി പരിഭ്രമിച്ചു. എങ്കിലും യാതൊരു ദുഷ്ടഭയത്തോടും കൂടിയല്ലെന്ന് അവർക്കു നല്ല ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വിശേഷിച്ചു അവർക്കു അവിടെ കണ്ടതും കേട്ടതും അതുവരെ അനുഭവിച്ചതുമെല്ലാം അവളിൽ അതൃപ്തികരമായ ഒരു സന്തോഷത്തെ അല്ലാതെ ദുഃഖത്തോടുകൂടിയ ഭയത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല.

VIII

മാധവദേവരാജാവിന്റെ പ്രശാന്ത ഗാംഭീർയ്യാലോകം ഹരിണാക്ഷിയെ അത്ഭുതം ആകർഷിച്ചു. അരോഗശ്രദ്ധഗാത്രമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശാലമായ നെറ്റിത്തടം താൻ ഒരു ബുദ്ധിശാലിയായിരുന്നെ

ന്നും, ഉഭയ തുടർത്ത കണ്ണുകൾ താനൊരു ധീരനായ യോദ്ധാവെന്നും തെളിയിച്ചു. അന്തഃപുരവാസിയായ ഒരു ഹരിതയുവതിയ്ക്കു ഇപ്രകാരമുള്ള പുരുഷകേസരികളെ കാണുവാൻ പോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. തന്റെ അന്തഃപുരത്തിൽ കൂടി ഇത്രയും രൂപലാവണ്യമുള്ള തന്മണിമണികൾ ഇല്ലെന്ന് അവളെ കണ്ട ക്ഷണത്തിൽ രാജാവിനും ബോദ്ധ്യം വന്നു. ഗൗരവം അശേഷം വിടാതെ രാജാവു ഹരിണാക്ഷിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി ഇപ്രകാരം ചോദ്യം ചെയ്തു.

രാജാവ്:—നീയാണോ ഹരിണാക്ഷി?

ഹരിണാക്ഷി:—അടിയൻ അവിടുത്തെ തൃപ്താദികേതയായ ഭാസി ഹരിണാക്ഷി ആണ്.

രാജാ:—ഞാൻ നിന്നെ വരുത്തിയത് എന്തിനാണെന്ന് അറിയാമോ? നീ നിന്റെ വിവാഹം നടന്ന ആ രാത്രി കാണുന്നുണ്ടോ.

ഹരി:—തിരുമേനി! അടിയൻ കാണുന്നുണ്ട്.

രാജാ:—അന്നുരാത്രി ആനന്ദസ്വാമി നിന്നു കണ്ടതന്നെ ആ മോതിരം ഇപ്പോഴും കൈവശം ഇല്ലേ?

ഹരി:—തിരുമേനി! അത് അടിയന്റെ പക്കൽ ഉണ്ട്. പക്ഷെ അതെല്ലാം എത്രയും ഗോപ്യമായി നടന്ന സംഗതികൾ ആണല്ലോ. തിരുമേനിക്ക് ആ കാര്യം എന്തിനെ ബോധിപ്പാൻ ഇടയായെന്ന് അടിയൻ അറിയില്ല.

രാജാ:—ആ മോതിരം എവിടെ ഇവിടെ തന്നെ.

ഹരി:—അത് അടിയൻ വീട്ടിൽ വെച്ചിരിക്കുകയാണ്. അഞ്ചുകാലം തികയുന്നതിന് ഇനിയും ഒന്നാണു മണിക്കൂർ കൂടി കഴിയണം അതിനുമുമ്പ് അടിയൻ

ന്ന് ആതു യമിസ്സുവാൻ അർത്ഥമായില്ല.
രാജാ—ആട്ടെ കൊള്ളാം. അന്ന് ആനന്ദ
സ്വാമി നിന്റെ ഭർത്താവിന്നു കൊടുത്ത
മോതിരം കണ്ടാൽ നിനക്ക് തിരിച്ചറി
യാമോ?

ഫരി—രണ്ടു മോതിരങ്ങളും എല്ലാകൊ
ണ്ടും ഒരുപോലെ ആയിരുന്നു. അതു
കൊണ്ട് അടിയന്ന് എടുപ്പത്തിൽ തി
രിച്ചറിവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

രാജാ—ഇതാ നോക്ക! ഇതാണോ ആ മോ
തിരം?

ഫരി—മഹാരാജാവേ! തീർച്ചയായും ഇത്
എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മോതിരമാണ്.
ഇതു തിരുമേനിക്ക് എങ്ങിനെ കിട്ടി എ
ന്ന് അടിയന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഈ
മോതിരം കണ്ടതുകൊണ്ട് അടിയൻ ഒ
രു വിധവയാണെന്ന് അനുമാനിയ്ക്കേ
ണ്ടിവരുന്നു. അടിയന്റെ ഭർത്താവിന്റെ
മരണാനന്തരം ഈ മോതിരം നാട്ടാ പാ
രപ്പുകാരം (ഉടമസ്ഥൻ ഇല്ലാത്ത മുതൽ
പണ്ടാരവക) തിരുമേനിയുടെ കൈവ
ശം വന്നതാണെന്ന് അടിയൻ വിശ്വ
സിക്കുന്നു. ജീവനുണ്ടെങ്കിൽ അടിയ
ന്റെ ഭർത്താവ് ഈ മോതിരം കൈവി
ടുവാൻ വഴിയില്ല തീർച്ചതന്നെ.

രാജാ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) അല്ലയോ സ്ത്രീ
രത്നമേ! എന്റെ വാക്ക് വിശ്വസിച്ചാ
ലും നീ ഒരു വിധവയല്ല.

ഫരി—എന്നാൽ അടിയന്റെ ഭർത്താവ്
അടിയനെക്കാരും വലിയ ദാമിത്രത്തിൽ
പെട്ടു വച്ചയുണ്ടായിരിക്കണം. നിവ
ർത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം അ
ത് വിററിയിരിക്കണം. കഷ്ടം!

രാജാ—നേരെ മറിച്ചു നിന്റെ ഭർത്താവു വ
ലിയ ധനവാന്മാകുന്നു.

ഫരി—എന്നാൽ തിരുമേനിക്ക് ഈ മോ
തിരം കിട്ടിയത് ഒന്നുകിൽ ശക്തി ഉ
പയോഗിച്ചിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ ചതിപ്ര
യോഗംകൊണ്ടോ ആയിരിക്കണം.

രാജാ—(അൽഭുതത്തോടുകൂടി) നീ അശേ
ഷം കഥയില്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയാണെന്ന

തിന്നു സംശയമില്ല. മാധവദേവരാജാ
വു കള്ളനും ചതിയനും ആണെന്ന് ഇ
തുവരെ ആരും പാഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഫരി—ക്ഷമിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ മോതി
രം എങ്ങിനെ തിരുമേനിയ്ക്കു ലഭിച്ചു.

രാജാ—ആനന്ദസ്വാമി നിന്റെ വിവാഹ
ദിവസം രാത്രി എന്റെ കൈവിരലിൽ
ചേർത്ത മോതിരമാണിത്.

ഫരി—(നാണിച്ചു തല താഴിക്കൊണ്ട്)
അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! അവിടുത്തെ
ദാസിയുടെ അപരാധങ്ങൾ ചൊറുത്ത
രുളേണമേ! അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്ത
പോലെ അടിയൻ കഥയില്ലാത്ത ഒരു
പെണ്ണാകുന്നു. അറിവില്ലായ്മയാൽ ചെ
യ്ത അപരാധങ്ങൾക്കു തിരുവുള്ളം തെ
ളിഞ്ഞു ക്ഷമകല്പിക്കേണമേ?

താൻ മാധവദേവരാജാവിന്റെ മ
ഹിഷിയാണെന്നു കേട്ടുഫരിണാക്കിഅൽഭു
തപരവശമായി. എങ്കിലും അതുകൊണ്ട്
അപരാധം അശേഷം അഭിമാനമോ സ
ന്തോഷമോ ഉണ്ടായില്ല. നേരെ മറിച്ചു
അതു കേട്ടപ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സിടി
ഞ്ഞു കുറെ നേരം അന്ധയായി നിന്നു. അ
വളുടെ മനസ്സു പലവിധമായ ചിന്തകളാ
ൽ ഇളക്കപ്പെട്ടു. “ഇത്രകാലവും ഞാൻ പൂ
രണനിൽനിന്നു വേർപിട്ടു ദൂരത്തിരുന്നു എ
ങ്കിലും ഇതുവരെയും ഞാൻ ആരെയും വി
വാഹം ചെയ്തതുമില്ലായിരുന്നില്ല. അന്യോ
ന്യായനുരാഗമില്ലാത്ത ഒരു ദേവതയുടെ ശോ
ചനീയാവസ്ഥ എന്തെന്ന് ഇപ്പോൾ എ
നിക്കു കഷ്ടമേ! അറിയേണ്ടിവന്നു. വിശേ
ഷിച്ച് എന്റെ മനസ്സിണങ്ങി ഞാൻ മന
സ്സുകൊണ്ടു വരിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ ഭർത്താവു
പുരുഷൻ അരക്കുന്നു. ഞാൻ എങ്ങിനെ മ
രൊറാരുത്തണെ സ്ത്രീമനസ്സേ! ഞാൻ എത്ര
വിധം മരൊറാരുത്തന്റെ ഭാര്യയായിരുന്ന്
അവന്റെ ഭവനസുഖത്തിന്നു കോടാലിയാ
യി കുഴിയ്ക്കും?” ഇപ്രകാരം ഫരിണാക്കി
പലതും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോ
ൾ രാജാവ് അവളെ നോക്കി ഇപ്രകാരം
പാഞ്ഞു.

രാജാ—ഹരിണാക്ഷി! നീ എന്റെ ഭാര്യയാകുന്നു. നിന്നെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പ് എനിക്ക് നിന്നോടു ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചാണുണ്ട്. നീ ദയവുചെയ്ത് അവയെല്ലാം ഉത്തരം പറയണം. നീ വടകൂട്ടി കൊടുക്കാതെ എത്ര സന്ധത്തിനേക്കാണു് പുറന്തെരുവു വീട്ടിൽ താമസിയ്ക്കുന്നതു്? നിന്റെ ഇഷ്ടമായ അമല എന്നിന്നാണു് ഏറ്റുപോഴും പുറന്തെരുവു വീട്ടിൽ പോയ്ക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതു്.

ഹരിണാക്ഷി ഉജ്ജ്വലിച്ചു മുമ്പാകെ. ഉണക്കിയ പനയോലപോലെ അവളുടെ മുഖം വിളി. അയോമുഖിയായി ഉത്തരം പറയുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാതെ കുറെ നേരം നിശ്ശേഷമായിനിന്നു. “ഇദ്ദേഹത്തിന്നു അറിവാൻ പാടില്ലാത്തതു് ഒന്നും ഇല്ലാതെ ദൈവമേ” എന്നു് അവൾ മനസ്സിൽ ആലോചിച്ചു.

രാജാ—ഇതിലും ഗൌരവമേറിയ സംഗതി ഇനിയും ഉണ്ടു്. ചോദിയ്ക്കും. വിവരം കഴിഞ്ഞു യൌവനയുക്തയായ നീ ഏങ്ങിനെ ആണു്, എന്നിന്നാണു്, പുറന്തെരുവു വീട്ടിൽനിന്നു വളരെ വിലപിടിച്ച ഒരു അമല സമ്മാനമായി സ്വീകരിച്ചതു്.

ഇത്തവണ ഹരിണാക്ഷിയ്ക്കു ശ്വാസം നേരെ വീണു. അവൾ തല ഉയർത്തിയെഴുന്നേറ്റു. അവലംബിച്ചു് ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഹരി—തിരുമേനി സമുജ്ജ്വലിച്ചൊന്നിടത്തു് അടിയൻ ഇപ്പോൾ ബോധ്യമായി. അടിയൻ അതു സ്വീകരിയ്ക്കാതെ തരിച്ചു യജ്ഞകരണമു് ചെയ്താൻ.

രാജാ—അങ്ങിനെ അല്ല. നീ അതു് എനിയ്ക്കു വില്ലുകയാണെന്നായതു്. ഇതാണു് ആ മല. അല്ല! സൂക്ഷിച്ചു നോക്കൂ!

ഹരി—(പരിഭ്രമത്തോടും ഭയത്തോടുകൂടി) തിരുമേനി! അടിയനാണോ ഈ മല തിരുമേനിയ്ക്കു വിറയ്ക്കു?

രാജാ—അല്ല. നിന്റെ ദാസിയും, ദൂതിയും

ആയ അമലയാണു് വിറയ്ക്കു. ഞാൻ അവൾക്കു് ആളെ അയയ്ക്കട്ടെ?

ഹരി—(തന്നെ വളരെ സഹായിച്ച അമലയെ കറുപ്പുപ്പട്ടത്തു നൂട്ടു പാലമെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു്) വേണ്ട. അടിയൻ കുറാം സമ്മതിയ്ക്കുന്നു. അടിയന്റെ ആവശ്യവും ഉപദേശവുംപ്രകാരമാണു് അവൾ ആ മല വിറയ്ക്കു. അടിയൻ കുറക്കാരത്തിതന്നെ.

ഈ ഉത്തരം കേട്ട രാജാവു് വളരെ അതൃപ്തപ്പെട്ടു.

രാജാ—സൂക്ഷ്മമെന്നോഗതികൾ അറിയുന്നതിന്നു വളരെ പ്രയത്നംതന്നെ. വിവരം കഴിഞ്ഞു നീ എങ്ങിനെയാണു് ആ സമ്മാനം സ്വീകരിച്ചതു്. ഇനിയും ആ ചോദ്യത്തിന്നു നീ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഹരി—അദ്ദേഹത്തിന്നു് എന്റെ നേരെ തോന്നിയട്ടെ അനേകതവയും അഗാധവും ആയ പൂജ്ഞാസംഗത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ സൂചകമായി ഞാൻ ആ ദാനം മനസ്സോടെ സ്വീകരിച്ചു.

രാജാവിന്റെ അതൃപ്തം പരിഹസിച്ചു വെച്ചു.

രാജാ—എന്താ നീ പറഞ്ഞതു്? എന്താതിരി അനേകതയെപ്പറ്റിയൊന്നു് നീ ചോദിയ്ക്കുന്നതു്.

ഹരി—അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! അടിയൻ നിത്യവും വീചയും ആയ ഒരു സ്ത്രീയാകുന്നു. അടിയൻ തിരുമേനിയുടെ ഭാര്യയാകുന്നതിന്നു് അർഹതയല്ല. അടിയൻ എന്നും അവിടത്തെ ദാസിയും അടിമയും ആകുന്നു. വിടകൊള്ളുന്നതിന്നു് അടിയൻ ദയവായി അനുവാദം തരണം. തിരുമേനി അടിയനെ വിവാഹം ചെയ്തു കാര്യം മറന്നുകളയണം. അങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തിരുമേനി പല്ല വിധത്തിലും മനസ്സിനേ സമാധാനപ്പെടുത്തണം.

ഹരിണാക്ഷി രാജാവിനെ തടഞ്ഞു കൊടുത്തു രാജസന്നിധിയിൽനിന്നു പോക

വാൻ ആരംഭിച്ചു. അതു കണ്ടു, രാജാവിന്റെ, അതുവരെ വിവിധവികാരങ്ങളാൽ വികൃതമായിരുന്ന, മുഖം ഒരു ഇളം പുഞ്ചിരിയാൽ പരിവേഷിതമായി. സാദിക്കവയ്ക്കത്തെ രാജാവു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ചിറകേട്ടു ഫരിണാക്കി പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അപ്പോൾ രാജാവ് അവളെ നോക്കി മൃദുസ്വരത്തിൽ സ്നേഹഭാവത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

രാജാവ്—ഫരിണാക്കി! ഭവതി എന്ന നീ ശയ്യമായും തോല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ഇരുവരും നമ്മുടെ ബന്ധിസാമന്ത്രിയെ അന്യോന്യം പരീക്ഷിച്ചു. നീ എന്നെ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ. പോകുവാൻ വരട്ടേ. ക്ഷമിക്കൂ. നീ ഒരിക്കലും നീചയുടേ നികൃഷ്ടയുടേ അല്ല. ഞാൻ നിന്റെ ഭർത്താവും അല്ല. ഫരിണാക്കി! പോകുവാൻ വരട്ടേ.

ഫരിണാക്കി—മഹാരാജാവേ! അങ്ങനെയെന്നെങ്കിൽ ഈ ചെപ്പടിപ്പകളുടെ അർത്ഥമെന്തെന്നു തിരുമേനിയുടെ അടിമയായ അടിയന്നു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുവാനുപേക്ഷിക്കുന്നു. അടിയൻ ഒരു സാധുസ്ത്രീ ആകുന്നു. ധീരനായ ഒരു രാജപുത്രൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിമയായ ഒരു സാധുസ്ത്രീയുടെ ബുദ്ധിമതിനെയും പരിഭ്രമവും കണ്ട് ആനന്ദിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്ന് അടിയൻ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

രാജാവ്—എന്നെപ്പോലുള്ള ചില രാജാക്കന്മാർക്ക് ഇപ്രകാരമുള്ള മായാപ്രയോഗങ്ങൾ ചില അവസരങ്ങളിൽ രസപ്രദങ്ങളും ഉപകാരപ്രദങ്ങളും ആയിരിക്കാം. അതു പോലെ. വേറെ ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ. ഏകദേശം ആറു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു നീ നിന്റെ ആഭരണപ്പെട്ടിയിൽ ഒരു കടലാസ്സു കണ്ണും കണ്ടില്ലേ. അതു ഇപ്പോഴും നീ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടോ.

ഫരിണാക്കി— മഹാരാജാവേ! അങ്ങനെയൊന്നു തന്നെ. എന്റെ പക്കൽ ആ കടലാസ്സ് ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്.

രാജാവ്—ശരി. വളരെ നന്നായി. പല്ലുക്ക് പടിഞ്ഞാൽ തയ്യാറാണ്. വീട്ടിൽപോയി ആ കടലാസ്സും മോതിരവും എടുത്തുകൊണ്ടു വരിക. അതിനുശേഷം ഞാൻ എല്ലാം വിശദമാക്കിത്തരാം.

IX

ഫരിണാക്കി രാജശാസനം അനുസരിച്ചു പല്ലുക്കൽ കയറി സ്വഗൃഹത്തിലെത്തി. അവൾ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന അംഗുലിയും കടലാസ്സു തുണ്ടും പെട്ടി തുറന്നെടുത്തു. സമയം കളയാതെ ഇതിന്റെ എല്ലാം ആന്തരമായ അർത്ഥം എന്താണെന്നറിയുന്നതിനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയുടെ ഫരിണാക്കി തിരിച്ചു രാജഗൃഹത്തിൽ എത്തി. ആ കടലാസ്സു കണ്ണും അവൾ സവിധയം രാജമന്ത്രിയിൽ അർപ്പിച്ചു. രാജാവു ആ കടലാസ്സു വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടെ പരിശോധിച്ചു. അതിനുശേഷം വേറെ ഒരു കണ്ണും കടലാസ്സോടുകൂടി ആട്ടിത്തെ തുണ്ടു ഫരിണാക്കിക്കു രാജാവു തിരിച്ചുകൊടുത്തു. രണ്ടു കണ്ണുങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു വെച്ചു വായിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം അവളോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്രകാരം ചെയ്തപ്പോൾ രണ്ടും വളരെ ചേർന്നു കാണപ്പെട്ടു. ഭയത്തോടും അതൃപ്തിത്തോടുംകൂടി അവൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

(‘ഗ്രാമങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയിൽനിന്നു) നിങ്ങളുടെ ആലോചനകൾ ആവർത്തനങ്ങൾ എന്ന ഞാൻ അറിയുന്നു. (ഫരിണാക്കിയെപ്പോലുള്ള ഒരു സ്വപ്നവിഗ്രഹത്തെ അധികകാലത്തേക്ക് ഒരു വിധവയാക്കുന്നതു നന്നല്ല. അവളുടെ പി(വ്രാഹ്മണശാക്തീകരമാകുന്നു). ഗ്രാമസ്ഥിതികൊണ്ട് അവൾ നന്നെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഒരു വിധവയാകും. എങ്കിലും അഞ്ചുകൊല്ലത്തേക്കു ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ (അന്യോന്യം കാണാതിരുന്നാൽ) ഈ കച്ചുത്തിൽനിന്ന് ഒഴിയുന്നതിന് (അവർക്കു സാധിക്കുന്ന) ഒരു വഴി ഞാൻ ഉപദേശിക്കാം’.

ഫരിണാക്കി പറയുന്നതിനെയുപോൾ രാജാവ് അവളോടു ‘ഈ കടലാസ്സു നീ

നേരം രേഖി മണി ഉതിരുന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ആ പ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവൻ വെള്ള തോപ്പിലേക്കു കണപ്പെട്ടു. അതുവരെയു ന്നുള്ളൊരുതരം രാജമന്ദിരത്തിൽ പെട്ടന്ന് ഒരു ബഹളമുണ്ടായി. പലവധമായ വാദ്യഘോഷങ്ങൾ നാലുപേരും കേട്ടുതുടങ്ങി. അപ്പുറമുള്ളതും ഭരണികളും എല്ലാവരും മകളായി ഉത്തരിൽ കേൾക്കപ്പെട്ടു. സംഗീതമിടശ്ശിനാലായ ഭാഗവതം നടന്നു ഗീതമധ്യസ്തനായി ശ്രോതാക്കൾ ആനന്ദമിതരായി ഭവിയ്ക്കുന്നതിനായി ഇതെല്ലാം കേട്ടു വല്ലാത്ത പരിഭ്രമമുണ്ടായി. എങ്കിലും ഇതുവരെ അനേകം പുരുഷന്മാരെക്കുറിച്ചു വല്ലാത്ത ഇനിയും വരാനില്ലെന്നും അവർക്കു വേണ്ടിയുള്ളതെല്ലാം ഉണ്ടെന്നും അറിയാതെ.

രാജാ — ഇതാ പതിനെന്നു മണി അടിച്ചു. നിന്റെ ഭർത്താവ് ഇവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നു. അവനെ കണ്ടുവാനുള്ള ശ്രമമുണ്ട്. സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ അകത്തു പ്രവേശിച്ചാലും.

ഇതിനിടയ്ക്കു ഹരിണാക്ഷി നിന്നിരുന്ന വിശാലമായ മുറിയുടെ പിൻവശത്തുള്ള ഒരു വാതൽ തുറക്കപ്പെട്ടു വിശേഷമായി അലക്കിയിരുന്ന ആ മുറിയിൽ കോമളനായ ഒരു യുവാവ് നിന്നിരുന്നു. “ഹരിണാക്ഷി! ഇതാ നിന്റെ ഭർത്താവ്. സാദരം വരിച്ചാലും” എന്ന് അടുത്തുനിന്നിരുന്ന രാജാവു ഹരിണാക്ഷിയോടു പറഞ്ഞു.

ഹരിണാക്ഷി തല ഉയർത്തിനോക്കി. ഹാ! അവൾ ആരെ ആണ് കണ്ടത്! എന്ത്! സ്വപ്നം കാണുകയായിരിക്കുമോ! ബാല്യത്തിൽ താനൊന്നിച്ചു കളിച്ചവളുണ്ടെന്നും, താൻ നിമിത്തം നാടുവിട്ടുപോയവനും, താൻ ഹൃദയത്തിൽ കുടിവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നവനും ആയ ആ പുരുഷനെ അല്ലേ അവൾ മുഖത്ത് കാണുന്നത്. അതേ! അല്ലാതെ ആരെയെന്ന്! ഹരിണാക്ഷിയെപ്പോലെതന്നെ പുരുഷനും സന്തോഷസാഗരത്തിൽ നിമഗ്നനായി. ഇതെല്ലാം എന്തോ മായയായിരിക്കുന്നു എന്നെ സംശയിച്ചു നിന്നുപോയി. അന്യോന്യം നോക്കുന്നതിനോടും സാരിക്കുന്നതിനോ അവർക്കു ശക്തിയുണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ കുറച്ചുദൂരം രണ്ടുപേരും നിന്നു.

രാജാ — പുരുഷാ! ഹരിണാക്ഷി നിന്റെ ഹൃദയപുറത്തുള്ള സർവ്വപ്രേമത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും സർവ്വഥാ അർപ്പണം. ഈ കാലത്തിനിടയ്ക്കു ഞ്ങളുടെ കഷ്ടതകൾക്കിടയ്ക്കായിരുന്നെങ്കിലും അവൾക്കു വാൻദവേരിലുള്ള സ്നേഹം അല്പമെങ്കിലും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവളുടെ സകല നടപടികളും സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള എനിക്ക്, അവളുടെ മനസ്സിൽ നിന്നുപോയതെ ഇതുവരെ യാതൊരാരും അല്പനേരത്തേക്കുപോലും സ്ഥലം കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നു സന്ദേഹ്യം പാർയ്ക്കും. നിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം ഞാൻ

അനാവശ്യമായി ഒട്ടധികം അവളെ പരീക്ഷിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു. രാജവദവിയാകട്ടെ, അളുവാൻ ദ്രവ്യസമ്പന്നിയാകട്ടെ അവളെ ആകർഷിച്ചില്ല. അവൾ എന്റെ ഭാര്യയാണെന്നും അവളിൽ എനിക്ക് ദോഷശങ്കയുണ്ടെന്നും ഞാൻ അവളോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു. ഞാൻ പറഞ്ഞ അപവാദത്തിൽ അവൾക്കു നീരസം തോന്നി. സ്ത്രീകൾക്കു സമ്മജമായതായാടുകൂടി ക്ഷമായാചനം ചെയ്തുകൊണ്ടു അവളെ ദയയോടെ അംഗീകരിച്ചു എന്നെന്ന് എന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണ് അപേക്ഷിച്ചു കരിഞ്ഞിപ്പു. അങ്ങിനെ അവൾ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ നിന്നെ അവൾ മാനിരിക്കുന്നു എന്നും നിന്നിൽ അവൾക്കു ദ്രവ്യപ്രേമമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും എനിക്ക് ശങ്കിക്കുമായിരുന്നു. “ഞാൻ നീചയും കലകയും ആകുന്നു. രാജമന്ദിരീ ആകുന്നതിന് അർഹ്യല്ല. എന്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു. “എന്നാണ് അവൾ എന്നോടു സമാധാനം പറഞ്ഞത്. ഹരിണാക്ഷി! നിന്നെ ഞാൻ ഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. അമലയെ ദോഷപ്പെടുത്തുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു വിചാരിച്ച ആ ഇല്ലാത്ത കുറ്റം കൂടി സിംഹിതമായി നിന്റെ വിശാലമനസ്സായ ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു. അനന്തരം ഞാൽ ബന്ധിപ്പെടാത്ത വിവാഹത്തെക്കാൾ അധികം നല്ലതു കഷ്ടതയും ദാരിദ്ര്യവും ആണെന്ന് ഉറപ്പായി ധരിപ്പിക്കുന്ന നിന്റെ നിശ്ചലമായ ദ്രവ്യപ്രേമത്തെ ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. എന്റെ പൊന്നുകുട്ടി! നിനക്കും നിന്റെ ഭർത്താവിനും ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതിന്നു സർവ്വേശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കുമൊരാകട്ടെ.”

ലങ്കാരാജ്യത്തു കച്ചവടാത്മം താമസിച്ചിരുന്ന പുരുഷൻ കാശിയിൽ എത്തി. തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തതങ്ങിനെ ആണെന്നും ആ വർത്തമാനം ഇത്ര ഗോപ്യമായി സൂക്ഷിച്ചു തങ്ങിനെയെന്നും അടക്കി

ശാൽ അടങ്ങിയ ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി അച്ഛനോടെന്നപോലെ ഹരിനാക്കി ആ രാജാവിനോടു തദവസരത്തിൽതന്നെ ചോദിച്ചു. അതിന്നു രാജാവ്, “അത് ആനന്ദസ്വാമിയും പുനരന്തർ അച്ഛനും തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു നടത്തിയതാണെന്നും പുനരന്തർ കാശിയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയത് എന്നുതന്നെ എന്നും മറ്റും അറിവില്ലെന്നും, ചോദ്യം ചെയ്ത സ്വദേശത്തിലാണെന്നുതന്നെ എന്നാണ് ആ വർത്തമാനം നാട്ടുകാർ ചേരുംപോലും അറിയാത്തതെന്നും അജ്ഞാത സവിസ്തരം ഹരിനാക്കിയെ പാഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി.

പുനരന്തർ ഭക്തിപുസ്തകം രാജാവി

നെ നമസ്കരിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “എന്റെ മനസ്സിന്നു അപരിമിതമായ സന്തോഷവും എന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തിയായ വർത്തിതത്വം, എന്നെപ്പോലെ ഭാഗ്യവാനായ ഒരുപയരൻ ഈരാജ്യത്തില്ലെന്നു പറയുവാൻഎന്നെ അർഹനാക്കിത്തീർത്ത മഹാരാജാവേ! സകല ലോകനിയന്താവായ ജഗദീശ്വരൻ തിരുമേനിയ്ക്കു സർവ്വസംപൂർത്തിയും ഉണ്ടാക്കട്ടെ. ഈ ചുരുക്കത്തിൽ ഈ തലയുള്ള കാലത്തോളം അടിയൻ അവിടത്തെ തൃപ്താദഭക്തനും അവിടുന്ന് അടിയന്റെയും ഈ നില്ക്കുന്ന സാധുവായ ഹരിനാക്കിയുടെയും രക്ഷിതാവും ആകുന്നു.

പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ,

ശ്രീ.

മഹാനായ

സൂര്യന്റെ സ്വദേശസ്നേഹം

അർചനീവർമ്മരാജാവ് കാശ്മീരരാജ്യം വാണിരുന്ന കാലത്ത് പെള്ളെപ്പൊക്കം നിമിത്തം പല പ്രദേശങ്ങളിലും ദളിഷ്ടം ഞാലിച്ചിരുന്നു. വെള്ളെപ്പൊക്കമുള്ള കലങ്ങളിൽ സിന്ധുനദിയിലേയും വിതസ്താനദിയിലേയും പെള്ളെ അവിടെ ഇരകൾകളും കവിഞ്ഞൊഴുകി അടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ മുക്കി അവയ്ക്കു നാശംവരുത്തിയെന്നും ഇങ്ങനെ കൊല്ലത്തോടുമുണ്ടാവുന്ന ജലപ്രവാഹം നിമിത്തം കാശ്മീരദേശത്ത് ധാന്യങ്ങൾക്ക് കണക്കില്ലാതെ വിലകൂടി വന്നതുകൊണ്ട് അന്യർക്കും ജനങ്ങൾക്കും ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ കിട്ടാതെ അകാലമരണത്തിന്നു ഇടയായിത്തീർന്നു. ദളിഷ്ടം ബാധിച്ചിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരു പാ നെല്ലിന്നു നാല്പത് ഉറപ്പികവരെ വിലയുണ്ടായി

രുന്നു. പ്രജകളുടെ ദീനപ്രലാപംകൊണ്ട് ഭൂസ്വർഗ്ഗമായിരുന്ന കാശ്മീരരാജ്യം നരകതുല്യമായിത്തീർന്നു. ഈ കഠോരമായ ക്ഷാമകാലത്ത് സ്വദേശസ്നേഹിയും സ്വാതന്ത്ര്യപരിത്രാഗിയും സദാ സ്വദേശസേവാരത്നം ആയ എന്തൊരു മഹാപുരുഷന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടും പ്രയത്നംകൊണ്ടും ദളിഷ്ടമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി ഒരു പാ നെല്ല് എട്ടു ഉറപ്പിക വിലയിൽ കവിയാതെ വില്ക്കാനിടയായിത്തീർന്നുവെന്ന്, ആ ധന്യപുരുഷന്റെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ചുരുക്കവിവരണമാണ്. ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ വിഷയം.

പെരുവഴി അടിച്ചു കോരി ഉപജീവനം കഴിച്ചിരുന്ന സൂര്യ എന്നു പേരായ ഒരു പാമ്പിന്റെ മുലകുടിച്ച് വളർന്നവനും വളരെ താണജാതിയിൽ ജനിച്ചവനും ആ

യ ആ മഹാപുരുഷന്റെ നാമധേയത്തിന് സാഗ്ഗവാസികളായ ദേവന്മാരുടെ യശസ്സിനെയും മലിനമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ മഹാപുരുഷന് പാപങ്ങളുടെ സമ്പന്നനാക്കുവാൻ മാത്രം നീക്കം വേണ്ടി അയാൾക്കു തുടങ്ങിയുടെ മുലകുട്ടിയെ വളർന്നു വന്നതാണെന്നു അറിഞ്ഞിരിക്കാൻ കഷ്ടമുണ്ടാകാൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അയാൾ തന്റെ പൊന്നുമ്മായ പാപങ്ങളെ പൊന്നുമ്മായ പ്പോലെയുള്ള ഭക്തിബലത്താൽ തോൽക്കുകയും ചെയ്തു. തന്നെ പോറ്റി വളർത്തിയ പാപങ്ങളെ മറ്റെ അയാൾക്കുണ്ടായ സ്നേഹത്തിനും നിമിത്തം മഹാപുരുഷൻ പരിചരിക്കാൻ സംഗതി വന്നപ്പോൾ താൻ സത്യം എന്ന പാപങ്ങളുടെ മകനാണെന്നു പറയാൻ അയാൾക്ക് ലേശം കണ്ണിതം ഉണ്ടായില്ല. നീചനായ പറയണം നിന്ദനങ്ങളുള്ള സംഗതിയ്ക്ക് 'സത്യം' ഒരുത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഈശ്വരഭക്തികൊണ്ടും ത്രാഗഭക്തികൊണ്ടും പറയണം ദേവതുല്യനായിത്തീരുമെന്ന് കഷ്ടമുണ്ടാകുന്നതിൽനിന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. ഭക്തന്മാരിൽ പെട്ട് അതു തത്ത്വമായ നന്മൻ പറയ കലർത്തി ജനിച്ചുവന്നാണല്ലോ? നിഷ്ഠനായ ഗുഹാജനാദിശാപനായ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ഇഷ്ടവയസ്സനായിത്തീർന്നില്ലെ? ചണ്ഡാളൻ ഒരിക്കലും നിന്ദനല്ല. തപാസ്വരത്തിൽനിന്നും ത്രാഗഭക്തി തന്റെയും മഹത്തായ തേജസ്സ് ആരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നുവോ അവൻ ബ്രഹ്മതത്ത്വത്തിനുള്ള മലിനമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യാനാണെന്നു നാം എല്ലാവരും നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യരുടെ ജാതിവിഭാഗങ്ങളെ തിരിച്ചറിവുള്ള ഉരക്കല്ലു കമ്മം ഒന്നുമാത്രമാണ്. ഹൃദയത്തിൽ ധരിച്ചവരെല്ലാം ബ്രഹ്മണരെന്നല്ല. 'നയോനിനഃവിസംസ്കാരോ നഭ്രതനചസന്തവിഃ കാരണാദിവിജ്ഞാപ്യ വൃത്തമവതകാരണാ' എന്നാണ് ആപ്തവാക്യം പറയുന്നത്.

പാപങ്ങളുടെ പൊന്നുമ്മകനായ 'സത്യം' ചെറുപ്പത്തിൽ ഉയർന്നു തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമെന്നും ലഭിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സ്വപ്നമായ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം അവൻ ഒരു ഗുഹാജനന്റെ കുട്ടികളെ പാപിക്കുന്ന ജോലിയിൽ ഏല്പിച്ചു. അവൻ പാപങ്ങളുടെ പുത്രനായിത്തീർന്നു എങ്കിലും പ്രതസ്സാദിനിയമങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ച് അത്മശുദ്ധിയെത്താൻ അവൻ കഴിയുന്ന യത്നങ്ങൾ ചെയ്തു. പരോപകാരിയും ആത്മശുദ്ധിയും സ്വദേശസ്നേഹത്തിനും വേണ്ടി തന്റെ മനസ്സും പ്രാണനും ദേഹവും ഒരുപോലെ അർപ്പണം ചെയ്തവനും ആയ സത്യൻ കഷ്ടാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട പാത്രമായിത്തീർന്നു. ചെന്നെ കൂട്ടത്തിൽ അവന്റെ സ്വദേശഭക്തിയും സ്വദേശസ്നേഹവും വളർന്നു വന്നപ്പോൾ സത്യന്റെ നാമധേയം പരമമായുള്ള ജനങ്ങൾക്കു ശ്രീതിമധുരമായി വേറില്ല. കർമ്മശൂന്യനായ സത്യന്റെ ബുദ്ധിമാധുര്യത്തെ കിട്ടി രാജസദസ്സിൽ കേൾപ്പാനിടയായി. ചെന്നെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സമാധാനമായ അവൻ രാജസദസ്സിൽ ഒരു സ്ഥാനവും കിട്ടി. രാജസദസ്സിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ അവന്റെ ബുദ്ധിമുത്തെയും സ്വാർത്ഥത്വവും സ്വദേശഭക്തിയും കണ്ടു മോഹിതന്മാരായി സത്യന്റെ നാലു പുറംകയ്ക്കു അവന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട നല്ല നഗർത്തായ വാക്യങ്ങളെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി.

സത്യൻ ൪ ശ്ലോകത്തിലുള്ള സകല പ്രദേശങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയും അവന്റെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ സിറിയപ്പാറ്റി സുഷ്ടമായ അറിവു സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പല പ്രാപശ്യാനന്മാർക്കു നന്നാത്തതായ ഗ്രാമങ്ങളും, നദികളും, തടാകങ്ങളും, കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും, വയലുകളും കഷ്ടാപണ്ഡിതന്മാരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സത്യന്റെ ദേശസഞ്ചാരത്തെപ്പറ്റി ചരിത്രകാരന്മാർ ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല.

രേഖകൾ അവന്തിമർമ്മാജാവിന്റെ

സദസ്സിൽ കാശ്മീരാജ്യത്തിന്റെ കഷ്ടസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ആലോചന ചെയ്തപ്പോൾ ദിക്ഷത്തിന്റെ മൂലകാരണം ജലപ്രവാഹം ആണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്തു കാശ്മീരാജ്യം സസ്വസ്ഥമായിത്തീർന്നു. തീക്ഷ്ണമുള്ള ഉപായത്തെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സൂര്യൻ പറഞ്ഞു. 'വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ നിർത്തൽ ചെയ്യുവാനുള്ള ഉപായം എന്തിനും ദരിയം. പക്ഷേ ഞാൻ പരമദൈവനാണ്. ദിവ്യൻ ഈ കാര്യം സാധിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല' സൂര്യൻ ഭൂതന്മാരെന്നു പറഞ്ഞ് സഭ്യന്മാർ അവനെ പരിമനസിച്ചു. എങ്കിലും സൂര്യൻ അവരുടെ പരിമാസത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ദിവസംപ്രതി പല പ്രാർത്ഥനകളോടുകൂടി പരാജയപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം സൂര്യനെ വിളിച്ചുവരുത്തി. ജലപ്രവാഹത്തെപ്പറ്റി നിന്റേതാണ് പഠനം. തന്നെ അവനോട് ചോദിച്ചു. തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം ഫലിക്കാത്തതു കാലം അടുത്തു വന്നു എന്ന നിശ്ചയിച്ച സൂര്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. 'ജലപ്രവാഹം നിന്റേതുള്ള ഉപായം എന്തിന്റേതാണ്. എന്നാൽ കാലില്ലാത്ത എന്തെല്ലാമെയുള്ള ദൈവന്മാരാൽ ഈ കാര്യം സാധ്യമാകുന്നതല്ല. എന്താ മനോഹരമായിരിക്കും ഞാൻ ഒരു വഴിയും കണ്ടിട്ടു.' സൂര്യനു ഭൂതന്മാർ പടിഞ്ഞാറായിത്തീർന്നു. സഭ്യന്മാർ മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം അവരുടെ വാക്കിനെ ഗണ്യമാക്കാതെ സൂര്യൻ അദ്ദേഹം കൊടുത്തു അവന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ പരീക്ഷിച്ചു. റിവാൻവേണ്ടി ഇതിനെ പറഞ്ഞു. 'എന്റെ ഭാഗ്യം നിനക്കായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

വല്ല വിധത്തിലും തന്റെ ഉദ്ദേശം മഹാരാജാവിനെ തിരുമനസ്സിലാക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ചാണ് സൂര്യൻ മേൽപറഞ്ഞ വാക്കുകളെ ദിവസേന സഭയിൽവെച്ചു ഉരുക്കിപ്പറഞ്ഞത്. എങ്കിലും സഭാദേശാധികാരി ആയ സൂര്യന്റെ വാക്കുകൾ ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ മഹാരാജാവ് കേൾക്കാനിടയായി. അദ്ദേഹം സൂര്യനെ വിളിച്ചുവരുത്തി. ജലപ്രവാഹത്തെപ്പറ്റി നിന്റേതാണ് പഠനം. തന്നെ അവനോട് ചോദിച്ചു. തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം ഫലിക്കാത്തതു കാലം അടുത്തു വന്നു എന്ന നിശ്ചയിച്ച സൂര്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. 'ജലപ്രവാഹം നിന്റേതുള്ള ഉപായം എന്തിന്റേതാണ്. എന്നാൽ കാലില്ലാത്ത എന്തെല്ലാമെയുള്ള ദൈവന്മാരാൽ ഈ കാര്യം സാധ്യമാകുന്നതല്ല. എന്താ മനോഹരമായിരിക്കും ഞാൻ ഒരു വഴിയും കണ്ടിട്ടു.' സൂര്യനു ഭൂതന്മാർ പടിഞ്ഞാറായിത്തീർന്നു. സഭ്യന്മാർ മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം അവരുടെ വാക്കിനെ ഗണ്യമാക്കാതെ സൂര്യൻ അദ്ദേഹം കൊടുത്തു അവന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ പരീക്ഷിച്ചു. റിവാൻവേണ്ടി ഇതിനെ പറഞ്ഞു. 'എന്റെ ഭാഗ്യം നിനക്കായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അതു തന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചിലവു ചെയ്യാം.' കോശാലയുടേതാണ് ഭാഗ്യമെന്നതിനെ പ്രസ്താവിക്കാൻ സൂര്യനെ എളുപ്പം കൊടുത്തു. ഇത്ര നേരമായിട്ടും കിട്ടിയിട്ടും ആ ദൈവനായ യുദ്ധവിനു ലേശം ഗവ്വുണ്ടായില്ല. അവൻ അതിൽനിന്നു ഒരു വൈഷ്ണവതന്റെ സ്വന്ത സുഖത്തിനുവേണ്ടി എടുത്തിട്ടു പരോപകാരമല്ലാത്ത സൂര്യൻ ആ ധനമെല്ലാം മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കായി ഉപയോഗിച്ചു. വെള്ളപ്പൊക്കത്തിനുള്ള കാരണം ഭൂതന്മാരെ അവൻ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയെടുത്തതുകൊണ്ട് അവൻ ആ ധനമെല്ലാം ചാക്കുകളിലാക്കി തോണികളിൽ കയറി വിതസ്സാനിയിൽ കൂടി യാത്ര ചെയ്തു വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ടു നാശം പ്രാപിച്ചിരുന്ന നന്മകുട്രാമത്തിൽ എത്തി. ദിക്ഷപിരിയെന്നായ ഗ്രാമജനങ്ങൾ കണ്ടു നില്ക്കെ അവൻ ഒരു ചാക്കു സ്വർണ്ണനാണുണ്ടെന്നു പൂഴയിൽ ചൊരിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം യക്ഷോദമെന്ന പേരായ സ്ഥലത്തു ചെന്നു. അവിടെ പൂഴയുടെ ചാൽ വളരെ ദൂരം കല്ലുകൾകൊണ്ടു തുണ കിടന്നിരുന്നു. പൂഴയിൽ കുറച്ചു മാത്രം വെള്ളം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയും അവൻ ഒരു ചാക്കിലുള്ള സ്വർണ്ണനാണുണ്ടെന്നു മഴവനം ചൊരിഞ്ഞു. ഈ രണ്ടു ദിക്കിലുമുള്ള നദീഗർഭം വിതസ്സയുടെ കഴിയിൽ കൂടി വന്നിരുന്ന കല്ലുകൾകൊണ്ടു നിറയപ്പെട്ടിരുന്നു. നദീഗർഭം കല്ലുകൾ വന്നു നിറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വിതസ്സയുടെ വെള്ളമെല്ലാം ഇരുകരകളിൽ കൂടി കവിഞ്ഞൊഴുകി താണ പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടി ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സൂര്യന്റെ ഈ അസാധാരണ പ്രവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കാൻ സഭ്യന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതു മഴത്തു ഭൂതന്മാർ ലക്ഷണമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അവർ ഈ വിധമെല്ലാം മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം സൂര്യന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം എന്താണെന്നു അറിയുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുകയെന്നു നിശ്ചയിച്ച് സഭ്യന്മാരുടെ വാക്കുകളെ അലക്ഷ്യമാക്കി യെയും അവലംബിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായുള്ളു.

ഭിക്ഷുകൊണ്ടു വലഞ്ഞവരും പണത്തിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും ആയ ഗ്രാമജനങ്ങൾ ഉറവുകൾ കൂടുന്നതുപോലെ കൂട്ടുകൂട്ടമായിച്ചേർന്നു സ്വപ്ന്നനാണുങ്ങൾ കയ്യാലാക്കുവാൻ വേണ്ടി മേൽപാഞ്ഞു രണ്ടു ദിക്കുകളിലുമുള്ള നദീഗർത്തിൽ ചാടി അവടെയുള്ള കല്ലുകൾ എല്ലാം വെറുക്കി എടുത്തു പുഴവക്കുകളിൽ കൂടി സ്വപ്ന്നനാണുങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അതിയായ പരിശ്രമം ചെയ്തു. സാധാരണയായി വത്തുകൊല്ലം പണി എടുത്താൽകൂടി തീരമെന്ന വിചാരിയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തതായ കാര്യം ഒരു മാസംകൊണ്ടു നിവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. നദീഗർത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കല്ലുകളെല്ലാം എടുത്തുകളഞ്ഞപ്പോൾ നദിയിലെ വെള്ളം തിരപ്രദേശം വിട്ടു പണ്ടത്തെപ്പോലെ നദീഗർത്തിൽക്കൂടെ വളരെ ഉഷ്ണമുള്ളതിൽ ഭഴക്കിത്തുടങ്ങി. ഭഴക്കിന്റെ ഉഷ്ണകൊണ്ടു ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന ചെറിയചെറിയ കല്ലുകൾ എല്ലാം വളരെ ദൂരം നിങ്ങിപ്പോയി. നദീഗർ വളരെ ആഴമുള്ളതായിത്തീർന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ടു കൊല്ലത്തോറും നാശം പ്രാപിച്ചിരുന്ന നന്ദകം യക്ഷേദം മുതലായ അനേകം ഗ്രാമങ്ങൾ ഈ വിധത്തിൽ അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു സന്ധ്യസമയവും ധാന്യസമയവും ഉള്ളവയായിത്തീർന്നു. തുരന്തമെങ്കിലും കർമ്മമാറ്റത്തെ സുപ്രസിദ്ധമാക്കിത്തീർന്നത് അവരുടെ പ്രവൃത്തിതന്നെയാണ്. സൂര്യന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ഫലിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ അത്യന്തരീതി അനുസരിച്ചു വളരെ ആലോചന ചെയ്ത് ഭാരത പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു വളരെ അരിയു സമ്പാദിച്ചു. നിത്യവും പുതിയതായ ഭാരത പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അവന്റെ ബുദ്ധിജ്ഞ സാധാരണയായ കൂർമ്മ ഉണ്ടായി. എത്രയും പെട്ടെന്ന്

കുറഞ്ഞ ഒരു ശുദ്ധയുവാവിന്നു വളരെ നിപുണനായ ഒരു ശില്പിയുടെ കീഴ്ത്തി സമ്പാദിക്കാനുള്ള സാമത്ഥ്യം ഉണ്ടായി. യശസ്സു തന്റെ സന്താനം വലിച്ചു പാച്ചിയുടെ പോരുകൾക്കു കഴുത്തിൽ കിത്തിമാല ഇട്ടു. സൂര്യനു ഭാരതാണെന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന സഭ്യന്മാർ മൃകഭാവം അവലംബിച്ചു മഹാരാജാവു സന്തോഷഭരിതനായി കർമ്മശൂരനായ സൂര്യനെ വഴിപോലെ ബഹുമാനിച്ചു.

ഭിക്ഷുപീഡിതന്മാരായ ജനങ്ങൾക്കു സൂര്യൻ വളരെ പണം കൊടുത്തു. അവർ അതുകൊണ്ടു സ്വരോജ്യത്തിന്നു സമൃദ്ധിയും ക്ഷേമവും വരുത്തുവാൻ യത്നങ്ങൾ ചെയ്തു തുടങ്ങി. വിതസ്തയുടെ പല ശാഖാനദികളിലും കല്ലുകൾ വന്നു നിറഞ്ഞിരുന്നതെല്ലാം കോരി എടുപ്പിച്ചു. വിതസ്തയിലെ വെള്ളം പല കൈവഴികളിൽക്കൂടി ഭഴക്കി വരുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ഭഴക്കിന് ഭട്ടം വേഗത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സൂര്യൻ തന്റെ ബുദ്ധിബലംകൊണ്ടും ജനങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടും വിതസ്തയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു കല്ലുകൾകൊണ്ട് അണകെട്ടി വെള്ളം പലദിക്കിലുമായി ഭഴക്കിയിരുന്നതിനെ തടഞ്ഞു നദിയിൽ പല ദിക്കിലും നിറഞ്ഞിരുന്ന കല്ലുകൾ നീക്കിച്ചു. അതിന്നുശേഷം വെള്ളം പൂർണ്ണസ്ഥാനത്തിൽ കൂടി വിട്ടു. ഈ വിധത്തിൽതന്നെ സിന്ധുനദിയിലും പ്രവൃത്തി എടുപ്പിച്ചു. വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ട് എത്ര നമലങ്ങളിലെല്ലാം നാശം സംഭവിക്കാൻ വഴിയുണ്ടായിരുന്നവോ അവടങ്ങളിലെല്ലാം പതുതായ പുഴഞ്ചാലുകൾ താണീച്ചു.

വിതസ്തയും സിന്ധുവുമായിച്ചേരുന്ന സ്ഥലം മുഖ് വൈശ്യസ്വാമിയുടെ ഭവനത്തിന്നു സമീപത്തായിരുന്നു. ബുദ്ധിമാന്ദ്രം

അവൻ തന്റെ പോരാത്തയായ ചണ്ഡാലിയെ ഒരിയ്ക്കലും മാനിച്ചു. അവന്റെ മനസ്സിൽ ലേശം ഗർവ്വമോ അഹങ്കാരമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജീവനായവനും വരെ സ്വദേശസേവയാകുന്ന പ്രതം മുടങ്ങാതെ അനുജിച്ച് ഒടുവിൽ മാതാവായ ജന്മഭൂമിയുടെ മടിയിൽ കിടന്നു സൂര്യൻ ദീപ്തനായിയെ പ്രാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കാശ്മീരപണ്ഡിതന്മാർ ഇപ്പോഴും കർമ്മശൂന്യനായ സൂര്യന്റെ കീഴ്ത്തിയെ താഴെ പുറയംപ്രകാരം ലോഹിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

“രാജ്യവാസികൾക്കുവേണ്ടി കാശ്ചല

കൈ കണ്ണത്തുണിനായർ ബി. എ., ബി. എൽ.

പരോപകാരം.

“സന്ദേഹംവേണ്ടപരസ്പരപകാരത്തിനാകത്തക്കതെങ്കിൽ

കിംദേഹംകൊണ്ടൊരുപുച്ഛപ്രാണിനാംക്ഷോണിതനകിൽ”

‘ഉപകാരം’ എന്ന പദം ‘ചെയ്യുക’ എന്നർത്ഥമായ ‘കൃ’ധാതുവിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ‘ഉപ’ എന്ന ഉപസർഗ്ഗപദം തനിയെ നില്ക്കുമ്പോൾ ഒരു വിശേഷാത്മം ജനിഞ്ഞുനില്ക്കുകയും ‘കൃ’ധാതുവിനോടു ചേർന്നപ്പോൾ ‘ഉപകാരം’ എന്ന പദത്തിന്നു ‘പ്രതിഫലമുളളതെ അനുസരണമായി വ്യാപ്തം’ എന്നർത്ഥം വ്യക്തപ്പെടുത്തുവാൻ അതു സഹായമായി നില്ക്കുന്നു. ഓരോ സമയങ്ങളിൽ ഓരോവിധത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കടനങ്ങളാൽ കലുഷഹൃദയന്മാരായുള്ളവരുടെ കരളിന് അസഹനീയമായൊരു കടലാസ് വസരങ്ങളിൽ വാക്ക്, കർമ്മം ഇവ രണ്ടിലൊന്നിനാലോ ഈ രണ്ടുകൊണ്ടോ യഥോചിതം പ്രതിഫലമുളളതെ

നും ബലഭ്രാന്തകൂടി ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ഉപകാരങ്ങൾ കർമ്മശൂന്യനായ സൂര്യന് അനായാസേന ചെയ്യാൻ സാധിച്ചു. പ്രളയജലത്തിൽ നിന്നു ഭൂമിദേവിയുടെ ഉദ്ധാരണം, യോഗ്യനായ ബ്രഹ്മണനെ ഭൂദനം, സമുദ്രത്തിൽ സേതുബന്ധനം, കാളിയമർദ്ദനം, എന്നീ കാർത്തുങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ വിഷ്ണുദേവനാൽ അപരാധങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ കർമ്മവിരന്ധനായ സൂര്യൻ ത്രാഗശക്തികൊണ്ടും സേവാബലംകൊണ്ടും ഒരു ജന്മത്തിൽതന്നെ ഈ കാർത്തുങ്ങളെല്ലാം നിറവേറ്റാൻ സാധിച്ചു.

മാശക്തി സഹായിയ്ക്കുന്നതിനാകുന്നു പരോപകാരമെന്നു പറയുന്നത്.

“പരോപകാരാത്മമിദംശരീരം,” എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും അന്യോപകാരപ്രദങ്ങളായിരിക്കണമെന്നുണ്ടല്ലോ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ കരുണാകുലമാരുടെ മാനസഭൂമിയിലല്ലാതെ പരോപകാരഫലദായകമായിത്തീരുന്നില്ല. ഈശ്വരൻ നമ്മളോട് അപാരമായ ദയയുണ്ടെന്നും, നമ്മളുടെ സർവ്വപ്രവൃത്തികളിലും ദൃഷ്ടിമണ്ഡലത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു രക്ഷയും വിരക്തിയുമെന്തെന്നുവെച്ചുണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും, നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കു കിനാവില്ലാകൂടി വിഷയിഭവിയാത്ത ചില ആകസ്മികസംഭവങ്ങളിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനാലും, നിവിലജീവജാലങ്ങളു

ദൈവസൃഷ്ടിയാകകൊണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സജീവസൃഷ്ടികൾക്കെല്ലാം സന്തോഷസന്താപ സുഖാസുഖാവശ്യങ്ങളൊന്നും പോലെ സംഭവിക്കാവുന്ന മൂലവും നാമെല്ലാവരും അന്യോന്യോപകാരികളും പരസ്പരപേഷ്യുള്ളവരുമായിരിയ്ക്കണമെന്നാണ് ഈശ്വരോദ്ദേശ്യമെന്നു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ.

സാരേണ നിസ്സാരേണ പരോപകൃതി ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതും അവർ അവരുടെ ശക്തിയ്ക്കു തക്കപോലെ ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്. ഒരുവൻ ചെയ്ത സോപകാരകർമ്മത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു വിസ്മയിക്കുകയും പ്രതികൂല ചെയ്യുന്നതിനാണല്ലോ പ്രത്യുപകാരമെന്നു പറയുന്നത്. ഇതും ഈ രണ്ടു കൂട്ടക്കും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതും ആവശ്യകവുമാണ്. ഉപകാരത്തിന്റെയും പ്രത്യുപകാരത്തിന്റെയും മൂലനിണ്ണയം ചെയ്തയെന്നതു വളരെ പ്രയാസമാണ്. സംഭവസന്ദർഭങ്ങളുടെ താരതമ്യത്തിനനുസരിച്ചു അവയുടെ വില അനുമാനിച്ചാൽ തരമുള്ള. തൃസ്തയാൽ തൊണ്ട വരണ്ട തളിൻ ജലപാനേച്ഛകൾക്കു തദവസരത്തിൽ പത്തു ഉറപ്പികയോ നല്ല മധുരപലഹാരങ്ങളോ കൊടുത്താൽ അതു സന്ദർഭോചിതോപകാരമാകുന്നതല്ല. ദാഹശമനത്തിന്നു ജലംതന്നെ കൊടുത്തേ മതിയല്ലോ. ഇതുപോലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഉപകാരത്തിന്റെ വിലയും ആവശ്യവും ഫലപ്രാപ്തിയും പര്യാലോചിച്ചു പരിഗണിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. നിസ്സാരനെന്നൊക്കെള്ള ഉപകാരം ഉന്നതാവസ്ഥയിലിരിയ്ക്കുന്നവനും ആവശ്യകവും സുഖപ്രദവുമായിത്തീരുന്നതാണ്. ക്ലേശിച്ചു പശ്ചാത്തപ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നതിന് അഗതികളായ മൂലരുടെ സഹായമില്ലാതിരുന്നാൽ ഒരു രാജാവുതന്നെയൊക്കട്ടെ, തൃക്കൾ

നടയായി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടി വരുന്നതല്ലേ. പണം കൊടുത്തിട്ടാണ് അവർ ചുമക്കുന്നതെങ്കിലും, ഇതുകൂടാതെ ഇതരജോലികൾ പണസമ്പാദ്യത്തിന്നു ഭോകത്തിലിരുന്നപ്പോഴായിരിയ്ക്കെ പണ്ണമനസ്സോടെ ഇതിനായി അവർ വരുന്നില്ല. പണം കിട്ടുന്നതു പോണ്ടനാശപകാരവും ചുമക്കുന്നത് അരചരപകാരവുമായില്ലേ. ഇതുകൊണ്ടുപകാരം ഇന്നവരൽനിന്ന് ഇന്നവക്കു സിദ്ധിയ്ക്കുകയുള്ളവെന്നു നിണ്ണയിപ്പാൻ ശക്തമല്ലെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

പണ്ടുള്ള മഹാനാരായ ബുദ്ധിശാലികൾ തീവണ്ടി, കമ്പിത്തപ്പാൽ, നെയ്ത്തു യന്ത്രം അച്ചടിയന്ത്രം മുതലായവ അവരിൽനിന്നു ഉപാധനത്താലും അശ്രാന്തപരിശ്രമം കൊണ്ടും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു നമുക്കവയിൽനിന്നു ലഭിയ്ക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ എങ്ങിനെ കിട്ടും. പൗരാണികർ സർഗ്ഗനാമനിർമ്മാണം ചെയ്യാതെ കണ്ടു സാത്മപ്രതിപത്തിയോടെ അവരുടെ കാലം കഴിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു നമുക്കു പുസ്തകങ്ങൾ വായിപ്പാനും അറിവു സമ്പാദിപ്പാനും കഴിയുമായിരുന്നോ? ഈ മഹാനാരായുടെ പരോപകാരസൽകൃത്യം നിമിത്തം അവരുടെ മാംസശരീരം നശപരമായെങ്കിലും, യശശരീരം ഇന്നും ക്ഷയിയ്ക്കാതെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു സൽപാത്രങ്ങളുടെ സ്മൃതിയ്ക്കു വിഷയമായി തീർന്നിട്ടുള്ളത് നമുക്കു അനുഭവസിദ്ധമല്ലോ. മേഘം മഴയും, വൃഷ്ടി ഫലങ്ങളും നൽകുന്നതുപോലെ സൽപുരുഷൻ ഉദ്ധരണാകാരനെ സമുദ്ധിതനെന്നു. ഈ വിധമാകുന്നു പരോപകാരികളുടെ സ്വഭാവം. അവരുടെ ശരീരം അഴുകിപ്പോയതൊ ആരേണാലങ്കാരത്തോടു കൂടാത്തതൊ ആയിരുന്നാൽകൂടിയും സജ്ജനങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽ കൂരിരുളിൽ ദീപമെന്ന

ചോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. കബേരതൃപ്തനും ജ്ഞാനദാസനും സപ്തഭൂഷണമണ്ഡലമണ്ഡിതനുമായ രാജകുമാരിയുടെ ശരീരം ഭംഗിയില്ലാത്ത നിർദ്ദയകസുമ്പോലെ ഗണിപ്പേണ്ടതാണ്.

ലോകത്തിൽ സകല ചരാചരങ്ങളും പരസ്സരാശ്രയം കൂടാതെ വർത്തിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. പരസ്സരാശ്രയം അവസ്ഥയ്ക്കും അന്ത്യാന്ത്യാപകാരത്തിനും അർത്ഥത്തിലും വ്യാപാരത്തിലും ഐകത്രിയ്യമുണ്ടെന്നുള്ളത് ഈ അവസ്ഥയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതും അനാവശ്യമായി വരുന്നതല്ലെല്ലാം. ചെടികൾ മണ്ണിൽനിന്നും, കൃമികൾ ചെടിയിൽനിന്നും അവയുടെ ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളായിത്തീർന്നു. 'ഒരു ചീത്തത്ത് മറ്റൊന്നിനു ചായം' എന്നു പഴയോർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പോലെ ഇലകളും പത്രകളും മറ്റും പൂക്കുകളുടെ പോഷണദ്രവ്യമായും, പൂക്കുകളുടെയും മറ്റും ഫലങ്ങൾ ജീവികളുടെ ഭോജ്യങ്ങളായും മറ്റും ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. ഈശ്വരന്റെ സകല സൃഷ്ടികൾക്കും പ്രകൃത്യാ പരസ്സരാശ്രയതപമുണ്ടെന്നുള്ളത് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

'പ്രഥമവയസിത്തംതോയമല്പംസ്മരന്തഃ ശരസിനിമിതഭാരാനാളികേരാനന്ദം സഖിലമമൃതകല്പാദല്പരാജിവനാനം നമിതമുപകാരംസാധയോചിസ്മരന്തി' എന്ന് ഒരു മഹാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് നമ്മുടെ അനുഭവത്തിന് ഗോചരമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടു അതിനെപ്പറ്റി വിസ്മരിച്ചിട്ടാവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിവിചാരസഞ്ചിത ഭാരാനന്ദനും വ്യാപാരങ്ങളെ എടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം സകല ചരാചരങ്ങളും പരസ്സരോപകാരികളായിത്തീർന്നുവെന്നാണെന്നു സന്ദേഹംകൂടാതെ ഉൾക്കൊള്ളാവുന്നതാണ്.

പക്ഷേ നീചാർത്ഥകാരം ചെയ്യുന്നതാണ് 'പഞ്ചപാദംഭൂമിസ്പർശപഞ്ചവിഷവ

ർഗ്ഗം,' എന്നുപോലെ ഭവിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിനാൽ അർത്ഥപകാരം ചെയ്യേണ്ടുന്നവശ്യമില്ലെന്നു ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു അനാലോചന. പ്രതിഫലമില്ലാതെ അന്യർക്കു ആവശ്യമാഗമത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതാണ് ഉപകാരമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ രോഗദാരിദ്രാദികളുടെ വീര്യകർമ്മം താദൃശ്യമുള്ളതുവരെ നാശമല്ലാത്തതും സേവകാരികളായിത്തീർന്നു. അവരിൽനിന്നുള്ള ഗുണകർമ്മം നമ്മുടെ ധർമ്മമല്ല. എന്നാൽ അവരോടു സഹവർത്തിത്വം സല്ലപിക്കുന്നതും ചെയ്യണമെന്നല്ല. ആപത്തിലകപ്പെട്ട യാതൊരാളെത്തന്നെയും യഥാശക്തി സഹായിക്കേണ്ടതാണ് സജ്ജനമതം. സത്തുകൾക്കു സ്ഥിതിയെ സംബന്ധിച്ചു "പരോപകാരായഭവന്തിസന്തഃ", എന്നാണ് പ്രമാണപരമമുള്ളത്. അവർ പോലെ വഴിയിൽ കൂടായല്ലേ നമ്മുടെ നടക്കേണ്ടത്? സർവ്വേശ്വരസമ്മതിയും സജ്ജനാശയവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നതിനാൽ നമ്മൾ അന്യോന്യമുപകാരികളായിത്തീർന്നുവെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു വിളിച്ചുപറയേണ്ടതുണ്ടോ? പരോപകാരികളുടെ നിശ്ചിതാനന്തരവും അതിനുമപ്പുറം അവരുടെ ഉപകാരകർമ്മഫലമാകുന്ന മാമരം കർമ്മഫലങ്ങളുടെ കഠിനകർമ്മക്കുടങ്കാനറിന്റെ ശക്തിയേറുപൊട്ടിവിഴാതെയും ഉലയാതെയും ക്ഷയമറിഞ്ഞു തളിർത്തുപൂത്ത് ആ സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളിൽ തട്ടി പെട്ടെന്നു പരിമളക്കോറ്റ് ഇറക്കിത്തരിച്ചു പരത്തിയും നാനാമുക്കുകളിലും വൃക്ഷങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചു സജ്ജനഹൃദയോൽസാഹമുണ്ടാക്കുന്നു. സർവ്വസാക്ഷിയായ ജഗദീശ്വരൻ ഇവരുടെ ഈ സുഖത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നു. അതിനാൽ നമ്മളെല്ലാവരും ഈ സുഖമാസ്വദിപ്പാൻ സംഗതി വരുന്നതിന്നു സദാ ഹൃദയപൂർവ്വം ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തോന്നുന്നതു പരമേശ്വരമേനോൻ.

അബലകൾ, സുബലകൾ.

ഗോവിന്ദമനവന് തന്റെ ഭാര്യ രാമാമ്മയെ ബഹുസംശയമാണ്. ഈ ഗോവിന്ദമനവൻ ഒരു വക്കീലാണ്. ചെറുപ്പത്തിലേയ്ക്കുള്ള സ്നേഹം മൂലം ഇയാൾ രാമാമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഭാര്യയ്ക്കു തന്നോട് അനുരാഗമില്ലെന്ന് അന്നുതന്നെ അയാൾ സംശയിച്ചിരുന്നു. കാരോചരിയ കാരണങ്ങളാൽ ഈ സംശയം ക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിനു വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടു്. ഭർത്താവിനു തന്നെപ്പറ്റി സംശയമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി രാമാമ്മ ഗൂഢമായി ഗ്രാമീണരായെ മിരിയ്ക്കുന്നില്ല. വൈകുന്നേരം മണി 6 കഴിഞ്ഞാൽ ഭാര്യയ്ക്കു ശയനമുറിയിൽനിന്നു പുറത്തു പോവാൻ വയ്യ. പോയാൽ അയാൾ സംശയിച്ചു തുടങ്ങും. ശകാരിയ്ക്കു കരുപുരുഷനാണ്. താൻ ഒരു ഗ്രാമ്യവൈവാർദ്ദ്യം. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു ഭാര്യയെ ശകാരിയ്ക്കുന്നതു യുക്തമല്ല. എന്ന് അഭിമാനകാതലായ മോവൻ സദാ വിചാരിയ്ക്കാറുണ്ടു്. ഇപ്പോഴുടെ അഭിമാനക്കൂട്ടതലയെക്കാണ്ടു ചില അവസരങ്ങളിൽ ഇയാൾ ഇളിളന്നു കാറുണ്ടു്. അത് ഇനി യൊരവസരത്തിൽ വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കാനേ തരമുള്ളു. നിങ്ങൾ ഈവിധമായൊരു കാര്യം മിതനിന്നു വിടരുത്. സ്ത്രീകളെ ശാസിച്ചു വളർത്താതിരുന്നാൽ അവർ ചീത്തയായിപ്പോകുമെന്ന് ഇയാൾക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം ഇയാൾ കച്ചേരിയിൽനിന്നു ഗൃഹത്തിൽ വന്നു. കൂട്ടത്തിൽ സ്നേഹിതനായ കൃഷ്ണപിള്ള വക്കീലുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുവരും ഒരുമിച്ചാണ്

വ്യാപരിയ്ക്കുന്നത്. ഭർത്താവ് കച്ചേരിയിൽനിന്നു വന്നയുടനെ രാമാമ്മ വേണ്ട പരിചരണങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനോടൊരുമിച്ചുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹിതനായും യഥാർത്ഥം ആദരിച്ചു. തദനന്തരം ഇരുവരും ചായ കൊണ്ടുപരുന്നതിനായി രാമാമ്മ അപ്പാഴത്തേക്കു പോയി. ഭാര്യ പോയ ഉടനെ ഗോവിന്ദമനവൻ തന്റെ സ്നേഹിതനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“സ്നേഹിതാ! രാമാമ്മയെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ചില സംശയങ്ങളെല്ലാമുണ്ടു്. അവളുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം വളരെ ചീത്തയാണ്. വൃഥാചാരം ഏതൊരു ജാതിയ്ക്കും നന്നായിരിയ്ക്കയില്ല”

കൃഷ്ണ—ഹേയ്! അങ്ങിനെ സംഭവിയ്ക്കയില്ലെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെക്കുറിച്ചു നല്ല അഭിപ്രായമാണുള്ളത്. നിങ്ങൾ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കയില്ല. നിങ്ങൾ തൊറിയെക്കുറിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണ്. എനിക്ക് സംശയമില്ല.

ഗോവി—ഞാൻ നിത്യസാമാന്യനാണ്. നിങ്ങളെക്കാൾ അധികമെടുത്തു സ്വഭാവനിഷ്ഠനും ചെയ്യുന്നതിനു ഞാനാണ് ശക്തൻ. എനിക്ക് പല ലക്ഷ്യങ്ങളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അവർക്കു് ആരോ ചില ജാതന്മാരുണ്ടെന്നുള്ളതിനു വാദമില്ല.

കൃഷ്ണ—സ്നേഹിതൻ വിശ്വസ്തനും പാശ്ചാത്യരിൽ. അങ്ങിനെ ഒരു കാലത്തും സംഭവിയ്ക്കയില്ല. ശിവ! ശിവ! ഇത്ര സന്ദഗ്ദ്ധങ്ങളോടു കൂടി പെൺകുട്ടികളെ കാണുന്ന

❶ അപ്പൂപ്പൂ. നിങ്ങൾ അച്ഛനെ അന്യ
 ങ്ങൾ ശങ്കിക്കാതിരിക്കേണം!

പ്രതി-ലക്ഷ്യം കാണിച്ചാൽ വിശ്വസിക്കുമോ?

കുഞ്ഞു—വിശ്വസനീയം. ദൃഢമായി വിശ്വസനീയം. അതു കണ്ട പ്രയാസമാണ്. ബുദ്ധമുള്ളവരെപ്പറ്റി അവിശ്വാസം തോന്നാതിരിക്കേണ്ടതല്ല നന്നു. അങ്ങിനെ അല്പവരെ ഒരിയ്യലും പരീക്ഷിക്കില്ലോലും ചെയ്യരുത്. പൂമാ ക്ലേശത്തിനു യോഗ്യം.

അദ്ധ്യക്ഷൻ: ഇതാ ഈ കത്തുകൾക്കാണ്. ഇ
 ഈ മതിയായ ലക്ഷ്യമല്ലേ? ഇതിലധി
 കൂടാ പിന്തുടരണം.

എന്നുപറഞ്ഞു മേലവർ തന്റെ പാക്കറിൽനിന്നും ഒരു കഞ്ഞിത്തു കൂട്ടി വിളിയുടെ പക്കൽ കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം കത്തു തുറന്ന് ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു.

ശിവപുരം

6-2-45

ശ്രീ:

പ്രിയേ! പരസ്സമുള്ള വഞ്ചനകൾക്കു നീ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ട് കാലം വളരെയായി. കുത്തുക്കുത്തുകൾ വേതിയുടെ ക്ഷമം അറിയാത്തതായിത്തീർന്നു എന്നു വേതി സമാധാനപ്പെടുകയില്ലെന്നതു സങ്കടകരമാണ്. പാപാലംബനായ്ക്കു വിങ്ങളെ നേർ കാണാത്തതിന്നു വലിയ ആശയുണ്ട്. ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ട് വന്നു കാണുന്നതിന്നു സംഗതിയൊത്തതിൽ അദ്ദേഹം വ്യസനിക്കുകയായി നിങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതാണ്. എന്നോട് പാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിവരങ്ങൾക്ക് ഉടൻ മറുപടി അയച്ചു തരണം.

എന്ന് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം (ഒപ്പ്)

കൃഷ്ണപിള്ള കത്തു വായിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഇതിൽ നിങ്ങളുടെ ഉഷ്മത്തിനനുസരണമായ യാതൊരു ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണുന്നില്ല.”

ഗോ— ഈ കണ്ടെഴുതിയിരിക്കുന്ന ആട്ടിം
ഗോപാലൻനായന്മാരും രാമായണമായി ഒരു
ബന്ധവുമില്ലേ?

കൃഷ്ണ—എഴുത്തുകാര്യത്തിലിരുന്ന ഒരു കഥാകൃത്ത് ആയിരുന്നു വിചാരിച്ചതേ? ഗോപാലൻനായർ ആ സ്പീഷിന്റെ സംസ്കാരം എന്തിനായിരുന്നു.

ഗോ— പൂ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കൂ. ചേരെന്നാണെന്നറിയട്ടെ.

കൃഷ്ണ - ഒല്ലങ്കൊണ്ട് ആളറിയുന്നതിനു നി
വൃത്തിയില്ല. അപ്പോഴേക്കും രാമായ
ചായയുകൊണ്ട് അവിടെ പ്രവേശി
ച്ചു. ഉടനെ കത്ത് ഭാഗ്യയെക്കാണിക്കാ
തെ മേനവൻ പോകാറിലാക്കി. ചായ
കുടിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം കൃഷ്ണപിള്ള
യാത്ര പറഞ്ഞുപോയി. മേനവനും കുളി
യ്ക്കുന്നതിനായിപ്പറമപ്പട്ട. മേനവൻ ത
ന്റെ സ്നേഹിതനെക്കാണിച്ചു കത്ത് രാ
മായുടെ മേൽവിചാരസത്തിൽ വന്നതാ
ണെന്ന് വായനക്കാർ ധരിച്ചിരിക്കുമെ
ല്ലാം. രാമായെ മേനവൻ വിചാരം
ചെയ്തിട്ടു സാവസരം അധികമായില്ല.
അവളുടെ പ്രായം 18 വയസ്സ്, നല്ലസു
മഖി, അവളുടെ സൗന്ദര്യലഹരിയിൽ
ലയിയ്ക്കാത്തവർ അപൂർവ്വം. ഇവർക്കു ന
ന്നേ ബാല്യത്തിലെ വീടു വിട്ടുപോയ
ഒരു സോദരൻ ഉണ്ട്. രാമായെ ഇതുവ
രെ ആയാളെ കണ്ടിട്ടില്ല. മേനവൻ ഈ
വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതന്നെ പര
യാം. കരവസരത്തിൽ രാമായെ പറഞ്ഞു
വെച്ചു എന്നൊരു സംശയമുണ്ട്. ദിവസ

ങ്ങൾ ഏതാനും കഴിഞ്ഞു. മേനവനു സംശയം ഒന്നിനൊന്നു വളർച്ചയെന്നു വന്നു. ഒരു ദിവസം രാമൻ കരളാഴ്ത്തുന്നതിന് മേൽവിലാസംവെച്ച് ഭൂതനെ വിളിച്ച് അവനെ ഏല്പിച്ചുവെന്നതു മേനവൻ കണ്ടു. അന്നു മുതൽ മേനവനു സംശയം കലശലായി. ഭൂതനെ വിളിച്ച് വിവരം ചോദിക്കുന്നത് പലനടന്നുവെന്നു അത്മാഭിമാനിയായ മേനവൻ വിചാരിച്ചു. ഒരു ദിവസം മേനവൻ തന്റെ സ്നേഹിതനോടൊന്നിനെ പാഞ്ഞു. “ഇന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞത് നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചില്ലല്ലോ ഇപ്പോൾ വിശ്വസിക്കത്തക്കതായ ലക്ഷ്യം ഉണ്ട്. ഈ എഴുത്തു നോക്കുക” മിസ്റ്റർ പിള്ള എഴുത്തുവാസി ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു സ്നേഹിതൻ,

ശ്രീ.

അയച്ചു കത്തു കിട്ടി. വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ് 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുവേണ്ടി പരമപുരുഷനെപ്പോലെ ചോദിക്കുന്നു. തീർച്ചപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊന്നും വെക്കുന്നതും ഞാനവിടെ വന്നുകൊള്ളാം. അനേക നാളായി ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ അവസരത്തെ വ്യർത്ഥമാക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. ദൈവത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുക. ശേഷം കാഴ്ചയിൽ.

എന്ന് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം (ഒപ്പ്) ഗോവിന്ദൻ—ഈ ലക്ഷ്യം ധാരാളം മതിയാകുന്നില്ല

കൃഷ്ണൻ—ധാരാളം മതി. ഇനി വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

സുപ്രഭാതം ചലലകളല്ലേ. അവരെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം തേടുന്നതു സാധ്യമാണ്. മേനവൻ—അവനെ നമുക്കു കണ്ടുപിടിക്കണം.

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുവേണ്ടി പരമപുരുഷനെപ്പോലെ ചോദിക്കുന്നുവെന്നും. നേരത്തെ യാത്രയായി വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിക്കൊള്ളാം. രാത്രിയായതിനാലേയും നമുക്കവിടെപ്പോയി കളിച്ചിരിക്കണം. കള്ളൻ വരുമ്പോൾ പിടിക്കണം.

കൃഷ്ണൻ—അങ്ങിനെതന്നെ. ഞാനും വരാം.

സ്നേഹിതന്മാർ രണ്ടുപേരും വിരിഞ്ഞു. രാമന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ വന്നു കത്തുകൾ മിക്കവാറും മേനവൻ അഞ്ചുപാപ്പിസ്റ്റിൽനിന്നു തന്നെ വാങ്ങിക്കാറുണ്ട്. അല്ലാത്തതുള്ളവ അവർ കളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നു ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം രാമൻ അന്നു അറിയുന്നുമുണ്ട്.

ദിവസങ്ങൾ മൂന്നുനാളുകഴിഞ്ഞു. മേനവൻ മുൻപു പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്നു എന്നു യാത്ര പറഞ്ഞ് ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുവേണ്ടി പരമപുരുഷനെപ്പോലെ ചോദിക്കുന്നു. തീർച്ചപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊന്നും വെക്കുന്നതും ഞാനവിടെ വന്നുകൊള്ളാം. അനേക നാളായി ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ അവസരത്തെ വ്യർത്ഥമാക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. ദൈവത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുക. ശേഷം കാഴ്ചയിൽ. എന്ന് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം (ഒപ്പ്) ഗോവിന്ദൻ—ഈ ലക്ഷ്യം ധാരാളം മതിയാകുന്നില്ല കൃഷ്ണൻ—ധാരാളം മതി. ഇനി വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സുപ്രഭാതം ചലലകളല്ലേ. അവരെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം തേടുന്നതു സാധ്യമാണ്. മേനവൻ—അവനെ നമുക്കു കണ്ടുപിടിക്കണം.

പതി. ബേപ്പേരം വൃക്ഷലതാദികളുടെ ഇടയിൽ കൂടി പാഞ്ഞു. മേനവൻ ക്ഷീണിച്ചു വെങ്കിലും അശേഷം വകവെക്കാതെ പിന്നാലെ തന്നെ പാഞ്ഞെത്തി. സ്വപ്നം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുമ്പിൽ പായുന്ന ആളിന്റെ കേശഭാരത്തിൽ മേനവൻ പിടികൂടി കുന്തളഭാരം അഴിഞ്ഞു നിലത്തു പരിച്ചു. ഉടനെ മേനവൻ തന്റെ വിരോധിയുടെ ദേഹം അടച്ചൊരു പിടുത്തം. അപ്പോൾ അതാ രാമാമ്മ പുളകിതഗാത്രയായി കിടക്കിട ചിരിക്കുന്നു. മേനവൻ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ പുരുഷവേഷം ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്റെ ഭാര്യയാണെന്നു മനസ്സിലായി. അയാൾ ഇളിട്ടുനാടി. കന്നാരംതരം പുരുഷവേഷം. മേനവൻ സംശയിക്കുന്നതെന്തിനെ? മേനവൻ മുറിയിൽ വന്നുനോക്കി. അപ്പോൾ അവിടുത്തെ വേ

ലക്കാരി അമ്മ ഒരു കോണിൽ ലജ്ജിച്ചുനിൽക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. രാമാമ്മയുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ വന്ന ആദ്യത്തെ കത്ത് അവളുടെ ഒരു സഖി അയച്ചതായിരുന്നു. ആ കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്ന ഗോപാലൻനായർ അവളുടെ സോദരനായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ കത്തു ഭർത്താവിന്റെ തൊരിലാഘാതത്തെ വളർപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവൾ തന്നെ തന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ എഴുതി ഭൂതനെക്കൊണ്ട് അഞ്ചലിൽ ഇടുവിച്ചതായിരുന്നു. കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവൾ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഈ വിധം പശ്ചാത്തപിച്ചതാണ്. അന്നുമുതൽ സ്നേഹമുള്ളവരെ വിശ്വസിക്കുന്നു മേനവൻ ഉറച്ചു. അയാളുടെ ശങ്കയും അസ്തമിച്ചു.

പി. ആർ. ശങ്കരപ്പിള്ള.

കൊച്ചി സാഹിത്യ സമാജം.

1089 കുമാരത്തിൽ ചേർന്ന പുതിയ സാമാജികന്മാർ.

മ. രാ. രം.	അവർകൾ.
91 ,, തേലപ്പാറത്തു നാരായണനമ്പി	,, കോട്ടയ്ക്കൽ.
92 ,, എ. ആർ. ശാസ്ത്രി	,, പോലീസ് ആപ്പീസ് തരവാഡി ബമ്മ.
93 ,, കെ. സി. മാനവിക്രമരാജാ	,, ഡി. സി. കോട്ടയ്ക്കൽ.
94 ശ്രീമതി തരവത്ത് അമ്മാളുഅമ്മ	,, വടക്കുനന്താ—പാലക്കാട്.
95 മ. രാ. രം. കെ. രാമക്കുറുപ്പ് ബി. എ; ബി. എൽ.	,, ഹൈക്കോർട്ടുവക്കിൽ തിരുവനന്തപുരം.

96	മ. രാ. രാ. സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറി	അവർകൾ
	വെളിമന — പടനായരുള്ളത്തു — കരുനാഗപ്പള്ളി.	
97	„ വി. രാമൻനമ്പൂതിരി	„
	c/o. 3rd Prince of Cochin തൃപ്പൂണിത്തുറ.	
98	„ കെ. പരമേശ്വരപ്പിള്ളി എ. എ.	„
	റവന്യൂ ഇൻസ്പെക്ടർ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.	
99	„ വി. കെ. രാമനേനോൻ	„
	റിട്ടയർഡ് സെററിൽമേജർ പേപ്പേർ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.	
100	„ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ എം. എ.	„
	പ്രൊഫസ്സർ കോളേജ് തിരുവനന്തപുരം	
101	„ എം. ഉദയവർമ്മ തമ്പുരാൻ ബി. എ	„
	മാവേലിക്കരരാജാമാരേലിക്കര.	
102	„ പന്തളത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ	„
	പന്തളം (തിരുവിതാംകൂർ).	
103	„ പുനത്തുർ ഗോദശങ്കര എളയരാജാ	„
	കോട്ടപ്പടി ചാവക്കാട്.	
104	„ കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരപ്പിള്ളി	„
	കൊടുങ്ങല്ലൂർ	

അ റി യി ഷ്റ് .

സമാജികന്മാരിൽ പലരും ഈ മാനുഷിൽ പണം അടച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പേരും വിവരവും അടുത്ത ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ്. പണം അടയ്ക്കാൻ ഉപേക്ഷിച്ച സമാജികന്മാർ അവരവർ അടയ്ക്കേണ്ട സംഖ്യ മീനം 15 രൂപയ്ക്കു മേൽ വരുന്നതായാ അതിന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ അയപ്പാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

എന്നു

തൃശ്ശിവപേരൂർ

25-7-89

കെ. ദേവദാസൻനമ്പ്യാർ

ബി. എ. ബി. എൽ.

വജ്രാൻജി.

രണ്ടാമത്തെ സേതുബന്ധം.

രാക്ഷസരാജാവായ രാവണൻ കട്ട കൊണ്ടുപോയ തന്റെ പട്ടമഹിഷിയെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനായി അയോദ്ധ്യാധിപനും അവതാരമൂർത്തിയും അതതുതപാകമിയും ആയ ശ്രീരാമൻ ലങ്കയെ ആക്രമിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുകയും ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയുടെ തെക്കേ അറ്റത്തെത്തിയപ്പോൾ, സമുദ്രം തന്റെ വഴി മുടക്കിക്കിടക്കുന്നതു കാണുകയും ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ ന്യായമായ ഉദ്ദേശസാധ്യങ്ങൾക്കു നേരിടുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായാലും അവകളെ ലേശംപോലും കൂസാതെയും ആ ഉദ്ദേശത്തിൽനിന്നു പിൻമാറാതെയും സ്ഥിരചിത്തതയോടെ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ലഘുതരങ്ങളാക്കിച്ചെണ്ണു മുനോടുതന്നെ പൊയ്ക്കാണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതാണൊല്ലാ ഉത്തമചര്യയനുഭവ ലക്ഷണം. വിശാലമായ സമുദ്രം തന്റെ ഗതി തടഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു കണ്ട ഉടനെ ശ്രീരാമൻ തന്റെ ശിപുകായ്ക്കു മന്ത്രിയായ 'നളനെ' വിളിച്ചു സമുദ്രം ലംഘിച്ച് ഒരു പാലം കെട്ടുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. കല്പനയനുസരിച്ചു ചീഫ് എഞ്ചിനീയറായ 'ഹനുമാൻ' നളൻ ഉത്തരവുകൊടുക്കുകയും, ഉത്തരവിൻപടി, തന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന വാനരസേനയുടെ സഹായത്താൽ അഞ്ചുദിവസംകൊണ്ടു പാലം പണിതിടുകയും, ആ പാലത്തുനേൽകൂടി ശ്രീരാമൻ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ഇപ്പോഴത്തെ 'സിലോൺ' ആയ പണ്ടത്തെ ലങ്കയിലേയ്ക്കു കടന്നുതന്റെ ഉദ്ദേശം നിറവേറുകയും ചെയ്തു. ശ്രീരാമപ്രതിഷ്ഠയായ രാമേശ്വരത്തെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട പുണ്യസ്ഥലമായി ഹിന്ദുക്കൾ ഗണിച്ചുവരുന്നതുതന്നെ ഈ സംഭവത്തിന്റെ ഒരു സ്ഥിരഫലമായി വിചാരിയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ സംഭവങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം വേറൊരു ജാതി

ക്കാർ അതേ സ്ഥലത്തുതന്നെ എത്തുകയും മുൻകാരണങ്ങളെക്കാൾ കുറേക്കൂടി പ്രബലങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ ലങ്കയെ ആക്രമിക്കുന്നതിന്നു സമുദ്രലംഘനം ചെയ്യുവാൻ ഒരു പാലം കെട്ടേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം അവരിൽ ജനിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രകൃതിയുടെ ചലതപത്താലും മനുഷ്യരുടെ അജാഗ്രത കൊണ്ടും ഹനുമാന്റെയും വാനരസേനയുടെയും പ്രയത്നങ്ങൾ നാമാവശേഷങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടു, ഈ പുതിയ ആക്രമികളെയും സമുദ്രം ഭയപ്പെടുത്താതിരുന്നില്ല. അവരും ചീഫ് എഞ്ചിനീയർക്കു കല്പനകൊടുത്തു. പക്ഷെ, ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ഹനുമാനെപ്പോലെ കാട്ടുജാതികളുടെ സഹായം കിട്ടുവാൻ അസാധ്യമായിരുന്നതിനാൽ, വ്യവസായവിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചുവരുന്ന തന്റെ സ്വപാശ്ചക്കാരുടെ ആലോചനാഫലമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ചില പുതിയ ജാതികളെ --- യന്ത്രങ്ങൾ --- സഹായത്തിനായി വിളിയ്ക്കുകയും അവരുടെയും അനേകായിരം ഉപകാരങ്ങളെയും പ്രയത്നത്താൽ ഇന്ത്യയെയും ലങ്കയെയും ഒരു തീവണ്ടിപ്പാതയുൾക്കൊള്ളാത്തോളം കൂടി ഘടിപ്പിച്ചുകയും ചെയ്തു. ഈ മാറ്റം ഇപ്പോൾ തീവണ്ടിവഴിയും കപ്പൽവഴിയും കൂടിട്ടാണ് കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിയ്ക്കുന്നതാണ്. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഫെബ്രുവരി 24-ാംനു "താലിമനാർ" എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് എസ്. ഐ. ആർ. കമ്പനിക്കാരുടെ ക്ഷണം സിക്രീട്ടുവന്നിരുന്ന അനവധി മാന്യന്മാർ കൂടിയ സന്ദർഭത്തിൽ, ബഹുമാനപ്പെട്ട മദ്രാസ് ഗവണ്ണർ അവർകളാൽ ഈ പാതയുടെ ഉൽപ്പാദനാലോചനയ്ക്കു പംഗമമായി നടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ സമുദ്രലംഘനത്തിന്നു ശ്രീരാമനെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണങ്ങളെല്ലാ ഇവരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചതെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

"ആദംപാലം" വഴി ഇന്ത്യയെയും സിലോണിനെയും ഒരു തീവണ്ടിപ്പാതയുൾക്കൊള്ളാത്തോളം

കൂട്ടിലിപ്പിണ്ണുന്നതിനുള്ള ആലോചന മുപ്പത്തെട്ടു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ശ്രീരാമൻ ഇപ്രകാരം ഒരു കാര്യം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ഇത് ഒരു നൂതനമായ ആലോചനയാണെന്നു പറയാൻ പറ്റാത്തല്ല. രാമായണത്തിൽ അവിശ്വാസമുള്ളവർക്കുതന്നെയും, ഇങ്ങനെയൊരാളായും സാധിച്ചുവന്നതാണെന്ന് അതിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നിവൃത്തിയില്ല. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു ഇതിനു പുതുതകളില്ലാത്ത അവകാശമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഇപ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന അതുതങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ആലോചിച്ചുവെച്ചിരുന്നവകളാണെന്ന് ഇതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമായും വിചാരിയ്ക്കാം. ഈ സംഗതി പാശ്ചാത്യന്മാർ സമ്മതിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ഈ പാതയെപ്പറ്റിയുള്ള ആലോചന 1876-ൽ ആണ് ആദ്യമായി തുടങ്ങിയതെങ്കിലും, 1894 വരെ യാതൊരു തീരുമാനവും ഉണ്ടാകാതെയാണിരുന്നതു. 1894-ൽ മിസ്റ്റർ എഫ്. ജെ. വാർണിങ്ങ് എന്നവരാരും സിലോൺ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം സൂപ്പർ ചെയ്റ്റ് ഒരു കണക്കുണ്ടാക്കിയതിൽനിന്നു ഇതിലേയ്ക്ക് 259 ലക്ഷം ഉറപ്പിക ചിലവു വേണ്ടിവരുമെന്നു കാണുകയുണ്ടായി. അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം മിസ്റ്റർ ഇ. ജെ. ഷാബോറഡ് സർവ്വേ ചെയ്തു കണക്കുടുത്തിൽനിന്നു ആദ്യത്തേതിൽ പത്തുലക്ഷം ഉറപ്പിക കുറവായിട്ടാണ് കണ്ടത്. എന്നാൽ ഈ ചിലവു ന്യായമായി കിട്ടാവുന്ന ആദായത്തിനേക്കാൾ കൂടുതലാണെന്നു വിചാരിച്ച്, ഈ ഉദ്യമം തച്ഛാലം നിർത്തിവെക്കുകയാണുണ്ടായത്. 1899-ൽ മധുരയിൽനിന്നു രാമേശ്വരത്തേയ്ക്ക് ഒരു തീവണ്ടിപ്പാത എപ്പോഴെന്നു കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചന നടക്കുകയും, ആ സന്ദർഭത്തിൽ “കുണ്ടഗൽമനമ്പ്” ഒരു തുറമുഖമാണെന്നെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെപ്പറ്റി പല വാദപ്രതിവാദങ്ങളും നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടക്കും,

1906-ൽ കമ്പനിയുടെ ഇന്ത്യൻ ഏജണ്ടും, ഇപ്പോൾ മാനേജിങ്ങുധനംകുടന്തായ മിസ്റ്റർ എൻ. പ്രിസ്റ്റ്ലി പഴയ ആലോചനയെത്തന്നെ വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു. പക്ഷെ പാലത്തിനു ചെയ്യുന്ന ചിലവ് ന്യായപ്പെടുമെന്നു കാണുന്നതുവരെ കപ്പൽമാർഗ്ഗമായി ഗതാഗതസൗകര്യമുണ്ടാക്കുന്ന മെന്റായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അപ്പോഴത്തെ സിലോൺ ഗവണ്മെന്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയും പിൻതാങ്ങുകയും ചെയ്തു. അടുത്തുകൊല്ലത്തിൽ കമ്പനിയുടെ സ്ഥിരാലുഷൻ സിലോണിൽ സജ്ജമായിരുന്ന സമയം രാജ്യാധിപതികളുടെ ഭരണപുഷ്പൻ സ്വീകരിയ്ക്കയും അവരുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം തീവണ്ടിതന്നെ നടപ്പാക്കുവാൻ വേണ്ടത്രമാ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മടങ്ങി എത്തിയ സമയം ചെയ്തതും അതിൽഫലമായി, ‘മന്നാർ’ ദ്വീപിന്റെ അറ്റത്തുള്ള ‘താലിമന്നാർ’ എന്ന സ്ഥലം വരെ സിലോൺ ഗവണ്മെന്റുകാർ അവരുടെ തീവണ്ടിപ്പാത എത്തിയ്ക്കയും താലിമന്നാർ മുറമ്പിന്റെ ഇരുഭാഗത്തും തട്ടുകൾ നിർമ്മിയ്ക്കയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ ശേഷം പണികൾ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് നിർവ്വഹിക്കുമെന്നു സമ്മതിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്നു ശേഷം, ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നാണെന്നു തീരുമാനിയ്ക്കുവാൻ മദ്രാസ് ഗവർണർമുതലായ പലരും ചേന്ന് ഒരു സഭയ്ക്കുകയും, അതിൽവെച്ച്, “പാക്ക” കടലിടക്കിൻ മീതെ ഒരു പാലംകെട്ടുന്നതിനും “പാമ്പൻ” എടക്കടലിൽ ഉയർത്താവുന്നതും താഴ്ന്നുവരുന്നതുമായ ഒരു പാലംകെട്ടുന്നതിനും “പാക്കോടി”യ്ക്കും “താലിമന്നാറി”നും മദ്ധ്യേയുള്ള സമുദ്രത്തിൽ ആവികപ്പൽ എപ്പോഴെന്നതിനും തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം കുറെക്കൂടി തീവണ്ടിയും കുറെക്കൂടി കപ്പലുമായിട്ടാണ് ഈ പാത തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. സിലോൺ ഭാഗത്തുനിന്നും രാമേശ്വരം ഭാഗത്തുനിന്നും കടലിലേയ്ക്ക് കെട്ടിയിരിക്കുന്ന പാലങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേയുള്ള കടലിന് ഇരുപത്തിരണ്ടു മയ

ൽസ്സു ദൂരമുണ്ടുതു. ഇവിടെയെന്ന് ആ വിഷപ്പിലിന്റെ ഉപയോഗം. “കർസൻ, ഏൽജിൻ, ഫാർഡിങ്ങ്” എന്നു കല്പലകളാണ് ഇവിടെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നത്. ഈ കാഴ്ചത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന് ഏഴുപതുലക്ഷം ഉറപ്പികയും സിലോൺഗവൺമെന്റിന് നാല്പതുലക്ഷം ഉറപ്പികയും കൂടി ആകെ 111 ലക്ഷം ഉറപ്പിക മാത്രമേ ചിലവുവന്നിട്ടുള്ളൂ.

ധനുഷ്കോടിയിലെ ഇരിമ്പുപാലത്തിന്റെ വലിപ്പം താഴെക്കൊടുക്കുന്ന കണക്കുകൾക്ക് വായനക്കാർക്കു അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ ഇരിമ്പുപാലത്തിന് 6776 അടിനീളവുണ്ട്. അതിൽ ആകെ 145 കമാനവും ഉണ്ട്. കമാനങ്ങളുടെ ഉള്ളുരുളു ഓരോന്നിന് 40 അടി വീതമാകുന്നു. ഓരോക്കി രണ്ടു കമാനങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നിന് 43 അടിയും മറേതിന് 44 അടിയുണ്ട്. ഇതിനപ്പുറമെ, ഇതിനുള്ളിൽ കൂടി കല്പലകൾക്ക് കടന്നു പോകേണ്ടതിനായി മേല്പോട്ടു തുറന്നു വെക്കുന്ന കവാടത്തിൽ 289 അടിനീളമുള്ള ഒരു ഗോറുപാലവും പ്രത്യേകമായി ഒരു കല്പൽച്ചുരുളുണ്ട്. ഇതിൽകൂടി 200 അടി വണ്ണമുള്ളതും 14 അടിവെള്ളത്തിലേയ്ക്കു തള്ളി നില്ക്കുന്നതുമായ കല്പലകൾക്ക് നിഷ്പ്രയാസം ഗതാഗതം ചെയ്യുവുന്നതാണ്. ഈ പാലം ഒന്നുമേഞ്ഞ സേതുല സത്തിന് നേരേയണിരിയ്ക്കുന്നത്. ഈ പാലത്തിനുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഇരിമ്പുതൂണുകൾ ഓരോന്നിന്നു 710 അടിനീളവും ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ പണികൾക്കെല്ലാം കൂടി ആകെ രണ്ടായിരം ടൺതൂക്കം ഇരിമ്പുപണിത്തരങ്ങളും, 20,700 കൃഷിക്ക് വീറന് തേക്കുമരവും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടായിരം കൂലിക്കാർവീതം ദിവസപ്രതി വേലയെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കല്പലകളിൽ ഓരോന്നിന്നും അമ്പതനായിരം പവർ വീതം വിലയായിട്ടുണ്ട്. കല്പലകൾ ഓരോന്നിന്നും 250 അടിനീളവും 38 അടി വീതിയും ഉണ്ട്. ഓരോകല്പലകളിലും 50

ഒന്നാംക്ലാസ്സുകാരെയും 500 മൂന്നാംക്ലാസ്സുകാരെയും, 180 ടൺ തൂക്കം സാമനങ്ങളും 110 കന്നുകാലികളേയും കയറിക്കൊണ്ടു പോകാവുന്നതാണ്. മണിക്കൂറിൽ ഇരുപതേക്കാൽ നാഴികകൂറും വീതം യത്ര ചെയ്യുകയും ചെയ്യും.

ശ്രീരംഗനാഥ കല്പം മരവുമാണ് വേണ്ടിവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഇരിമ്പും മരവുമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. നളന്ദര ഹന്ദമാനും അഞ്ചുദിവസംകൊണ്ടു ചെയ്തപണി ഇപ്പോൾ മൂന്നു കൊല്ലംകൊണ്ടാണ് കഴിഞ്ഞു. ഇതിൽ അതുതരപ്പെടുവാനില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വന്ദനസേനയ്ക്കു ഏറ്റുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നതന്നെയല്ല, നടപ്പാക്കിയും ചുഴലിക്കുറ്റം അവരെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നില്ല. ഇവരുടെകഥ അങ്ങിനെ അല്ലായിരുന്നു. അതിന്നും പുറമെ, ശ്രീരംഗന്റെ സേതുല സാം സീതയെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ മാത്രമായിരുന്നു. അതിന്നുശേഷം, ആ പാലം നിർമ്മിക്കാലും ഇടിഞ്ഞുപോയ്ക്കുണ്ടു പോയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്നു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, ഇവിടെയൊ? എന്തെന്നു ന്യായമൊയിരിയ്ക്കണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം. ഇടിഞ്ഞുവീണുപോയ്ക്കൽ ധനനാശവും അർദ്ധനാശവും നിശ്ചയം പോരേക്കിൽ പരിഹാസവും. അതുകൊണ്ടാണ് അധികസമയം വിനിയോഗിച്ചു മനസ്സിരത്തി പണിതീർക്കേണ്ടിവന്നത്. എത്രവീതിയിലും കമ്പനിക്കുരുടെ ഈ പ്രവൃത്തി, അവർക്കു അഭിമാനമേതുവയും, ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്രദവും ആയിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ എപ്പോഴുകൊണ്ടു കച്ചവടത്തിന്നു കൈത്തൊഴിലുകൾക്കും കിട്ടാവുന്ന അഭിവൃദ്ധി എത്രമാത്രമാണെന്ന് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വഴിയൊരുകാർക്കുള്ള സൗകര്യവും കണ്ടുവന്നു. ഈ പാത തുറക്കുവാൻ വന്നിരുന്ന മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ അവർകൾക്ക്, വിലപിടിച്ചതും, വിശേഷപ്പെട്ടതുമായ ഒരു “കംസ്മാർ” കമ്പനിക്കാർ സമ്മാനംകൊടുത്തതും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയതെന്നു.

ഇ. ആർ. മേനോൻ

അദ്ധ്യായം 3.

എറവാലന്മാരും, നായാടികളും, ഉദ്യോഗസ്ഥരും.

എറവാലന്മാർ.

‘വില്ലുപേടന്മാർ’ എന്നുകൂടി വിളിക്കപ്പെടുന്നു. എറവാലന്മാർ ചിലപ്പോൾ നൂർത്താലുകളിലെ മലകളിൽ പാർത്തുവരുന്ന ഒരു വക സാധുക്കളായ കാട്ടുജാതിയാകുന്നു. അവരിൽ ചിലർ മലയാളം സംസാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ഭാഷ തമിഴാണ്. അവർ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കണമില്ല. എന്നാൽ വന്യസ്ത്രീകളെ മൃത്താന്തരം പാട്ടാത്തതും സംഭാഷണത്തിൽ പാർത്തുവരാറുണ്ട്. അവരുടെ ഉല്പത്തിയെപ്പറ്റി അവർക്കു യാതൊരു വിവരവുമില്ല. മറ്റുകാട്ടുജാതികളെപ്പോലെ ഇവരും അറബിയിൽ കൃതന്മാരും ഭീരുക്കളും തന്നെ. മറ്റൊരു ദിനമാണിത്. എന്നാൽ അവർ ആശ്രയിച്ചുവരുന്ന മുതലാളന്മാരുടെ പരിഷ്കാരംകൊണ്ട് അവരുടെ സ്ഥിതിയ്ക്ക് അല്പം ഭേദമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇവരും പതികളിലാണ് കാട്ടിൽ പാർത്തുവരുന്നത്. കുടികൾ മലയന്മാരുടേതുപോലെയാകുന്നു. എന്നാൽ മലയന്മാരെപ്പോലെയാകാതെ കാടന്മാരെപ്പോലെയാകാതെ ഇവർ ദിക്കുമാറി പാർപ്പാൻ നോക്കുന്നവരല്ല.

എറവാലന്മാർക്കും ആണുക്കളും മലയന്മാർ പുലയന്മാർ മുതലായ കീഴ്ജാതികളെക്കാൾ നല്ലപോലെ വന്യധാരണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആണുക്കൾ വകത്തു കരയും മൃഗധാര നീളുമു

ള്ള വേഷങ്ങൾ അരയിൽ ചുറ്റി ഒരു തല നാട്ടിയിട്ടു മറ്റൊരു തല കാലിന്റെ ഇടയ്ക്കിൽ കൂടിയെടുത്തു പിന്നിൽ കത്തിവെക്കും. അവർ ചുമൽമുണ്ടും ഉണ്ടായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ചുമലിൽ നാട്ടിയിടാനും മതി, ചിലപ്പോൾ തലക്കെട്ടിന്മേൽ കെട്ടാനും മതി. തലമുടി പെണ്ണുങ്ങളെപ്പോലെ വളർത്തി വീട്ടും. എന്നാൽ വകയില്ലാത്തതിനാൽ എണ്ണതൊട്ടി മരിക്കാറില്ല. അവർ മേൽമീശ വളർത്തുകയും, തങ്ങളെ വളരെ പേടിയുള്ള മലയന്മാരിൽനിന്നും തിരിച്ചറിവാൻ, കഴുത്തിൽ ഒരു സ്തംഭികക്കുരുമൊലയും ചിലർ കയ്യിൽ വിചുളമോതിരവും ധരിക്കുകയും ചെയ്യും. പെണ്ണുങ്ങളുടെ വസ്ത്രധാരണം കാടത്തികളുടേതും കൊണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പോലെയാകുന്നു. അവരുടെ കാതിലുള്ള ആരം പനയോലപ്പൂവുമാണ്. ഇതു സാമാന്യം വലിയതു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം കാതു കത്തിവെള്ളുകയും ചെയ്യും. ഇവർ ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ തേച്ചുകുളിക്കുമത്രെ.

ഭാര്യയെ തന്നത്താൻ പുലയന്മാരെന്ന പേരിൽ ഒരു യുവാവിനെ കല്യാണം ചെയ്യാനനുവദിക്കുന്നതല്ല. ഇതു മേൽജാതിക്കാർക്കുണ്ടുപാർപ്പാൻ ഒരുത്തമദ്യുക്തമാണ്. ഒരു എറവാലന്മാരും മകനെ കല്യാണം ചെയ്യിക്കുന്നതെന്നു തോന്നിയാൽ അവനും

അവന്റെ അഭിരുചി മറ്റു ചില ബന്ധുക്കളുംകൂടി പെണ്ണിന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്കു ചെന്നു കണ്ടു കാഴ്ച സംസാരിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തി കല്യാണത്തിനുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിക്കും. അപ്പോൾ വധുവിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ കല്യാണത്തിന്റെ പ്രാരംഭമായി ഒരു സദ്യയും കഴിക്കും. അന്നുതന്നെ വധുവരന്മാരുടെ മാതാപിതാക്കൾ മുതലാളന്മാരെ ചെന്നുകണ്ടു കുറെ വെറിലുണ്ടാക്കു പുകയിലയും കാഴ്ചവെച്ച് വിവരം അറിയിക്കയും, അവർ കല്യാണത്തിന്റെ ഏതാനും ചിലവിലേക്കു കുറെ വെല്ല കൊടുക്കയും ചെയ്യും. കല്യാണം നടത്തുന്നതു തികച്ചോട്ടാണ്. കല്യാണം നിശ്ചയിച്ചു തികച്ചോട്ടായുടെ മുമ്പിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു തികച്ചോട്ടു വരന്റെ സഹോദരി ചില ബന്ധുവിനുണ്ടോടുകൂടി വധുവിന്റെ വീട്ടിൽചെന്ന് അവൾക്കു ഒരു ചിലച്ചുമോതിരവും അവളുടെ പിതാവിനു വധുപണം വക ഒരുറപ്പികയും കൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. പിന്നീട് കല്യാണം നിശ്ചയിച്ചു തികച്ചോട്ടു അവരും വേറെ ചിലരും ഒരു പുതിയ പുഴുവ കൊണ്ടുപോയി വധുവിനെ ഉടുപ്പിക്കും. അപ്പോഴും മുഖവെന്തപ്പോലെ ഒരു സദ്യയുണ്ട്. അതും കഴിഞ്ഞാൽ വധുവിനെയും കൂട്ടി വരന്റെ മാടത്തിലേക്കു പോകയും അവിടെവെച്ചു അവരും എല്ലാവരും സദ്യ കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. പിന്നെ തികച്ചോട്ടു വധുവരന്മാരെന്നിവ വധുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽപോയി ഒരുഴുവട്ടം താമസിച്ച് തിരിച്ചുപോണം. അപ്പോഴെ കല്യാണത്തിന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും അവസാനിക്കുകയുള്ളു. എല്ലാവരിനുംകൂടി 30 ക. യോളം ചിലവുവുണ്ട്. ചിററൂർ താലൂക്കിലെ ഇഴുവന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ഇവരും താലികെട്ടുക എന്ന ക്രിയയില്ല. ക

ല്യാണസമയം വരനു യാതൊരു സമ്മാനവുമില്ല. അതു കർക്കടകസംക്രാന്തിയാണ് കൊടുത്തുപരാൾ. അന്ന് അവനെ ശ്വശുരൻ ക്ഷണിച്ചവരുമായി സദ്യകഴിച്ചു ഭക്ഷണവും, സമ്മാനമായി ഒരു വേളിയും, തലപ്പാവും കൊടുക്കും. അതിനുശേഷം ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ വേറെ മാടത്തിൽ താമസമാക്കി സ്വപ്രയത്നത്താൽ ഉപജീവനം കഴിക്കുകയാണ്.

സ്രീ ജഗദാകന്നതിനുമുമ്പാണു കല്യാണം ചെയ്യപ്പെട്ടതെങ്കിൽ ജഗദാകന്നതുവരെ അവർ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ താമസിക്കുകയും അതിനുശേഷം മാത്രം ഭർതൃഹൃദയത്തിലേക്കു പോകുകയാണ് പതിവ്. സ്രീ തിരുമുഖോർ പ്രധാന മാടത്തിന്റെ ഒരു ഫർല്ലോങ്ങ് ദൂരെയായി 'മുട്ടചല'* കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അവളെ അതിൽ പാർപ്പിക്കും. സാധാരണയായി ഭാര്യർ ഏഴുദിവസം ഇവിടെ താമസിക്കുന്നു. ആ സമയം അല്പം ചില സവികളെ മാത്രമേ കാണാൻ അനുവദിക്കുകയുള്ളൂ. ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതു കുറെ ദൂരത്തായി കൊണ്ടുവെച്ച് അവർ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുകയാണ്. അതുശാലം ഭയന്നു പ്രായംചെന്നവരാരും അടുത്തുചെല്ലുകയ്ക്കില്ല. ഏഴാംദിവസം കാലത്തു കളിപ്പാൽ അവർ ശുദ്ധമായി. പിന്നെ മാറുള്ളവരെന്നിവയ്ക്കുകഴിയാം. കളിദിവസം ബന്ധുവിനുണ്ടാകു സദ്യകഴിച്ച് അലോഷിക്കും. പിന്നീടുള്ള തീണ്ടാരികൾ അവർ 3 ദിവസം മാത്രം വഴ്ചിക്കുന്നതും നാലാംദിവസം കളിപ്പാൽ സ്രീ ശുദ്ധമാവുന്നതുമാകുന്നു. തിരുമുന്നതിനുമുമ്പായി കല്യാണം കഴിഞ്ഞിരുന്നാൽ തിരുണ്ടുകല്യാണച്ചിലവിലേക്കു ഭർത്താവു വല്ലതും കൊടു

* മുട്ടചലം = മനു പ്രത്യേകം

ക്കും. തൊറിയെക്കുറിച്ചു ഒരു വെണ്ണിന്നു പൂർവ്വകാലത്തു കൊലയായിരുന്നു ശിക്ഷ. എന്നാലിപ്പോൾ അവളെ ജാതിയിൽനിന്നും പുറത്താക്കിക്കളയുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ശിക്ഷയുടെ കാര്യംകൊണ്ടായിരിക്കാം, ഈ വക ദ്രാവിഡന്മാർ വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടെ ഉണ്ടാവുന്നുള്ളൂ.

ഗർഭിണിയ്ക്കു 5-ാം മാസത്തിലൊ എഴാം മാസത്തിലൊ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലുള്ള പുണ്യവനവും സിമന്തവും പോലെയൊ, അറപ്പുകിൽ മാറുജാതിക്കാരരുടെ ഇടയിലുള്ള പൂജികളിപ്പോലെയൊ യാതൊരു ക്രിയയും ചെയ്യാറില്ല ഒരു ഗർഭിണിയെ വല്ല പട്ടിയൊ പൂച്ചയൊ കാട്ടുമൃഗങ്ങളൊ പേടിപ്പെടുത്തുവാൻ എത്തുന്നതായി സ്വപ്നം കണ്ടാൽ അവളെ ദേവത ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. അങ്ങിനെ കണ്ടാൽ സ്വജാതിയിൽനിന്നൊ മാറു ജാതിയിൽനിന്നൊ ഒരു മാന്ത്രികനെ വരുത്തും. അവർ അരിപ്പൊടി മഞ്ഞപ്പൊടി കരി ഇതുകൾകൊണ്ട് ഒരു കളമെഴുതി അതിന്റെ മുമ്പിൽ അവളെ ഇരുത്തിക്കൊടുക്കയും പാടുകയും ചില മന്ത്രങ്ങൾ ജപിക്കയും ചെയ്തിട്ടു കണ്ണുകൾ കത്തിച്ചു മുഖത്തു കാട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ അവൾ വിറയ്ക്കയും ദേവത തുളുകയും ചെയ്താൽ ദേവതയ്ക്കു ചോറ്, അരിപ്പ, പഴം, നാളികേരം, കോഴി, ഇതുകൾകൊണ്ടു പൂജ കഴിഞ്ഞു. ഇതുകൊണ്ടു പ്രസാദിച്ചാൽ ദേവത കണകിൽ അപ്പോൾതന്നെ ഒഴിഞ്ഞു പോകും, അല്ലെങ്കിൽ ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്ന സമയം കല്പനയായും. സ്ത്രീ ഇളകാതെ സ്വസ്ഥമായിരുന്നാൽ ദേവതബാധയില്ലെന്നാണ് അനുമാനം. ദേവത ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകാതിരുന്ന പലപ്പൊഴും സ്ത്രീകളുടെ കഴുത്തിൽ കാലയിൽ എന്തെങ്കിലും തെറ്റായ കെട്ടിടങ്ങൾ പതിവാണ്.

ഒരു കഴുത്തിൽ കാലയിൽ എന്തെങ്കിലും തെറ്റായ കെട്ടിടങ്ങൾ പതിവാണ്.

എരവാലന്മാരുടെ ഗർഭവും പ്രസവവും സംബന്ധിച്ചുള്ള സമ്പ്രദായം മലയന്മാരുടേതുപോലെതന്നെ. പക്ഷെ ഇവർ പല ഏഴു ദിവസം മാത്രമേയുള്ളൂ. എന്നാൽ 8-ാം ദിവസം സ്ത്രീ കളിച്ചാൽ അവളെ ഒരു പ്രത്യേകമാടത്തിൽ 5 മാസം വേർപാടിയിരിക്കുന്നതും ആ കാലം മുഴുവൻ അവൾ പുലപോലെ ആചരിച്ചുവരുന്നതുമാണ്. അവളുടെ ഇക്കാലത്തെ ഭക്ഷണം ഉപസ്ഥരഹിതമാകുന്നു. മാംസം തീരെ പാടില്ല. പ്രസവരക്ഷയ്ക്കു കരുമുളക്കും ചുക്കും പനഞ്ചക്കരയുംകൂടി കള്ളിൽ കലക്കിയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു മരുന്നു മാത്രം. ഈ അഞ്ചു മാസം കഴിഞ്ഞാൽ അവൾ കളിച്ചു ശുദ്ധമാവും. അന്നു പ്രധാന മാടത്തിലേയ്ക്കു താമസം മാറുകയും സദ്യയോ മറ്റും കഴിച്ച് ആലോചിപ്പുകയും ചെയ്യും.

കുട്ടിയ്ക്കു, രണ്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞതിനുശേഷം, അധികകാലം ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ ശരീരസൗഖ്യമുണ്ടെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടപ്പോഴെ, പേരിടുകയുള്ളൂ. ആൺകുട്ടിയ്ക്കു മുത്തച്ഛന്റെയും പെൺകുട്ടിയ്ക്കു മുത്തമ്മയുടെയും പേരാണ് ഇടുക. ആണുങ്ങൾക്കു സാധാരണയായി ഋട്ടുവരുന്ന പേരുകൾ കണ്ണൻ, ഒടുക്കൻ, കോദണ്ഡൻ, കീച്ചാരൻ, ആട്ടുകാമൻ എന്നും പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കണ്ണി, കേയ്, ഒടുക്ക, മ.മ.യി എന്നുമാണ്. ഇതിലെ ഹിന്ദുദൈവങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ തുടങ്ങിയ വളരെ കാലമായിട്ടില്ല. അതുകൾ, മേൽജാതിക്കാരുമായി പലപ്പൊഴും കൂട്ടുകെട്ടിന് അവസരമുണ്ടാകുകൊണ്ട്, അവരിൽനിന്നും കിട്ടിയുള്ളതുമാകുന്നു.

വിധവാവിവാഹവിഷയത്തിൽ ഈ

പ്രാക്കാലിന ജനങ്ങൾ മേൽജാതിക്കാർക്കു പാിപ്പാൻ ഒരു വിലയേറിയ പാഠം കാണിച്ചുതന്നുണ്ട്. അവരുടെയിടയിൽ വിധവയ്ക്കു കല്യാണം കഴിക്കാം. എന്നാൽ അത് ഒരു മുതപത്തികനെ മാത്രമേ പാടുള്ളൂ. ഇതിന്നു 'മുണ്ടെകെട്ടുക' എന്നുപറയും. ഇരുവർക്കും പൂർവ്വവിവാഹത്തിൽ സന്താനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാൽ അവരെ പക്ഷഭേദംകൂടാതെ നോക്കുമെന്നു പുരുഷൻ ആ ഗോത്രക്കാരുടെ മുമ്പുകെ പ്രതിജ്ഞചെയ്യണം. പുനർവിവാഹത്തിന്നു ഒരു പിചുള മോതിരവും പൂവയും കെട്ടുകക്കു ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ വലിയ ആലോചനമെന്നും ഉണ്ടായില്ല.

ഒരു പുരുഷനെ ഭാര്യയെ തെളിഞ്ഞിട്ടേഴുന്ന അവളെ ഉപേക്ഷിക്കാം. അവൾക്കുപിന്നെ ഒരു ഭാര്യമെടുവാനെ മാത്രമേ സ്വീകരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇവക ദ്രവ്യംതന്നെ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. ബഹുഭാര്യത്വവും ബഹുഭർത്തൃത്വവും നീരെ നടുപ്പില്ല. അർദ്ധമോ സപത്തിനുമകനാകുന്നു അവകാശി. അവർക്കു സമുദായ യോഗമില്ല. അവരുടെയിടയിൽ വഴക്കുകൾ അപൂർവ്വമായിട്ടെ ഉണ്ടാവുന്നതുമാത്രമുണ്ട്.

മതകാര്യത്തിൽ ഏതൊരു പക്ഷത്തും ആനുമിസ്റ്ററുകൾ തന്നെ. കാട്ടുകാരും മലകളും തങ്ങൾക്കു ദ്രോഹം ചെയ്യുന്ന ഭൂതപ്രേത വിശ്വാസങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിമിഷമാണെന്നു അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഈ ഭൂതങ്ങളിൽ ചിലവ വൃക്കങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നുവെന്നും, അവ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നുവെന്നും, മറ്റുചിലവ പാറകളിലോ വൃക്കങ്ങളിലോ കൊടുമുടികളിലോ നിവസിക്കുന്നുവെന്നും, അവർക്കു ചില പ്രത്യേക കുടുംബങ്ങളുടേയൊ പതികളുടേയൊ മേൽ അധികാരമുണ്ടെന്നും അവർ

വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഭൂതങ്ങൾക്കു വഴിവാടകയും ബലികളും കഴിക്കുന്നത് പ്രത്യേകത്തിൽ കഴിക്കുന്നവർക്കു ഗുണം സിദ്ധിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശംകാണുവാൻ; അവയുടെ വിശപ്പ് ശമിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശംകാണാം. എല്ലാ ദിവ്യത്തിനും അധികൃതപക്ഷമായി വരികയാൽ ഈ ഭൂതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച അവർ ദോഷകരമായി യാതൊന്നും മനസ്സാ വാചാ കർമ്മണാ ചെയ്യുന്നതുശല്യം.

കാളി, മനി, (നല്ല)കന്യകമാർ, കുറുപ്പാരായൻ ഇവരാണ് ഏതൊരു പക്ഷത്തും അവർ കാട്ടിൽ പാർക്കുന്നവർക്ക് തങ്ങളേയും കുടുംബങ്ങളേയും രക്ഷിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു കാളിയേയും, കന്നുകുളി രക്ഷിക്കുന്നതിലേയ്ക്കും വിളയ്ക്കു നൂറ്റു കുമായി മനിയേയും ആരാധിക്കുന്നു. കന്യകമാരും കുറുപ്പാരായനും ക്ഷേമത്തെ കാക്കുവാനുള്ള കുടുംബദൈവങ്ങളാണ്. അവരുടെ പ്രീതിക്കു ചേരുംപഴവും നാളികേരവും അരിപ്പുക്കൊണ്ട് പൂജകഴിക്കും. കാളിയേയും മനിയേയും കാട്ടിലും മറ്റുള്ളവരെ വീട്ടിലും വെച്ച് പൂജിച്ചുവരുന്നു. ഉഴുവാനും വിതക്കുവാനും കൊയ്യുവാനും തുടങ്ങുമ്പോൾ കാളിക്കും മനിക്കും മേൽപറഞ്ഞ വഴിവാടകർ വെച്ചു പൂജ കഴിക്കും. കാരണം, അവരാണ് ദിവ്യമൃഗങ്ങളുടെ നാശത്തിന്റേയും വിളയ്ക്കു ക്ഷേമച്ചുകൊടുക്കുന്നതു. ചില ദിവസങ്ങൾ ചില പ്രത്യേകകാര്യങ്ങൾക്കു അധികൃതനുമെങ്കിലും കർമ്മവിധിയാണു കല്യാണം വില ഇതുകൾക്കു തക്കമുള്ളതും, മാടം കെട്ടുവാൻ ബുദ്ധനാഴ്ചകളും, കെയ്യാവാൻ വെള്ളയാഴ്ചകളും അധികം നല്ല ദിവസങ്ങളാണെന്നത്രെ. വീടുകൾ പണയുന്നതിന്നും പാപ്പുതുടങ്ങുന്നതിന്നുമുമ്പും അവർ അവരുടെ ദൈവങ്ങളെ പൂജിക്കുവതിയാണ്.

മംഗളോദയം

ഫ്രണ്ട്

പുസ്തകം 6

മീനമാസം

ലക്കം 3

മംഗളം.

തണ്ടാർമാതിൻമുലക്കുടമരസമിഴുകും ചാരുദോരന്തരാള
വണ്ടത്താൻമാർമുരണ്ടെത്തിനമണമിളകുംവസ്ത്രമാലാഭിരാമം
കൊണ്ടാടിത്താപസന്മാരമരണതീരയുംസച്ചിദാനന്ദരൂപം
കണ്ടാപ്പു! ഞാൻകളായദ്വൃതികഴൽവണിയുന്നോരുകാണിപ്രവാഹം.

ഭരണപ്രാചീന കവി

൧൯൫൧

മലയാള നിഘണ്ടു.

മലയാളഭാഷയ്ക്കു “തരംപോലെ” ഒരു നിഘണ്ടുവില്ലെന്ന് സമ്മതിക്കത്തക്ക സാഹിത്യകാരന്മാർ കേരളത്തിൽ ഇപ്പോഴില്ലെന്നു തീർച്ചയായും പറയാം. ഈ ഒരു അമരം ഇപ്പോഴുണ്ടാവാൻ നമ്മുടെ ഭാഷ കലിവിൽപെട്ട് ഉഴലുന്നത്. കൊച്ചിശ്ശിമയിലുള്ളവർ ഒരു നിഘണ്ടു വേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ പഠിശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായി കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റ് 5000 ക. ഭാഷാചരിത്രരണക്കമ്മിറ്റിയെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനിയും കഴിയുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെ

യ്ക്കാമെന്ന് ആ ഗവണ്മെന്റ് സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റ് ദേശഭാഷാചരിത്രരണമാറ്റങ്ങൾ ആരാഞ്ഞതിന്നു ഏല്പിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കമ്മിറ്റിയും നിഘണ്ടുവിന്റെ ആവശ്യത്തെ സമ്മതിക്കുകയും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റും കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റും ഈ വിഷയത്തിൽ യോജിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലയാളകുറ്റകാരന്റെ പ്രാതിനിധ്യമുള്ള മദിരാശി ഗവണ്മെന്റ് ഈ കൊല്ലത്തെ ആയുധക്കണക്കിൽ 10,000

ഉറപ്പിക ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേക്കു വ്യയം ചെയ്യുവാൻ കരുതിട്ടുണ്ട്. മദിരാശി ഗവണ്മെണ്ടും ഇവരുോടു യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം. നിഘണ്ടുവിന്റെ കാര്യം കേരളത്തിലെ മൂന്നു ഗവണ്മെന്റുകളെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഇങ്ങനെയാണ് ഇപ്പോൾ കിടക്കുന്നത്.

എന്നാൽ ഏതൊക്കെ നിഘണ്ടുവാണ് ഉണ്ടാക്കേണ്ടത്? എന്തെല്ലാം വിവരങ്ങൾ ഈ നിഘണ്ടുവിൽ ഘടിപ്പിക്കണം? എന്നുതടങ്ങി പല കാര്യങ്ങളും ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. നിഘണ്ടുവിന്റെ ആവശ്യം സ്ഥാപിച്ചതല്ലാതെ എങ്ങിനെയാണ് നിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കേണ്ടതെന്നു പ്രത്യേകമായി ആലോചിച്ച് ഒരു അഭിപ്രായം ആരും പറഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല. അടുത്ത കാലത്തിനുള്ളിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ചിലതു പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങുന്നതായാൽ കുറേ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പൊതുജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായം അറിവേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം ഇവിടെ എഴുതിക്കൊള്ളുന്നു.

നിഘണ്ടുവിനെ (1) മലയാളനിഘണ്ടു (2) ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാളനിഘണ്ടു (3) മലയാള-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നായി ഭാഗിക്കാം. കഴിഞ്ഞ ഒരു ഭാഷാപോഷണിസഭായോഗത്തിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു തയ്യാറാക്കുവാൻ ചെയ്യണമെന്നു പലരും അഭിപ്രായമുണ്ടായതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ അഭിപ്രായമല്ല ഏനിക്കുള്ളത്. ഒന്നാമതായി നമുക്കു വേണ്ടത് ഒരു മലയാളനിഘണ്ടുവാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ളതും, നശിച്ചതും, നശിക്കാൻപോകുന്നതുമായ എല്ലാ വാക്കുകളും

ഭേദം ശേഖരിച്ച് ഒരു മലയാള-മലയാളനിഘണ്ടുവാണ് ഒന്നാമതായി ഉണ്ടാക്കേണ്ടത്. ഈ നിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കിപ്പിടിച്ചാൽ മറ്റുള്ള നിഘണ്ടുക്കൾ നിഷ്പ്രയാസം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങൾ കടം വാങ്ങുവാനും നിർമ്മിക്കുവാനും മറ്റും ശ്രമിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ മുതൽ എത്രയുണ്ടെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം മതിയാകുന്നതാണ്.

എന്നാൽ എങ്ങനെയാണ് മലയാളഭാഷയിലുള്ള വാക്കുകൾ മുഴുവൻ ശേഖരിക്കേണ്ടത്? എന്നാണ് പിന്നെ ആലോചിക്കേണ്ടത്. മലയാളഭാഷയിൽ ഉപയോഗമുള്ളതെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും വളരെ വാക്കുകൾ നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള നിഘണ്ടുക്കളിൽ ഏത്രയോ അതിരും വാക്കുകൾ പെടാതെയുണ്ടെന്നുള്ളതും തീർച്ചയാണ്. അതുകൊണ്ടു വാക്കുകൾ ശേഖരിപ്പാനുള്ള ശ്രമം ഏതാണ്ട് ഒരു കാനേഷുമാരി കണക്കു ഉണ്ടാകുന്നപോലെയാവാൻ നന്നാവുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. നിഘണ്ടുവിൽ അടങ്ങേണ്ടതായ വാക്കുകൾക്കൊക്കെ,

മനുഷ്യവർഗ്ഗം,
മൃഗവർഗ്ഗം,
തൊഴിലുകൾ,
വൈദ്യം,

ജ്യോതിഷം, എന്നിങ്ങിനെ ഓരോ പ്രത്യേകവകുപ്പുകളാക്കി തിരിച്ച് അവയിൽ ഓരോ വകുപ്പുകളും അതാതുവിഷയങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരെ ഏല്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇവരെ സെക്ഷൻ ആപ്പർമാർ എന്നു പറയാം. ഏകദേശം ഇരുപതോളം വകുപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ അത്രതന്നെ സെക്ഷൻ ആപ്പർമാരും

വേണ്ടിവരും ഇവരുടെ പ്രവർത്തിയെപ്പറ്റി വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കാം. ഈ ഭാരോ വകപ്പെടുത്തലും പിന്നീട് അധാന്തരവകപ്പെടുത്തലും ഭാഗിക്കുണ്ടിവരും. അതായത്, 'തൊഴിച്ചുകൂട്ട്' എന്ന വകപ്പെട്ടിനെ,

അശാരിപ്പണി,
കുപ്പണി,
കുരുവാൻപണി,

ചിത്രമഴുത്ത്, എന്നു തുടങ്ങി പല ഉപഭാഗങ്ങളാക്കി തിരിക്കേണ്ടിവരും. ഈ ഭാരോ ഉപഭാഗങ്ങളും അതതു സെക്ഷൻ ആപ്പർമാർ അവരുടെ കീഴിൽ പത്തൊ പതിനഞ്ചോ എന്നുമേറ്റാർമാരെ നിയമിച്ചു അവരെ ഭാരമായി എല്പിച്ചുകൊടുക്കണം. എന്നുമേറ്റാർമാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിക്കുന്ന ഭാരവുമുണ്ടി സെക്ഷൻ ആപ്പർമാർ ഏറ്റെടുക്കുകയാണ് നല്ലത്. കാരണം, ഭാരോപ്രധാനവകപ്പെട്ടും അതാതിൽ പ്രത്യേകപാണ്ഡിത്യമുള്ളവരെ എല്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, ആ വിഷയത്തിൽ തങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ ഇനിന്നവരെ കൈമതിയാക്കമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താനുള്ള അധികാരം അവർക്കു കൊടുക്കുകയാണല്ലോ നല്ലത്. ഈ എന്നുമേറ്റാർമാർ ഏകദേശം മൂന്നുപേരോളം വേണ്ടിവന്നേക്കാം. എന്നുമേറ്റാർമാർ അധാവരുടെ വിഷയങ്ങളെ തരംപോലെ ഭാഗിച്ചു, ഭാരോണിലുമുള്ളവർക്കും ചെപ്പുവാ തരംതിരിച്ചു, അതാതിന്റെ അർത്ഥത്തോടും, ആ വക വാക്കുകൾ വല്ല സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ പ്രയോഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചും, വാക്കുകളുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി വല്ല ചരിത്രവും നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൾ ചേർത്തും ഭാരോ ലിസ്റ്റ് എഴുതി അതതു സെക്ഷൻ ആപ്പർമാർക്ക് അയക്കണം. അവർ ഈ ഭാരോ ലിസ്റ്റും ആലോചനയോടെ പരിശോധിച്ചു വേണ്ടപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്തു ഫോഡ് ആപ്പീസിനേക്ക് അയക്കണം. ഉപഭാഗങ്ങളെ വിഭാഗിക്കുന്നതിലും എന്നുമേറ്റാർമാർ അല്ലാ മനസ്സുരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്, അശാരിപ്പണിയെപ്പറ്റി പായുമ്പോൾ പണി ആയുധങ്ങൾ, പണിനിറയ്മങ്ങൾ, പണി ചെയ്തെടുക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും ചില നിമ്നമത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കണം. ഒരു വാതിൽ അശാരി പണി ചെയ്തെടുക്കുകയെന്നല്ല. ആ വാതിലിന്റെ ഭാരോ ഭാഗത്തിനും വെപ്പുവാൻ വേണ്ടത്. ആ വെക്കുളൊക്കെ പ്രത്യേകം പായണം.

ഇപ്രകാരം വാക്കുകൾ ഒരു ശേഖരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ലിസ്റ്റുകൾ പരിശോധന ചെയ്തു ഫോഡ് ആപ്പീസിനേക്ക് അയക്കുന്ന മെന്നു പാഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ ഫോഡ് ആപ്പീസ് കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുമുള്ള വിദ്വാന്മാർക്കെല്ലാവർക്കും എടുപ്പത്തിൽ എത്തിച്ചേരാവുന്ന ഒരിടത്തായിരിക്കണം. ഈ ഫോഡ് ആപ്പീസിന്റെ മേലധികാരം പ്രമാണപ്പെട്ട പത്തുപേർ അടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിറ്റി അരിലായിരിക്കണം. നിഘണ്ടുവെക്കുപ്പായിത്തീരിക്കുക, ആ വകപ്പെട്ടുകളുടെ ഉപഭാഗങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുക, സെക്ഷൻ ആപ്പർമാരുടെയും, എന്നുമേറ്റാർമാരുടെയും നടപടിനിയമം ഉണ്ടാക്കുക മുതലായി നിഘണ്ടുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ തീട്ടമായ ഒരു പ്രായം പാവാനുള്ള എല്ലാ അധികാരവും ഈ കമ്മിറ്റിക്കുതീർത്ത് ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കമ്മിറ്റിക്കാരുടെ കീഴിൽ, ഒരു ആപ്പീസ് മാനേജറും, നാലു ഗുമസ്തന്മാരും, രണ്ടു ശുപാധികളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഭാരോ ടിക്കിറ്റിനും വന്നുപോകുന്ന ലിസ്റ്റുകൾ, കേര

കണം. അവർ ഈ ഭാരോ ലിസ്റ്റും ആലോചനയോടെ പരിശോധിച്ചു വേണ്ടപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്തു ഫോഡ് ആപ്പീസിനേക്ക് അയക്കണം. ഉപഭാഗങ്ങളെ വിഭാഗിക്കുന്നതിലും എന്നുമേറ്റാർമാർ അല്ലാ മനസ്സുരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്, അശാരിപ്പണിയെപ്പറ്റി പായുമ്പോൾ പണി ആയുധങ്ങൾ, പണിനിറയ്മങ്ങൾ, പണി ചെയ്തെടുക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും ചില നിമ്നമത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കണം. ഒരു വാതിൽ അശാരി പണി ചെയ്തെടുക്കുകയെന്നല്ല. ആ വാതിലിന്റെ ഭാരോ ഭാഗത്തിനും വെപ്പുവാൻ വേണ്ടത്. ആ വെക്കുളൊക്കെ പ്രത്യേകം പായണം.

ളത്തിൽ ഓരോ ഭാഗത്തേക്കും അയച്ചു ദേശവാക്കുകൾ ചേർപ്പിച്ചും മാറ്റം ലിസ്റ്റ് ശരിപ്പെടുത്തി അകാരാദിയായി വെക്കുക, ഇപ്പോൾ നില്ക്കുന്ന മലയാളം, തമിഴ് മുതലായ നിഘണ്ടുക്കൾ പരിശോധിച്ചു ലിസ്റ്റ് പ്രകാരമുള്ള വാക്കുകളിൽ ഏറക്കുറവുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുക, കമ്മറിക്കാരുടെ കല്പനകളെ നടത്തുക, ഒടുവിൽ നിഘണ്ടു അച്ചടിച്ചു പുറത്തുവരുന്നതുവരെയുള്ള സകല പണികളും നടത്തുക, ഇതുകൂടിയാണ് ആപ്ലിക്കേഷൻ ഓഫീസ്.

ഇങ്ങനെ ക്രമമായി പണിചെയ്താൽ, രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ നിഘണ്ടുവിന്റെ പണി പൂർത്തിയാക്കാം. ഇങ്ങനെ തയ്യാറാക്കുന്ന നിഘണ്ടു സ്പെസ്മെന്റായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, മലയാളഭാഷയുടെ ഗണിക്കത്തക്ക ഒരു സ്ഥത്തായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഭാഷക്കു ഐക്യവും വരുത്തേണമെങ്കിലും ഇങ്ങനെ ഒരു നിഘണ്ടു പുറത്തുവരുമ്പോൾ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ഇനി ആലോചിക്കുന്നതാണ് ഇങ്ങനെയൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ പ്രതിഫലത്തിന്റെ കാര്യമാണ്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഏതാണ്ടോരുകൾക്ക് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

1 കമ്മറിക്കുമേമ്പ്രമാർക്ക്, കണപ അവർ ഹാജരാവുന്ന ഓരോ മീറ്റിങ്ങിനും 25-ക പ്രകാരം പ്രതിഫലം കണക്കാക്കി കൊല്ലത്തിൽ കലമേനി പത്രം മീറ്റിങ്ങുപ്രകാരം മൂന്നുകൊല്ലത്തിൽ മുപ്പത്താറു മീറ്റിങ്ങിന് 9000-0-0

2. ആപ്ലിക്കേഷൻ ഓഫീസർമാർക്കും 4 ഗുമസ്തന്മാർക്കും, 2 ഡിവാലികൾക്കും മാസപ്പടി ആപ്ലിക്കേഷൻ ഓഫീസർമാർക്ക് 250 ക പ്രകാരം 9000-0-0

3. ഇരുപതു സെക്ഷൻ ആപ്പർമാർക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും ആകെ 150-ക പ്രകാരം 3000-0-0

4. മന്ത്രി ഏറമരോൻ മാർക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും കലമേനി 50-ക പ്രകാരം 15000-0-0 (ഇവർ തയ്യാറാക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഓരോന്നിനും 2-ണമുതൽ 4-ണ വരെ പ്രതിഫലം നിശ്ചയിച്ചാലും ഇതിൽ കൂടുതലായ സമ്പ്രദേശം വരുന്നതല്ല)

5. മൂന്ന് വാക്യമായി നിഘണ്ടു അച്ചടിച്ചു പുറത്തുവരുന്നതിനും മറ്റും കൂടി സമാർ 14000-0-0

ആകെ ക 50,000-0-0

ഈ കണക്കുപ്രകാരം ഏകദേശം 50000 ക. വേണ്ടിവരുമെന്ന് ഉറപ്പിക്കാം. ഏകദേശം 50000 ത്തിൽ കുറയാതെ വാക്കുകൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ ചാക്കുന്നിന് ഒരോ ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ട ചെലവുകൾക്കുണ്ടാവുന്നവരികളുള്ളു. നിഘണ്ടുവിൽ ഇടക്കിടെ അതാതു വാക്കുകളെ വെളിവാക്കുവാൻ ചിത്രങ്ങളും കൂടെകൊടുക്കുന്നതായാൽ വളരെ ഉത്തമമായി. നിഘണ്ടു ആകപ്പോടെ റോയൽ നാലു വലിപ്പത്തിൽ 6000 പേജുവരുമെന്ന് കണക്കാക്കിയാൽ മൂന്നോനാലോ വാക്യമാക്കേണ്ടിവരും. എല്ലാവാക്യത്തിനും കൂടി വില 15-കയിൽ അധികമാക്കരുത് എന്നാൽ ആദ്യത്തെ പതിപ്പ് 3000 കോപ്പിക്കു ഏകദേശം വില്പന ചെലവു കഴിച്ചു 40,000 ക. മുതലാക്കാം. ഈ സമ്പ്രദേശം ചെയ്യേണമെന്ന് ആലോചിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റിയും ഞാൻ ആലോചിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല.

കേരളഭാഷാ ചോഷണത്തിനായി ശ്രമിക്കുന്നവർ ചൊതുവായി ഒരുപത്തു വേണ്ടതാണെന്ന് അഭിപ്രായം വെക്കുമു

ണ്ടെന്ന് എനിക്ക് അറിയാം. എല്ലാകേരളീയരും തൊട്ടൊരരികിലായി കൊച്ചി സാഹിത്യ സമാജത്തെ കേരള സാഹിത്യസമാജമാക്കി നിവൃത്തിയാക്കി വിദേശം ഈ സമാജം വകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന മറുപുസ്തകങ്ങൾ വിറ്റു കര കൂട്ടുപുസ്തക സമ്പാദിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ സമരത്തിൽ നിന്നുള്ള ആദായം കൊണ്ടു കേരളത്തിൽ എങ്ങും ഉപസമാജങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് അവയെ സഹായധനം കൊടുത്തു മറ്റുമായി കേരളഭാഷാവിഷയത്തിലേക്കിപ്പോയി മൂന്നു ഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിലുൾക്കൊള്ളുന്ന കേരളീയർ തമ്മിൽ ഐക്യതയുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുക. ഇതാണ് സമാജസ്റ്റേം. ഭാഷാകൊണ്ടു നാം തമ്മിൽ ഉള്ള ബന്ധം വലുതായ ഒരു ബന്ധമാണ്. സാഹിത്യ വിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നവർക്ക് അമ്മോഹത്തിൽ എന്താണ് വകയുള്ളത് എന്നു ചോദിക്കുന്ന കേരളീയർ വളരെയുണ്ട്. ഇതാ! ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിറവേറ്റുവാൻ തക്കവണ്ണം മൂലധനമുണ്ടാക്കുവാൻ ഒരു വഴികാണുന്നു. ഇങ്ങിനെ കേരളീയർ യോജിച്ചാൽ ബ്രദീ

ഷ്യം, കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും ഗവണ്മെന്റുകൾ സഹായധനം തന്നു സമാജത്തെ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഈ നിവൃത്തിയാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നതായ 350 ത്താൾ കേരളീയർ സമാജം കണ്ടുവരികയാൽ സമാജത്തിന്നു നല്ല ശക്തിയുണ്ടായി. കന്യാകുമാരി മുതൽ ചന്ദ്രഗിരി വഴി വരെയുള്ള കേരളീയർക്കു ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. ഈ ലേഖനം ഇനിയും നീട്ടുന്നതെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ അങ്ങനെയൊരു തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം പ്രകടമായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുമില്ല. പക്ഷേ മറ്റൊരു സമാജം ഈ അഭിപ്രായത്തെ കൊണ്ടുവാൻ വിഷയഗൗരവം എന്നൊരു ധൈര്യമുള്ളതല്ലെന്നതു കൊണ്ടു മാത്രം ഇത്രയും എഴുതിയതാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ കേരളത്തിലുള്ള സാഹിത്യരസികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്ന് അറിയാനുള്ള ഉത്കണ്ഠയോടെ ഈ ലേഖനം സജ്ജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

സി. കുഞ്ഞിരാമൻ മേനോൻ

പുസ്തകാഭിപ്രായം

“ചാലാകലേശം.”

“കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടാഷ്ടമത്തി സംബന്ധമായി വാചസാഹിത്യം; ടി. നമ്പ്യാരും ചെട്ടി അമ്പലം എഴുതിയ കവിതാപരിഭാഷയായിരിക്കുന്നത് എന്നൊക്കെ സർവ്വവ്യാപി

കാപാശാലയിൽ സന്ധ്യതമസ്സി കെ. വി. കുറുപ്പൻ ഉണ്ടാക്കിയതും സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ പരിശോധിച്ച പ്രഥമസ്ഥാനത്തിന്നു അർഹതയുള്ളതാണെന്നു തീർച്ചയാക്കിയതും ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവ

ർക്കളുടെ മുഖവുരയോടു കൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമായ "ബോലാകലേൾ" എന്ന 'നാടക'കൃതിയെ 'കൊച്ചി സാഹിത്യ സമാജം' വകയായി സ്വീകരിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന യോഗ്യത അതിനുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചു തീർച്ചപറയുന്നതിനായി നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകസഭയിലെ രംഗം എന്ന നിലയിൽ എന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു: —

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കേണ്ടതായ സംഗതികൾ: ഒന്നാമതായി, ഈ കൃതിക്കു നാടകം എന്ന അഭിധാനം ലഭിച്ചാൻ അർഹതയുണ്ടോ; രണ്ടാമത്, ഇതിന്നു നാടകജാതിയിൽ പെടുവാൻ ആവശ്യമായ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇല്ലെന്നിരുന്നാൽ പിന്നെ 'കൊച്ചി സാഹിത്യ സമാജം'ത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലുള്ളതായ സാഹിത്യലോകത്തിൽ എന്തെങ്കിലുമായ പദം അനുവദിച്ചു കൂടുന്നതാണോ; മൂന്നാമത്, ഇതിലെ വണ്ണനകൾ വാസ്തവത്തെ അധിഷ്ഠാനപ്പെടുത്തിയവയോ വാസ്തവികങ്ങളോ ആണോ; നാലാമത്, ഇതിന്നു കാവ്യസാമ്യമായുള്ള ഗുണഭോഷങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്; അഞ്ചാമത്, നിർദ്ദിഷ്ടമായ കാവ്യോദ്ദേശം ഇതിനാൽ സാധിക്കാപ്പോകുന്നുണ്ടോ; ആറാമത്, ഈ കൃതിക്കു അനുക്രമമായ വാദങ്ങൾ എന്ത്; പ്രതികൂലമായ ആക്ഷേപങ്ങൾ എന്ത്; — ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നാണ്.

ഇപ്പറഞ്ഞ ചോദ്യങ്ങളെ ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ, ഈ കൃതിയിലെ കഥയെന്തെന്നു സംഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭരണത്താലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുവാൻ നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ, തി

രുമനസ്സിലെ ഭരണ ചരിത്രത്തെ അപ്രസ്തുതമാക്കിവെച്ചും കൊണ്ടാണ് കഥയെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദ്വേഷം, സമാസാക്തി മുതലായ അവകാശപ്രയാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നു ഇതിനെ നിവർത്തിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുതമായ വിഷയം കലേശൻ എന്ന നായകനേയും ബാല എന്ന നായികയേയും സംബന്ധിച്ചുള്ളതാകുന്നു. ജ്ഞാനാഗവചിയിൽ ഗോപാലവിലാസത്തിന്റെ ഒരു വരാനത്തിൽ ബാല ഒരു ചാരുകസാലയിൽ കിടക്കുന്നതായിട്ടും, തോഴി, സുന്ദീതി, അടുക്കൽ ഒരു പീഠത്തിൽ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടുമാണ് ഒന്നാമങ്കം ആരംഭിക്കുന്നത്. ബാല ഒരു രോഗിണിയാണ്; അവളുടെ ആലസ്യം കുറയ്ക്കാൻ ശരിച്ചു എന്നല്ലാതെ തീരെ ശരിച്ചു എന്നു പറയാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയിലാണ് അവൾ ഒന്നാമങ്കത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. അവളുടെ ഭർത്താവായ കലേശൻ "കേരളത്തിൽ മുട്ടുവളിക്കുമ്പോൾ ഗ്രീഷ്മാന്തമാരായ പ്രഭുകൾ സങ്കതം പ്രാപിക്കുന്ന അവലംബം തുളുപായി സുഖചാസം ചെയ്താണ്. "കലേശന്റെ മമിഷീപദത്തിൽ" ബാല അനുഭവിക്കുന്ന ഭാഗ്യങ്ങളേയും, പണ്ട് "മാനധനനായും ശക്തനായുമായ" പിതാക്കളുടെ പരിലാളനയിൽ" ബാല "അധികം പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലത്ത്" അനുഭവിച്ച കഷ്ടങ്ങളേയും, അവളെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചില ശത്രുക്കൾ നടത്തിയ കലഹങ്ങളേയും, ആ കലഹങ്ങളിൽ അവളുടെ "അന്തരംല്ലാം" അവൾക്കുവേണ്ടി സമിച്ച സങ്കടങ്ങളേയും, അവളുടെ "ധനവിഷയത്തിൽ" ചില "കുറപ്പാങ്ങൾ അന്യാധീനങ്ങളായിപ്പോയതിനേയും, പിന്നെ കലേശന്റെ മമിഷീപദം പ്രവേശിച്ച ശേഷം അവളുടെ ചികിത്സയ്ക്കായി നിയമിക്ക

അന്നു സ്റ്റേഷനിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ചുറ്റും നോക്കിപ്പോയി. അകലെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, “പേരില്ലാത്തവരെ ഇപ്പോൾ നമ്പൂരിപ്പാടും” കൂട്ടം വണ്ടി കയറാൻ വരുന്നതു കാണുന്നു. ഈ നമ്പൂരിപ്പാട് ‘ശുണ്ണിക്കാരനാണ്’ കാലത്തിനടുത്ത കോലം കെട്ടുന്നവരുടെ വിരോധിയുമാണ്. അകായിലുള്ളവർക്ക് തീവണ്ടിയത്രെ അനുവദിക്കാത്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രമാണിയുമാണ്. ‘ഇദ്ദേഹം വണ്ടികയറുക ഇടംപ്രഥമമാണ്’. തന്റെ ഭൃത്യന്മാരോട് തനിക്ക് ‘അയിത്തക്കാരനും മറ്റും’ ഇല്ലാത്ത ഒരു മുൻ ‘തുണുവെടുപ്പാക്കിയിടം’മെന്നു തീവണ്ടിക്കാരനായി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യാൻ കല്പിക്കുന്നു. ഭൃത്യൻ ഒരു ഭാഗത്തുപോയി ഗാർഡിനോടും സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്ററോടും കാര്യം കേൾപ്പിക്കുകയും, അവരുടെ അധിഷ്ഠിതപടം സമീപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ നമ്പൂരിതന്നെ ടിക്കറ്റുവെച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ‘ഏയോ! ഏയോ! ഏയോ! ഏയോ!’ എന്ന് വിളിക്കുന്നു; തന്നെ ടിക്കറ്റുവെച്ചുകൊടുത്തതിനായിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു, “നമ്പൂരി, ഒരു കാൽ ഇരുമ്പിയിലും ഒന്ന് ഒരു ബെഞ്ചിനിലും ചാട്ടി ഉയർന്നിന്നു ഏതെങ്കിലും കയ്യിലെടുത്തു തുലാക്കിക്കൊണ്ടു ക്ലാക്കിന്റെ മുമ്പത്തു നോക്കുന്നു”. ക്ലാക്കുമായി ടിക്കറ്റുവിലയെപ്പറ്റി തക്കിക്കുന്നു. ‘ഇനി അടുത്തു ഹിട്ടുതരാൻ തോന്നേട്ടെന്ന് ഇക്ഷാദ്രിവർ’ എന്നു ക്ലാക്ക് നമ്പൂരിയുടെ ഭാര്യയെ അപഹസിച്ച്കൊണ്ടു മറുവടി പറയുന്നു. തീവണ്ടി തള്ളിപ്പോകുന്നു. നമ്പൂരി വണ്ടിയെ കൈകൊട്ടി വിളിക്കുന്നു. പിന്നെ അടുത്ത വണ്ടി വരുന്നതുവരെ സ്റ്റേഷനിൽ ഇരിക്കാൻ ചെയ്യുമ്പോൾ കൃഷ്ണമേനോനെ

കാണുന്നു. അവർ തമ്മിൽ കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. നമ്പൂരി, ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെ മകനെ കരയ്ക്കിരുന്ന ക്ലാസുവരെ പഠിപ്പിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനെയും കലേശന്റെ ഭരണത്തെയും പറ്റി മേനോനോട് സംസാരിക്കുന്നു. കലേശന്റെ ഭരണത്തെപ്പറ്റി നമ്പൂരിയ്ക്കു നല്ല ബോധ്യമായിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹവും അതിനെതിരായി മേനോനും വാദിക്കുന്നു. തീവണ്ടിയെപ്പാടിനെക്കുറിച്ചു വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതിനിടയ്ക്കു, നടാടെ തീവണ്ടി കയറുവാൻ വന്നിരിക്കുന്ന ആ നമ്പൂരി, തീവണ്ടിയെപ്പാടിനെപ്പറ്റി പട്ടുവെത്തിൽ, ആക്ഷേപമായ വണ്ണന ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ കാരോരോ സംഗതികളിൽ കലേശനും വിരോധമായ അഭിപ്രായം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ നമ്പൂരി, മേനോന്റെ കാരോ എതിർവാദവും കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ തന്റെ അഭിപ്രായം തെറ്റാണെന്നു സമ്മതിക്കുകയും, തനിക്ക് കലേശന്റെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ച് അടുത്ത പരിപഠനമുണ്ടെന്നും ബഹുമാനമാണ് തോന്നിട്ടുള്ളതെന്നും വിശദമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഭാഷണം കഴിയുമ്പോഴേക്കും, അടുത്ത വണ്ടി എത്തുന്നു. അവരെക്കുറിച്ചു വണ്ടികയറിപ്പോകുകയും, രണ്ടാമങ്കം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

“സവിശേഷം അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അഭിനവപ്രാസാദത്തിന്റെ വരാനായി കുന്നലക്കോൻ ഒരു വൃത്താന്തപത്രം വായിച്ചിരിക്കുന്നു. മുൻവശത്തെ വഴിയിൽ ഒരു വടിയും കത്തി അന്നാചാരത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുന്നു” — ഇങ്ങിനെയാണ് മൂന്നാമങ്കം ആരംഭിക്കുന്നത്. കാര്യങ്ങളുടെ കൂടുതലായ പൊളിപ്പാമ്പനും, തേനക്കോടനും, ക്ലാമുളിയും പ്രവേശിച്ചു കാര്യം

തുമായി കാരോരോ സമാചാരങ്ങൾ പറകയും, അതിനിടയിൽ പുതിയ ആചാരങ്ങളെയും കാലപരിഷ്കാരത്തെയും നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു നില്ക്കുമ്പോൾ, കാരോരുടെ ഭാര്യ അവരുടെ വന്നു കാരോരോടു വഴക്കു കൂട്ടുന്നു; ആ സന്ദർഭത്തിൽ കൊച്ചുപു എന്ന പുലയനും കണ്ടുണ്ണി എന്ന ഈഴവനും അവരുടെ അടുക്കലേയ്ക്ക് ആ വഴിയായി വരുന്നതു കണ്ട്, പുലയൻ നിമിത്തം അശുഭമായി എന്ന കാരണത്താൽ കാരോരുടേയും അടുത്തു ചേർന്നു. ആ അടികൾക്കു കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കന്നലക്കോൻ തന്റെ ശിപായിയെ അയച്ച് അക്രമികളെ പിടിപ്പിച്ചു തന്റെ മുമ്പിൽ വരുത്തുന്നു. കൊച്ചുപുവും അടുത്തുനിൽ അവിടെ ചെല്ലുന്നു. അടികൾക്കിടയിൽ കാരോണും ചോദിച്ചുകൊണ്ടും, 'ജീവവയ്ക്കനും ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട ജൈയിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയ അക്രമികളും രാജദ്രോഹികളുമായ അനാചാരം, അസത്യാ, ചെറുപ്പം, ക്ഷാമം' എന്ന ലോകോപദ്രവകാരികളായ ആ കൂട്ടരുടെ സമസ്ത പ്രിയമില്ലായ്മയെപ്പറ്റിയും മാറ്റം കന്നലക്കോൻ അവരെ ശാസിക്കുകയും അവരോടു 'ശങ്കരാചാര്യസാമികളുടെ മനീഷാപഞ്ചകം വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ' എന്നു ചോദിക്കുകയും, അതിന് 'ഇല്ല' എന്ന് അവരുടെ മുമ്പാകെ കേൾക്കുമ്പോഴേക്കും പുലയൻ ആ പഞ്ചകത്തെ കമ്മിയറക്കിപ്പാടുകയും ചെയ്യുന്നു. കന്നലക്കോൻ പിന്നെ ആറാച്ചാരെ വരുത്തി, പൊളിപ്പറമ്പനെയും തേനക്കോടനെയും തൂക്കിവിട്ടു കൊല്ലുവാനും, കാരോരെ അപരിഷ്കൃതമായി കിടക്കുന്ന ഉറനാട്ടിലേയ്ക്കും, ക്ഷാമനെ ആണുമാൻ ദീപിലേയ്ക്കും കടത്തിവിടുവാനും ആജ്ഞാപിക്കുകയും; ആ അക്രമികൾക്കു കരുക്കുവന്നതിൽ ആശ്ചര്യം ചെയ്യുന്നു.

ആ സന്ദർഭത്തിൽ, കലേശൻ തന്റെ ജന്മർഷം പ്രമാണിച്ചു പ്രജകൾ ചെയ്യുവാൻ പോകുന്ന മംഗളപ്രാർത്ഥനയെ കയ്യാളുകയും വാനായി എഴുന്നള്ളുന്നു. തിരുമേനി എഴുന്നള്ളിയ വിപരം ബാലാരാണിയെ അറിയിപ്പാനും, റാണിയേട് അവിടുത്തോളം വരുന്നതിനു പറവാനും കന്നലക്കോൻ ഒരു രാജ്യത്തെ റാണിയെ വരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം, ബാലാകലേശന്മാർ തമ്മിൽ സൈന്യസല്ലാപം ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു കന്നലക്കോൻ യോഗംകൂടേണ്ടതിനു വേണ്ടതു ശത്രുക്കളെപ്പോലെയായി പോകുന്നു. നായികനായകന്മാർ തമ്മിലുള്ള സല്ലാപത്തിൽ, മക്കളായ സുയശസ്സിന്റെയും പ്രതാപന്റെയും മമിമകളെപ്പറ്റി പറയും ആ കുട്ടികൾ വന്ന് അമ്മനെ പുകഴ്ത്തുകയും കപ്പൽ വരുത്തിക്കൊടുപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ കന്നലക്കോനാദികൾ പ്രവേശിച്ച മംഗളപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നു; നായികസമാജം വകയായും ഒരു മംഗളപത്രം അർപ്പിക്കുന്നു. കലേശൻ തന്റെ 'പ്രേമഭാജനം'യായ പ്രജകളെ 'സംബോധനം' ചെയ്തുകൊണ്ടു മുമ്പാകെ അരുളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ മൂന്നാമങ്കവും, അതോടുകൂടി നാടകവും അവസാനിക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരമാണ് കഥയുടെ ചുരുക്കം. ഇത് ഇത്ര നിട്ടിപ്പറയേണ്ടിവന്നതു, മേലിൽ കഥാബന്ധത്തിന്റെ ഗുണഗുണങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ പറഞ്ഞുവെക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ വിശദവും സുഗ്രഹവുമായവയായിട്ടാകുന്നു.

'ബാലാകലേശം' ഒരു നാടകമാണോ? ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം നാടകലക്ഷണചർച്ചയെ ആശ്രയിക്കുന്നു. മല

യോജിത്തിൽ നാടകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നാകുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമന്ത്ര. 'നാടകം' എന്ന അഭിധാനം തന്നെ ഇതിന്ന് ഒരു തെളിവുവന്നുവല്ലോ, സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ 'ബാലാകുലം'ത്തിന്നുണ്ടോ? ഈ ലക്ഷണങ്ങളെന്തെന്ന് ഇവിടെ വിസ്തരിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാലും 'ബാലാകുലം'ത്തിന്നു ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ മുഴുവനും എന്താണു് ഉണ്ടോ എന്നുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ, നാടകലക്ഷണസംബന്ധമായ ചില സംഗതികളെ ആലോചിക്കേണ്ടിയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഈ കൃതി മസാഹായമായ ദ്രൗകവ്യംതന്നെയോ? ഇതിന്നു ഏതെങ്കിലും ഒരു 'വസ്തു' ഉണ്ടോ? വസ്തുവിർഭേദത്തിൽ ബീജ, ബിന്ദു, പതാക, പ്രകരീ, കാർഷ്വങ്ങൾ എന്ന അർത്ഥപ്രകൃതികൾ യോജിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ആരംഭം, യത്നം, പ്രാപ്തം, നിയന്താപ്തി, ഫലാഗമങ്ങൾ എന്ന അഞ്ചു സന്ധികളും യോജിച്ചിട്ടുണ്ടോ? കഥ, പ്രഖ്യാതമോ, ഉൽപാദിതമോ, മിശ്രമോ ആണോ? വിഷ്ണുഭക്തികാങ്കാസ്യാങ്കാവതാരപ്രവേശകങ്ങൾ എന്ന സൂച്യങ്ങൾ ഇതിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? പ്രകാശം, സ്വഗതം, ജനാതികം, അപവാരിതകം, ആകാശഭാഷിതം എന്നിതുകളും ഉണ്ടോ? ഇതിലെ നായകന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെന്തു? നേതാവു ധീരമാദാത്തനോ, ധീരലളിതനോ, ധീരശാന്തനോ, ധീരോദ്ധതനോ? ദക്ഷിണനോ, ശാന്തനോ, ധൃഷ്ടനോ, അനുകൂലനോ? നായിക, സ്വീയയോ, അന്യയോ, സാമാന്യയോ? അംഗിയായ രസം എന്താണ്? ശ്രാഗരമോ, വിരമോ, കരുണമോ? ഇങ്ങിനെ ഓരോരോ സംഗതികളെ പൂർവ്വലോചിച്ചേടുത്തോളം, 'ബാലാ

കുലം'ത്തിൽ ഈ വക ലക്ഷണങ്ങൾ പലതും ഇല്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ കഥാവസ്തുതന്നെ ലോകാവസ്ഥയെ അനുകരിക്കുന്നില്ല. ഒരു നായകൻ തന്റെ ഭാര്യയുടെ രോഗത്തിന്നു ശമനം വരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കഥാരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ആരംഭത്തെ തന്നെയാണോ പിന്നെയുള്ള അങ്കങ്ങളിൽ തുടരുന്നത്? അല്ലെന്നു സ്വയം. രോഗശമനത്തിന്നു യത്നം ചെയ്തവനാകട്ടെ; ആ യത്നം ഇടയ്ക്കു തടയപ്പെട്ടു എന്നാകട്ടെ, വീണ്ടും അതിന്ന് അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായി എന്നാകട്ടെ, ഒടുവിൽ ഫലസിദ്ധി ലഭിച്ചു എന്നാകട്ടെ, യാതൊന്നും ഇതിൽ ബന്ധിച്ചുകാണുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ആദ്യത്തും അവസാനമായും ഒരു കഥാവസ്തു ഇതിനുള്ളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ചില പാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ഓരോരോ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോരോ അവസരത്തിൽ ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണങ്ങളെ എല്ലാം കൂട്ടിക്കെട്ടി, ഇടയ്ക്കിടെ ഓരോ വിരമം വരുത്തി അങ്കവിഭാഗം ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ലാതെ, ഈ കൃതിയിൽ നിദ്ദിഷ്ടമായ ഭേദഭേദം സാധിച്ചുവേണ്ടി കഥാപാത്രങ്ങൾ ഐക്യത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു കഥാലോകം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇതിലെ രണ്ടാമങ്കത്തിൽ നായകന്റെ കഥാപ്രസംഗം ചെയ്യുന്ന കൃഷ്ണമേനോന്റെയും നന്ദുരിയുടെയും സംഭാഷണം കേവലം ഒരു പ്രവേശകത്തിന്റെ നിലയിൽ ഉള്ളതല്ലാതെ, ഒരുക്കമെന്ന വിഭാഗത്തെ അർഹിക്കുന്നതല്ല. മൂന്നങ്കങ്ങളിൽ, നായകനെ സംബന്ധിച്ച കഥാപ്രസംഗം കലർന്നുവന്നിരിക്കുന്നതുള്ള ബന്ധമൊഴികെ, പിന്തുടർച്ചയുള്ളവ മുന്തുടർച്ചയുള്ളവ

വയിൽനിന്നു കാൽക്കാരണനിയമപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നവയായിരിക്കുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, കമാനീജന്തനെ ഇതിനങ്ങനെ പാഞ്ഞുകൂടുന്നതല്ല. നായകനായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കലേശൻ തന്നെയും നായകലക്ഷണങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നില്ല. നായകൻ ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പാൻവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. കലേശന്റെയും ബാലയുടെയും ചരിതവർണ്ണനാ ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ നായകന്റെയോ നായികയുടെയോ ജീവിതവൃത്തിയുടെ പ്രകടനമാകുന്നതുമല്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ, സംസ്കൃതനാടകശാസ്ത്രപ്രകാരം 'ബാലാകലേശ'ത്തെ നാടകമായി ഗണിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നറിയാം.

എന്നാലിനി ഇതിന്നു മറ്റേതെങ്കിലുമൊരുമാതിരി നാടകത്തിന്റെ വർഗ്ഗത്തിൽ ചേർന്നില്ലാൻ കഴികയില്ലയോ? മലയാളത്തിൽ നാടകങ്ങളുടെ ആവിഭാവം ആദ്യമായി സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. എന്നാൽ, സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു നാടകങ്ങൾ വന്നു വേരും മുമ്പു, നാട്യകലയും നാട്യപ്രതിസന്ധി മലയാളത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. കൂത്തുകൂടി, കഥകളി മുതലായ ചില നാട്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവ, പരമാർത്ഥത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ 'നാടക'ശബ്ദത്താൽ വിചക്ഷിതപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തിലുൾപ്പെട്ടവയല്ല. സംസ്കൃതത്തെ കഴിച്ചാൽ പിന്നെ, പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽനിന്നും തമിഴിൽ നിന്നുമാണ് മലയാളനാടകങ്ങൾ ചിലത് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കും, ലക്ഷണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ഏതൊക്കെ സമാനമാ

ണെന്നു സൂക്ഷ്മാലോചിച്ചാൽ ഗ്രാമീണവുമാണെന്നു. പാശ്ചാത്യനാടകങ്ങൾക്കു അവഗ്രഹം ആവശ്യകതയെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാലക്രമം, ദേശകൃതം, പ്രാദേശികതയും എന്നു മൂന്നുവക ഐക്യരൂപവും 'ബാലാകലേശ'ത്തിനങ്ങോ എന്നു നോക്കാം. രംഗങ്ങൾ കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തിനുള്ളിൽ തന്നെയുള്ളവയാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കിയാൽ ദേശകൃതം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ മറ്റു രണ്ടു ഐക്യങ്ങളോ? ഒന്നാമകത്തിൽ, 'ബാല' അടക്കം കശതാഞ്ചാ മുമ്പുള്ള ലത്തക്കാർ, പോത്തുഗീസുകാർ മുതലായവരുടെ ആക്രമങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് തോഴിയോടു സംഭാഷണം നടത്തിത്തുടങ്ങുന്നത്; പണ്ടേക്കാലം മുതൽക്ക് ഇങ്ങനെയുള്ള കഥകളൊക്കെ ഒന്നായി കൂട്ടിക്കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. മൂന്നാമകത്തിലോ, ഭാവികാലത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതായ ചില സമുദായപരിഷ്കാരങ്ങളെയും സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു കാലക്രമം ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. പിന്നെ, പ്രാദേശികതയും നായകൻകൂടിയും നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഒരു ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടു പ്രാചരിയ്ക്കുന്നില്ല. മാറ്റമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളും അങ്ങനെയൊരു ഉദ്ദേശപ്രാപ്തിയ്ക്ക് ഉപകാരകളായോ സഹകാരികളായോ പ്രാചരിയ്ക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യകതയും അവകാശവും ആ കാരണത്താൽ തന്നെ നിരസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രാദേശികതയും ഈ കൃതിയിലില്ല. ഇനി, തമിഴ്നാടകങ്ങളുടെ തോതുവെച്ചു നോക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ആ നാടകകർത്താക്കന്മാരും ഭാരതശാസ്ത്രത്തെ അനാദരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. ആ നാടകങ്ങളിലും, നിർദ്ദിഷ്ടമായ

ഉദ്ദേശത്തെ പ്രാവിപ്താനായിക്കൊണ്ടുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വാങ്മനഃകായപ്രാപാരങ്ങളെ ലോകാവസ്ഥ അനുസരിച്ചു തന്നെയാണ് ഘടിപ്പിച്ചുകാണുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ, മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ നാടകമാതൃകകൾ ഒന്നിനെയും, 'ബാലാകലേശ്' അനുകരിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നു തെളിയുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഇതിന്നു 'നാടകം' എന്ന പേർ യോഗ്യമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു കഴിയും.

'ബാലാകലേശ്', നാടകം എന്ന അഭിധാനത്തെ അർത്ഥസ്ഥാൻ തക്കവണ്ണം നാടകലക്ഷണങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു കൃതി അല്ലെന്നിരിക്കയാൽ, നാടകം എന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിയ്ക്കപ്പെടുവാൻ അവകാശമില്ലെന്നിരിക്കിൽ ചിലന്നു, 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലുള്ള സാഹിത്യലോകത്തിൽ എന്നെങ്കിലും ഒരു പദം അതിന് അനുവദിച്ചു കൂടുന്നതാണോ? ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടതായ ഒരു ജീവി മനുഷ്യജാതിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നിരിക്കട്ടെ; അതു നിമിത്തം ആ ജീവിയെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ സ്വീകരിച്ചുകൂടുന്നതല്ലെന്നു മറിയില്ല. എന്നാൽ, അതിന്നു മനുഷ്യന്റെ കൈകളും, കർമ്മങ്ങളുടെ കാലുകളും, കരങ്ങളിന്റെ തലയും, അനയുടെ തുമ്പിടക്കെയും, സ്പർശത്തിന്റെ പല്ലം—ഇങ്ങിനെ ഓരോരോ അവയവങ്ങൾ ഓരോരോ ഇന്ദ്രകൂടേതായിരുന്നാൽ, അതു പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിയാണെന്നു കിപ്രകൂടി, അതിന്നു ജന്തുലോകത്തിൽ പ്രത്യേകമായൊരു സ്ഥാനം അനുവദിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അതിനാലും, നാടകലക്ഷണങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാൽ നാടകജാതിയിൽനിന്നു ഭൂതമായിത്തീരുന്ന

ഒരു കവിസൃഷ്ടിയെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ പെട്ടതായ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു വികൃതിയെന്നു ഗണിച്ചു പ്രത്യേകമായൊരു സ്ഥാനം കല്പിക്കാം. 'ബാലാകലേശ്'വും അങ്ങിനെ വിശേഷമായൊരു പദത്തെ അർത്ഥസ്ഥാൻ വെന്നു സമ്മതിക്കും. അതു നാടകമാവാൻ വേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചതായ ഒരു ഗദ്യപദ്യമിശ്രകൃതിയാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട്, അതിന്നു സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനം ലഭിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ എന്നാൽ, ഈ അവകാശവാദം, 'കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ ഉള്ളതായ സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന വിശേഷാവകാശത്തെ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിലേയ്ക്കു സാധുവാകുമോ, എന്നാണ് ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. അതിലേയ്ക്കും, ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളുടെ ഗുണഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭരണമഹിമയെ വിഷയീകരിച്ചിട്ടാണ് ഈ കൃതിയെ രചിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടുമാത്രം, ഈ കൃതി ഗുണഭൂതിയുമാണെന്ന് അനുമാനിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല. കഥാനായകന്റെ ചരിത്രത്തെ എങ്ങിനെയാണ് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്; ആ വർണ്ണനകളാൽ നായകന്റെ സ്വഭാവപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെയാണ്; ആ വർണ്ണനകൾക്കിടയിൽ ഓരോരോ ഉപവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രാസംഗികമായി ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവങ്ങൾ എത്രപ്രകാരത്തിലുള്ളവയാണ്; ഇത്യാദി പല സംഗതികളെ നോക്കിയിട്ടുശേഷമേ ഈ കൃതിയുടെ ത്രാജ്യതയോ ഗ്രാഹ്യതയോ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൂട്ടും. ഭവാനുമായി, കഥാനായകനായി സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കലേശനപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതാണോ. നായികയായ ബാലയുടെ ആലസ്യപ്രസ്താവനയോടുകൂടിയാണ് നോക്കേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു മഹിഷിയെ ചികിത്സിച്ചാൻ ചൈ

ദ്വനെ നിശ്ചയിച്ചുവെച്ച നായകൻ സുഖവാസത്തിനായി അകലേയുള്ള അചലപുരത്തേയ്ക്കു പോയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതു നായകന്റെ ഗുണോൽക്കർഷത്തിന്നു ഹാനികരമായ വണ്ണമാണെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല; നായികയിൽ നായകനുള്ള പ്രേമം ആത്മാത്മമല്ലെന്നും, സ്വാത്മത്തെക്കുറിക്കൊണ്ടു നായികയുടെ ആപൽദശയിൽ കൂടിയും അചല പിരിഞ്ഞുപോവാൻ മടിയ്ക്കുന്ന ആളല്ല നായകനെന്നും സ്വഭാവദൃഷ്ടി സംഭവിയ്ക്കുന്നു. ഇനിയും നായകനെക്കുറിച്ചു സുനീതി ചെയ്യുന്ന വണ്ണമെന്നോക്കുക. (9-ാംഭാഗം)

‘അഞ്ചാതാലോ ചനകമ്പികൾവലയനിരയ്ക്കൊത്തുമാത്താനുരാഗം

ചെഞ്ചായപ്പുപ്പുണിഞ്ഞുതെളിയുമൊരുകശാശയക്കൂട്ടിനുള്ളിൽ (ലേ-സഞ്ചാരംചെയ്യുമോമൽപെരുകിളിമകളാം ബാലികേ,ഭാഗ്യമുത-
ത്തഞ്ചാളുംകോകിലംപോൽവേതിപുരുഷക്കാരാലാരോഗ്യമേന്മ’.

(വ ഈ പട്ടത്തിന്റെ പ്രംഗമായ അത്മമെന്നാണ്? കലേശന്റെ ആശയമാകുന്ന കൂട്ടിനുള്ളിലാണ് ബാലയാകുന്ന കിളിയുടെ ഇല്ലൊഴത്തെ വാസം, ആ കൂട് എങ്ങിനെയുള്ളതാണ്? ആലോചനയാകുന്ന കമ്പികളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടതാകുന്നു. അതു മാത്രമോ? അനുരാഗമാകുന്ന ചെഞ്ചായാകൊണ്ടു പൂവിട്ടതുമാണ്. ഇതിന്റെ അത്മമോ? പുറമെ കാണുന്ന അനുരാഗം വെറും പൂച്ചാണ്; കമ്പികൾ അനുരാഗക്കൂട്ടില്ല; അകത്ത് ആലോചനയാണുള്ളത്; ഈ ആലോചനയെ അനുരാഗപൂച്ചകൊണ്ടു മാച്ചുവെച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കൂട്ടിനുള്ളിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന കിളിയ്ക്കു

പുരുഷവും എപ്പോൾ സാധ്യമാവും? കൂട്ടിലടയ്ക്കപ്പെടാത്ത കോകിലം എങ്ങിനെയോണോ മുതത്തുഞ്ചത്തിരിയ്ക്കുമ്പോൾ സുഖക്കാരോട് ആരോഗ്യത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നു, അതിനുള്ളിൽ, ബാലയാകുന്ന കിളിയും ഭാഗ്യമാകുന്ന പൂക്കുന്തിന്റെ തുഞ്ചത്തു കയറുമ്പോൾ പുരുഷവും ലഭിയ്ക്കും. എന്നാൽ, കിളിക്കൂട്ടിനുള്ളിൽ തന്നെയോണോ ഈ സുഖസ്ഥാനം? സാധാരണ പക്ഷികൂട്ടിനകത്തു പൂക്കുന്തിരും ഉണ്ടാവാറില്ലല്ലോ. കൂട്ടിനും പുറമെ പോയാലേ, പൂക്കുശിഖരത്തെ പ്രാപിയ്ക്കാൻ കഴിയൂ. അതാവിതു, കലേശാശയക്കൂട്ടിൽനിന്നു പുറത്തുപോന്നു ഭാഗ്യപ്രദമുള്ളതുള്ളതു കയറുമ്പോഴേ ബാലയാകുന്ന കിളിയ്ക്കു സുഖം ലഭിയ്ക്കൂ എന്നു് അത്മാ വരണം. ഈ വണ്ണ നായകനു പ്രശംസയായിരിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലോ. ഇനിയും നോക്കുക 15-ാംഭാഗത്തിൽ, 21-ാം ശ്ലോകംകൊണ്ടു, നായകൻ തന്റെ ഹമ്യങ്ങളെ പാട്ടത്തിനായും, കസ്തൂരികുച്ചവടത്തിനായും മാണിക്യനോട്ടത്തിനായും എല്ലിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ തൽപരനായ ഒരു മധ്യമപാത്രമാണെന്നു് അത്ഥം വ്യഞ്ജിയ്ക്കുന്നു. അതേ ഭാഗത്തു തന്നെ, നായിക ഉദ്യാനത്തിലെ കുയിലുകളെപ്പറ്റി നായകനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ, നായകൻ അവിടെ വളർത്തുന്നതായ കോകിലങ്ങളിൽ ഒരു ആൺകുയിൽ ‘പെൺകോകിലത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതായി വണ്ണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അപ്രസ്തുതത്തിൽ ആൺകോകിലങ്ങൾ കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണെന്നു് അത്ഥമാക്കുമ്പോൾ, അവരിലൊരാൾ ‘പെൺകോകില’ത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിന്റെ വ്യംഗ്യം കഥാനായകന്റെ ഭരണമഹിമയെ

ബാധിതയായില്ലെന്നു എന്ന സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല. ഇനി, 17-ാം ഭാഗത്തുള്ള 26-ാം പട്ടം നോക്കുക.

‘ധാരാളപ്രയോഗിപ്പിക്കുന്ന’ നളിനീ-

കാന്തൻ കലേശോട്-

ശ്രീരാജിസ്സുവരിന്നു ‘പശ്ചിമദിശ’-

സ്തോത്രം കൈതൂപ്പാൽ.

എന്ന ശ്ലോകഭംഗംകൊണ്ട്, അപ്രസ്തുതത്തിൽ, ‘നളിനീകാന്തൻ’ ആയ ദിവാൻ, ‘കലേശൻ’ ആയ കഥാനായകന്റെ ശോഭാമഹിമയ്ക്ക് ആശ്രയമാകുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ, നായകന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന് അപവാദമായിത്തീരുകയില്ലയോ എന്നും ശങ്കിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ, ചന്ദ്രന്റെ ശോഭ സൂര്യന്റെപ്പോലെ ലഭിക്കുന്നതാണെന്നു പ്രസിദ്ധം. ഇനി 42-ാം ഭാഗം നോക്കുക. ‘അനാചാരം, അസത്വം, ചെഷ്ടം, ഷാമം എന്ന ലോകോപദ്രവകാരികളായ നാലു ദുഷ്ടവർഗ്ഗങ്ങൾ മനുഷ്യാകൃതിയെ ആവലംബിച്ചു കലേശന്റെ ‘രാജ്യത്തു ചുറ്റുന്നു. ഇവർ ജീവപത്തു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു ജയിലിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയ അക്രമികളും രാജദ്രോഹികളുമാണ്.’ എന്നു പന്ത്രണ്ടാം ഭാഗത്തു കൊണ്ടു, കലേശന്റെ നാട്ടിൽ അക്രമികളെ ബന്ധനത്തിൽ വെക്കുന്നതിനുള്ള നിയമങ്ങൾക്കു എന്നോ ഉലച്ചൽ തട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, ജേൽ ചാടിപ്പോയ അക്രമികൾക്കു നിർബാധമായി രാജവാസകളിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കാമെന്നും അത്ഭുതമാകുന്നതായാൽ, ഇതും നായകന്റെ ഭരണകീർത്തിയെ അപവദിക്കുന്നതായിത്തീരുന്നു. എന്നല്ല, ഈ അക്രമികൾ ഒരു പുലയനെ തല്ലിയതിന് അറവരെ ‘കുന്നലക്കോൻ’ എന്ന ഒരു ദ്രോഹസ്ഥൻ തന്റെ ശിപായിയെക്കൊണ്ടു പിടിപ്പിച്ചു, ആറാ

ച്ചാരെ വരുത്തി, അക്രമികളിൽ രണ്ടാളെ തൂക്കിക്കൊല്ലാനും, രണ്ടാളെ നാട്ടുകടത്താനും കല്പിക്കുന്നു. ഈ ശിക്ഷ അഭികലശലിനാണെന്നും; കാരണമൊന്നിതിനിയമപ്രകാരം വിചാരണയെക്കൊണ്ടു മറ്റൊരൊരുക്കിയെക്കൊണ്ടു ഉള്ള സംഗതികൾ കാരാങ്കൽ, കലേശന്റെ രാജ്യത്തു നീതി നടത്തുന്നതു പരിഷ്കൃതനിയമങ്ങൾക്കു ചേർന്നതായ വിധത്തിലല്ലെന്നു തോന്നുന്നതാണ്. ഇതും നായകന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന് അപകടകരമായിത്തീരുന്നു. 50-ാം ഭാഗത്തു, കലേശന്റെ പുത്രനായ സുയശസ്സി ചെയ്യുന്ന ചന്ദ്രോപാലഭത്തിനിടയിൽ ചിതാവിനെ പ്രശംസിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടും പിതാവ് ആ മുഖസ്തരിയെ തടയാതെ, ചിരിച്ചുകൊണ്ടു സുയശസ്സിനെ ചുംബിക്കുന്നതും നായകമണ്ണശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു അപകടകരമായിരിക്കുന്നു. ഈ കൃതി ആദ്യം ഏകദേശാകൃതിയെക്കൊണ്ടു ഗ്രഥിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ, അപ്രസ്തുതത്തിൽ നായകനായ വലിയതമ്പുരാൻ തീരുമാനസ്ഥിയെ ഉത്തമമണ്ണങ്ങളെ മലിനമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായുള്ള മേല്പടി വണ്ണനകൾ തന്നെ ഈ കൃതിയെ ത്രാജ്യാകാടിയിൽ ചേർക്കുന്നതിന്നു കാരണമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിലുമധികമായി, മറ്റൊരുതന്നെ ചോദ്യം? 15-ാം 16-ാം ഭാഗങ്ങളിൽ ഉദ്യാനകോകിലങ്ങളെ വണ്ണിക്കുക വഴിയായി അപ്രസ്തുതത്തിൽ സപദേശി-പാദേശി-സുകാമദ്രോഹസ്ഥന്മാരെ സൂചിപ്പിച്ചു ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവങ്ങൾ ജാതിസ്തംഭാനുഭവനെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന ശങ്കിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും, രണ്ടാമങ്കത്തിൽ, ഒരു നമ്പൂരിപ്പാടിനെ പ്രവേശിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അപരിഷ്കൃതനാക്കിക്കൊണ്ടു പലേ

പ്രകാരത്തിൽ അവരോടുകൂടും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ വർണ്ണനയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ യോ അയഥാർത്ഥ്യത്തെയോ പറ്റി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇതു യഥാർത്ഥമായിരുന്നാൽകൂടിയും, വലിയ തന്പുരൻ രിതമനസ്സിലെ ഭരണകീർത്തിയെ അപവദിക്കുന്നതായിത്തീരുന്നതെന്ന് ശങ്കിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ: അവിടുത്തെ ഭരണത്താൽ, രാജ്യത്തിലുള്ള പ്രജകളിൽ പ്രധാനമായൊരു വർഗ്ഗക്കാർ ഇനിയും അന്ധകാരത്തിൽനിന്ന് ഉത്ഥാനം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതു, നിശ്ചയമായും പ്രശംസയല്ല എന്നു പാഞ്ഞെ തീരൂ. ആ നന്മൂരിപ്പാടിനെ മലയാളബ്രഹ്മണ സമുദായത്തിന്റെ മൂലാഭിഷിക്തോദാഹരണമായിട്ടാണ് കവി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്ലിഷ്ടങ്ങളെപ്പറ്റി രോഷപ്പെട്ടവൻ ആ സമുദായത്തിന്നു ന്യായമായ കാരണമുണ്ട്. ഇതുകേൾക്കും, 'ബാലാകലേശ'ത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ പലതും മൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളവയാണെന്നും, അതിനാൽ, 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമുദായത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ പെട്ടതായ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ ഇതിന്ന് ഒരു സ്ഥാനം അനുവദിച്ചുകൂടുന്നതല്ലെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നാടകം എന്ന പേരിന് അർത്ഥമില്ലെങ്കിലും, 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമുദായത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ പെട്ടതായ സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനം കൊടുപ്പാൻ പാടില്ലാത്തപ്രകാരം വിഷയത്തിന്നു മൃഷ്ടം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഈ കൃതിയെ മറ്റ് ഏതാനുമൊരു ഗുണഭോഗം വിഹിതമായി സമീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ എ

ന്നാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. ഇതിലൊക്കെ, ഈ കൃതിയിലെ വർണ്ണനകൾ വാസ്തവത്തെ ആധാരമാക്കിയവയോ വാസ്തവികങ്ങളോ ആണോ എന്നു നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുഴുവനും വാസ്തവധർമ്മമോ വാസ്തവികമോ എന്ന് ആരായുന്നതിന്നുപകരം ഏതെങ്കിലും തദ്വിപരീതമായിട്ടുണ്ടോ എന്നു കണ്ടുപിടിച്ചാലും മതിയായുമാകും. ഒന്നാമതായി, ബാലയുടെ തോഴി സുനിതിയും തമ്മിൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ, കലേശനെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം അറിവുള്ളവരാണ് താൻ എന്നു തോഴിയുടെ പ്രാരംഭവാക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്: അതില്ലെങ്കിലുംകൂടി ബാലയുടെ തോഴിയുടെ ബാലയുടെ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി ഏതെങ്കിലും വാർത്തകളും അറിവുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതെന്നു ന്യായമായി സങ്കല്പിക്കാം. എന്നാൽ, കുറെ കഴിയുമ്പോഴേക്കും (9-ാം ഭാഗത്തു) ബാല തന്റെ വിരഹത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ടു, തോഴി, ചോദിക്കുന്നതായിത്:— 'ഇപ്പോൾ ആ മഹാനഭാവനാൽ ഏതു നാടകം അലങ്കരിക്കപ്പെടുന്നു' എന്ന്. ഇതിന്നു, അ ചലപുരത്തെപ്പറ്റി തോഴിയുടെ സ്മരണ ഉണ്ടാക്കുകയാണ് നായികയുടെ മറുപടി. തോഴിയുടെ ചോദ്യം ലോകസംഭാവത്തിന്നു പേരുകൾപ്പെടുന്ന സ്പഷ്ടമാകുന്നു. കലേശൻ അ ചലപുരത്തേക്കു പോയിട്ടുള്ള വിവരം ആ നിമിഷവരേയും തോഴി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വരുന്നതു തീരെ അവാസ്തവികവും അസംഭാവകവും ആണെന്നു നിശ്ചയം. വിശേഷിച്ചും, അപ്രസ്തുതത്തെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ തന്പുരൻ രിതമനസ്സിലെ ഏഴുന്നള്ളത്തിനെപ്പറ്റി നാട്ടിലുള്ളവർക്കു, പ്രത്യേകിച്ചും അവിടുത്തെ കൊട്ടാരത്തിലുള്ളവർക്കു അറിവില്ലെന്നു ഉറപ്പാക്കുവാൻ പ്രയാസമാ

യിരിയ്ക്കുന്നു. അതങ്ങിനെയിരിയ്ക്കട്ടെ. നായികയും തോഴിയും തമ്മിൽ ഏതാനും ചില വാക്കുകൾക്കൂടെ സംസാരിയ്ക്കുന്നതിനിടയിൽ, കലേശൻ്റെ രഥഘോഷം കേൾക്കുന്നു; കലേശൻ്റെ അറവരിയ്ക്കുന്ന ഉദ്യാനത്തിലേയ്ക്കു വരുന്നു. അല്പം മുമ്പു ഭരതചലപുരത്തെ അലങ്കരിയ്ക്കുന്നു എന്നു വണ്ണിക്കപ്പെട്ട നായകൻ; നായിക കണ്ണടച്ച തൂക്കുന്നതിനിടയിൽ അചലപുരത്തുനിന്നു നായികയുടെ അരികിലെത്തുന്നതു; അങ്ങിനെ മടങ്ങിവരുന്നുണ്ടെന്ന വിവരം മുൻകൂട്ടി നായികയെ അറിയിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതും വാസ്തവികമായിരിയ്ക്കുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചു, കലേശൻ്റെ അചലപുരത്തിലാണെന്നു അല്പം മുമ്പു മനസ്സിലാക്കിയ സുന്ദരി, 'ഹയേഹം! ഹയേഹം!—എന്ന ശബ്ദം കേട്ടു ക്ഷണത്തിൽതന്നെ പരിഭ്രമിച്ചു; 'അതെന്താ, കലേശൻ്റെ രഥാഗമനഘോഷമോ? എന്നു നായികയോടു ചോദിയ്ക്കുന്നതിൽ അടങ്ങിയ കലേശാഗമനഃശബ്ദം ആ സന്ദർഭത്തെ അപേക്ഷിച്ചുടത്തോളം പൂർവ്വാവചിതമാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു. ആ ചോദ്യത്തെ തുടന്ന് 'അതുതന്നെ, സംശയമില്ല' എന്നു നായിക മറുപടി പറയുന്നത്, കലേശൻ്റെ ആഗമനത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണും മുമ്പാണെന്നുള്ളതാൽ, നായികയുടെ പൂർവ്വക്ഷണത്തിലുള്ള ഭ്രാന്തപിരമദ്ധ്യഃകാലവും മനശ്ശാസ്ത്രനിയമങ്ങളെ ഉല്പാദിയ്ക്കുന്നു എന്നു നിശ്ചിതംതന്നെ.

ഇനി, രണ്ടാമങ്കത്തിലെ നന്ദൂരി മുതലായ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കഥകൾ നോക്കുക. ആദ്യമായി, പുതിയ പരിഷ്കാരത്തിനു ദുഷ്പ്രഭാവത്തോടുകൂടിയ സാമാന്യജനപ്രതിനിധിയും ആയ കൃഷ്ണമേനോൻ ഉച്ചവണ്ടിയ്ക്കു കലേശൻ വരുന്നതിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊ

ണ്ട് പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നിരിയ്ക്കുന്നു. വേറെ പണിയൊന്നുമില്ലാത്തതു കാലദൃഢ്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു പട്ടവഴു നാണക്കിലല്ലാതെ, കൃഷ്ണമേനോൻ; പുലച്ചുയ്ക്കു തീവണ്ടി സ്റ്റേഷനിൽ കാത്തുകിടക്കുവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ മറ്റുള്ള വണ്ണകൾക്കാണ് അങ്ങിനെ ഉഘാടനം തരമില്ല. അതിനാൽ, ഉച്ചവണ്ടിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് പുലച്ചു മുതലേ, സ്റ്റേഷനിലിരിക്കുക എന്നത് വാസ്തവാനുഭവമായിത്തോന്നില്ല. കൃഷ്ണമേനോൻ രാജഭക്തനും രാജാവിനെപ്പറ്റി അന്യന്മാർക്കുള്ള അബദ്ധധാരണകളെ നിഷേധിച്ചാൽ ജാഗ്രതയും ആണെന്നു വണ്ണിയ്ക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കായിരിയ്ക്കാം, നന്ദൂരിപ്പാടിനോടു വാദിപ്പാനായി ആ കഥാപാത്രത്തെ കവി ഇങ്ങിനെ വക്രവേഷം കെട്ടിച്ചു ആടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. അതെന്തായാലും, വിശ്ലിഷ്ടമായി വണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന നന്ദൂരിപ്പാടിന്റെ വിശ്ലിഷ്ടത, വാസ്തവത്തിലുള്ളതായിരുന്നാൽ കൂടിയും, മേനോന്റെ വക്രതത്തേക്കാൾ എത്രയോ ഭേദമാണ്. എന്തെന്നാൽ: നന്ദൂരിപ്പാട് വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരത്താൽ അസ്പഷ്ടനാണെന്നല്ലോ കവി വണ്ണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്; മേനോൻ നേരെ മറിച്ചും പഠിപ്പിച്ചായാൽ കാണിച്ചുപോവുന്ന വിശ്ലിഷ്ടത സമാധേയവും, നേരെ മറിച്ചുള്ളത് പരിമാന്യവും ആകുന്നു. എന്നാൽ, നന്ദൂരിപ്പാടിനു കവി വണ്ണിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന മാതിരി വിശ്ലിഷ്ടത ഇക്കാലത്തു സംഭവിയ്ക്കുമോ എന്നു ലാലിയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിയിൽ തീവണ്ടി ഏറ്റെടുത്തിട്ടു പത്തു കൊല്ലത്തിനു മേലായിരിയ്ക്കുന്നു; രണ്ടാമങ്കത്തിലെ കഥാകാലം ജോർജ്ജ് അഞ്ചു 2 ൽ തിരുമനസ്സിലെ ദില്ലിദർബാർ കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നി

അവസാമാണ്; ദിവാൻ മിസ്റ്റർ എ. ആർ. ബാനർജിയുടെ ഭരണകാലമാണെന്നും. ഇക്കാലത്തിനിടയിൽ ഒരു നമ്പൂരിപ്പാട് തീവണ്ടിയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വെക്കു തീരെ അസംഗതം തന്നെയാണ്. വാസ്തവത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പാട് അറിവില്ലാത്ത ആളല്ലെന്നു കവിതന്നെ കർശിച്ചുപോയ വഴിയിലൂടെ വഴിയില്ലെന്നുണ്ട്. സ്റ്റേഷനിലെ വടക്കെക്കെട്ടിൽ നില്ക്കുന്നവർ തീവണ്ടിക്കാരാണെന്നു നമ്പൂരിപ്പാടിന്നു നല്ലവണ്ണം അറിവുണ്ട്; അദ്ദേഹം, തീവണ്ടിയെപ്പറ്റി ധാരാളം പരിചയമുള്ള ആളെന്നവിധത്തിൽ, 'വായനക്കാരെ വെള്ളക്കടി' ഇത്യാദി പട്ടികകൊണ്ടു തീവണ്ടിയെ വഴിയില്ലെന്നു, അദ്ദേഹത്തിനു 'ഓവേ'യെപ്പറ്റിയും നിശ്ചയമുണ്ട്. ഈ രണ്ടുപാട്ടുകൾക്കും പിന്നിൽ വന്നതായ മോട്ടോർവണ്ടിയെപ്പറ്റിയെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണെന്നു നോക്കിയാൽ, അദ്ദേഹം ആധുനികപരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവുള്ള ആളാണെന്നും, വെറും ഭാഷനല്ലെന്നും വെളിപ്പെടുന്നു. ആ സ്ഥിതിയിൽ, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു 'കുട്ടുമനുഷ്യൻ' എന്ന നിലയിൽ കവി വഴിയില്ലെന്നു, തീവണ്ടി സ്റ്റേഷനിൽ വിസ്തൃതമായ കെട്ടിപ്പിടിച്ചതും വാസ്തവത്തിന്നു യോജിക്കുന്നില്ല. എന്നല്ല, അദ്ദേഹം കലേശന്റെ ഭരണത്തെപ്പറ്റി നിന്ദയുള്ള ആളാണെന്നു കവി വഴിയില്ലെന്നു തന്നെയും, പിന്നീടുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രശ്നപ്പെടുന്നതായ പരിചയത്തെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, തീരെ അനാചാരമെന്നു വെളിവാകുന്നു. 'മിഷറി' വകുപ്പിന്റെ നാമമാത്രശ്രദ്ധണത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം ആ ഇംഗ്ലീഷുപദത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നും; ആ വകുപ്പിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്നും വിശദമാക്കിപ്പറയുന്ന

തോത്താൽ, രാജഭരണത്തിലെ പുതിയ പരിഷ്കാരവ്യവസ്ഥകളെപ്പോലും ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്നു നാട്ടിൽ പഴയ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തീവണ്ടിയെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചും അറിവില്ലെന്നു പറയുന്നതു തീരെ അസംഗതം എന്നു ഗ്രഹിക്കാം. ഇങ്ങിനെ ഇനിയും പല അസംഗതങ്ങളും ഈ അങ്കത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു നമ്പൂരിപ്പാടിനെ രംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു, അന്തസ്സാർവ്വഭൗമനായുള്ളവരെ കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയെയും മറ്റുള്ളവരെയും അധികൃതർ ചെല്ലിച്ചു, ബഹുജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ നിന്ദനാക്കിക്കൊണ്ടു കേണമെന്നു കവിയിൽ ഉദ്ദേശമുള്ളു എന്നും, ഈ ഉദ്ദേശനിർവ്വഹണത്തിൽ കവിയിൽ നമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ സ്വഭാവസ്വരൂപത്തെ പൂർവ്വപരവിരോധംകൂടാതെ സാധിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന സങ്കല്പശക്തി ഇല്ലെന്നും ഈ അങ്കത്താൽ തെളിയുന്നു. ഉച്ചവണ്ടിയിൽ കലേശൻ തിരുമേനി എഴുന്നള്ളുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പുലച്ചു കേൾക്കുന്ന സ്റ്റേഷനിൽ വന്നിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണമേനോൻ, ഉച്ചവണ്ടി വന്നശേഷവും, കലേശനെക്കുറിച്ച് പൂർവ്വകാലത്തിൽകൂടിയും നമ്പൂരിപ്പാടായി സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടുപോലും, ആ വണ്ടിയിൽ കലേശാഗമനം ഉണ്ടായോ ഇല്ലയോ എന്ന് ഒരക്ഷരവും പറയാതെ പിരിഞ്ഞുപോയെന്നതു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നു യോജിക്കുന്നതല്ല, നിശ്ചയം.

മൂന്നാമങ്കത്തിൽ, അക്രമികളായ കാണോരും കൂട്ടരും ഉത്തമചാര്യങ്ങളുടെ മട്ടിൽ അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു സംസാ

ബഹുലമായ ഭാഷയിലാണ് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നത്. ഈ അസ്വാഭാവികതയോ ഇരിയ്ക്കട്ടെ. കാനോറ സംഭാഷണമധ്യം പൊളിപ്പറമ്പനോടു ചോദിയ്ക്കുന്നു: 'നമ്മുടെ ഭാര്യയെ പൊളിപ്പറമ്പൻ കണ്ടിട്ടില്ലേ?'—എന്ന്. ഇതിന്നു, 'കൂട്ടംതൊ അഞ്ചൊന്നക്കൂടിയമ്മയല്ലേ?... .. ഒത്തുനടുവിലുള്ള പല്ലു പാറത്തുപോയെങ്കിലും ..... മറ്റൊരാളെങ്കിലും'— എന്നു മറുപടി ലോകസ്വഭാവത്തിന് അനുസരിയ്ക്കുന്നില്ല. അക്രമികളുടെയും അനാചാരക്കാരടെയും ഇടയിലും പരിചയക്കാര തമ്മിൽ ഭാര്യജനത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ സംസാരിയ്ക്കുക മര്യാദയല്ല; ഇത്രമാത്രമോ? ആകാളിയമ്മ കാനോറയെ തേടി തെരുവീഥിയിൽ വരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, കാനോറോടു പൊളിപ്പറമ്പൻ ആ സ്ത്രീയെപ്പറ്റി പറയുന്ന, 'മച്ചിത്തംകുവരാൻവരച്ചുകറിയും.....' ഇത്യാദിവാക്കുകൾ, പ്രകൃത്യാതന്നെ സ്ത്രീവിഷയബുദ്ധ്യയോടുകൂടിയ മനുഷ്യവർത്തിന്റെ ഏതൊരു സമുദായത്തിലും സംഭാവ്യമല്ല. അതും പോകട്ടെ. കാനോർ മുതലായവർ ജേലിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയ അക്രമികളാണെങ്കിൽ, അവർ പച്ചപ്പകലിൽ 'പുറസ്സവീഥി'കളിൽ നിർബാധമായും ഓടിയ്മായും സഞ്ചരിയ്ക്കുകയും സംഘംകൂടി വത്തമാനം പറയും ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ, കുററക്കാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള മനുഷ്യാഭിപ്രായം അനുവദിയ്ക്കുന്നില്ല. അതിലും വിശേഷിച്ച്, അവർ തങ്ങളെ ശിക്ഷിപ്പാൻ അധികാരമുള്ള ഒരു സർക്കാർദ്വാരാഗ്രഹം അർഹിക്കുന്നവരാണെന്നും— ഇരിപ്പിടത്തിന്നു സമീപത്തുനിന്ന് അങ്ങിനെ സൈദ്ധ്യം സല്ലാപം ചെയ്യുന്നതു തീരെ അസംഗതമായിരിയ്ക്കുന്നു. അതുമിരിയ്ക്കട്ടെ. കുന്നല

ക്കോൻ ശിചായിയെക്കൊണ്ടു വിടിപ്പിച്ചു മുറിയിൽ വരുത്തിയ മേല്പടി അക്രമികളോട്, 'ആകട്ടെ, ആ ചാതു സ്വാമികളുടെ മനീഷാപഞ്ചകം നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ?'— എന്നു വേദാന്തകഥാപ്രസംഗം ചെയ്യുന്നത് ഒരു പുതുമതമെന്നാണ്. അവന്റെ നിഷ്കന്നവർ അക്രമികളും പരിപ്പില്ലാത്തവരുമാണെന്നു കുന്നലക്കോണ് അറിവുണ്ട്. അവർ മറ്റുള്ളവകൾ അറിയുകയും നേടിയതിന്നുശേഷമല്ല മനീഷാപഞ്ചകം വായിപ്പാൻ സംഭോഗൃഹം ഓചിത്രമോ ഉണ്ടാവുക? ഈ നിലയിൽ അവരോടു മനീഷാപഞ്ചകകഥാപ്രസംഗം ചെയ്യുന്ന കുന്നലക്കോൻ ലോകസ്വഭാവത്തെ അനുസരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ മാറ്റമില്ല. ആ ചോദ്യത്തിന്നു, പുലയനായ കൊച്ചാലു, വലിയേ കേറ്റിച്ചെന്ന് ഉത്തരം പറയുന്നതും സ്വാഭാവികമല്ല; അവൻ ആ പഞ്ചകത്തെ കമ്മിയാക്കിപ്പാടുന്നത് അതിലുമധികം അസ്വാഭാവികവും; കവിയുടെ പ്രസ്ഥിതമാനിതയ്ക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യമായിരിയ്ക്കുന്നതൊഴികെ, ഒരു പ്രകാരത്തിലും സന്ദർഭത്തിന് ഉചിതമല്ലാത്തതും ആകുന്നു. മനീഷാപഞ്ചകം കമ്മിയിൽ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയുടെയും കൊച്ചിതന്ത്രന്തൻ തിരുമനസ്സിലെയും ഭരണചരിതങ്ങളെ പ്രസംഗിയ്ക്കുന്നതിന്റെ അനൗചിത്ര്യത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. കാനോറയുടെയും കൂട്ടരുടെയും അടികലശൽക്കുറഞ്ഞിന് അവരെ മുറപ്രകാരം വിചാരണചെയ്യാതെ ശിക്ഷിയ്ക്കുന്നതു രാജ്യനിയമങ്ങൾക്കു ഭോജിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നു മുഖ്യപുറത്തുവെല്ലാം. കൊച്ചിരാജ്യത്തു നിത്യനിത്യമവ്യവസ്ഥ അങ്ങിനെയല്ലാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് ആ വഴ്ത്തുന്നതിനെ അവാസ്ഥമാക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചും, കൊച്ചിയിൽനിന്ന് ഒ

ര കറാക്കാരനെ ആണ്ടക്കൻ ദീപിചിലെല്ല നാടുകടത്തുവാൻ നിയമം പരികല്പിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ, അനാചാരദികളുടെ ഉന്മലനം ഭാഷികാലത്തെ സംഭവങ്ങളാൽ സംഭവനം ചെയ്തിരിക്കുകയാണെന്നും ഇപ്പോഴത്തെ നിയമങ്ങൾ ആ സംഗതിയെ ബാധിക്കുകയില്ലെന്നും സമാശ്വാസം പറയുന്നതാണെങ്കിൽ: വിചാരണചെയ്യാതെ ശിക്ഷ കല്പിക്കാനും തന്റെ അതിത്തിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതല്ലാത്ത ആണ്ടമാനിലെല്ല നാടുകടത്തുവാനും കൊച്ചിയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കും എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിനും ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലനോക്കിയാൽ, അവകാശമേയില്ല എന്ന് ആർക്കുവെച്ചെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

‘ബാലാകലേശ്’ ഇങ്ങിനെ ലോകസ്വഭാവത്തിനും വാസ്തവത്തിനും വിരുദ്ധമായ വണ്ണനകൾ കലർന്നതായിരുന്നാലും, കേവലം ഒരു കാവ്യമെന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടവൻ തക്കവണ്ണം കാവ്യസാമാന്യമായ ഗുണദോഷങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ഏതിയെങ്കിലും നോക്കാം. ആകെ 56. ‘പുഷ്പങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ അത് വനിലധികം പട്ടുങ്ങളും ശേഷം ഗട്ടുങ്ങളുമാണ് അടക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ ഒരു ‘പുഷ്പമെങ്കിലും ദോഷമെന്തായി കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു പറയേതെ കഴികയില്ല. ഗുണങ്ങളും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. ശ്ലേഷം, സമാസോക്തി മുതലായ അവകാശങ്ങൾ പലേ പട്ടുങ്ങളിലും, ഗട്ടുങ്ങളിൽകൂടിയും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ശബ്ദഭാഷയും ദീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, പട്ടുങ്ങൾ ചൊല്ലുകേൾക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരായി തോന്നാമെന്നിരുന്നാലും, ചില പദസമുച്ചയങ്ങൾക്കു അർത്ഥമുണ്ടാകാത്ത ഉണ്ടെന്നിരുന്നാലും, ആകെക്കൂടി

നോക്കിയാൽ, പട്ടുങ്ങൾ എന്നല്ല ഗട്ടുങ്ങളും പദാർത്ഥദോഷമില്ലാത്തതാണെന്നു പറഞ്ഞേ കഴിയൂ. വളരെ പ്രകടമായ ദൃഷ്ടഭാഗങ്ങൾ ചിലതു മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കാം.

1-ാം പുറത്തു 1-ാം പട്ടുത്തിൽ “സാമാദിഞ്ഞുത്തെ വിശ്വപരമത്”, അവാചകം, “സമാമാലങ്കാര”ത്തിൽ “സത്”, നിരത്വം, 2-ാം പട്ടുത്തിൽ, “കവലയധീശശീഷ്” അപ്രകൃതത്തിൽ അനുചിതാത്ഥം.

2-ാം പുറത്തു, ആറു്! ഇങ്ങോട്ടുവരാം! എന്നു വാക്യത്തിൽ അനുജനായകപ്രകാരമായ ക്രിയാപ്രയോഗം അനുചിതം. 3-ാം പട്ടുത്തിൽ, ‘തണ്ടാരമ്പപ്രതാപക്കൊടിയുടെ വിജയസമൃദ്ധിമെ’, സന്ദിശാലം; ഈ രൂപകം വാസ്തവം ചേർച്ചയില്ലാത്ത ഘടകങ്ങളെ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതുമാകുന്നു. ‘ഇന്നുണ്ടു’ അവാചകം. പെട്ടെന്നുണ്ടു ബുദ്ധകമലകൾ’ എന്നുകുറിച്ചു ‘സഭികർ’ എന്നു മാത്രം ആവർത്തിച്ചതിൽ അർത്ഥത്തിന്നു ന്യായത. “പോക്കുചേ”, ഗ്രാമ്യം. 4-ാം പട്ടുത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ “നിഷ്പക്ഷപാതാശയൻ” അന്യഥാ സിദ്ധമാകയാൽ അപ്രായം.

5-ാം പുറത്തു, യോജിച്ചു ഇതിൽ— എന്നതിനെ ‘യോജിച്ചതിൽ’ എന്നു സന്ധിചെയ്തിരിക്കുന്നതു വ്യാകരണവിരുദ്ധം. 6-ാം പട്ടുത്തിൽ, “ചുണ്ടിനുള്ളിൽ പല്ലുകാട്ടുക” അവാചകത്തിലും നേയാർത്ഥത്തിലും പെടുന്നു; “കൂത്തടിച്ചിടുന്നു”, അനുചിതാത്ഥം. 6-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, ‘ഉണർത്’, വിരുദ്ധബുദ്ധിപ്രദം; ‘താമരധർ’, വിസന്ധി ‘സാമഭാഷിണി’, അവാചകം.

7-ാം പുറത്തു, 1-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, “കട, മഹിയിൽ” എന്നുള്ളതു ദൃഷ്ടിതീതി; “ഭാമത്” അപൂർവ്വം; “ശീലായു”, ആചാര

ഭാഷയിൽ ആശ്രിതജനം ഉപയോഗിക്കുന്ന തല്ലാതെ; പ്രജ്ഞാനുനന്താർ ഉപയോഗിക്കാറില്ലാത്തതിനാൽ പ്രസിദ്ധിമാതം. “സാമിയുടെ അപ്രഭയത്തിൽ ശിഷ്യന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന ആത്മോദം വസന്തോൽ ഗമത്തിൽ വണ്ടുകൾക്കുണ്ടാകുന്നതിലും അധികം”—എന്ന വാക്യം സാകാംക്ഷം, എന്നു മാത്രമല്ല, സാമ്യത്തെ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിൽ ശിഷ്യന്മാർ ധനാപഹാരത്തിനു തരുന്നോക്കി നല്ലുനവരെന്നുള്ള അനുചിതത്വവും ജനിക്കും.

5-ാം പുറത്തു, “കുഞ്ഞാമൻതളിർമേനിയെന്നു മുറിയേറു്.....എന്നോടത്തു നിർത്തു. 2-ാം ശ്ലോകത്തിലും 3-ാം ശ്ലോകത്തിലും പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ചേർച്ചയില്ല. ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, “വിതരി” എൻ,”—ഇവ അവാചകം. പിന്നെ, വണ്ണ: വസ്ത്രവികവുമല്ല! ചേല ചുരി, കേശം വിതരി, കുപ്പായമിട്ടു എന്നുപറയുമ്പോൾ, മുടി, കുപ്പായത്തിനുള്ളിലാകുന്നു. കചത്തിന്നേൽ കേശം വിതരുക, സാധാരണയല്ല. മുൻ ശ്ലോകത്തിൽ നായിക കുഞ്ഞാണെന്നും; ഈ ശ്ലോകത്തിൽ ഏതേ ദശയെപ്പാറി വണ്ണിക്കുമ്പോൾ യുവതിയാണെന്നും പൂർവാപചിതലമായ വിധം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

6-ാം പുറത്തു, 4-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, “നേത്താമൻ കാന്തരല്ലാം”—എന്നു പറയുന്നോടത്തെ “കാന്തർ” മുൻവാക്യങ്ങളിൽ, “സാമികൾ” എന്നും “പിതാക്കൾ” എന്നും വണ്ണിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നു കാണുന്നതും, നായികയുടെ ഭർത്താവ് കലശൽ ആണെന്നു പിന്നാലെ വണ്ണിയുന്നതും തമ്മിൽ യോജിപ്പുണ്ടില്ല. നായികയുടെ ഗുണത്തെ മലിനമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 5-ാം വ്യക്തിയിൽ,

‘ഭീനാപാഹി’, നേയാത്മം. ‘വടവക്ത്രപുരി’ ആലുവപ്രദേശമാണെന്നിൽ അതു ‘കരപ്പാത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

7-ാം പുറത്തു, 6-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, “കടയ്ക്കു കാൽ അപ്പിക്കുക” അപ്രസിദ്ധം. ‘അപ്പിക്കുക’ അവാചകം. 6-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, “താതനെക്കൊണ്ടു വിളക്കു്ളള ആയി”—എന്നോടത്തു ഒപ്പു നീതി. “ഉള്ളായി” എന്നത് ഉള്ളിലെ ആയി എന്നത്. “മാക്കിയാൽ, ‘ഉള്ള’ നിഷ്പ്രയാജനമാകുകൊണ്ടു് അപൂർവ്വം. വിസന്ധി.

8-ാം പുറത്തു, “അനുരക്തന്മാർ” എന്ന ബാലയുടെ വാക്കു്, അനുചിതത്വം. ക്ഷാമാവിഷ്ടയായിരുന്നപ്പോൾ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്തു എന്നതു വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചൊടത്താളം അപ്രസിദ്ധം. “കേൾമപ്പിച്ചു”, അവാചകം.

9-ാം പുറത്തു, “കരയാമനം കൊണ്ടു വേനിയെ ധാതുപുഷ്പി”യുള്ള നല്ലൊരു ‘മേടിന്’യൊക്കാനു്”—എന്നോടത്തു് അല്ല! ലം. പ്രകൃതത്തിൽ തന്നെയും, കരം ചമത്തുന്നതുകൊണ്ടു് ഭൂമിക്കു ധാതുപുഷ്പി ഉണ്ടാവുക അസംഗതമാകുന്നു. ധാതുപുഷ്പി പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടാവുന്നതും, കരദാനം രാജ്യനിയമപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതാകുന്നുവല്ലോ. 10-ാം ശ്ലോകം വീരലബ്ധലിപ്രദ; സ്തുതിക്കു പകരം നിന്ദാത്വം വ്യഞ്ജിക്കുന്നു.

10-ാം പുറത്തു, മഴവില്ലിനെ വാളമകി തുചണം ചെയ്തതു് അസംഗതമുചവരുകുന്നു.

11-ാം പുറത്തു, 12-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, “പരിയുടെ രഥവാജിശേഖര്യം”—എന്നതിലെ ശേഖരപദം കളവ് എന്ന അർത്ഥം ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രയോഗിച്ചതാണെന്നിൽ, അമ്പലം, ‘ശേഖര’ ആണു് കളവ്. ‘ശേ

ഫം' അശ്ശിലാതമകമായ പദമാകുന്നു; അതിനാൽ അശ്ശിലാദോഷസ്പഷ്ടം. ൧൩-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, 'ഉല്ലസിക്കുന്ന' ഉടൽ—എന്നതിനെ 'ഉല്ലസിക്കുന്നുടൽ' എന്നു സന്ധി ചെയ്തത് അർത്ഥവിരോധകം. അർത്ഥത്തിന്നു അവിരോധത്തോടുകൂടിയാണ്,— (വിരോധമില്ലാതെയാണ്)— പേരെച്ചം ലോപിക്കുമാറുള്ളത്, എന്നു പ്രാകരണവിധി. അതേ പദ്യത്തിൽ, ബാലയുടെ മനോധർമ്മമാകുന്ന കല്യാണി കൊങ്കത്തടത്തിൽ ചാത്തുന്ന തങ്കപ്പതക്കത്തിലെ തിരുമണിയാണ് കലേശൻ, എന്നു വണ്ണനകൊണ്ടു പതക്കമേതാണെന്ന ജിജ്ഞാസ വരുന്നു. നായികാഗുണഗതിന്നു വിരോധമായ അർത്ഥവും ദ്രോതിക്കുന്നു.

12-ാം പുറത്തു, കലേശന്റെ ആഗമനത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുകൂടി, ബാല, ഭർത്താവിനെ എതിരേല്പാൻ ചോദിച്ചതെങ്കിലും സ്പ്രിയർത്ഥമില്ലാത്തതാകുന്നു.

13-ാം പുറത്തു '“ആചാതുന്റെ സ്ഥാനം ദിവാകരൻ എന്ന നവീനകാതുക്കൾക്കുതന്നെ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നോ?”’ എന്നു വാക്യത്തിൽ, മുമ്പു വൈദ്യനാഥി വണ്ണിക്കപ്പെട്ട ആചാതുനു പകരം തൽസ്ഥാനത്തു വരുന്ന ആർക്കാതുക്കൾ ആണെന്നു വണ്ണിക്കുന്നത് അസംബന്ധമായിരിക്കുന്നു.

14-ാം പുറത്തു, “ധർമ്മക്കുമാരൻ പരമാർത്ഥതയുടെ ചരമഗതി”യിൽ അർത്ഥശൂന്യതയെന്നതിനാൽ അശ്ശിലാദോഷം. 20-ാം പദ്യത്തിൽ 'കാമൽ' നിരർത്ഥം. ആ ഭാഗത്തുള്ള 'സ്രോതസ്സനു' തുടങ്ങിയ പ്രസംഗമെല്ലാം പ്രകൃതത്തിൽ യോജിക്കാത്തതും, അപ്രകൃതത്തെ പ്രകൃതമാക്കിക്കൊണ്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു.

17-ാം പുറത്തു, 24-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, “കേരത്തല” എന്ന ദ്വിതീയസ്ഥി പ്രാകരണവിരുദ്ധം. അതേ പദ്യത്തിൽ, 'ജളൻ' അനുചിതാർത്ഥം; ജളതപം ഉള്ളവൻ നാണിക്കാറില്ലല്ലോ.

18-ാം പുറത്തു, 'രാജനീയകതപം' പ്രാകരണവിരുദ്ധം. 27-ാം ശ്ലോകം അശ്ശിലാദോഷം. വിശേഷിച്ചും, ഒരു ഉത്തമപാത്രമായ കൃഷ്ണമേനോൻ പ്രഭാതത്തെ സംഭോഗശൃംഗാരത്തിൽ വണ്ണന ചെയ്യുന്നത് ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ഗുണത്തിന്നു ഹാനികരമാകുന്നു.

22-ാം പുറത്തു, 'അടിയൻ ഒന്നു നനഞ്ഞിട്ടു വിടുകൊള്ളാം.....' ഇത്യാദി പ്രസംഗം അശ്ശിലം.

27-ാം പുറത്തുള്ള 29-ാം ശ്ലോകവും അശ്ശിലാദോഷം. 'ഹിന്ദുബ്രാഹ്മണൻ' അപൂർണ്ണം.

31-ാം പുറത്തു, 'ബാലയുടെ' തലസ്ഥാനത്തു കളർമ്മ പിടിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ശുദ്ധജലാനയനയന്ത്രം പ്രതിഷ്ഠിക്കുക'—എന്നതിന്നു പ്രകൃതത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ല; അപ്രകൃതത്തിലെ അർത്ഥയോജനയുള്ളി. മനുഷ്യരുടെ തലയിൽ ജലയന്ത്രം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത് ഒരു പുതുമതമെന്നായിരിക്കുന്നു.

34-ാം പുറം തുടങ്ങി അനാചാരത്തിലെ കാണോദയേയും മറ്റും സംഭാഷണത്തിൽ തന്മയത്വം ഇല്ല. 37-ലെ 34-ാം പദ്യത്തിൽ, 'അനാപുഷ്ടിയാദി'യിൽ വണ്ണനാപുഷ്ടി സംഭാഷണത്തിൽ വെച്ചുമാറ്റം നിമിത്തം രൂപകാലങ്കാരം ദുഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

49-ാം പുറത്തു, 40-ാം 41-ാം പദ്യങ്ങൾ അശ്ശിലാദോഷം.

കാവ്യസാമാന്യമായ ദോഷങ്ങൾ ഇ

നിയം എത്രയോ ഏറെ ഇതിലുണ്ട്. അവയൊക്കെ എടുത്ത് കാണിച്ചു് ഇപ്പോൾതന്നെ ഭീശലമായിപ്പോയിരിക്കുന്ന ഈ ഉപന്യാസത്തെ അധികം നീട്ടുവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഗുണങ്ങളെക്കാട്ടിൽ എത്രയോ വളരെ ദോഷങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ ഉണ്ടെന്നു മാത്രം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു. ആകയാൽ, ഈ കൃതി കാവ്യരത്നത്തിലും നൃഗനായും, അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഉത്തമകൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യതയില്ലാത്തതായുമിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാനു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഇനി, ഈ കൃതി, നിദ്ദീപ്തമായ കാവ്യോദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നുവോ എന്നുണാലോചിപ്പാനുള്ളതു. കാവ്യത്തിന്റെ ഒരു ഉദ്ദേശം സഹോദരന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ രസം ജനിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ. ഇതിലെ പാത്രസൃഷ്ടിയിലും ഗദ്യപദ്യരചനയിലും വണ്ണനകളിലും മറ്റും നിരസത്തിനു ഫേതുവായ പലതുമുണ്ടെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും, വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഭരണമാഹാത്മ്യ

ത്തെ കീർത്തിക്കേണമെന്നുള്ള നിദ്ദീപ്തമായ ഉദ്ദേശത്തിന്നു വിരുദ്ധമായ വിധത്തിലാണ് ഇതിലെ വണ്ണനകൾ പലതും, എന്നു വസ്തുതയും മറന്നുകൂലായുന്നതല്ല.

ഈ കൃതിക്കു, മാന്യന്മാരായ ചില വിദ്വാജനങ്ങളിൽനിന്ന് പ്രശംസ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഒരു അനുകൂലവാദം ചെയ്യാനാണെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, ആവക പ്രശംസകൾ 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി ചെയ്തിട്ടുള്ളവയല്ലെന്നും, കേവലം കുപചാരികമാണെന്നും കാത്താൽ, അവയെ ഈ വിചാരണയിൽ സ്വീകാര്യമായി ഗണിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ, ദോഷങ്ങൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും ഏറിയിരിക്കയാൽ, 'ബാലാകലേശം' കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം വകയായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യതയുള്ളതല്ല എന്നു തെളിയുന്നതുകൊണ്ടു ഈ കൃതിയെ ത്രാജ്യകോടിയിൽ ചേർക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള.

ഇന്ദ്രിയം ഇന്ദ്രജിപ്തം.

II.

'ആഫ്രിക്ക' എന്ന ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ വടക്കു കിഴക്കു അറ്റത്തു് ഏകദേശം നാലുപക്ഷം ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു വലിയ രാജ്യമാണ് ഇന്ദ്രജിപ്. അതിൽക്കൂടി ഒഴുകിപ്പോകുന്ന 'നൈൽ' (Nile) നദി കൊല്ലത്തോറും കൊണ്ടുവ

ന്നു തള്ളുന്ന ചളിക്കൂടകൾ സ്വരൂപിച്ചുണ്ടായതാണ് ആ രാജ്യം എന്നു വെച്ചു് അതിന്നു 'നൈലിന്റെ സമ്മാനം' എന്ന ഒരു വിശേഷപ്പേരുകൂടി വിളിച്ചുവരുന്നു. ആ നദിയുടെ സഹായംകൊണ്ടാണ് അവിടെ കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നത്. ഇത്രയും വലിയ

* ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതുവാൻ എന്നെ ബാബു അവിനാശചന്ദ്രഭാസന്റെ ചില ലേഖനങ്ങളാണ് മുഖ്യമായി സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്.

രാജ്യത്ത് ഇപ്പോൾ കൃഷിജ്ഞപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലം ഏകദേശം 1500 ച. നാ. വിസ്താരമേയുള്ളൂ. വെള്ളത്തിനുള്ള ദാരിദ്ര്യം അവിടെ അത്ര അധികമാണ്. എത്രയോ അപൂർവ്വമായിട്ടേ മഴ പെയ്യാറുള്ളൂ. നൈൽ നദി വീട്ട് അകന്നിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ഭട്ട മുഴുവനും ചുട്ടു വരണ്ടുകിടക്കുന്ന വെറും മരുഭൂമികൾ തന്നെ. പക്ഷെ, അതിനു പകരം നദിജ്ഞ തൊട്ടുകിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം എത്രയോ ഫലവത്തുകളുമാകുന്നു. ഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരല്ലാത്ത വായനക്കാർ ഈ ഇംഗ്ലീഷ്നെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത വിവരമെങ്കിലും ഇവിടെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതുതീരെ നിഷ്പ്രയോജനമല്ല.

ഈ ഇംഗ്ലീഷ് രാജ്യത്തിന്റെ ആദിമചരിത്രം ക്രിസ്താബ്ദത്തിനു ഏകദേശം 4400 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു തൊട്ടാരംഭിക്കുന്നു. അന്നു മുതൽ അത് ഏകപട്ടാഭിപ്രത്യത്തിന്റെ കീഴിൽ ഭരിച്ചുപെട്ടുവന്നു. എന്നാൽ അതിനു മുമ്പുതന്നെ ലോകോത്തരമായ ഒരു പരിഷ്കൃതരീതി അവിടുത്തെ സകല കാര്യങ്ങളിലും പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ലോകചരിത്രം (Historians' History of the world) എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ ഈ ഇംഗ്ലീഷ്നെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതൻ ഡോക്ടർ അഡോൾഫ് എർമൻ (Dr. Adolph Erman) ആ രാജ്യത്തിലെ ആദിമചരിക്ഷാരത്തെപ്പറ്റി ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു:—“പഴയ കാലങ്ങളിൽ തന്നെ ഈ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഷ്കാരസോപാനത്തിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഒരു പടിയിൽ കയറിയിരിക്കുന്നു. ഏകാധിപത്യമായ രാജ്യഭരണം, സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഉൽകൃഷ്ടതയായ നൈപുണ്യം ക്രമത്തിൽ പരിഷ്കരിച്ചുപെട്ടുവരുന്ന ഉത്തമമായ ധർമ്മശാസ്ത്രം, കലാവിദ്യകളുടെ സർവ്വോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധി ഇതാണ് അവിടുത്തെ പുരാതന സ്മാരകങ്ങളെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ തെളിയുന്നത്. അന്യരാജ്യക്കാരെല്ലാം വെ

റും പ്രാകൃതവസ്ഥയിൽ തന്നെ ചാരിക്കിടന്നു ഗാഢമായി ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് മനുഷ്യജാതിയ്ക്ക് ആദ്യമായുണ്ടായ ഒരു തഗമനശക്തി നാം അവിടെ പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നു. * * * കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെന്നപോലെ തന്നെ ഇനി മേലിലും ഈ ഇംഗ്ലീഷ്ന്റെ പുരാതന മഹിമകൾക്കുള്ള അപരിഷ്കൃത ജനങ്ങൾ എത്രയും ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടും അവരവരുടെ വാശസ്ഥാപകന്മാരും അപ്പോഴുള്ള സകല സമ്പത്തിന്റേയും ഒരു പ്രധാനഭാഗം മുമ്പു സമ്പാദിച്ചുവെച്ചവരും ആയ ഒരു പൂർവ്വികനെ പിന്നെ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു ജനിക്കുന്ന അന്യരുടെ സന്താനങ്ങൾ എത്ര നന്ദിയോടും ഭക്തിയോടുംകൂടിയാണോ അനുസ്മരിക്കുക, അതേവിധമുള്ള ഒരു മനോഹൃത്തിയാണ് ഇനിയുണ്ടാകുന്നവർക്കും ഈ ഇംഗ്ലീഷ്ന്റെ നേർക്കുണ്ടായിരിക്കാണ്ടിരിക്കുക. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മനുഷ്യശക്തി കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയവയാണെന്നു വിചാരിച്ചുപെടുന്ന നമുക്കുള്ള പല അറിവുകൾക്കും ശക്തികൾക്കും നാം ഈ ഇംഗ്ലീഷ്നോടു കൂടിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ സംശയിക്കുന്നില്ല. ഇത്രയും മഹത്തരമായ ഒരു പരിഷ്കാരവിശേഷം, ഇപ്പോഴും പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ശുദ്ധകാടന്മാർ താമസിച്ചുവരുന്നതാണെന്നു അപ്രകാരം രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു മുക്കിട, ഏകദേശം എഴുപതെണ്ണപതു നൂറാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് ഇങ്ങിനെ പ്രാപിച്ചുവരണമെന്നുള്ള അത് അവിടെ മറ്റൊരാളെങ്കിലും രാജ്യക്കാരുടെ സമ്പന്നം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടായിരിക്കുന്നു? ഇതാണ് നമുക്കു ലോപിക്കുന്നതല്ല.

ചരിത്രാരംഭത്തിനുമുമ്പ് ഈ ഇംഗ്ലീഷ് ഉണ്ടായിരുന്ന ആദിമനിവാസികൾ, “വടക്കു കിഴക്കേ ആഫ്രിക്കയിൽ ഉള്ളവരായ

വെട്ടുത്തനിറത്തോടു കൂടിയ ഒരു കൂട്ടക്കാരും ഏഷ്യയിൽനിന്നു വന്നു കടിയേറിപ്പൊങ്ങുവരെന്നു വിചാരിയ്ക്കപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു കൂട്ടം വിദേശീയരും തമ്മിൽ കൂടി ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു മിത്രജാതിക്കാരായിരുന്നു” എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ “വിദേശീയ”രെപ്പറ്റി ഡോക്ടർ ഏർമൻ പറയുന്നത് ഇതാണ്: ഇവർ ചെങ്കടലിന്റെ (Red sea) തെക്കുഭാഗത്തു നിന്നു വന്നിട്ടുള്ളവരാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഈജിപ്തിലെ പുരാതനകാലത്തെ ഐതിഹ്യങ്ങൾ നോക്കിയാൽ ഇവർദേവന്മാരും അമനുഷ്യന്മാരും ആയിരുന്നു. അവരിൽ ഇവരുടെരാജ്യത്തിന്നു പറയുന്ന പേര് “പണ്ടു് രാജ്യം” (Land of Punt) എന്നാകുന്നു. ഈ കൂട്ടർ കലാവിദ്യകളിൽ വളരെ നിപുണന്മാരായിരുന്നു. ഈ ജിപ്തിൽ പിന്നീട് പരമകാഷ്ടയെ പ്രാപിച്ചുകണ്ട പല പർവ്വതങ്ങളും ആദ്യമായി ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത് അവരിൽ നിന്നാണ്. അവർ അവിടെയുള്ള പുരാതന നിവാസികളെ എടുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടു. അന്ന് ഈജിപ്ത് പലസ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെയും കീഴിലായിരുന്നു. പ്രധാനമായി ഗൌനിയ്ക്കുന്നുള്ളത് ഈജിപ്തിൽ മേൽഭാഗത്തിന്റെ അധിപന്മാരും കീഴ്ഭാഗത്തിന്റെ അധിപന്മാരും ആയ രണ്ടുരാജവംശക്കാരെയൊക്കുന്നു. ഇവരിൽ ആദ്യംപാഞ്ഞവരെ “വെട്ടുത്തകിരീടമുള്ള രാജാക്കന്മാർ” എന്നും രണ്ടാമത്തവരെ “ചുക്കുന്ന കിരീടമുള്ള രാജാക്കന്മാർ” എന്നും പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നു. മേനസ് രാജാവ് ഈ രണ്ടുകുടുംബങ്ങളും ഒന്നാക്കി ഈജിപ്ത് രാജവംശം സ്ഥാപിച്ചു. അന്നുമുതൽ ചരിത്രവും ആരംഭിച്ചു.

മേൽപറഞ്ഞ “പണ്ടു് രാജ്യം” എന്നതാണെന്നാണ് നോക്കേണ്ടത്. അദ്ദേഹം

തന്നെ പറയുന്നു:—“ഈ ജിപ്തിലെ പുരാതനനിവാസികളെപ്പറ്റി രണ്ടുവിധം വാദിയ്ക്കുന്നവരുണ്ട്. അവർ ഏഷ്യയിൽ നിന്നുവന്നവരാണെന്ന് ഒരു കൂട്ടരും, അല്ലാ കിഴക്കേ ആഫ്രിക്കയിൽ നൈൽനദിയുടെ മുകൾ ഭാഗത്തുകിടക്കുന്ന ഏതിയോപ്പിയ (Ethiopia)യിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്നു മറ്റൊരു കൂട്ടരും വാദിയ്ക്കുന്നു. ഇവരുടെ വാദത്തിൽ ഏതുകൂട്ടക്കാർ പറയുന്നതാണ് ശരി എന്നുള്ളത് ഇന്നെവരെ നല്ലപോലെ രീതിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആദ്യംപറഞ്ഞവരിൽ പ്രധാനിയാണ് ഹീറൻ (Heeren). അദ്ദേഹം ഈജിപ്തുകാരേയും ഇന്ത്യക്കാരേയും തലയോടുകൾക്കുതമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് ഈജിപ്തുകാർ ഇന്ത്യക്കാരാണെന്നും പറയുന്നു. എങ്കിലും ആധുനികചരിത്രകാരന്മാരിൽ അധികംപേരും അതുവിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഡോക്ടർ രണ്ടാമത്തെ വാദക്കാരിൽപ്പെട്ട ആളാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായം ഇതാണ്: “പണ്ടു് രാജ്യം” എന്നുപറയുന്നത്, ഈജിപ്തിലെ പുരാതന നിവാസികളിൽ നിന്നു കിട്ടിയ ഐതിഹ്യങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ അവിടെനിന്നു വളരെ ദൂരത്ത്, സമുദ്രത്തോടുതൊട്ട്, കുന്നുകൾ കൊണ്ടും വയലുകൾകൊണ്ടും നിറയപ്പെട്ടതായി, കരിമരം തുടങ്ങിയ വിലപിടിച്ച മരങ്ങൾ, ചന്ദനം, വിലയേറിയ ലോഹങ്ങൾ, രത്നങ്ങൾ ഇവകൊണ്ട് നല്ല ധനസമൃദ്ധിയോടുകൂടിയതായി, ചെമ്പുലി, പുള്ളിപ്പുലി, വാൽനീളമുള്ള കരങ്ങൾ എന്നീകാട്ടുമൃഗങ്ങളും ധാരാളമുള്ളതായ ഒരു വലിയ രാജ്യമാകുന്നു. അവിടെ അതുതുകരങ്ങളായ ചിറകുകളോടുകൂടിയ പാവകൾ പല അതുതവൃക്കുണ്ടുണ്ടെ, പ്രത്യേകിച്ചും ചന്ദനം തെങ്ങു ഇവയുടെ കൊമ്പുകളിന്മേൽ പറന്നു കളിയ്ക്കുന്നു.” ഈജിപ്തുകാർ വിചാരിച്ചിരുന്ന രാജ്യം ഈ വിവരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇപ്പോഴത്തെ സോമളിലാണ്ടാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

അദ്ദേഹം ചിന്നയും പറയുന്നു. പഴയ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ അതു ദേവന്മാരുടെ ആദിമൻ വാസസ്ഥലമാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അവിടുത്തെ ഒരു ഹിന്ദു മഠം “ബേസ്” എന്ന ആരാധനമുത്തി. അതിന്നു ഈ ജിപ്സിലെൻ പ്ല അറേബിയായിലും ഏഷ്യയിലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഗ്രീസിൽ കൂടിയും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. ആ ബിംബം, ലോകത്തിൽ മുഴുവനും ഉൽകൃഷ്ടതരമായ സദാചാരവും, സമാധാനവും, സന്തോഷവും കയ്യെച്ച് ദാനചെയ്തുകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. ബേസ് എന്ന ആ ദൈവത്തെ ആദ്യമായി ആരാധിച്ചുവന്ന പൺട് രാജ്യത്തെ ഈജിപ്തുകാർ “പുണ്യഭൂമി”യായി കരുതിവന്നു.

മേൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആ രാജ്യം സോമാലിലാണെന്നെന്നൊ ഇന്ത്യയാണെന്നൊ തെളിയുന്നതെന്നു നോക്കുക. ഒന്നാമതായി സോമാലിലാണെന്നെ ഒരു പുണ്യസ്ഥലമായിട്ടൊ ദേവന്മാരുടെ ആദിമൻ വാസഭൂമിയായിട്ടൊ ഈജിപ്തുകാർ വിചാരിച്ചുപോകുന്നതാണെന്നു സംശയിപ്പാൻ തന്നെ അവിടുത്തെ പൂപ്പുചർത്രം നമ്മെ സഹായിയ്ക്കുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ചു, ഇന്ത്യരാജ്യമൊ അവതരപുഷ്പന്മാരുടെ അതുളതചർത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇവിടെ പല പ്രാവശ്യവുമെന്നു ജന്മസ്തംഭത്തെ ദൈവങ്ങളൊ ദേവകളൊ ഇല്ല. ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ “പുണ്യഭൂമി” എന്ന നാമത്തെ അർഹിക്കുന്നവല്ല രാജ്യവുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇന്ത്യയാണെന്നു ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഇന്ത്യയും ദിവ്യത്വത്തിലേയ്ക്കു കയറിനില്ക്കുന്ന മഹോത്തമ രാജ്യവും ഭൂമിയിലില്ലതന്നെ. “ഹിന്ദുക്കളുടെ പർവ്വതം ഈജിപ്തുകാരുടെതിന്നുക്കാൾ പഴക്കം കാ

ഞ്ഞതാണെ”ന്നു മക്കുടമുഖി വിടിക്കുന്നതിന്നു ആഗ്രഹിയ്ക്കുമ്പോളുണ്ടാതെ സോമാലിലാണെന്നു ഇത്രവലിയ ഒരു പദവി എവിടെനിന്നു കിട്ടി? എന്നുള്ള ചോദ്യം എഴുപ്പത്തിൽ സദാധാനം പറയപ്പെടാവുന്ന കാരണമെന്നു തോന്നുകയില്ല.

രാജ്യസ്ഥപദം വെട്ടെപ്പാൻ പറയുന്നഭാഗവും ഇന്ത്യയ്ക്കു അത്യധികം യോജിയ്ക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗം ഈജിപ്തിൽനിന്നു വളരെ ദൂരത്തുകിടക്കുന്നു. അതു അറക്കിക്കടലിന്റെ വക്കത്തു മണലൊരേങ്ങും, ചന്ദനമരവും നമ്മുടെ മലയോരത്തിൽ സുദൃഷ്ടമായി വളരുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ പുളളിപ്പൂവി, വാൽ നീളമുള്ള കൂങ്ങൻ എന്നീകാട്ടുമൃഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും വലിയ ദുർഭിക്ഷമെന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈജിപ്തുകാരുടെ “പൺട് രാജ്യം” ഇന്ത്യയാണെന്നതിന്നു വിരോധമില്ല.

പോകൂർ പറയുന്ന “ബേസ്” എന്ന ആരാധനാമുത്തിയും ഹിന്ദുക്കളുടെ “വിഷ്ണു”വായിചരുന്ന നിവൃത്തിയുള്ള, പേരിനുള്ള സമ്യം നില്ക്കട്ടെ; രണ്ടു ദൈവങ്ങളുടേയും വിവരണങ്ങൾക്കു തമ്മിലും വലിയൊരടുപ്പം തോന്നുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ വിഷ്ണുവും “ലോകത്തിൽ മുഴുവനും ഉൽകൃഷ്ടതരമായ സദാചാരവും സമാധാനവും സന്തോഷവും കയ്യെച്ചുദാനം ചെയ്യുന്ന” കാര്യസ്ഥപ്രതാപിയാണല്ലോ. പിന്നെ ബേസ് എന്ന ബിംബത്തിന്നു ഈജിപ്തിലെ പല അറേബിയായിലും ഏഷ്യയിലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഗ്രീസിൽ കൂടിയും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നെന്നതിലും അതുതപ്പെടാറില്ല. പ്രാചീന ഹിന്ദുക്കൾ ഭൂമണ്ഡലത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അക്കാലത്ത് സ്ത്രീജന്മസ്ഥപദം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പുകാണിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതി

നാൽ ബേസ് എന്നു പറയുന്നത് നമ്മുടെ വിഷ്ണുചാകുന്നതിനു ന്യായമുണ്ട്.

‘പൺട്’ എന്ന പേരുതന്നെ നമ്മുടെ വാദത്തെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു. പൺട് എന്നു പറയുന്നത് പാംച് (അഞ്ച്) എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തെ വൈകൃതപ്പെടുത്തിയതല്ലയോ? ഗ്രീക്കുകാർ ഇന്ത്യയെ പഞ്ച അർവ്, പഞ്ചാബ് എന്ന വാക്കിനെ മുൻ നിർത്തി പഞ്ചിയോ (Pancheo) എന്നു വിളിച്ചിരുന്നുവത്രേ.

ഈജിപ്ത് എന്നുള്ള പേരിന്റേയും ഉല്പത്തി സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നിന്നാവാം. ‘ഹോമർ’ എന്ന യവനകവിശപരന്റെ കൃതികളിൽ ഐഗ്യാപ്തസ് (Aiguptos) എന്ന പേർ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നു. ഈജിപ്ത് ചരിത്രകാരന്മാർ ആ വാക്കിനെപ്പറ്റി മൌനമവലംബിക്കുന്നു. നൈൽ എന്ന പേരിന്റെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ച് ‘എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയ ബ്രിട്ടാനിക്ക’ (Encyclopaedia Britanica) എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: — ‘നൈലിന് ‘ഫെ’ എന്നായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പേരും. അതിന് ‘ഗ്’ എന്നു പക്ഷേ അർത്ഥം വിചാരിയ്ക്കാം. ഗ്രീക്കുകാരുടേയും റോമൻകാരുടേയും ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന ‘നീലോസ്’ എന്ന പേരിന് ഈജിപ്ത് കാരുടെ ‘ഫെ’യുമായി ഓരോരുത്തരുടെ സംബന്ധമില്ല. ഷിക്കർ (Shichor) സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ആ പേര്, നൈൽ നദിയ്ക്ക്, അതിന്റെ റെപ്പുള്ളത്തിന്റെ നിറത്തിൽനിന്നുണ്ടായതായിരിക്കാം. സംസ്കൃതത്തിൽ ‘നീല’ എന്നതിന് ‘നീലപക്ഷ’ എന്നോടത്തും മറ്റും കാണുന്നവിധം കുറുപ്പ് എന്നുതന്നെ അർത്ഥമുണ്ടല്ലോ. ഫെ എന്ന വാക്കു സംസ്കൃതത്തിലെ ‘അവ്’ ലോപിച്ചു

ണ്ടായതോ, ‘ഗ്’ എന്നതിന്റെതന്നെ രൂപാന്തരമാ ആയിരിക്കാം. അപ്പോൾ നൈലിന്റെ സമോന്മയ ഈജിപ്തിന് ആ നദിയുടെ പേർ തന്നെ അന്നുള്ളവർ ‘കൊട്ടത്തിരിയ്ക്കാം എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഈജിപ്ത് എന്ന വാക്ക് ‘ആഗ്’ എന്ന സംസ്കൃതവാക്കിന്റെ ഒരു രൂപാന്തരമായി വന്നുകേൾക്കുന്നത്, അപ്പോൾ, എങ്ങനെ ശരിയ്ക്കും.

ഹീറോഗ്ലിഫിക്സ് (Hieroglyphics) എന്നു പറയുന്ന ഈജിപ്തിലെ ‘പ്രചിത്രലിപി’കളിൽ ഈജിപ്തിന് ‘കമിത്’ എന്നു കൂടി പേരുണ്ട്. അതിന്നു മുൻപാഞ്ഞ എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ‘കുറുത്തത്’ എന്നർത്ഥമുള്ളതായി പറയുന്നു. ‘ഈജിപ്തിലെ ഭൂമിയ്ക്കുള്ള കുറുപ്പിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടായിരിക്കാം അതിന് അങ്ങിനെയൊരു പേരുണ്ടായത്. എന്നാൽ ഈജിപ്തിൽ കൃഷിയ്ക്കുപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ആ പേർ സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരാറുള്ളൂ. ആപ്രദേശങ്ങളിലാണു താനും ഭൂമിയ്ക്കു കുറുപ്പിനും. അവിടുമെല്ലാം നൈൽ നദിയുടെ ചളിക്കൂട്ടുകൾ മിതയ്ക്കു മീതെ വന്നുകൂടിയിട്ടു വളരെ പരിമയുള്ളതും ഫലവത്തായതും ആകുന്നു. അതിനാൽ ഈജിപ്ത് കാരുടെ ‘കമിത്’ എന്ന വാക്കു സംസ്കൃതത്തിലെ ‘കാമിതം’ (കാമിയ്ക്കപ്പെട്ടത്) എന്ന ശബ്ദം ലോപിച്ചുണ്ടായതായും വരാവുന്നതാകുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ അതിന്നു ‘കം’ (വെള്ളം) ‘ഇത്’ (കൂട്ടിച്ചേർത്തത്) വെള്ളത്തോടുകൂടിയത്, — മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള മരുസ്ഥലങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളതല്ലാത്തത് — എന്ന അർത്ഥവും വിചാരിയ്ക്കാവുന്നതാകുന്നു, കമിത് എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമായിട്ടെന്നു പോലെ ‘കൊ’ എന്നുകൂടി വിളിയ്ക്കാറുണ്ടു

ല്ലോ. ആ വാക്കും 'ക (കൂടി) എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതായിരിക്കാം. അപ്പോൾ 'കമിത്' എന്നതിന്നു ക (ചീത്ത കുറുത്ത) മുത് (മണ്ണ്) എന്നിങ്ങനെ 'കുറുത്ത മണ്ണോടുകൂടിയത്' എന്നു ഒരുതരം കൂടി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാരായ് എഴുതപ്പെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥ പുറമ്പുറയിൽ പറയുന്ന വിധം സംസ്കൃതശബ്ദത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ വക പേരുകൾ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ സംസ്കൃതഭാഷ സംസാരിച്ചിരുന്ന പ്രാചീനഹിന്ദുക്കൾ ഈജിപ്റ്റിൽ വാസം ചെയ്തിരുന്നു എന്നുമറിഞ്ഞുനടന്നു ന്യായമില്ലയോ?

ഈജിപ്റ്റിലെ പുരാതനനിവാസികൾ, അവിടുത്തുകാരും മറ്റൊരു രാജ്യക്കാരും കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു മിശ്രജാതിക്കാരായിരുന്നു എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. ഈപ്പാഴ്ന്നാ ഈജിപ്റ്റിനെ മിശ്ര (മിസ്ര) രാജ്യം എന്നു വിളിക്കുന്നു. ആ അസ്സാബ്ദം 'ആമെർ', 'മെസ്', 'മെതർ' എന്നീ മൂന്നു പേരുകളെ നേത്രപത്തിൻകീഴിൽ ഒന്നെന്തെന്തിനായിട്ടുണ്ടാക്കിയതായിരിക്കാം. അതിൽ 'മെ' എന്ന വാക്ക് 'കാ' എന്ന ബ്രഹ്മസംജ്ഞയിൽ നിന്നുണ്ടായതായിരിക്കാം. മെസ് എന്ന വാക്ക് 'മരഃ' എന്നതിൽനിന്നും മെതർ എന്നത് 'മോതു' എന്നതിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതായാ വിചാരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഈ മൂന്നു മൂത്തികളുടെ കീഴിലായല്ലാതെ യാതൊരു മതാചാരങ്ങളും ഇല്ലെ

ന്നുള്ള നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഇവിടെനിന്ന് ആദ്യമായി ഈജിപ്റ്റിൽ ചെന്ന 'ദേവന്മാരെ' ഭരവർ ആത്രിമുത്തികളുടെ നേത്രപത്തിൻകീഴിൽ നിലുണുവർ എന്നു പറഞ്ഞു വന്നിരിക്കുന്നു.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ 'ചുക്കുന്ന കിരീടത്തോടുകൂടിയവർ' എന്നും 'വെളുത്ത കിരീടത്തോടുകൂടിയവർ' എന്നും രണ്ടു രാജവംശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അവരിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞവർ സൂര്യവംശക്കാരും പിന്നെ പറഞ്ഞവർ ചന്ദ്രവംശക്കാരും ആയിരിക്കാം. പിന്നീട് മെനസ് രാജാവു രണ്ടു വംശവുമായി ഒന്നാക്കി. 'യുവനപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈജിപ്റ്റിലെ ആദ്യത്തെ രാജാവിന്നു മെനസ്, മെന, എന്നു പേരായിരുന്നു' എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ രാജാവു 'മെ' ആയിരുന്നു എന്നു ഹിന്ദുക്കളും വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈജിപ്റ്റ് വിടിച്ചുകടന്ന പ്രാചീന ഹിന്ദുക്കൾ തങ്ങളുടെ രാജാവിന്ന്, ഇവിടുത്തെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം, മെന, അല്ലെങ്കിൽ മെനസ് എന്നു പേരിട്ടുവായിരിക്കണം എന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഈജിപ്റ്റ് ആദ്യമായി വിടിച്ചുകടന്ന ഇത്രയും അതുതകരമായ ഒരു പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായത്തെ അവിടെ ആദ്യമായി നടപ്പാക്കിയവർ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരായ ഹിന്ദുക്കൾ തന്നെയാണെന്നു ഒരു വിധം തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തായാലും പേരുകളെക്കൊണ്ടും മറ്റുമുള്ള അനൗചിതങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നിർത്തി ഇനി നമുക്കു കറുപ്പുകുടി ഉള്ളിലേക്കുകടന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനാർ.

മലബാറിലെ ജിപ്പികൾ.

മലബാറിൽ ധാരാളമായി കണ്ടുവരുന്ന 'കാക്കാലന്മാരെ'യാണ് 'ജിപ്പികൾ' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നത്. ഇവർ ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലും ഉത്തര ഇന്ത്യയിലുമുള്ള എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും കണ്ടുവരുന്നതായ 'കാവം' ജാതിയിൽ പെട്ടവരാണ്. ഇവർ ഇന്ത്യയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നു മാത്രമല്ല, യൂറോപ്പിലെ ജിപ്പികളുടെ ചാച്കാരാണെന്ന ഇവരിൽ പലരും വിശ്വസിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്. കാലപ്പഴക്കത്താലും ദേശ വസ്ത്രയുടെ ഭേദഗതികൊണ്ടും, തിരുവിതാംകൂറിലെ കാക്കലന്മാർ തങ്ങളുടെ പൂർണ്ണ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ മിക്കവാറും വിസ്മരിച്ചു, തിരുവിതാംകൂർ സാമ്പ്രമാനത്തിന്റെ ഏല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ ഏതാനും മൂലകളിലും സഞ്ചരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം തങ്ങളുടെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം പൂർണ്ണമാകുന്നതാണെന്ന് അവർ ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചുവരുന്നു. 'കാലത്തിനടുത്ത കാലം' എന്ന പ്രമാണത്തിന് ഈ കൂട്ടരുടെ ഇടയിൽ പ്രവേശനമാണ് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവപ്രയത്നംകൊണ്ടു കാലക്കേടും ചെയ്യുന്നതായ ഇക്കാലത്ത് ഇവരെ മാത്രം അതു ബാധിച്ചിട്ടില്ല. ലക്ഷ്മീദേവി പ്രസാദിച്ചാലും മുഹമ്മത്താലും അവർ കൂടുതലില്ല. അവർ പൂർണ്ണമായും സരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രവർത്തിക്കില്ല. ഭിക്ഷാനും ഉത്തരവുമാണെന്ന് എത്രതന്നെ പ്രസംഗിച്ചാലും അവരുടെ തലയിൽ കേറുകയില്ല. അതാദിഷ്ടയോടുകൂടി പൂർണ്ണമായും

ഞെ കണ്ണുമടച്ചു വിട്ടുടരുന്നതായ വേറൊരു സംഭവത്തെ ഇക്കാലത്ത് ഒരു ദിക്കിലും കാണുകയുമില്ല. പക്ഷെ, പൂർണ്ണമായും സ്ഥിരമായില്ലാതെ, ലോകവരിഷ്ണുരത്തിന്റെ അതിശീശ്യമായ ഭക്തിക്കത്തിൽ പെട്ട് ഇവരും മറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇവരുടെ പൂർണ്ണചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയൊ, ചില പ്രത്യേക സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചൊ വിവരമായ ഒരിവു നമുക്കു കിട്ടുവാനുള്ള മാറ്റം അടുത്തുപോകുമായിരുന്നു.

'കാക്കാലൻ' എന്ന വാക്കിനു തൃപ്തികരമായ ഒരുതരം കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ യാതൊരു പഴുതും ഇപ്പോൾ കണ്ടുവന്നില്ല അവർക്കുതന്നെയും സൂക്ഷ്മം വിവരമില്ല. ഈ വാക്കു 'കാക്കാലക്കാവൻ' എന്നോ, 'കാക്കക്കറവൻ' എന്നോ ഉള്ള വാക്കിന്റെ ചുരുക്കമെന്നോ രൂപഭേദമെന്നോ ആണ് അവരുടെ ഇടയിൽ സംധാരണയായുള്ള ധാരണ. പാദദേശക്കാവന്മാരെ മലയാളത്തിൽ കാക്കാലന്മാർ എന്നു വിളിച്ചുവരുവാനുള്ള കാരണമെന്തായിരിക്കും? കാക്കകളുടെ ഉറപ്പിലും ഭക്ഷിക്കുക, കാകമാംസം ഭക്ഷ്യമായി ഉപയോഗിക്കുക മുതലായവകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇവർ ഈ പേർ സ്വീകരിച്ചത്. രാമായണം കാത്തുപ്പാട്ടിൽ 'കാക്കതിനും കഴുവൻതിനും എങ്കൂട്ടടെജാതി' എന്നു വാങ്ങുന്ന രീതിയനുസരിച്ചാണെന്നു ഞ്ഞുയിരിക്കുകയില്ലെങ്കിലും, എങ്ങനെയായാലും, മലയാളത്തിൽ ഇവർ ഈ പേർ സ്വീകരിച്ചു. ഇവരുടെ കൂട്ടരിൽനിന്നുണ്ടല്ലോ, ഇവരുടെ ചില പ്രത്യേക സ്വ

ഭാവങ്ങളും ആ ചാരങ്ങളും കണ്ടറിഞ്ഞ നാട്ടുകാരിൽ ചിലരുടെ മനോധർമ്മപ്രയോഗമാണെന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. പ്രവർത്തി, സ്വഭാവം, ആചാരം മുതലായവകളുടെ ഭേദഗതിമൂലം ചില പരിമാസനാമങ്ങൾ കൊടുത്തുപരന്ന സമ്പ്രദായം ലോകത്തിലെങ്ങും നടപ്പുള്ളതാണല്ലോ.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലുള്ള താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർ പലരും ബ്രഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യ, ശൂദ്ര എന്നീ നാലു ചണ്ഡങ്ങളെ തങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും മൂലസ്ഥാനമാക്കി, അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നതായ ചില ഇതിഹാസങ്ങളും നിർമ്മിച്ച് അഭിമാനികളായി തെളിഞ്ഞു. ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും സഞ്ചിയില്ലെന്നുണ്ടെന്നു പലർക്കും അറിയാത്തതാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ഒരു മൂലമാക്കി, ജലരേഖപോലുള്ള ഒരു ബന്ധമാക്കിപ്പോലും ഇവർ തമ്മിലുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നത് ഏറ്റവും അഭിമാനകരമായതായി വിചാരിക്കുന്നവർ ഇപ്പോഴും ധാരാളമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരം, ഈ വക ദുരഭിമാനങ്ങളുടനീളം ചെയ്യത്തക്കവിധം ശക്തിമത്തായി തീർന്നിട്ടില്ല. കോട്ടാർ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള “ചെട്ടികൾ” എന്ന് വിളിച്ചുപരന്ന ഒരു ജാതിക്കാർ അവരുടെ പൂർവ്വികനായ സൗരാഷ്ട്രന്മാരുടേതു ചാർച്ചയെ തീരെ വിസ്മരിച്ചു ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രാഹ്മണർ നിരാക്ഷേപമായി അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്ന ബഹുമാനസൂചകമായ “അയ്യർ” എന്ന സ്ഥാനത്തെ ബലാൽക്കാരമായി പങ്കുകൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ആ ദിക്കിൽതന്നെ, അനന്യമായ ജന്മശ്രോക്ഷണാധിപിപ്പിച്ച ചില ചക്കന്നാർ ധനസംബന്ധമായ ചില വഴിവാടകൾ മൂലം ഒരു ബ്രാഹ്മണഗുരുവിനെ ആകർഷിച്ചു

കൊണ്ടുവർകയും, അദ്ദേഹം ഇവരെദിവിജ്ഞസൂചകമായ സൂത്രം ധരിപ്പിച്ചു, മന്ത്രപദേശം ചെയ്യുകയും ചില പൂജാക്രമങ്ങളും ഉപാസനവിധികളും ദാനം ചെയ്തും ചെല്ലിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിനുംപുറമെ, ദല്ലാളന്മാർക്കുടനതെ തങ്ങൾതന്നെ ബ്രാഹ്മണകുലകളും ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നതായ അനൂതതക്കാർ വേറെയും ധാരാളമുണ്ട്.

ഈ തരത്തിലുള്ള ആഗ്രഹപ്രേരണയർത്ഥമെന്നയാണെന്നു തോന്നുന്നു, കാക്കാലന്മാരും അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാരും തങ്ങൾക്കും ബഹുമാനവും, ചരിത്രത്തിനു പുറം പ്രസിദ്ധിയും സിദ്ധിക്കുത്തക്കവിധത്തിൽ ചില ഐതിഹ്യങ്ങളെല്ലാം നിർമ്മിച്ചുകൈവശംവെച്ചു സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ലോകജീവിതത്തിൽ ഓരോരുത്തന്റെയും ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്തു ശിഷ്യന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും ദാഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുമായി ശ്രീപരമേശ്വരനും ചാവുതിയും കൂടി ഭിക്ഷുവേഷം ധരിച്ച് “ഭിക്ഷാംദേഹി” കളായി ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുക ചതിവുണ്ടെന്നും മറുപുരാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പലരും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കുമല്ലോ. കാക്കാലന്മാർ ‘മധുര’ാജ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരാണെന്നും, ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ ശാപംകൊണ്ടു കാക്കാലന്മാരായി തീർന്നതാണെന്നുമാണ് ഒരു ഐതിഹ്യമുള്ളത്. ഭാര്യ സമേതനായി പരമശിവൻ ഭരദിപസം ഭിക്ഷുയ്ക്കായി ഈ ബ്രാഹ്മണഗുഹത്തിൽ ചെന്നസമയം, ആ വീട്ടുകാർ അതിഥിസൽക്കാരത്തിൽ വിമുഖന്മാരായും ദുർമാഗ്നിതന്മാരായും കാണപ്പെട്ടതിനാൽ ഭഗവാൻ കോപിച്ചു, ജാതിഭേദം സംഭവിക്കുന്നമെ

ന്നും, ഭിക്ഷാടനംകൊണ്ടു മാത്രം ഉപജീവനം കഴിക്കണമെന്നും ശപിതയുണ്ടായി. ഈ ഉഗ്രശാപത്താൽ തങ്ങളുടെ ഇഹലോകസൗഖ്യങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചപ്പോൾ, ഇവർ ശാപമോക്ഷത്തിനപേക്ഷിച്ചു. എല്ലാ ശാപത്തിനും മോചനവുമുണ്ടല്ലോ. മുൻ കോപിയാണെന്നെങ്കിലും കരുണാനിധിയായ പരമേശ്വരൻ ഇവരുടെ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ അനുകമ്പ തോന്നുകയാൽ, അവരെ ചില വിദ്യകൾ പഠിപ്പിച്ചുതന്നെന്നും, അവർക്കു ഇവരുടെ കൈവിട്ടുപോയ സ്ഥിതിയെ വീണ്ടും കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ സഹായിക്കുകയുണ്ടെന്നും, മേലാൽ പട്ടിണി കിടക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായിരിയ്ക്കുമെന്നും ശാപമോക്ഷം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവരിൽ പരുഷന്മാർക്കു സപ്തങ്ങളെ വിടിച്ചു മെരുക്കിക്കളിപ്പിയ്ക്കുന്ന, വിദ്യയും, സ്ത്രീകൾക്കു കൈനോക്കി ഭൂതവത്തനമനുഷ്ഠിച്ചുദാത്തകൾ പറയുവാനുള്ള ശക്തിയും, കുട്ടികൾക്കു ജാലവിദ്യയും (ചെപ്പടിവിദ്യ) ദാനം ചെയ്തു. ഈ ഐതിഹ്യത്തിൽ വാസ്തവം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു നമുക്കു നിർണ്ണയിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും, ശ്രീപരമേശ്വരൻ ശാപമോക്ഷമായിക്കൊടുത്തുവന്നു പറയുന്ന മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നു വിദ്യകളിലും ഈ വകക്കാർക്കു സാമത്ഥ്യവും പരിചയവുമുണ്ടെന്നു സമ്മതിയ്ക്കാതെതരമില്ല. ഇതിന്നു ശേഷം ഇവർ ദേശസഞ്ചാരം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു ദിവസം ഇവർ ഒരു ഇഴഴിപ്പുറം വീട്ടിൽ ചെന്നു. ഇവർ ചെല്ലുന്നതുകണ്ടു് ആവിടെ മദ്യപാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരുവൻ ആതു മുഴുവനാക്കി തെ കളിച്ചുപോകയും, ശേഷിപ്പുണ്ടായി

രുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ കാക്കുകൾ വന്നു ഉടനടി വയറിവറക്കുന്നതുകണ്ടു, വിശപ്പുകൊണ്ടു പരവശനായിരുന്ന കുട്ടികൾ അങ്ങമിങ്ങു നോക്കി തെ, മാടിമെന്തെന്നു കാക്കളെ പാപ്പിച്ചു പാത്രത്തിലുണ്ടായിരുന്നതു ഭക്ഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു ഇങ്ങനെ കുട്ടികൾ കറകോട്ടിപ്പോം അനുഭവിച്ച കാരണമാണു് ഈ വഴുക്കാർക്കു 'കാക്കുക്കാവന്നാ' എന്ന പേർ വന്നതെന്നാണു് പറയുന്നതു്. 'കാക്കുലൻ' എന്ന പേരിനുള്ള കാരണം ഇതാണെന്നു തീരുമാനം പറയത്തക്കവിധം ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു, ഇങ്ങനെയൊരു ഐതിഹ്യമുണ്ടെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളു.

കാക്കുലന്മാരുടെ ഉത്ഭവത്തെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു കഥകൂടി പറയുന്നുണ്ടു്. സപ്തമാതാവായ 'കുറ്റുവിൻ' ശത്രുവും സഹോദരിയുമായ 'വിനത'യുടെ രണ്ടാമത്തെ പുത്രനാണല്ലോ പക്ഷിരാജാവായ ഗരുഡൻ. കുറ്റുവിൻ കള്ളച്ചതിനിമിത്തം വിനത കടുവിനു് അടിമയായിത്തീരുകയും അമ്മയെ അടിമസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു ഗരുഡൻ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു. വിനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു പ്രതിഫലമായി ദേവലോകത്തുനിന്നു് 'അമൃതം' കൊണ്ടുവന്നുകൊടുക്കണമെന്നാണു് കുറ്റുവുമക്കുട്ടി അമൃതപ്രാപ്തതാലാഭം കവാലുമാരെ ഏല്പിപ്പത്തി അതിനിഷ്ഠയായുടെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിയ്ക്കുന്ന അമൃതകുടും കൊണ്ടുവരുന്ന സംഗതി അറുപത്തുക്കുമായിട്ടുള്ളതാണെന്നെങ്കിലും, തന്റെ മാതാവിനെ സ്വതന്ത്രയാക്കി വിടുന്നതിലുള്ള ഘോഷമാത്രം ഗരുഡനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ യാത്ര പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പു തന്റെ വിശപ്പടക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം വല്ലതുമു

ണ്ടോ എന്നറിയേണമെന്നാമു വിവരം അമ്മയോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ചാലാഴിക്കരയിൽ 'നിഷധന്മാർ' എന്ന ഒരു കൂട്ടം ദുഷ്ടന്മാർ വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവരെ ഭക്ഷിച്ചു വിശപ്പടക്കുമെന്നും വിനത മറുപടി പറഞ്ഞു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ബ്രഹ്മണരുള്ളവരെ മാത്രം ഉപദ്രവിച്ചുപോകരുതെന്നു പ്രത്യേകം ശാസിക്കുകയും ചെയ്തു. ബ്രഹ്മണർ വയററിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ തിരിച്ചറിയാനുള്ളതിന് ഒരു സൂത്രവും പാഠത്തുകൊടുത്തു അമ്മയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു ഗർഭസ്ഥർ ചാലാഴിക്കായിലെത്തി നിഷധന്മാരെ യെല്ലാം ഒന്നായി അകത്താക്കി. ഉടൻതന്നെ ഗർഭസ്ഥന്റെ തൊണ്ട എറിഞ്ഞുതുടങ്ങി. മാതാവു പറഞ്ഞ ലക്ഷണം അനുഭവമായി കണ്ടപ്പോൾ, ബ്രഹ്മണൻ തന്റെ വയറിനകത്തു പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, അദ്ദേഹത്തോടു പുറത്തുപോകണ

മെന്നപേക്ഷിച്ചു. ബ്രഹ്മണന്റെ കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായ ഒരു നിഷധസ്ത്രീയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാര്യയെ കൂടാതെ ബ്രഹ്മണൻ പുറത്തുപോകുകില്ല. ഗർഭസ്ഥനെതൊണ്ടയിലുള്ള ദണ്ഡം അസഹനീയമായിത്തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ രണ്ടുപേരും പുറത്തേയ്ക്കു പോകുവാൻ അവൻ അനുവാദം കൊടുത്തു ഇതുകേട്ടു ബ്രഹ്മണനും ഭാര്യയും പുറത്തേയ്ക്കു പോരികയും ചെയ്തു. ഇവർ ഒരു പക്ഷിയുടെ വദനത്തിൽനിന്നു തള്ളി പുറത്തേക്കിടപ്പെട്ടവരാകയാൽ ഇവരെയും ഇവരുടെ സന്താനങ്ങളെയും അന്നുമുതൽ 'കാക്കാലന്മാർ' എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങിയെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. 'കാക്കർ' എന്നാൽ 'പുറത്തേയ്ക്കു തള്ളപ്പെട്ടവർ' എന്നാണത്രെ അർത്ഥം. ഈ രണ്ടു ഐതിഹ്യങ്ങളെക്കൂടിയാണ് തങ്ങളുടെ പൂർവ്വപരിത്രമായി ഈ കൂട്ടർ പറഞ്ഞുവരുന്നത്.

ഇ. ആർ. ജേനോൻ;

പാഠപുസ്തകങ്ങൾ.

I

വിദ്യാലയങ്ങളിലെ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഭാരവാഹികൾ വല്ല തത്വവും അറക്കുന്നതല്ലെന്നുണ്ടോ എന്നറിവാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇപ്പോൾ അദ്വൈതാക്ഷര മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ പരിശോധകൻ

ക്ലോക്ക് ബുക്കുകൾക്ക് പ്രാകരണം, ഭാഷാതീതി മുതലായ സാഹിത്യ ശാസ്ത്രം ശങ്ങളുടെ അറുപതും ഉണ്ടാകുവാനുള്ളയോഗ്യതയുണ്ടായിരിക്കണം.

അല്ലാ കഴങ്ങിപ്പോകുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ പേരിനെയോ അഥവാ ഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥാസപരവത്തെയോ അതല്ല ഭാഷാതീതിയെയോ എന്തിനെയാണ് അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തേണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ എളുപ്പം സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതിന്നു പലകാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. ഉദ്ദിഷ്ടഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടാൻ പ്രയാ

സമുദയംകൊണ്ടോ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ ബലവത്തായ അപേക്ഷനിമിത്തമോ അവ പലരും വഹിക്കുന്ന സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളുടെ വശീകരണശക്തികൊണ്ടോ ആകട്ടെ നന്നെന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടോ പലപ്പോഴും ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുവെന്നുവന്നു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള നിശ്ചയം പലപ്പോഴും അസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരിക്കാനാണ് എടുപ്പമെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു നമുക്കു ഏറെക്കുറെ അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ തീരെ തിമഞ്ഞുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്നില്ലാത്തതും പായുന്നത്. ഇടക്കിടെ അങ്ങിനെയും സംഭവിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു സ്ഥിരതയും അവലംബിയ്ക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നാണ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ അല്ല പായണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഭാഷാജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കുകയാണല്ലോ ഭാഷാപാഠപുസ്തകത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശ്യം. ശരിയായ ഭാഷാജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നതിനു, വ്യാകരണം, ഭാഷാദീപ്തി, ശൈലി, രസാലങ്കാരങ്ങൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ച് ഏറെക്കുറെ ജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഭാഷയെ നാം പ്രധാനമായി സംസാരിയ്ക്കുന്നതിലും ഏഴുതുണിയിലും ആണല്ലോ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇവ രണ്ടിനേയും ഉദ്ദേശ്യം അന്യനാരെന്നോധിപ്പിക്കുന്നതിനോ, പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനോ, രസിപ്പിക്കുന്നതിനോ ആണല്ലോ. ഈ മൂന്നു ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഫലവത്തായതായിരുന്നെങ്കിൽ നാം ചില നിയമങ്ങളെ അനുകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വ്യാകരണം പ്രത്യേകമായി പഠിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അ

ത്ര നല്ലതാണെന്നു ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചുവരുന്നില്ല. ഭാഷാപാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നു കൂടി വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ദൃഢാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണമെന്നാണ് പലരുടെയും മതം. ഒരു നല്ല പദ്യകൃതിയോ ഗദ്യകൃതിയോ വായിച്ചുനോക്കിയൽ അത്യാവശ്യം വേണ്ടുന്ന വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഭാഷാദീപ്തികൾ മുതലായവ ഏറക്കുറെ പ്രതിനിബിദ്ധമാകണം. ഭാഷാആദ്യവും വ്യാകരണം പിന്നെയും ഉരുവിട്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. നാം പരസ്പരം സംസാരിയ്ക്കുന്നരീതിയ്ക്കു ഒരു ചെറുകുറുപ്പും ആവശ്യമാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം അന്യോന്യം മനസ്സിലാക്കാതെ കുഴപ്പത്തിനിടയായേക്കാം. പദങ്ങളുടെ സ്ഥാനങ്ങൾക്കും പരസ്പരസംബന്ധത്തിനും ഒരു സ്ഥിരമായ വ്യവസ്ഥ ഇല്ലാതെ ഇരുന്നാൽ നമുക്കു സംഭാഷണം പലപ്പോഴും അന്യോന്യം ദുർഗ്രാഹ്യമായിത്തീരും. ഈ വക ഭാഷാജ്ഞയുടെ പരിചാരായമാണ് വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൂടാതെ നമുക്കു പലപ്പോഴും അന്യനാണു ഉപദേശിയ്ക്കുകയും പ്രേരിപ്പിയ്ക്കുകയും പ്രവർത്തിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായും വരുന്നു. ഇതിനു കേവലം വ്യാകരണനിയമം മാത്രം അനുസരിച്ചു സംസാരിച്ചാൽ മതിയാകുന്നില്ല. നാം സംസാരിയ്ക്കുന്ന രീതിയിൽകൂടി ചില മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും ശ്രോതാക്കളെ യുക്തികൊണ്ടു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയും, അറുപിൽ സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ വികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിയ്ക്കുകയും, അവയെ ബലപ്പെടുത്തുകയും തന്മൂലം പ്രവൃത്തിയ്ക്ക് ഉത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുകയും തടക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടിയും ഇരിക്കുന്നു. ഇവയൊക്കയും നാം ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ഭാഷാദീപ്തിയുടെ ഭേദംകൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിയ്ക്കുകയും

ജി. ഭാഷയ്ക്ക് അഥവാ, സാഹിത്യത്തിന് ഒരു അനന്യ സാധാരണമായ ശക്തിയുണ്ട്. 'തുവൽ, ഖഡ്ഗത്തേക്കാൾ ശക്തിമത്താണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതു നാം അറിയണമെന്നു ഭാഷാശാസ്ത്രം, അലങ്കാരപ്രയോഗം മുതലായവകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഈ രചനയും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരേയാണ് നാം വാഗ്മികൾ എന്നും കവികൾ എന്നും പറയുന്നത്. യാതൊരു വസ്തുവിന്റെയും യഥാർത്ഥശക്തിയേയും, സ്വഭാവത്തെയും, ഉപയോഗത്തെയും, അറിയാതെ കൈവരം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കർമ്മത്തിന്റെ കയ്യിൽ പൂർവ്വകാരിയായവർ ചെയ്യാകുന്നു. അപ്രകാരമല്ലാത്ത കൈവശത്തിന് ഒരാൾക്ക് ഒട്ടും തന്നെ അർത്ഥമില്ലെന്നുവേണം പറയാൻ. ഭാഷയുടെ കാര്യവും ഇതുപോലെതന്നെയാണ്. നാം ഒരു ഭാഷയിലെ പദങ്ങളെല്ലാം സമ്പാദിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് ഒന്നും ആകയില്ല. പദങ്ങളും മത്തങ്ങളും ഈ രംഗത്തിൽ ഉപയോഗിക്കണം. അവയ്ക്കു ശോഭ ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ട് തക്കതായ സ്ഥാനത്തിൽ പതിച്ചാലേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പദങ്ങളെ സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലും കൊണ്ടുപോയിട്ടില്ലാത്ത പുസ്തകം നിർമ്മിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ഇപ്പോൾ ഒട്ടും കുറവല്ല. പ്രാകരണം ഒരു ദിക്കിൽ, ഭാഷാശാസ്ത്രം മറ്റൊരു ദിക്കിൽ, അലങ്കാരം അസ്ഥാനത്തിൽ ഇങ്ങനെയും അത്യാവശ്യം വേണ്ടതായ സ്വഭാവം, അർത്ഥപ്രകൃതി, ശുദ്ധി മുതലായവ ഒരു ദിക്കിലും ഇല്ലാതെയും, പലപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ പശ്ചാത്യരായവരും ഗദ്യരായവരും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതു സൂക്ഷ്മമായി വേണ്ടതാകുന്നു. ഭാഷാജ്ഞാനത്തി

നു വേണ്ടി ടെക്സ്റ്റായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ സർവ്വപ്രകാരമെന്ന മാതൃക ക്ഷാപിതമെന്ന ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ചെന്നമുള്ള സംസ്കൃത പദങ്ങളും, അതിദീർഘങ്ങളായ വാചകങ്ങളും, പ്രാകരണശങ്കയുണ്ടാകാവുന്ന പ്രയോഗങ്ങളും, അസ്വചിത, ശക്തിഹീനത മുതലായവ മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രം അടങ്ങിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ടെക്സ്റ്റാക്കുന്നത് ഒന്നുകൊണ്ടും യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാഷാശാസ്ത്രം മുതലായവയെ ഉദാഹരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ളവയായി മഹാനാമകളെ കൃതികളിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഭാഗങ്ങളാണ് ഉത്തമങ്ങളായ ഭാഷാപാഠപുസ്തകങ്ങൾ എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷയെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം തൃപ്തികരമാകാവുന്ന നമ്മുടെ അന്തർഗതങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാണ് 'ഭാഷാജ്ഞാനം' എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. പക്ഷത മറ്റൊരാളിനുമെന്നപോലെ ഭാഷയ്ക്കും വേണ്ടതാണ്. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ കൃതികൾ ഉയർന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ പാഠപുസ്തകമായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരുവിധത്തിലും നന്നല്ല. ജോലി ശിഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ അടുത്തുനിന്നും ജോലി പഠിക്കുന്നതായാൽ അതൊരിക്കലും തൃപ്തികരമായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. ഭാഷ അന്തർഗതങ്ങളുടെ പ്പണമെന്നല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഒരുവന്റെ ഭാഷാശാസ്ത്രം ശുദ്ധമല്ലെങ്കിൽ അന്തർഗതങ്ങൾ ശരിയായി അതിൽ പ്രതിബിംബിക്കുകയില്ല. ഭാഷാശാസ്ത്രം വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ പലതുണ്ട്. അവയെ ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ട ആവശ്യം

മിടലുന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഇവയൊക്കെയും ഉത്തമകൃതികളിൽ ഏകദേശം പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നതാണ്. നാം സംസാരിയ്ക്കുന്നതും എഴുതുന്നതും നമ്മുടെ അനന്തഗുണങ്ങളെ അന്യന്മാരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണെന്നു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ഭാഷാഭീതി ഈ ഉദ്ദേശ്യം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ചില ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ എഴുതുന്നതു നോക്കിയാൽ അവരുടെ അനന്തഗുണം ആരും മനസ്സിലാക്കുവതെന്നുള്ള കരുതലോടുകൂടിയാണെന്നും തോന്നിപ്പോകും. ഇതു വിദ്വാന്മാരുടെ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നു കൂടി പലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അതുകാരിന്റേയും ശബ്ദകാരിവ്യയമൊക്കെ സൂത്രാർത്ഥമാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നത് അബദ്ധമാണ്. നമ്മുടെ മലയാള ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരിലും ചിലർ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ടെക്സ്റ്റാക്കി വയ്ക്കുന്നത് എത്രമാത്രം യുക്തമായിരിക്കുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. സ്വഭാഷ മലയാളമല്ലാത്തവർ ആ ഭാഷയെ വല്ല മുൻപിമാരിൽനിന്നും പഠിച്ചിട്ടു ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിയ്ക്കുവാൻ തുനിയുന്നുണ്ട്. സ്വഭാഷാഭിമാനികൾക്ക് ഇവരുടെ ഭാഷാഭീതി മർദ്ദിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഭയം പോലെയാണ് ഭവിയ്ക്കുന്നത്. ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾ ടെക്സ്റ്റാക്കി സഹിക്കിച്ച മലയാള ഭാഷയെ ദുഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതു വളരെ ചോരയുണ്ടാണെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മലയാളഭാഷയുടെ (എന്നല്ലാ എന്നു ഭാഷയുടേയും) മർമ്മങ്ങളും, പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളും, ഭാഷാഭീതിയും, ആ ഭാഷയിൽ ജനിച്ച വളർന്നുവെല്ലാത്ത മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. ഉൽകൃഷ്ടവിഷയങ്ങളെ

ക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും നീചപദങ്ങളും മാറ്റം പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. എല്ലാ ഭാഷകളിലും സംസാരിയ്ക്കുന്നതിനും ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ഭാഷയും സാഹിത്യത്തിനും ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ഭാഷയും തമ്മിൽ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടല്ലോ. ഈ വ്യത്യാസത്തെ ഗ്രാമീയതയെ പെരുമാറ്റനാമം ഒരു വിധം ഭാഷാഭൂഷണം തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷാസ്വത്തിന്റെ പിൻതുടച്ചുവകാശം ഇപ്പോൾ വിദ്രോഹമികളായിരിക്കുന്നവർക്കുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു നാം അവരെ എല്ലിയ്ക്കുന്ന സ്വത്ത് ഒരു വിധം ശുദ്ധവും ഉൽകൃഷ്ടവും ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കാരണത്താൽ ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകങ്ങൾ നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നവർ ഒരു ഗൗരവഭരിത ചുമതലയാണ് ഉള്ളത്. ഇവരാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയെ നിലനിർത്തുന്നതിനും ബാല്യസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കുന്നത്, ഭാഷ ഒഴിച്ചുള്ള വിഷയങ്ങളിലുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങളിലെ ഭാഷാഭീതിയെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടായിരിക്കുന്നു. വിദ്രോഹികൾ അവയിലെ വിഷയങ്ങൾ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതോടുകൂടി ഭാഷാഭീതിയേയും ഏകദേശം ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു. ഇവിടെ ഭാഷ തിരുത്താനൊ, പുറകുനോക്കിയമങ്ങളുടെ ലംഘനങ്ങളെ മുന്നിടിക്കണമെന്നതിനും, ഭാഷാഭീതിയുടെ ഭംഗിയേയൊ അഭംഗിയേയൊ പഠി പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നതിനും, സൗകര്യമില്ലാത്തതിനാൽ വിദ്രോഹികൾ അവയെ അവരുടെ സ്വന്തമാക്കുന്നു. ശരിയായ ഭാഷാഭീതിയെ അവലംബിയ്ക്കാതെ ഭാഷയെ പെരുമാറ്റുന്നവർക്ക് വേറൊരു വലിയ ദോഷംകൂടി സംഭവിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ അലോചനാശക്തിയ്ക്കു ഒരു മാതിരി അസ്ഥിരതയും അസ്ഥിരതയും വന്നുകൂടാ

നമ്മളെ വ്യതിചലനമാണ് അലങ്കാരമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. വേഗ് മികരക്കും കവി കരക്കും അവരവരുടെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിയിൽ ഇത് ഏറ്റവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. നാം സാധാരണ സംഭാഷണങ്ങളിലും പലപ്പോഴും ഇവയെ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ലവണം ഉപദേശങ്ങളെ എന്നുപോലെ അലങ്കാരം സംഭാഷണത്തെയും ആസ്വാദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എന്നാൽ മഹാമാരുടെ കൃതികൾ വായിച്ചു പഴക്കം വന്നതിനുമേലല്ലാതെ ഇവയെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെടുന്നതു യുക്തമല്ല. അതിനാൽ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമായി വായിച്ചു ശീലിക്കേണ്ടതത്രാവശ്യമാണ്. വിശിഷ്ടന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാർ വെട്ടി തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള വഴിയെ അവലംബിക്കുന്നത് എല്ലാകൊണ്ടും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ കുറച്ചുകൂടി നിഷ്പക്ഷ കാണിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ ഇവ വിഷയത്തിൽ പതിഞ്ഞുകാണുന്നതു സന്തോഷാപരമാണെന്നു ഭാഷാപോഷിണിസഭയും, കെ.കെ.എസ്.എ. കമ്മിറ്റിക്കാരും, സാഹിത്യസമാജവും യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതായാൽ യാതൊരാക്ഷേപത്തിനും വഴിയുണ്ടാകാൻ തരമില്ല.

II

ചകശുദ്ധി, 'പദശുദ്ധി', 'ഔചിത്യം' എന്നീ ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന പരപ്പായിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ് തന്നിട്ടുള്ളത്. നാലു മുഖത്തോടുകൂടിയ ഈ വിഷയത്തിൽനിന്നു ചാചകശുദ്ധി, പദശുദ്ധി എന്നീ മുഖങ്ങൾ കെ. രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള അധ്യക്ഷൻ എന്നിവയോടുകൂടി ചർച്ച ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷൻ പറഞ്ഞു: 'ഔചിത്യം' വിഷയശുദ്ധിയും മാത്രം

മേ ഈ ലേഖനത്തിന്നു വിഷയമായി സ്വീകരിയ്ക്കുന്നുള്ളു. മൂലവിഷയത്തിന്റെ ഈ രണ്ടു ശാഖകളും ഒട്ടേറെ അടുത്തുനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവയെ കൂട്ടിപ്പിണച്ച് ഒരു ലോചിതുന്നതു വിഷയവ്യക്തിയ്ക്കു ബാധകമായിത്തീരുന്നതല്ല.

‘ഔചിത്യ’മെന്നാൽ ‘വകതിരിവ്’ എന്നു അർത്ഥമുള്ളു. വകതിരിവുകൾക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാവുന്ന ദോഷം ഒരിയ്ക്കലും ദോഷമല്ലാതായിത്തീരുന്നതല്ലെങ്കിലും, ആരംഭത്തും അറിയാതെ മുക്കിലോ മൂലയിലോ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന വകതിരിവുകൾ ആർക്കും പായത്തക്ക ഉപദ്രവത്തെ ചെയ്യുന്നതല്ല. അവനവനുതന്നെ അതു ബാധകമായിത്തീരുകയുള്ളു. അതുപോലെ, വായിച്ചു തള്ളുന്ന മിക്ക പത്രങ്ങളിലും, എഴുതി കൂട്ടുന്ന ചില മാസികകളിലും, അടിച്ചുവിട്ടുന പല പുസ്തകങ്ങളിലും ഭാഷാസംബന്ധമായ അനൗചിത്യം വന്നുകൂടുന്നതു സാധിക്കുന്നതാണ്. അതിനെ ആരും വകവെക്കുന്നതല്ലെന്നൊരു സമാധാനം ഉണ്ട്. എന്നാൽ നിരപരാധികളായ വിദ്യാർത്ഥികളെ തറവാട്ടെല്ലാം ലോകത്തിനും കൊള്ളരുത്തായവിയത്തിൽ ആക്കിത്തീർക്കുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങളെ അരച്ചു കലക്കിക്കിടയ്ക്കുവാൻ അനുവദിച്ചു, നാടിനും, നാട്ടുക്കും, സാഹിത്യത്തിനും, സാഹിത്യലോകത്തിനും അനശ്ചരമായ ആപത്തിനെ വരുത്തിക്കൂട്ടി, ഭാഷാദേവിയെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നതാണ് സാഹിത്യവൽ വയ്യാത്തതായ സങ്കടമായിട്ടുള്ളത്. ഈ മാലിന്യത്തിന്നു പല കാരണങ്ങളുമുള്ളതിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ് ഔചിത്യമില്ലായ്മ.

‘അനൗചിത്യം’ എന്ന ദോഷം വാക്കിലും, വാചകത്തിലും, അർത്ഥത്തിലും, ആശയത്തിലും, ആയി പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടുന്നതുകൊണ്ട്, ബാലന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വാക്കും, പ്രവൃത്തിയും, മനസ്സും ബുദ്ധിയും, ദൃഷ്ടമായിത്തീരുന്നതാണ്.

പട്ടത്തിലുള്ള അനൗചിത്യം:— തീ

ൻ, താ, തിന്ന്, പറ, മീൻ, നാക്ക്, മണ്ട, വിടീൻ, പാടീൻ മുതലായവ ശുദ്ധപദങ്ങളല്ല. ഈ പദങ്ങൾ എല്ലാവരും ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ല. സാഹിത്യലോകത്തിൽ സാമാന്യേന ഉപയോഗിക്കാവുന്നവയുമല്ല. ഇവയെ ‘കന്നപദങ്ങളായിട്ടാണ്’ ഉൽകൃഷ്ടന്മാർ ഗണിച്ചുവരുന്നതു. ‘തീൻ’ ‘മാറി’ ‘തീ’ ‘റ’ ‘യാക്കുന്നതായാൽ തന്നെ, ‘സായുവിന്റെ തീറ്റ്’ എന്ന് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, അതു ഭക്ഷണസാധനം എന്നർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ സാധാരണ ജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രമേ സാധുവായിട്ടു വിചാരിച്ചുകൂട്ടൂ. തരക, തിന്നുക അല്ലെങ്കിൽ ഭക്ഷിക്കുക, പായുക, മണ്യം, നാഡ, തലവിട്ടവിൻ, പാട്ടവിൻ ഇവയാണ് മുൻ പറഞ്ഞ പദങ്ങൾക്ക് ഏതിരായുള്ള ശുദ്ധപദങ്ങൾ. ചീത്ത വാക്കുകൾ ഗ്രാമീണവനാണ് ബാലന്മാർ സ്വന്തേയുള്ള വാസന. ചീത്ത പറഞ്ഞുകൊടുത്തു നല്ലതല്ലെന്നു പറിപ്പില്ലേണ്ടിവരുന്നതിനേക്കാൾ, നല്ലതു മാത്രം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതാണല്ലോ അധികം നന്നായിരിയ്ക്കുക. ആതുകൊണ്ട് ഈ വക കന്നപദങ്ങൾ അർക്കജ്ഞാനമുണ്ടാക്കുവാനാകട്ടെ വേറെ ആവശ്യത്തിനാവട്ടെ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ.

വാചകങ്ങളിലുള്ള വകതിരിവുകൾ:— അവന്നു ശാപനാശം കിട്ടി, വേടൻ വെടി വെച്ചു ചത്ത നരി, പോത്തിൻതോൽ നന്ന തടിതന്നെ, മുളക്കൊള്ളിയിൽ ഉടുപ്പുകീറി, അവൻ പങ്കുവെച്ചിരുന്ന ചന്തുവാക്കുന്നു. ഈ വക പ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കി സാധുവല്ല. രണ്ടാമതു വിചാരിച്ചു അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാനും പ്രയാസമുണ്ട്. അവന്നുശാപമോഷ്ടംകിട്ടി, വേടൻവെടിവെടിവെച്ചുകൊന്ന നരി, വേടൻവെടിവെടിവെച്ചുകൊന്ന നരി, പോത്തിൻതോൽനന്ന തടിച്ചതെന്നു, മുളക്കൊണ്ട് ഉടുപ്പുകീറി, പങ്കു വെച്ചിരുന്നവൻ ചന്തുവാക്കുന്നു, എന്നോ മറ്റോ ആക്കിയാലേ, ഭാഷയൊക്കെയുള്ള ഈ പ്രയോഗങ്ങളിലുള്ള ദോഷബീജം ഉചിതവർണ്ണങ്ങളെയും വ്യാകരണശുദ്ധിയുടെയും അഭാവമുണ്ടാകുന്നു. (തുടരും.)

അപ്പൻ ര. നൂറാൻ.

വി ശ ി.

നിങ്ങളുടിക്കലകിലെത്രചുരുക്കമിപ്പോൾ
തീരുന്നതില്ല,നിശതന്നിലുത്രതപം
ചേരുന്നതില്ല ചുരുക്കിയകാരമെങ്ങ-
മോരംവിശ്വവിശിതന്നവിശ്വമാനം-

(൯)

സമീരണ,തന്നെമനോജ്ഞമായി-
സ്സമീരണചെയ്യുന്നതിനെല്ലാം
സമീചിതനൽകിടവാൻവിരിഞ്ഞ്
സമീക്ഷണപെടുച്ചുററിയിട്ടു.
നീരായാർമുഴുവനാശ്ചരിച്ചിട്ടു
ലോരാക്കുടവാടെവിക്രമമിട്ടുശായം
സ്വരാത്മജാദളനകേതനപുനതമുള്ള
ശുരാന്തികേജഗതിനിഷ്പഥമായിട്ടു.
സന്താപമനപരപാലി,വിലോലതാല-
പുനതയുധംകലനമായവനിൽഭയത്താൽ
ചിന്താഭരം,തപ,നന്ദനവിചാസനനാ-

(൧൦)

ചിന്താഞ്ചിട്ടമ്പാഴമെതിർത്തുവെന്നതില്ല.
ക്ഷീണംവെടിഞ്ഞയമുത്രകരൻസമസ്ത-
പ്രാണങ്ങളാമുദകമൊക്കെമരിച്ചിട്ടുപോൾ
പ്രാണത്തിനായിച്ചു,കിട്ടുനചുറ്റി,ലോക-
പ്രാണപ്രദാനമലിവാൻനിഹമൊഴ്ന്നിട്ടു.
അന്തഃവെടിഞ്ഞ പരിതാപഭരണപോക്ക-
വെന്താശമോടുകിട്ടനദശാന്തരാജ്യ-
അന്തർഗ്രഹംപവനനെഞ്ചുറ്റയ നൃത,വി-
പുതസ്വപാന്നികളുടുകിവിളിച്ചിട്ടു.
വിദാഹശാന്തിക്ക,യവാഗ്രപാനം
മുദാചരിക്കുസമേജനാനാം
വിദാഹാർത്തുള്ളികൾവീണിടാതെ
സദാചിമാനമുചുറ്റിതന്നെ.
എല്ലാക്ഷമീഷുതമയാകിയനിട്രയന്നം
മല്ലാക്ഷിയാളെവഴിപോലെവശത്തിലാക്കാ-

7

(൧൧)

ചൊല്ലാൻശ്വേത,നിശ,യെന്നവയസ്സുമാ-
മില്ലാമിടക്കവിശരിക്കതിനില്ലയത്.

ഭൂമിച്ചുവേടിമുറിക്കാലസ്വരം
നമിക്കുമീമനവെടിഞ്ഞിടേനിം

ഗമിച്ചനിദ്രാഗന്ധത്തെജ്ഞാനാം
സമീതമംപോറിവശത്തിടുന്നു.

പൂമച്ചിനുള്ളിലൊളിച്ചോടവസിച്ചുരാവു
കാമപ്രസിദ്ധകലനകാണിമമെച്ചുമാക്കാ-

2

പ്രേമപ്പെട്ടുടയവജ്ഞാത്തിനതക്കമകി
രാമച്ചമാംവിശിയിനജയിച്ചിട്ടു.

വിശക്താൽതൻപ്രിയയെത്തൊടാന-
മരണാൽയീടുവല്ലംജനാനാം

പ്രശസ്തമാസ്താമനദിക്കുമാ-
വിശ്വസ്തീകുന ചുറ്റിഭംഗം.

സോമാഭിരാമചിമാർവച്ചു,കണ്ഡലങ്ങൾ
പൂമല,കൊൽ,യിവയൊട്ടിച്ചുകപ്രകാരം

കാമാനുകൂലസുനായ കരപ്രവൃദ്ധ-
പ്രേമാദോഷിശരിക്കൊണ്ടിറവിരിട്ടു.

സന്താപശാന്തിവയവാദകളുള്ളതാല-
പുനതദേരണവനിതാകരപല്ലവങ്ങൾ

ചൊതാമരക്കണ്ഠ,മുത്തമപ്പണ,നൽ.
പുനതാഭിമാർകാമിതൊക്കെവെടിഞ്ഞിട്ടു.

ചിരോമാനാബലകർതാവചാട
കരഞ്ഞിട്ടുപോൾവനിതാമുറങ്ങൾ

കാഞ്ഞിടാതത്തുതവണ്ണഭംഗം,
നിറഞ്ഞനൽചോറിയിളക്കിട്ടു.

കൂട്ടംജവോന്മയീരസീപ്രമുഖമുഖനാം
കൂട്ടനരാത്രിചരജ്ഞാഗണസമസ്തം

കൊടംവിധംപചാപാതവിലാസമുണ്ടാ-
ക്കിട്ടന്നുദസുകാണാമൊടൊത്തമോ-

(൧൨)

പാരായതിൽസുകലതാപഭരംമരിപ്പാൻ
* 10

എറവാലന്മാർ ശമ്പം കഴിച്ചിട്ടുകയും അഞ്ചുദിവസം പൂല ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആറാം ദിവസം കാലത്തു പ്രധാന ബലിക്കാരൻ (അതായതു മരിച്ചവന്റെ മകനോ പരനുജനോ) ക്ഷേത്രംചെയ്തു കളി കഴിച്ചു പിതൃപ്രിയത്വം ചോരും പഴവും കോഴിയും മലതാ ബാലികാടക്കുകയും പിന്നീട് ആണ്ടിലൊരിക്കൽ കൊയ്ത്തുകാലത്തു എല്ലാവർക്കും സൂത്രകഴിച്ചു വരികയും ചെയ്യുന്നു. മരിച്ചവനു മകനില്ലെങ്കിൽ സമാധാനമാണെന്ന് ശേഷിയിട്ടു ചെയ്യുന്നതാണ്. കുട്ടികളുടെ മരണത്തിനും അഞ്ചുദിവസത്തെ പൂല ആചരിക്കാറുണ്ട്. മരിച്ചവരുടെ പ്രീതിക്ക് വഴിപാടുകൾ ചെയ്തുവരാറുണ്ട്.

എറവാലന്മാരുടെ മുഖ്യ തൊഴിൽ കൃഷിയാണ്. അവർ പാമ്പു കടം ഉഴുത്ത് ചാമ, ചോളം, തൂവര, എള്ള് മുതലായവ കൃഷിചെയ്യും. ഉഴലും വിതയും മേടം എടവം മാസങ്ങളിലും, കൊയ്ത്തു തുലാം വൃശ്ചികം മാസങ്ങളിലുമാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. അവർ ഇക്കാലങ്ങളിൽ കൃഷിയിൽ തന്നെയാണ് മിക്കവാറും ഏർപ്പെടുക. മാറുള്ള മാസങ്ങളിലെ മുഖ്യ തൊഴിൽ തോട്ടം നോക്കുകയും വേലികെട്ടുകയും പുര മേയുകയുമാണ്. അവർ സമത്വനരായ നായാട്ടുകാരാകുന്നു. കാട്ടിലെ നിത്യവാസത്താലും പരിചയത്താലും അവർക്ക് മൃഗങ്ങളേക്കാൾ മണത്തറിയാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അതിനാൽ വഴിപോക്കുക്ക് അവർ കടമേളേണ്ട പാഞ്ഞുകൊടുപ്പാനും നായാട്ടുകാർക്ക് വഴിക്കാട്ടികൊടുപ്പാനും അവർ വലിയ സഹായമായിത്തീരുന്നു. നായാട്ടിനു പത്തോ പതിനഞ്ചോ പേർ സംഘം ചേന്ന്, കുത്തിയും അമ്പും

വില്ലും ധരിച്ചുപോയി, കാട്ടുതെളിച്ച മൃഗങ്ങളെ വലയിൽ ചാടിച്ച് അവിടെ വെച്ച് അടിച്ചൊ വില്ലുകൊണ്ട് എണ്ണ കൊന്നു ഹിഴ്ന്നു, എല്ലാവരുംകൂടി സമമായി ഭാഗിക്കുകയും ചെയ്യും. മുയൽ, മുളൻ, പന്നി, ഇവയെയാണ് അധികമായി നായാട്ടുകഴിക്കാറ്. പാക്കുന്ന പക്ഷിയെകൂടി എണ്ണവീഴ്വാൻ അവർ ഉന്നവും വിൽപ്രയാശത്തിൽ സാമത്വമുണ്ട്.

എറവാലന്മാരുടെ മുഖ്യ ആമാരം ചാമക്കുഞ്ഞിയും ചോളക്കുഞ്ഞിയുമാകുന്നു. അവർ ഇത് ഉപ്പും മുളകും പൂളിയും കൂട്ടി ചാലിച്ചുകഴിക്കും. കാലത്തേക്കുള്ള കഞ്ഞി തച്ചന്നാൾ രാത്രി തന്നെ പാകം ചെയ്യും. മുത്താഴത്തിനും ഇതുതന്നെ. അതിലേക്കു ചിലപ്പോൾ അവർ കാക്കുന്ന തോട്ടങ്ങളിൽനിന്നും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന കായ്ക്കിനിസാധനങ്ങളും പരിപ്പു മുതിര ഇതുകളും കൂട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു കറിയുണ്ടാവും. ആട, കോഴി, പന്നി, മുയൽ, കാട, പ്രാവ് ഇതുകളുടെയും പേയ്ക്കാൻ തവളയുടെയും മാംസം അവർ ഭക്ഷിക്കും. ബ്രാഹ്മണരുടെയും നായന്മാരുടെയും കമ്മാളന്മാരുടെയും ഇഴുപ്പവന്മാരുടെയും ഭക്ഷണവും കഴിക്കും. എന്നാൽ മണ്ണാമ്പാർ, പാണന്മാർ, പായന്മാർ, ചെറുമന്മാർ ഇവർ വെച്ച യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കയില്ല. അവർ ബ്രാഹ്മണരേക്കാളും നായന്മാരേക്കാളും താണതാണെന്നു സമ്മതിക്കുകയും അവരെ അതുജപപ്പെടുത്താതിരിപ്പാൻ ഭൂമി മാറി സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യും.

എറവാലന്മാർ സമാതന്ത്ര്യമുള്ള ചെറുകുടുംബമായി പാശ്ചാത്യരോടുകൂടി കൂടുംബക്കാരുടെ ജന്മികൾ കീഴിൽപാ

ന്റെ, കൂലിവേല ചെയ്തു, ദിവസം മൂന്നു നൂറു നെല്ലു കൂലി വാങ്ങിയാണ് കഴിച്ചുപറയ്ക്കുന്നത്. ജാതികളുടെ അമ്പലങ്ങളിൽ കതിരട് സ്വന്തത്തിന്നു കറാകൊണ്ടു ചെയ്യുമ്പോൾ ജന്മി ആണങ്ങൾക്ക് ഈരണ്ടു വേഷിയും വെണ്ണങ്ങൾക്ക് ഓരോ പുടവയും ഭാണത്തിന്നും വിഷുവിന്നും 8-ന്നു നെല്ലു, രണ്ടു നാളികേരവും കാച്ചു പെട്ടിച്ചുണ്ണയും നല്ലെണ്ണയും കൊടുക്കും. പിന്നെ കപ്പാണത്തിന്നും ശേഷക്രിയയ്ക്കും നെല്ല്, ഉപ്പു, മുളകു മുതലായവയും കൊടുക്കും. ചില സമയം 20 പല്ലത്തിന്ന് ഒരു കൊല്ലം മുഴുവൻ പണിയാൻ ഏതൊരാൾക്കും തയ്യാറാണ്. ചിലർ അവരുടെ സ്ഥിതിയെ നന്നാക്കുവാനായി മുതലാളന്മാരോടു പണം കടം വാങ്ങി കന്നിനെയും മറ്റും മേടിച്ച് അവരുടെ വക കറുപ്പുകളിൽ കറുത്ത ഭാഗം വെട്ടി തെളിയിച്ചു കൃഷിചെയ്തു സ്വന്തമാക്കുമ്പോൾ, ഈ ഉദ്യമത്തിൽ തോൽവ് പറ്റുന്ന പക്ഷം അവർ മുതലാളന്മാരെ തന്നെയോ വേറെ ആരെങ്കിലുമോ ദേവം പണയപ്പെടുത്തി കൂലിക്കൂടാതെ വേലയെടുത്തു കടം വീട്ടിക്കളയുന്നതാണ്. എന്നാൽ വെണ്ണങ്ങൾ ഒരിയ്ക്കലും ഈ വിധം ബന്ധനസ്ഥരായി കഴിയുന്നില്ല. അവർ സ്വതന്ത്രരായ കൂലിവേലക്കാരാണ്. ഏതൊരാൾക്കും വിശ്വസ്തനായും സത്യസന്ധനായവരെന്നും കൊച്ചിരജ്യത്തിലെ വടക്കൻ ഭാഗങ്ങളിലുള്ള പുലയന്മാരെപ്പോലെ മുതലാളന്മാരെ വിട്ട് കടിക്കുകയില്ലെന്നും അവരുടെ മുതലാളന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

II നായാടികൾ.

പുലയൻ നായാടി ഉള്ളട ഇവർ നാട്ടിലെ ചണ്ഡാ വംശജന്മാരുടെ ഇടയിൽ (നാട്ടുവീടന്മാരിൽ) ചെട്ടവരാണെന്നും അവരുടെ സാമുദായികനിലയ്ക്ക് ഈ പ

റഞ്ഞ കൂലിപോലെ ശ്രേഷ്ഠ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചതാണെന്നും 'ജാതിനിണ്ണയം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും നായാടികൾക്ക് ഉള്ളടനായരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠ കൂടമെന്നാണ് കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഉള്ളടനായർ അതു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. അവർ പറയുന്നത് അവർക്കു ശ്രേഷ്ഠ കൂടമെന്നാണ്. നായാടികൾ കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ വടക്കൻ ഭാഗങ്ങളിലും തെക്കൻ മലയോട്ടത്തിലെ നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലും നിലവിലുണ്ടെന്നു. അവരുടെ കുടിലുകൾ ഉള്ളടനായരുടേതുപോലെയാണ്. വേരിന്റെ അർദ്ധം സൂചിപ്പിക്കുന്ന പോലെ നായാടികൾ സമത്വത്തോടെ നായാടുകയാണെന്നു. അവർ മലയാളമണ്ണ് സംസാരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പരിചയമില്ലാത്തവർക്ക് എടുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം വാക്കുകൾ അത്ര മോശമായിട്ടു ഉച്ചരിക്കുകയുള്ളു. അവർക്ക് 'ഒ' എന്നതിന്റെ ഭീഷണിയാണെന്നതിൽ വലിയ ഇഷ്ടമാണ്.

കല്യാണം സ്വഗൃഹത്തിൽ നിന്നു മാത്രമെ കഴിയൂ പതിവുള്ള കല്യാണസമയം അതു സാധാരണയായി സ്ത്രീ ജന്മവാതത്തിനുശേഷവും അപൂർവ്വമായി അതിന്നു മുമ്പും ചെയ്തുവരുന്നു. കല്യാണം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു ഭാര്യയുടെ അനുമതിയോടെയാണ്. കല്യാണത്തിനുവേണ്ടി വേണ്ടുന്നവർ കണ്ടു സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരാണ്.

ഒരുവനു കല്യാണം ചെയ്യണമെന്നു വരുമ്പോൾ അവന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരു സ്ത്രീയെ നോക്കിക്കണ്ടു പിടിച്ച് അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോട് ആലോചിക്കുന്നു. അവന്റെ നടവടിയെപ്പറ്റി ബോധ്യമായാൽ അവർ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യ്യം. വധുപ്പണം ഒരു ഉറപ്പികയേ ഉള്ളൂ. കല്യാണദിവസം വരൻ അരയിൽ വൃത്തിയായ ഒരു വസ്ത്രവും തലയിൽ പാളകൊണ്ട് ഒരു തൊപ്പിയും ധരിച്ചു മാതാപിതാക്കന്മാരോടും സഹോദരികളോടും ബന്ധുവിരൂഢങ്ങളോടുംകൂടി വധുവിന്നുകൊടുപ്പാൻ ഒരു പട്ടക്കുമാലയും രണ്ടു കപ്പയും കൊണ്ടു വധുവിന്റെ കടിയിലേയ്ക്കു ചെല്ലും. അപ്പോൾ അവൾ കളികഴിച്ചു പുതിയ കല്യാണമുടുപ്പുകൾ ധരിയ്ക്കും. ഇവർ താലികെട്ടുന്ന സമ്പ്രദായമില്ല. വീരനാകാർ ചെറുതായ ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. ഇതിലേയ്ക്കുള്ള വക രണ്ടുമൂന്നു മാസമായി കൂലിപ്പണി ചെയ്തും മേൽജാതിക്കാരുടെ അടുക്കൽ വിച്ചതെങ്ങിയും സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയുന്നവരെല്ലാം അരിയോ ആണ്. കക്കികൾ കല്യാണദിവസം മുതൽക്കുതന്നെ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരായി കഴിവുവരെ തുടങ്ങും. പിറ്റേദിവസം രാവിലെതന്നെ വധുവിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരൻ സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കുപോകും. അപ്പോൾ സാധാരണയായി വധുവിന്റെ ആളുകൾക്കും ഒരുമിച്ചുണ്ടായിരിക്കില്ല. പോകുന്നസമയം വധു സങ്കടപ്പെട്ടവാനൊക്കെയുവാണെന്നു തുടങ്ങിയാൽ, ഭർത്താവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഉണ്ണുവാനും ഉടുക്കുവാനും ധാരാളം കിട്ടുമെന്നും ഒന്നിന്നും ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നതല്ലെന്നും മാറ്റം പാഞ്ഞു മാതാപിതാക്കന്മാർ അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചയയ്ക്കും. ഇവിടെ കഴിഞ്ഞുപോലെ ഒരു സദ്യ അവിടെയും ഉണ്ടാവും. ഭാര്യ കഴിയുമ്പോൾ ദമ്പതിമാർ വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കപ്പെടുകയും കറച്ചുദിവസം അവിടെ താമസിച്ചതിനുശേഷം അവർ മടങ്ങുകയും ചെയ്യും.

വിധവകൾക്കു പുനശ്ചിന്താചര്യം ചെയ്യാം.

എന്നാൽ വിധിയാചാരങ്ങളുള്ള കർമ്മങ്ങളൊന്നും പാടില്ലെന്നുള്ളതു മരിച്ചവന്റെ വിധവയെ സാധാരണയായി അവന്റെ സഹോദരന്മാർ കല്യാണം ചെയ്യുക പതിവില്ല. ബഹുഭര്തൃത്വവും ബഹുഭര്തൃത്വവും നടപ്പുമില്ല.

ഭർത്താവിന്നു ഭാര്യയുടെ നടവടി രസിക്കാത്താൽ അവൻ അവളെ അവളുടെ കടിയിൽ കൊണ്ടുപോയാൽ വധുപ്പണം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ പകുതി തിരിച്ചുവാങ്ങി മടങ്ങിപ്പോകും. ഭാര്യക്കു ഭർത്താവൊന്നിച്ചു കഴിയാൻ പ്രയാസമായിത്തീർന്നപ്പോൾ അവൾ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി വധുപ്പണം സംഘടിപ്പിച്ചു തിരിയെ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അവൾക്ക് പിന്നെ കല്യാണം ചെയ്യാൻ വിരോധമില്ല. ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ പ്രായചെന്നു മക്കളെല്ലാം അച്ഛന്റെ ഗൃഹത്തിൽതന്നെ നില്ക്കുകയും അല്പാത്തവർ അമ്മയോടൊന്നിച്ചുപോകുകയാണ്. കട്ടികൾക്ക് അമ്മയെ കാണാൻ ആവശ്യമായാൽ ഏടക്ക് പോയി നന്നുണ്ടുദിവസം അവളൊന്നിച്ചു താമസിക്കാം. വൃദ്ധിചാരം മാമാ വിദ്വേഷമായിട്ടും വൃദ്ധിചാരികളെ കാട്ടുമുഗങ്ങളും ഭൂതങ്ങളും ആക്രമിക്കുമെന്നും ഇവർ കരുതി വരുന്നതുകൊണ്ടു ഇവരുടെയിടയിൽ പാതിവ്രത്യം ഒരുമാതിരി നടന്നുവരുന്നതെന്നുവേണം പറയാൻ.

ഒരു സ്ത്രീ ഗർഭം ആറാം മാസവും പ്രസവവും. സത്തിൽ കരങ്ങിന്റെയോ മലയണ്ണാന്റെയോ മാംസത്തിന് ആഗ്രഹം കാണിക്കും. അവൾക്ക് വല്ല ഭൂതങ്ങളുടെയും ബാധയുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഒഴിക്കുവാൻ ഏഴാംമാസത്തിൽ ഉഴിഞ്ഞുകുളയുന്ന ഒരു പതിവുണ്ട്. ഗർഭം

സ്വാവവും മറ്റു ദീനങ്ങളും ഈ ഭൂതങ്ങളുടെ ബാധകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അതിനാൽ അതുകുളെ പരിഹരിക്കുവാൻ സ്ത്രീയുടെ കഴുത്തിൽ കാട്ടുഭൈരവങ്ങളേയും പൂർവ്വകന്മാരുടെ പ്രേതങ്ങളേയും ചരട്ട ജപിച്ച് കെട്ടിക്കുക പതിവാണ്. പ്രസവത്തിനു സ്പീയെ ഒരു പ്രത്യേകമാടത്തിൽ പാപ്പിക്കയും പ്രസവം കഴിയുന്നവരെ അവളുടെ മാതാവൊ ശപരൂവൊ സഹോദരിയൊ ഇവരും ചില ബന്ധു മിത്രങ്ങളും കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രസവശേഷം സ്ത്രീ ചോറ്റുമാത്രമേ ഭക്ഷിക്കുകയുള്ളൂ. പിന്നീട് ഏഴുമാസക്കാലം അവൾ വേലക്കാരനും ചോവുന്നതുമല്ല. പെറ്റ പൂല 10 ദിവസമാണ്. ആ സമയം അവളെ ഭർത്താവിനും കാണാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും കുട്ടിക്കു 28-ാം പൊക്കം വേരിടുന്നു. ആൺകുട്ടിക്കു മൂത്തച്ഛന്റെയും പെൺകുട്ടിക്കു മൂത്തമ്മയുടേയും പേരാണ് ഇടുവരാണ്. സാധാരണയായി ആൺങ്ങളെ ഉച്ചിച്ചവരെന്നു വേരുകൾ ചക്കരൻ, കറപ്പൻ, അയ്യപ്പൻ, ചക്കാൻ എന്നും പെണ്ണുങ്ങളെ കാളി, നീലി, കുറുവ, മൂന്നി എന്നുമാണ്.

നായാടികളുടെ മുതലവകാശകരും അച്ഛൻമക്കൾവഴിക്കാണ്. എന്നാൽ കുടിലും ചില ചെമ്പുപാത്രങ്ങളും മാത്രമേ മുതലുകളായി സാധാരണയുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ.

ഇവർ എന്തെങ്കിലും കഷ്ടതയിലോ അധികാരവും കലസംസ്ഥാനവും പനവും. ദീനത്തിലോ അകപ്പെട്ടാൽ ഉടൻ ഒരു ഗണിതക്കാരനെ വരുത്തി ആലോചിക്കും.

ഗണിതക്കാരൻ ഒരു പറയനായിരിക്കും. ദേവതയുപദ്രവമുണ്ടെന്നു മനുഷ്യരും കണ്ടാൽ അതു കഴിക്കാനുള്ള മനുഷ്യനും ഇവർ തന്നെ. സംഗതി

കളുടെ സ്വഭാവവും സത്യാവസ്ഥയും ഇവർ എന്തിനെയെങ്കിലും സൂത്രത്തിൽ മനസ്സിലാക്കും. ഏനിട്ട് ഒരു പിടി നെല്ലു വാരിവെച്ച് നന്നാലോ മുളുനോ ഈരണ്ടോ ആയിത്തിരിച്ചു കിട്ടുന്ന സംഖ്യയിൽ നിന്നും ചിലതെല്ലാം കണക്കുകൂട്ടിയാലിരിക്കും പ്രശ്നപര്യയ്ക്കു. അതു ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊന്നുംകൂടാതെതന്നെ അവനെക്കൊണ്ടു പറവാൻ കഴിയത്തക്കതോ, അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ സഹായംകൂടാതെതന്നെ ശാന്തമായ ധ്യാനത്താൽ അവരിൽ ഉളവാകാത്തതോ ആയ യാതൊന്നുമായിരിക്കില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാധാരണ വീഡുകൾക്ക് അവൻ സങ്കല്പിക്കുന്ന കാരണം ഒന്നെങ്കിൽ ചകയില്ലാഞ്ഞിട്ട് വേണ്ടസമയം ദൈവങ്ങൾക്ക് ബലി കൊടുക്കണമോ അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടായിട്ട് കൊടുക്കാൻ വിട്ടു പോകുമോ അവരിൽ ഉദ്ഭവമായ കോപമാകുന്നു എന്നാണ്. സ്ത്രീകൾക്ക് ദേവതയിലുള്ള മൂലമുണ്ടാവുമ്പോഴും ഇവനെത്തന്നെ ആളയച്ചവരുത്തി അവനു ഒരു ചരട്ടം കുറെ കള്ളിം കൊടുക്കും. അവൻ പറക്കട്ടിയേയും മറ്റു ദൈവങ്ങളേയും സങ്കല്പിച്ച് ചിലതെല്ലാം മന്ത്രിച്ചതിനു ശേഷം ചാട് അവളുടെ കഴുത്തിലും കള്ള് അവന്റെ വയറിനും സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യും. നായാടികൾ പറമ്പുകടി എല്ലാതിരിക്കാൻ കാലിന്റെ വിരലിന്മേൽ ഒരു പിടിച്ചുമോതിരും ധരിച്ചു വരാറുണ്ട്. ഇത് പലപ്പോഴും ഗുണപ്രദമായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടത്രെ. മടകളിൽനിന്നും എലിയെ പിടിക്കുമ്പോൾ കടി പറാതിരിക്കാൻ ഇവർ ചാമ്പിന്റെ ആകൃതിയിൽ ഒരു വള പ്രകേഷ്യത്തിൽ ധരിക്കുകയും പതിവാണ്.

നായാടികൾ ആനിമിസ്റ്റുകളും

കലണ്ടറും മാറമില്ല. അവ സൂര്യനെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ലെന്നും പാഷ്ട് ഓരോ സൂര്യന്മാർതന്നെയെന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. എയിത്തുനക്ഷത്രങ്ങൾക്കു ഭൂമി മുതലായ ഗ്രാഹങ്ങളുപോലെതന്നെ തനതു പ്രകാശമില്ല. ഗ്രാഹങ്ങൾ സൂര്യനു ചുറ്റും വൃത്താകാരത്തിൽതിരിയുന്നു. എന്നാൽ ഉൽക്കകളുടെ സൂര്യനു ചുറ്റുമുള്ള പരിവർത്തനം അസ്ഥാകൃതിയിലാകുന്നു.

ഉൽക്കകളുടെ സംഖ്യയ്ക്കു കണക്കില്ല. അവ പല വലിപ്പമുള്ളവയാണെങ്കിലും സാധാരണയായി തമ്മിൽ ഏതാനും മയിലുകൾ മാത്രമുള്ളവയായി, ഒരു കൂട്ടമായി, മുൻപറഞ്ഞ വിധം സൂര്യനെ ആശ്രയിച്ചു ആകാശത്തിൽ ഭാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയുടെ വലിപ്പം പലവിധമാകുന്നു. ചിലതു പക്ഷെ ഏതാനും റാത്തലുകൾ മാത്രം ഭാരമുള്ളവയായിരിക്കാം. ചിലതു ചരലുകളെപ്പോലെയോ മണൽത്തരികളെപ്പോലെയോ ചെറിയവയും മറ്റു ചിലത് അനേകടൻ (ഫുൾ റാത്തൽ) വലുതുള്ളവയായിരിക്കാണുണ്ടെന്നു.

സൂര്യനിൽനിന്നും അകലുന്നതോറും അവയുടെ ഗതിയ്ക്കുള്ള വേഗം കുറഞ്ഞു് ഒരു മിനിറ്റിൽ ൩൦ മയിലുകൾവരെ മന്ദമാകുന്നു. എങ്കിലും അതിനോടടുത്തു വരുന്തോറും വേഗം കൂടുകയും ഭട്ടവിൽ ധരാകക്ഷയാകുന്ന പഥത്തിലെത്തുമ്പോൾ അവ ഒരു മിനിറ്റിൽ ൧൫൦൦ മൈലുകൾ വീതം പായുന്നു. ഭൂമിയോ എന്നാൽ, ഉൽക്കകൾ വരുന്ന ഗതിക്കുതിരായി ഒരു മിനിറ്റിൽ ൧൦൦൦ മൈലുകൾ വീതം ഓടുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഉൽക്കകൾ ഭൂമിയുടെ വായുമണ്ഡലത്തിൽ എത്തുവാൻ അവയുടെ ഓട്ടത്തിന്നു മിനിട്ടൊന്നിനു ൨൩൦൦ മൈലുകൾ വേഗമുണ്ടാകണം. ഇത്ര അചിന്താമായ ശീഘ്രത

യോടുകൂടെ പാഞ്ഞുവരുന്ന ഈ മുതിർന്ന നമ്മുടെ ഭൂമിയിന്മേൽ വന്നടിച്ചാലത്തെ കഥ എന്താണ്? എന്നാൽ ഈ ആപത്ത് ഒരിക്കലും സംഭവിക്കുവാൻ പാടില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. വായുവിന്റെ തടവിലാത്ത അനന്തമായ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഈ ഉൽക്കകൾക്കു് എത്രയെങ്കിലും വേഗത്തിൽ സ്വമന്ദമായി നിർബാധമായി ഭാടിക്കൊണ്ടിരിപ്പാൻ കഴിയും. എങ്കിലും നമ്മുടെ ഭൂമി യാതൊന്നുകൊണ്ടു പോതിയപ്പൊഴിരിക്കുമ്പോൾ ആ വായുമണ്ഡലത്തിലേക്കു് ഉൽക്കകൾ കടന്നാൽ അവയുടെ ശീഘ്രതയുടെ ആധിക്യം നിമിത്തം അവയും വായുമായി മുട്ടി ഉണ്ടേതു നിരപ്രഭവമായ ആവിയായി അലിഞ്ഞുപോകുന്നു. വായുവിൽ അകപ്പെടുന്നത് അവയുടെ നാശകാരണമായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ പെട്ടെന്നു തേഞ്ഞ് ആവിയായിപ്പോകുന്ന കാഴ്ചയെയാണ് നാം എയിത്തുനക്ഷത്രമെന്ന പേരോടുകൂടി ഭൂമിയിൽ കാണുന്നത്.

ഇത്ര നേരിയതായ വായുവിന്മേൽ കട്ടിയായ ഒരു സാധനം ഫന്നുതെന്താൽ അത് ആവിയായിത്തീരുമോ എന്നു പലക്കും സംശയം തോന്നിയേക്കാം. ഒരു തോക്കിൽ ഒരു ഇരിമ്പുണ്ടയിട്ടു വെടിവെച്ചാൽ ആ ഉണ്ട പഴുത്തു ചുവന്ന നിറമുള്ളതാകുന്നതു നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതു സംഭവിക്കുന്നതു വെടിമരുന്നിന്റെ ചൂടുകൊണ്ടല്ല. ഉണ്ട വെടിമരുന്നുകൊണ്ടു മൂടി തീ കെടത്താൽ പഴുത്തു നിറം മാറുന്നതല്ല. അതു വായുവിനെ മൂടി ഉരയുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു പഴുക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഉൽക്കകളുടെ വേഗം തോക്കിന്റെ ഉണ്ടയുടേതിനേക്കാൾ ഏകദേശം നൂറുമടങ്ങ് അധികമാണ്. ഉറച്ചിൽ കൊണ്ടു ചൂടു ഉല്പിക്കുന്നതിന്റെ ക്രമം അതിന്റെ വഴ്ത്തു അല്ലെങ്കിൽ ദിശാന്തത്തെ

അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഒരു സാധനം ഒരു മിനിട്ടിൽ ഒരു മൈൽ വേഗത്തിൽ മററാനിന്മേൽത്തട്ടി ഉരയുമ്പോൾ അതിന്നു ഏതാനും മുട്ടണ്ടാകുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ ഈ വേഗം നാലു മൈലുകളായാൽ ജനിയ്ക്കുന്ന ചുട്ട നാലുമടങ്ങല്ല, പ്നെന്നോ, നാലുപ്രാവശ്യം നാലു, അല്ലെങ്കിൽ പതിനാറുമടങ്ങായിരിക്കും. ഈ കണക്കിനു ഒരു തോക്കിന്റെ ഉണ്ട വായവിന്മേൽ ഉറഞ്ഞു ജനിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഒരു ഉൽക്കാ പതിനായിരം മടങ്ങു മുട്ടണ്ടാക്കാം. ഏതു സാധനവും ചുട്ട പിടിച്ചു പഴുക്കുംതോറും പഴുത്തുകൂടി ആവിയായിത്തീരുകയേുള്ളൂ. ഉൽക്കകൾ ഇപ്രകാരം പെടുന്ന അത്ഭുഗ്രമായ ഉഷ്ണമറു ആവിയായിത്തീരിയുന്നതിനെയാണ് നാം ഏയിത്തുനക്ഷത്രമെന്നു പറയുന്നത്.

ഉൽക്കകൾ സൂര്യനു ചുറ്റും അണ്ഡാകാരമായ അതിന്റെ പല നിയൽക്കൂടി ഒരിക്കൽ ചുറ്റുന്നതിന്നു അനേകശതകോടി മൈലുകൾ കാടുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരിക്കൽ ചുറ്റുന്നതിന്നു നമ്മുടെ ഏകദേശം ൩൩ സംവത്സരങ്ങൾ വേണം. ഭൂമിക്കടുക്കുമ്പോൾ അവയെ ദൂരദർശിനികൊണ്ടും വായുമണ്ഡലത്തിൽപ്പെട്ട മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിൽ ഏയിത്തുനക്ഷത്രങ്ങളാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ വെറുക്കണ്ണുകൾക്കകം കാണുവാൻ കഴിയും. മറ്റു കാലങ്ങളിൽ അവ തീരെ അദൃശ്യങ്ങളായി ഭാസ്കരനിർദ്ദിഷ്ടമായ പന്ഥവിൽക്കൂടി നഷ്ടിയിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽ— നവമ്പർ ൧൨-ം ൧൪-ം തിയ്യതികൾക്കിടയിൽ (വൃശ്ചികം ആദ്യം) ഭൂമി ഈ ഉൽക്കകളുടെ മാറ്റത്തെ മുറിച്ചു കടന്നുപോകും. ഇതിനു ഏതാനും മണിക്കൂറുകളെ വേണ്ടു. അപ്പോൾ

അവയുടെ സാധാരണയായ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നും അകന്നോടുന്ന പലതും ഭൂമിയുടെ വായുമണ്ഡലത്തിൽപ്പെട്ട പ്രകാശമയമായ സ്പോയി നശിച്ചുപോകുന്നു. ഈ സംഗതിയുടേതാണ് നാം ഏയിത്തുനക്ഷത്രങ്ങളെ പരിവായിട്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ കാണുന്നത്. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉൽക്കാഗണം മറ്റൊരേടത്തായിരിക്കാം. അവയുടെയും ഭൂമിയുടെയും ഗതിഃവഗങ്ങൾ രണ്ടുവിധമാകയാലും അവ ഒരിക്കൽ സൂര്യനു ചുറ്റും കാട്തെത്തുന്നതിന് ഏകദേശം ൩൩ സംവത്സരങ്ങൾ വേണ്ടിയെന്നതിനാലും അക്കാലത്തിനിടയിൽ പരിവായി ഭൂമി അവയുടെ അതിവിശാലമായ മണ്ഡലത്തിന്റെ ഉള്ളിൽക്കൂടി ഒരിക്കൽ കടന്നുപോകും. ആ സമയത്ത് അങ്ങനകം ഉൽക്കകൾ ഏയിത്തുനക്ഷത്രങ്ങളായി നശിച്ചുപോകുന്നു. ഈ കാഴ്ചകളെ അതാതുസമയങ്ങളിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളതിന്റെ വിവരങ്ങളെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇങ്ങനെ മുപ്പത്തിമൂന്നു വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്ന അവധികളിലൊക്കെ ഏതാനും ഉൽക്കകൾ നശിച്ചുപോകുന്നതായാൽ അവയുടെ ആകെയുള്ള എണ്ണം ക്രമേണ കുറഞ്ഞു പോകേണ്ടതല്ലെ എന്നും ഒരിക്കൽ അവ നാമാവശേഷമാകയില്ല എന്നും ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. അതേ എന്നുതന്നെയാണ് ഇതിന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉത്തരം പറയുന്നത്. എങ്കിലും അവയുടെ സംഖ്യക്കു അളവില്ലാത്തതിനാലും ഭൂമി അവയെ നശിപ്പിക്കുന്നത് അവയുടെ എണ്ണത്തോടു കൂത്തുനോക്കിയാൽ വളരെ മന്ദമായിട്ടാകയാലും മാർ സൂചിപ്പിച്ച അവസാനം വരേവൻ എത്ര യുഗങ്ങൾ പിടിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൂടാ.

ആകാശത്തിൽനിന്നും പല കാലങ്ങൾ കൂടിയായി ഭൂമിയിലേയ്ക്കു വീണ്ട പലപ്പോഴായി കിടക്കുന്നതായി നമുക്കറിവുള്ള കല്ലുകൾ ഈ എഴുതിത്തുറക്കുന്നതോടൊത്തു അപയുടെ അംശങ്ങളോ ആയിരിക്കുമൊ എന്നു ചില

ർ ചോദിച്ചേക്കാം. അല്ല, അപയുടെ ഉത്ഭവവും വികാസവും വേറൊരാണെന്നാകുന്നു ജ്യോതിർവിത്തുകളുടെ വിധി. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു മറ്റൊരിടത്തു പായാം-

സി. അന്തപ്പായി ബി. എ.

മലയാളം അകാരാദി.

മലയാളഭാഷയിൽ നവീനമായി ഒരു നിഘണ്ടുപുണ്ടാക്കേണ്ടതായശ്രമം വശ്യമാണെന്നും അതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിന്നു പ്രധാനമായി ആലോചിക്കേണ്ടുന്ന സംഗതികളിന്നിനിധനാണെന്നും മാറ്റം പ്രസ്താവിച്ചു സി. കുഞ്ഞിരാമൻമേനോൻ അവർകൾ കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ എഴുതിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനം ഞാൻ വായിക്കുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്ന മലയാളം അകാരാദികളിൽ ഒന്നാമത്തേതിൽ പദങ്ങൾ നന്നാക്കുകയും ഉള്ളവ തന്നെ സംസ്കൃതപദങ്ങളുമാണ്. എന്നാൽ അർത്ഥകാഠിന്യമുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അവയിൽ കാണുക തന്നെ പ്രയാസം. മലയാളഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥഭേദമുള്ള പദങ്ങളോ രീതിര ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു നല്ല ഒരു നിഘണ്ടുവിന്റെ ആവിർഭാവം ഒരു നിധിവാഭവദൃശ്യമായി തിരുമനങ്ങളരിലേയ്ക്കു രണ്ടു പക്കമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ചെക്കു മലയാളം ഒരു സമ്മിശ്രഭാഷയാകയാലും മറ്റും പ്രസ്തുത അകാരാദിയുടെ രചനാകാര്യത്തിൽ ചില സംഗതികളും കൂടി കർമ്മവെണ്ണേണ്ടതുണ്ടെന്നാണ്

തോന്നുന്നത്. മനുഷ്യജാതിയെപ്പോലെ ഭാഷയ്ക്കും പരിഷ്കാരാനതികളുണ്ടെന്നു പ്രചീന നവീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമ്മുടെ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ക്രി.വ. 2500 മുതൽ കൊല്ലവർഷം വരെ പഴയ മലയാള കാലവും, അതു മുതൽ 600 കൊല്ലം വരെ മദ്ധ്യകാലവുമാണ്. കൊല്ലവർഷം 600 ൽ മാണ്ടു മുതലാണ് നവീന മലയാളകാലം ആരംഭിക്കുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ തെക്കു വടക്കും മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള മലയാളഭാഷ എഴുത്തിലും സംസാരത്തിലും ആദിമുതലേ വ്യത്യാസപ്പെട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. എന്നു മാത്രമല്ല, മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു കാലങ്ങളിലും നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ മൂന്നു സ്ഥിതിയിലാണ് പ്രശോഭിച്ചിരുന്നതും ശോഭിക്കുന്നതും എന്ന് ആ കാലങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മൂലം നമുക്കു ഇന്നും അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ ഈ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഒരു ദിക്കിലെ ഭാഷ മറ്റൊരിടത്തെ ഒരു കാലത്തെ വേറൊരു കാലത്തെ ജനങ്ങൾക്കു പരസ്പരം മുഴുവനും അറിവാൻ ശക്തമാകുന്നില്ല. കാരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ അതാതു കാലങ്ങളിൽ നടപ്പു

ഉള്ള പദങ്ങളാണ് ആ ഭിക്ഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥകാരകന്മാർ അവരുടെ രചനയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കേരളരാജ്യത്തിന്റെ ഭക്ഷണഭാഗങ്ങളിലുള്ള ഭാഷ തമിഴിന്റെയും വടക്കുഭാഗങ്ങളിൽ കണ്ണാടകത്തിന്റെയും മദ്ധ്യഭാഗങ്ങളിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെയും സംസ്കൃതാലാണ് പണ്ണായത്തു നത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. പഴയ മലയാളത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ചുരുക്കമായിട്ടേ കാണുന്നുള്ളുവെങ്കിലും മദ്ധ്യകാലങ്ങളിലേവ സുലഭമാണ്. ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ മിക്ക പദങ്ങളുടെ അർത്ഥവും അറിവാൻ പ്രയത്നമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. 2700-ാം കലിദാസത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഭാവി.യഭാഷകൾ മലയാളത്തെ സഹായിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നറിയുന്നുണ്ട്. അതിൽ കേരളഭാഷയ്ക്കു തമിഴിനോടാണ് അധികം അടുപ്പമുള്ളതായി കാണുന്നത്. അതു സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും പല അക്ഷരങ്ങളും പദങ്ങളും കടം വാങ്ങിട്ടുണ്ട്. കാലദേശാഭിഭേദങ്ങളാൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഒറ്റവാക്യകൃതികളിൽ പരിണാമങ്ങളിലും അക്ഷരലോപങ്ങളിലും ഭിന്നവാക്യകളിലും പദങ്ങളിലുള്ള ഭിന്നങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങളിലുമാണ് കണ്ടുപരുന്നത്. ചില ഭിക്ഷിൽ 'നെഞ്ച്' എന്നതിന്നു പകരം 'നെഞ്ഞ്'; 'ചേണി, ചക്കണി'; 'മുളഞ്ഞിൽ, ചക്കയരക്ക'; 'വാഴപ്പിണ്ടി, വാഴത്തട' എന്നിങ്ങിനെ വാസ്തവികളിലും വരദാശികളിലും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു പ്രകൃതിയിൽ ദ്വേമിപ്പെങ്കിലും അർത്ഥത്തിൽ ദേശവ്യത്യാസത്താൽ ഭേദമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. ചില ഭിക്ഷിൽ 'പോയി' എന്നർത്ഥത്തിൽ 'കിഴിഞ്ഞു (കിഴിഞ്ഞു)' എന്നുപയോഗിക്കുന്നതിന്നു പകരം മറ്റു ചില ഭിക്ഷകളിൽ 'പോ

ഴിഞ്ഞു (കീറി)' എന്നുപയോഗിച്ചു വരുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. പ്രകൃതഭാഷകളിൽനിന്നും പല പദങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതു മഹാകവി കാളിദാസൻ മുതലായ ചില പ്രധാന കവികളുടെ നാടകാദികളിൽനിന്നു തന്നെ തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇതു കൂടാതെ അറബി, പശ്ചിമ, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, പോർതുഗീസ്സു മുതലായ ചില ഭാഷകളിലുള്ള അറബി പദങ്ങൾ മലയാളഭാഷയെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. അറബിയിൽനിന്നു അസ്സൽ, ഒപ്രത്ത്, കത്തു, കൽപ്പിത്ത്, തകരാർ, മപ്പ്, മമുൽ, മുക്തിയാർ, ജാബ്, വക്കത്തു, ഫർജ്; ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽനിന്നു അമ്പാരി, തപ്പാൽ, ചിലമ്പി, പേല, റാണ, തുക്കടി, ഇണ്ടി; പശ്ചിമ ഭാഷയിൽനിന്ന് ഉറുമാൽ, കമാൻ, കാന്റേഷ്വരി, ഗോലി, ജമീൻദാർ, ദക്ഖാസ്സ, ബന്തോവസ്സ്; പോർതുഗീസ്സിൽനിന്നു ലേലം, കസേര, കോപ്പ, വാര, വിശ്വഗതി, പിന്താരം മുതലായ അസംഖ്യം പദങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ മലയാളത്തിൽ വന്നു മലയാളപദങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ മലയാളത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടു രചിയ്ക്കുവാനാരംഭിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു മലയാളഭാഷയുടെ ആദികാല മുതൽ കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുണ്ടായിട്ടുള്ള സത്ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശേഖരിച്ച് അവയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള അർത്ഥഗാഢിര്യമുള്ള പദങ്ങളെ എടുക്കുകയാ അല്ലെങ്കിൽ ആ ഭാരം അഗാതിടങ്ങളിലുള്ള വിദഗ്ദ്ധജനങ്ങളെ എല്ലിക്കയറ ചെയ്യുന്നതു കൂടാതെ വേദശാസ്ത്രപുരാണേതീഹാസാദികളിൽ ഉള്ള അർത്ഥശക്തി കൂടുന്ന പദങ്ങൾ സംഗ്രഹിക്കുകയും അമരകോശം ഒരു അമരമായി വിടിക്കുകയുമാണ് വേണ്ടത്. പ്രാകരണ നിയമസാ

മൃതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായാൽ മലയാളത്തിന്നു തമിഴിനോടാണ് അധികം ചേർച്ചയുള്ളതായി കാണുന്നത്. ഈ സംഗതിയാലും അതതു ഭാഷയ്ക്കു മാത്രം അതിലുള്ള പ്രാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചേരുന്നതുകൊണ്ടും മലയാളഭാഷ ഒരു സമ്മിശ്രഭാഷയാകുമുപയുക്തം, അതതു പദങ്ങളുടെ അടുക്കെ നാമം, ക്രിയ, അപ്യയം ഇത്യാദിയിൽ

ഇന്നത്തെ തിരിച്ചറിവനുളള അടയാളങ്ങളും ചേർന്നു നന്നായിരിക്കും. മലയാളഭാഷയെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാൻ കാഷ്ഠിച്ചു പ്രാപിച്ചും പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു തൽക്കാലം ഈ ഭാഷണം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

ഞാനും മറ്റാരുമായും

ഞാൻ എൽ. ടി. ബിരുദം സമ്പാദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നാലുകൊല്ലങ്ങളായിരിക്കുന്നു. 1909 ഡിസംബർ മാസത്തിലാണ് പരീക്ഷയുടെ ആദ്യഭാഗം ജയിച്ചത്. അതിന്റെ പ്രായോഗികഭാഗ പരീക്ഷയ്ക്കായി ഉടനെതന്നെ ഞാൻ മദിരാശിയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ എൽ.മോർഗ്ഗേജനിൽ തീവണ്ടിയിറങ്ങിനിന്നു എന്റെ താമസം ഏവിടെയാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ പന്നാദർലാലാ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ സംഗതി ആലോചനാവിഷയമാക്കേണ്ടിവന്നത്. അങ്ങനെ നിൽക്കുമ്പോൾ അവിടെ ചുവരിൽ പതിച്ചിരുന്ന ഒരു നെട്ടുസ്സു കണ്ടു വായിപ്പാൻ ഇടയായി. മിസ്റ്റർ റീഡറിൽ 'എഡ്വേർഡ് മോട്ടേൽ' എന്ന നാമധേയത്തോടു കൂടി പുതുതായ ഒരു സ്ഥാപനം ഉണ്ടെന്നും അവിടെ ചെന്നാൽ ചുരുങ്ങിയ നിരക്കിന് സുഖമായ ഭക്ഷണവും താമസിയ്ക്കാൻ ഒരു മുറിയും കിട്ടുമെന്നുമായിരുന്നു പരസ്യത്തിന്റെ സാരം. ഇതുതന്നെ കൊ

ളാമെന്നു കരുതി അങ്ങേയടുത്തു തിരിച്ചു. അവിടെ ചെന്നു ഹോട്ടൽ കണ്ടുപിടിച്ചു. നായിഡ് വഴുത്തിലുള്ള രണ്ടു സമോദനങ്ങൾ വകയായ ആ ഹോട്ടൽ കെട്ടിടത്തിന്റെ മൂന്നു നിലകളിലുമായി എട്ടു പത്തു പേർ താമസിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നാമത്തെ നിലയിലുള്ള ഒരു മുറിയിൽ എനിക്കും സ്ഥാനം കിട്ടി. ഏന്റെ സാമാനങ്ങൾ അവിടെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുപോയി കളിച്ചുവന്നു ഭക്ഷണത്തിന്നു ആരംഭിച്ചു. എന്റെ സമീപത്തായി മറ്റൊരു മേശമേൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ നിരത്തിവെച്ചു രണ്ടു പേർ ഉദരപൂരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെപ്പറ്റി ഞാൻ യാതൊന്നും ശ്രദ്ധിയ്ക്കാതെ എന്റെ ജോലി തിന്നു അകത്തുവന്നു വിശ്രമിച്ചു. അന്നുമുതൽ വൈകുന്നേരവും ഞാൻ ഭക്ഷണത്തിന്നു ചെന്നപ്പോൾ രാവിലെത്തപ്പോലെ ഈ അന്ത്യന്മാർ ഇരുപേരെയും പഴുപടി അവിടെ കണ്ടു. ഇവരിൽ ഒരാൾ ദീർഘകായനും സുദൃഢനും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റൊരാൾ തിരക്കു

മെലിഞ്ഞു നീളം കുറഞ്ഞു കണ്ണുകഴിഞ്ഞു വളരെ കാലമായി ഭോഗബാധിതനായി കിടന്നിരുന്ന ഒരാളെപ്പോലെ തോന്നപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അയാൾ വിലപിടിപ്പു വസ്ത്രങ്ങളും രത്നവചിതങ്ങളായ അംഗുലീയങ്ങളും ധരിച്ച് സുവർണ്ണഘടികാരവും ചങ്ങലയും മാറും ഉള്ളവനായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ഞാൻ കുളികഴിഞ്ഞ് അല്പം ഓട്ടുമീൽ കഴിപ്പാനായി ഭക്ഷണമുറിയിൽ എത്തി. അവിടെ തലദിവസം ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മേക്കപ്പു കഴിയില്ലാത്തവയെന്നു കണ്ടു. ഞാൻ അല്പം പക്ഷേപം ഇരുന്നില്ല. എന്റെ ഈ വിഷമസ്ഥിതി കണ്ടു അനേകവരോട് കൂടിയിരുന്നവണ്ണം അവിടെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ദിഗ്ഗജകായൻ എന്നെ വിളിച്ചു അയാളും സ്നേഹിതരും ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ് ആ മേശ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ വിരോധം ഇല്ലെന്നു മയ്യോട് യോടുക്കി എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഒരു മന്ദാരം സംഭവിക്കുകയാണ് ആ മനുഷ്യൻ നന്ദി പറഞ്ഞിട്ടു ആ കഴിവു വന്ന മേശയുടെ സമീപത്തുള്ള ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നു. ഫോട്ടുചിലെ പരിചാരകൻ കൊണ്ടുവന്ന ഓട്ടു മീൽ ഞാൻ കടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ ദിഗ്ഗജകായൻ ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു. 'ഒരു ദിവസമായി നാം തമ്മിൽ കാണുന്നുവല്ലോ. ഇനി നമുക്കു പരസ്പരം പരിചയമാകരുതെ? നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്?'

ഞാൻ— 'എന്റെ പേര് തോമ്മാസ് എന്നാണ്.'

ദിഗ്ഗജകായൻ— 'എന്നാൽ മിസ്റ്റർ തോമ്മസ്സ് (അദ്വൈതത്തിന്റെ സ്നേഹിതനായ ആ ചടച്ച മനുഷ്യനെ ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പിച്ച്) ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു മിസ്റ്റർ ചെ

ട്രിയെ— മിസ്റ്റർ എ. കെ. ചെട്ടി ആഫ് ഓറില്ലിയെ— പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. നിങ്ങൾ അദ്വൈതത്തെ കേട്ടിരിക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ ചെട്ടി! ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു മിസ്റ്റർ തോമ്മസിനെയും പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. കൂടുതൽ വിവരം ഒന്നും എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂട.

മിസ്റ്റർ ചെട്ടിയും ഞാനും സ്വാഗതം പറഞ്ഞു. അയാൾ കൈനീട്ടി. അതിനെ ഞാൻ എന്റെ കൈകൊണ്ട് പിടിച്ചപ്പോൾ അതു നന്നാത്തതുപോലെ അത്യന്തം തണുത്തതായിരുന്നു. വേഗത്തിൽ ഞാൻ കൈവിട്ടുകളഞ്ഞു. ഓറില്ലിയുടെ കയ്യിൽ കയ്യിൽ വെട്ടിയ ധനം ആജ്ഞിപ്പിച്ചു കയ്യിൽ ചെട്ടിയെപ്പറ്റി ഞാൻ വെറുപ്പോടെ പറഞ്ഞു. അയാളുടെ പുത്രനായിരിക്കുമോ ഈ മനുഷ്യൻ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. എന്നാലും ഈ യാത്രയുടെ ആദ്യത്തിലേക്കു ഞാൻ സന്തോഷം ഉണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയാക്കി.

'ഞാനാണെന്നു ഇതവനെ പറയാത്തതൊന്നിനെ ക്ഷമിക്കണമെന്നുവേക്കു. ഇതാ എന്റെ കാർഡ്. നിങ്ങളോടു പരിചയപ്പെടുത്തി എനിക്ക് വളരെ ചെലവിടുന്നതാണ് ഉണ്ടോ?' എന്നിങ്ങനെ ദിഗ്ഗജകായൻ എന്നോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വളരെ കമനീയമായി അല്പനേരം കൂടി കാര്യം എന്റെ കൈവശം തന്നു.

വി. ഗോവിന്ദഗുപ്താ,

മഹാത്മാ,

48 ബീഡൻ സ്കൂൾ,

കല്ലട

ആഫീസ് സമയം 10—12 മണിവരെ

എന്നിങ്ങനെയായിരുന്നു കാർഡിലെ

വാചകങ്ങൾ. മഹാത്മാ, തിയോസഫി മുതലായവയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മിസ്സസ് ബെസന്റിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഞാൻ കേൾക്കുക വെണ്ണെണ്ണാർ പത്രത്തിലേക്കു റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം പാഠ്യങ്ങളെ വലയ്ക്കാനുള്ള ഉപായങ്ങൾ എന്നു രള്ളി അവയെപ്പറ്റി ഞാൻ യാതൊരു അന്വേഷണവും കേതുപരെ ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. എന്നാലും ഈ പുതിയ സ്റ്റേഫിതന്മാരോടുകൂടിയ സാസാരിപ്പാറങ്ങമയ്ക്കെത്തുക നിമിത്തം മഹാത്മാ എന്നാലെന്താണ് എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഉടനെ ആ ദീപ്തകായനായ ഗുപ്താ ഇങ്ങനെ പ്രസംഗിച്ചതുടങ്ങി. “ഈ തിയോസഫിക്കാരായ മണ്ടന്മാർ പറയുന്നതു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ല. മഹാത്മാവാകുന്നതിനു വേണ്ടി വളരെ കായക്രമം ചെയ്തു അയ്യപ്പിന്റെ ഒരു പ്രമാണ അംശം വിവിധ യോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞാലും അങ്ങിനെ സമ്പാദിച്ച ആ അരിയു ചിനീട്ട ഉപയോഗിച്ചു കൂടുകയാണ് അവരുടെ വാദം. എനിക്ക് അത്ര സമ്മതം ഇല്ല. ഞാൻ മഹാത്മാവാകുന്നതിന് ആഗ്രഹിച്ച് ഏഴ് കൊല്ലം ടിബറ്റിൽ ചെന്നു രാപ്പകൽ മുഷിഞ്ഞു വരിച്ചു. എന്റെ ഡിഗ്രി കിട്ടിയപ്പോൾ തുടങ്ങി ആ അരിയ്ക്ക് ഉപയോഗിച്ചു പണം സമ്പാദിച്ചാനും ഞാൻ ആരംഭിച്ചു.”

“അപ്പോൾ— നിങ്ങൾ ടിബറ്റിൽ ചോയ്ക്കുണ്ട്. ഇല്ലേ?” എന്നു ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ഗുപ്താ—“ഞാൻ ടിബറ്റിൽ പോയിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അവിടെ താമസിച്ചു ഏഴ് കൊല്ലക്കാലം അവിടെത്തെ മദ്ധ്യ സർവ്വകലാശാലയിൽ അഭ്യസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്ഷുഭത്തിൽ ഞാൻ 1-ാം ക്ലാസ്സിൽ വിജയം നേടി. നക്ഷത്രവി

ദ്യ മുതലായതുകളെ ഞാൻ രണ്ടു സംവത്സരം അഭ്യസിച്ചു. അതിലുള്ള എന്റെ പാടവം കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു അവർ എനിക്ക് പണ്ഡിതസ്ഥാനം നൽകാൻ ഉദ്യമിച്ചു എങ്കിലും ഞാൻ അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ല. കല്പനയിൽ ഞാൻ രിശിച്ചെത്തി. എന്റെ പുതിയ വിദ്യകൾ പ്രയോഗിപ്പാൻ ആരംഭിച്ചു. അങ്ങിനെ തന്റെ സ്വന്തം ചൗദ്യക്ഷ എന്റെ സഹായം ചേർന്നു അവശ്യപ്പെട്ടത്. ഉടൻതന്നെ എന്റെ ആഫീസ് പൂട്ടിയിട്ടു അദ്ദേഹവും കെമിച്ചു യാത്ര ചെയ്തു ഇവിടെ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്.”

‘നിങ്ങൾ ക്ഷുഭം പഠിക്കുന്നുവോ!’ എന്നു ഞാൻ മിസ്റ്റർ ചൗദ്യക്ഷോട് ചോദിച്ചു. ‘ഞാൻ അതിൽ ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഇപ്പോൾ പഠിക്കുന്നു. എന്റെ തൊഴിലിൽ അതു ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു’ എന്നായിരുന്നു ആയാളുടെ ഉത്തരം.

മിസ്റ്റർ ഗുപ്താ വീണ്ടും സംഭാഷണം തുടന്നു. ആയാളുടെ സൂക്ഷ്മശരീരം സ്ഥൂലശരീരത്തിൽനിന്നും ഭേദിപ്പിക്കുവാനാണ് പഠിക്കുന്നത്.

ഞാൻ—‘സൂക്ഷ്മശരീരം എന്നൊന്നൊന്നെന്നു എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല’.

ഗുപ്താ—‘അതെളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിത്തരാം. നിങ്ങൾക്കു പുറമെ കാണാവുന്നതായ ഒരു ശരീരം ഇല്ല? അതാണ് സ്ഥൂലശരീരം. അതിനുള്ളിൽ ആകൃതിയ്ക്കു യാതൊരു വ്യത്യാസവും കൂടാതെ മറ്റൊരു ശരീരം ഉണ്ട്. അതിനെയാണ് ഞങ്ങൾ സൂക്ഷ്മശരീരം എന്നു പറയുന്നത്. ചക്കു അതു പ്രാപഞ്ചികശക്തികൾക്കധീനമല്ലെന്നൊരു വ്യത്യാസം മാത്രമെങ്കിലും. നിങ്ങൾ ഒരു സോ

ഫായിൽ കിടന്നിട്ടു നിങ്ങളുടെ സ്ഥൂലശരീരത്തെ നിശ്ചേഷ്ടമായി അവിടെത്തന്നെ ചെച്ചുകൊണ്ട് സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ എത്ര അകലത്തെങ്കിലും അയയ്ക്കും. അവിടെ ചെറുകാണേണ്ടതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട് ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ തിരിച്ചുവന്നു സ്ഥൂലശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യാം. ടിബറ്റിലെ പണ്ഡിതന്മാർ ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ അവരുടെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ ലണ്ടനിൽ നായച്ചു അവിടെ ഒരു ക്ലാസെപ്പെടുത്തി പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നു. മഹാത്മാവാകുന്നതിനു ടിബറ്റിൽ പോയി പഠിക്കുകയാണുതമം.

ഞാൻ — 'മിസ്റ്റർ ചെന്ദ്രിയ' അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ സ്ഥൂലശരീരത്തിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി ദൂരദിക്കുകളിൽ അയയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?

ഗുപ്ത — 'ഉവ്വ്. ആ ശക്തി മുഴുവനായി ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഞാൻകൂടി ഉണ്ടെങ്കിൽ അധികം അകലമില്ലാത്ത ഇടങ്ങളിൽ പോയി വേഗം തിരിച്ചുവരുവാൻ കഴിയും.'

ഞാൻ — 'എന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരം എനിക്ക് ആഗ്രഹം ഉള്ളടത്തല്ലാം കൊണ്ടു പോകുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമോ?'

ഗുപ്ത — 'ഓഹോ! ലോകത്ത് ഇതിനെക്കാൾ എളുപ്പമായി മററാനില്ല. നാളെ രണ്ടുമണിക്കു നിങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ആപ്പിസിൽ വരുമെങ്കിൽ അര നിമിഷംകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ നിങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്ത് അയച്ചു തരാം.'

ഞാൻ — 'വലിയ ഉപകാരം. എനിക്ക്താപം ഉണ്ടാകയില്ലല്ലോ.'

ഗുപ്ത — 'രോപത്തും ഇല്ല. ചിച്ഛവുമാണമില്ലാ.'

ഞാൻ — 'നാളെ രണ്ടുമണിക്കു ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ആപ്പിസിൽ വരാം. എന്നെ ബോധംകൊടുത്തുമാ. എനിക്ക് വേദനയെന്നും ഉണ്ടാകരുത്.'

ഗുപ്ത — 'ഏയ്. ഒരു വേദനയും ഉണ്ടാകയില്ല. നിങ്ങളെ ഞാൻ കസേരയിൽ ഇരുത്തി ഫിറ്റാടെസ് ചെയ്തും വായുവിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി അധികം ഇല്ലെങ്കിൽ രോപത്തും കൂടാതെ എവിടെയും പോകാം.'

ഞാൻ — 'വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടെന്നു ബോധമാണുണ്ടാകാവുന്നത്!'

ഗുപ്ത — 'ആ മറ്റൊന്നുമല്ല. വിദ്യുച്ഛക്തി രണ്ടു തരമുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ പഠിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. അവയിൽ വായുവില്ലാത്ത സാധാരണ വിദ്യുച്ഛക്തിയും (Positive Electricity) സൂക്ഷ്മശരീരത്തിലുള്ളതു വിപരീതശക്തിയും (Negative Electricity) ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽകൂടി യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരടിവാളുണ്ടാകുന്നപക്ഷം പാസ്പാവിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ ശക്തികൾ രണ്ടുകൂടി യോജിക്കുന്നതിന് ഇടയൊക്കയും അതു നിമിത്തം ദേഹം നശിച്ചുപോകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഇടിവാളുണ്ടായേക്കാമെന്നു സംശയം ജനിക്കുമ്പോൾ ഉടനെ നിങ്ങൾക്ക് കാടി തിരിച്ചുവന്ന് നിങ്ങളുടെ സ്ഥൂലശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നു കൊള്ളാവുന്നതും ആണ്.'

ഇതെല്ലാം കേട്ട് ആത്മയുക്തനായി തിന്നു ഞാൻ പാഠം തയ്യാറാക്കുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് എണ്ണിറ്റ് എന്റെ

മുറിയിലേയ്ക്കു പോയി. ദിവസംതോറും ഡംബൽസെടുത്തും ദിനചര്യകളെ സൂക്ഷിച്ചും മറ്റും ഞാനെന്റെ ശരീരം വളരെ നന്നാക്കിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെറുപ്പംകൊണ്ടു കൊഴുത്തിരുന്ന എന്റെ ശരീരത്തെ ചെറുദി പലപ്പോഴും അത്യാഗ്രഥത്തോടുകൂടി ഉററുനോക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇത്ര കൃശനും രോഗിയുമായ ആയാളെ കണ്ട് ഏനിസ്റ്റ് അത്ഭുധികം ദൈന്യമാണ് തോന്നിയിരുന്നത്. 'മഹാത്മാ'യായ മിസ്റ്റർ ഗുപ്താകൂടി എന്നോടൊന്നിച്ചു എന്റെ മുറിയുടെ വാതുക്കൽവരെ അന്നയാത്രയായിവന്നു. അടുത്തദിവസം ഞാൻ ആപ്പിസിൽ ചെല്ലാമെന്ന് ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞിട്ട് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു. എനിക്ക് ഭാഷയിലും ഇൻഡ്രാചരിത്രത്തിലും ഓരോ പാഠം മെട്രിക്സലേഷൻ ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിച്ചു കാണിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അതിലേയ്ക്കായി പഠനങ്ങൾ തീർത്തെടുത്ത് എന്റെ മാതൃസുഹൃത്തായ മിസ്റ്റർ ചെറിയാൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്നതുപോലെ; ഏന്റെ മുറി അടുച്ചിട്ടശേഷം മുമ്പിൽ ഒരു ക്ലാസ്സുള്ളതായി ചിന്തിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു പരിചയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ മഹാത്മാവിന്റെ സ്മരണയും ഉണ്ടാകാതെ ഇരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു പച്ചവെടിയാണെന്നു ഏനിസ്റ്ററിയാം. എങ്കിലും ചെറുപ്പത്തിന്റെ തള്ളൽ കൊണ്ടായിരുന്നു ഞാനന്ന് ഇതെന്നു പരീക്ഷിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചത്. പ്രായം അല്പം കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇതിനു ഞാൻ അശേഷം തുടങ്ങുകയില്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും പിറേദിവസം ഞെടു മണിക്കു ഞാൻ അയാളുടെ ആപ്പിസിൽ എത്തി. അവിടെ ആപ്പിസ്റ്റാനും ഞാൻ കണ്ടില്ല.

എങ്കിലും ഒരു ഭൂതൻ വന്നു 'ഗുപ്താ എന്ന പാഠം അങ്കെ ഇരിയ്ക്കിറത്ത്' എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ മുകളികയിൽ കയറിച്ചെന്നു വാതിൽ മുട്ടിയപ്പോൾ മഹാത്മാ തന്നെ വന്നു പാതിൽ തുറന്നു.

'നിങ്ങളെ കണ്ടതു വളരെ സന്തോഷം. ഞാൻ ഈ സ്ഥലം വിടാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്' പോലക്കാരും മറ്റും ഇല്ലാത്തത്. അതെല്ലാം ക്ഷമിയ്ക്കണം. അതാ, ആ കസേരയിൽ ഇരിയ്ക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഉടനെ ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നു. അവിടെ മറ്റൊന്നിൽ ചെറു ഇരിയ്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അയാൾ ഒരു ദന്തവെട്ടിന്റെ ശസ്ത്രക്രിയാശാലയിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ സാമാന്യം ഭേദനയോടുകൂടി ഇരിയ്ക്കുന്നു എന്ന് ഏനിസ്റ്റതോന്നി. ഇതാ നമ്മുടെ സ്റ്റേഷിതൻ മിസ്റ്റർ തോമ്മസ്. അദ്ദേഹം നിങ്ങളും ഒരുമിച്ചു സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽ (Astral body) ഒരു യാത്ര ചെയ്യാൻ ഉണ്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നത് എന്നു ഗുപ്താ ചെറുദിയെ നോക്കി പറഞ്ഞു. മിസ്റ്റർ ചെറുദി ഉടനെ കയ്യെടുത്ത് ഏനിസ്റ്റു സ്ഥലം തന്നു. ഗുപ്താ വീണ്ടും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. 'മിസ്റ്റർ തോമ്മസ് നിങ്ങൾക്കൊന്നോരത്തെല്ലു നിങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നു കരോണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അത്ര നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ സാധിച്ചുകൊള്ളാം വേദനയൊ ആവത്തൊ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു. നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിയ്ക്കുമ്പോൾ ഉടനെ തിരിച്ചുവന്നു പ്രകൃതഭേദത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യാം. ഭയപ്പെടാൻ സംഗതി ഒന്നും ഇല്ല. അഥവാ ഭയം വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കണം.'

ഞാൻ—‘എനിക്ക് യേശുനും ഇല്ല. സൂക്ഷ്മശരീരം എന്നിങ്ങനെ ഒന്ന് ഉണ്ടെന്നും മറ്റും എനിക്ക് അശേഷം ചിശ്ചാസം ഇല്ലെന്നുവെച്ചു. പഠന നിർമ്മാണപര്യന്തരത്തിൽ എത്രത്തോളം വാസ്തവം ഉണ്ടെന്നറിയാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചതാണ്.’

ഗുപ്ത—‘കൊള്ളാം. വളരെ നല്ലത്. നിങ്ങൾ മിസ്റ്റർ ചെന്റിയുടെ സമീപം ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇരിക്കുന്നത് ഏതൊരു കണ്ണുകളിൽ തന്നെ നിശ്ചയമായി പതിപ്പിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം. മിസ്റ്റർ ചെന്റി! നിങ്ങൾ മിസ്റ്റർ തോമ്മസും ഒരുമിച്ചു പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്ന സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊള്ളുക.’

മിസ്റ്റർ ചെന്റിയും ഞാനും ഈ പറഞ്ഞുപോയല്ലാം ചെയ്തു മുഖവരിയ്ക്കൽ തിരുവനന്തപുരത്തു പ്രോഫസർ എറക്ക എന്നൊരു പാഴ്സിയൻ ഹിപ്പനാട്ടിസാ മുതലായ വിദ്വാൻ കാണിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ സമാധാനത്തിനായി എന്നെക്കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നതിൽ കൊണ്ടുപോക പതിവായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അയാൾ വളരെ പ്രയത്നിച്ചിട്ടും എന്നെ ഹിപ്പനാട്ടെസ് ചെയ്യാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക്പ്പോലും യേശുനും ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും എനിക്ക്പ്പോലും ചെന്റൻ ഉറക്കം വരുന്നതുപോലെ തോന്നി. മിസ്റ്റർ ചെന്റിയുടെ ചുറ്റും പുക പോലെ ആട്ടിം കറുപ്പും ക്രമേണ അതു അയാളുടെ പ്രകൃതിയോടൊത്തായി ചേർന്നിരുന്നതിൽ തന്നെ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തതായി കണ്ടെടുത്തു ഇത്രയും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ചെന്റൻ ഉറക്കം നോക്കി

ട്ടു. ഞാൻ നടക്കുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നി. അതാ! എത്രവേഗം! ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ ഒരു സൂക്ഷ്മശരീരം പുറത്തുവരുന്നതാണെന്ന് വിചാരിച്ചില്ല— എന്നിങ്ങനെ മഹത്മാവു പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു.

വളരെ ഘനകാര്യമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാഞ്ഞു. ‘ആ വിചാരം വേഗം മറിച്ചുപോക. നടക്കുമ്പോൾ പാഞ്ഞു സാവധാനത്തിൽ മാറിവരുന്നതും പറഞ്ഞു പോകുന്നതുപോലെ വഴിയിൽക്കൂടി നടന്നാൽ ഇതെന്താണെന്നറിയാൻവേണ്ടി ജനങ്ങൾ ലക്ഷ്യമുണ്ട്. മിസ്റ്റർ ചെന്റി! നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും തയ്യാറായെങ്കിൽ നമുക്ക് ഒരു നടക്കുവാൻ പോകാം’ എന്നു ഗുപ്ത പ്രസംഗിച്ചു. ‘നമ്മുടെ പ്രകൃതശരീരം ഇവിടെത്തന്നെ വെച്ചുയോമോ?’ എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ഒരു തരക്കോളം ഇല്ല. ഞാൻ മുറിപ്പെട്ടുകൊള്ളാം’ എന്നു ഗുപ്ത ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ‘അതാദ്യേവർ ഇങ്ങനെ പോകാനുണ്ടാകുമ്പോൾ കാരോത്തരക്കും അപരവരുടെ ശരീരം കണ്ടിയാൽവേണ്ടി ഒരു അടയോളം വെളുപ്പ് പതിവുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ രണ്ടുപേർ മാത്രം ഉള്ളതുകൊണ്ട് അതാവശ്യം ഇല്ലെന്ന് എന്നു ഗുപ്ത ഉപന്യസിച്ചുശേഷം ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണം നിറുത്തി. എല്ലാവരുംകൂടി താഴെത്തറയിൽ ഇറങ്ങി ഞങ്ങൾ നടന്നു തുടങ്ങി. പാഞ്ഞു നിലത്തു സ്തംഭിച്ച് നിലുറ്റു. എന്റെ പ്രകൃതശരീരമായി ആർക്കിയിൽ താങ്ങാതെ പൂർണ്ണസമുദായം ഇല്ലാതിരുന്നതും ഘനം വളരെ കാണിക്കുന്നതും ചെയ്തുകൊണ്ട് ആകാശത്തു കണപാറുകയുണ്ടായി എന്നു കേൾക്കുന്നതോന്നി. എന്റെ സ്വന്തവസ്തുതയും, വാചു, ഹോമോജീനോസാ മുതലായവയെല്ലാം കൂടെയുണ്ട്. ‘ആ വിളക്കുമരം കാണുന്നോ’

എന്നു മഹാത്മാ ഇതിനിടെ എന്നോടു ചോദിച്ചു. 'ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വേറെ ആരും ഇല്ല. ആ വിളക്കുമരം അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ എങ്ങിനെ പോകുമൊ അതുപോലെ അതിനുള്ളിൽ കൂടി കടന്നു പോകണം' എന്ന് അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. "നിങ്ങളുടെ ആസ്ത്രിൽനിന്നായി യാതൊരു വസ്തുക്കളുംകൊണ്ടു ഉണ്ടാകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ലെന്ന് ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായോ?" എന്ന് എന്നോടു ചീണ്ടു ചോദിച്ചു. നാം എവിടേയ്ക്കാണ് പോകേണ്ടത്? ഇതു നിങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ പ്രയോഗമാകുകൊണ്ട് അധികം ദൂരെ പോകുന്നതു യുക്തമല്ല. നമുക്കു മുൻമുക്കാലുവരെ പോയി തിരിച്ചുപോരാം" എന്നു മിസ്റ്റർ ഗുപ്താ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ പാലാകുന്നു മുൻമുക്കാലിന്റെ പടിഞ്ഞാൽ എത്തി. അപ്പോൾ ഒരു വലിയ ശബ്ദം കേട്ടു. 'അത് ഇടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാൻ യന്ത്രം നോക്കട്ടെ' എന്നു പറഞ്ഞു മിസ്റ്റർ ഗുപ്താ തന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറിയ യന്ത്രം എടുത്തു നോക്കി. വായുമണ്ഡലം മുഴുവൻ വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നമുക്കു ചേഗം തിരിച്ചുപോകണം. അല്ലെങ്കിൽ ആപത്തുണ്ടാകും. മിസ്റ്റർ ചെന്ദ്രിനിങ്ങൾ മുന്മുപ്പോയി വാതിൽ തുറക്കണം. ഞാനും മിസ്റ്റർതോമസ്സും പിന്നാലെവരാം എന്നു ഗുപ്താ പറഞ്ഞതുകേട്ടു ചെന്ദ്രിയോഗം പോയി. ഞങ്ങൾ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ചെന്ദ്രിയുടെ ഡയൂലാശരീരം അയാൾ ഇട്ടേച്ചുപോയ കസേരയിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നു. ചെന്ദ്രി എന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാനിതുകണ്ടു വല്ലാതെ അമ്പരന്നുപോയി. അയാൾ ഒരു വിഷയം നേടിയതുപോലെ സന്തോഷത്തോടു കൂടെ അടുത്തു വന്നു.

'മിസ്റ്റർ ചെന്ദ്രിയുടെ ശരീരത്തിൽ ഈ നിമിഷം പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇടിവാരംകൊണ്ട് ആപത്തുണ്ടായാൽ ഞാൻ ഉത്തരവാദി ആകയില്ല. ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ പായുറമതു കേൾക്കൂ' എന്നിങ്ങിനെ ഗുപ്താ ഭയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. 'ആ വൃത്തികെട്ടതു എനിക്ക് വേണ്ട. എന്റെ ശരീരം എനിക്ക് ഒഴിച്ചുവരണം അല്ലെങ്കിൽ —' എന്നിങ്ങിനെ ഞാൻ പറഞ്ഞ് അഭയാശ്രയിലായപ്പോൾ 'അല്ലെങ്കിൽ—' എന്നു തന്നെ ചെയ്തു. ചെന്ദ്രി തെറ്റായി നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. നിങ്ങൾക്കു ആസ്ത്രിൽ ദേവത്തിൽ ഇരുപ്പാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു ചെന്ദ്രിയുടെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ഇടി രീക്ഷണമുണ്ടായതുകൊണ്ടു നമുക്കു വിട്ടുപോകേണ്ടതാകുന്നു. എന്നു മിസ്റ്റർ ഗുപ്താ തുടർച്ചയായി പറഞ്ഞു. ഗത്യന്തരം ഇല്ലാതെ ഞാൻ വിഷണ്ഡനായി. ചെന്ദ്രിയുടെ ആ ഉടുങ്ങിയ വൃത്രവാശരീരത്തിൽ മനസ്സു കേടോടുകൂടി ഞാൻ എന്റെ പുഷ്പമായ മാംസപേശികളും വിരിഞ്ഞു നെഞ്ചും എല്ലാം തെക്കിപ്പുറം പ്രവേശിച്ചു. ചെന്ദ്രിയെ ഭട്ടാധികം ശങ്കിപ്പിച്ചു. എന്തുവലം അയാൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഗുപ്താ യുടെ സമീപത്തു ചെന്നുനിന്നു. അവർ എന്നോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. 'മിസ്റ്റർ തോമസ്! ഞങ്ങളുടെ കാര്യം ഡയറിച്ചു. മിസ്റ്റർ ചെന്ദ്രിയ്ക്ക് ഒരു നല്ല ശരീരം വേണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം ഫലപ്രാപ്തമായി. വഴക്കുണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുമെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു ധാരാളം പണം തരാം. അഥവാ വല്ല വഴക്കും ഉണ്ടാകിയാൽ നിങ്ങളുടെ ഈ കഥ ആരുതന്നെ വിശ്വസിക്കും. പക്ഷെ ഭ്രാന്തെ ശുപത്രിയിൽ സ്ഥലം

വിടിയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നേയ്ക്കുകയുണ്ടായി. എനിക്ക് മിസ്റ്റർ ചൗദ്വിന്ദാ ഉടനെ ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോകേണ്ടതായാണ് ഞങ്ങൾ ഇതാ പോകുന്നു.

ഞാൻ എന്തു ചെയ്യും. അവരെ പ്രഹരിച്ചാലോ എന്ന് ആദ്യം വിചാരിച്ചു. എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ചെറിയ ശരീരത്തിന് യാതൊരു ബലവും ഇല്ല. ഞാൻ ആ കപ്പാടെ കഴുത്തിൽ കയറും. ദൈവമേ! എന്റെ അവസ്ഥ ഇങ്ങിനെ ആയപ്പോൾ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യട്ടെ. പോലീസ്സു കാക്കിപ്പോ കൊടുത്താലോ. അവർ ഈ കഥ വിശ്വസിക്കുമോ. എന്തായാലും കനാടാചിത്താം എന്നു കരുതി ഞാനിറങ്ങി ഫ്ലൈയർ ബെസ്റ്റാർ തപാലാഫീസിൽ വരുന്നതിൽ ചെന്നിറപ്പായി. എന്റെ കാലുകൾക്കും എല്ലാം ഈ ചെറുതായി പോയതുകണ്ടു ഞാൻ വളരെ ദുഃഖിച്ചു. ഇതിനിടെ യാദൃച്ഛികമായി എന്റെ ഒരു കൈ ഉടുപ്പിന്റെ കീഴിൽ ഇടുപ്പോൾ. അതിൽ ഒരു ഭാരമുള്ള മടിശ്ശിക കിടക്കുന്നതു കണ്ടു മൃഗാധിരൻ രൂപാന്തരം പലനം നോട്ടകളും അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മഹാ കീഴ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതിൽ മദ്രാസ് ബാങ്കിന്റെ ഒരു ചെറിയ ബുക്കും ലക്ഷം രൂപയ്ക്ക് ഡ്രാഫ്റ്റ്സും അതിലും കണ്ടെത്തി. ആശ്ചര്യമായി. ചൗദ്വിന്ദാ പണമല്ലാം എന്റെ കൈവശമായിപ്പോയതുകൊണ്ടു അയാൾ തിരിച്ചുവരുമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയാക്കി. അയാൾ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ എന്റെ ശരീരത്താൽ ആവശ്യപ്പെടാം. അതിനനുസരിച്ചുവന്നുപക്ഷം പണമൊന്നും കൊടുക്കാതെ അതെല്ലാം എന്റെ സ്വന്തമായിരിക്കട്ടെ. അയാളുടെ നാട്ടിൽ ചെന്നു വസ്തുവകകളും കൈവശപ്പെടുത്തി സുഖമായി പാകാം. എന്നെല്ലാം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു

ഒരു വണ്ടി പിടിച്ചു അതിൽ കയറി ബാങ്കിലേയ്ക്കുപോയി. അവിടെ ചെന്നു കാഷിയററു കണ്ടു 'ഈ ഡ്രാഫ്റ്റ്മാറണം. ഒരു ലക്ഷവും റൊക്കും വേണംതാനും. വാതം പിടിപെട്ടു വലത്തുകൈ അവശതയിലിരിക്കുകൊണ്ട് ഇടത്തുകൈ ഉപയോഗിച്ച് എഴുന്നേൽക്കുന്നതിൽ വിരോധം ഇല്ലല്ലോ' എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചതിനു 'മിസ്റ്റർ ചൗദ്വിന്ദാ'യുടെ എന്തെങ്കിലും കണ്ടു കണ്ടു സമ്മതംതന്നെ' എന്നു ഡ്രൈവറും ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം ഞാൻ ചെല്ലുകഴിഞ്ഞു. കാഷിയർ പറഞ്ഞു 'എന്നിങ്ങനെ കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചൗദ്വിന്ദാ'യുടെ അവിടെവന്നു. ചൗദ്വിന്ദാ എന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അയാൾ കരുതലില്ലാതെയിരുന്നതുകൊണ്ടു വന്നുപോയ പിശക് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. ഞാൻ പറന്നു വാങ്ങിയപ്പോൾക്കു ചെപ്പട്ട് അതിനടുത്തുവരുന്നതിനപ്പോൾ വേണ്ട ശുട്ടം കെട്ടുകൾ ചെയ്യാനായിട്ടാണ് അവർ വന്നത്.

'ആ മനുഷ്യൻ പറന്നു കൊടുക്കുന്നത്. അവൻ മഹാ കള്ളനാണ്' എന്നു ചൗദ്വിന്ദാ വിളിച്ചുകേൾക്കി. ഞാൻ അതു കേട്ടതായി പോലും നടിച്ചില്ല. അയാൾ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു 'പേഗം ഈ ബാങ്കിൽനിന്നു പുറത്തുപോകാത്തപക്ഷം തന്നെ പോലീസിന് എപ്പിടിക്കൂ' എന്ന് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ശഠിച്ചതുകേട്ടു മനോഹരമായിത്തോന്നി അയാൾ ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻ പറന്നു വാങ്ങി തെരുവിലേയ്ക്കു കടന്നു ചെന്നപ്പോൾ രണ്ടുപേരും അവിടെ എന്നെ കാത്തുനില്ക്കുന്നു ചൗദ്വിന്ദാ മടുത്തുവന്നു 'എപ്പോ! താൻ ഒരു വലിയ കള്ളൻതന്നെ' എന്ന് എഴുന്നോടു പറഞ്ഞു. 'താനോ! കൊതിയനും കള്ളനല്ലേ? എന്റെ കൊ

ഴുതു തടിച്ച ശരീരം കവണെടക്കുൻ ല
ജ്ഞയില്ലാതെ പോയതാണുള്ളതം. വല്ലവ
കും പ്രാത്തിച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം അ
നഭവില്ലാൻ ഒരുങ്ങിനടക്കുന്ന ഇത്തരം വ
ക്കുമാരെ പുരുഷന്മാരെന്ന് പറയുന്നവരെ
പോലും നാട്ടിൽനിന്നു ആട്ടിയോടിക്കുന്നു.
തന്റെ കൃശവും വാത്രപവും ആയ ഈ ദേ
ഹം എന്നെ 'കെട്ടി എല്ലിച്ചു' സ്ഥിതിയ്ക്ക്
എനിക്ക് കിട്ടിയ പണവും ഞാൻതന്നെ
എടുക്കും' എന്നു ധാത്വമായി ഞാൻ പ
റഞ്ഞു.

'മിസ്റ്റർ ചെട്ടി! ഞാൻ പറയുന്നതു
കേൾക്കണം. അയാളോടു വഴക്കുടിക്കുന്ന
മെനില്ല. മിസ്റ്റർ തോമ്മസ് ഒരു യോഗ്യ
നാണ്. നാം ലക്ഷ്യകൂട്ടാതെ കാര്യം പാ
ഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കും. എന്നാ
യപ്പോൾ വഴക്കുകൊണ്ടു വലിയ ഗുണമൊ
ന്നും ഉണ്ടാകയില്ല.' എന്നിങ്ങനെ മഹാ
ത്മാവായ ഗുപ്താ വളരെ അലോചനയോ
ടുകൂടി പറയുന്നതുകേട്ടു ഞാൻ ചിരിച്ചു
പോയി.

'കാര്യം പറയുന്നതായാലത്ര കേൾ
പ്പാൻ ഞാനും തയ്യാറാണ്. അല്ലതെ ഭ
ത്സിക്കുകയും ഭയപ്പെടുത്തുകയും ഒന്നും എ
ന്നോട് എടുക്കേണ്ട. അതൊക്കെയുണ്ടായി
മില്ലെട്ടെ. ഞാൻ കാര്യംകുളുത്തുകാരനാ
ണെന്നു കാൽവേണം. എനിക്ക് ധാരാളം
പണം കിട്ടിയേ തീരൂ. എന്നോടു ചെയ്ത
ഈ ചതിവിന് എനിക്ക് തക്കതായ ലാ
ഭം ഉണ്ടാകാതെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നതല്ല
എന്നു ഞാൻ വാദം തുടങ്ങും.

'അതുതന്നെ! അതാണ് ഞാനും പ
റയുന്നത്. മിസ്റ്റർ തോമ്മസ് ബുദ്ധിമാനു
ണ്' എന്നു ഗുപ്താ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ മൌണ്ടറോഡിലേയ്ക്കു പോക
യാണ്. ധർമ്മസാമിയുടെ ഹോട്ടലിൽ ഭ

ക്ഷണവും കഴിഞ്ഞ് അവിടെ ഇരിക്കാം.
ഒരു മണിക്കൂറിനകം അവിടെ വന്നാൽ നി
ങ്ങൾക്ക് എന്നെ കാണാം. മിസ്റ്റർ ചെ
ട്ടി! നിങ്ങൾ മനസ്സുകൊണ്ട് ഒന്നും ആയാ
സപ്പെടരുത്. നിങ്ങൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന എ
ന്റെ ദേഹം ഹൃദ്രോഗമുള്ളതാണ്. കാൽ
യിരിക്കില്ലെട്ടെ. മനസ്സിന് ഹല്ലം വല്ല ക്ഷോഭ
വും ഉണ്ടായാൽ വന്നുകൂടാവുന്ന ആപ
ത്തു ചിപ്പറയൊന്നുമല്ല' എന്നു പറഞ്ഞും
കൊണ്ടു ഞാൻ എണ്ണിററു മൌണ്ട് റോഡി
ലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ ചെന്നു ഹോട്ടലി
ൽ കയറി അഞ്ചുതുറപ്പായ് ഒരു ഡിന്നർ ശ
ട്ടംകെട്ടി. ചെട്ടിയ്ക്ക് അജിണ്ണരോഗം ഉ
ണ്ടെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അതുതൊ
ണ്ടു മൃഷ്ടചിരിച്ചു തിന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന സ
ഖക്കേടോടുകൂടി അയാൾക്കു ശരീരം കൊടു
ത്തേക്കാമെല്ലോ എന്നാണ് ഞാൻ ആലോ
ചിച്ചത്. ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടി
രിക്കുമ്പോൾ ചെട്ടിയും ഗുപ്തയും വന്നു ക
യറി. അടുത്തിടന്ന് ഒരു ഗ്ലാസ് വീഞ്ഞു കു
ടിക്കുവാൻ ഞാൻ അവരെ ക്ഷണിച്ചു. മി
സ്റ്റർ ഗുപ്താ ഉടനെ അതു സമ്മതിച്ചു. എ
ന്നാൽ ചെട്ടിയൊക്കട്ടെ കുറെ അകലെ ഇ
രുന്നുകൊണ്ടു കോപത്തോടുകൂടി എന്നെ
നോക്കി. കുറെ വീഞ്ഞുകുടിപ്പാൻയെ ഞാൻ
ഗ്ലാസ് കയ്യിൽ എടുത്തപ്പോൾ 'അയ്യോ!
വീഞ്ഞു കുടിക്കരുതേ. ഭരതന്റെ വയറി
നു കഠിനമായ വിഷചാനമാണ്' എന്നു
ചെട്ടി നിലവിലിച്ചു. 'തന്റെ വയറിനു
ള്ള ഗുണദോഷങ്ങൾ ഞാനാണോ ആലോ
ചിക്കേണ്ടത്. എനിക്ക് ബോധിച്ചതെല്ലാം
ഞാൻ കഴിയും' എന്നായിരുന്നു എന്റെ
സമാധാനം.

ഉടനെ ചെട്ടി സാവധാനമായി പ
റഞ്ഞു. 'എനിക്ക് എന്റെ ശരീരം തിരിച്ചു
കിട്ടണം ഞാൻ അതിനാണ് വന്നിരിക്കു

നാത്. എന്തു കാര്യങ്ങൾ നമുക്കു സാധിക്കാമെന്നു പറയുകയേ പേണ്ടൂ. ഞാൻ ഒരുലക്ഷം രൂപയുടെ നോട്ട് ഇന്നു ബാങ്കിൽനിന്നും വാങ്ങിട്ടുള്ളത് എന്തർക്കിശയിൽ കിട്ടപ്പണ്ട്. അതെനിശ്ചയം തന്നെ. ഇന്നത്തെ ഡിന്നറിന്റെ ചിലവും നിങ്ങൾ വഹിക്കുന്നു.

ചൗദ്വി—“ഒരിക്കലും പാടില്ലാ. നിങ്ങൾ പറയുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്നു ആലോചിക്കുക.”

ഞാൻ—“നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പുലമ്പിക്കൊള്ളുന്നു”. ഞാൻ പറയാനുള്ളതു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം പോലെ അതിനെ സമ്മതിക്കുകയോ നിഷേധിക്കുകയോ ആവാം. ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ഓരം വിരൂപമായതാണെന്നിലും ഇനി എനിക്ക് എന്തിനും മറ്റും പോകാതെ ബുദ്ധിമുട്ടു തീന്നു അസ്വസ്ഥതയോടെ രൂപയുടെ മുതലാളനായി സുഖിച്ചിരുന്നില്ലെന്നല്ലോ എന്നൊരു സംശയം എനിക്കുണ്ട്. “ഞാൻ അസ്വസ്ഥനായിരുന്ന രൂപയുടെ നോട്ടു തന്നെ കളയാം. അതിൽ കൂടുതൽ തന്നെ കാര്യം പ്രയാസം തന്നെ”. എന്നിങ്ങിനെ സമ്മതിച്ചശേഷം പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി “അയ്യോ! ആ വീഞ്ഞു കുടിക്കാൻ തീർന്നു. അതു എന്റെ ശരീരത്തിനു മാനിക്കുക. എന്താണ് നിങ്ങൾ തിന്നുന്നത്. ഉണക്കിയ പനിയീറിച്ചിടാ. അയ്യയ്യോ! ഇന്നു എനിക്ക് ദഹനക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാകും” എന്നു ചൗദ്വി നിലവിളിച്ചു. ഒട്ടും കുലുങ്ങാതെ ഞാൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു — “ഒരു ലക്ഷം എന്നു ഞാൻ ആദ്യംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ പത്തു മിനിട്ടുകൂടി ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കാം. അതിനുള്ള കാര്യം ഞങ്ങൾക്കു തന്നെ

കുറുപ്പാൽ എന്തർ പാട്ടിനുപോകും.”

ഞാൻ കുറെ ബദാം കൊട്ടു എടുത്തു തിന്നുതുടങ്ങിയതിനെ ചൗദ്വികൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടവരെപ്പോലെ അയാൾ തെരഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇതെല്ലാം കണ്ടുകേട്ടുനിന്ന മഹാത്മാ അക്ഷമനായി സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു. “മിസ്റ്റർ ചൗദ്വി! നിങ്ങളുടെ പണം തിരിച്ചുകിട്ടാത്തപക്ഷം നിങ്ങളെ ക്ഷമപിപ്പിച്ചതിനുള്ള പ്രതിഫലം എനിക്ക് എങ്ങിനെ തരാം. അതുകൊണ്ട് ആ മനുഷ്യൻ പറയുന്നത് കേൾക്കണം. അത്ര കൂടുതൽ ഒന്നും അയാൾ ചോദിക്കുന്നില്ല.

ചൗദ്വിക്ക് അടക്കാൻ വയ്ക്കാത്ത കോപം ജ്വലിച്ചു. പലതും വിറുവിറുത്തുതുടങ്ങി. പത്തു മിനിട്ട് കഴിയും മുമ്പുതന്നെ എന്റെ നിവേദനങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെട്ട. ഒരു ഗ്ലാസ് ചാമ്പെയിൻ കൂടിക്കുടിച്ചശേഷം ഞാൻ ശരീരം മാറുന്നതിനു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു എന്നു മഹാത്മാവാടു പറഞ്ഞു. അയാൾ എന്നെയും ചൗദ്വിയേയും ഫിസ്സാന്റെപ്പോലെ ചൗദ്വി. പേഗംതന്നെ എനിക്ക് എന്തർ സ്വന്തശരീരവും കിട്ടി. ഉടനെ ഞാൻ അവരോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“നമ്മുടെ ജേ.ലിയെല്ലാം തീർന്നിരിക്കുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ പേഗം ഇവിടെനിന്നും പോയ്ക്കൊണ്ടു. നിങ്ങളെപ്പോലെ ഇത്രയലിയ വഞ്ചകന്മാരെ ഞാൻ വേറെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇനിവരെ വല്ലവരുടേയും ശരീരം മോഷ്ടിക്കുവാൻ ആലോചന ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ സംഗതികൂടി ഓർമ്മയിൽ വെക്കുമല്ലോ.” സംഭാഷണം തുടരുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോഴെങ്കിലും എന്റെ പോക്കറ്റിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരുലക്ഷം രൂപയുടെ നോട്ടുകൾ ചൗദ്വിയുടെ പോക്കറ്റിലായതിനെപ്പറ്റി എനിക്ക് സ്മരണയുണ്ടായി. കോപവും വ്യ

സനദ്ധം വല്ലാതെ വലിച്ചു. ഞാൻ ചെവുട്രിയുടെ കണ്ണത്തിൽ പിടിച്ചു. നോട്ടുകൾ തിരിച്ചു തലവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തദവസരത്തിൽ മഹാത്മാവു എന്റെ തലക്കു കരുകാൻ കിറുത്തതും ബോധംകെട്ടു ഞാൻ നിലത്തു വീണതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഏറിയ സുഷമാധം ഉണ്ടായപ്പോൾ ഞാൻ ആ അകത്തു തന്നെ ഒരു സോഫായിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നിരുന്ന ഒരു വേലക്കാരൻ എന്നോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഏമാൻ എണീറ്റുപോകണം, ഞങ്ങൾക്കീമുറി അടയ്ക്കാൻ സമയമായി.”

ഞാൻ—“എന്റെ—ആ—രണ്ടു—സ്റ്റേരിന്റാർ—എവടെ?”

ഭൂതൻ—അവർ എപ്പോഴോ പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ഏമാൻ കുറെ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഉദ്വേഗിക്കരുതെന്നു അവർ പറഞ്ഞു.

എന്റെ തലയുടെ വേദന എന്തിനേ അറിഞ്ഞുകൂട. ഞാൻ എന്തിനാ ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറി എന്റെ താമസസ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ ചെന്ന് ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ഞാൻ ഉണർന്ന് എണീറ്റുവെന്നു കളിച്ച് ഓ

ട്ടുമീലും കഴിച്ചു മഹാത്മാവിന്റെ ആഫീസിൽപോയി. “അവർ രണ്ടാളും ഇന്നലെ എവിടെയൊ പോയ്ക്കുറങ്ങുന്നു” എന്നു ഭൂതൻ പറഞ്ഞു. അതിൽ പിന്നീട് ഇങ്ങനെ വാർ ആ മഹാത്മാവിനെപ്പറ്റി ഞാൻ യാതൊന്നും കേൾക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല.

ഞാൻ കുറെ ദാശികൾ വീഞ്ഞുകുടിച്ചതുകൊണ്ടു സോഫായിൽ കിടന്നു ഉറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ടു സ്വപ്നമാണിതെല്ലാമെന്നു വായനക്കാർ വിചാരിയ്ക്കുമായിരിക്കാം. ഞാനും പക്ഷെ അതു സമ്മതിയ്ക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ചെവുട്രിയുടെ വക ഒരു കർപ്പു കേയിസം, ഞാൻ മുമ്പ് കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പൈപ്പും വി. ഗോവിന്ദഗുപ്ത മേൽവിലാസനോക്കി ചെവുട്രിക്കെന്ന് പുറത്തേഴുതിട്ടുള്ള രണ്ടു മൂന്നെഴുത്തുകൂടും ഏന്റെ കപ്പായക്കീശയിൽ വന്ന വഴിയേതാണെന്നു തുറന്നുണ്ടാക്കണം. ഇവ സ്വപ്നത്തിൽ എന്റെ കൈവശം വരാമൊ? വസ്തുക്കളെ കർട്കത്തുനിന്നും സ്വപ്നത്താൽ ആകുഷിജ്ഞപ്പെട്ട മഹാത്മാവിനേയ്ക്കു മാറാമെങ്കിൽ അതു മഹാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെക്കാൾ അതുകൂടാതെന്നു.

വി. എ. തോമാസ് ബി. എ. എൽ. ടി.

ഒരു കുത്തു.

പ്രേമ. നൂൽപരസമോടൊരപാടനാളയ്ക്കു നാമാകെ വാണിടമൊരിക്കലും ധർമ്മഗേഹം ശ്രീമാൻ ഭവാനപര. നായനയെപ്പട്ടത്തി സാമാന്യമെന്നു പരിണയത്തെ യുദ്ധവെന്നോ?

മുനം മുതൽക്കു ഹാഹ! നമ്മുടെ പൂവികന്മാർ തന്നെ ശ്രീയാൽ പാമപാവനമായ ഗേഹം

ഇന്നു നൂപാദനലപാം സുലമാക്കിവെക്കാം എന്നതരംഗമയി! താത്! സഹിജമെന്നോ.

ആരകതയായി വിലസും! പ്രിയതാത്! നാളേ നേരം പുലർന്നു പുറത്തു തിരികെ നന്നം ശ്രുതപമാനകുന്നപോലയികാണമെങ്ങെന്നേരത്തുമേശവശരീരകരീരമൊരാൽ.

കഷ്ടാഭവാനു മവാനിടയില്ല നമ്മൾ
 ക്ഷിപ്തം പെട്ടെന്ന് വ്യംപനയപ്പെടേണ്ട
 ദൃഷ്ട്യ നാകുപയോഗമു ക്കിലൊട്ടും
 നഷ്ടാവർത്തികയില്ല തുമാറുഗാത്രം.
 എ നിൽഭവാനമിതമംപ്രനയ പ്രസാദ
 മുന്നിച്ചിടുന്നകഥനെ നദിയൊക്കെയില്ല
 മന്നിങ്കലന്നിലധികം സുഖമാനരേന്ദ്രം
 തന്നിഷ്ട പുത്രകാർക്കിനാവ് ചുമാന്നിരിയ്ക്കാം.
 എന്നു വ്യംപ്രനയ വല്ലിപടർപ്പാൽ
 തന്നേഭവാൻ പാടിത്തുളയ തപ്പുണ്ട വിത്തം
 എന്നെന്നിനച്ചയി! ഭവാൻ നിജജീവിതത്തെ
 തന്നേയു മബലികഴിഞ്ഞു മൊഴിയ്ക്കയില്ല.
 കൂടിക്കഴിഞ്ഞ മനകാദികളെപ്പോലെ
 കോടിച്ചു മോടിയൊടുത്താനുവാക്കിയെ
 നോ
 തേടിത്തീരത്തെയെ പീടിച്ചതിനെക്കൊടുത്തു
 മേടിച്ചുകാമകനുകാമി നിയാകയോണാൻ.
 താളിൻകണക്കവെയിൽ കൊണ്ടു തളൻ
 കൊണ്ടെൻ
 വേളിയ്ക്കുവേണ്ടി വിഷമിച്ചു പലത്തു പാരം
 കേളിങ്ങു പാടിയമുഖേന ഭവാൻ മിനിത്താം
 നാളുകൽ വന്നവര പറ്റി സമിച്ചുകൂടാം.
 ഉല്ലാസമുള്ളതു വെടിഞ്ഞു ഭവാൻ "നിതോടെ
 യെല്ലാം സമിച്ചു മ"മെന്നു പറഞ്ഞു വാക്യം
 ചൊല്ലാവശ്യം വെടിയിൽ മിമിതമുഖം പാ
 ലെ
 വല്ലാതെ മൽക്കരമുഹന! തുളച്ചിടുന്നു.
 സൊമപ്രഭുക്കൾ മരുമങ്ങലണച്ചതെല്ലാം
 പ്രേമപ്രസന്നമവിടത്തു മൂലാഭവിനം
 ഹൃദയമുദിതം നിരാശതയസങ്കാര
 സ്മരണകണക്കു വേദനിടത്താന്നിഞ്ഞു.
 ഞാനും ഭവാൻ പണിയെടുത്തു വിതന്നു മന്ദ്രം
 ധീനത്തിലീശ്വര ചരഞ്ഞെ വരുത്തിടാണുൻ
 ഞാനല്ല യാജനക! ദിഗ്ഗഹപുത്രിയേങ്ങ-
 കാനൽ ശ്രമം സമചെയ്തി വരവതാണോ.

പാരമനസ്സിലൊക്കുകയെന്നതു ചു-
 നേരത്തു ജീവലകിയർക്കിടമായിട്ടു നോ
 ആരഗ്രാമം സ്ത്രീതരസം ചൊരിയുന്ന വാക്കിൻ
 സാരസ്വതയെ വെടിഞ്ഞിതമോകരോരം.
 ബാലസപഭാവതവെടിഞ്ഞിതു ഞാൻ വി-
 (വാമ
 കാലം കഴിഞ്ഞു പഴിവാക്കു ജനപാഞ്ഞു
 മാലന പാരമന സിദ്ധാ പാലമാനലജ്ജാ
 ജാലത്തിനാലയി! കന്നിഞ്ഞു ചുരുമുഖം ബു
 എന്നുള്ളമജ്ജനക! മന്ത്രിലില്ല പാടി-
 ത്ത നുള്ളകാമകുനിയാശ്രമിത്തുമെന്നോ
 ചിന്ന-കൃതാത്മതലവാനിതാകാണ്ടു പന-
 വെന്നുള്ളിവിന്നു സമത! കരുതുന്ന തുണ്ടാം.
 കൊണ്ടാടിയില്ല റിണയത്തിന്നു കീഴടങ്ങി
 കൊണ്ടാലതെൻ ജനകനും പ്രിയമായിരി-
 (സ്ത്രീ
 പണ്ടായിത്തേടിയ ശ്രമത്തിനെത്താൻ മി-
 (ത്തം
 രണ്ടാമതാമൊരു പനേകുപതത്തലല്ലോ.
 ചിന്താഭരമനസിമനത പള്ളുതുകേണ്ടോ
 സന്താപമാൻ മുഖമങ്ങിനകണ്ടുകൊണ്ടോ
 എന്താത! ഭൂമിയിലിരിപ്പതിലേറെപ്പ-
 തെന്താകിലും നരകലോക നിവാസമല്ലോ.
 താതൻ പാപാശം നന്തിൻ ശ്രമത്തിൽ
 സ്വാതന്ത്ര്യനന്ദനവരതെക്കഴിഞ്ഞു വാനും
 ആതകമേതു വിയലാതിനിത്താൻ ചു
 ഭൂതനെ വിട്ടു പാമാത്മപദം ഭേദിച്ചാൻ.
 ഹാ! നിസ്സുലപുളയമെന്നതു പോലെ വെ-
 രുപം നിൽകഴിഞ്ഞവലുതാ മജ്ജപ്രവാ-
 (മാൽ,
 വന്നിങ്കലല്ല വഴിനോക്കിയ കൂട്ടരെസ്സ-
 മാനിച്ചു മന്ത്രി പലരും തുണ ചെല്ലവെല്ലോ.
 പാരം സ്വദേശമിതമോളു വിദേശവസ്തു
 വാരത്തിലു ചെന്നു വിരക്തി വെളിപ്പെട്ട-
 (ത്തി

സാരജ്ഞൻനമുടയുവാക്കുതുടന്നുതിങ്ങി
നേരത്തുമെൻകരളിൽനിന്നൊഴിയുന്നതി-

(ല്ല-

ശ്രുതഭിശാസനസാമിപ്പൊരുടക്കിണാഥി-
കാരാജ്യദർശനമെന്തപരിരക്ഷചെയ്യാൻ
സ്റ്റാരാനുകൂൽമഭിക്ഷയെടുത്തുകൂടി-
സ്വാരാജ്യഹർദ്ദമധികംവിശദീകരിച്ചു.

ഈമട്ടുധർമ്മിച്ചലുനവരപകാര-
സാരത്വമുപകരണയുക്തമയുവാക്കു
കംസംസഭേശജനദിവൻവരണത്തിൽ
പ്രേമത്തൊടൊന്നെന്തെന്തെന്നിത്വരത്തി-

(പ്പാൻ.

കോട്ടമനസ്സിപരമംവിധമുള്ളജാതി-
ക്കുട്ടേധനാശകലനവിവാഹശത്വം
വാട്ടുവെടിഞ്ഞിവവെരുത്തുയരുന്നകാഴ്ച
നോട്ടംജനത്തിനിതിലെന്നിനിയുവരാ-

(യ്യാൻ.

സാനന്ദമിനലെന്നിശീഥിനിയിൽകിനാവി-
(ൽ

ഗാനസുധാമധുരമൻചവിയാസ്വദിച്ചു
ഞാനവ്യയ്യന്നയനിർമ്മയാകടാക്ഷ-
ശ്രീനൽകിട്ടുന്നരിയടുത്തയയങ്ങുകണ്ടു.

കൊണ്ടൊടിനനധൂരമാസവിലാനഭംഗി
കൊണ്ടൊട്ടമാമഹിതമായമഹാവിശേഷം
തണ്ടാർത്തൊഴുന്നനിമുചാരകരംകരഞ്ഞ
കൊണ്ടൊദരത്തൊടമമാടിവിളിച്ചിടുന്നു.

ലോകപ്രശസ്തരമിങ്ങിനെകാഴ്ചത്താന-
സ്തോകവ്യമഹാമഹ!കണ്ടുനട്ടങ്ങിയൊരാ
ഹാ!കഷ്ടമെന്നെടപിതാവിനെചേർവിരി-

(ത്തൊൽ

നകത്തിലുംനകേദിബർന്നിജ്ഞിജ്ഞം.

ദീക്ഷിച്ചമജ്ജനനിതൽജാരത്തിലിട്ടു
സൂക്ഷിച്ചവേദനസമിപ്പിഹവത്തുമാസം

ദാക്ഷിണ്യബുദ്ധിയെഴുമാമുഖപക്ഷത്തെ
വീക്ഷിച്ചിടാതൊരുമിനിട്ടസഹിജ്യമോത്താ-

(ൻ.

ഉന്നമൂകളിയൊടുസോദരസഞ്ചയത്തോ-
ടനാകിടാവിനുടെമാതിരിഞാൻവളൻ
വിന്നതപമേവേരവിട്ടുസുരാലയത്തിൽ
ചെന്നങ്ങുവാണിടകുഴയാവിധിയോഗമ-

(യ്യാ.

കാറുറണപ്പമിയലാത്തവിധത്തിലെ-
(ന്ന

പ്പോറുന്നതായകലധർമ്മത്തിനേയോ
രീറുന്നതാപമൊഴിയുപടിയങ്ങുമാദ-
മോറുന്നപൂർവ്വികയോവെടിയേണ്ടതീഞാ-

(ൻ.

തെല്ലിപ്രകാരമതിലോരതമസ്സഹൻ!
മല്ലിട്ടമൽകരളിനോടുഭയാവിഹീനം
സല്ലിപ്പശാന്തിയൊരുദിവ്യമാസ്സപിനീ-
ടല്ലിക്കലന്റെഓടയത്തിലുദിച്ചുചാഞ്ഞി.

ഇന്നുള്ളതൊന്നമിഹശാശ്വതമല്ലനന്ദന-
മെന്നുള്ളവസ്തുവമെന്നിജ്ഞമനസ്സിലായി
എന്നുവിനാശമിയലാത്തമഹാപദത്തിൽ
ചെന്നല്ലസിജ്ഞപതിനുള്ളിലാച്ചുപറന്നം.

ചാടട്ടെയോപുഴയിലൂടെക്കാടകത്തിയേല്പി-
ച്ചീടട്ടെയോവിഷരസംകുടയോഞാൻ
ഈടൊജീവിതമിതെങ്ങിനെഞാൻനശിപ്പി
ച്ചീടട്ടെനിത്യമനഃപദമാണിരിപ്പാൻ.

അല്ല!മഹാഗിഭഗവാനകളേബന്തെ
യല്ലാസപൂർവ്വിനിയാശ്രയജ്ഞനല്ല
ചൊല്ലാമുദമഹനന്ദഗ്രന്ഥയോടൊരി-
ലെല്ലാംകടന്നഥവടൻവിടിച്ചിടട്ടെ.

എന്നെന്നക്കഷ്ടലെഴുത്തുണ്ടീടുന്നങ്ങൾ-
തന്നെങ്ങിലുള്ളപുരുതാപമാദാദവേദി

എന്നെന്നമത്തേണർത്തൻ ഹൃദയാംബുജ-
 (ത്തിൽ)
 ചെന്നെത്തിയായതുപരംവിദമിച്ചിടട്ടെ.
 അല്പംപകൽപ്രചാരമാംപ്രണയത്തെ-
 (ടല്ലൽ)
 തെല്ലംവരതെതുണ ചയ്ത്താരുമൽപിതാ-
 (വേ!)
 ചൊല്ലുളളശാശ്വതപദസ്ഥിതിനേടവൻ
 (തൊൻ)
 ചെല്ലു നന്മാ! യജനവേളയടുത്തു നന്നേ.
 ആരാവയ്യു ബ്രമിഹൃഷ്ട പതാദി; സച്ച
 ഘോരാന്ധകാരനികരസ്ഥിമിതാനിശിഥം

പാരാകുപേസുപനമുദ്രിതമൊ നക്ഷി-
 ന്നാരാൽഭവാണാടിവരയാത്രപാഞ്ഞിടട്ടേ
 സരസപദമിദാ നീമൊനക്ഷിമ്പ് ഭവാന
 ക്കരളവിയെവിളിച്ഛാന്താത! മാ! താത.
 (ത!)
 ചിരമിനി നീവരഭവിപാദപദ്മേഭവാൻ
 (തൻ-)
 വരവിനെയനുവേലംകാത്തുകാത്തക്കിരി-
 (ശ്ലോ.)
 സ്നേഹമുതയെന്നബാലാ
 സ്നേഹമെഴുത്തായന ചമെഴുതിയമോ
 മോഹനഗാത്രമൊന്നൊ
 ദേഹംമോമ'മുനന്ദ! ന. കാളിൽ.
 മരുതുർ കയന്നാകരമനോൻ.

ദക്ഷയാഗം

ഭാഷാപ്രബന്ധം

(തുടർച്ച)

കല്യാത്മാവിപ്രകാരംത്രിപുരമരണനി-
 ഭൃത്യദക്ഷൻതദാനീ
 മുളളുറംകോപശാലീകരതലൂ പിശാ-
 പാംബു കൈക്കൊണ്ടശങ്കാ
 കല്യാണാവാർത്തമാണോപ്തഫലപരിഷ്കാ
 യജ്ഞഭാഗംനിനക്കി-
 ണ്ണില്ലാതെപോകയെന്നമുനിസദസിശവി
 ച്യത്വിതോഗാൽ. സ്വഗേഹം.
 ശ്രീനദികേശ്വരനമ്മക്കു നമ്മാളുദക്ഷേ
 മാനീസസഞ്ജകിലമ്പു മൂലപതപശാപം
 രോഷേണദൈവപരിവാരജനേമമാത്മാ
 പാഷണ്ഡ നാംപ്രതിശശാപമുതസ്സദാനീം.
 ഇത്ഥാമെത്തു നശാപപ്രതികരസമയേ
 സർവ്വസംഹാരമുറക്കൊ-
 ണ്ടുദ്യുക്തംക്ഷോഭയുക്തഭ്രുകടികടുട്ടൊ
 വാരയൻഭൂതലോകം

സൂതപദാക്ഷായണീന്താപുരഹരനമതു-
 ണ്ണിമെഴുന്നള്ളിനാൻപോ-
 ലദിഗ്നാതത്ര സാമാജികനിവരമനാ-
 മന്ത്രികൈലാസദൈവേ.
 വിശ്വസ്തകീർത്തികളും സമാപ്തവിധിനാസ
 ഹസ്തപരിചരം
 മെത്തിനോരുവരസ്ത്രമെത്രയുമുദഗ്ര-
 ചിത്രമഹിമോജപലാഃ
 അത്യാദാരമുനാനിലിമ്പസരിതോരിതം
 പെരിയസംഗമേ
 കല്പിതാവളതമജ്ജനാസുപരിതമള
 ഗുണിജനിജാലയാൻ.
 ശങ്കരോവിഭവാനുപേതൃരജതാചലം
 പ്രണയിനീംസതി-

മംഗനാതിലകമാദരേണമുദക

പുണന്നസുഖസാഗരേ
മുണിനോരളവിലുസൃക്ഷദൃത
കൃമഃശ്ചൈതന്യേനവം
തത്തിച്ചിപ്പനകംവിപുലർകല
തമ്പരാനകരുണാഞ്ചയഃ.

വിദ്വേഷമന്മാരനോടനിശ്ശാന്തലോനാ-
ളിതമംകുഴിഞ്ഞളവുകൾകളുപ്പിയാതാ
വിശ്വപ്രജാപതികളിൽപ്രഥിതാധിപത്വം
ദക്ഷിണഃചതുർവിദഗ്ദ്ധപരമാഭിഷേകം.

ആതുരോദയമേഖലസ്ഥപരശു
ദേവീവീധായാസ്ഥയാ
വാരാണീടി. നവാജഃപയമവം
ദക്ഷോമനീത്രാമണിഃ
ധിരാത്മാവിബുധവിവിപ്രനിവഹാ
നാഹുയുവാഭരണൈ
ത്താരോദയേജനാ ബ്രഹ്മസ്തിസവം
നാമപ്രകാശോത്തമം.

ലോകസ്വാമികൾചെന്നതില്ലിരിശ
ദേവോലി: തസപനമ
നാദകകുന്ദകകാമ്പിൽവിശ്വപരമിതേ
തസ്തിൻമഹാധംബരേ-
വൈകുണ്ഠാഞ്ചുസംഭവേതദിതരേ
സപ്തേവിചെന്നീടിനാർ
നാകാവാസികൾനോദോദിനിഭി-
സ്സാകംപ്രകാശോത്സുകാഃ.

തസ്തിൻകാലേകദാചിതകലിതമണിഗ
കാഞ്ചനനേളിമമേന്ദ്ര (നെ
സ്വച്ഛന്ദോരഭഃ പരിചിനൈടസതീ
ദേവിതാ: നാവസന്തീ
ഗച്ഛന്തീനാവിചാണൈസ്സ മദിവിചരവാ
മദ്യചാന്തനിലുളളാ
രിച്ഛാലാപേവിദ്. സ്വാമഹിതവിതുമഖം
കൈതുകൾദാവാഭാഷേ.

നാമാകാണേണമെസംപ്രതിവിത്രയജനം

കാഞ്ചനനമ്പർനല്ലാർ
മീതെസഭ്രൂയുപോകനിതുകനകവിമാ
നേഷ്ടചന്ദ്രാത്മകാണൈഃ
മോദാഭ്യ: തത്രസഭ്യപ്രിയതമഭവതാ
ചേ. നാമുഖ്യാലാപരത്തിൻ
പ്രാധാന്യപ്രേംഡകുഞ്ചാൻമനസിമമ
കൈതുകൾചല്ലവല്ലെൻ. (വിഭോ

ഭംഗ്യാഃ ചന്ദ്രാത്മകാണൈർമ്മമഗ്നിനികളും
ചോന്നവന്നീട്ടമല്ലാ
മംഗലൈര: ത്രസതേനന്ദനാപകനകാ
കല്പശിപ്പുഭിരാമഃ
ചെന്നാലൊന്നിച്ചുകാണാമവരമുദയേ
മാതൃലോകഞ്ചതസ്തിൻ
തും നോഭോഗേനയജ്ഞധപജമചിമുനിഭി
സ്സമൃദ്ധനാമൃമാനം.

ജാതാഭോഗവിഭേദി. നിരവടിയാട്ടചേ
ന്ധപരേതത്രഗതപാ
നാമാതാബ്രഹ്മസൃഷ്ടോമഹിതസദസിമൽ
പ്രഭവംകൂട്ടുവാൻ
എതാസ്സോമാതിഭാരസ്തുകചകലശി
രംസന്ധംപൂണ്മതിനം
മീതെമീതെതഴസ്സുനി: തുമനസിക്താ
വാരി: ധകൈതുകമേ.

ആഹുരിചെയ്തതില്ലെങ്കിലുമഴകെട്ടചെ
ല്ലേണമല്ലാഹുത്രണം
ഗേരേചെല്ലാമിതെല്ലാചരമിതിനോ
ല്ലിപ്പകല്പ്യാഭ്യമേ! (രുകി
ലോകനാനാമകേരമാപ്രതിതിരമന
സ്സോമമുണ്ടെങ്കിലേമാ (സി
മാകാംക്ഷമദ്യപുരിപ്പിതീനോരകരണാ
ജംഭതാംതമ്പരാദന!

വായുനനയകൃത്യവശാദിതികാമിനീനാം
ദാക്ഷായീണിപ്രതിജ്ഞാദിനാകധനപാ
യോഗ്യംതുലോമിതവഗ്രാമമെങ്കിലുംകേ.
ചോഷാവിധൗസുദുവിസങ്കടമുണ്ടെന്നും.

വിദേഷാതവതാനന്ദദൃഷ്ടിതേ

നമമേക്കുറിപ്പോറാധു

സത്രേവിശ്വസ്യജാതദിയവചനം

മുശോധിച്ചിലയോ

മദ്ധ്യേതത്രഗതാമമപ്രിയതമാം

മാനിയ്യയില്ലെന്നു

പുത്രീതപാമപിസത്യമിദുവദനേ

ദക്ഷോദരാത്മാഗ്രനീ.

നന്നായ്നാനംകെടക്കുപുനരവനധികാ

ദേഷണാമേദരാത്മാ

നീണ്ണിതഞ്ചീവനാഥേസഭയിലൊരുസുഖ-

ക്കേടമെത്തിടമല്ലോ

എന്നുനല്ലൊന്നിതല്ലനിനവിതുപദയ

തസ്യദിപ്പാക്കാരോണേ

മുന്നത്തൊന്നെതദണ്ണിച്ചിലസദസിസ-

വ്യാംകുലിച്ചിങ്ങുപൊന്നു.

വിദേഷാതവതാനന്ദദൃഷ്ടിതേ
നത്യന്തശ്ചൈവനമെന്നതിന്മേലാകാശീ
സത്യാതദീയകടാകപരിഭൂതിയേക്കാൾ
മുശോധിച്ചുപുനരാമല്ലെന്നുതമല്ലോ.

ബാലേനമോദദക്ഷൻപലതരമപകാ-

രങ്ങൾചെയ്തിടിനാലും

ചേലന്തിട്ടാമുതപാദവിലമചിസ-

മിത്തുന്നതേവനുകൂട.

കേളനാലാവാളാതൽപരിസാലവിച

ല്ലെന്നുവേണ്ടിലെചന്നാൽ

നീലാക്ഷിമാലികേനല്ലതുകിടവിചരാ-

വല്ലഭേതീത്തുചാല്ലാം.

ശുതപാഗിരംതാമമരോഷമുൾക്കൊ-

ണ്ടുത്ഥായദേവിനിജത്തുരക്കാൽ

അത്യാകുലാബാധമുഖാവിലാക്ഷീ

വക്ത്രാംബുജംതാഴ്ന്നിരുമോദദീനാ.

ചിത്തോഭവേദമവലാക്രമിച്ചുപിയായാ-

സ്തൂഷ്ണിംബദ്രവവിമനാഭേവാർചിനാകി

സാലപിചതാകരിതരവൊടുമെന്തമുദാം

നീത്യാദിവന്ദ്യവനാൽപ്രയയച്ചുഭവാനി.

(തുടരും)

വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങൾ

(അവയുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും)

ലമണേഡ്, സോഡ, മുതലായ പാ
നീയങ്ങൾ നാം ഇക്കാലത്തു ധാരാളം കാ
ണുകയും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട
ല്ലോ. ദഹനക്ഷയത്തിന്നു സോഡാപാനി
യം ഉപയോഗിയ്ക്കുവാൻ വൈദ്യന്മാർ അ
ഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. വേനൽക്കാലത്ത് ഉ
ഷ്ണശമനത്തിനായി തണുപ്പുള്ളതും വായു

സങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങൾ നാം ആവ
ശ്യപ്പെടുന്നു. പോരെങ്കിൽ സുഖസ്ഥാനത്തി
ന്നാറി നാം വേനൽക്കാലത്ത് പല പ്ര
സിദ്ധപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളിലും പോയി കുളിച്ചു
താമസിയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇപ്രകാരം വായുസങ്കീ
ർണ്ണമായ പാനീയങ്ങൾക്കു പലപ്രകാരത്തി
ലും പ്രസിദ്ധിയും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചിരി

യ്ക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, അവയുടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രത്തെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു അനുചിതമായിരിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ സ്വാഭാവിക ഉറവുകളിലെയും (Springs) ചെള്ളത്തിൽ അംഗാരാമ്ലം (Carbonic acid gas) ഉതലായ പലവിധ വാതകങ്ങളും പലമാതിരിയുള്ള ഉപ്പുകളും ധാരാളം കൂടിക്കലർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവസംഗതി ഏറെക്കുറെ ഏകദേശബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഭൂമിയിലുള്ള അതിതീർന്നുവരുന്ന ചൂടുകാര്യം, ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിലുള്ള പല പതനങ്ങളിൽ കൂടിയും പൊങ്ങിവരുന്ന ഉറവുകൾ ഭാരോപതനങ്ങളിലും അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്ന ചൈത്യതശക്തിയാൽ ചൂടപിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാകുന്നു ഇപ്രകാരം ഉപ്പുരസം ധാരാളമായി കൂടിക്കലർന്നുവരുന്ന ഇടയാകുന്നത്. നാം കാണുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ പലവിധ ലോഹങ്ങളും ഭൂമിയുടെ അന്തർഗതത്തിൽ അവകളുടെ അപൂർണ്ണസ്ഥിതിയിരിക്കുന്നതിനെയൊക്കുന്നു ഇവിടെ ഉപ്പായിട്ടു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു വായനക്കാർ പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം പലവിധ ലോഹങ്ങളുടെയും സങ്കീർണ്ണതാൽ ഈവക ഉറവുകൾക്കു ചൈത്യസംഭവമായി ഒരു പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകാരണത്താലാണ്, ചില പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ഉറവുകളിലെ ചെള്ളം ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു ചൈത്യന്മാർ ചികിത്സയിലിരിക്കുന്ന ദീനക്കാരോട് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ, പ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, ഇറ്റലി, സ്വീഡൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടു്. ഇന്ത്യ രാജ്യത്തിൽ ത.മു.പണ്ണിനദി, കോർട്ടാലം

വെള്ളച്ചാട്ടം മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ കൊച്ചിരാജ്യത്തിലുള്ള ആലുവാപ്പുഴ, ചാലക്കുടിപ്പുഴ, മുതലായ നദികൾക്കും, ഈ കാരണത്താലാണ് പ്രസിദ്ധി കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ദാരിദ്ര്യത്തും, ദീനത്തിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടും മറ്റും അകലസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി കളിച്ചു രാമനിയ്ക്കണമെന്നുള്ള ചൈത്യക്കാർക്കു് അഭിപ്രായം സ്വീകരിപ്പാനും നിരോധനവും എല്ലാ ദീനക്കാരും സാധിച്ചുവെന്നു വരികയില്ല. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് ഈ വക സ്വാഭാവികമായ ഉറവുവെള്ളങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങൾക്കു യാതൊരു ഭംഗവും വരാത്തവിധത്തിൽ മനുഷ്യപുരുഷന്മാർ അതുകൂടാ സമൃദ്ധമായ വെള്ളങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ, അന്യരേജ്യത്തു പോയി താമസിക്കുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽനിന്നു ദീനക്കാരെ ഒഴിവാക്കി അവരെ അർദ്ധവരയുടെ വീടുകളിൽതന്നെ കിടത്തി ചികിത്സിക്കുവാൻ സാധിക്കുമല്ലോ. ഈ ഒരുലോചനയാണ് വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഉദ്യമത്തിലേയ്ക്കു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

അംഗാരാമ്ലവായു കണ്ടുപിടിച്ചു് അതിന്റെ പ്രകൃതിയെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടാണ് പ്രസ്തുതപാനീയങ്ങൾ നിമിത്തുവാൻ സാധിച്ചതു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അംഗാരാമ്ലവായുവിന്റെ സങ്കീർണ്ണതാലാണ് ചില പ്രത്യേക ഉറവുവെള്ളങ്ങൾക്കു ഗുണം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ലത്തച്ചണ്ണാമ്പു് എന്നു പറയുന്ന ചോക്കിലും കടുകുകളിലും അംഗാരാമ്ലവായു ധാരാളമുണ്ടെന്നു പരസ്പരം സമ്മതിക്കുന്ന മഹാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ശിശുനായ 'ലാൻഫെൽമൊണ്ട്' എന്നും കൂടി പതിനാറുനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിൽ കണ്ടുപിടിയ്ക്കപ്പെട്ടതായി. അതിനാശേഷം, കൽക്കരി കത്തിയ്ക്കുക, അഗ്നിപശുതങ്ങളുടെ ചെട്രത്, ശാസോശ്വാസം ചെയ്യുക, വൃക്കങ്ങളും ചെടികളും വളർത്തുക, മുതലായവയിൽനിന്നും ഈ വായു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു മനസ്സിലാക്കി, മാർബിൾകല്ലിലും ചോക്കിലും ഈ വായു ഉണ്ടെന്നു 1756-ൽ 'പ്രൊഫസർ ബ്ലാക്ക്' എന്ന വിദഗ്ദ്ധൻ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുകയും, ചോക്കിൽനിന്നു മുട്ടുകൊണ്ട് ഈ വായുവിന്റെ പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ 'ബ്ലാക്ക്' എന്ന വിദഗ്ദ്ധൻ ദ്രാവകംകൊണ്ടു ചോക്കിനെ പല ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചു വളരെ എളുപ്പത്തിൽ ഈ വായു ഉണ്ടാക്കി. അഗ്നിശാസ്ത്രവായു വെള്ളത്തിൽ കൂടിച്ചേരുന്നതാണെന്നും അതിന്റെ ശക്തി ലോഹങ്ങളെക്കൂടി വെള്ളത്തിൽ അടിച്ചു ചേർക്കാൻ മതിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നും, ഈ വായുവിന്റെ വെള്ളത്തിലുള്ള കൂടിച്ചേർപ്പ് ചലനംകൊണ്ടു അധികരിയ്ക്കുന്നതാണെന്നും, 'ഡോക്ടർ പ്രിസ്റ്റലി' എന്നൊരാൾ പത്തുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ ഉദാഹരണസമീപം അനുഭവപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

ഇതെല്ലാം കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നതിനുശേഷമെന്ന, ചില പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഉറവുകളിലെ വെള്ളത്തിനു സാമ്യമായ വെള്ളം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ചിലർ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ആ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം നിഷ്പ്രയോജനമായി പരിണമിച്ചതേയുള്ളൂ. ഈ ശ്രമങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു സാധനം മാത്രമേ ചോരയെ വന്നുള്ളൂ. അതാണെന്നു മനസ്സിലായാൽ മാത്രമേ ശുദ്ധ ഫലവത്താകുമുള്ളൂ. 'ജിനി' 'ഫോവാർഡ്' എന്നു രണ്ടു ബ്രി

ട്ടീഷ് അപ്പോത്തിക്കരിമാർ, അധികം കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു തരം ഉറവുവെള്ളത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു 1685-ൽ ഗവണ്മെന്റ് അനുമതി വാങ്ങുകയുണ്ടായി. പ്രബുദ്ധനായ 'ട്രിഫ്സെക്ക്' എന്ന രസതന്ത്രജ്ഞൻ, എന്ത് ഉറവുവെള്ളത്തിന്റെ സാമ്യത്തിലുള്ള വെള്ളവും താൻ ഉണ്ടാക്കി വിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു 1692-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പക്ഷെ, ഇവക വെള്ളങ്ങളെല്ലാം വായു കൂടിച്ചേർന്നതല്ലായിരുന്നു. 1695-ൽ സോഡാപാനിയം ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ അഗ്നിശാസ്ത്രവായു ചേർക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അക്കലത്തു കണ്ടുപിടിച്ചു തിരിച്ചറിയുന്നതുകൊണ്ട്, അതിലേക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ദ്രാവകപ്പെടിക്കളല്ലാ; അതിനനുചോരയെ അടിയിൽ ഉറവായി കിടയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്.

അതിൽപിന്നെ, 'ഡോക്ടർ പ്രിസ്റ്റലി'യുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച്, അഗ്നിശാസ്ത്രവായു പ്രത്യേകമായുണ്ടാക്കി, വായു ചേർക്കേണ്ടതായ വെള്ളത്തിലേക്ക് അതിനെ ഒരു കഴൽവഴിയായി കൊണ്ടുവരിച്ചു, ചലനം കൊണ്ടു വെള്ളവും വായുവും തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇവയ്ക്കു ചില ശ്രമങ്ങൾ എന്താണെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ വെള്ളം യന്ത്രശാസ്ത്രത്താൽ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു മുഴുവനായില്ല. 1783-ൽ "കോഡോറി" എന്നൊരാൾ നിർമ്മിച്ച യന്ത്രത്താലാണ് വെള്ളവും വായുവും കൂടി തൃപ്തികരമായ വണ്ണം കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ സാധിച്ചത്. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നാമതായി വായു നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള പാത്രമാണുള്ളത്. അതിൽ കൂടി ഒരു കഴൽ പുറപ്പെട്ട് അടുത്തുള്ള ഒരു വലിയ പാത്രത്തിൽ ചെന്നു അവസാനി

ക്കുന്നു. ഈ പാത്രത്തിലാണ് വായുചക്ഷു വാനുള്ള വെള്ളം വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ പാത്രത്തിൽ നമ്മൾ തയ്യിൽകലക്കുന്ന കട കോൽ മാതിരി ഒരു സാധനം പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് എല്ലാവർക്കും തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. വെള്ളം വെച്ചിട്ടുള്ള പാത്രത്തിന്റെ അടിയിൽ കൂടിയാണ് വായു കടക്കുവാനുള്ള കഴൽ പോകുന്നത്. ഇപ്രകാരം വായു വെള്ളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴത്തേക്കും വെള്ളം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഏതാനും ഭാഗം വായു അതിൽ കൂടിച്ചേരും. വായു വെള്ളത്തിലേക്ക് ബലമായി തള്ളിപ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനു വീക്ഷകയും ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു രബ്ബർ സഞ്ചി ഇതിന്റെ ഇടയ്ക്കു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രബ്ബർ സഞ്ചിയുടെ സാദാവികമായ ചുരുങ്ങൽ കാരണം വായു ബലമായി വെള്ളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

ഇതിനുശേഷം കാരോരുത്തരുടെ വകയായി ചാരോ യന്ത്രങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിപ്പോട്ടു തുടങ്ങി. പക്ഷെ ഇവകളൊന്നും പാനീയങ്ങൾ അധികമായി ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഉപയോഗപ്പെട്ടില്ല. 1750-മുതൽ തുടങ്ങിയ യന്ത്രനിർമ്മാണങ്ങൾ അവസാനത്തിൽ തൃപ്തികരമാവുന്ന പരണമിച്ചു. വായു നിർമ്മാണത്തിനു ഈയംകൊണ്ടുള്ള പാത്രം ഡോക്ടർപ്രീസ്റ്റ്ലി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുകയും “ലവോസിയർ” എന്നൊരാൾ വെള്ളത്തിലേക്ക് വായു ചാമ്പിക്കുയറുന്നതിനുള്ള യന്ത്രംകണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. അംഗാരാദ്യവായു കലർന്നിരിക്കുന്ന ചോക്ക് മുതലായ സാധനങ്ങളിൽനിന്നു വായുവെ വേർപെടുത്തുമ്പോൾ അതിലുണ്ടാകാവുന്ന അശുഭകളെ കഴിക്കിക്കളഞ്ഞ ശുദ്ധിച്ചെയ്യുന്നതിനായി “മാക്ഡ്” എന്ന രസതന്ത്രത്തെ

നും വായു ശുദ്ധിച്ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായവും അതിനുള്ള യന്ത്രവും കണ്ടുപിടിച്ചു. പിന്നീട്, ആവിയന്ത്ര നിർമ്മാതാവായ “ജെയിംസ് വാട്ട്” എന്ന വിദഗ്ദ്ധൻ നിർമ്മിച്ച യന്ത്രവും മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പല ചില്ലായന്ത്രങ്ങളും കൂടിച്ചേർത്താണ് “നിക്കൽപാൾ” എന്ന മഹാൻ 1797-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട “ജിനിവ്” യന്ത്രം ഉണ്ടാക്കിയതു. വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങളുടെ പേർപ്പിക്കുവാൻ ആദ്യമായുണ്ടായ ഈ യന്ത്രത്താൽ സിദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇതിന് പ്രസിദ്ധിയും പ്രാധാന്യവും കിട്ടിയതും, ഈ തരത്തിൽ ലോകത്തിലുള്ള മഹാറല്ലാ യന്ത്രങ്ങളുടെയും പിന്മുദ്ര സ്ഥാനം വഹിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവിടെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ പടത്തിൽനിന്ന് ഇതിന്റെ ഏകദേശം സ്വഭാവം നേർപ്പിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഈ യന്ത്രനിർമ്മാണം ഈ വിഷയത്തിൽ വൈദ്യന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ശുഷ്കാന്തിയെ ഉണർത്തുകയും, സ്വഭാവവികമായ ഉറപ്പുവെള്ളങ്ങൾക്കു സമമായ ശക്തിയോടുകൂടി നിർമ്മിക്കുന്ന വെള്ളങ്ങൾകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ ദീനക്കാർക്കും സിദ്ധിക്കാവുന്ന അപരിമിതമായ ഗുണനാട്കഷണത്തുപറ്റി അവർ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, വൈദ്യസംഘത്തിൽനിന്നും ഇതിനു രക്ഷാധികാരികൾ ധാരാളമുണ്ടാവുകയും, തന്മൂലം ഈ പ്രവസായത്തിന് ഒരു പുതിയജീവൻ വീഴുകയും ചെയ്തു. 1802-ൽ മുമ്പുപ്രസ്താവിച്ച “നിക്കൽപാൾ”, “ഫാർമിക്സ്” എന്നൊരാളുമായി പങ്കുചേർന്നു, ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ ബക്കിങ്ഹാംതെരുവിൽ ഒരു സ്ഥലം ഏല്പാടുകയും, അവിടെ ഉറപ്പുവെള്ളങ്ങളും കളിസ്ഥലങ്ങളും ദീനക്കാർക്കു തരം സിദ്ധുവാൻ വേണ്ടുന്ന സകലസൗകര്യങ്ങളും ഏല്പാടിൽ വെള്ളത്തുകയും ചെയ്തു. ഇവിടെ

എല്ലാത്തരം വെള്ളങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി വാനിരുന്ന എങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ടവ “സോൾട്ട് സോൾട്ട്” (ജർമ്മനിയിൽ “സോൾട്ട് സോൾട്ട്” എന്ന സ്ഥലത്തുകിട്ടുന്ന വെള്ളം) സോഡാ പാനീയവും ആയിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം, ലോഹസന്നിഭവും വായുസങ്കീർണ്ണമായ വെള്ളങ്ങളുടെ ആവേശം കൂടേണ അധികരിച്ചുവന്നുതടങ്ങിയ തോടുകൂടി യന്ത്രനിർമ്മാണങ്ങളും കൂടുതലായിത്തുടങ്ങി. യോഗ്യനായ പല എഞ്ചിനീയർമാരും അവരുടെ പ്രബലമായ ശ്രദ്ധയെ യന്ത്ര നിർമ്മാണത്തിലേക്ക് വിനിയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. 1810-ൽ “ഡോബി” എന്നൊരു മഹാനാണ് ആദ്യമായി യന്ത്രപരിഷ്കാരം ചെയ്തത്. ഈ പരിഷ്കൃത യന്ത്രങ്ങൾ മണിക്കൂറിൽ ഇരേറുകപ്പകുതി വീതം നിറച്ചുവന്നിരുന്നു. അതിനുശേഷം മണിക്കൂറിൽ മൂന്നുകപ്പകുതി വീതം നിറക്കാവുന്നവയും പരിഷ്കാരം വരുത്തി. എങ്കിലും, വായുകൂടിച്ചേരുന്ന എല്ലാകപ്പകുതിയും ഒരുപോലെയാക്കിയില്ല. ഈ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന് വളരെ പ്രയത്നം ചെയ്തെങ്കിലും ഈ യന്ത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന കാലംവരെ ഈ ദൃഷ്ടാന്തം തെരമില്ലെന്നാണ് ഒടുവിൽ ഓഗസ്റ്റ് പ്രെസ്റ്റർ. 1819-ൽ പ്രസിദ്ധ എഞ്ചിനീയറായ “ബ്രാഡ്” ഒരു യന്ത്രം നിർമ്മിക്കുകയും അതുവുമായി ഈ പ്രവസായം ഒരു പ്രധാന നിലയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ യന്ത്രങ്ങൾ വാറ്റവും വെള്ളവും കൂടി ഒന്നായി തള്ളപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകാരണം കപ്പി നിറയ്ക്കേണ്ട സകലതും ഒഴിയാതെ വന്നു. പക്ഷെ, ഈ കാലത്തിൽ, നിറക്കേണ്ടുന്ന ദാരുണ കപ്പലിലും ദ്രാവകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയെക്കൂടി പ്രത്യേകമായി നിറക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നീട് വായു ചേർന്നവയെക്കൂടി യന്ത്രം മുഖേന നിറക്കുകയാണ് ചെയ്തുവന്നിരുന്നത്. സോഡാ പാനീയത്തിന് സോഡിയം ബൈകാർബണേറ്റും (Sodium Bicarbonate) ടാർ

ടാറിക് ദ്രാവകവും (Tartaric acid) ആണ് ചേർത്തുവന്നത്. ലമണേഡിന് സോഡിയം ബൈകാർബണേറ്റും ടാർടാറിക് ദ്രാവകവും പഞ്ചസാരയും ചെറുനാരങ്ങാസത്തുമാണ് ചേർക്കേണ്ടത്.

വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ആദ്യമായി വേഗതയും, പിന്നീട് വേഗതയിലും കപ്പി നിറക്കുന്നതിലും പരിഷ്കാരവും വരുത്തിച്ചുവന്നു. ഒരിക്കൽ കെടേച്ച് അടപ്പുകയായിരുന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. അതുതന്നെയും കയ്യെടുക്കാൻ അടപ്പ് ഇടുവാനിരുന്നത്. പിന്നീട് യന്ത്രം മുഖേന അടപ്പ് ഇടുതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അടപ്പ് ഇടുന്ന കാര്യത്തിൽ വേഗതയും സൗകര്യവും കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പരിശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സ്റ്റിക്കർ ഉണ്ടാകാൻ ഉണ്ടായത്. കപ്പിയുടെ മുഖത്തുള്ള ഇന്ത്യൻ ബർ ചട്ടയത്തിന്മേൽ സ്റ്റിക്കർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ് ചേർന്നുകാരണം വായു ലോംപോലും പുറത്തുപോകുന്നില്ല. കപ്പിയുടെ അകത്തുള്ള വായുവിന്റെ ശക്തി കൊണ്ടു ഈ ഉണ്ട കപ്പിയുടെ മുഖത്തുവന്നു തടഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനുശേഷം പ്രവത്തിയിൽ കറക്കുകിട്ടി ശുചിപര്യത്താൽ തിന്നാതിട്ട് സ്ക്രൂസ്റ്റാപ്പർ എന്നൊരു സമ്പ്രദായം കണ്ടുപിടിച്ചു. കപ്പിയുടെ കഴുത്തിലുള്ള ഒരു സ്ക്രൂ അമർത്തിയാൽ വായു പുറത്തേക്ക് പോകുകയും സ്റ്റിക്കർ ഉണ്ടാക്കിപ്പോട്ടു വീഴുകയും ചെയ്യും. ഈ സമ്പ്രദായം കൊണ്ട് അധികം സൗകര്യം സിദ്ധിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, ഉണ്ട കിഴോട്ടു ബലമായി തള്ളപ്പെടുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന പല ആപത്തുകളേയും തടയുന്നതിനും കാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ സമ്പ്രദായം ഇവിടങ്ങളിൽ അധികമായി കണ്ടുവന്നില്ല. മദിരാശി മുതലായ വലിയ പട്ടണങ്ങളിലാണ് ഇത് സാധാരണയായി കാണപ്പെടുന്നത്. എന്നുമാത്രമല്ല വളരെ വിലവിലിട്ടുള്ള പ്രധാന്യമേറിയതുമായ വെള്ളങ്ങൾ നിറച്ചുവന്ന കപ്പികൾക്കു മാത്രമേ

ഈ സമ്പ്രദായം ഏറ്റെടുത്തുനടക്കി ഇപ്പോൾ കേരള പാർലിമെൻ്റ് നിർമ്മാണത്തിനും ഭാരതരത്നം യന്ത്രമാണപയോഗിച്ചുവരുന്നതു.

1826 മുതൽ ലമണേഡ് ഒരു പ്രധാന പാർലിമെൻ്ററി പാർലിമെൻ്റ് 'ബ്രെട്ടസ്' എന്ന പട്ടണത്തിലെ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ പലവിധ പഴങ്ങളിൽനിന്നും ഭാരതരത്നം മധുരപാൻിയങ്ങളെ അടയാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ത്യരാജ്യത്തിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും വീടുകളിൽ ലമണേഡ് ഉണ്ടാക്കി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളമെടുത്തു കുറെ ചെറുനാരങ്ങനീരും പഞ്ചസാരയും ചേർത്ത് ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതു സാധാരണയായിരുന്നു. വേനൽകാലത്ത് ഇപ്പോഴും ഈ തരത്തിൽ പലരും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. കുറച്ചുകാലങ്ങളായിട്ട്, ബീർ, വീഞ്ഞ് മുതലായവകളിലും വായു കലർത്തിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ വിധത്തിലുള്ള പാർലിമെൻ്റ് ഉണ്ടാക്കി കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവരുടെ മേൽ നായുടെ അധികൃത കപ്പികളിന്മേൽ കാണുന്ന കഠിനതകളിൽനിന്ന് ആർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. പലകച്ചവടക്കാരും അപ്പോഴായി പൊട്ടിപ്പൊട്ടിപ്പട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സാമാന്യത്തിന്റെ ഗുണത്തിലും വിലയിലും വ്യത്യാസംകൂടാതെ പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽതന്നെ നിലനിൽക്കുകയുണ്ടായോവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു സ്റ്റേറ്റ്സർകമ്പിനിക്കാർക്കുമാത്രമാണ്. ആദ്യകാലത്തെ മത്സരകച്ചവടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കപ്പികൾ ഒഴുക്കുപോയിയിട്ടുള്ളവയായിരുന്നു. ഭാരത കപ്പികളിലും ഉടമസ്ഥന്റെ പേര് എഴുതി പരിചിതം. കപ്പികൾക്ക് വിലചുമത്തിയിരുന്ന കാലംവരെ ഈ സമ്പ്രദായം ശ്രേയസ്കരമായിരുന്നു. മത്സരം പലിച്ചതോടുകൂടി ചില കച്ചവടക്കാർ പ്രചാരത്തിനുവേണ്ടി കപ്പികൾക്ക് വിലചുമത്താതിരുന്നപ്പോൾ, ഭാരതകപ്പികൾ വാങ്ങുന്നതിലും അപരവരുടെ കച്ചവടമുദ്ര കൂട്ടിച്ചേർത്തു വാങ്ങേണ്ടതായ ആവശ്യം നേരിട്ടു. മത്സരം

പലിക്കുറവായും അന്യേന്യം തോൽപ്പിക്കുവാനുള്ള വഴിനോക്കുന്നതു സാധാരണയായിരുന്നു. അപരവരുടെ കപ്പികൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും ഈ സമ്പ്രദായം ഉപയോഗപ്പെട്ടുവന്നു. ഇപ്രകാരം ക്രമേണ പരിഷ്കരിച്ച് ഇപ്പോൾ ഈ തരം വെള്ളങ്ങൾ എവിടെയും എത്രയുണ്ടെന്നതിലും സമ്പ്രദായത്തിലും കിട്ടി വരുന്നുണ്ട്.

ഈ ഉപന്യാസം ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നപോലെ തൃപ്തികരമായില്ലെങ്കിലും, സാധാരണ ഉറപ്പുവെള്ളങ്ങളെ അനുകരിച്ച് വൈദ്യസംരംഭനാത്മക ഫലങ്ങളോടുകൂടിയ വെള്ളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമമാണ് വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാർലിമെൻ്റ് ഉരുവുസ്ഥാനമെന്ന് മനസ്സിലാക്കത്തക്കവിധം വിശദമായ ഒരു ചരിത്രം ഇവിടെ പ്രസ്ഥാവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. കച്ചവടനിലയിൽ ഇപ്പോൾ ഈ വ്യവസായം മഹാനാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെതന്നെ, ലാഘവപാർലിമെൻ്റ് ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ മിക്കജനങ്ങൾക്കുമുള്ള ആസക്തിയെ ഒരു കാലത്തു ഇത് തീരെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുമെന്നും ഇലുമായി വിസ്താപിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വക പാർലിമെൻ്റ് ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചില രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാനുള്ളപ്പോഴുണ്ടെന്ന് ചിലപ്പോൾ മേൽമാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതുകൾ സകലരോഗങ്ങളെയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതാണെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. 'ഒരു തൊഴിലിലിരിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ ഒരിക്കലും യോജിക്കയില്ല' എന്നുള്ള പ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സമാധാനിക്കുകയാണ് ഉത്തമമെന്നാണ് ഏറ്റക്കുറച്ചൊന്നു സുഖമില്ലെന്ന് തോന്നുന്നവർ ഉപയോഗിക്കേണ്ട. എങ്ങിനെയായാലും, ലാഘവപാർലിമെൻ്റ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് ഏതുവൈദ്യനും അഭിപ്രായപ്പെടാതിരിക്കയില്ല, നിശ്ചയംതന്നെ.

ഇ. ആർ. മേനോൻ.

प्रविवत्सोरामन्त्रणम्.

—:0:—

- जननी जठरे यदा तु मामवहत् पापिनमाक्षदौहृदा
ततआदि गतं सुदूरतः सुखमस्या मनसस्तनोरपि ॥ १ ॥
- अतिवत्सलयानया पुरा सुविनीतो गतदुष्टशीलकः ।
तरुणत्वमवापमीदृशं जनयित्र्याः सुमनोरथैः सह ॥ २ ॥
- “प्रथमो मम सन्तुरादराज्जरां मां परिरक्षिता दृढम्” ।
अतिदाहयतीति वासरान् सततं बद्धमनोरथैव सा ॥ ३ ॥
- अनया मयि बध्यते चिरान्महदाशाः सुमं सुतेऽग्रजे ।
अहमप्यतितत्परोऽभवं सफलीकर्तुमिदं स्वकर्मभिः ॥ ४ ॥
- अधुना विफलीकरोति तत् प्रहरन् मर्मणि दारुणो विधिः ।
यदयं मम जीवितद्रुमो घृणजग्धो वत! नङ्क्ष्यति द्रुतम् ॥ ५ ॥
- अयि, मातरस्त्रौ तवात्मजो विधिना हन्त! कृतोऽतिदुष्कृती ।
अनुभूतवतीहि यत्कृते भवती दुःखगणं विना फलम् ॥ ६ ॥
- अयमञ्जलिरिष्टपुत्रके, सुकृतघ्नस्य तवात्मजन्मनः ।
सुतवत्तलतोचितां न ते वितरीतुं प्रभुरस्मि निष्कृतिम् ॥ ७ ॥
- अयि मातृसहोदराश्विरादतिपापेन मया स्थ बञ्चिताः ।
विफलीक्रियते मनोरथः समया यो भवताम् ॥ ८ ॥
- जननीं भवतोऽपि वत्सलान् स्वकृतैर्दुश्चरितैर्भयंकरैः ।
अपरानपि हन्त ! बान्धवान् शुचमत्यन्तमलम्भयं पुरा ॥ ९ ॥
- कृपयानुग्रहीत उच्चकैः शिशुभावे कृतमन्तुरप्यहम् ।
“भवितोपरि साधुरेष” इत्ययि, युष्माभिरहो ! तितिष्ठुभिः ॥ १० ॥
- अधुना विधिना दुरात्मना क्रियते तन्निखिलं हि निष्फलम् ।
अपराधशतं मया कृतं कृपया क्षाम्यत बध्यतेऽञ्जलिः ॥ ११ ॥

जननीं सहजं च मातुला निदधे भारतया भवत्स्वहम् ।
करुणाकणिकोदियादिमौ परिपातुं भवतां हृदन्तरे ॥ १२ ॥

यस्योत्सङ्गे कलितविविधक्रीडनं वृद्धिमापं
येनाध्याप्ये शिशुजनमनोदुर्गहाण्यक्षराणि
यो वा दुष्टं व्यनयदपि मां वत्सलो बालभावे
पादाम्भोजे नतिततिरियं तस्य मे मातुलस्य ॥ १३ ॥

अयमग्रज, वञ्चकप्रभुर्भवतः स्वीकृतवह्नुग्रहः
सहजस्त्व दुर्विधेर्गतो वशमेतत् कथयत्यरुन्तुदम् ॥ १४ ॥

निजचिन्तितसूचिकां पुरा भवते प्राहिणवं हि पत्रिकाम् ।
कुरुतेऽद्य तथैव तां विधिः क्रियतां बुद्धिरनुग्रहाय मे ॥ १५ ॥

जननी मम शोच्यतां गता परिरक्षया भवतापि सादरम् ।
अनुजोऽपि शिशुर्यथापुरं क्रियतां पात्रमनुग्रहस्य ते ॥ १६ ॥

अयि, सोदर, वत्सलोऽप्यहं त्वयि, मातर्यतिभक्तिमानपि ।
जननीसहितं विहाय याम्भ्यवशस्त्वां हतदैवपीडितः ॥ १७ ॥

कुरु सज्जनतादृते रतिं पथि, भक्तिं भज मातरि स्थिराम् ।
उपशुद्धस्य सुखान्यगार्वितः स्मर मां चापि कदापि विश्रमे ॥ १८ ॥

परदैवतमावयोर्हि या धनमावां मनुते च या सदा ।
जननीं परिपालयस्व तां मम भारोऽपि निधीयते त्वयि ॥ १९ ॥

ददतां तव मङ्गलां मतिं करणीयेषु रतिं शुभं यशः ।
दृढतामथ कल्यतां तनोरखिलं भव्यमभङ्गमीश्वरः ॥ २० ॥

द्रवति हृत्पतत् स्यन्दते बाष्पधारा
भुवर्नमिदमशेषं दृश्यते शून्यमेव ।
तमसि परवशोऽयं मज्जतीवान्तरात्मा
मम निजजनवर्गं सञ्जिहासोरिदानीम् ॥ २१ ॥

आर्. सुधाकरनायकः ।

ണ്. അവർ മല്ലൻ, മലവാഴി, പാമരം. കൂട്ടി എന്ന ഭൂതങ്ങളുടെ ആസ്തികത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ഭൂതങ്ങൾ അവരുടെ ക്ഷേമത്തെ കാര്യം ദുഷ്ടഗുരങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് കടകളിലും മലകളിലും വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അവയ്ക്കു ബലി കൊടുപ്പാൻ ഉപേക്ഷയോ നിരസാഹാരം കാണിക്കുന്നതായാൽ സ്വപ്നത്തിൽ അടിക്കുകയോ മരിക്കത്തക്കതയോ ചെയ്യുന്നവിയം കാട്ടി ശിക്ഷിക്കുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. എല്ലാ സമാപത്തികളും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവയുടെ അനിഷ്ടത്താൽ സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നതന്നെല്ലെന്ന് മഴ ചെയ്യുന്നതിനും ഇടിവെട്ടുന്നതിനുംകൂടി അവർ ഈ ഭൂതങ്ങളോടൊന്നിച്ച് വിശ്വസിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. നായാട്ടിൽ മൃഗങ്ങളെ കിട്ടുവാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്നതും ദുഷ്ടഗുരങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതും പാക്കട്ടിയാണത്രെ. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ആശിക്കപ്പെട്ട മൃഗത്തെ കിട്ടാതിരുന്നാൽ കൃതഘ്നതയോ വിശ്വാസവഞ്ചനയോ അതിനെ ഭ്രാന്തപ്പാൻ കൂടി അവർ മടിക്കുന്നതല്ല. ഈ ദൈവങ്ങളുടെ രൂപങ്ങളെ സങ്കല്പിച്ചു വൃക്ഷച്ചുവടിയിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന താകളിൽ അവർ കല്ലുകൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കും. അതുകൂടെ മുകളിൽ കോഴിയോ ആടോ അരുന്തോ ചോര ഒഴിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുകൂടാതെ അവരുടെ പുരോഹിതൻ കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, കയ്യിൽ സമ്പാദ്യമുള്ള സമയം, ചോറ് കള്ളു തവിട് ഇതുകളെക്കൊണ്ടു പൂജയും കഴിക്കും. പൂജ മറ്റുള്ളവർക്കു കാണാൻ പാടില്ല. അവരെല്ലാവരും ദൂരെ പോയിനില്ക്കണം. പൂജ കഴിഞ്ഞ് അവൻ കൈകൊട്ടിയാൽ എല്ലാവരും അടുത്തുചെന്ന് 'ഓ മല്ലോ, മലവാഴി! ഓ പാക്കട്ടി! ഓ അരുന്താ! ഓ അമ്മേ! ഞങ്ങൾ തമ്പ്രാക്കളുടെ (മേൽജാതിക്കാരുടെ) അടുക്കൽനിന്നും പിടിച്ചെത്തി സമ്പാദിച്ച ഈ സാധനങ്ങളെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു തന്നിരിക്കുന്നു. അത് സ്വീകരി-

ച്ച് ഞങ്ങളുടെ വനവംസത്തിൽ ഞങ്ങളേയും ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികളേയും ദുഷ്ടഗുരങ്ങളുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം! എന്നും മറ്റും പ്രാർത്ഥിച്ച് നിശ്ചയസാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചതിനുശേഷം എല്ലാവരും വീടുകളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുകയോ അവരുടെ പ്രാർത്ഥനാരിതി. മേൽജാതിക്കാരിൽനിന്നും അകന്നു കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ നിവസിച്ചവരികയാൽ ഈ സാധനങ്ങൾക്ക് ഹിതമുണ്ടെന്നതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠദാവങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയാനോ മനസ്സിലാക്കുവാനോ സംഗതിയുണ്ടാവുന്നില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അത് വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടേയുള്ളൂ.

നായാടികൾക്ക് ചുടലുകളുണ്ട്. അവർ ശവം കുഴിച്ചിടുകയോ ദഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതും അവർ ചെയ്യുന്നു. ഒരാരം ചത്താൽ അതിൽ പുഴ 10 ദിവസമാണ്. 11-ാം ദിവസം കറച്ച അരിയും കറ പൂവും ഒരു ചിരട്ടയിൽ വെള്ളവും ഒരു മുഴുവൻ ചാഴയിലയും ഒരു കത്തുന്ന തിരിയും ശേഖരിച്ച്, സംബന്ധിക്കപ്പെട്ടവർ കൂടി അടുത്തുള്ള പുഴയിലോ മറ്റു വല്ല ജലാശയങ്ങളിലോ പോയി കളിച്ച്, മരിച്ചവനെ സങ്കല്പിക്കുവാൻ ഒരു മൺകുടാ അല്ലെങ്കിൽ രൂപമോ സ്തംഭമോ, എലയും മറ്റു സാധനങ്ങളും അതിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ച് മൂത്ത മകൻ എലയുടെ മുമ്പിൽ കിഴക്കോട്ടിരിക്കുന്നതിന്, 12 പ്രാവശ്യം നീരാഴിച്ച് ക്രിയ നടത്തുകയും മറ്റുള്ളവർ ഭക്തിപരസ്സരം തൊഴുതു നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട്, അരികാക്കു തിന്നാൻ ഇട്ടുവെച്ചു എല്ലാവരും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകും. അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ എന്നാൽ കാരാജത്തുടേയും മേൽ ചാണകവെള്ളം തളിച്ച് ശുദ്ധമാക്കും. തദനന്തരം അവിടെ കൂടിയവർക്കുല്ലാം മൃഷ്ടാനക്ഷേണം കൊടുക്കും. മൂത്തവൻ ഒരു സംവത്സരം തല ചട്ടത്തിലിരിക്കുകയും ഇക്കാലത്ത് അവൻ മാംസം കഴിക്കുകയില്ല. കൊല്ലാവസാനത്തിൽ ചാത്തം ഉഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ ദിക്ഷ വീടും. കടംബക്ഷേമാദികൾ ചത്തവരുടെ അനുഗ്രഹം

ഈത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്ന് അവർ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചുവരികയാൽ, പിന്നീട് കർക്കടകസംക്രാന്തിക്കു് അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ശുഭകരമായ ദിവസമോ അർദ്ധം മോ ശുഷ്കാന്തിയോടു കൂടി പൂജ കഴിക്കുക പതിവാണ്.

നായാടികൾ മിക്കവാറും വേലചെയ്യാൻ വിഭവന്മാരാണ്. തേൻ, മെഴു, മട്ടിപ്പുഴു, ഇഞ്ച ഇതുകൾ ശേഖരിച്ച്, സ്വല്പമായ വിലയ്ക്കു വിറ്റു അതുകൊണ്ടാണ് അവർ നിത്യവൃത്തിയ്ക്കു വേണ്ട ഉപ്പു, മൂർച്ച, ഉണക്കമത്സ്യം, പുകയില, കള്ളം ഇതുകൾ വാങ്ങുകയും കഴിച്ചുവരുന്നത്. അവർ മലനാർചെടികളോടുകൂടിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ തൊലികൊണ്ടും ഒരുവക കയറുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ചകിരികൊണ്ടു കവണിയുണ്ടാക്കി അതുകൊണ്ടു പക്കികളെ ഏർത്തു വിടിയ്ക്കുന്നതുമാണ്. ഭാണി, വിഷു അടിയന്തരങ്ങളായ അർദ്ധമീചത്തുള്ള നമ്പൂരി ഇല്ലങ്ങളിൽ നന്നാലും നെയ്യുവീടുകളിൽ ഇങ്ങേയ്ക്കും കയറുവീതം കൊണ്ടുപോയി കാഴ്ചയെടുത്താൽ അവർക്കു നല്ലൊരു കറച്ചു കാത്തു ഒരു തുണിയും കെട്ടാകും. ഉഴുത, വിയ്ക്കുക, പല്ലുപറിയ്ക്കുക, നടുക്കുക, കെയ്യുക, കറുത്തുവെക്കുക, വലിർത്തുക ഇത്യാദി കുട്ടികളെ കൃഷിമേലകൾക്കു ചിലപ്പോൾ അവർ ഉദ്യോഗിയ്ക്കപ്പെട്ടവരെന്നും അതിന്നു സഹായി നല്ല കൂലി കിട്ടിവരുന്നതുമാണ്.

ഏതെങ്കിലും തരയിൽ പലതരയെ സമുദായങ്ങളോടുകൂടിയ അവർ അറയുടെ കീഴത്തുണികൾ വഴിയായി കൊണ്ടുപോയി വില്പിച്ച് അകലെ മാറിനിന്ന് അതിലെ കടന്നുപോകുന്നവരിൽനിന്നും ഭക്ഷണ നിലവിളിയ്ക്കും. പഴയ കാലത്തേ ചില പ്രമാണികളുടെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ എപ്പോഴിനാൽ ഭാരോ നായാടിയ്ക്കും ഭാരോ ദേശം നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതും, അവിടെ അവന്നു ചില വിശേഷാധികാരങ്ങളുള്ളതും, മറ്റു ദേശങ്ങളിലുള്ള സ്വജാതീയർ അവന്റെ അവകാശത്തിന്മേൽ പ്രവേശിയ്ക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത

തരമാകുന്നു. ഭേദപ്പെട്ട വീടുകളിൽ പുറത്തു ഹാലും മുതലായ അടിയന്തരങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോൾ നായാടിയ്ക്കും ഒരു ഭാഗം കൂടാനും ചോരമുണ്ടാകും. വേലയൊന്നുമില്ലാത്തപ്പോൾ നായാടികൾ പുറത്തു കിറങ്ങി ആതരിച്ചുള്ള ഭാരോ വീടിന്റെയും അല്ല അകലെ ചെന്നുനിന്നു ഭക്ഷണ നിലവിളി കൂട്ടുവാൻ തുടങ്ങും. അപ്പോൾ വീടുക്കാരും അവിടെ വല്ലവർക്കും ദേവതയിലുള്ളതോ ദുഷ്ടിബാധയോ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അതിന്റെ നിവാരണത്തോൾ ഒരു പാത്രത്തിൽ കരപ്പടി അരിയും കുറച്ചു ഉപ്പും, മൂർച്ചയും പുളിയും ഏണ്ണയും കടക്കും നാളികേരവും രണ്ടുനൂറു കറുത്തു ഇട്ട് നായായുള്ളതോടെ തലയ്ക്കു നേരെ കുട്ടി ഉഴിഞ്ഞുകൊണ്ടുപോയി പിറവുവാൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കും. നായാടികളുടെ പിരക്കിനാൽ ഭാവിയ്ക്കപ്പെടുന്നതിന്നു വിപരീതമായ ഫലം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു നായാടിയോടു പിറവുവാൻ പറഞ്ഞാൽ ഭക്ഷ കൊടുത്തവന്നു കയ്യും നാശവും ഉണ്ടാണെന്നു പറഞ്ഞാണ് അവൻ നിലവിളിയ്ക്കുക. ഇതിലേയ്ക്കായി അവർ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന പദങ്ങൾ 'അറുപോ', 'മുടിഞ്ഞുപോ', 'അടിമോണ്ടുപോ' മുതലായവയാണ്. ഒരുവൻ അത്യാസന്നദീനത്താൽ മരിക്കാനായി കിടക്കുമ്പോൾ ഒരു കുറുത്ത കർമ്മത്തിന്റെ നല്ലുലയ്ക്കലും കുറെ ഏളിം കടക്കും മഞ്ഞളും നാളികേരവും ഇട്ടു കെട്ടി രോഗിയെ കുട്ടി മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉഴിഞ്ഞ് അതും ഒരു കുടയും ഒരു വടിയും ഒരു വെള്ളിയിലുകൂടി നായാടിയ്ക്കുകൊടുക്കുകയും പതിവുണ്ട്. കയ്യുപ്പാടുകൾ നിങ്ങളാൻ കാലപ്പിരിയ്ക്കായി ചെയ്യുന്ന കാലദാനമെന്നാണ് ഇതിന്നു പേര്. ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം രോഗം നായാടിയ്ക്കു ഉഴിഞ്ഞു കൊടുത്തു. അവൻ സിറകു

1. 2. നശിച്ചുപോകട്ടെ.

3. അടിപതയ്ക്കിയുപോകട്ടെ.

രിയ്ക്കുന്നുവെന്നാണ്. അവൻ ഇതും വാങ്ങി കുടിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങിട്ടു എന്തെങ്കിലും ശനിയാഴ്ച മല്ലന്റെയും മലയാഴിയുടെയും പാക്കട്ടിയുടെയും മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു രോഗം അവനെ ബാധിയ്ക്കാതിരുപ്പാൻ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിയ്ക്കും.

മാനുഷ്യകുത്തിന്റെ ഈ ദുർഗ്ഗതരൂപങ്ങൾ പകൽസമയം വേനൽക്കാലത്തു വെയിലത്തും, വർഷക്കാലത്തു മഴയിലും, ഭിക്ഷയ്ക്കു മുറവിളിക്കുതി അലഞ്ഞുനടന്നും രാത്രിസമയം അവരുടെ മുതലാളന്മാരുടെ വിളവുകൊത്തുമാണ് കാലക്ഷേപം ചെയ്യാവുന്നതത്. ഇവർ മലയാളത്തിൽ പാഷ്ഠനേടത്തോളം മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉപകരിയ്ക്കപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും, ഇവയ്ക്കെക്കാണ് ഈ രാജ്യത്തു യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ സാധ്യമാകുന്നതല്ലെന്നും, അതിനാൽ എല്ലാവരിനേയും മറ്റൊരാൾക്കു കടത്തി അമോഹ്യത്തി കഴിയ്ക്കാൻ വേല ചെയ്യുന്നതിന്നു നിന്റെ സിദ്ധപ്പെടണമെന്നുമാണ് ബുക്കാനൻ Buchanan എന്ന സാമ്പത് പ്രസ്താവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇവർ ഭരകാലത്തു നല്ല നായാട്ടുകാരും എയ്ത്തുകാരുമായിരുന്നു. നായന്മാരുടെ മൃഗയാപയ്ക്കുന്നതിൽ സഹായിച്ചുവന്നിരുന്നു. എന്നാലിപ്പോൾ നായ്ക്കളുടെ സഹായേന ചെയ്യാൻ തവള, ആമ, മാൻ മുതലായ ജന്തുക്കളെ വേട്ടയാടിപ്പിടിച്ചു തല്ലിക്കൊല്ലുകയാണ് അവരുടെ മുഖ്യമായ നായാട്ട്. അവരുടെ ആയുധങ്ങൾ കവണ്, കത്തി, മഴു, വാൾ ഇതുകൂടാണ്. ജന്മി ക കാടുകളിൽ പാഷ്ഠനവർക്ക് അവരിൽനിന്നും സ്വല്പമായ ഒരു കൂലി മാത്രമേ കിട്ടിവരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ സർക്കാർവക കാടുകളിലുള്ളവർക്കു കറേക്കൂടെ ഭേദമായവിലം കൂലി കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്.

നായാടികളുടെ മുഖ്യ ആഹാരം കുത്തിയും ചോറുമാണ്. കാലത്തെ ഉപ്പുണ്ണം. അതും കഴിച്ച് അവർ വേലയ്ക്കോ ഭിക്ഷയ്ക്കോ പുറപ്പെടും. ഉച്ചയ്ക്കു എന്തെങ്കിലും കിട്ടുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അന്ന് അത്താഴമുണ്ട്; അല്ലാത്തതാൽ രാത്രി മഴുവൻ പ

ട്ടിണിതന്നെ. കാലത്തു വെച്ചതിൽ വല്ലതും ഞാക്കിയുണ്ടായാൽ അതു പകലെ കുട്ടികൾക്കു കൊടുക്കും. ആഹാരത്തിന്നു ചിലപ്പോൾ കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ വേരു ചെറുതാക്കി നറുക്കി ഉപ്പുകൂടി വേവിച്ചു കറിയുടെ സമ്പ്രദായത്തിലുണ്ടാക്കിയ എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണമാവും. ചേന, കൂക്ക, കൊള്ളിക്കിഴങ്ങ് മുതലായ കിഴങ്ങുകളും മാങ്ങ, ചക്ക, കമ്പളങ്ങ മുതലായ സസ്യങ്ങളും അവർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അവർക്കു രണ്ടൻ, ആട്, മലയണ്ണൻ, മാൻ, എലി, പ്രാവ്, കാട്, കോഴി, നെല്ലിക്കോഴി, ആമ, ചീക്കണ്ണി ഈ വക ജന്തുക്കളുടെ മാംസഭക്ഷിപ്പാൻ വിരോധമില്ല. എന്നാൽ പട്ടി, കരണ്ടൻ, കാടുള്ള മത്സ്യം, പശു, സേദജങ്ങൾ, പാവ്, പല്ലി, കറുക്കൻ ഇതുകൂടെ ഭരിയ്ക്കലും ഭക്ഷിയ്ക്കുന്നതല്ല.

നായാടികൾ നാട്ടിലെ ചണ്ഡാളന്മാരാണ്. മനു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ മാറു ജാതിക്കാരെടയോ അവരുടെ പാസസ്വഭത്തിന്റെ സമുദായം നില്പോ

യോ സമീപം അവർക്കു സഞ്ചിപ്പാൻ പാടില്ല. അവർ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാണ് വഴികൾ കടന്നുപോകുന്നത്. ബ്രാഹ്മണരെ അശുഭമാക്കാതിരിയ്ക്കണമെങ്കിൽ അവർ 300 അടി അകന്നുനില്ക്കണം. അതിലടുത്താൽ ബ്രാഹ്മണർ ശുദ്ധം മാറും. ചിന്ന ശുദ്ധമാണമെങ്കിൽ കുളിച്ചു പൂണൂൽ മാറി പഞ്ചഗവ്യം സേവിയ്ക്കണം. അതിനാൽ ഏല്പോഴെങ്കിലും ഒരു നായാടിയിൽ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിയ്ക്കേണ്ടതായിവന്നാൽ മാറുള്ളവർ അറിയാതെ അടുത്ത ശുദ്ധമാരാതിരിയ്ക്കേണ്ടതിന്ന് അവർ ഉറക്കു ഗുണമുണ്ടാക്കിയോ നിലവിളിച്ചോ നടക്കണം. നായാടികൾ ഏല്പുവരിലും താണജാതിയാണ്. എങ്കിലും പുലയന്മാരും പായന്മാരും തൊട്ടത് അവർ ഭക്ഷിയ്ക്കയില്ല. ചിലർ ക്രിസ്തീയമാക്കും സഭ കരിച്ചു ക്രിസ്തീയപ്രാർത്ഥനകളും പാടുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ വലിയ ഉന്മേഷം കാട്ടിവരുന്നുണ്ട്. മാറു ചിലർ മുമ്മത്തുമാക്കുന്നതി

ൽ ചേന്നു അവരോടു ഭിക്ഷ വാങ്ങിയും കഴിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇവരെ തൊപ്പിയിട്ട നായാടികളെന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു.

ചിലേടങ്ങളിൽ നായാടികൾ ഉച്ചി കൂട്ടമെ വെച്ചിട്ടുള്ളതായും ചിലേടങ്ങളിൽ തലമുഴുവർ മൊട്ടയടിച്ചിട്ടുള്ള ശരീരാകൃതി.

തായും കാണുന്നുണ്ട്. അവർ അരയിൽ വൃത്തികെട്ട ഒരു തുണി മുട്ടിനുമീതെവരെ ഏറക്കി ചുരിയിരിയ്ക്കും. രണ്ടാമത് ഒരു തുണി അപ്പുറമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുള്ളൂ. അവർ കാതുകളിൽ വിച്ചുകൂടക്കുന്നു, രോഗനിവാരണത്തിനോ ഭൂതബാധകളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാനോ കയ്യിന്റെ മട്ടുകളിൽ ഏതുവും ധരിയ്ക്കും. സ്ത്രീകൾ കറുത്തവരും മെലിഞ്ഞവരും വളർച്ചയില്ലാത്തവരാണ്. അവരും ഒരു വൃത്തികെട്ട കച്ചരണ്ടാക്കി മടക്കി അരയിൽ ചുറ്റുന്നതുകൂടാതെ രണ്ടാമത് ഒരു വസ്ത്രം ധരിയ്ക്കാറില്ല. തോടയുടെ സ്ഥാനം പടിഞ്ഞാറേ അടുപ്പ് ഇടത്തക്കവണ്ണം കാതുകൾ കത്തിവെത്തിയിരിയ്ക്കും. കഴുത്തിൽ പട്ടക്കൊണ്ടും ഭാരോ ജന്തുക്കളുടെ ഭാടകൊണ്ടുമുള്ള അനവധി വരിയുള്ള മാലയും ഇരിയ്ക്കും. ഇതുകൾ ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം നീക്കം ചെയ്യുന്നതല്ല. കന്യകമാർ പ്രത്യേകമായി യാതൊരു ആരഭണവും ധരിയ്ക്കുന്നില്ല. മുക്തമായ കേശത്തോടും, ക്ഷീണിച്ചു നോട്ടത്തോടും, കാട്ടിലെ ചില ജന്തുക്കളിൽ കാണുംവിധം ഭീതഭാവത്തോടും ഈ ജാതിക്കാരുടെ ആണങ്ങളും പലപ്പോഴും ദൂരത്തായി നില്ക്കുന്ന കാണാം. അവരുടെ ആകപ്പാടെയുള്ള സ്ത്രീ മഹാകഷ്ടമായ കണുത്തനെ അതിനെ നന്നാക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിയ്ക്കുന്നതുവിലും, ആകട്ടെ നോക്കിയാൽ നായാടികൾ സത്യചാമ്പാലും കളവില്ലാത്തവരും ആകുന്നു.

III. ഉള്ളാടന്മാർ.

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ മലയാളി ഹിന്ദുക്കളിലും ആനമിസ്റ്റർ ജാതിക്കാരിലും വെച്ച് ഉള്ളിൽ കിടന്നുവരുന്നുണ്ട് ഉള്ളാടന്മാർ. 'ഉള്ളാടൻ' എന്ന പദം ഉ

ൾ കാടൻ' എന്നതിൽനിന്നു ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാകയാൽ അതു മേൽ ജാതിക്കാരെ കാണുവാൻ കാട്ടിലേയ്ക്കു് കാട്ടിപ്പോകുന്നവർ എന്നു കാണിയ്ക്കുന്നു. ഉൾനാട്ടിൽ പാക്കുന്നവനെന്നും ആ പദം സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇവരെ കാട്ടുജാതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നെങ്കിലും നാട്ടിലെ ചണ്ഡാളന്മാർ എന്നാണ് വിളിച്ചുവരുന്നത്. ഇവർ തെക്കൻ ഇന്ത്യയിലെ ആദ്രിനിവാസികളിൽ പെട്ടവരും നിഗ്രിട്ടോക്കാരുടെയും ദ്രാവിഡന്മാരുടെയും പൂർവ്വികന്മാരെന്നു ഡാക്ടർ എ.എച്ച്. കീൻ (Dr: A-H. Keane) പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. 1901-ലെ കാനേഷുമാരി കണക്കുപ്രകാരം 211 ആണങ്ങളും 228 പെണ്ണങ്ങളുംകൂടി കൊച്ചിയിൽ അതുകെ 439 ഉള്ളാടന്മാർ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇവരുടെ ഭാഷ മലയാളമാണ്. എല്ലാവരും അനക്ഷരകക്ഷികളുമാണ്. ഇരിങ്ങാലക്കുട, പള്ളിപ്പാറ, എടക്കൊച്ചി, കമ്പളം, എഴുപ്പന, നീണ്ടകര, മാനാച്ചേരി, ചെല്ലാനം ഈ പ്രദേശങ്ങളിലാണ് ഇവരെ അധികമായി കണ്ടുവരുന്നത്. ഇവർ സഞ്ചാരശീലന്മാരല്ല. അധികവും സപദേശത്തു സ്ഥിരമായിത്തന്നെ പാക്കും. ഇവരിൽ ഉള്ളാടൻ, ചെറപ്പൻ, തളിപ്പൻ, നായാടി എന്നിങ്ങനെ നാലു ഉപവർഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ട്. നാലു കൂട്ടരും തമ്മിൽ തൊട്ടുണു കല്യാണമോ പതിവില്ലാത്തതും, സാധാരണ ജനസമുദായത്തിൽ ഉള്ളാടന്മാരെയും നായാടികളെയും രണ്ടു പ്രത്യേകം ഗോത്രക്കാരായി കരുതിവരുന്നതുമാകുന്നു. തളിപ്പൻ ക്ഷൗരകവേലക്കാരനും ശവസംസ്കാരകർമ്മങ്ങളിൽ പരോഹിതനുമാണ്.

ഉള്ളാടന്മാരുടെ കുടികൾ സ്ഥിതി ചെയ്യപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു പാടവാസസ്ഥലം.

അർക്കുട്ടത്തുള്ള കാടുകളിലൊ, മേൽജാതിക്കാരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും വളരെ അകലെ തെങ്ങിൻതോപ്പുകളിലോ ആണ്. അവരുടെ സമീപം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമെ പാതുവരുന്നുള്ളൂ. മുളങ്കാലുകളിന്മേൽ മേൽപുറ കയ

മംഗളോദയം

ഫാഷൻ

പുസ്തകം 6

എടവമാസം

ലക്കം 7

മംഗളം.

കുട്ടിക്കുളിയിലാമഹേന്ദ്രവിജയംസാധിച്ചുസുതുംഭരം
കുട്ടിക്കുളവശാസ്ത്രവാരിധിയെയുംലംഘിച്ചുലങ്കാരിയായ്
നാട്ടിൽക്കുളിപെരുത്തരമചരിതംതാൻസുന്ദരപ്രൗഢമായ്
കാട്ടിക്കുളവിപുലൻപാവനജനീശ്രീമാൻഹനുമാൻതൂണ.

***

ഉൽക്കകൾ.

ആകാശത്തിൽ നിന്നും ചിലപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ വീഴുന്ന കല്ലുകൾക്കും അങ്ങനെ വീഴാത്ത എയിത്തുനക്ഷത്രങ്ങൾക്കും ഉൽക്കകൾ എന്ന പേരുണ്ട്. ഇവയിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ അർത്ഥമുള്ള വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ പ്രവഹരിക്കുവാൻ പോകുന്നത്.

എയിത്തുനക്ഷത്രങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ വന്നു വീഴുന്നില്ലെങ്കിലും അവ ഏതൊക്കെ നും ഏങ്ങനെ, എത്ര ദൂരത്തിൽ, ട്രെക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റുമുള്ള വിവരങ്ങൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്രയും ദൂരസ്ഥങ്ങളാണെങ്കിലും അവ

ഒരേ ക്രമത്തിൽ ചലനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇതു സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ആകാശത്തിൽനിന്നും ഭൂമിയിൽ പലയിടങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും വീഴുന്ന കല്ലുകളുടെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു നിയതത മില്ല. അതുകൊണ്ട് അവ എവിടെ നിന്നു, എന്തു കാരണത്താൽ, വരുന്നുവെന്നുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരമായി ചില ഉപഹാരങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നേ മനുഷ്യർ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ഉൽക്കകൾ വരുന്നത് ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന മൃത്തികളിലെ അഗ്നിചാപ്ത

ങ്ങളിൽ നിന്നായിരിക്കണമെന്നാണ് സാമാന്യമായ ഒരുതത്വം. ഈ അഭിപ്രായം ആദ്യം പുറപ്പെടുവിച്ചത് ഓസ്ട്രിയദേശീയനായ ഷെർമാക്ക് എന്ന ധാതുവിദ്യാജ്ഞാനാകുന്നു. അതു ശാസ്ത്രീയമായ പരീക്ഷണത്തിനു വിഷയമായിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു ആശുപത്രിയിൽ നിന്നും പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു ക്ഷാപ ഉയരത്തിൽ പോയിതിന്റെ ശേഷം ആ ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ വീഴ്വാതെ തരമുള്ള. ഭൂമിയിൽ നമ്മുടെ അനുഭവം അപ്രകാരമാണ്. കൊട്ടാമാറ്റം എന്ന അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന കല്ലുകൾ അത്യന്തം ഉയരത്തിൽ പോയിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ടെങ്കിലും അവ വീണ്ടും ഭൂമിയിലേയ്ക്കു തന്നെ വീഴുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ആകാശത്തുനിന്നു സാർവത്രികമായിത്തന്നെ അനുസരിച്ചാണ് അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നത്. എങ്കിലും ഗോളാകാരമായ ഗ്രാമത്തിന്റെ വ്യാസാർദ്ധം (മദ്ധ്യഭാഗത്തുനിന്നു പാതി)ത്തോളം പൊക്കത്തിൽ ഒരു കല്ലു തെറിക്കുന്നപക്ഷം ആകാശത്തുനിന്നു ഗ്രാമത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തുവെച്ചുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ കാര്യം ശക്തി മാത്രമേ ആ കല്ലിന്മേൽ പ്രയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. പൊക്കം കൂടുന്തോറും കല്ലിനെ കീഴോട്ടു വലിക്കുന്നതിനുള്ള ഗ്രാമത്തിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞുവരും. പൊക്കം വ്യാസാർദ്ധത്തിന്റെ പതിനഞ്ചുതൊട്ടായിരം കല്ലിനെ തിരികെ വലിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ആരംഭത്തിലുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ഒരു ശതാംശമായിപ്പോകും. കല്ലിന്റെ വേഗം ഇതിലും വളരെ കൂടുന്നപക്ഷം ഗ്രാമത്തിനു അതിനെ പിൻവലിക്കുവാൻ അസാധ്യമായിത്തീരും. കല്ലു പിടുന്ന അതിലെങ്കിലും തിരിച്ചുവരുന്നതല്ല.

എന്നാൽ ഭൂരിയ്ക്കവും തിരികെ വരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര വേഗത്തിലും ഉയരത്തിലും ഒരു കല്ലിനെ ആകാശത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിവിടുവാൻ കഴിയുന്ന ശക്തിയുള്ള ഒരു അഗ്നിപർവ്വതം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഭൂമിയിലുള്ളതായി അറിവില്ല. അത്ര ശക്തിമത്തുക്കളായ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ മറ്റേതെങ്കിലും ദിവ്യശക്തികളിലുണ്ടോ എന്നാണ് പിന്നെ ആലോചിക്കേണ്ടത്.

ചന്ദ്രനിലൊഴികെ മറ്റേതു ദിവ്യശക്തികളിലും അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുള്ളതായി നാം കാണുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല ശേഷമുള്ളവയുടെ ദൂരാധിക്യം നിമിത്തം അവയെ അത്ര സൂക്ഷ്മത്തോടുകൂടെ പരിശോധിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നില്ല. ചന്ദ്രനിലേക്കു ഭൂമിയിൽനിന്നു ഏകദേശം രണ്ടരപക്ഷം മൈലുകളുളള ദൂരമുള്ളു. അതിൽ അനേകം ആശുപത്രികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ വലിപ്പം ഭൂമിയുടേതിന്റെ എൺപതിലൊരംശമാകുന്നു. ഭൂമിയിൽനിന്നും ഒരു വസ്തുവിനെ പുറത്തേയ്ക്കു തള്ളിവിടുവാൻ വേണ്ടുന്നതിന്റെ ആറിലൊരംശം ശക്തിയെ അത്ര വലിപ്പമുള്ള ഒരു വസ്തുവിനെ ചന്ദ്രനിൽ നിന്നും പ്രക്ഷേപിക്കുവാൻ വേണ്ടിവരും. ഈ അവസ്ഥകൾകൊണ്ടു ചന്ദ്രനിലുള്ള ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽനിന്നും അതിമഹത്തായ നാലുതോട്ടുകൂടെ തള്ളപ്പെടുന്ന ഒരു കല്ലു ഭൂമിയിൽ വന്നു വീണു എന്നുവരാം. ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉൽക്കകളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം ചന്ദ്രനായിരിക്കുമെന്നു മേൽപറഞ്ഞ ന്യായങ്ങളാൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനു വിരോധമായി പല സംഗതികളും പായുവാനുണ്ട്. ദൂരദർശിനിയന്ത്രംകൊണ്ടു നിണ്ണയി

കുറച്ചുണ്ടെന്നും ചന്ദ്രനിൽ പണ്ടു അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടെന്നും ഇക്കാലങ്ങളിൽ ആ വക ജപാലാമുഖങ്ങളിൽനിന്നും യാതൊരു ഉൽക്കപെയ്യിലൊന്നെ അവ നിദ്രിതങ്ങളായി കിടക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഉൽക്കകൾ എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഭൂമിയിൽ പടലത്തൂർ വീഴുന്നുണ്ടുതാനും. ചന്ദ്രനിൽനിന്നും ഒരു കല്ലു ഭൂമിയിൽ വീഴുവാൻ എന്താനും ദിവസങ്ങളിലധികം വേണ്ടിവരുന്നതല്ല. എന്നു തന്നെയല്ല കെപ്ലർ എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളെ അനുസരിയ്ക്കുന്നതായാൽ ചന്ദ്രനിൽനിന്നും വരുന്ന ഒരു കല്ലു ഭൂമിയുടെ ആകർഷണത്തിൽ പെട്ടാൽ അതിൽഭൂമി കേന്ദ്രമായി ഭവിച്ചു ഭൂമിയ്ക്കു ചുറ്റും ഭ്രമണം ചെയ്യാനെ പാടുള്ളു. അതീതയുഗങ്ങളിൽ ചന്ദ്രനിലെ ജപാലാമുഖങ്ങളിൽനിന്നും തെറിച്ച ഒരു കല്ലു നഭോമണ്ഡലത്തിൽ വളരെക്കാലം സഞ്ചരിച്ചതിന്റെ ശേഷം, അതിന്റെ ഗതിയെ ഭരിച്ചുപോന്ന ദിവ്യമുന്തികളുടെ കക്ഷകൾക്കു നാനാമേതുക്കളാൽ ഭേദംവന്നു, ഭൂമിയിൽ വന്നടിച്ചുവെന്നുവരാം. ഈ സംഗതികളാലൊഴികെ ഒരു വിധത്തിലും ചന്ദ്രനിൽനിന്നും ഒരു കല്ലു ഭൂമിയിൽ വന്നുവീഴുന്നതല്ല.

ഇനി ഉൽക്കകളുടെ ജനനം വല്ല ഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നുമാകാമോ എന്നാലോചിക്കാം. ഒന്നാമതുതന്നെ ഗ്രഹങ്ങളിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ വല്ല കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നും ഇപ്പോൾ ഉണ്ടോ എന്നും നിർണ്ണയിപ്പാൻ അസാധ്യമായി വരുമാന് അവ അതിദൂരത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. എങ്കിലും ആ ദിവ്യമുന്തികളിലെല്ലാറ്റിലും ഉഷ്ണമുണ്ടെന്നുള്ള അറിവ് അവയിൽ

അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റേതുപോലെ വല്ല പ്രവൃത്തിയും നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കാമെന്നുള്ള ഉച്ചാത്തതിലേയ്ക്കു നമ്മെ നയിയ്ക്കുന്നു. പ്രാഴം, ശനി, എന്നീ അതിവിപുലങ്ങളായ ഗ്രഹങ്ങളെ നാം ആലോചിയ്ക്കേണമെന്നില്ല. പ്രാഴത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗം, അല്ലെങ്കിൽ വ്യാസം, 85,000 മൈൽകളാകുന്നു. (ഭൂമിയുടേതു 7918) സൂര്യനിൽനിന്നും അതിന്റെ ദൂരം 475,692,000 മൈൽകളാകുന്നു. (ഭൂമിയുടേതു 93,000,000) അതിനു സൂര്യനെക്കൊണ്ടു ചുറ്റുവാൻ നമ്മുടെ 11 ആണ്ടു കളും 10½ മാസങ്ങളും വേണം. ഇതുപോലെ ശനിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തുകകൾ യഥാക്രമം 70000 മൈൽകൾ, 872000000 മൈൽകൾ, 29½ ആണ്ടുകൾ, എന്നിവയാകുന്നു. ദിവ്യമുന്തികളുടെ വലിപ്പമനുസരിച്ച് ആകർഷണശക്തിയും വർദ്ധിക്കുന്നതാകയാൽ ആ ശക്തിയെക്കുറിച്ച് ഇത്ര ദൂരത്തിൽ ഒരു കല്ലിനെത്തള്ളി ഭൂമിയിലേയ്ക്കു തിരിയ്ക്കുക എന്നതു വളരെ അസംഭവമാകുന്നു. എന്നാൽമറ്റല്ല ഈ ഗ്രഹങ്ങളുടെ മേൽഭാഗങ്ങൾ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ ലക്ഷണലക്ഷം വാസ്തവത്തിൽനിന്നു കാണിയ്ക്കുന്നില്ല. സൂര്യനു ചുറ്റും ഓടിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന അന്യകൾ ചെറിയ ഗ്രഹങ്ങളുണ്ട്. അവയുടെ ചെറുപ്പമനുസരിച്ചു ആകർഷണശക്തിയും കുറവായിരിയ്ക്കും ഇതുപോലെ മറ്റു ചെറു ഗ്രഹങ്ങളിലേയ്ക്കു ചുറ്റും വ്യാപനമുള്ള ഒരു ഗ്രഹത്തിന്മേൽ പെച്ചു ഉഷ്ണോട്ടകി ഒരു തുകൽപ്പന്തടിച്ചു വിട്ടാൽ ആ ഗ്രഹത്തിന്റെ ആകർഷണശക്തിയുടെ അല്പതന്മിത്തം ആ പന്തു ഭരിയ്ക്കും അതിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവരുന്നതല്ല. ഈ കണക്കിനു ചെറിയ ഗ്രഹങ്ങളിലുള്ള ആഗോളഗതികൾക്കു ഭൂമിയിലേയ്ക്കു തത്തുല്യപ്പെണ്ണം കല്ലുകളെ തെറിപ്പിയ്ക്കുവാ

ൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നു വരാം. എന്നാൽ ഇതും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസംബന്ധങ്ങളായ ഗണനങ്ങൾകൊണ്ട് അത്യാന്തം അസംഭവമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ ഗണനങ്ങളെ ഇവിടെ വിവരിച്ചുപറയുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ട് ആവക ചെറിയ ഗ്രഹങ്ങളുടെ കാര്യം പറയുന്നതായാ അവയിൽ ഒന്നാകുന്ന സീറീസ് എന്ന ഗ്രഹത്തിൽനിന്നു 50000 തവണ കല്പകരം തെറിയുന്നപക്ഷം ഒരിക്കൽ മന്ത്രമേ ഒന്നു ഭൂമിയിൽ വന്നുകൊള്ളുവാൻ പാടുള്ളൂ. അതിഭയങ്കരബലമുള്ള അഗ്നിപവ്വതങ്ങൾ അതിലുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം.

മേൽവിവരിച്ച ന്യായങ്ങളാൽ ഗ്രഹങ്ങളുടെ വലിപ്പമെന്തെന്നും നോക്കുതെത്തണ, അവയിൽനിന്നാകുന്ന ഉൽക്കകൾ വാസ്തവത്തിൽ വരുന്നതെങ്കിൽ ആ ഗ്രഹങ്ങളിൽ അത്യാഗ്രശക്തിയുള്ള അഗ്നിപവ്വതങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു തെളിയുന്നു. എന്നാൽ വല്ല ഗ്രഹത്തിനും ഈ ലക്ഷണമുണ്ടോ എന്നു നമുക്കുചോദിക്കാം.

അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ശക്തി ഭൂമിയിലുള്ള അഗ്നിപവ്വതങ്ങൾക്കിപ്പോളില്ലെന്നു സന്തതീകാരതെ കഴിയുകയില്ല. എങ്കിലും ഭൗമികാഗോയഗിരികൾ എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ബലഹീനങ്ങളായിരുന്നോ? ഭൂതപരിഷ്കാരകമായ പ്രാചീനകാലത്തിൽ ആവക പവ്വതങ്ങൾക്കു ഇപ്പോൾ കണ്ടുവന്നതിലും വളരെ അധികം ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ ന്യായമില്ലെന്നില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ആദിമയുഗത്തിൽ തന്നെ ബലത്തോടുകൂടി കല്പകരം ഭൂമിയിൽനിന്നും തെറിച്ചുപൊന്തി ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തിയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്ര-

കാരമായിരുന്നാൽ സൂര്യന്റെ ആകർഷണം അവയെപ്പിടിക്കുകയും അതിന്റെഭാഷം അവ സൂര്യനു ചുറ്റും തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നു നിർബന്ധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എങ്കിലും അവയിൽ ഓരോന്നു സൂര്യനു ചുറ്റും അണ്ഡാകാരത്തിൽ ഒരിയ്ക്കൽ ഓടിയെത്തുന്നതിനിടയിൽ ധാരാകക്ഷയാകുന്ന പഥത്തെ ഒരിയ്ക്കൽ മുറിച്ചു കടക്കാതെ നിലുത്തിയില്ല. അങ്ങനെ നോക്കിയാൽ, സീറീസ് എന്ന ഒരു ചെറിയ ഗ്രഹത്തിൽനിന്നും 50000 കല്പകരം തെറിച്ചാൽ അവയിൽ ഒന്നുമാത്രം ഭൂമാഗ്നത്തെത്തുന്നതായിരിക്കും, നമ്മുടെ ഈ ഗ്രഹത്തിൽനിന്നും വിട്ടുപോയ സകല കല്പകളും പ്രത്യേകം ആ വഴിയിൽ ഒരു പരിവർത്തനത്തിനിടയിൽ വന്നുപെടാതെ കഴിയുകയില്ലെന്നു വരും.

ഈ മതം യഥാർത്ഥമാകുന്നപക്ഷം ഭാഗവിനെ അണ്ഡാകൃതിയായി മാഗ്നത്തിൽ ചുറ്റിയോടുന്ന അനേകം ഉൽക്കകൾ നഭോമണ്ഡലത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. ധരണീകുടയെ അവ എല്ലാം ഓരോ പരിവർത്തനത്തിൽ അവഗ്രഹം കടന്നുപോകണമെന്നുള്ള ലക്ഷണം എല്ലാറ്റിനും സംധാരണവുമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഒരു ഉൽക്ക ഇപ്രകാരം കടക്കുന്ന ആ സമയത്തുതന്നെ ഭൂമിയും ആ സ്ഥാനത്തു വന്നുകൂടി എന്നു കരുതാമ്. ഈ വിധം സംഭവിച്ചാൽ ആ ഉൽക്കയുടെ ഗതി തീർന്നുഭൂമിയിൽനിന്നും പക്ഷെ അനേകയുഗങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ വേർപെടുപോയ ആ വസ്തു അതിന്റെ ചിരകാലത്തെ സഞ്ചാരം അവസാനിപ്പിച്ചു നിജജന്മഭൂമിയിൽ ചെന്നു ലയിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തമാണ് ഉൽക്കകളുടെ ഉത്ഭവത്തെയും സ്വഭാവത്തെ.

യു കറിച്ചു ഏറ്റവും സംഭാവ്യമെന്നു ജ്യോതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പെച്ചിരിക്കുന്നു ഭൂമിയിലെ അഗ്നിപാപ്തങ്ങളിൽ നിന്നും നിർമ്മിക്കുന്ന സാധനങ്ങളിൽ ഇരുമ്പു നിക്ഷൽ എന്ന ലോഹവും കാണുന്നു. ഉപേക്ഷകളുടെ അംശങ്ങളിൽ അധികപ അധു ചിലപ്പോൾ മുഴുവനും ഉറപ്പു നിക്ഷൽത്തന്നെയെന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ വാസ്തവം മേൽപറഞ്ഞ മതത്തെ വളരെ സഹായിക്കുന്നു.

ഉപേക്ഷകൾ ഭൂമിയുടെ വാനാഭാഗങ്ങളിലും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വിഴുന്നുന്നു. ബ്രിട്ടീഷു മലബാറിൽ അടുത്തകാലത്തു വീണ ഒരു ഉപേക്ഷയുടെ ഒരു ശകലം ഈ ഏഴത്തു കാരന്റെ പക്ഷെടുത്തിൽ ഹരിവിനോടൊപ്പമെങ്കിലും അതിരുകൾ കാണാപ്പെടുന്നുണ്ട്. നിക്ഷൽ എന്ന ലോഹം അതിലുണ്ടാ എന്നുള്ളതു ഭൂതവിഭാഗംകൊണ്ടു നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ ഉപന്യാസത്തിലും എഴുതിത്തന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഉത്തര മുമ്പിലെഴുതയ ഉപന്യാസത്തിലും പാദേശീയ ജ്യോതിവിത്തുകൾ വ്യവഹരിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ മലയാളത്തിൽ സംക്ഷേപിച്ചു പാഞ്ഞുവെക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആകാശത്തിൽനിന്നും ചിലപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ വിഴുന്ന ഉപേക്ഷകളെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്റെ പരിണാമങ്ങളെ താഴെ കാണുപ്രകാരം സമാഹരിച്ചു.

1. ആകാശത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും മുത്തുകളിലെ അഗ്നിപാപ്തങ്ങളിൽനിന്നും ഉപേക്ഷകൾ വരേണമെങ്കിൽ അതിശക്തിയു

ള്ള സ്ഫോടനങ്ങൾ അവയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചന്ദ്രനിലൊഴികെ അഗ്നിപാപ്തങ്ങളെ നമുക്കു കണ്ടുകൂടാ. അതിനാൽ ഈ ഉപമത്തിനു മതിയായ ആധാരമില്ല.

2. ഉപേക്ഷകൾ ചന്ദ്രനിൽനിന്നു വരുന്നുവെന്നുള്ള മതവും അസംഭവ്യമാകുന്നു. അതിലെ ജ്വാലാമുഖങ്ങൾ ഇപ്പോൾ തീരെ നിമിത്തങ്ങളായിക്കിടക്കുന്നു.

3. വ്യാഴം, ശനി മുതലായ വലിയ ഗ്രഹങ്ങൾ തങ്ങളിൽ അഗ്നിപാപ്തങ്ങളെപ്പോലും യാതൊരു ലക്ഷണവും കാണിക്കുന്നില്ല. അവയുടെ വലിപ്പം നോക്കിയാൽ അവയുള്ള ആകർഷണശക്തിയെ അതികൂടിച്ചു ഒരു ഉപേക്ഷ ഭൂമിയിൽ വന്നെത്തുവാൻ അസാധ്യമാകുന്നു.

4. ചെറിയ ഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നും പൊട്ടിക്കൊണ്ടു കല്ലുകൾക്കു സമാർത്ഥമായി നായിരത്തിനൊന്നുവീതം മാത്രമേ ഭൂമിയിൽ വന്നു മുട്ടുവാൻ തരമുള്ളൂ.

5. ഭൂമിയുടെ പൂർവ്വയുഗങ്ങളിൽ അതിലെ അഗ്നിപാപ്തങ്ങളിൽനിന്നും തെരിച്ചിട്ടുണ്ടാകാവുന്ന കല്ലുകൾ ആ ഗ്രഹത്തിന്റെ ആകർഷണത്തെ കവിഞ്ഞു ഭാരവീണെ ചുരിയേടുന്ന പക്ഷം ഭാരോ പരിവർത്തനത്തിനിടയിൽ ധാത്രികകയെ മുറിച്ചു അവയ്ക്കു കടക്കയും ചിലപ്പോൾ ആ സമയത്തിൽ ഭൂമിയെത്തന്നെ വന്നു മുട്ടുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകയാൽ ഈ സിദ്ധാന്തമാണ് ശേഷമുള്ളവയ്ക്കു കാൽ അധികം സംഭാവ്യമായിട്ടുള്ളത്. സി. അന്തപ്പായിക്കുറി, എ.

F. N. കറച്ചു ദിവസം മുമ്പു മലബാർ ജില്ലയിൽ കറാപ്പാറ എന്ന ദിക്കിലും അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലും ആകാശത്തിൽനിന്ന് ഒരുതരം കല്ലുകൾ വീണതായി വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ കണ്ടിരുന്നു ഇതിൽ കറാപ്പാറത്തു വീണ കല്ല് ഏകദേശം ഒരു തൂലാത്തിൽ അധികം തൂക്കമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഈ കല്ലിന്റെ ഒരു കഷ്ണം ഞങ്ങൾ ഇതിനിടെ കാണുകയുണ്ടായി. പ്രകൃതം ഏതൊരു കൽക്കുട്ടിയുടെ മാതിരിയുമാണ്. ഈ കല്ലു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നവെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം നിറമേറിയ കറുപ്പുണ്ടുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നതുവരെ ഈ കല്ലു തനിയെ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നാണ് അഭിപ്രായം. [മ. പ.]

മേലിലും മരണമാലിലും ശവേ.

- പൊറുത്തുതരിയേവരയ്ക്കുമി-
 ഞ്ഞൊക്കൊമ്മണയാതനാരതം;
 ഉറക്കംഗമാടുകാഞ്ഞൊരാമ്പിക-
 യ്ക്കൊരമറിതനമിച്ചിടുന്നുഞാൻ.
2. സങ്കടക്കടലുകിടയ്ക്കിട്ടി-
 ചുങ്കമിട്ടുവച്ചുനവംസരം;
 നിങ്കടാങ്കുതകപ്പലൊന്നതാ-
 ണെക്കരത്തിനവചംബാമന്ദികേ!
3. ദീനമൊന്നുവിടിലെട്ടുഞാൻപര-
 ധീനനായ്പരമുരുണ്ടിടമ്പാഴം
 ഞ്ഞമുറ സുഖമെഴുനൂതാവക-
 ധ്വാനമാമമൃതപാനമെന്നിനാൽ.
4. കയ്യിലില്ലവണമെന്തദേവിയെ-
 ന്നിയിവർമന്ദിനിനന്ദനോഷ്ഠകിട്;
 തിയ്യിൽനിന്നുപൊരിയെ നുചലത്തെ
 (ൻ-
 കയ്യിലെത്തുമാമമാത്രകൊണ്ടുമാ!
5. വല്ലനരമൊരപട്ടമോത്തുഞാൻ
 തെല്ലലഞ്ഞു,തലകാഞ്ഞു,നിർവ്വദം
 നല്ലവണ്ണമഹേഷ്ഠനിനക്കില-
 നല്ലയേകവിതകൂത്തടിപ്പതും.
6. ആരമില്ലൊരുസഹായമെന്നുക-
 ണ്ണിരുവാറമരവുമ്പാഴീശരി!
 ചാരവാരതവദോബ്ജമോഷ്ഠിലെ-
 പ്പേരുമന്നമമനസ്സുവല്ലയോ?
7. ശുദ്ധവെച്ചുദൃഢമാർപിച്ചതും
 ശുദ്ധമേമാവിയാൻപോവുകിൽ
 ബദ്ധഭക്തിയൊടുനിന്നെയേക്കിലി-
 ണ്ണുലർക്കുമതുമ്പുറത്തതും.
8. തപസ്സുദാച്ചനയിൽനിന്നുഭാരമി-
 യല്ലമാമമയശസ്സനിത്യവും
 നില്പതിന ചലവൃത്തിനിർകൃപാ-
 കല്പകത്തണലണച്ചുകാക്കണം.
9. ന്യായമായൊരഭിലാഷമാർക്കുമി-
 ന്നായവണ്ണമരുളിടമെന്തപരേ!
 നീയനന്യമുണമേണ്ണിനിൻറവൻ-
 മായയാണിഹകളിപ്പതൊക്കയു-
- 10 തോലിപ്പോത്തുമരവുമ്പാഴകൂവാ-
 വേലികൊണ്ടുവളയിട്ടുകത്തുനീ;
 ചേലിയനതുവിധമുണയ്ക്കുമേ
 മേലിലുംമരണമാലിലുംശവേ!
 കോയത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേന്മറൻ.

ആയുർവ്വേദം.

ലോകത്തിൽ നൂറുകണക്കിന് പലിഷ്കാർ ഭൂമിയിൽ തലകീഴായിത്തീർന്നു, പ്രാചീനങ്ങളായ സകലതിനെയും നിരന്തരമായി നിലയിൽ നിർത്തിയെടുത്തു, ഇല്ലത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ട് അമ്മമാർക്കു താഴെ 'വിധി'യുടെ തുറന്നു സാക്ഷാത്കാരികളായിത്തീർന്നു കേരളീയരുടെ മാതൃകയായ കടുംബസ്വത്തായ ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യുന്നതിനായി മാതൃകയായ പല മഹാത്മന്മാരും ശ്രമിച്ചുവന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, അവരുടെ പരാശ്രമങ്ങളിൽ അനുകൂലിച്ചു കഴിയുംവണ്ണം സഹായം ചെയ്യുവാൻ കേരളീയരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ മഹത്വത്തെയും ആവശ്യത്തെയും ഫലത്തെയും പാഠിത്യം വാക്കുകളിലെ പാഠ്യമായി അനുചിതമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും വിശ്വസിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ നവോദയ ഇന്ത്യയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ആയുർവ്വേദസംബന്ധമായി പല ഏല്പാടുകളും ചെയ്തുവന്നുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നതിൽ ചാരിതാത്വം തോന്നുന്നു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം മുതൽ 'പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ സമ്പ്രദായം പ്രസരത്തിനുള്ള അഭിരുചിയുണ്ടായതോടുകൂടി ഹിന്ദുക്കളുടെ സകലവിധമായ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ ഒരു മാന്യതയും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചു. അതിൽ പിന്നീട്, ബങ്കാളത്തിലെ ഏഷ്യാറ്റിക് സർവ്വേയറുമായ ഹോർട്ടോട്ടുട്ടി, പൗരോഹിത ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മഹാത്മ്യത്തെ വെളിവാക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിൽ പലരും ഉത്സാഹി

കളായും, ക്രമേണ ഈ ശ്രമത്തിന് ആകർഷകമായ കൂട്ടിച്ചേർത്തു വരികയും ചെയ്തു തുടങ്ങി. നിയമം, വ്യവസായം, രാജഭരണത്തന്ത്രം, തത്വശാസ്ത്രം, കൊത്തുപണി, ചിത്രശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം, നാവികശാസ്ത്രം, ശരീരം, വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം മുതലായി ഹിന്ദുക്കളുടെ ഓരോ ശാസ്ത്ര വിഭാഗങ്ങളും പാശ്ചാത്യവിദ്യാർത്ഥികളുടെ അന്വേഷണത്തിനും ആലോചനയ്ക്കും വിഷയമായിത്തീർന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ പുരാണാതിഥാസാദികളും ഇവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതിരുന്നില്ല. സർ ഐസാക് ന്യൂട്ടൺ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കാലംവരെ, ഏതു വിഷയത്തിലും സകല രാജ്യക്കാരുടെയും മുന്നറിയിപ്പാണ് ഹിന്ദുക്കൾ നിന്നിരുന്നതെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ കൂടി ഇപ്പോൾ ദൃഢാന്തസാഹിത്യം ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആവിഷ്കരണത്തിന്റെ പുറപ്പാട് മുതൽക്കു മാത്രമേ മറ്റുള്ളവർ ഹിന്ദുക്കളെ കടന്നുപോയിട്ടുള്ളവെന്നാണ് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ത്രാജുങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുവന്നായിരിക്കണമെന്നും നമ്മൾ പാശ്ചാത്യന്മാരെ മാതൃകയായി വിചാരിച്ചുപോകുന്നതും നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചും പൂർണ്ണമായും അറിവും പാശ്ചാത്യന്മാർക്കു നിസ്സീമമായ സ്നേഹബഹുമാനാദികളുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്കും, വിൻവാഴ്ചക്കാരായ നാം, 'പാമ്പായാലും പഴയതു നല്ലതു' എന്ന പ്രമാണത്തെ വിസ്മരിച്ചു പൗരോഹിതങ്ങളായവരുടെ തുല്യമാക്കിയിരിക്കുന്നതു, നമ്മുടെ ബുദ്ധിശക്തി കവിതയ്ക്കുപോയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ

ബുദ്ധിയിൽ അഗ്നിമന്ദ്രം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവർക്കു ഹിന്തുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അഭിരുചി തോന്നുന്നതെന്നും ചിലർ പറയാതിരിയ്ക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ പറയുന്നതിനും കാരണം മേൽപറഞ്ഞതുതന്നെയായിരിക്കാം. ഏതായാലും, കാരണങ്ങളാലോചിപ്പിക്കാവുന്നതുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വായനക്കാരന്റെ മനോധർമ്മത്തിന്നു വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിലുള്ള പ്രാപ്തികളെ.

‘ആയുർവ്വേദം’ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കിവരുന്നതു ‘ആയുസ്സിനെ സംബന്ധിച്ച വേദം’ എന്നാണെന്നുള്ളതും നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഇതിന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വിവരമായ അർത്ഥമാണ് കല്പിച്ചിരുന്നതു. ആയുർവ്വേദം എന്നതു വൃക്ഷലതാദികളുടെയും പക്ഷിമൃഗാദികളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും ജീവനെ സംബന്ധിച്ചു നന്നു ശാസ്ത്രമാകുന്നു. ‘വൃക്ഷായുർവ്വേദം’, ‘മൃഗായുർവ്വേദം’ അല്ലെങ്കിൽ ‘പാലകായുർവ്വേദം’, ‘അയുർവ്വേദം’ അല്ലെങ്കിൽ ‘ശാലാദിശാസ്ത്രം’, ‘അഷ്ടാംഗഹൃദയം’ എന്നിവകൾ പരസ്പരം വിഭജിക്കുന്ന ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളാകുന്നു. ചെടികളുടെയും ജന്തുക്കളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും ജീവനെ സംബന്ധിച്ചു സകലവിധമായ ശാസ്ത്രങ്ങളും ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദേശകലാവസ്ഥകൾ, സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദിഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ, ശരീരം, ലോഹശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിവ്യത്യാസങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം, മുതലായി സാക്ഷാത്തായും അല്ലാതെയും ജീവനെ സംബന്ധിക്കുന്ന സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഭാഗങ്ങളാകുന്നു. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ നിയമമനുസരിച്ച് ആയുർവ്വേദശാസ്ത്ര

ത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച് ഒരു ചികിത്സകനാവണമെങ്കിൽ, മേൽപറഞ്ഞ സകല വിഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ജ്ഞാനം പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കണം. അക്കാലത്തെ ഒരു ആയുർവ്വേദവൈദ്യനുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്റെ കഥ വിചാരിച്ചാൽ, ഇക്കാലത്തു ജർമ്മനി, അമേരിക്ക, ഇംഗ്ലണ്ട് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ വൈദ്യസർവ്വകലാശാലകളിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും ഉയർന്ന ബിരുദകൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഡോക്ടറുടെ വൈദ്യസംബന്ധമായും ശരീരസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള ജ്ഞാനം ഏതായാ നിസ്സാരമാണ്! എന്തെന്നാൽ, ബാഹ്യകാരണങ്ങളാൽ ശരീരത്തിനാണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങളെക്കേടപ്പെടുത്തി വന്നിരുന്നതുടാതെ, മനസ്സിന്റെ ക്ഷോഭപ്രത്യാസത്താലുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങൾക്കുടി നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ പ്രതിവിധി കണ്ടുപിടിച്ചു, ജനങ്ങളുടെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്തു വന്നിരുന്നു. മാനസികശാസ്ത്രവും ഇതിൽപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആയുർവ്വേദം വളരെ പരപ്പായ ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു. പല ശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങളേയും കൂട്ടിക്കലർത്തി ഇക്കാലത്തു നടപ്പിൽ വരുത്തിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തോടു ആയുർവ്വേദത്തെ സദൃശപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ വിവരണത്തിന് പകുതി ജീവൻ കിട്ടുന്നതല്ല. ഹിന്ദുക്കളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സകല കാര്യങ്ങളിലുമെന്നപോലെ ഇതിലും ഐഹികപാരത്രികങ്ങളായ സകലതും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സകലത്തിലും അന്തർച്ചിച്ചിരിക്കുന്ന ഒന്നിനെയും ഒന്നിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സകലത്തിനെയുമാണല്ലോ നാം ആശ്വസിച്ചുവരുന്നതു. ‘അശേഷാശാസ്ത്രമവ്യക്തം

ശേഷധാരമെന്നു വെച്ച് എന്ന തത്വമാണ് നമ്മെ സംബന്ധിക്കുന്ന സകലത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. ഈ അടിസ്ഥാനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നമ്മുടെ സംഹിതയും നിലനില്ക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ചേദനയും, സംഹിതകൾ, പുരാണങ്ങൾ, തന്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം കാരോ വിഷയ വിവരണങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ജീവലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സകലവിധമായ അറിവുകളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു ആയുർവ്വേദം.

ആയുർവ്വേദത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന പല വിഷയങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകമായ കാരോ ശാസ്ത്രം നമുക്കില്ലാത്തതുമില്ല. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, നമ്മുടെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ, കണിനെ പലതിലും പലതിനേയും കണിപ്പോൾ അടക്കിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പൂർവ്വപരമായ കലാവിദ്യകളെ ആരാണ് അവയോ ഒരു സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം സംസ്കൃതത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള അഭിരുചി കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ ആകാ ഉണ്ടാകാത്തതും ഒരു വ്യസനകരമായ അപസ്ഥതയെന്നാണ്. പല നാട്ടാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും പുരാതനസംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കണ്ടെടുത്തുപകർപ്പുകൾ പലതും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കാരോ രാജ്യത്തു നിന്നും ഈവക കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ള കണ്ടെടുത്തുപകർപ്പുകളുടെ ലിസ്റ്റും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ലിസ്റ്റുകളിൽ കൂടി ഒന്നു കണ്ടുപിടിച്ചുപോയാൽ, ഹിന്ദുക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സമ്പത്തോമുഖമായ ശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങളുടെ ഏതാണ്ടൊരു കണക്ക് എത്രയും മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ക്ഷേത്രാണിത്, ബീജഗണിതം, രസതന്ത്രം, ലോഹശാ

സ്ത്രം, അളവുശാസ്ത്രം, ജന്തുശാസ്ത്രം, വൃക്ഷശാസ്ത്രം, ശാർദൂലം മുതലായ പലവിധശാസ്ത്രങ്ങളും, നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിലും തന്ത്രങ്ങൾ, സംഹിതകൾ, പഞ്ചതന്ത്രം, മഹാഭാരതം, കഥാസരിൽസാഗരം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഏറെക്കുറെ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് സമ്മതിയുണ്ടാകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കാരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പ്രത്യേകപാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ അതാതുശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്തുത കണ്ടെടുത്തുപകർപ്പുകളുടെ ലിസ്റ്റിൽ നിന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ട്. 'പ്രൊഫസർ ആപ്രേ' എന്ന മഹാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകപ്പട്ടികയിൽ, കണ്ടെടുത്തുപകർപ്പുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് നാമിനും സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകളും അപരിചിത കാരോന്നിലും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ കാരോ സംക്ഷിപ്തവിവരണവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള അന്വേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഹിന്ദുക്കളെക്കുറിച്ചു ബഹുമാനമുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലായവയും, അവയിലുള്ള വിഷയരസങ്ങളെ ആസ്വദിക്കുവാൻ തക്ക ത്രാണിയുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്ന കാലത്തു മാത്രമേ കേരളീയർക്ക് അവരെക്കുറിച്ചുതന്നെ ഇപ്പോഴുള്ള പുഷ്പം ഇല്ലാതാവുകയും, ഇപ്പോഴത്തെ അനാശാസ്യമായ പല ഭ്രമങ്ങളും നിശ്ശേഷം നശിക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇതാശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രവും, ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ കാരോ കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള പാണ്ഡിതന്മാരുടെ ഐക്യമന്ത്രത്തോടു കൂടിയ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രം നോക്കിയാ

ൽ അതിന്റെ പോഷണത്തിനും വളച്ചു കൂടും വേണ്ടി ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാവരും പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. പഞ്ചാബിൽനിന്നു ചരകൻ, സുശ്രുതൻ, പശ്ചിമ ഇന്ത്യയിൽ വാഗ്ഭടൻ, ഗൗഡരാജ്യത്തിൽ ചക്രപാണി, മഹാരാഷ്ട്രത്തിൽ നരഹരപണ്ഡിതൻ, വിജയനഗരത്തിൽ മാധവൻ, കന്നട് രാജ്യത്തിൽ മടനചാലൻ, രാജപുത്താനയിൽ ശാർണ്ഗധരൻ, മുതലായ വിശിഷ്ടശാസ്ത്രന്മാർ ആയുർവ്വേദകുളരിയിൽ പയററിട്ടുള്ള അസംഖ്യം പേരിൽ ചിലരാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവർ ഇവരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ എഴുതിവെട്ടിയിട്ടുള്ള 'ചക്രിതചർമ്മം' ചെയ്തതല്ലെന്നു ചെല്ലിട്ടുള്ളത്? അതല്ലതന്നെ. പൂർവ്വകരണനിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ പതങ്ങളിലി, കാത്യായനൻ മുതലായവരേക്കാൾ കൂടും കുറഞ്ഞ പുള്ളിയല്ലായിരുന്ന 'പ്രാണിനി' എന്ന ഒരു പാശ്ചാത്യമഹാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ കാര്യത്തിലുപപാദനതായിരിക്കും.

വിവിധവൈഭവത്താലും പ്രാപ്തമാരായ പിൻവാഴ്ചക്കാരുടെ ദൈർഘ്യവുംകൊണ്ടും ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗതിപഥപ്പോഴും പല പ്രകാരത്തിലും തടയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇതിന്റെ പൂർവ്വചർത്രം അതായതു കാലദേശാവസ്ഥകളനുസരിച്ചു ജീവിതം നയിച്ചും പ്രകൃതവ്യത്യാസങ്ങളെ തത്സമയം നോക്കി ലോകംവിധം തിരിച്ചു വിനിയോഗിച്ചും പഠിന്ന നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ മനഃപൂർവ്വമായി ചെയ്തിരുന്ന പ്രയത്നത്തിന്റെ വിവരണം, നമുക്കു ആലോചനാർഹതയും ഉത്സാഹപ്രദവുമായിത്തീരുന്നതാണ്, സംശയമില്ല. പുരതനശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭൂതകാലമായ ഇടതറയിൽനിന്നു വർത്തമാനകാലപ്രകാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന പാശ്ചാത്യന്മാർ ചെയ്തിരിക്കുന്ന എപ്പോഴുംകൂടെ ദൃഷ്ടി

ആയുർവ്വേദവിഷയത്തിൽകൂടി പതിയുന്നതായാൽ, വൈദ്യവിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള അമോഘപ്രയത്നങ്ങൾ ലോകപരതപ്രദമാകുവിധം പുറത്തു പുറപ്പെടുകയും അവർക്കു ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യരുടെയിടയിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ബഹുമാനി ശതഗുണീഭവിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. 'ബലഹബാദി'യുള്ള 'പ്രാണിനി'യെപ്പറ്റി സാഹിത്യവിഷയമായും ശാസ്ത്രസംബന്ധമായുമുള്ള പുരതനഗ്രന്ഥങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ, കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു കൊല്ലങ്ങളായിട്ട് അതിനിഷ്ഠയായോടെ വേല നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഉവിടെനിന്നും 'നാട്ടുവൈദ്യസംബന്ധമായ ചെടികൾ' എന്ന പേരോടുകൂടി ഒരു വലിയ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആയിരത്തി മുനൂറ്റിലധികം ചെടികളുടെ ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ പുസ്തകം ആയുർവ്വേദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു മാത്രമല്ല, ഇതു അനവധി വിഭാഗങ്ങളുടെ രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലത്തെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലവുമാണ്. പ്രസിദ്ധവിഭാഗം ദേശസഞ്ചാരിയുമായ റായിബാഹുദൂർ ശാരദചന്ദ്രസെസി. ഐ. ഇ. അവാർകർ വൈദ്യന്മാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇപ്രകാരം പാഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഹിന്ദുവൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി രാജ്യം മുഴുവൻ അറിഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സംസ്കൃതസപ്തകലാശാലകളിലെങ്ങും അതു വേണ്ടവിധം പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക എപ്പോർട്ട് എല്ലാ സംസ്കൃതസപ്തകലാശാലകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. പുരാതനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, അറിവുകൊണ്ടും പരിചയംകൊണ്ടും എല്ലാ സന്ധ്യങ്ങളുടേ

യും ഗുണങ്ങളും ഉപായഗങ്ങളും അറിയാമായിരുന്നവനെന്നുമാത്രമല്ല, സസ്യങ്ങളെ അവർ വേർതിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നാട്ടുവൈദ്യസംബന്ധമായ സസ്യങ്ങളിൽ മിക്കതും ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നട്ടുവളർത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഇവയെ ഒന്നിനൊന്നു തിരിച്ചറിയുവാനാണ് പ്രൗഢം. എങ്കിലും, സംസ്കൃതവെട്ടുങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള എല്ലാ സസ്യങ്ങളെയും തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതായ നാട്ടുവെട്ടുന്മാർ ഇപ്പോഴും ഇല്ലാതില്ല. വൈദ്യസംബന്ധമായി ഇന്ത്യയിലുള്ള എല്ലാ സസ്യങ്ങളുടെയും ചിത്രവും സമ്പൂർണ്ണവും കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടു മരുന്നുകൾ തിരിച്ചറിയാൻ വളരെ എളുപ്പം കിട്ടും."

"അലഹബാദിൽവെച്ചു ജയിച്ച നടുങ്ങിയ ഒരു പ്രദേശത്തിൽ, ഇന്ത്യയിലുള്ള വൈദ്യസംബന്ധമായ എല്ലാ സസ്യങ്ങളുടെയും ചിത്രം— ചായം ഇടത്തും ഇടത്തും ഫ. ജാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ചിത്രങ്ങൾ ഒന്നായി ചേർത്തു അവയുടെ പേരുകളോടുകൂടി പുസ്തകരൂപേണ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്യൻ മെഡിക്കൽ സർവ്വീസിൽനിന്നും പെർഷ്യൻവാങ്ങിയ വരുന്ന ലഫ്റ്റനന്റ് കർണൽ കെ. ആർ. കീത്തികരൻ, മേജർ ബി. ഡി. വാസു, എന്നീ രണ്ടു മഹാത്മാർക്കു മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു പുസ്തകം ഉണ്ടാക്കി വരുന്നുണ്ട്. ഇതിലേയ്ക്കായി ഇന്ത്യൻ ഗവണ്മെണ്ടു കഴിയുന്നത്ര ധനസഹായം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം."

സമ്പൂർണ്ണവ്യാപാരോത്സുകനായ ചാശ്വതന്മാർ ബഹുമാനപുരസ്സരം സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുശാസ്ത്രവ്യവസായാ

ദി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം പുരാതന ഇന്ത്യക്കാരിൽ നിന്നല്ലെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ചലർ സാഹസപ്രയത്നം ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. രാമായണം കഥയും അതിന്റെ രചനാതീതിയും വാല്മീകിയുടേതല്ലെന്നു. 'ഹോമർ' എന്ന പാശ്ചാത്യവിദഗ്ദ്ധന്റെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ സമഷ്ടിയായി ആരോ കവച്ച് ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നും തെളിയിക്കുവാൻ ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾക്കുതട്ടുശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു ജ്ഞാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ കൊള്ളു ചെയ്തതിൽനിന്നാണ് പ്രസ്തുതശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഹിന്ദുക്കൾക്കുണ്ടായതെന്നും വേറൊരു മാന്യൻ വാദിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഭക്തിമാർഗ്ഗം അവരുടെ സ്വന്തമല്ലെന്നാണ് ഒരു പ്രസിദ്ധവ്യക്തിയും ഇപ്പോൾ പെർഷ്യൻപാഠി വരുന്നതും ഐ. സി. പ്രസ്സ് വിജയം നേടിയതുമായ ഒരു മഹാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. 'നെസ്റ്റോറിയൻസ്' എന്ന ഒരു കൂട്ടം കൃത്യഗാനികൾ 'പലസ്തീനിയ'യിൽനിന്നു ഇന്ത്യയിലേക്കു ഇറക്കുമതി ചെയ്തതിനെ അനുകരിച്ച പരിശീലിച്ചവനിരിക്കുന്നതാണത്രെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഭക്തിമാർഗ്ഗം. ഈ വകയ്ക്കെല്ലാം ഇത്തരം ഒരു മൂലസ്ഥാനമാക്കിക്കല്പിച്ചു വാദിച്ചുപോരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആയുർവ്വേദത്തിനുമാത്രം ഇപ്രകാരമൊരു അടിസ്ഥാനം കല്പിക്കുവാൻ ഇതുവരെ ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. ആയുർവ്വേദം പാശ്ചാത്യവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ അധികമായാകുപ്പിക്കാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കും, ഹിന്ദുക്കളുടെ മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അപ്പീൽവിധി ഇതിനും ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നത്.

വാദപ്രതിവാദത്തിനുവേണ്ടി ഇവർ പറയുന്നതെല്ലാം വാസ്തവമാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. ഹിന്ദുക്കളുടെ സകല ശാസ്ത്രവും അത്യാന്വേഷാർത്ഥം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളതാ

മിശ്രിതമാണെന്നു താമസം. അതുകൊണ്ട്, ഈ ഗൗരവപരമായ ശ്രമത്തിന്റേ ചുരുക്ക വാർത്തകൾ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർക്കുവേണ്ടി.

ബങ്കാളത്തിൽ 'ചൈത്രമാർ' എന്ന ഒരു ജാതിക്കാരാണ്. മിശ്രിതമാണെന്നു താമസം. അതുകൊണ്ട്, ഈ ഗൗരവപരമായ ശ്രമത്തിന്റേ ചുരുക്ക വാർത്തകൾ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർക്കുവേണ്ടി.

ഇനി നാട്ടു മരുന്നുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ, ഇപ്പോൾ തന്നെ ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന ഈ ലേഖനത്തെ അനുസരിച്ചിട്ടുവേണ്ടി ശ്രമിക്കാം. ശരിയായ മരുന്നുകൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് നാട്ടുവൈദ്യർ ഇപ്പോൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ചുവന്നത്. മരുന്നുകൾ തിരിച്ചറിയാതെ എങ്ങിനെയാണ് ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്? ആയുർവ്വേദ പണ്ഡിതന്മാർക്കുവേണ്ടി പ്രധാനമായി വേണ്ടതും, സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മരുന്നുകളെല്ലാം നട്ടുവളർത്തുകയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ നട്ടുവളർത്തുന്നതെന്നു ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം

വേണമെന്നും, അപകാരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ പലതുമാണ്. മരുന്നുകൾ പഠിച്ചെടുത്ത ഉടൻ തന്നെ ഉപയോഗിക്കാം. ഭയംകൊണ്ടോ, ധനത്തിലുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടോ മരുന്നുകൾ കൊണ്ടുവന്നതെന്ന 'മരുന്നപരിഷ്കാര'ത്തിന്റെ കച്ചവടക്കാരെയും മനോധർമ്മത്തിന്നു ദീനക്കാരെക്കുറിച്ചുവന്ന ആശ്രയമാക്കിത്തീർക്കുന്നതുകഴിച്ചുതുടാം. ഇതിന്നു പുറമെ, ഒരു ദിനത്തിന്നു പല മരുന്നുകളും ഫലപ്രദമായതായിട്ടുണ്ടാകുകയും, ഇവയിൽ ഒന്നോരണ്ടാകുകയും പ്രത്യേകഫലത്തെ കാണിക്കുന്നതായിരിക്കും. ആ മരുന്നുകൾ അങ്ങാടിയിൽ കിട്ടാതെ വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ കിട്ടിയതുകൊണ്ടു പണി നോക്കുകയാണ് പതിവ്. ഒരു തോട്ടമുണ്ടെങ്കിൽ മരുന്നുകൾ ഇപ്പോൾ പോലെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുമല്ലോ. ഇങ്ങിനെയാവാൻ മിക്ക സംഗതികളിലും വൈദ്യക്കാരന് അപചാദം കേൾക്കാതെ കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. ചൈത്രമാർഗ്ഗത്തിൽ പായുന്ന മരുന്നുകളിൽ എത്രയാണ് ഇപ്പോൾ കിട്ടാതെ വരുന്നത്? ഇങ്ങിനെ വരുന്നതും മരുന്നുകളില്ലാത്തതില്ല. അവകളെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ്. ഈ ദോഷത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതിനായി അലോപ്പതിയിൽ പാണിനി ആപ്പീസ്കാർ ചെയ്തവരെന്ന പരിശ്രമത്തെക്കുറിച്ച് ഈ ലേഖനത്തിൽ തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മരുന്നുകളുടെ കാര്യത്തിലുള്ള ഈ ശോചനീയമായ അവസ്ഥ വൈദ്യവിഷയത്തിൽ പ്രയത്നിച്ചവരെന്ന പല യോഗ്യരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ ഇനിയും വളരെ പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുണ്ടെന്നും, ഇന്ത്യയിലുള്ള പല സന്ദർഭങ്ങളെയും മരുന്നുകളായി ഉപയോഗിക്കത്തക്കവി

ധത്തിലാക്കി അയയ്ക്കുന്നതിനായി യൂറോപ്പിലേയ്ക്കും മറ്റും കയറുമതി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതുകൾ ഇവിടെയ്ക്കു നന്നു ഉണ്ടാകുവാനുള്ള എപ്പോഴും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. സിലോ, കശ്മീരം മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യക്കാരെ ഉഷ്ണയിൽ പെടാതെ നിൽക്കുന്ന ഒരൊന്നു മതനുകൂല പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഉഷ്ണയിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ ഉത്സാഹശീലം മതിയാവുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടോ?

വർണ്ണഭേദം കൂടാതെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഒന്നായി ഉദ്ധരിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യ ഇനിയും പലതും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ മഹാത്മ്യമേറിയ ഭൂതകാലം ഭാവിയിലെ ഉയർച്ചയ്ക്കു ഒരു മുഖവുരയായി വിചാരിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ, അരിഷ്ടത്വം എത്തുന്നതിന്നു നാം തന്നെ പ്രയത്നം ചെയ്യണം. ആ പ്രയത്നം

അതിന്നു കായികമായും മാനസികമായും പലപ്രകാരത്തിലും നാം കച്ചകെട്ടി പരിശീലിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിന്നു നമ്മെ പ്രധാനമായി സഹായിക്കുന്നതു വൈദ്യശാസ്ത്രമാകുന്നു. പാലാശിമഗ്നത്തിൽനിന്നുള്ള ധനപ്രദിമത്തിയുടെ ആവിർഭാവം ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യതയെ വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു, ഈ ശാസ്ത്രത്തെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു ജനോപകാരപ്രദമാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള മഹത്തായ ശ്രമത്തിൽ നാമെല്ലാവരും ഒന്നായി ചേർന്ന് ഉത്സാഹികളെ സഹായിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു എത്രയും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും നമ്മുടെ കടമയുമാണെന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും കേരളീയരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഇ. ആർ. മേനോൻ.

ധീരനിശ്ചയം

- 1 പ്രജേലക്ഷി പിലസുന്നമഞ്ജുവാരാജ്യമഹിതമാഭ്യുദയം
ത്യാജ്യമല്ലപരമോനംസുധാഭോജ്യവസ്തുവെടയുന്നതാഭവാൻ.
- 2 പക്ഷമരൊരുപവിത്രകാന്തിഭൂമകതന്റെ നിർലത്തിലുത്തമം
തങ്കഭാസ്സയെപൊട്ടുപോലെയാതകമരദുസരസംചിപ്പതായ്
- 3 താരിനുള്ളമകൾവിഷ്ണുതൻമനോഹരിമാറിടമഭീഷ്ടമെങ്കിലും
സൈപരിണിക്കുനമ്മായ്വെടിഞ്ഞുടൻ
ഭൂമിമുത്തൊട്ടുസദാചിപ്പതായ്

- 4 പുണ്യലോകമിടതിങ്ങിടുന്നതൽഗണ്യയാമളകയുംനമിപ്പതായ്
വണ്ണിതംവിബുധനാഥരൊത്തസൗവണ്ണലൈലമൊട്ടുമേറൊരിപ്പതായ്
- 5 പേരുകേട്ടപലമന്ത്രിമാർഭരിപ്പേരമഞ്ജമണിരേണുപാദികൾ
ചേരമഗ്രമിറണാകുളാബ്ദമാംചാരപട്ടണമലങ്കരിപ്പതായ്
- 6 പാരമ്യപുഷ്പകീർത്തിചാർത്തിടും
പൂരമുത്സവമുദിക്കുമുലമായ്
സൈപരമാക്ഷമത്രേപിഹേതുസൽസാരമാംശിവപുരസ്സരിപ്പതായ്

- 7 സത്തപരാഗതിവിധിസ്തുസത്തപരാ
സത്തപമായപുകവണ്ടിമണ്ടുവാൻ
കൃത്യമായിനടന്നിട്ടുവെചരം
സ്തുത്യയാംസരണിസാധുഃചന്ദനതായ്
- 8 മംഗലാകൃതിയെട്രവിധംരമാ
രംഗമാരേചിരമാടഭൂതലം
ഭംഗമെന്നിയെഭേദിതൃട്ടി ഭൂജ്
പുംഗവാൻസുകൃതിതന്നനിണ്ണയം.
- 9 ശാന്തധീരമതിരാമവർമ്മഭൂ
കാന്തനാശ്രിതജനോപദേശസുകൻ
സ്വാന്തഃമാദനമാടകാത്തിടുന്നത
ശ്രാന്തനന്ദമഹിതമാടഭൂതലം
- 10 കല്പരാവിചയതുദാനകിത്തിയും
കല്പനകുലമൊരുമുലിപുലിയും,
കല്പനാപട്ടയംസദംഗഭൂ
കല്പനീതുചരിച്ചുവെചസമയ്.
- 11 ന്യായശാസ്ത്രജ്ഞരോളമെസപരം
സ്വീയമുഖ്യധീഷണാസമാധനായ്
മായമെന്നിയെകടനിടമമാ
നായമാന്വന്തധിസ്തുനീതുചൻ.
- 12 ശക്തവൈഭവവിശിഷ്ടനിർവൃതൻ
ചക്രവർത്തിബഹുമാനപൂർവ്വകം
സർവ്വമന്തിലുമതിവനല്ലിടും
സർവ്വകൃത്യമവിടന്നുചാരമായ്
- 13 മാടമേടിനീചിരായവൻതപാ
പാടവത്തെടുചരിച്ചതിൻമുമ്പം
കേടകനമരുമീതുപന്ദുതൻ
പ്രൗഢമൂത്തിപടവെന്തെന്നിതോ
- 14 കൈടലാരിയുടക്കുന്നത്തിലും
കേടന്നുജ്ഞമരുതൻറനീതിയാൽ
അടലാക്കുമെന്നയാതെയിമരൻ
മാടഭൂവിൽവിലസുനസാസ്ത്രതം.

- 15 അന്തരായമെന്നയാതെയവനും
സന്തതംസുഖമെന്നക്കമീതുചൻ
ഹന്തരാജ്യമകലെതുജിജ്ഞാ
നൈന്തരോസുദന്ദമോത്തുമുചാൽ!
- 16 സ്വാധികാരമുടനേവെടിഞ്ഞുസൽ
സാധിതംരമമിയന്നുവഴുവാൻ
ആധിപത്യവരൻറനസ്തുയാൽ
ഹാധിഗാന്തിജനതക്കുജാതയ്
- 17 ചേമകകണമൊടൊത്തുമിനിടും
ശ്രീമഹസ്സുവരന്തമെന്നപോൽ
പ്രേമപുഷ്പയമടഭൂമിയൊ
ത്തിമഹിശമണിലാലസിപ്പുതെ.
- 18 യക്ഷരാട്ടിനടപ്പുവെനാപ്പമി
ന്നക്ഷയദ്രവിണമായമാപ്രവൃ
തയ്ക്കുണ്ണപടയുമിമലാധവൻ
ത്രിക്ഷുരജ്ജ്വലവതാരമയ്വരോ
- 19 വിത്തമതുവിലാതെക്കെന്തുമോ
വൃത്തമടയവുഗ്രഹസ്ഥരം
തത്തദാത്മനഃപയധികാരമി
നിത്തരത്തിൽവെടിയില്ലനിണ്ണയം
- 20 മടഭൂമിപതിവിത്തപാസ്തിനാൽ
ഹരടകാദിയതുരാജ്യമുത്തമം
പാടവത്തെടുചടിഞ്ഞിടുന്നാധം!
പ്രൗഢധീരനിലസാധ്യമെന്തുവാൻ
- 21 നാടാക്കക്ഷേപ്തവീകുടാജ്ജാതപര
ശിഖാരതമീമന്നിടത്ത
കോണെന്നോത്തുപേക്ഷിപ്പുതന്മരു
നതാഹുത്തിനസപംസമൃദ്ധേതു
മാടാഭിപ്രോഷ്ഠിമാഴ്കുന്നതിനിയെളുവം
സ്തിഗ്നിതെന്നാലുമിന്നാ
പ്രൗഢാത്മാവുപ്രജാസന്തതിയുമവ
നിയുന്നതയേല്ക്കുടമമന്തൽ
പന്തളത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ

സ്രീനാഥചിന്തം.

വിവാഹം ചെയ്തു ഭാര്യസമേതം സ്വ
ഗൃഹത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്ത് ആതിഥ്യം മു
തലായ കാര്യം പുണ്യകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാകുന്നു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമമെ
ന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ ലൌകികവി
ഷയത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയമായ പ്രസ്തു
ത ആശ്രമത്തെ അവലംബിക്കുന്ന ആരും
ഗുണവതിയും അനുഭൂലയും ആയ ധർമ്മദാ
രങ്ങളെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അപ്രകാ
രമല്ലാതെ ഗുണരഹിതയും പ്രതികൂലയും
ആയ ഗൃഹണിയെ പരിഗ്രഹിച്ചാൽ ഇട
പെടുന്ന ഗൃഹസ്ഥൻ തന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ
നിറവേറുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നതന്നെ
യല്ല, പലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങ
ൾക്കും മനസ്സാപത്തിനും ഇടയാക്കുകയും
ചെയ്യും. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഒരു കഥ
പറയാം.

അനവധി കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അവ
ന്തിരാജ്യത്തിൽ “ആത്മാനന്ദൻ” എന്നു
പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണായിരുന്ന
തും. അദ്ദേഹം വലിയ ധനവാനല്ലായിരുന്ന
തെങ്കിലും, ഒരുവിധം കാലക്ഷേപം കഴി
ച്ചു കൂട്ടുന്നതിന്നു ചേണ്ടുന്ന ഭവ്യസ്വപാത്രം ഉ
ള്ള ഒരാളായിരുന്നു. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികൾ
ക്കു പ്രധാനമായ ധർമ്മം അതിഥി സല്ക്കാര
മാകുന്നു എന്നുള്ള ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം ആ
ത്മാനന്ദൻ വഴിപോലെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.
അതന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ
സമാഗതരാകുന്ന അതിഥി ആരായിരുന്നാ
ലും അവനെ സാക്ഷാൽ ഇശ്വരൻ തന്നെ
എന്നു സങ്കല്പിച്ചു അദ്ദേഹം വളരെ ഭയം,
ഭക്തി, വിശ്വാസം, സ്നേഹം, ബഹുമാനം
പരസ്പരം പൂജിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ദിവ

സേന ഒരു അമിതിയ്ക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കാ
തെ താൻ ജലപാനവുംകൂടി ചെയ്തുകൊള്ള
ുന്നതു നിയമം ആ ഗൃഹസ്ഥൻ ഒരു ദൃഢ
പ്രതാപമായി അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എ
ന്നാൽ ദിശ്ശിലം, ദിശ്ശിലി, ദിശ്ശിലാമേലര
ത, ദിശ്ശിലനായം മുതലായ ദിശ്ശിലങ്ങൾക്കു
എന്നു സങ്കേതസ്ഥാനമായിരുന്ന ആ ഗൃഹ
സ്ഥനായിരുന്നു ഭർത്താവിന്റെ അപ്രകാരമുള്ള
പ്രവൃത്തി ഒട്ടുംതന്നെ രഹസ്യമായിരുന്നില്ല. പ
ലപ്പോഴും തനിക്ക് പട്ടിണി കിടക്കുവാൻ ഇ
ടയാകുന്നതു നിജവരന്റെ അതിഥി സല്ക്കാര
ം നിമിത്തമാകയാൽ ആയതു വല്ല വിധ
ത്തിലും മടക്കം ചെയ്യേണമെന്നായിരുന്നു
ആ കുടിലത്തിലുള്ള കടുങ്ങിനിയുടെ വി
ചാരം. തന്റെ ഉദ്ദേശം നിറവേറുന്നതി
ന്നു പല മാർഗ്ഗങ്ങളും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടി
രിയ്ക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണിയ്ക്ക് ഒരിക്കൽ ഒരു
നല്ല അവസരം കിട്ടി.

ഒരു ദിവസം ആത്മാനന്ദൻ തന്റെ
നിത്യനിയമം നിറവേറുന്നതിന്നു അമിതി
യെ കിട്ടിയില്ല. ആതിഥ്യത്തിന്നു വേണ്ട
ുന്ന സകല സാമഗ്രികളും തെച്ചുറാക്കി മ
ദ്ധ്യഹ്നകാലമാകുന്നവരെ കാത്തിരുന്നു.
ആരും വന്നു കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ നിരാശനാ
യിട്ടു ഭാര്യയെ വിളിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു
“ഇവിടെ സമീപങ്ങളിൽ എവിടെയെങ്കി
ലും വല്ല വഴിപോക്കരും വന്നിരിക്കുന്നുണ്ടോ
എന്നു ഞാൻ പോയി അന്വേഷിച്ചുവരാം.
എന്നാൽ ഞാൻ മടങ്ങിവരുന്നതിന്നു മുമ്പാ
യി ഇവിടെ ആരെങ്കിലും വന്നാൽ അവരെ
വിട്ടയക്കരുത്. ആദരവോടുകൂടി സല്ക്കരി
ച്ചിരുത്തണം.” ഇങ്ങിനെ ഭാര്യയെ എല്ലി
ച്ചുംവെച്ചു ഗൃഹസ്ഥൻ അതിഥിയെ തേട

പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സ്വന്തം ഭാര്യയുടെ അന്തസ്സം ആത്മാന്തർ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഒരിക്കലും ആ കൃത്യം അവളെ എല്പിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. പുറമെ കാണുന്ന പൂച്ചവിട്ടു കണ്ടുഭരിച്ച സച്ചാ സുചന്ദ്രനും തന്നെ എന്നാപ്പിച്ച വാങ്ങിയ മുക്കുവണം ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം നിരന്തരം ഉടമസ്ഥൻ ഉണ്ടാക്കാനിരിക്കുകയും നിശ്ചയം തന്നെ.

ആ ഗൃഹസ്ഥൻ പാണ്ഡിത്യപരമായി കാച്ചുന്ന കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഒരു പ്രാബല്യം വിശ്വസ്യമായ വിലയെക്കാലം പട്ടികൾ കടന്നുവന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഗൃഹസ്ഥനിൽ വളരെ കോപമുണ്ടായി ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു. “കാളം വളരെ ദുഃഖമായി. ഇതാ വലിയ വട്ടക്കുട്ടിയോടെ വളരെ താങ്ങിക്കൊണ്ട് ഒരു മാതാപിതൃവർഗ്ഗം ഉണ്ടാകുന്ന വലിയൊരു കുട്ടിയെ. ഇതിനെ പൂജിക്കുക എന്നതാണ് ഓരോ വലിയ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ഇനങ്ങളെപ്പോലെ ഇനം പട്ടിണി പാറുന്നതു നിശ്ചയം തന്നെ. അതിനാൽ അത്യാവശ്യമായ ഒരു വലിയ ഈ ദുഃഖത്തെ ഇതിനായിരിക്കും ഇവിടെ കേൾക്കാത്തവിധം കാട്ടിക്കളയുന്നതിന് എന്തൊരു തന്ത്രമാണ് പ്രയത്നിക്കേണ്ടത്. എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണിന്റെ ഒരു ഉപായം തോന്നി. ഉടനെ ചോയി ഒരു നല്ല ഉലയ്ക്കു എടുത്തു നന്നു കൊണ്ടുവന്നു. അതിൽ സൂക്ഷ്മമായി ഒരു കക്കി വെച്ചിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഒരു പീഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു സമീപത്തിൽ ഒരു വിളക്കു കൊളുത്തിവെച്ചു. അപ്പോഴേക്കും അതിവേഗമായ അതിഥിബ്രാഹ്മണൻ കോലായത് വന്നു കയറി. അല്ല തന്നെ കിടന്നിരുന്ന വാതൽപഴുതി

ൽക്കുടി അകായിൽ ശത്രുക്കളായിരിക്കുന്ന മുസലകണ്ടു വിസ്മയമായി ‘ഇവിടെ ആരും ഇല്ലയോ?’ എന്നു ചത്തിൽ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ഗൃഹസ്ഥനായി വന്ന വാതൽ മറഞ്ഞുനിന്നു വന്നു പുറത്തു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഓ! മഹാബ്രാഹ്മണ! ഭൈരവൻ പ്രസാദിക്കുക. ഭവൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നു ചേർന്നത് ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യവശമായതാണ്; സംശയമില്ല. ഭർത്താവ് ഇപ്പോൾ വരും. വന്നാൽ തത്ര ചോറൊ വേണ്ട പോലെ പൂജിച്ചു സൽക്കരിക്കും. അതുകൊണ്ടു കാച്ചുന്നതും ആ ഇതിനുള്ളിൽ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുക” അതിനിമിത്തം വളരെ സന്തോഷം. എന്നു പറഞ്ഞു പിറന്നത് ഉലയ്ക്കു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്തിനാകുന്നു എന്നു ചോദിച്ചു ബ്രാഹ്മണി— ആയതു മുൻകൂട്ടി അറിവുതരുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഭർത്താവ് ഇപ്പോൾ വരും വന്നാൽ ഉടനെ അതിന്റെ രഹസ്യം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അറിയാനാകും. ആ ബ്രാഹ്മണിയുടെ വചോഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ട് എന്തൊ അപകടമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു പൂജൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ഞാൻ പല പൂജകളും കണ്ടിട്ടും പ്രയത്നിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. എന്നാൽ മുസലപൂജ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ തത്വമെന്തെന്നു ഭവനത്തന്നെ പറഞ്ഞുകേട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണി— ഓ! ബ്രാഹ്മണ! ഭവൻ ഇനി ഞങ്ങളുടെ കയ്യിൽനിന്നും വഴുതിപ്പോകുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല അതുകൊണ്ടു സംശയംകൂടാതെ സത്യം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇവിടെ ദിവസേന കാരോ അഥിതിയെ ഭൈരവൻ ബലികൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. ഇനിതേവരെ അതിന്നു മുമ്പ് കിട്ടിയില്ല. അതിനാൽ ഭർത്താവ് ആളെ അന്വേഷിച്ചുവേയിരിക്കും

ന്നു ഇപ്പോൾ വരും. വന്നാൽ ഉടൻതന്നെ ഭവാനെ പാദപ്രക്ഷാളനാദി ക്രിയകളെക്കൊണ്ടു യഥാവിധി പൂജിച്ചിരുന്നതു്. അനന്തരം ആ ഉലക്കു എടുത്തു നേരെ നെറുകപ്പിട് ഒരൊറ്റ അടി അടുത്തു്. അപ്പോൾ പൊട്ടിച്ചിതുന്ന കേതവും തലച്ചോറും ഭൈരവൻ നിവേദിച്ചു ബലി സമപ്പിച്ചു്. വിശേഷിച്ചു ദൈവീകവിഷയത്തിൽ ദോഷമുപേക്ഷിക്കുവാൻ സംഗതിയാകുന്നതു് ജ്ഞാനരസ്യകൃതപരിപാകമുള്ളവർക്കുതെ കേവലം നിസ്സാരനാരായണുള്ളവർക്കു സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള തത്വവും ഭവാനും അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ. ഇപ്രകാരം കടലചിത്തയായ കുഡുംബിനിയുടെ കവടവാക്കുകളെ കേട്ടു ഭയവിഹാലനായ ആ വയോധികൻ തന്റെ അന്തകടന്നു തീച്ചുപ്പെടുത്തിയ ഗുഹസ്ഥൻ വന്നുചേരുന്നതിന്നുമുമ്പായി വല്ലയിടത്തും പാഞ്ഞു പററി രക്ഷപ്പെടണമെന്നുള്ള അത്യാഗ്രഹത്തോടുകൂടെ ആ ക്ഷണത്തിൽ പുറത്തു ക്കിറങ്ങി കാടിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണി ഒരു വേള ഭഞ്ഞാവു പിൻതുടന്നാലും പിടികിട്ടാത്തവിധം ബ്രാഹ്മണൻ പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു കരുതി ഉച്ചത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വിളിച്ചു പാഞ്ഞു. ഓ! പൂജാബ്രാഹ്മണ! എന്തിനു വൃഥാ കാടി ചെലിമുട്ടുന്നു. എന്റെ ഭഞ്ഞാവു ഭവാനെ പിൻതുടന്ന് എത്തിപ്പിടിച്ചു ഭൈരവൻ ബലി കഴിക്കുന്നതിരിക്കുന്നില്ല നിശ്ചയം. ഇപ്രകാരം ആ ദിവ്യസ്പീ വിളിച്ചുപാഞ്ഞു കേട്ട ഭീതനായ ആ പൂജാർ പ്രാണവേദനയോടുകൂടെ പാഞ്ഞു പോകയും ചെയ്തു.

അതിഥി പോയി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആത്മാനന്ദൻ ഗുഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി എത്തി. അദ്ദേഹം സമീപങ്ങളിലെല്ലാം അന്വേഷിച്ചിട്ടും നിത്യകൃത്യനിർവ്വ

ഹണത്തിന് ആരേയും കണ്ടുകിട്ടാത്തതാൽ അതികണ്ഠിതത്തോടുകൂടി വന്ന സമയം ഗുഹാങ്കണത്തിൽ ചില കാട്ചുവടുക്കൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു കണ്ടു സന്തോഷസമേതം ഭയ്യയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ— ഇവിടെ അതിഥികളാണെങ്കിലും വന്നുവോ?

ബ്രാഹ്മണി— ഒരു വയോധികനായ ബ്രാഹ്മണൻ വന്നു.

ഗുഹസ്ഥൻ— അദ്ദേഹം എവിടെ.

ബ്രാ— അദ്ദേഹം ഇടഞ്ഞുപോയ്ക്കിരുന്നു.

ഗു— അതിനെന്തു കാരണം.

ബ്രാ— ഇവിടെയുള്ള ആ നല്ല ഉലക്കു അദ്ദേഹത്തിനു ഭവേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. വേറിട്ടൊന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ അതു തരവാൻ തരമില്ലെന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ആയതു കേട്ടു ദേഷ്യപ്പെട്ട് അദ്ദേഹം പിണങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്തു.

ഗു— ഓ കഷ്ടം! കഷ്ടം! സദനത്തിൽ സംപ്രാപ്തനായ സർവ്വശക്തനായ ഭവാനി ഒരു ഉലക്കയ്ക്കു വേണ്ടി ഉപേക്ഷിച്ചുവല്ലോ? കഠിനതന്നെ. ആകട്ടെ അദ്ദേഹം എവിടയ്ക്കാണ് പോയത്. പോയിട്ട് എത്ര നേരമായി.

ബ്രാ— പടികടന്നു നേരെ പടിഞ്ഞാട്ടാണ് പാഞ്ഞുപോയത്. പോയിട്ടു ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ഒരു കാൽ നാഴിക കഴിഞ്ഞു കാണും.

അതു കേട്ടു ആ ഗുഹസ്ഥൻ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു. ആ അതിഥി ആവശ്യപ്പെട്ട ഉലക്കു ഉടൻതന്നെ കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തു് സാധനപദാക്കുകളെക്കൊണ്ടു സജ്ജമാനനാക്കി ഗുഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു നമ്മുടെ നിത്യനിയമം നിറവേറാം. എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ഉലക്കയും കയ്യിലെടുത്തു് അയാൾ അതിഥിയെ

വിൻതുടൻ. കറച്ച ഭൂമി ചെന്നപ്പോൾ പ്രാണഭയം നിമിത്തം പാഞ്ഞുപോകുന്ന ആ വൃദ്ധനെ കണ്ടു.

ഗ - ഫേ ബ്രാഹ്മണ! അവിടെ നില്ക്കൂ അവിടെ നില്ക്കൂ. ഇതാ ഇതുതത്രവേണ്ട തന്നെതന്നെത്തോ. നമ്മുടെ റിട്ടനിയമം മുടക്കിക്കളയരുതെ. എന്നിങ്ങനെ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപാഞ്ഞു ഉലക്കയും ഉച്ചത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു പിന്നാലെ കാടിത്തുടങ്ങി. ശബ്ദം കേട്ടു പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞുനോക്കിയ ആ വയോധികനു ദണ്ഡപാണിയായ സാക്ഷാൽ യമമൃത്യുൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നി. അയ്യോ എന്നു അത്ഭുതത്തിൽ നിലവിളിച്ചിട്ടും ശബ്ദം പറഞ്ഞേയ്ക്കു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭയാധിക്യം നിമിത്തം ഹൃദയം വല്ലാതെ തുടിച്ചു. സന്ധിക്കുള്ളിലും തലയ്ക്കും വൃദ്ധൻ വളരെ വിവശനായി. ഹാ! ഹാ! ദൈവമേ! രക്ഷിക്കണെ രക്ഷിക്കണെ, എന്നു ഇടഞ്ഞൊണ്ടു ഇടറിക്കൊണ്ടു ഏറ്റവും പണിപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു. കടമറിച്ചു നടിയെന്നപോലെ ആ രാജവിധിയിൽ പതസ്സുകയും ചെയ്തു.

ഗുഹസ്ഥൻ അടുത്തത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും ആ അദ്ധ്വാനം ജീവിതസംശയനായി കിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മസ്വരൂപത്തെത്താൽ അനേകം ആളുകൾ അവിടെ കൂടുകയും ആ സാധുവിനെ മൂലധാരിയായ ആ ഗുഹസ്ഥൻ തച്ചുകൊന്നതുതന്നെയെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി വിശിഷ്ടനായ ഗുഹസ്ഥനെ പലപ്രകാരത്തിലും ദ്രോഹിപ്പാണൊരുക്കുകയുംചെയ്തു.

ആത്മാനന്ദൻ വളരെ സാഹസങ്ങൾ പാഞ്ഞിട്ടും ഒരു നിക്ഷേപം കിട്ടിയില്ല. ഒടുവിൽ ജനങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി ഗുഹസ്ഥനേയും ആ വൃദ്ധന്റെ ശരീരവും ഓ

ജസന്നിധിയിൽ ഹജുരാക്കി വിവരം അറിയിച്ചു. രാജാവു പരിശോധിച്ചതിൽ ആവൃദ്ധൻ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കണ്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹാലസ്യം തീർക്കുവാൻവൈദ്യനാരെ എല്പിച്ചതിന്റെശേഷം മൂലധാരിയായ ആ ഗുഹസ്ഥനോടു ഇപ്രകാരംകല്പിച്ചു ചോദിച്ചു. ആകൃതികൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണനെന്നും പ്രകൃതികൊണ്ടു ഘോരരാക്ഷസനെന്നും തോന്നിക്കുന്ന ഭവാനുരാഗ്. ഈ വൃദ്ധനെ പ്രഹരിച്ചു ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആക്കിയത് എന്തിനാണ്. ഗുഹസ്ഥൻ ആ മഹാരാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു ഭയഭരിതനായി നടന്ന സംഗതികളെല്ലാം സവിനയം പാഞ്ഞായിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ വൃദ്ധനായ അദ്ധ്വാനൻ മോഹാലസ്യം തീർന്നു എഴുന്നേല്ക്കുകയും സമീപത്തിൽ ആത്മാനന്ദനെക്കണ്ടു “അയ്യോ അനന്ദൻ അനന്ദൻ” എന്നു പറഞ്ഞു എഴുന്നേറ്റു കാട്ടുവാൻ ഒരുമ്പെടുകയും ചെയ്തു. രാജഭടന്മാർ വിടിച്ചുനിർത്തിക്കൊണ്ടുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ടു നോക്കിയാൽകൂടി കാണാത്തവിധം എവിടെയെങ്കിലും കാടിപ്പറ്റി കിടന്നിരിക്കുന്നു. പരിഭ്രമിക്കുന്ന ആ വൃദ്ധനോടു രാജാവ് വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ താൻ ആത്മാനന്ദന്റെ ഗുഹത്തിൽപോയതും അവിടെ കണ്ട വിശേഷങ്ങളും ഗുഹനായിക പറഞ്ഞ വാക്കുകളും വിശദമായി പറഞ്ഞറിയിച്ചു. അതുകേട്ട് ആത്മാനന്ദൻ വളരെ ഭയത്തോടും വ്യസനത്തോടുംകൂടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ‘എന്റെ ഗുഹണിയും അതിദിവ്യയും ആയ ആ ഗോമണ്ഡലയുടെ കപടതന്ത്രത്താൽ ഈ വിശിഷ്ടനായ അതിഥിയും ഞാനും വഞ്ചിതന്മാരായി. ഇതിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതികൾ അറിഞ്ഞു നിരപരാധിയും സാധുവും ആയ എന്റെ നിയമത്തിനു ഭംഗംവരാത്തവിധം മഹാരാജാവ് രക്ഷിക്കേണമെന്നു’

അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അതുകൂട്ട് മഹാരാജാവ് ആ വൃദ്ധനായ അതിഥിയെ സമാധാനപ്പെടുത്തി താനും ചില സേവകന്മാരും കെമിച്ച് ആ അതിഥിയേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ആത്മാനന്ദന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവിടെ ചെന്ന രാജാവ് അന്വേഷണം നടത്തിയതിൽ ആ കുടിലുമതിയായ കഡുംബിനിയുടെ കവടതരം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മേലാലൊരിയ്ക്കലും ഇപ്രകാരമുള്ള സാഹസങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടും ചെയ്താൽ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുമെന്നും മാറ്റം ബ്രാഹ്മണിയെ താക്കീതു ചെയ്തും അതിഥിയ്ക്കു ഭക്ഷണം കൊടുപ്പിച്ചു ആത്മാനന്ദന്റെ നിത്യനിയമം നിറവേറുകയും ചെയ്തു. അന്തരം രാജാവ് ആത്മാനന്ദന്റെ സൽപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ച് സന്തോഷനായിട്ടു ദിവസേന അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ എത്ര അതിഥികൾ വന്നാലും അവയെല്ലാം മൃച്ഛാനദാനം ചെയ്യുന്നതിന്നു പേണ്ടുന്നവസ്തുക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ധർമ്മമായിത്തന്നെ ഇല്ലാതാകുന്ന ഒരിയ്ക്കലും മറിച്ചു വരികയില്ലെന്നു പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്ത് വിശിഷ്ടനായ ആ മഹാരാജാവ് സപരിവാരം രാജധാനിയിലേയ്ക്കു എഴുന്നള്ളുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ദീൗത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ആ ബ്രാഹ്മണിവളരെ മനസ്സാധുവു ചെയ്തുകൊണ്ടു ലാൽ ഒരിയ്ക്കലും ഇങ്ങിനെയുള്ള കൃത്യങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ വിചാരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു തീർപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നുമുതൽ വ്യഗ്രമഹദ്യയായ ആ ഗോമിനിയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം ആത്മാനന്ദൻ ആ അതിഥിയെ കാമ്യദീപസം തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു സല്ക്കരിച്ചയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

കെ. കെ. യം.

ആനമനോസധം.

കൊരയിരത്തെഴുപതിൽപ്പരമങ്ങളെ
ചേരുന്ന കൊല്ലമതിലുഴിരിച്ചുവാഴ്ച
സുരീന്ദ്രമംഗലിമണിയായൊരുമാട്രപൻ
പാരാതെ തുറ്റിവ പുരത്തിലൊരിയ്ക്കലെത്തി.
കലാചാരംതൊറാതവനിമുഴുവാൻകാത്തു
(രവ്യം
വലാരതിയ്ക്കൊക്കേറുപതികലമുക്താമണി
(മുദാ
തുലാമാസംപത്താംദിനമതിലെഴുന്നള്ളുവ
(തിനായ്

കലാപുണ്ണൻകാലേകരുതിതിരുവുള്ളതി
(ഖൊരനാറം.
നിമനസ്സിലുച്ചതുതൽക്കണ്ണം,
തരമറിഞ്ഞുധരിച്ചുനങ്ങളും
തെരുവിലമ്പൊടുമോടിവരുത്തുവാൻ
തെരുതരെപ്പലകാപ്പാകൾകൂട്ടിനാൻ.
കലയാഴകൾനാട്ടിനാളികേരം
കലയുംകോവിലകംവരെയ്ക്കുകി
പലവണ്ണമിഴന്നിടപതാകാ.
വലിയുംനിളനിരത്തി പീഥിതോറും.

ചൊൽക്കെള്ളമാടഭൂപൻവരമൊരുവഴി
പാടുകൊണ്ടാർച്ചുകെട്ടി- (യിൽ
പൊക്കത്തിൽപന്തലിട്ടുപുരിയചിലവി
നാങ്ങാൽഭംഗിചേർത്തും (താ-
നോക്കുമ്പോൾകണ്ണുചിന്നംമണിയമുളി
ജാലവുണ്ടുക്കാനനായ് (കാ-
വെൽക്കുവെട്ടിപ്പുതിച്ചുവൃഷഗിരിനഗര-
ത്തിന്റെനമട്ടൊന്നുമാറി. 5

കരുത്തോലചിന്തിക്കുതുള്ളനാരിൽ
കരുത്തോരുമോദേനകേരത്തിട്ടതെല്ലാം
നിരന്തീന്റെരമേലേവിലങ്ങത്തിലോരോ-
മരത്തിന്റെകൈനൂതൂപ്പിച്ചുകെട്ടി. 6

പേഷ്കാരസുപ്രസേനംജഡ്ജിയൊടുമജി-
സ്രാവചിന്നെട്ടിചാനം
സക്കാർജോലിത്തുചേരംവിരുട്ടയമഹാ-
മാന്യരമ്മാനുരല്ലാം
ശുഷ്കാന്തിപ്പെട്ടനേരേതെരുതെരുതെരുവി
കൂടിതേരിൽക്കരേരി (ൽ
സ്സൽക്കാരംചെയ്തതിന്നായ്പുതിയൊടുമടി
ട്ടുവരുന്നത്തിടന്നു. (വി

ജാലവട്ടമൊട്ടുചാമരംകടകളഞ്ചി
താഭകലനനചൊൻ-
ഹാലപട്ടമതണിഞ്ഞണഞ്ഞുപുനരഞ്ചു
മത്തവരവാരണാ
വേലവിട്ടുപലകൂട്ടരംകളകളകള
ഴുകിഴഴിനീളവേ
നാലുവട്ടവുമടുത്തുകൂടിരിരുമേനി
കണ്ടുതോഴുവാന്ദോ. 8

മുട്ടിനാലരമണിയും
പൊട്ടിപെട്ടെന്നുനല്ലകുതിനകളും
ഞെട്ടിലേകരശേഷം
കൊട്ടിഭേരിമുദംഗമുദ്രങ്ങൾ. 9

കാടോപ്പീചക്രശക്തൻമമതയൊടുമന
സ്സൊന്നലിഞ്ഞെന്റെവേരിൽ

കൂടുംപ്രത്യേകഭവവിരവൊടുവെളിവാൻ
കാട്ടിയെന്നിടുകാരം
വാടേനാട്ടുക്കുത്തോന്നുവടിപടുമതിമാൻ
സുപ്രസന്നാനത്തിൽ
തേടുംഗാഢീയുഗഭംഗിതമതുകുറന്നാ-
നീരിലിട്ടൊന്നുമുക്കീ. 10

പഥ്യപൂജവരേന്തുപട്ടണപരി-
ഷ്കാരങ്ങളെല്ലാമുദാ
പൃഥ്വിശൻബതകണ്ടുകണ്ടുമുമായ്
സ്വൈരംഗമിക്കുംവിധയ
പുത്തൻപേട്ടയിലെത്തിയോരുസമയ
ത്തത്യാദരോൽസതപരം
പുത്തൻപൂമലരേന്തുചേർത്തുവിതറി
കൂടുമുക്തസ്സാനിചരം. 11

കൊച്ചിരാജുവലയാധിപൻവലിയ-
തമ്പുരാൻസപരംവാനോ
യ്ക്കോച്ചിലേറിനിജരാജധാനിയതിലെത്തി
യോരുസമയത്തുതോ!
വാച്ചുമാദമൊട്ടുജ്വലിപ്പിപ്പാറശാല
യിൽപ്പെട്ടമൊരായിരം (റവി

കൊച്ചുനാരകിറാനിരുന്നിന്നുചൊടിവാ
പാടുപലമട്ടിലായ് 12
വിശുതൻതമ്പുരാനേവം
വിശ്രമിച്ചമനഃവിധയ
പ്രശ്രയംചെന്നൊരയസ്സം
സശ്രദ്ധംവാങ്ങിസതപരം. 13

നിങ്ങൾക്കുള്ളതണങ്ങാസകലവും
ചെന്തിട്ടുവാക്കെപ്പൊഴും
ചങ്ങാതിയ്ക്കുസമനമെൻപ്രജകളേ!
കോപ്പിട്ടിരിയ്ക്കുന്നതൊൻ
ഭംഗിക്കോതുകുലിപ്പിതന്റെമുറയാ-
ണെന്നുപൊഞ്ഞുഴിവാൻ

തിങ്ങുംപ്രീതികലൻചെന്തൊരുപാ. 14
രഞ്ഞപ്പുകഴിയിനിന്നാൻ.

എട്ടുദിനമൊരവോലത്തെടുമാരുമട്ടി
 ലെടുമണിമുട്ടമാ
 തിട്ടമായസമയത്തുകൂട്ടവെടികുട്ട
 പുഷ്പമചിപെട്ടിട്ടും
 മൊട്ടുപുപകിരിയെന്നൊട്ടുപുകവിട്ട
 പൊട്ടിവിലസുംവെടി
 കെട്ടുകണ്ടുപരിതുഷ്ടിനട്ടഹൃദിചിഷ്ട
 പേശപരവരീഷ്ഠനും.

15

മാലോകകുളളമാലൊക്കയുമകുലയക
 റീട്ടമിമാടഭൂമി (മൈ
 പാലോത്തഃസത്തിനെനംപലപലപര
 ശപ്തസൗഭാഗഭാഗ്രം
 ഈലോകംമുങ്ങിമങ്ങുംവരവളരെയ
 സ്സന്നപോരായശസ്സം
 ചാലേചക്ഷന്ദനിത്യാശിവപരമരൂപം
 ശംബരാങ്കാങ്കരാങ്കൻ.

16

പരേതനായ തൈക്കാട്ട് നാരായണൻ മൃസ്ത്.

ക്ഷാപ്തി

ഇത് ആത്മോദ്ദേശ്യകൃത്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. 'ക്ഷാപ്തിക്ഷമ' എന്നീ പദങ്ങൾ ശ്രവണമാത്രയിൽ പ്രത്യസ്തങ്ങളായി തോന്നുമെങ്കിലും ഇവയുടെ അർത്ഥവും ഉല്പത്തിസ്ഥാനവുമൊന്നുതന്നെയാണ്. ഇവയുടെ ആവിർഭാവം 'ക്ഷമ' എന്ന മൂലാക്ഷരങ്ങളിൽനിന്നാകുന്നു. ആത്മോദ്ദേശ്യകൃത്യങ്ങളുടെ പരിപോ പരിചയമോ ഇല്ലാത്തവർക്കു ദേഹത്തിനോടൊ യോദിയുടേയൊ ഓരോ ധൃതരോപോഷണവിഷയത്തിൽ യാതൊ റിവുമുണ്ടാകുന്നല്ല. ശരീരാത്മക്കുളകൊണ്ടല്ലാതെ ഐഹികപാരത്രിക ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിയ്ക്കുന്നില്ല. ഈ ഗുണസാധ്യത്തിന്നു ക്ഷമ സഹായിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു ജീവിതസ്വാപകാംക്ഷികൾ ക്ഷമാശീലന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടു ക്ഷമാഗുണ ഇവിടെ കുറച്ചൊന്നു വർണ്ണിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കുമില്ലെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

കോഡാഗമത്തിൽ സാമസമായി ഒരു രോണ പ്രവൃത്തിപ്പാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, അതു ദോഷപ്രദമാകയാൽ വഞ്ചനീയമാണെന്നും മാറ്റം മനുഷ്യരുടെ മനസ്സാക്ഷിയോടപദേശിച്ച് ആ ഉദ്ദിഷ്ടോദ്യമപ്രാരംഭത്തിൽനിന്നു മാറ്റുവാൻ യാതൊന്നാണ് നിബ്ബന്ധിക്കുന്നത്, അതിന്നാണ് ക്ഷമയെന്നു പ്രവചിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ മനസ്സു പലവിധമായ വികാരധാന്യങ്ങളുടെ വിചിത്രലമാകുന്നു. നല്ല ധാന്യങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി വിളയുന്ന നിലം കൈവശം വെക്കേണ്ടതും ആ നിലക്കു ഭേദം വരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ചിത്തവിത്തുകൾ (പ്രയോജനമില്ലാത്ത) ധാരാളമായുണ്ടാകുന്ന നിലം വില്പുകയോ പണം ചിലവുന ചയ്തു നല്ല വിത്തു വിതയാൻ പാകത്തിലാക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ വല്ല ഫലമുണ്ടോ? അതുപോലെ നല്ല കാര്യങ്ങൾ

ഒരു സംബന്ധിച്ചുള്ള വികാരങ്ങൾക്കിരിപ്പാൻ മനസ്സിൽ എടുകൊടുക്കുകയും ഭൂമികാരങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽ അടുപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും വേണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ക്ഷമക്കല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും ശക്തിയില്ല. മനോവികാരങ്ങൾക്കു പ്രായേണ സുസ്ഥിരതയുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഓരോ സമയങ്ങളിൽ ഓരോ കാര്യകാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഇവയുടെ പരിണാമാവസ്ഥയും മറ്റും പല പ്രകാരം പ്രശോഭിക്കുന്നതാണ്. വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ നാടകരംഗത്തിൽ നടനും രംഗപോലെ മനോവികാരം വേഷക്കാർ ഹൃദയരംഗത്തിൽ പല മട്ടിൽ അഭിനയിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യർ പരമപ്രഭാവത്തിലുള്ള അവരുടെ എല്ലാ പ്രാപാരങ്ങളിലുമുണ്ടാകാനിടയുള്ളതുകൊണ്ടു സന്തോഷസന്താപങ്ങളും സഹജങ്ങളുണ്ടല്ലോ. സന്താപസംഭവസംഭൂതമായ അഭിതസംഗതികളിൽ മനുഷ്യർ കോപിഷ്ഠനായി തീർന്നു കഠിനവാക്കുകൾ പറയുന്നതും ശ്രോകർക്കു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതും കേൾക്കുവോഴും കാണുവോഴും ആകാണു് ചെറുപ്പ തോന്നാത്തത്? കോപം എപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അതു കൂടപ്പിറപ്പാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രോധം മൂലം സാധാരണ പ്രവൃത്തിപ്പാൻ സാധനമില്ലെന്നു കൊണ്ടു കോപാഗമത്തിനുശേഷം തർക്കം മനസ്സിനെ മറ്റൊന്നിൽ പ്രാപിപ്പിക്കുവാൻ ക്ഷമ അത്യാവശ്യമാണ്. തദവസരത്തിൽ അത് അവസരം അനുഷ്ഠേയവുമാണ്. അനന്തപ്രദങ്ങളായ മനോവികാരങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിനെ വിരമിപ്പിക്കുവാൻ, സൽചിന്തകൾക്കു് അധിവസിപ്പാൻ ചിത്തത്തിൽ ഇടംകൊടുപ്പാനുമുള്ള ശക്തി

യും സാധാരണയും മനസ്സാക്ഷിയെപ്പോലെ സാധാരണയെന്നതിന്നു നാം അനവരതം ബുദ്ധിയെ പ്രേരിപ്പിക്കണം. ഇത് അചിരാൽ കഴിയുന്ന കാര്യമല്ല. ഉത്സാഹഭരണകാര്യത്തെ നിരന്തരം യത്നിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു കാലക്രമേണ സാധിക്കയുള്ളൂ. അന്യായകർമ്മങ്ങളിൽ മനസ്സാക്ഷി പ്രവേശിക്കാതെ നിൽക്കണം ചെയ്യുന്നതിനും, ധർമ്മചാരങ്ങളിൽ മനഃപ്രവേശമുണ്ടാക്കുന്നതിനും ക്ഷാന്തി തന്നെയാണ് കാരണമായിട്ടുള്ളത്. അന്തിമകളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന മനസ്സുള്ളവർ ക്രോധിയും, ധർമ്മാർത്ഥങ്ങളിൽ മനഃപ്രവേശമുണ്ടാക്കുന്നവർ ക്ഷമാശീലന്മാരെന്നു.

അനിഷ്ട സംഭവങ്ങളിൽ അസന്തുഷ്ടിയും അസന്തുഷ്ടിയും, ഇഷ്ടകാര്യാഗമങ്ങളിൽ പ്രാപ്തിയും മനസ്സുപരമമുണ്ടാകുന്നതും നമുക്കു അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. അതുപോലെ അഭിതത്തിനോ കാരണഭൂതമായ വല്ല സംഗതികളുമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഉടൻ മിക്ക ആളുകളും കോപാക്ഷയമായി ഭൂതനാശപോലെ അടിസ്ഥാനമില്ലാതെയും അപ്രാപ്യപദപരങ്ങളായുള്ള ഓരോ നിമിഷങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു നമ്മൾ കാണുന്നില്ലേ. ഒരു കാര്യം കേൾക്കുമ്പോഴോ വല്ലതുമൊരു സംഭവം കാണുമ്പോഴോ ആലോചന കൂടാതെ അവയെക്കുറിച്ച് ഒരു ഭിപ്രായം പറയരുത്. ആലോചനകൂടാതെ ഈ വിധം പ്രവൃത്തിപ്പാൻ തോന്നുന്നത് അക്ഷമമാകാണു്. ഇവരെ സാധനങ്ങളെന്നു പറയാൻ പാടുള്ളു. ഇവർക്കു യാതൊന്നിന്റേയും ഗുണഗുണവിവേചനത്തിന്നു വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ക്ഷമയെ മനുഷ്യരുടെ ശക്തിയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. “ക്ഷമാബലമശക്താ

നാം ശക്തനാഭ്രഷണഃക്ഷമാ" എന്നുണ്ടല്ലോ. അശക്തനാക്കു ക്ഷമാന്തി ശക്തിയുടേ, ബലവാനാക്കു അതു ഭ്രഷണവുമാണെന്നാണ് ഈ ചദ്യഭൂതാല്പര്യം. ശക്തൻ അക്ഷമനാകുന്നുവെങ്കിൽ അനന്തമുണ്ടാവാൻ അവിനെ പിന്തുടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതു സുരണിയമാണ്. ക്ഷമാശീലാലാത്തവനായൊന്നിലും പ്രവേശിച്ചു സൽക്കർത്തി സമ്പാദിച്ചാണോ, സൽസുഖസംപൂർത്തിയാക്കിയിട്ടോ സംഗതിവരുന്നതല്ല. മരിച്ചവനോ, ചന്ദ്രമതി എന്നീ സത്യസന്ധന്മാർ അളവില്ലാത്ത കഷ്ടനഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടും ക്ഷമയോടെ പലപലംബിച്ചിരുന്നതിനാൽ പിന്നീടു അവരുടെ ശ്രേയസ്സും മറ്റും വർദ്ധിച്ചതല്ലാതെ കുറവുണ്ടായില്ല. ഇന്നും അവർ നമുക്കു സുതൃപ്തന്മാരായിരിക്കുന്നില്ല. ഈ ലോകത്തിലുള്ള കശുലന്മാർ ഭൂമിദേവിയ്ക്കു അസഹ്യങ്ങളായ അസംഖ്യം ദിഷ്ടിമുണ്ടെങ്കിൽ ചെയ്യുന്നില്ല. അവയെല്ലാം സഹിച്ചുകൊണ്ടല്ല ആ ദേവി നമ്മളേയും മറ്റും സസന്തോഷം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതു മൂലമായിട്ടാകുന്നു ഭൂമിക്കു 'ക്ഷമാ' എന്ന പര്യായമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ക്ഷമയുടെ ധർമ്മം ധർമ്മത്തിനും പരസ്പരം ശ്രദ്ധയുണ്ട്. ധർമ്മത്തിൽ ക്ഷമാന്തിയും, ക്ഷമാന്തിയാൽ ധർമ്മവും വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ ധർമ്മമുറയുള്ള ക്ഷമാഭാവമില്ലാത്തവർ, ക്ഷമയില്ലാത്തവർ ധർമ്മമുറയുള്ളവർ സാധാരണക്കാരായവർക്കു നഷ്ടം. സർവ്വജനങ്ങളിൽ ധർമ്മമാവശ്യവും ദുഷ്ടങ്ങളിൽ അനാവശ്യവും അതായത്തുണ്ടെന്നു കരുതേണ്ടതാണ്.

പരസ്പരം അറിയാതെ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ക്ഷമയെ വെറുക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ചിലസേന പഠിക്കാതെ പാഠശാലയിലേക്കു വരികയോ സ്കൂളിൽ വെച്ചു വല്ല ദുസ്സാമത്വങ്ങൾ കാണിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ ക്ഷമാശീലരായിരുന്നാലും ആ അവസരത്തിൽ അവരുടെ സ്വഭാവം ഒന്നു മാറുന്നില്ല. അത് അവിടെ ആവശ്യമല്ല. ഇതുപോലെ മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളിലും അക്ഷമ ആവശ്യമാണ്. "ക്ഷമാശക്തനാചമിത്രോച, യതീ.നാമേവഭ്രഷണഃ," ശത്രുവിങ്കലും മിത്രത്തിങ്കലും സമ്പ്രദാനിമാക്കു മാത്രമേ ക്ഷമ ഭ്രഷണമാകുന്നുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്നു പ്രാപഞ്ചികക്കു ക്ഷമയും അക്ഷമയും ആവശ്യമുണ്ടെന്നു വരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ മുൻപ്രസ്താവിച്ചതനുസരിച്ചു കാര്യകാരണങ്ങളുടെ ഗതി ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. "തേജഃക്ഷമാവാ നൈകാന്തഃ കാലജ്ഞസ്മഹീപതേഃ നൈകമോജഃപ്രസാദോവാ രസഭാവവിദഃകവേഃ" എന്നാണ്. മോക്ഷവി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്.

എങ്കിലും "സുഖദഃഖങ്ങളിടത്തു കൂടുകൂടട്ടെ," എന്നുള്ളതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതം സുഖദഃഖാദ്യവസ്ഥകളുടെ അനുഭവസ്ഥാനമാകുകയാണ് അവസ്ഥാഭേദങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും മനസ്സിന്നു പല വികാരങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നും, ആ വികാരങ്ങൾ കൂടാതിരിപ്പാൻ ക്ഷമാന്തി ആവശ്യമാണെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ ജീവസന്ധാരണമെല്ലാം മലിനപ്പെടുമെന്നും മനുഷ്യർ സദാ കാലം വെറുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അതായത്തു പരമേശ്വരമനോഹരം

ദക്ഷയാഗം.

(തുടർച്ച)

തദന്തരോപരിപത്രമവവിഷ്ണു
 കൈതുകമോ ബന്ധുവേദിതപുത്രൻ പ്രാദവ
 ദൈവപുനരധിവാസിതപുത്രൻ പ്രാദവ
 ചാക്രമകേളിയിലുദിതസ്വയംഭവപ്രകാശന
 പദകടകാഞ്ചിത ചരണാഗ്രജനാഭപദ
 രേണുപദം കെട്ടുകിടന്ന മന്ദം ശ്രീഭഗവ
 സുന്ദരി പരിതൊന്നില്ലും വിഭവമൊക്ക
 കോപകഷായിത ബലിഷ്ഠകലശം തുക്കു
 കലയാ പാതുവൃഷധാജ വല്ലഭതാനെ
 സ്വദുതി നടന്ന ദശായാം. ഭംഗിമയാബ
 ലനന്ദിപരമുഖ ശങ്കരവേഷമണ്ഡലമി
 കിപ്പരമോപരിത പ്രാദവചക്രം ഭഗവ
 ദനശ്ചന്ദ്രാതെക്കണ്ടക്കയുമടന്നോക്കു
 യണിയൊടുക്കുടന്നു കേചനചൂ
 കോലുമെടുത്തു നവിലോത്സാഹനകലവി
 തുടങ്ങി. കേചനമുഖലകവടികൂടി കേ
 വികരേരിയെഴുന്നള്ളുവതിന്നുഷഭപുമാജ്ഞ
 ണ്ടരികൊച്ചനൂ. വെണ്കൊരുകടവച്ച
 തഴനിമമുത്തുക്കടകകൂടിത്തരമല്ലാ മുചരി
 പിടിച്ചുനടന്നുകേചന. ജ്ഞാത നിന്നി
 രൂപാടും മണിവെണ് പരമനിരവീശികേച
 ന താലച്ചുജനശ്രണികൾ വീശിച്ചാലെ
 ചേന്നുനടന്നു. കേചനമട്ടുകൊമളുറ്റുടി
 ഡക്കാശംഗമുദഗേകതുടിപടമാട്ടും വാദ്യ
 കടംബംതാക്കിക്കൊണ്ടിടുകൂടികേചന വീ
 ണാഹംണിയെവാഴ്ന്നിതാനന്തം. വീണാപ
 ണികളൊക്കെയണങ്ങു ചിനക്ഷയ്ക്കിളിയും
 വിളയടീ. പൂവാളിയുമൊരുമലഹരിമുഖവി
 നേർവാളുമായ്ക്കീകേചന വന്ദനചെയ്ത
 വിനമുവീനാം. വദികൾവന്നുപുകുണ്ണതുട

ങ്ങി ചൊന്നിരിക്കിണ്ടികൾവെളിക്കിണ്ടിക
 ർ പൊൽക്കാളാഞ്ചികൾകാഞ്ചനകലശം
 ചൊൽക്കുണ്ണാടികൾപുത്തനക്ഷകൾ രത്ന
 വിളക്കുകളിടുകയും മല്ലികമാലകൾവെ
 ത്തപ്പുത്തുകൂടും കളിയന്നാകൾമന്നിമയവി
 സികൾ കനകചുറ്റികൾമരതകവപ്പുകി
 കനകക്ഷേപുവചിശ്ശൈലിയി ബാലച
 കോരംമത്തയ്യും കേളിമരാളംമറുമുഖ
 ണ്ണം പലപലമധുരപദാർത്ഥപ്രകരമെടുത്തു
 ടനവിലാഭരണവിഭൂഷിതമാരാം മംഗലന്നാ
 രികളുറുപദസ്യുഃഘടിവിത്തടന്നു ഹര
 ഹരശിവനേളവന്ദനശ്ചിതാ നക്ഷണമുക്കു
 വരൈകരയേരീ പരിവാദൈസ്സഹചരപ്രാ
 ഭവമാണെഴുന്നള്ളി കനകചരസനസമുപാ
 സീന ശ്രീഭഗവതീശരഭസുപുണ്ണം ഭാസ്യ
 രയുപചയാലവരാനി കന്യാസഫിതാം
 മഹിതസദസ്യസനാഥവിഭാഗാം ഭൂരിസമി
 ഭുവിരാഹുതികർമ്മസമിദ്ധവിഭാവസു പാവ
 നയുമസ്യഗന്ധപരിതാം ദാരുകശയകോഞ്ച
 നചമ്മദാദിനി സ്രഷ്ടുമനോഹരഭംഗധാമ
 ഭുപരശാലാം പ്രാപവശാലാം.
 വരാളംവിചനാഥപ്രണയിനിയജ്ഞേ
 തത്രചചേന്നാരുണേരം
 ധീരത്മാനസ്സുദയാസ്സഹിതയജമാ
 നേംഗിതപോത്തചംഘ്രം
 ആരംഭമാദിച്ഛീലവിഖണ്ഡതാം
 മാതരസ്സോദരാശ്വ (ര
 സൈപരേതസ്യാസ്സാസാരോപക്രമപരി
 ഭൂവചാദാനദാരാൻ.

ഹസ്തോദേവർഷി ചതപരജ്ഞതഗിരിവരം
 തമ്പിരാനോടശേഷം
 സദ്യോദാക്ഷായണീ നാശവുമാവെറ്റമൃതി
 ഗീജ്ഞൈരാവിതംപാർ
 ഒത്തീട്ടുപാഷാദാനംപരിഭവവുമാണ
 ത്തിടിനാരുളുളമണ്ണം.
 വിശ്വാധീശൻതദാനീമശ്നികടുതരം
 ദിസ്സഹംകേടുദന്തം
 നിശ്ശേഷനോരദോക്ത്യാതലമുകൾപിടിപെ
 ട്ടോരുക്കേവ. സചേരം
 ഉച്ചൈശ്വരമായദൈവധർമ്മികടുമവ
 സ്സപാംജടംവിദ്യദാജീ
 സപ്തായാമട്ടാമാസീഭൂവിത്വടുതിപി
 ച്ചുങ്ങിഞ്ഞുകവ. ലി.
 തദനുഭവതോ മഹേശസ്വരൂപന
 പ്ലോജപലഭവനി വിംഗസ്സരൂപംജാ മേ
 ല്ലുമേലെ കടുതിക്കനൽക്കട്ടചിനിപ്പു ചി
 നിപ്പുപാരംമിഴിച്ചോരുനത്രയീഭീഷണാ
 ത്തം നിറമ്പിള്ളിഞ്ഞെല്ലുകിറിക്കുടിച്ച്ജ്ഞാ
 വെച്ചുപാലൊവിളങ്ങുന്ന ദംഷ്ട്രാമഹസ്തോമ
 സന്ദീപിതാശാമുഖോദീഗ്ദ്ധ പിനോരുബാ
 ഹാസാമസ്രേണചക്രാനിചർമ്മരം ക

നംമണിത്തട്ടുപാപ്ലോലുമിത്യാദി നന്നായു
 ധശ്രേണികാമോദാമോദോളയൻവ്യംബ്ര ച
 മ്ബാംബരണോംബ്രി പന്മഞ്ഞാളത്താഴി
 നന്നാമടുത്തങ്ങതിന്മേൽ നിറന്മേവുമശീ
 വിഷശ്രേണി കൊണ്ട ബ്ബിത. നലകാഞ്ചീ
 കലാപോ ഡാലജയജയമെന്നച്ചിലമ്പിനി
 നാദം പുലമ്പിടുമാറുദ്ധതോജ്യതവാദദ
 യോദീഗ്ദ്ധ. ദീഗ്ദ്ധണ ദേഹേന്ദനിലാഭവ
 ന്ണെന്നഭൂവ സൂരനംബരംദോദശാദിത്യസം
 ലങ്ങളേകീ ഭൂവിച്ചത്രേവന്നപേ. ലോജഗ
 ര്സംഹൃതിക്കായ്ക്കുന്നേര കാലാരിതൻ
 വൈതൽപ്പാല തദാമണ്ഡലീകപാലീ
 മഹാഭൈരവോ വിരദഗ്രസ്ഥമായബദ്ധോ
 ജ്ജലിഃ ദേവദേവംഭോ വെരുകവൽകെ
 ന്തുപോലിന്നദാസേന കത്തവ്യമെന്നാലിത
 ണ്ണുണന്നത്തന്നേരത്തോരതോരകോപേന
 ദിഷ്ടംസയജ്ഞംസദസ്യന്തി മുശ്ഠവി പെ
 ട്തെന്നദിഷ്ടാശയാ നിഗ്രഹിച്ചിട്ടകെപ്പേരമ
 സ്സൽഭോനാം മദംശോഭവാനഗ്രയായിഭവി
 ക്കെന്നിവണ്ണം മഹേശജ്ഞകൈകൊണ്ടു
 തന്മെഴുതിനാകാണിനേരംപൊറുക്കേണ മെ
 ന്തമ്പിരാമന! തുടരും.

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം നൊട്ടീസ്

ഒരു മലയാളനിഖണ്ഡ ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ച് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻ്റ്.ലേക്കും, കൊച്ചി ഭാഷാസംസ്കരണകമ്മിറ്റിക്കും എഴുതി അയക്കുന്നതിനും, 'ക്'-'വ്' മുതലായ മലയാള കൂട്ടക്കുരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥ വരുത്തുന്നതിനും, സാജപ്രതിനിധിയാക്കി എഴുത്തിട്ടുള്ള 'മംഗളോദയം' മാസികയുടെ നടത്തിപ്പിനെ സാബസിച്ച് ചില സംഗതികൾ ആലോചിച്ച് തീർച്ചയാക്കുന്നതിനും ആയി, കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം വക ഒരു യോഗം 1059 എടവം 31-ാംനം-ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം 4 മണിക്ക് ശേഷം 'മംഗളോദയം' ആപ്പീസിൽവെച്ചു കൂടുന്നതാകുന്നു.

അപ്പൻ തമ്പുരാൻ,
 അദ്ധ്യക്ഷൻ.

റാിയും നാലുദശയും മെടഞ്ഞ ഓലകൊണ്ടു മാച്ചും മുളകൊണ്ടും അരിന്റെ തൊട്ടി ഇലകൊണ്ടും വരതിൽവെച്ചുമാണ് ഉള്ളാടക്കടികൾ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത്. കുടിപ്പിന്റെ തിണ്ണ എകത്തുകയോ കല്ലിട്ടിടച്ച് ഉറപ്പിക്കുകയോ പതിവില്ല. ചുറ്റുമുള്ള മുറവും കുടിത്തറയും ഭാഷാലെയിരിക്കും. കുറെ മെടഞ്ഞ ഓലകളും അമ്പർതന്നെ നെയ്യുണ്ടാക്കുന്ന ചില പരക്കൻപായകളും മാത്രമാണ് ഇരിക്കുവാനും രാത്രി കിടക്കുവാനുമുള്ള സാധനങ്ങൾ. വെയ്പ്പും ഉണ്ണാനും വെള്ളം എടുക്കുവാനും എല്ലാവരിനുംകൂടി കുറെ ചട്ടികളും കലങ്ങളും മാത്രമേ പാത്രങ്ങളായിട്ടുള്ളൂ. ഒരു കുടി പരിശോധിച്ചുടന്നാക്കിയപ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ സാമനങ്ങൾക്കു പുറമെ ഉപ്പും മുളകും വെച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കു ചില പാളകളും കാണുകയുണ്ടായി. അവർക്കു കലമറക്കു പ്രത്യേകം സ്ഥലമില്ല. ഉണ്ണുവാനോ ഉടക്കുവാനോ വല്ലതുമുണ്ടായാൽ അതുകൾ ഒരു കൊട്ടയിലോ വട്ടിയിലോ അരികി മേൽപ്പുറയിൽ കെട്ടിനാട്ടിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തുകളിൽ തൂക്കിയിടുകയാണ്. അവർ പകൽസമയം മിക്കതും പുറത്തുകഴിച്ചുകൂട്ടി രാത്രി കിടക്കുവാൻ മാത്രമേ കുടിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുള്ളൂ. കുടിപ്പിന്റെ ഒരു മുകിൽ ഒരു അടുപ്പുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ വേനൽക്കാലങ്ങളിൽ കുടിപ്പിന്റെ പുറത്തു തന്നെയാണ് ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുക പതിവ്. അപ്പുവും ചിലർ കപ്പാണം ചെയ്തു ഉടനെ താമസിക്കുന്നതിലേക്കു വേറെ കുടിൽ കെട്ടിവരുന്ന സംഗതികളിലൊഴികെ, ഒരു കുടുംബത്തിലെ എല്ലാവരും ഒരു കുടിപ്പിൽ തന്നെയാണ് രാത്രി കിടക്കുന്നത്.

പ്രായം ചെന്നവർ തമ്മിൽ കല്യാണം ചെയ്യുന്നതാണ് കല്യാണസമ്പ്രദായം. ഉള്ളാടനാരുടെയിടയിലുള്ള കല്യാണരീതി. ഇത്ര വയസ്സിനുമു

മ്പ് ഒരു സ്ത്രീ കല്യാണം ചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയമോ, കല്യാണം ഏതു കാലത്തെക്കെങ്കിലും വീട്ടിലാൽ അതിന്നു സാമുദായികമായി രല്ല ശിക്ഷയോ ഇല്ല. ഏറണാകുളത്തിന്നു ചുറ്റും പാത്തുവരുന്ന ഉള്ളാടനാർ പ്രായേണ ഇപ്പോഴുവരെപ്പോലെ വെണ്ണിന് അഞ്ചു വയസ്സു കഴിയുമ്പോൾ ഒരു താലി കെട്ടിവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ക്രിയ ചെയ്യാൻ താമസിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതിന്നു തൊറുമില്ല. സംധാരണയായി താലി കെട്ടുന്നതു വെണ്ണിന്റെ മച്ചുന്നന്നു അല്ലെങ്കിൽ ആ ഗോത്രത്തിൽ അടുപ്പമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു യുവാവോ അരിയിരിക്കും. അവനെക്കൊണ്ടു അവർക്ക് ഒരു മുറി കൊടുപ്പാൻ കഴിയുന്ന തായാൽ അത് അത് അത് കല്യാണം ചെയ്യാൻ വിരോധവുമില്ല. ഇങ്ങിനെ ചെറുപ്പത്തിൽ താലി കെട്ടുന്ന സമ്പ്രദായമുള്ള ടങ്ങളിൽ കല്യാണസമയം താലി അഴിച്ചുകൂടും. സംധാരണയായി ഉള്ളാടനാർ ബന്ധുക്കളിൽനിന്നു കല്യാണം ചെയ്തുവരില്ല. എന്നാൽ എറണാകുളം കമ്പളം ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ അമ്മാമന്റെ മകളെ കെട്ടിവരാറുണ്ട്. കല്യാണത്തിന്നു കഷ്ടികളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ തമ്മിലോ കാൽസ്ഥാനാർ മുഖാന്തരമോ ഘരണ് എപ്പോഴു ചെയ്യുന്നത്. വിവാഹസംബത്തിൽനിന്നും ഒഴിവാവുന്നത് ഏകദേശമായ ഒരു കാലവും അതു എപ്പോഴെങ്കിലും നടത്താവുന്നതുമാണ്. ഭാര്യ അവിശ്വസ്തയോ ദുസ്സമീകാരിയോ ആയി കണ്ടാൽ ഭർത്താവ് അവളെ അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കുടിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കിപ്പോരും. ഭാര്യക്കു ഭർത്താവിനെ വേണ്ടെന്നു തോന്നിയാൽ അവൾ മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങിനെ കല്യാണബന്ധത്തിൽനിന്നും ഒഴിവാകുന്നവർക്കു യാതൊരു ദുഷണവുമില്ലാത്തതും പിന്നെയും കല്യാണത്തിന് അവർ സഹായകരമായവരല്ല. വിധവയ്ക്ക് ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരനെയാണല്ലോ വേറെ ആരെങ്കിലും കല്യാണം കഴിക്കാം. വിധവകല്യാണകാര്യത്തിൽ വലിയ ക്രിയകളൊന്നും ചെയ്തുവരുന്നതല്ല. അമ്മയുടെ മരണശേഷം വളരെ തന്നത്താൻ കഴിയാറായെന്നതുവരെ കുട്ടികൾ അമ്മയോടൊന്നിച്ച് തന്നെ താമസിക്കും. ഒരു ഉള്ളാടന് ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ഒരു ഉള്ളാടത്തിന് ഒന്നിലധികം ഭർത്താക്കന്മാർ പാടില്ല. ഒരുവന് ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടാവുമ്പോൾ അധികമായും അവർ ഒന്നിച്ചുതന്നെയാണ് പാർക്കുക. എന്നാൽ മത്സരവും തെറ്റിധാരണയും കൂടാതെപ്പോലും ചിലപ്പോൾ അവരെ പ്രത്യേക ക്കിലുകളിൽ പാപ്പിച്ചുവെക്കുന്നതുമുണ്ട്. കല്യാണത്തിനു മുമ്പു സംയോഗം പാടില്ലാത്തതും അതിനു വിപരീതമായി ചെയ്തുകൊണ്ട് ഗൗരവമായി വിചാരിക്കുന്നതുമായ കല്യാണം കഴിയാത്ത ഒരു പെണ്ണ് ഗർഭിണിയായും സംഗതി പരസ്യമായും ചെയ്താൽ എല്ലാവരും കൂടി കാമുകനെ വരുത്തി അവളെ കല്യാണം ചെയ്യാൻ അവനെ നിർബന്ധിക്കും. അവർ കൂട്ടാക്കാത്തവർക്കും ഇരുവർക്കും ഭ്രമം കല്പിക്കുകയും ഭ്രമത്തിൽ അവർ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേരുവാൻ കാരണമായുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

ഒരു ചെക്കൻ കല്യാണം കഴിക്കണമെന്നു തോന്നിയാൽ അവന്റെ അമ്മയും അമ്മാമ്മയും ബോധ്യമാവുന്ന പെണ്ണിന്റെ അമ്മയമ്മയോട് അതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കും. അവർ സമ്മതിക്കുന്നവർക്കും ഇരുവർക്കും

ചെക്കന്റെയും മാതാപിതാക്കളുടെയും ബന്ധുക്കളും വധുവിന്റെ കുടിയിൽവെച്ച് കല്യാണത്തിനുള്ള പൂർവ്വസന്ധികളും തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, വരന്റെ കക്കികൾ കല്യാണത്തിനു ചെല്ലുന്ന അതിഥികളുടെ എണ്ണം നിജപ്പെടുത്തുകയും, അതേ ഉദ്ദേശ്യം മുതൽ അഞ്ചുരൂപികവരെ കൂടുന്ന വധുപ്പണം അപ്പോൾതന്നെ കൊടുക്കുകയും, നല്ലപ്പോലെ സല്ക്കരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. പിന്നെ അടുത്തേക്കു ദിവസം വധുവിന്റെ മാതാപിതാക്കളും അമ്മാമ്മയും വരന്റെ കുടിയിലേക്കു ചെല്ലുന്നതും അവിടെ അവർക്കും ഒരു സദ്യ പതിച്ചുള്ളതാണ്. കല്യാണദിവസം വരൻ ബന്ധുവിനോടുകൂടി വധുവിന്റെ കുടിയിലേക്കു ചെന്ന് അവിടെ കഴിക്കുന്ന സദ്യയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ശേഷം അവന്റെ സഹോദരി വധുവിനെ മാലയിടുകയും അവർ അവളുടെ കഴുത്തിൽ താലി (ഒരു ചരടിനേൽ കോത്ത് വിച്ചുളമോതിരം) കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. പിറോദിവസം കാലത്തുതന്നെ അവൻ അവളെ തന്റെ കുടിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതാണ്. ഒരുമിച്ചു പോകുന്ന ബന്ധുക്കൾക്ക് അവിടെയും സദ്യ കഴിക്കുകയും, രാത്രിയോടെ പാർത്തിക്കും ശേഷം ദമ്പതിമാർ വധുവിന്റെ കുടിയിലേക്കു മടങ്ങി അവിടെ രണ്ടുദിവസം താമസിച്ചിട്ടു തിരിച്ചുപോകുകയും ചെയ്യും. അപ്പോഴെ കല്യാണത്തിന്റെ എല്ലാ ചടങ്ങുകളും പൂർത്തിയാകുമുള്ളൂ.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉള്ളാടന്മാരുടെ വിവാഹസമ്പ്രദായം വേറെ ഒരു തരത്തിലാണ്. അതിന്റെ ക്രിയാദികൾ നിസ്സാരവും, കൊച്ചിയിലെ ഉള്ളാടന്മാർ ചെയ്തുവരുന്നില്ലെങ്കിലും, ചിലേടങ്ങളിൽ പല തരം ജാതിക്കാരും ചിലപ്പോൾ, ആചരിച്ചു

വരുന്നതുകൊണ്ട്. അവരിതിലേക്ക് ഇല കൊണ്ടും മറ്റും ചെറുതായ ഒരു വട്ടക്കുടിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അതിനുള്ളിൽ പെണ്ണിനെ കൊണ്ടുചെന്നിരുത്തും. അപ്പോൾ കല്യാണം ചെയ്യാനാവശ്യമുള്ള എല്ലാ ചെറുപ്പക്കാരും ഓരോ മുളവടിയുമായി കുടിയിറങ്ങി ചുറ്റും വന്നുനില്ക്കും. പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനോ അല്ലെങ്കിൽ ഏറ്റവും മടുത്ത പുരുഷസ്വഭാവം ഒരു ചെണ്ടയും കൊട്ടിക്കൊണ്ടു അല്പം ദൂരത്തു ഇരിക്കും. ചിലപ്പോൾ മറ്റു ചില വാദ്യങ്ങളുമുണ്ടാവും. വാദ്യം തുടങ്ങുന്ന തോടുകൂടി ചില പാട്ടുകളും അതനുസരിച്ചു കുടിയിറങ്ങി ചുറ്റും കുടിയിട്ടുള്ള പ്രത്യേകികൾ അത്ഭുതം അനുഭവിക്കും. ഇത് ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറുനേരം പിടിയ്ക്കും. അപ്പോൾ പ്രത്യേകികളെല്ലാവരും കയ്യിലുള്ള വടിയുടെ തല കുടിയിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു തുളച്ചുകയറും. അവിടെ ഭക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ ആരുടെ വടി പിടിക്കുവാൻ സംഗതിയാവുന്നുവോ അവനാണ് അവളെ കല്യാണം ചെയ്യാനുള്ള ഭാഗ്യം. ഇതുകഴിഞ്ഞു വരുന്നതിട്ടപ്പെടുത്തിയാൽ ഒരു സദ്യയുണ്ട്. അതോടുകൂടി ക്രിയകളെല്ലാം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. കല്യാണത്തിനുശേഷം ദമ്പതിമാർ, വലിയ ചിലവുകൂടാതെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേകകുടിയിൽ പാർക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതാണ്.

കല്യാണത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും സ്ത്രീകളുടെ പാതിവ്രത്യകാഴ്ചയിൽ ഉള്ളടക്കം ബഹു നിഷ്ഠയുണ്ടാകുന്നു. അവരുടെയിടയിൽ അനുരാഗമെന്ന കാര്യമേ ഇല്ല. പെണ്ണുങ്ങൾ പെലിച്ചികളെപ്പോലെ വേല ചെയ്യാൻ പുറത്തുപോകാറില്ല. ഭാർയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും വേണ്ടത്ര ഭോജ്യ പ്രയത്നിച്ചുണ്ടാക്കണം. ഭാർയ്ക്കു അതു പാകം ചെയ്തു ക

ട്ടികളെ പോറ്റിവളത്തേണ്ട ചുമതലയേ ഉള്ളൂ. എന്നാകട്ടെത്തിനടുത്തുള്ള ചില ഉള്ളടക്കപ്പെണ്ണുങ്ങളോടു ചോദിച്ചതിൽ, തങ്ങൾ കാട്ടിൽ പ്രമാണികളുടെ വംശീയനാകുകൊണ്ട് പണിക്കുപോയി തന്നത്താൻ കാച്ചിൽ വരുത്തുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ദാരിദ്ര്യം നിമിത്തം ഗർഭിണികൾക്കു പ്രത്യേക ശുശ്രൂഷ കണ്ടെന്നും ചെറുപ്പം പ്രസവവും വ്യത്യസ്തവുമായില്ല. വല്ല അപകടമോ കഷ്ടതയോ സംഭവിച്ചാൽ അതു ദൈവങ്ങളുടെ കോപംകൊണ്ടാണ്. പ്രസവത്തിനു അല്പം മുമ്പായി 'പുളികടി' എന്ന ക്രിയാ നടത്തിവരാനുണ്ട്. പുളികൊടുക്കുന്നതു പെണ്ണിന്റെ അമ്മമാണെന്ന്. അന്നു എല്ലാ ബന്ധുചിത്രങ്ങൾക്കും ഒരു സദ്യയുണ്ട്. പ്രസവത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക കുടിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി എന്തെങ്കിലും പ്രായം ചെന്ന സ്ത്രീ (സാധാരണ അമ്മതന്നെ) പ്രസവം കാക്കും. പ്രസവം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ തളയെയും പിള്ളയെയും ചുടവെയുള്ളതിൽ കുളിപ്പിക്കും. തളക്കു ഊഴവനാരുപയോഗിക്കുന്ന തരം ഒരു വക പോറ്റുമെന്നു മൂന്നാഴ്ചവട്ടം കാലത്തും വൈകുന്നേരവും കൊടുത്തുവരാനുണ്ട്. രണ്ടാഴ്ചകാലം അവളുടെ ഭക്ഷണം പോറ്റും സമ്പ്രദായമായിരിക്കും. പുലകാലം 11 ദിവസം മുതൽ 16 ദിവസംവരെ ഓരോ പ്രദേശത്തു ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവൾക്കു പ്രധാനകുടിയിന്റെ എറയത്തുവരെ പ്രവേശിക്കാം. അവിടുന്നു രണ്ടാഴ്ചകൂടി കഴിഞ്ഞു കുളിച്ചാൽ മാത്രമേ മറ്റുള്ളവരോന്നിച്ചു കുടിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. കുട്ടികളെ ആശ്വേദമാസക്കാലം തളമുറ മുലകൊടുത്തു അതിനുശേഷം പോറ്റാ കഞ്ഞിയോ കൊടുത്തുമാണ് വളർത്തുന്നത്. പേരിടൽ

മ ള ഗ ഭൂ ള ങ ങ

ഫറവൻ

പുസ്തകം 6

മി മ ന മ റ ങ

ലക്കം 8

മ ള ഗ ഭൂ

കുളിപ്പൊക്കടക്കൊക്കയാർപ്പാരടിക്കും
കുളിപ്പനടിക്കുംമലപ്പെതലെനി
ഇളപ്പംഭവിക്കാത്തസാരസ്സസാര-
ത്തിളപ്പെന്നമിമാസികക്കകിയാലും.

എം. പാമേശ്വരൻ എഴുതുന്നത്.

കാവ്യനിരൂപണം.

പ്രാചീനഭാരതീയർ പ്രായേണ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ഏറക്കുറവിലായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഉല്പത്തി നഗരങ്ങളിൽനിന്നാണ്; ഭാരതവണ്ഡത്തിൽ, നേരേ മറിച്ചു, കാട്ടിൽനിന്നാണ്. മറ്റൊല്ലാ ദിക്കുകാരും ധന

മാണ് യോഗ്യതയ്ക്കു കാരണമായി കരുതുന്നത്. ഇവിടെയാ, പണവും പണ്ടുവുമെന്നല്ലാ വസ്ത്രംകൂടിയില്ലാത്ത ഭിക്ഷുക്കളെയാണ് പരമയോഗ്യന്മാരായി പരിഗണിച്ചുവരുന്നത്. മറ്റൊല്ലാ നാട്ടുകാരും ധർമ്മനിരൂപണത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തെ ആശ്രയിക്കുകയും ആഹാരവിഹാരങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം

മെടുക്കുകയുമാണ് പരിപാടി; ഭാരതീയരായ ഒരു ധർമ്മനിരൂപണത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അർപ്പിക്കുകയും ആഹാരവിഹാരങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രവിധിയെ അനുഗമിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഭാരതീയരുടെ പ്രകൃതി ഇതരരാജ്യക്കാരെപ്പോലെ നിന്നു വിലക്കുന്നതായ ഒന്നാണെന്നു അനേകം സംഗതികളെക്കൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ട്. പ്രായേണ സകല രാജ്യക്കാരെയും ഇടയിൽ ഇതിഹാസകഥകൾ കേൾക്കുന്നതിനുള്ള വാസന സീമാതിതമാകുന്നു. എന്നാൽ, പ്രാചീനഭാരതീയർക്ക് ആ ഭ്രമം വളരെ കുറവായിരുന്നു. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലൊക്കെയും ഇതിഹാസം, ആഖ്യാനം മുതലായ കഥാവിശേഷങ്ങൾ വളരെ ഭൗതികപ്രയോജനമുള്ളവയല്ലെന്നു വരുന്നു. പക്ഷേ, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ അതിനുള്ള സ്ഥലം വളരെ പരിമിതമാകുന്നു. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലും ചില ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇതിഹാസം മുതലായവയുടെ സ്വഭാവം തീരെ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. എങ്കിലും, അതിലല്ല സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് അഭിനിവേശമുള്ളതെന്നു ഉള്ളു. വണ്ണനാതിശയം, തത്ത്വവിചാരം, അപരന്തരപ്രസംഗം, മുദലായവ എടുത്തു സാഹിത്യത്തിലെ കഥാഭാഗങ്ങളെ അലങ്കാരപ്പെടുത്തിയാൽകൂടി നമുക്കു ധൈര്യഭ്രമം വരുന്നില്ല; നമ്മുടെ ധൈര്യം പ്രശാന്തമായ സമുദയമെന്നപോലെ, അതിന്റെ അതിർത്തിയെ അതിക്രമിക്കുന്നില്ല.

ശ്രീമതഭഗവദ്ഗീത വളരെ മാത്രമേയെന്നു പറയണമെന്നു ആരാണ് സമ്മതിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, കരുണാകൃത്തിലെ തുല്യയുദ്ധസമയത്ത്, ദുര്യോധനയെ ആഗ്രീതാശാസ്യം മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ടു

ധർമ്മിയോട് ഭാരതവണ്ണത്തിലുള്ളവർക്കുണ്ടാകുന്ന ആകർഷണം ശക്തിയുണ്ടോ? രാമായണത്തിൽ കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡവും സുന്ദരകാണ്ഡവും മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ സൗന്ദര്യമേറിയവയെന്നു; എന്നാൽ, സീതാചരണത്തിനുമേൽ ഹിമാലയനിരകൊണ്ടെന്ന പോലെ രണ്ടു കാന്ധ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു നന്മിതമായ കഥാഭാഗത്തെ സമീപിക്കുന്നതിനു ശക്തി ഭാരതീയർക്ക് ഉള്ളു. അവർ നിർദ്വേഷമെന്നു ചിന്തിച്ചു, എടുത്തു ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു; അങ്ങിനെയും നോക്കിയും ഇരുന്നുകൊണ്ട്, സുഗീർവ്വങ്ങളായ എഴു കാന്ധ്യങ്ങളിലും പതിനെട്ടു പാട്ടുകളിലും സാധാരണത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു; അതുകൊണ്ടുവെന്ന് ഒരു ക്ഷണത്തെയും നേരിടുന്നില്ല.

കഥാശ്രവണത്തിലുള്ള ആഗ്രഹത്തിന്റെ വ്യത്യാസംകൊണ്ട്, കഥകളുടെ സ്വഭാവവും മാറിമാറി വരുന്നു. രാമായണത്തിൽ വ്യസനത്താലും ആനന്ദത്താലും പരിപൂർണ്ണമായ ആറു കാന്ധ്യങ്ങളിലെ ആ കഥയെന്നു, ഒടുവിൽ ഒരേ ഒരേ കാന്ധ്യം കൊണ്ടു മരിച്ചിരുന്നതായിപ്പോയിട്ടുള്ള സുഗമമായ ഒരു വ്യാപാരമാണോ? യുദ്ധകാണ്ഡം കഴിയുന്നവരെ മനസ്സിലാക്കി നോക്കിയാൽ നാമറിയാനതെന്താകുന്നു? സീതാദേവിയുടെ പരമശത്രുവും അധർമ്മികനും ദുഷ്ടനായ രാവണനെക്കൊന്നു ഭാരതീയർ സിതയെ രക്ഷിച്ചു എന്നുമാത്രമാണ്. ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ നമ്മുടെ വ്യസനമെല്ലാം തീർന്നു നാം പരമാനന്ദമനുഭവിച്ചുവാൻ തെളിയാതെപ്പോയിത്തു. പക്ഷേ, അടുത്ത നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ കവിയുടെ മനോഭാവം മാറി, അദ്ദേഹം നമുക്കു കാട്ടിത്തന്നതെന്താകുന്നു? പാപിയായ രാവണ

നല്ലാ, ധർമ്മിഷ്ഠനായ രാമൻതന്നെയാണു് സീതാദേവിയുടെ പരമശത്രു എന്നല്ലയോ? ഫാ! അതിലോരമായ അരണ്യത്തിൽക്കൂടി സീതയ്ക്കു്, ചക്രവർത്തി മഹാരാജാവായ തന്റെ പ്രിയഭർത്താവിന്റെ മണിമാളികയിലേപ്പോലെയുള്ള ക്ലേശത്തിനിടയായില്ല! കടൽനടുക്കുവെച്ചു കഠിനമായ കൊടുംകാറിൽപ്പെട്ട്, വിപുലങ്ങളായ തിരമാലകളോടു വളരെ നേരം പോരാടി, ഒരു വിധം കരയ്ക്കത്തിയ ആ സ്വപ്നമയമായ കപ്പൽ, നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ കരയിലെ സോപാനശിലകളിൽ തട്ടിത്തകന്നുപോകയല്ലേ ചെയ്തത്! കഥയെക്കുറിച്ചുകുറച്ചെങ്കിലും സ്നേഹമുള്ള രോഹിണി, ആകസ്മികമായ ഈ വ്യസനം സാമിപ്പാൻ കഴിയുമോ? വൈരാഗ്യശീലമായ നൊമ്മൻ മൂലകഥയിൽ പ്രാസംഗികമായും അല്ലാതെയും അനുഭവിച്ച അനേകം വിപ്ലവങ്ങളെ, ക്ഷമയോടെ ചോദനത്തിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്, കഥയുടെ ഈ വ്യസനപര്യവസാനത്തിൽ നമുക്കു ധൈര്യമുണ്ടാവുണ്ടാകാത്തത്:

ഇങ്ങിനെതന്നെയാണ് മഹാഭാരതത്തിലും കഥയുടെ സ്ഥിതി. കരുക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു കോലാഹലമായി നടത്തിയ കരുപാണ്ഡവയുദ്ധത്തിന്നു സ്വപ്നാരോഹണപര്യന്തോടുകൂടി സ്വപ്നപ്രാപ്തി സിദ്ധിച്ചു! കഥാപ്രിയന്മാർക്കു കഥയുടെ അവസാനം കണ്ടുവാൻ ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടാവുന്ന ഘട്ടത്തിലല്ലാ കഥയുടെ പര്യവസാനം. പഴമണലിലെ ക്രിയാഗ്രാഹംപോലെ അസമയത്തുവെച്ചു തകന്നിട്ടാണ് കഥ അവസാനിച്ചത്. മഹാഭാരതത്തിലെ കഥാഭാഗത്തെ പരിശീലിപ്പിപ്പാൻ പുറപ്പെടുന്നവർക്കു് അജ്ഞാനന്റെ ശൈത്യത്തെക്കുറിച്ച് അമൃതമായ ബഹുമാനം തോന്നുന്നു. അവരുടെ

ഉള്ളിൽ മഹാഭാരതത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ട്, വ്യാസർ അജ്ഞാനന്റെ അത്യന്തമായ വിജയസ്തംഭത്തെ നിമ്മിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് എന്നുതന്നെ സംശയം തോന്നിപ്പോകുന്നു. പണ്ടു്, കരുക്ഷേത്രത്തിലെ യുദ്ധത്തിനുശേഷം, ഒരിയ്ക്കൽ പ്രാകൃതസ്ഥിതിയിലുള്ള ചില കള്ളന്മാർ അജ്ഞാനന്റെ മുഖിൽവെച്ചുതന്നെ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പരിജനങ്ങളെ അപമാനിക്കുവാൻ ശക്തരായിത്തീർന്നു. അവർ കരുണാസപരത്തിൽ തന്നെ വിളിച്ചു കരയുമ്പോൾ വില്ലാളിയായ ആ അജ്ഞാനന് തന്റെ ഗാഢദീപംപോലെയല്ലാത്തതുകൂടി സാധിച്ചതുമില്ല. അത്ര ശ്രമമായ അജ്ഞാനനെ ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ നിലയിലാക്കുവാൻ വ്യാസർക്കു കറച്ച ക്ഷമയുണ്ടാകാതെ വേണ്ടിവന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുമ്പുള്ള ഭാഗങ്ങളെ വായിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് മഹാവിരനായ അജ്ഞാനനു ഇങ്ങിനെയാരു പരിണാമം വരുത്തുമെന്ന് കേവിധത്തിലും സംശയമുണ്ടാവുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ ഒട്ടവളരെ കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം, മദ്ധ്യകാലത്തിലാണ് കാളിദാസർ മുതലായ മഹാകവികളുടെ കാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. ഈ കാവ്യങ്ങളുണ്ടാവുന്നതിനുമുമ്പ് ഭാരതീയർ, മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിക്കുന്നതിന് ഏതേതുപാഠങ്ങളാണ് ചെയ്തിരുന്നതെന്നു നമുക്കു നിശ്ചയിക്കില്ല. കാളിദാസരുടെ തേജോമയമായ ആ മണിദീപമാണ് ഒന്നാമതു നമുക്കു പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചത്. ഇന്നും നമ്മുടെ ഗ്രാമത്തിൽ ചൈത്രകമായ ആ ദീപംതന്നെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പണ്ടു്, ഉജ്ജയിനിനഗരിയിൽ നമ്മുടെ ചിന്താമഹന്മാരുടെ മാളികകളിൽ കത്തിയിരുന്ന ആ ദീപം ഇന്നും യാതൊരു മങ്ങലും കൂടാതെ വിളങ്ങി

കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാവ്യനിർമ്മാണത്തിന്റെ പ്രയോജനം ആനന്ദദാനമാണെന്നുള്ള സംഗതി ഒന്നാമതു കണ്ടിച്ചുതന്നതു കാളിദാസരാണ്. ഇനി ആ ദൃഷ്ടാന്തമായി മേഘസന്ദേശത്തെ എടുക്കുക. പ്രകൃതിയുടെ ഇത്ര പരിപൂർണ്ണമായ ഉദാഹരണം സംസ്കൃതത്തിലെ മറ്റൊരു കാവ്യത്തിലും ഇല്ലെന്നു ഞാനിപ്പോൾ തോന്നുന്നത്.....

കാളിദാസരുടെ കമാരസംഭവവും രഘുവംശവും പുരാണകഥയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ കാവ്യങ്ങൾ തന്നെ. പക്ഷെ, അവയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതു മനോവിദ്യാദാത്തിനായിട്ടു മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ അതുകൾ വായിക്കുന്നവർക്ക് സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയുണ്ടാവുമെന്നുള്ള പ്രബോധനം ഇല്ല. ഈ സംഗതിയിൽ ചിലർ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും, ഋതുസംഹാരത്തെ സംബന്ധിച്ച രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാവാറിടയില്ല. അതിനും മോക്ഷസിദ്ധിയ്ക്കും തമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നു ആരും ഉപദേശിക്കയില്ല.

കമാരസംഭവം തന്നെ പൌരാണികമാണെങ്കിലും, അതിൽ പുരാണകഥയെ അത്ര പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിട്ടില്ല. അതിലെ കഥയ്ക്കുള്ള പൌരാണികബന്ധം വളരെ സൂക്ഷ്മവും ശിഥിലവും, കഥതന്നെ അസമാപ്തമാകുന്നു. ദേവന്മാർ, ദൈത്യന്മാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരായാ എന്നുവേർതിരിക്കുന്നതിൽ കവിക്ക് തെല്ലുപോലും ഭയപ്പെട്ടുണ്ടായിട്ടില്ല. ആ സംഗതിയിൽ കവിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചുവാൻ കൂടി ഒരൊളം ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. അതു പോകട്ടെ; അതിന്നു ശേഷവും, വിക്രമാദിത്യന്റെ വാഴ്ചക്കുലത്തു ഗകന്മാർ—ഇല്ലാത്തവർ മുതലായ മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു

ഭാരതവണ്ഡത്തിന്നു വലിയ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അന്നത്തെ കോലാഹലത്തിൽ നായകൻ വിക്രമാക്ഷരാജാവായിരുന്നു. ഈ സന്ദർഭം പിടിച്ചിട്ടെങ്കിലും കാളിദാസർക്കു ദേവാസുരന്മാർ തമ്മിലൊരു യുദ്ധവും സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ജിജ്ഞാശാഭനവും കല്പിച്ച് ഒരു കഥയെഴുതാമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെല്ലിക്കണക്കിൽ, അതു അന്നത്തെ ജനങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചും ഉൽക്കണ്ഠയുള്ള ഒരു വിഷയമാകുമായിരുന്നു. പക്ഷെ, അങ്ങിനെയൊരു ഭൗതികസൂക്തം ആർക്കും ഉണ്ടായില്ല. എല്ലാ സഹദയന്മാർക്കും ദേവന്മാരുടെ ആപത്തിൽ ഉദാസീനത്വം ഉണ്ടായത്. കാമദഹനം, രതിവിലാപം, ഉമാതപസ്സു മുതലായ ഒരു ഘട്ടത്തിലും, കവിയെ ദേവകാർഷ്വത്തിന്നു പ്രേരിപ്പിച്ചുവാൻ ആർക്കും ഉത്സാഹമുണ്ടായില്ല. ആദ്യാനഭാഗത്തെ വിട്ടു വണ്ണന്നു വിഷയത്തിലാണ് എല്ലാ ജനങ്ങളും കവിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ, രഘുവംശത്തിലും കഥാഭാഗം, വണ്ണനയെ അപേക്ഷിച്ച് അപ്രധാനമാകുന്നു.

കാളിദാസകാലത്തെ രാജാക്കന്മാർ കഥാശ്രവണ തൽപരന്മാരായിരുന്നെങ്കിൽ കാളിദാസരുടെ തുടികയിൽനിന്ന് അക്കാലത്തെ ചില ചിത്രങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടുമായിരുന്നു. അവനിയിൽവെച്ചു, വർഷാരോത്തിൽ ഉദയന രാജാവിന്റെ കഥ പറയുവാൻ സമർത്ഥനായ ഗ്രാമവൃദ്ധന്മാർ, അഭാഗതന്മാരായ അതിഥികളെ രസിപ്പിച്ചുവെന്നായി പറഞ്ഞിരുന്ന കഥകൾ ഇല്ലാതെവിടെ? ആ ഗ്രാമവൃദ്ധന്മാർ വാസ്തവത്തിൽ ഗ്രാമഭാഷയിൽ തന്നെയായിരിക്കണം കഥ പറഞ്ഞിരുന്നത്. അവർ

ആ ഭാഷയിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ കാവ്യങ്ങൾ വളരെ ആനന്ദകരവുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ആ കഥകളുടെ എടുത്തുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് സ്വതന്ത്രപ്രാപ്തി ഉണ്ടായില്ല. അവയ്ക്ക് കവിതാശക്തി കുറവായിരുന്നുവെന്നും, അതുതന്നെയാണവയുടെ കാവ്യത്തിന്നു പ്രസിദ്ധി കിട്ടാത്തതെന്നോ പറയാൻ ഞാൻ തെയ്യറില്ല. അവരിലും പല മഹാകവികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗ്രാമഭാഷകൾ ഭാരതാരാദികളിലേക്കു പ്രത്യേകം ഉപകരിയ്ക്കുന്നവയും ആദ്യം തൃമുളവരായ പുറത്തുള്ളി നിറഞ്ഞപ്പോഴും ആയതുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു പലപ്പോഴും പല മാറങ്ങളും വരാറിടയുണ്ട്. അവയ്ക്കു സ്ഥിരമായ പ്രതിഷ്ഠ ഒരു കാലത്തു കിട്ടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. സാഹിത്യനഗരങ്ങൾ, തണിബലങ്ങളായ അനേകം കാലാന്തരത്തിൽ ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കണം!

സംസ്കൃതഭാഷ ഒരു കാലത്തും വ്യവഹാരഭാഷയായിരുന്നില്ല. അതുതന്നെ, ആ ഭാഷയിൽ എല്ലാ ഹൃദയഭാവങ്ങളെയും സമ്പൂർണ്ണമായി വരുത്തുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ അലങ്കാരത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ 'ലൈരിക്സ്' (Lyrics=പുണ്യകവിത) മുതലായവകളിൽ ഉണ്ടാവാൻ വഴിയില്ല. കാളിദാസരുടെ വിക്രമോല്പത്തിയിൽ കാണുന്ന ഗാഥകളിൽ, സംഗീതയോഗ്യമായ ലാലവമൊ സരളതയൊ മാധുര്യമൊ ഇല്ല. ബങ്കാളിയായ ജയദേവൻ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ എഴുതിട്ടുള്ള ഗാഥകളും, ബങ്കാളത്തെ വൈഷ്ണവകവികളുടെ ബങ്കാളിഗാഥകളോട് കിട നില്ക്കുന്നില്ല.

മുതലായവകളിലും ദേശാന്തരഭാഷകളിലും കഥാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതു ചു

രുക്കമാണ്. കാരണം കഥകൾക്കുള്ള ഭാഷകളിൽ ഒരു മാതിരി ലഘുതയും ദൃതഗതിയും ആത്മാവശ്വമാവുക തന്നെ. ഒരു ഭാഷയ്ക്കു മനോഭാവത്തെ വഹിപ്പാൻ വയ്ക്കുവാൻ ഭാവത്തെപ്പോലെ ഭാഷയേയും മനസ്സു തന്നെ വഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. തുകൊണ്ടു ആ ഭാഷയിൽ ഗാഥകളൊ കഥകളൊ ഉണ്ടാവുന്നതു ദുർലഭമാണ്.

കാളിദാസരുടെ കാവ്യം, പ്രവാഹരീതിയിൽ, നിയമനേ എല്ലാടവും പ്രവഹിക്കുന്നില്ല. അതിലെ ഭാരതം ശ്ലോകവും, സ്വന്തം അന്താതിൽതന്നെ സമ്പൂർണ്ണമാകുന്നു. വായനക്കാരന്റെ ബുദ്ധിഭാരം ശ്ലോകത്തിലും വിരമിച്ചു, അതിലെ സംഗതികൾ അറിഞ്ഞതിനുശേഷമേ അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. ഭാരതം ശ്ലോകവും മുത്തുമണിപോലെ ദീപ്തവും, മുഴുവൻ കാവ്യം മുക്താമാരംപോലെ മനോഹരവും ആകുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു അന്യാദൃശമായ വൈചിത്ര്യവും, ധ്വനിക്ക് അസാധാരണമായ ഗാംഭീര്യവും, വാക്യങ്ങൾക്കു അനന്യസാഹസ്യമായ ആകർഷണശക്തിയും, സ്വരത്തിന്നു ആഹ്ലാദകരമായ സ്തിശ്ചര്യവും ഉണ്ട്. സംസ്കൃതവാഗ്ദേവതയ്ക്കു, വാക്സാമന്ത്രികൊണ്ടു തന്നെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടാക്കിയതും കവികളിൽ ജനിപ്പിയ്ക്കത്തക്ക ഒരു ദിവ്യമായ മാധുര്യവും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടു വാക്യത്തിന്നു സംക്ഷേപവും വിഷയത്തിന്നു ദൃതഗതിയും ആവശ്യമായി വരുന്ന ദിക്കിൽകൂടി ഭാഷയ്ക്കു ധാടികൂടാതെ കഴിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വരും. അങ്ങിനെയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ, വാക്യം വിഷയത്തെ വെളിവാക്കാതെയും വിഷയത്തെക്കുറും വാക്യത്തിന്നു കനംകൂടിയും വരും.

മയിൽപ്പീലികൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ആലവട്ടം വീശിയാൽ കാറ്റുകിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിലും, അതിന്നു വൃജനപ്രാജ്ഞ രാജസഭയിൽ പ്രവേശം ലഭിക്കയും സഭയ്ക്ക് അതുകൊണ്ടു ശോഭാധികൃതമാകയും ചെയ്യും. അതുപോലെ തന്നെ സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിലും ഘടനാഭീതി ദൃഢമാണെങ്കിൽ

പുഴ; അതിലുള്ള വാഗൈപചിത്രം; ഉപമാകൗശലം; വണ്ണനാനൈപുണ്യം എന്നിവയാൽ രാജസഭയ്ക്ക് സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് അപരിമിതമായ ചമൽക്കാഴ്ചകളാകുന്നു.

കെ. വി. എം.

കേരളവും ദേശനാമങ്ങളും*

(കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ.ബി. എൽ.)

വടക്കു ഗോകുണ്ഠം, തെക്കു കന്യാകുമാരി, കിഴക്കു പശ്ചിമഘട്ടം, (അഥവാ സമുദ്രപുഴകൾ) പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രം, ഈ നാലതിരുകൾക്കുള്ള വിതരണത്തു നിമിത്തം സ്ഥിതിചെയ്യുവാനുളള ഭൂമി പരശുരാമക്ഷേത്രം, ഭാഗ്യവാക്ഷേത്രം, കർമ്മഭൂമി, കേരളം, മലബാർ, മലയാളം എന്നിങ്ങനെ പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു പേരുകൾ പരശുരാമബ്രഹ്മാവിൽ ഈ ഭൂമി സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഐതിഹ്യം ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ വേരുറന്നി അടി ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്ക് അതിനെ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ എളുക്കിമറയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായ ശ്രീപാശുരാമൻ പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ അടിവാരത്തു നിന്നു സമുദ്രത്തോടു വാങ്ങിനിൽക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. ഒരു വിധം ധിക്കാരമെന്നു വിചാരിച്ചുവന്ന

ഈ ആഴങ്ങളെ സമുദ്രരാജൻ ആദരിച്ചുനില്ക്കുന്നു കണ്ടപ്പോൾ മഹാഷി ക്രുദ്ധനായി 'ഒരു ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് എന്റെ അസ്പ്രപ്രയോഗത്താൽ ഈ സമുദ്രത്തിൽ ഒരു തുള്ളി ജലംപോലുമില്ലാതെ വാരിച്ചുകളയും' എന്നു പോഷിച്ചു.

ഈ ശാസനയുടെ ഫലമായി സമുദ്രരാജൻ ആവശ്യപ്പെട്ടേടത്തോളം ദൂരത്തേക്കു മാറിനില്ക്കുകയും അതിനിടക്കുള്ള ഭൂമി ക്രുദ്ധനായ മഹാഷി കൈടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണ് 'ഭൂമിപാശുരാമനായ പരശുരാമനാൽ 'പാശുരാമക്ഷേത്രം' അല്ലെങ്കിൽ 'ഭാഗ്യവാക്ഷേത്രം' എന്ന ഭൂമി സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടത്.

ഈ അത്ഭുതകൃത്യത്തെ നടത്തിയ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി കഥയുടെ പല പാഠഭേദങ്ങളിൽ പല പ്രകാരത്തിലും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. മുഖ്യപ്രകാരം 'മുടിക്കുന്തിയരെ' മുടിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്റെ കിരീടപ്രഭുക്കളെപ്പറ്റി പരിതാപപ്പെട്ട വീരമന്ത്രി

* ഈ ഉപന്യാസം 1902 സപ്തംബർ മാസത്തെ Indian Antiquary പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷിന്റെ Discursive Notes on Malabar and its place-names തർജ്ജമയാണ്.

പ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ച് തന്നാൽ വിട്ടിട്ടു കൂടാത്ത ഭൂമി മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണക്കായി ഭാഗം ചെയ്തു എന്നും ആ മഹാബ്രാഹ്മണർ ഉടൻതന്നെ പരശുരാമമഹാഷിയോടു തങ്ങളുടെ ഭൂമി വിട്ടു പുറത്തുപോയെന്നുള്ളതാണ് ആപ്രശ്നപ്പെട്ടതും ഈ ദീർഘകാലം വസ്ഥയിൽ മറയ്ക്കി തന്റെ ദേവതയെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു 'ഗോകുണ്ഠം പുഷ്പകുന്തലയിലിരുന്നു' സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അടിവാരത്തിൽ ഗോകുണ്ഠം മുതൽ താൻ തെക്കോട്ട് എറിയുന്ന തന്റെ ആയുധമായ വെണ്മഴ ചെന്നു വീഴുന്നതോടെ സമുദ്രം പിൻവാങ്ങിനില്ക്കുവാനായി സമുദ്രരാജാവിനോടാജ്ഞാപിച്ചു എന്നും വരുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നും ഒരു പാഠം പറയുന്നു: (1)

ഈ ഐതിഹ്യത്തെ തീരെ നിസ്സാരമെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൂടാ. അതിൽ വാസ്തവമായ ഒരു സ്ഥാനം അടങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഉള്ളിൽ അർത്ഥംകിടക്കുന്ന രത്നത്തിന്റെ ശോഭയെ മങ്ങിക്കളവാൻ തക്കവിധം അതു ചളിപ്പിക്കുകയെന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടാകാമെന്നു മുമ്പ് ഈ കരയിൽ ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്ത് സമുദ്രത്തിൽ ജലമുറയെക്കുറിക്കുന്ന അപ്രകാരം

1. സ്വാമിപുരം സമുദ്രാലയം ഉത്തരാം 1-ാം, 6-ാം, 7-ാം അദ്ധ്യായങ്ങൾ. ബ്രഹ്മസംഹാരം, കേരളമാതൃക, 7 വരെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ. കേരളോല്പത്തി (മംഗലാപുരത്തു അടിച്ചത്) 1-ാം ഭാഗം.

ഒരു പഴയ കേരളോല്പത്തിയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു കാണുന്നു:—

“സമുദ്രം ഒരു കാലത്തു ക്രമേണ മനോഹരമായ ഒരു വിട്ടു വിടുന്നതോടുകൂടി മറിയപ്പെട്ടു. സമുദ്രാലയം വരുന്നു തന്നെ തന്റെ പൊതു (സംഗം) നീക്കിയപ്പോൾ അവിടെ കാണപ്പെട്ടത്”

ബ്രഹ്മസംഹാരം 1-ാം പുസ്തകം 78-ാം ഭാഗം.

ഒൻ ശക്തിയാൽ ഭൂമിയുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും വന്നുകൂടിയ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി ഭേദങ്ങളെ കവികൾ കവിതാചാതുര്യത്തിന്നുവേണ്ടി അത്ഭുതമായി കഥാപ്രകാരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നത്. മലയാളക്കരയിലെ താഴ്ന്ന പ്രദേശങ്ങൾ ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുള്ള ശക്തിയാൽ കടൽ നിരപ്പിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്ന് ഉയർത്തിയെടുത്തതാണെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്ത കാലത്തുകൂടി പ്രകൃതിയുടെ ശക്തികൊണ്ട് ഉയർന്നു വെക്കപ്പെട്ട പല വിസ്തൃതിയുള്ള പ്രദേശങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. കൊച്ചി നഗരത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഉദ്ദേശം 13 നാഴിക നീളവും ഒരു നാഴിക വീതിയുമുള്ള വസ്തു എന്ന തരത്തിൽ അധികകാലത്തിനുമുമ്പ് കടൽവെള്ളം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോൾ ഈ ദീർഘനിരത്തുമായി വെള്ളം തണുത്തു അത്ഭുതമായി 'പുതുവസ്തു' എന്ന പേര് വിട്ടിട്ടുവരുന്നു. ആ ദിക്കുകൾ വസ്തുതയായതായ ക്രി. അ. 1841-മാണ്ടു മുതൽ ഒരു പുതിയ കാലത്തെ ഗണിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. അതിന്നു മുമ്പ് കൊച്ചിനഗരത്തിന്റെ ആഭാഗത്തുകൂടി ഒരു ചെറിയ പുഴ ഒഴുകിയിരുന്നതിന്റെ കടലിലേക്കുള്ള വായുതലോലം വീതികുറഞ്ഞതായിരുന്നതിനാൽ വെള്ളം പലതരത്തിൽ പലതരത്തിൽ ഉയർന്നു വെള്ളം കടലിലേക്കു ഒഴിയുവാനുള്ള മാറ്റം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കൊടുങ്ങല്ലൂർ അഴിമുഖത്തുകൂടിയിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രി. അ. 1841-മാണ്ടിൽ അസാധാരണമായ ഒരു ജലപ്രവാഹം ഉണ്ടാകയാൽ പലതരത്തിൽ ഉയർന്നു വെള്ളം തടയുന്നതിനായി തിങ്ങിയിട്ടു ഒഴുകി

രുന്ന ജലസമൃദ്ധത്തിന്റെ ഉത്തേജനം ഗതിയെ താങ്ങുവാൻ ശക്തിയില്ലാതെ കോച്ചിനു നേരെയുള്ള കര വെട്ടിത്തുറന്നു. ജലം സമുദ്രത്തിലേക്ക് ഒഴിയുകയാൽ അതുവരെ കടസ്സായി കിടന്നിരുന്ന നദീതടം വിസ്തീർന്നപ്പോൾ കൊച്ചി ഇന്ത്യയിലുള്ള പ്രധാനതടാകങ്ങളിൽ സുഖപ്രദമായ ഒന്നായിത്തീർന്നു. ഈ സംഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവം കടൽക്കരയ്ക്കടുത്തുള്ള താഴ്ന്ന പ്രദേശത്തു കടൽമണലും കക്കയും കൂടി കലനുള്ള ചളിയും പല പ്രകാരത്തിലുള്ള മണ്ണും പിശുക്കുണ്ടെന്നുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചിയിൽ കുറച്ചു മുമ്പു കരണജലം എടുക്കാവാനായി ഒരു കിണർ താഴ്ന്ന സമയം അടിയിൽനിന്നു കിട്ടിയ മണ്ണിന്റെ പ്രകൃതം നോക്കിയാൽ കൊച്ചിപട്ടണം ഇരിക്കുന്ന ഭാഗം ഭൂമി, അധികകുലത്തിന്നുമുമ്പ് കടലിന്റെ അടിയിൽ താണുകിടന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതു വെളിവാകുന്നതാണ്.

മുമ്പു സമുദ്രം പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ താഴ്വരയോളം എത്തിയിരുന്നതായി നാട്ടുകാർ അക്കാലത്തു വിശ്വസിച്ചുവന്നു, എന്ന് ഫാദർ ബാർലോമിയൂ (Fra Barolomes) എന്നു പാട്ടി പറയുന്നു. ഇതു പ്രകൃത ഐതിഹ്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നതായിരിക്കാം. ഈ ഐതിഹ്യത്തിന്നു യാതൊരുടി സ്ഥാനവുമില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഈ രാജ്യത്തു കാണുന്ന ചില സമനീരപ്പുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ കടൽത്തീരകളുടേയും മഴവെള്ളപ്രവാഹത്തിന്റെയും തിരക്കിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നതുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. “ഇവിടെ ജലപ്രവാഹങ്ങൾ വരുന്നതിനുള്ള നാശം അവർണ്ണീയമാണ്. ചിതാമന്തൻ അധിപനിലൂ

വന്നിരുന്ന സ്ഥലം ഇന്നതാണെന്നു സൂക്ഷ്മത്തോടെ മൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ ചെറുതൂണാൽ ഭരണപോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ സ്വഭാവം ആസകലം മാറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു.” (2). ക്രിസ്തുബുദ്ധിന്റെ ആദ്യത്തിൽ ചങ്ങനാശേരി മുതൽ പള്ളിപ്പാറവരെ ഉദ്ദേശം 40 വാഴികയോളം വഴിയുള്ള കായലുകളുടെ കിഴക്കുകരവരെ സമുദ്രം വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നും സമുദ്രതീരം ആ കരയോടു ചേർന്നിരുന്നു എന്നും വിചാരിക്കുവാൻ ബലമായ സംഗതികളുണ്ട്. കായലുകളുടെ പടിഞ്ഞാറുകരയെ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതും ആലപ്പുഴ കൊച്ചി എന്നീ ഐക്യസമുദായിയുള്ള തുറമുഖങ്ങൾ സ്ഥിതിചെയ്തവനേതുമായ വീതി കുറഞ്ഞു നീളത്തിൽ കിടക്കുന്ന കരപ്പാറമെന്ന ഭൂമി അക്കാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ വളരെ സംശയമാണ്. സമുദ്രക്കരയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ കിടപ്പുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശത്തു കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊല്ലത്തിന്നും മലപ്പു സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നതായി ടാളോമി (Ptolemy) പറയുന്ന പട്ടണങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥാനം അറിവാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ അവയിൽ പതുപ്പേരൂർ (Podoperoura) സെന്തെ (Semne) കൊത്തോ (Korthora) എന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഇപ്പോഴത്തെ ഉദയമ്പേരൂർ, (പോർട്ടുഗീസ്കാരുടെ ഡയാമ്പർ) ചെമ്പ, കോതോർ എന്ന പ്രദേശങ്ങളായിരിക്കണം. (3)

തരുവിതാങ്കൂരിൽ ആലപ്പുഴ സമുദ്രക്കരയിലുള്ള ‘മൺതട്ടി’നെ (Mud Bank) പറ്റി ആ രാജ്യത്തു കമന്റൽ ഏജൻ്റ്

2. *A voyage to the East Indies*, p. 128
3. *The Madras Review*, vol. I. p. 324.

(കുലവടവകുപ്പിലെ പ്രധാനി) ആയിരുന്ന മിസ്റ്റർ റോഡ്സായ്ക്ക് (Mr. Rhode) ഏഴുതിട്ടുള്ള ഒരു റിപ്പോർട്ടിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരംപറയുന്നു. “റിപ്പോർട്ടുകൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ എന്തൊരു കാലത്തു സംഭവിച്ചു എന്നു പറയാൻ എന്നാൽ സാധിക്കുന്നില്ല; എന്നാൽ ഇത്രത്തോളം തീർച്ചയായി പറയാം. വടക്കു കോഴിക്കോടു മുതൽ കൊല്ലത്തുനിന്നു കാച്ച തെക്കുവരെ ഒരു കാലത്തു സമുദ്രക്കര കടൽനിരപ്പിന്മേലായിരുന്ന പൊങ്ങിയിരുന്നു. പിന്നെ കുറേക്കൂടി കടൽ കഴിഞ്ഞു് അവിടെ മുഴുവൻ കടൽ കയറി മുങ്ങിപ്പോയി. പിന്നെ ഭൂമിയുടെ അടിയിലുള്ള അഗ്നിയുടെ ശക്തിയാൽ പൊങ്ങി വന്നു എങ്കിലും ഏതാനും ഭാഗം പിണ്ടാകടൽ കയറി മുങ്ങിപ്പോയി. വടക്കുവശത്തു പണി നടക്കുന്ന കാലത്തു തുറവിന്നുള്ളിൽ മരങ്ങളും ആഴമുള്ള ജലത്തിന്റെ അടിയിൽ വസിച്ചുവരുന്നതായി അറിയുന്ന മത്സ്യങ്ങളുടെ കാടുകളും കണ്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു്. മൂപ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെ ഒരു കോട്ടയുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ പുറക്കാട്ടുകടലിന്റെ അടിയിൽ കാണാനുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടും വയ്തിലും ഭാരിച്ച എടുപ്പുകളുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ കടലിന്റെ അടിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.”⁽¹⁾

ഡാക്ടർ ഡേ. (Dr. Day) ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. “പശ്ചിമസമുദ്രക്കരയിൽ കടലിന്റെ ആക്രമണം ഒരു പതിവായി തിന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് ഒരു അതിശയസംഗ

തിയാണ്. പുരാതനകാലംമുതൽക്കു സുപ്രസിദ്ധമായ ഐതിഹ്യവും ഭൂഗർഭശാസ്ത്രപ്രകാരം ആ പ്രദേശത്തെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കാണുന്ന ഭൂപ്രകൃതിത്തരം പണ്ടു സമുദ്ര പശ്ചിമപട്ടങ്ങളുടെ അടിവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതെന്നും, മലയാളരജ്യം യഥാർത്ഥമായി സമുദ്രത്തിൽ നിന്നു് ഉദ്ധരിപ്പിച്ചുപെട്ടതാണു്.” ക്രി. അ. 1525-ാമാണ്ടിൽ ഫെർമാർ ലോപ്പസ്. ഡി. കാസ്റ്റൻഹേഡ് (Herman Lopez de Casten Heda) എന്നാൾ ഏഴുതിരിവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കയ്യെഴുത്തുവിവരണത്തിൽ 2300 കൊല്ലങ്ങൾക്കു് അല്പം മുമ്പുവരെ സമുദ്ര പശ്ചിമപട്ടത്തിന്റെ അടിത്തോളം എത്തിയിരുന്നതായി എഴുതികാണുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു് ഡെ. പറയുന്നുണ്ടു്. ⁽⁵⁾

സമുദ്രം മുമ്പു കായലുകളുടെ കിഴക്കുക്കരവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ആ പ്രദേശത്തുള്ള ചില ഭേദനാമങ്ങളുടെ അർത്ഥംകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു്. കൊച്ചിയിൽനിന്നും ഉദ്ദേശം 8 നാഴിക വടക്കു കായലിന്റെ കിഴക്കു കരയിൽ ‘കടക്കര’ എന്ന ഒരു പ്രദേശമുണ്ടു്. ഇതു് കടൽ+കര=കടക്കര എന്നാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവിടെ നിന്നും അല്പം തെക്കുമാറി അടുത്താണ് ‘ഏഴിക്കര’ ഇതു് ‘ആഴിക്കര’ എന്നായിരിക്കണമെന്നു സംശയമില്ല. ഉ

5 Vol. XXII. *Madras Journal of Literature and science*. N. S. 6. P P. 260. and 264—1861; *Narakkal or Cochin MudBank*, by Francis Day, Civil Surgeon, Cochin; the *Mud Bank at Narakkal near Cochin its composition as exhibited by the Microscope*, by Lieutenant of Mitchell.

4 Para 231 of the *Report on the Administration of Travancore for 1881*, 82. (W. Logan).

ചുറ്റണമെന്നുതന്നെ എഴുതുകയായി തീർന്നതാണ്. 'ആഴിക്കര' എന്നാൽ 'കടൽക്കര' ആണല്ലോ. അവിടന്നു അല്പം തെക്കുമാറിയാൽ 'കടമക്കുടി'യായി ഇതു കടൽ+മുക്കുട+കുടി അല്ലെങ്കിൽ കടൽ+മക്കുട+കുടി=കടമക്കുടി. മുക്കുവരുടെ അല്ലെങ്കിൽ മത്സ്യപ്പിടുത്തക്കാരുടെ വസതി എന്നർത്ഥം. [ചെറുമര ചെറുമക്കുട എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതുപോലെ മുക്കുവരെ കടൽമക്കുട എന്നു വിളിച്ചുവന്നിരിക്കാം] * ക്രിസ്തുവിന്നു മുമ്പ് 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മെഗാസ്തനീസിന്റെ (Megasthenes) കാലത്ത് സമുദ്രതീരം കായലിന്റെ കിഴക്കുകൂടെയായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. അവി

* [] ഉൾ അടയ്ക്കത്തിനുള്ളിൽ കാണുന്നതു ഉൾക്കടൽ ഉള്ളതല്ല ചിത്രകലയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണ്.

ടെ 'ട്രാപ്പിനാ' എന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നത് കെട്ടിയിൽനിന്ന് അല്പം കിഴക്ക് ഉൾപ്രദേശത്തു കായൽവക്കത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും പെരിമ്പട്ടല്ല രാജധാനിയിരിക്കുന്നതുമായ 'തൃപ്പൂണിത്തുറ' എന്ന സ്ഥലമാണെന്നു മിസ്സർ പേരെഴുതുന്നു. അതിലൊക്കെയുണ്ടെന്നു. (6)

('വസ്തു' - 'വസ്തു' - 'വെച്ചു' - 'വസ്തു' എന്ന ദേശനാമങ്ങളുടെ പദാർത്ഥത്തെ ചിന്തിക്കുക. കായലിന്റെ പടിഞ്ഞാറുകരയിലുള്ള ദേശനാമങ്ങളും സമുദ്രതീരിന്റെ പൂർവ്വകരയിലുള്ള വിശദപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. 'ചേറുവായമണപ്പാറ'. 'വസ്തു' പള്ള (തുരുത്തം) - 'കരപ്പാറ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകൾ നോക്കുക.)

(തുടരും)

6) Dutt's Ancient India, Vol. II, P.30

സാഹിത്യശകലങ്ങൾ.

I

അവില്ലാമസ്തു.

ആരെന്നൊക്കെ പഠിക്കാലും സർവ്വപ്രകാരം ഞാൻ സാരമായിട്ടുള്ളതെന്തെന്ന് ചില യോഗ്യന്മാർ നല്ല വേദവും ആദി ശാസ്ത്രവും പഠിപ്പിച്ചു പഠിക്കുന്നതും കത്തിപ്പിഴിഞ്ഞു സാരമെടുത്തു ധാരാളമായി വായിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസംഗിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതു കേൾക്കുകയോ വായിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഒടുവിൽ ഒരനുഭവരസം മതിയായില്ലെന്നു പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട്. നേരമറിച്ച്, ഒരു പഠിപ്പും ബുദ്ധിയും ആലോചനയുമില്ലാത്ത ചിലർ "വായിൽ തോന്നിയ

തു കോരുന്ന പാട്ട്" എന്ന മട്ടിൽ തട്ടിവിടുന്നത് എത്ര കേട്ടാലും എത്ര തവണ വായിച്ചാലും മതിയായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഇക്കൂട്ടരുടെ പ്രയോഗങ്ങളെടുത്തുനോക്കിയാൽ വയ്യാകുന്നു അർത്ഥപ്രതി പിഴയുണ്ടെന്നും, താക്കീതൻ വാചകത്തോടും അസംബന്ധമുണ്ടെന്നും അർത്ഥാധികൻ യാതൊരു ചമൽക്കാരവുമില്ലെന്നും പറഞ്ഞാൽ പക്ഷേ വായനക്കാരുടെ മനസ്സ് അഗാധമായ അനുഭവരസത്തിൽ മുങ്ങുന്നതല്ലാതെ ചൊങ്ങുന്നതല്ല. ഇതിനു 'സരസ്വതീപ്രസാദ്'മെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരുപേരാണ്

പായേണ്ടതെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

വിങ്ങമാസത്തിലെ നേത്രക്കാര്യം ചേനയും പിഞ്ചെലവനും പച്ച മത്തനും പഴക്കപ്പയറും കരുവെങ്കുത്ത വെണ്ടയ്ക്കയും വില്ലർവഴിനാടും പച്ചമുളകും അപ്പോൾതന്നെ തോട്ടത്തിൽനിന്നു പഠിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു എരിശ്ശേരി, എരുളി, കാലർ, അവിൽ, സാംബാർ, മിഴക്കുപിരട്ടി ഇവയൊക്കെ വെച്ചുണ്ടാക്കിട്ട് ഒന്നു വായിൽ വെക്കുവാൻ കൊള്ളരുതാതെ ആക്കിത്തീർന്ന വെക്കുക്കാരെത്രയുണ്ട്? വാടിയിട്ടുള്ള പ്പിണ്ടിയും പഴുത്ത ചേമ്പിർതാളും “തോട്ടം അറുവാൻകാലത്ത് പിച്ചുൻകലച്ച” മാണിക്കായും മുളുൻചീരയും തകരയും തപ്പിപ്പിച്ച് അരിഞ്ഞ് ഉപ്പുപുഴുങ്ങി തേങ്ങയും വെളിച്ചെണ്ണയും തൊട്ടുതെറിപ്പിച്ചു കപ്പിച്ചു മാറിയാലും അതു കൊണ്ടുവന്നു വിളമ്പിയത് കൂട്ടനവക പോരാ പോരാ എന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം സ്വാദി പുറപ്പെടുവിൽക്കുന്ന അടുക്കുകാരെത്രയുണ്ട്? ഇവർ തമ്മിലുള്ള ഈ ഭേദത്തിന്നു കൈപ്പുണ്യമെന്നുള്ള പേര് നല്ല ഭാഷയായില്ലെന്നുണ്ടോ?

വിജയത്തിൽ ദശമുഖൻ കെട്ടാൻ രാമപ്പണിക്കർ തന്നെ കേമൻ. വെള്ളക്കുട്ടിൽ കുഞ്ഞൻമേനോന്റെ ബാലി കണ്ടിട്ടുള്ളവക്കുറിയാം അതിന്റെ വിശേഷം. കീചകൻ കാണണമെങ്കിൽ ഇനി വിചാരിപ്പുകാരന് രണ്ടാമതൊന്നു ജനിക്കണം. കാലക്രമം വധത്തിലുള്ളതാണ് ശങ്കരമേനോനൊരു മെച്ചം വേറയുണ്ട്. അതൊക്കെ ശരിതന്നെ. ക്രിമീരവധത്തിൽ ധർമ്മപുത്രനാകുകാർക്കു തമ്മിൽ ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ തന്നെ മേലെ. അങ്ങിനെയല്ലാ നോക്കേണ്ടത്. ഇവയൊക്കെ കാരോരുത്തർക്കു കാരോന്നിലേ

വിശേഷമുള്ള. ഒരു വേഷക്കാരനായാൽ എല്ലാ വേഷവും കെട്ടാമായിരിക്കണം. അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ കേ ശവക്കുറുപ്പിനോട് ഇവരാൽ നോക്കേണ്ട. നള ചരിതത്തിൽ വേർപാടു കഴിഞ്ഞു നളൻ തുടച്ചുടേനതന്നെ കാട്ടാളൻ കെട്ടി വന്നിട്ട് ആട്ടം കഴിഞ്ഞു വേഷം അഴിച്ചിട്ടെ! ആളെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മരിക്കുന്നതിന്റെ മുമ്പിലത്തെ കൊല്ലം ഒരു മണ്ണാത്തിയും ഒരു ലളിതയും കണ്ടതിന്നും മറന്നിട്ടില്ല. അമ്പത്താറു വയസ്സു കഴിഞ്ഞ ഒരാൾക്കിത്ര രക്തപ്രസാദം മുഖത്തുണ്ടാകുമോ? ശൗര്യഗുണം അഭിനയിപ്പാനിഷ്ടനെയൊരു വേഷക്കാരനുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം നട്ടാപ്പകലച്ചനേരത്ത് കൂടല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കാവുന്നൂരിപ്പാട്ടിലേയും വെണ്ണണി മഹാൻനൂരിപ്പാട്ടിലേയും ശാഗ്ഗം നിമിത്തം ഉടുത്ത മൂണ്ടു തളച്ച കുത്തി രണ്ടാംമൂണ്ടുകൊണ്ട് അരയും മുറുക്കി തന്നത്താനൊരു കൈലാസോദ്ധരണം ചാപ്പിയാടിപ്പോൾ, തർക്കശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമല്ലാതെ മഹാറാണം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത പച്ചപ്പുറദേശിയായ ശങ്കോപാചാര്യർമേല്ലോട്ടിറഞ്ഞ കൈലാസവും നോക്കിക്കൊണ്ടു മിഴിച്ചിരുന്നുവോയത് കണ്ടു ചിരിച്ച ആളുകളിന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഏതു വേഷവും കെട്ടി തന്മയത്വം വരുത്തി കാഴ്ചക്കാരെ രസിപ്പിക്കുന്നതിന്നു “രംഗശ്രീ”യെന്നതിനെക്കാൾ നന്നായിട്ടൊരു വേരു കൊടുക്കാൻ നോക്കിയാൽ “വേഷപ്പകച്ച”യെന്നു തോന്നൂ.

‘തലയുരുളയുംവിശേഷമണ്ണുവലയും കണ്ണിന്നുപല്ലമുല്ലമൊട്ടു, നറുചമ്പകമമ്പരണചായുന്നിറ, മന്നം നടകണ്ടുനനമാകും’ എന്നൊക്കെ വണ്ണിയ്ക്കത്തക്ക അംഗഭംഗി

യോടുകൂടി 'തങ്കകോപ്പിലിറങ്ങിമുങ്ങിവരുന്ന' തമ്പുരാരിമാരിൽ പലരും കാണുന്നവർക്ക് ആകപ്പാടെ കണ്ണിൽ പിടിച്ചില്ലെന്നു തോന്നുന്നതു ദുർല്ലഭമല്ലല്ലോ. എന്നാൽ കാലത്തേ കളിച്ചു തലമുടി പകുത്ത് പിന്നോക്കം കെട്ടിയിട്ട ഭഗവൽപ്രസാദവും ചൂടി 'ഇന്ദ്രമുണ്ടുവിടത്തി ഇളംകുളർ കപലവും മൂടി' ഒരു വെള്ളച്ചരട്ടം താലിയും ധരിച്ചു ഗോപുരമിറങ്ങിപ്പോകുന്ന ചിത്രനാടൻ പെങ്കിടാണുള്ള കണ്ടാൽ കാണികൾക്ക് അതാണ് കണ്ണിന്റെ പുണ്യാദയമെന്നു തോന്നാറുണ്ടെന്നു ഞാൻ പറയണോ? ഈ അകൃത്രിമമായ കാന്തിപ്രവാഹത്തിന്, അല്ലെങ്കിൽ സൗന്ദര്യവിലാസത്തിന്, അഥവാ നിരോദത്തിന്നു, 'ലാവണ്യം' എന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർ പകരം 'അഴകു' എന്നു പാഞ്ഞാൽ 'ആയി!!'—എന്നാകുമോ?

ആരൂഢവും വാരവും വാമടയും ഒക്കെ നല്ല കണക്കു; ഇഷ്ടദീപ്തവും ഗുണവിസ്താരവും മറ്റും ശരിയാക്കിട്ടുണ്ടു; ഒരപ്പാ വെടിപ്പാ നല്ലവണ്ണം കരുതിട്ടുണ്ടു; തേക്കും വീട്ടിയും പിലാവുമല്ലാതെ ഒരു ചീളുപോലും വെച്ചിട്ടില്ല; വീരാശാരിപ്പണിക്കരും മക്കളും പണിപ്പുരയിൽ പാഞ്ഞാണ് പണിതതു; കടക്കയും തോറാവരലും കഷായം വെച്ചു വെള്ളമല്ലാതെ കമ്മായത്തിൽ പച്ചവെള്ളം ഒരു തുള്ളി തൊടിച്ചിട്ടില്ല— തിരവള്ളക്കാവിലെ കല്ലല്ലാതെ ഒരു കഷണമില്ല. പണി മുഴുവൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു കാണിപ്പയ്യരു നമ്പൂരിപ്പാടിന് എഴുന്നള്ളി സകലവും അർപ്പണമോക്കിട്ട് ഒരു തോരണു വ്യത്യാസം ഒരു ദിക്കിലും കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നു ഇട്ടിക്കോരമേനോൻ പറയുക.

എന്നാൽ കാണുന്നോരൊക്കെ— 'പുരപ്പണി കേമമായി. ഇനി നാലു പുരുഷാന്തരത്തേക്കു ധാനിയില്ല. കല്ലാ മരവും ഇരിമ്പും ഏതാനും വലിച്ചുകേറീട്ടുണ്ടോ? പണമുണ്ടായാലെന്താ പ്രയാസം? പക്ഷെ കാൽമെല്ലാം ശരിതന്നെ. ആ കിഴേടത്തു പങ്ങല്ലപ്പണിക്കരുടെ പുരയോളം ഭാഗിയായില്ല. അതു ശരിയാണ്; ആ പുര തുണുകല്ലും മണ്ണുമാണ്; മേൽപുര മിക്കതും തെങ്ങും മുളയും തന്നെ; ഏകിലും ആകപ്പാടെ ഉള്ളും പുറവും തളവും മുറിയും കോലായവും എല്ലാംകൂടി അതിനൊരു യോജിപ്പും ഭംഗിയും വേറെ തന്നെയാണ്. ഈ അഭിപ്രായം എനിക്കും തോന്നി. ഇങ്ങിനെ പണിത്തരങ്ങൾക്കൊക്കെ ഒരു 'കൂറടക്കം' വന്നാലേ അതിനൊരു ജീവൻ വീഴുള്ളു'— എന്നും പറയും. ഇതു ഇടിക്കോരമേനോനെക്കാൾ പങ്ങല്ലപ്പണിക്കരുടെ പേരിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള കൂറടക്കമാണെന്നാക്കെങ്കിലും അന്ധാളിച്ചേക്കുമോ?

ഇനി 'കണ്ണരസം' 'കൈവകുത്ത്'. 'മുഖഭാഗ്യം' 'തൊണ്ടശ്രീ' 'ജന്മാന്താം' മുതലായ നാടോടിപ്പേരുകൾ അനേകമുണ്ട് അവയൊക്കെ ഇതുപോലെ കാരൊ വിവരണം കൊടുക്കുന്നത് ആവശ്യമെങ്കിലും അസാധ്യമെന്നു വിചാരിച്ച് ഇവിടെ നിർത്തുന്നു.

ഇത്രയും ഏഴുതിയപ്പോഴേക്കു് എന്റെ ബുദ്ധിയൊന്നു മാറി. ഞാനൊരു ഭാഷാപണ്ഡിതനാണെന്നെനിക്കു തോന്നിയതോടുകൂടി മലയാളഭാഷാപണ്ഡിതനാണെന്നു കാൽത്തുരുത്തിൽ ഒരുഭിപ്രായം പറയാതെ കലാശിപ്പിച്ചാൽ നമ്മുടെ പണ്ഡിതസ്ഥാനത്തിന്നു പോരല്ലോ, എന്നായി

പിന്നെത്തെ വിചാരം. അതിലും നല്ലൊരു കവിപ്രായം തോന്നാതിരുന്നില്ല. അതു പാഠം.

ഇന്നേവരെ മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സകല പുസ്തകങ്ങളും ശേഖരിച്ച് അവയിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സകല പദങ്ങളും സംഗ്രഹിച്ചു തരം തിരിച്ച് അവയ്ക്കൊക്കെ ശരിയായ അർത്ഥം കൊടുക്കുക. നാടോടിഭാഷയിൽനിന്നു സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായതൊക്കെ സമുച്ചയിച്ച് അവയ്ക്കും തത്സമുദേശപ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുക. പിന്നെ അതെല്ലാംകൂടി ഒന്നാക്കി അച്ചടിക്കുക. എന്നാൽ നല്ല നിഷ്പന്നധരായി—പോരെങ്കിൽ പന്തിരണ്ടു കൂടുമ്പോൾ ഇതിനെ ഭാരതം പൊളിച്ചെഴുതുകയും കൂടി ചെയ്യേണ്ടതും. എന്നാൽ ധാരാളമായി. അതല്ലാതെ ഇപ്പോൾ തന്നെ സമുദേശപ്രസിദ്ധമാക്കിത്തീർക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുടെങ്കിൽ അവരെല്ലാവരുംകൂടി ഒരു ഹരജി കൊടുത്തു പ്രവർത്തനപരമായതെ ഇവിടെ നിർത്തി വെച്ചിട്ടു ശിവനും വിജ്ഞാനം പ്രസിദ്ധമാക്കും ബ്രഹ്മാവു ചീവ് സിക്രട്ടെരിയം, സരസ്വതിയും ഗണപതിയും അധിഷ്ഠിതൻ സിക്രട്ടെരിമാരും കല്പകവൃക്ഷം, കാമധേനു, ചിന്താമണി മുതലായവർ ധനസഹായകന്മാരും, ചൈത്രപണൻ ഖജാൻജിയും ആയിട്ടാക കമ്മിറ്റി എപ്പോഴുതീർക്കും അതിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ. ശ്രദ്ധേയം.

അതാണെന്നാലോടും പാഠങ്ങൾ പോണ്ട.

ആധുനികമലയാളഭാഷ*

II

മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ

* മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണവർമ്മൻ ഇതിനിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഭാഷാവിശദീകരണത്തിൽനിന്നും.

തടയുന്നതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്, അഭിവൃദ്ധിപരമായവർ അവകാശപ്പെട്ടവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം, അല്ലെങ്കിൽ ഉദാസീനത ഇതരങ്ങളിലൊന്നൊ, രണ്ടുകൂടിയൊ തന്നെയാണ് * * * നാം ഭാഷ പഠിക്കേണ്ടതിന്നുപകരം, ഭാഷ നിമിത്തം തുടങ്ങിയത് അതു നല്ല ഭാഷയായി വരികയില്ല * * *

വാളെടുത്തവരെല്ലാം വെളിച്ചപ്പെടുന്ന ന്യായമനുസരിച്ചു, ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കുപറ്റിയാണ് പാവനങ്ങളുത്. ഇവർ വഴിയ്ക്കു ഭാഷയ്ക്കു വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള ന്യൂനതകൾ ഇന്നിനതെല്ലാമാണെന്നൊ ഇന്നിന്ന തരത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നൊ പറയത്തക്കതല്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കുന്നതും യോജിക്കാത്തതും ഏതെല്ലാമെന്നൊന്നും നോക്കാതെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷു സംസ്കൃതനിഷ്പന്നവിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷിൽ വാക്യം വിചാരിച്ചു സാസ്തത്തിൽമലയാളീകരിച്ചാൽ ഏതെല്ലാം ദോഷങ്ങൾ വരാമൊ അതെല്ലാം ഭാഷയ്ക്കു കിട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. * *

സാഹിത്യസമാജം.

ഭാഷകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ മലയാളികൾക്കെല്ലാം ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതുകൊണ്ട് അതിന്റെ കേടുപാട് നന്നാക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതലയും അവർക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം തന്നെയുണ്ടെങ്കിലും ഒത്തൊരുമിച്ചു പലതുംകൂടി പണിപറയത്താലല്ലാതെ, ഒന്നോ രണ്ടോ ആൾ മാത്രം ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടു കാര്യം സാധിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മലയാളത്തിലെ ജനങ്ങളെല്ലാംകൂടി ഈ ജോലിയ്ക്കു തുനിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും സംഭവിക്കുന്നതുമല്ല. ആ നിവർണ്ണ ഒരു പ്രത്യേകസംഘം വഴിയായി

ട്ടേ പ്രസ്തുതകാര്യം വേണ്ടതുപോലെ നിറവേറ്റുവാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നുള്ളു. എന്നു മാത്രമല്ല ആ വഴിയ്ക്കു ശ്രമിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെന്നുള്ളതിന്നു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഇപ്പോൾ നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദേശഭാഷകളുടെ കയ്യേറും നിമിത്തം തമിൾ തിലങ്ക മുതലായ സംസ്കാരഭാഷകളും മലയാളം പോലെയൊരു അതിലധികമൊരു ഭാഷയിലുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്. ആ വക ഭാഷയ്ക്കുള്ള പരിഹരിക്കുന്നതിന്നും ഭാഷാപോഷണത്തിന്നുമായി ഓരോ സംഘം ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള ആ വഴിയ്ക്കാണ് തമിൾഭാഷക്കാരും തിലങ്കഭാഷക്കാരും ഇപ്പോൾ ശ്രമിച്ചുവരുന്നത്. * * * * * ഭാഷാസംസ്കരണത്തിനായി ഏറ്റെടുത്തുവരുന്ന ഈ മാതിരി സംഘത്തിൽ അഭിജ്ഞാനമെപ്പോലെ തന്നെ ഉത്സാഹമുണ്ടെന്നു തികഞ്ഞിട്ടുള്ള ചിലരും പ്രധാനാഗങ്ങളായുണ്ടായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മാത്രമേ ആ സംഘം നിലനിന്നു വേണ്ടുകയും വേണ്ടതുപോലെ നടത്തുവാൻ മതിയാകയുള്ളൂ.

* * * * *

ആകപ്പാടെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയതിൽ കൊച്ചി 1-ാം കൂർ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൻകീഴിൽ ഈയിടെ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള 'സാഹിത്യസമാജം' വഴിയ്ക്കുതന്നെ പ്രസ്തുതകാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതു എല്ലാ വിധത്തിലും നന്നായിരിക്കുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. മലയാളികൾക്കെല്ലാം പൊതുവായി ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ഈ ഭാഷാരാജ്യകാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നു മദ്ധ്യമലയാളമായ കൊച്ചി തന്നെ താഴെപ്പറന്നതാണല്ലോ യുക്തം. മാറ്റം ഭാഷകളുടെ സംസ്കാരം

നുള്ള ദൃഷ്ട്യം കറയുന്നതു നിമിത്തം ഭാഷാശുദ്ധി പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യവും മദ്ധ്യമലയാളികൾക്കുണ്ടല്ലോ അധികം ഉണ്ടാവുന്നത്. തെക്കും വടക്കുമുള്ള മലയാളികളോടുകൂടി ആലോചിച്ചു ഭാഷയെപ്പറ്റിയേടത്തോളം തള്ളേണ്ടതും കൊള്ളേണ്ടതും നോക്കി മദ്ധ്യസ്ഥനിലയിൽ മദ്ധ്യമലയാളികൾ രീതിപ്പെടുത്തുന്നതു മറ്റുള്ളവർ കൈക്കൊള്ളുന്നതായിരിക്കുമല്ലോ വല്ലതും.

മലയാളഭാഷയിലുള്ള പ്രസംഗം.

ഭാഷയുടെ വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള ഭാഷക്കാരും ഇങ്ങിനെയൊരു സംഘവഴിയ്ക്കു പരിഹരിക്കുന്നതാണെങ്കിലും ഒരു സാഗതിയിൽ മലയാളികളെല്ലാം പ്രത്യേകംതന്നെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാധാരണയായി മലയാളഭാഷയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതും ചിലപ്പോൾ സംസാരിക്കുന്നതെന്നും വലിയ കറവെന്നു പല മാന്യന്മാരും ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. 'ഇംഗ്ലീഷിലാണെങ്കിൽ പ്രസംഗിക്കാം. മലയാളത്തിൽതന്നെ വേണമെങ്കിൽ എനിക്ക് കഴികയില്ല.' എന്നും മറ്റും തുറന്നു പറയാൻപോലും ചിലർ മടിയ്ക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയൊരു ധാരണനിമിത്തം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിക്കാവുന്ന അനേകമുന്നണികൾ തിരഞ്ഞെടുത്തായിത്തീരുന്നു. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണ് സഭകളിലും മറ്റുമുള്ള പ്രസംഗങ്ങളെ പഠിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. തമിൾരാജ്യത്തലും മറ്റും പലവിധത്തിലുള്ള യോഗ്യതകളും തികഞ്ഞ മഹാത്മാർ സ്വദേശഭാഷയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതു തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യകർമ്മവും അഭിമാനമേറിയവുമായിട്ടാണ് ഇക്കാലത്തു കരുതിവരുന്നതു എത്രയൊ

സ്വഭാവത്തിൽ സ്പോർട്ടിങ്ങ് മലയാളികൾ മേലിലെങ്കിലും ആവക തൊരിലാണേ വേണ്ടെന്നുവെച്ചു ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ നമുക്കു ഭാഷയെപ്പറ്റിയേടത്തോളവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു നിലത്തന്നെ നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കേരളീയതന്ത്രാർത്ഥം

എം. എ.

— o * o —

ആധുനിക ഭാഷാകവിത.

III

ഗതാഗതവികാസമാണ് ഭാഷാകവിതയ്ക്ക് ഇപ്പോഴുള്ള ഒരു വലിയ ദോഷം.

ചെറിയ കഥകൾ എഴുതുന്ന വണ്ഡകാവയായി എഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം കൊള്ളാമായിരുന്നു. ആ മാതിരി കവിത ഇപ്പോൾ വേണ്ടതിലധികമായി എന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. 'അതിസൂക്ഷ്മവർണ്ണന' എന്നാണ് അറിയപ്പെടാവുന്നതും..... പുരാണകഥകളുടേതെന്ന തിരിച്ചും മറിച്ചും, മറിച്ചും തിരിച്ചും ഇട്ടിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു എന്തു പ്രയോജനമാണ്? കല്പനശക്തി ആദ്യമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഇതിച്ചത്തവിഷയത്തിലാണ്.

ഉള്ളൂർ എസ്സ് - പാമേശ്വര അയ്യർ

എം. എ. ബി. എൽ.

സന്തക എന്ന മഹാന്റെ

ജീവചരിത്രവും, ഉപദേശങ്ങളും, മതവിശ്വാസവും.

സന്തക, നിന്നോടിയ ജപ്പാൻ രാജ്യക്കാരനാണ് അയാളുടെ ജന്മദ്രുതി കായമുറ എന്ന ഒരു ഗ്രാമമാണ്. അയാളുടെ ജനനം ക്രിസ്താബ്ദം 1787-ാമാണ്ടിലാണ്. ക്രിസ്താബ്ദം 1857-ൽ അയാൾ ഇമ്മൈച്ചി എന്ന ദിക്കിൽ വെച്ചു മരിച്ചുകയും ചെയ്തു. അയാൾ ഒരു നല്ല കവ്യഞ്ചത്തിൽ ജനിച്ചവനാണെങ്കിലും അയാളുടെ അച്ഛന്റെ ധർമ്മിയുതയും ഭൗതികവും നിമിത്തം കുടുംബസ്വത്തുടേതും തുടങ്ങിയ നശിച്ചു കുടും

ബക്കർനെന്ന കച്ചുത്തിലകപ്പെട്ടു. സന്തകവിനു പതിനാലുവയസ്സായപ്പോൾ അച്ഛനു കുറിയായ ഒരു രോഗം ഉണ്ടാവുകയും ആ രോഗത്തിൽ അയാളുടെ അച്ഛൻ മരിച്ചുകയും ചെയ്തു. അച്ഛന്റെ ചികിത്സക്കും മറ്റും വേണ്ടി വീട്ടുസാമാനങ്ങളെല്ലാം വില്പിക്കേണ്ടിവന്നു. തന്റെ അമ്മയേയും രണ്ടു അനുജന്മാരേയും രക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം സന്തകവിനായിത്തീർന്നു. അയാൾ ദിവസേന അതിമാവിടെ എഴുന്നീറ്റു ദൂരത്തുള്ള മല

യിൽ പോയി വിറകു ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു അതു വിറകു കിട്ടുന്ന പണക്കൊണ്ടും വൈകുന്നേരത്തു വയ്ക്കാൽ പരിചി കയറാക്കി അതുകൊണ്ടു ചെയ്യുകൾ ഉണ്ടാക്കി അതു വിറകിട്ടുന്ന പണക്കൊണ്ടും കുടുംബചിലവുകൾ നടത്തിവന്നു. അയാൾക്കു പതിനാറു വയസ്സായപ്പോൾ അമ്മയും ഭീനത്തിലകപ്പെടുകയും പത്തു ലിപസത്തിനുള്ളിൽ ഭീനം വൈദ്യുതിച്ചു അമ്മ കാലഗതിയെ പ്രാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്മയുടെ മരണത്തിൽ സന്തകവിനു അളവറ വ്യസനം ഉണ്ടായി. മേലിൽ എങ്ങിനെയാണ് കഴിച്ചുണ്ടെന്നു എന്നറിവാൻ കഴിയാതെ അയാൾതന്റെ രണ്ടു സോദരന്മാരെ ആലിംഗനം ചെയ്തു വിലാപിച്ചു. അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ കുട്ടികളെ തന്നെ വിട്ടാൽ അവർ പട്ടിണി പിണയുമെന്ന ആലോചിച്ചു അവരെ സംരക്ഷിയ്ക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മാമ്പി എന്നു പേരായ ഒരു അടുത്ത ബന്ധു സന്തകവിനെ തന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ചു. കവാച്ചുനോ എന്നു പേരായ മറ്റൊരു ബന്ധു സന്തകവിന്റെ അനുജനാരുടെ തന്റെ വീട്ടിലും കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ചു.

ഇപ്രകാരം അനാഥനായ സന്തക പതിനാറുവയസ്സു മുതലും തന്റെ ബന്ധുവായ മാമ്പി ഒന്നിച്ചു താമസം തുടങ്ങി മാമ്പി സാക്ഷാൽ നക്ഷത്രയുദ്ധൻ അവതാരമോ എന്നു ശങ്കിയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം അത്രമാത്രം നിർദ്വന്ദവം പിതൃക്കാരും ആയിരുന്നതിനാൽ സന്തകവിനു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിച്ചേണ്ടിവന്നു. ഒരുദിവസം പകൽ മുഴുവനും തന്റെ രക്ഷിതാവിനു

വേണ്ടി വേല ചെയ്തതിന്റെശേഷം രാത്രി കിടന്നുറങ്ങുന്നതിന്നു പകരം സന്തക ഒരു പുസ്തകമടുത്തു വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മാമ്പി ഇതുകണ്ടു ക്രുദ്ധിച്ചു സന്തകവിനെ കഠിനമായി ശകാരിച്ചു. “നീ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്? നിന്നെ പോറ്റി രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവിന്നുപോലെ നിന്റെ ചായനയ്ക്കുവേണ്ടി നീ എനിക്ക് എണ്ണച്ചിലവുകൂടി ഉണ്ടാക്കുന്നു. നീ നന്ദിയില്ലാത്തവനാണ്. വീടും സ്വത്തും ഭരണമില്ലാതെ അന്യന്മാരുടെ ദയയാത്രം ആധാരമായിട്ടുള്ള നിനക്കു പഠിപ്പുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനമുണ്ടാക്കൂത്? ഈ മാതിരി വഷളത്വം ഇനി മേലിൽ കാട്ടുകത്.”

സന്തക കരഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്റെ കറം സമ്മതിച്ച് അനാഥനോടു മാപ്പുപോദിച്ചു. അയാൾ മേല്പട്ടനോക്കിക്കൊണ്ടു തന്റെ കഷ്ടാവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ വിലാപിച്ചു. “ഞാൻ ഏറ്റവും ക്രൂരനായിത്തീർന്നതാണ്. എന്റെ അമ്മയമ്മമാർ രണ്ടുപേരും മരിച്ചുപോയി. എന്റെ സ്വന്തപ്രയത്നംകൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിയ്ക്കത്തക്ക പ്രായം എനിയ്ക്കായിട്ടില്ല. “പരാനം പ്രാണസങ്കടം”മാണെങ്കിലും അന്യന്മാരെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെ കുറേക്കാലംകൂടി കഴിയ്ക്കേണ്ടതായും വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ എഴുതാനും വായിയ്ക്കാനും പഠിയ്ക്കാത്തതാണ് എന്റെ ജീവാവസാനംവരെ ഞാൻ മൃഗനായിത്തന്നെ ഇരിയ്ക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ. അങ്ങിനെയായാൽ എന്റെ കുടുംബസ്വത്തു വീണ്ടെടുക്കാൻ എനിക്ക് ആശയ്ക്കുകി വഴിയില്ലാതാവുമല്ലോ. അനാഥൻ ദേഷ്ടപ്പെടാതിരിയ്ക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തം ചിലവിന്മേൽതന്നെ പഠിയ്ക്കണം” ഇപ്രകാരം നിശ്ചയിച്ച് അയാൾ

ഓ പുഴവക്കിൽ ആരും കൃഷി ചെയ്യാതെ ഇട്ടിരുന്ന ഒരു തരിശു സ്ഥലം വെട്ടി നേരക്കി അതിൽ കൃഷി തുടങ്ങി. അതിൽ നല്ല വിളവുണ്ടായി. സന്തോഷത്തോടു കൂടി അയാൾ അതു പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വിറ്റു കരെ എണ്ണ വാങ്ങി രാത്രിയിൽ വീണ്ടു പാിച്ചു. തുടങ്ങി. മാമ്പിള്ളി ഇത് ഒട്ടും രസമായില്ല. “നിന്റെ സ്വന്തം പണം കൊടുത്തു വാങ്ങിയ എണ്ണ കത്തിച്ചു കഴിഞ്ഞു തുടങ്ങി എന്തിനാണിത്? നല്ലൊന്നുമില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ പാിച്ചുകൊണ്ടു എന്തു പ്രയോജനമാണ്, നിനക്കുണ്ടാവാനുണ്ടാകുന്നതീ? നിനക്കുവേണ്ട പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു പകരം നീ രാത്രിയിൽ കയറുണ്ടാക്കി നിന്റെ ചിലവിനുള്ള വക ഉണ്ടാക്കിത്തരണം” അന്നു രാത്രി മുതൽക്കു സന്തക വേങ്ങോൽകൊണ്ടു കയറുണ്ടാക്കി പായ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ ആ വീട്ടുകാർ നല്ലവണ്ണം ഉറങ്ങി എന്നു കണ്ടാൽ അയാൾ അല്പരാത്രിയിൽ ശുശ്രൂഷയായി വിളക്കുകൊടുത്തി വെളിച്ചം ആരും കാണാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി തന്റെ കപ്പായംകൊണ്ടു മറച്ചു നേരം വെളക്കുന്നതുവരെ എഴുത്തു വായനയും ശീലിച്ചുപോന്നു പകൽസമയത്തു സന്തക മലയ്ക്കുപോയി വിവിധ ശേഖരിച്ചു കയ്യാൾ അല്ലെങ്കിൽ വയലുകളിൽ പോയി പണി എടുക്കുകയോ ചെയ്തുവന്നു. എല്ലാ വേഴ്സും തന്റെ ശക്തിയ്ക്കു ഭരണത്തിലധികം പ്രവൃത്തി അയാൾ എടുത്തിരുന്നു. പണി എടുത്തു കിട്ടിയപണം അയാൾ ഗ്രാമധികാരി വക്കൽ സൂക്ഷിക്കാൻ കൊടുത്തു സമ്പാദ്യം താൻ ഉദ്ദേശിച്ച സംഖ്യയായാൽ അയാൾ അതു വാങ്ങി ആ ഊരിലെ

അനാഥകൾക്കും ദരിദ്രന്മാർക്കും പങ്കിട്ടുകൊടുക്കും ആ പണം അയാൾ തന്റെ സ്വന്താവശ്യങ്ങൾക്കു കരിയ്ക്കലും ഉപയോഗിച്ചില്ല. ദുഃഖഭ്രമിപ്പോലായ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഈ ധർമ്മംകൊണ്ടുള്ള ഒരു സുഖം മാത്രമേ അവനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ഒരു കൊല്ലം ആ ഗ്രാമത്തിന്നരികത്തുള്ള പുഴയിലെ പ്രവാഹംകൊണ്ടു കൃഷി പൂർവ്വമായിരുന്ന എരിയുടെ വരമ്പു പൊട്ടുകയും ഏരി മുഴുവനും കല്ലാ മണ്ണാകുന്ന നിറയുകയും ചെയ്തു. ഈ അവസരത്തെ സന്തക നല്ലവണ്ണം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. അയാൾ അല്പപാതിച്ചു പ്രയത്നിച്ചു തരിശായി കിടന്നിരുന്ന ഏരിയെ ഒരു വിധം കൃഷി ചെയ്യത്തക്കതാക്കിത്തീർത്തു. മറ്റുള്ള കൃഷിക്കാർ അവരുടെ നടിയിലിന്നു ഉപയോഗിക്കാത്ത കളഞ്ഞിരുന്ന ഞാറുകൾ ശേഖരിച്ചു ഏരിയിൽ നട്ടു. അവസരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെയും അയാൾ ഏരിയിൽ ചെന്നു പണി എടുത്തു. ഒടുക്കം ഏരിയിലെ വിളവു കൊയ്തപ്പോൾ അയാൾക്കു പത്തു പറ നെല്ലോളം കിട്ടി. ‘കുറേയ്ക്കു കുറേയ്ക്കായിക്കിട്ടുന്നതു കളയാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതാണ് പണം സമ്പാദിക്കാനുള്ള വഴി പലതുള്ളി ചെയ്യെങ്കിലും എന്നുള്ള ചെറു പാണ്ഡുവാണ്. ഒരു കാലത്ത് എന്റെ പൂർവ്വന്മാരുടെ സ്വത്തു വീണ്ടെടുത്ത് അവരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കാൻ എന്തിനു കഴിവുണ്ടാകുമെന്ന് ഇപ്പോൾ തീർച്ചയായി’ എന്നു അയാൾ സന്തോഷത്തോടും ആശയോടും കൂടി തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു.

പത്തുപാ നെല്ലു കയ്യിലായപ്പോൾ അയാൾ പൂർവ്വാധികമായ ഉത്സാഹത്തോടു കൂടി പണി എടുക്കാൻ തുടങ്ങി വിളവു വ

ലിപ്പിസ്റ്റാൻ അയാൾ ഭാരോ പുതിയ ഉപായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. കൊല്ലത്തോളം അമ്പൽ വിളി കൂടിക്കൂടി വന്നു. തന്റെ അമ്മാമൻ മനസ്സിലാക്കി ചെയ്തിരുന്ന സഹായം കൂടാതെതന്നെ അവൻ ഉപജീവനം കഴിസ്റ്റാൻ മാറ്റമുണ്ടായി. ഇത്ര വളരെക്കാലം തന്നെ സംരക്ഷിച്ചതിന്നു അമ്മാമനോടു നന്ദിപറഞ്ഞു തന്റെ പൂർണ്ണ സ്വത്തു വീണ്ടെടുപ്പാനായി സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു പോവാൻ അനുവാദം കിട്ടേണമെന്ന് അയാൾ അമ്മാമനോടു അപേക്ഷിച്ചു. അമ്മാമൻ ആ അപേക്ഷ സന്തോഷപൂർവ്വം കണ്ടു. വളരെക്കാലം ആരും താമസിയാതെ ഉപേക്ഷയിലിട്ടിരുന്ന ആ വഴിയു വീട്ടിൽ പല്ലകൾ മുളയ്ക്കുകയും വളകൾ ധാരാളം പടരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആ വീടു നന്നാക്കാൻ അയാൾ അതിപ്രയത്നം ചെയ്താൻ തുടങ്ങി. അയാൾ കുറെ കാലം ഏകനായി അവിടെ താമസിച്ചു രാപ്പകൽ തെപ്പോലെ അലുപാനിച്ചു. ക്രമേണ അയാൾ കുറെ പണം സമ്പാദിച്ചു. അനേകവിധമായ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്റെ പൂർണ്ണ സ്വത്തുകൾ മുഴുവനും വീണ്ടെടുക്കാൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചു. വിതരണപരമായ വീട്ടിലെ അടുക്കളയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പുക പുതുതാക്കപ്പെട്ട വീട്ടിന്റെ മേൽ പൊങ്ങുന്നതായി അവൻ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ അതു തന്റെ കാരണവന്മാരുടെ വന്യചിത്രങ്ങളുടെ നേരെ തനിമുള്ള കൃതജ്ഞതയേയും ആദരാഭിമാനത്തേയും അറിയിക്കുന്നതായി അവർക്കു അടുക്കളയ്ക്കു പൊങ്ങിപ്പോകുന്ന ഏറ്റവും പരിശുദ്ധമായ ധൂപമാണെന്നു അവന്നു തോന്നി.

ജാപ്പാൻ രാജ്യക്കാർക്കു തങ്ങളുടെ പൂ

ർവ്വന്മാരെക്കുറിച്ച് അസാമാന്യമായ ഭക്തിയുണ്ട്. അവരുടെ ഏടയിൽ വിശുദ്ധ ജനം നിലനിന്നു വരുന്നുണ്ട്. ഓംബസ്വത്തുകൾ അന്യായിനപ്പെടുത്തുന്നത് ഏറ്റവും നിഷ്പ്രഭമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു അവർ വിചാരിച്ചുവരുന്നു. തനിമുള്ള ജീവനായപ്പോൾ ചികിത്സിച്ചു വെട്ടുന്ന പ്രതിഫലം കൊടുക്കാൻവേണ്ടി സന്തകവിന്റെ കടംബസ്വത്തുകൾ വില്പിച്ചുണ്ടിവന്നപ്പോൾ തന്റെ പൂർവ്വന്മാരുടെ പിതൃകോപം ഉണ്ടായെങ്കിലോ എന്നു അവന്നു ഭയമുണ്ടായി. പിന്നെ നിർവാഹമില്ലാതെയാണു് അവൻ പൂർണ്ണസ്വത്തു വിറ്റത്. നായന്മാരായ നമ്മുടെ ഇടയിലും കാരണവന്മാരെക്കുറിച്ചു വായു മുതലായ പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ പൂജ കഴിഞ്ഞു പതിവുണ്ട്. എന്നാൽ പാരമ്പര്യവിദ്യാഭ്യാസ പ്രചാരത്താലും മറ്റു കാരണങ്ങളാലും നമുക്കു കാരണവന്മാരുടെ നേരെമുള്ള ഭക്തി വളരെ കുറഞ്ഞുപോയിയിരിക്കുന്നു. ജാപ്പാൻരാജ്യക്കാർ പരിഷ്കാരകാരികളിൽ എത്തിയവരായെങ്കിലും പൂർവ്വന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ഭക്തിയ്ക്കു ലേശം ഹാനി വന്നിട്ടില്ല. മലയാളത്താലട്ടിലെ കാരണവന്മാർക്കു ഭാര്യമാർക്കു മാത്രം പണമുണ്ടാക്കാൻവേണ്ടി കടംബസ്വത്തുകൾ അന്യായിനപ്പെടുത്താൻലേശം മടി കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ അനന്തിരവന്മാർ കാരണവരുടെ നേരെ മുഷ്ടി തുടങ്ങുന്നു. ഗ്രാമത്തിലും നിമിത്തം അനേകം താവഴികൾ ക്ഷയിച്ചു പോകുന്നു. ഇതിനെല്ലാം കാരണം നമുക്കു പൂർവ്വന്മാരുടെ നേരെ ആന്തരമായ ഭക്തി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്. നമുക്ക് ഈ ജന്മത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ അഹോവൃത്തി

കഴിപ്പാൻ സത്തുണ്ടായതു പൂർണ്ണമാക്കിയ പ്രയത്നംകൊണ്ടും അവർക്കു നമ്മുടെ ചേരിലുള്ള സ്നേഹവാത്സല്യംകൊണ്ടുമാണെന്നു നാം എപ്പോഴും ഓർമ്മ വെക്കേണ്ടതാണ്. അവർ ബുദ്ധിമുട്ടി സമ്പാദിച്ച സത്തുകൾ അവർതന്നെ ഭാഗംസനം ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിയ്ക്കും? പൂർണ്ണമാർ നമുക്കു ചെയ്ത ഗുണങ്ങളെ മാനുഷികവർണ്ണാശ്രമങ്ങളിലാണ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ കാരണവന്മാർക്കുള്ള പൂജ അടിയന്തരം ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശം നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതാപ്രദർശനമാണ് 'പ്രശ്നപകാരം മാക്കുന്നപുരുഷൻ ചത്തതിനൊക്കുമേജീവിച്ചിരിയ്ക്കില്ല' കാരണവന്മാർക്കുള്ള പൂജ കേവലം അന്ധവിശ്വാസമാണെന്നു കരുതി ആ ഏല്പാടിനെ നാം തള്ളിക്കളയരുത്. കുടുംബത്തിന്റെ നിലനില്പിനും അഭിവൃദ്ധിയിലും അത് ഒരു ആണിവേരാണ്. ഈ തത്വം വിസ്മരിക്കാതെ കാരണവന്മാരും അനന്തരവന്മാരും തമ്മിൽ ഏകോപിച്ചു പ്രയത്നിക്കുന്നതായാൽ മലയാള കുടുംബങ്ങൾക്കുവരിയ്ക്കാതെ കുറെ കാലം കൂടി നിന്നുപോരാൻ വഴിയുണ്ട്. തന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു സന്തക ഈ തത്വത്തെ നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തന്റെ പൂർണ്ണസത്തുകൾ വീണ്ടെടുത്തശേഷം വിവാഹം ചെയ്യേണമെന്നു അയാളുടെ ബന്ധുക്കൾ നിബന്ധിച്ചിരുന്നെങ്കിലും കുറെ കാലം അയാൾ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഒടുവിൽ അയാൾഗ്രാമത്തിലുള്ള ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ മകളെ അയാൾ വിവാഹം ചെയ്തു. ഇവർ പ്രകൃതിഗുണങ്ങൾക്കുറണ്ടു സന്തകവിനു അനുരൂപമായ ഭാര്യ ആയിരുന്നു. സൽഗുണസമ്പന്നനായ സന്തകവിന്റെ വേര നാട്ടിലെ

ലോകം പരന്നുതുടങ്ങി. ഈ കാലത്തു ഭവനം വര എന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രഭുവിന്റെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ 'മാറൊരി' ജോബി എന്ന ഒരുവനായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു പുരാതന ശ്രേഷ്ഠകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവനാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിനു സുമാറു മുപ്പതിനായിരപ്പറ നെല്ല് ആദായം വരുന്ന സത്തുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടക്കുറവുകൊണ്ടും മറ്റും അധികകടം ഉണ്ടാവുകയും കടപ്പിലിൾ ശരിയ്ക്കു കൊടുക്കാൻകൂടി അദ്ദേഹത്തിനു തെരക്കുമാവുകയും ചെയ്തു. സന്തകവിന്റെ യോഗ്യതകളെപ്പറ്റി ഒരു സ്നേഹിതൻ മാറൊരിയോടു പറയുകയും സന്തകവിചാരിച്ചാൽ മാറൊരിയുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിവരം കേട്ടു സന്തോഷിച്ച മാറൊരി ഒരാളെ അയച്ചു തന്റെ കാർയ്യങ്ങൾ നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു സന്തകവിനോടു അപേക്ഷിച്ചു. സന്തക ആദ്യം മാറൊരിയുടെ അപേക്ഷ കയ്ക്കൊണ്ടില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹം ചിന്നെയും പിന്നെയും നിബ്ബന്ധിച്ചപ്പോൾ സന്തക സമ്മതിച്ചു. കുടുംബചിലവുകൾ വളരെ കുറയ്ക്കണമെന്നും തന്റെ പറയുന്ന പ്രകാരം കേട്ടു നടന്നാൽ അഞ്ചു കൊല്ലം കൊണ്ടു കടം മുഴുവനും വീട്ടിക്കൊടുക്കാമെന്നും സന്തക പറഞ്ഞു. മാറൊരി അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. സന്തക മാറൊരി ഒന്നിച്ചു താമസിച്ചു കാർയ്യം നോക്കിത്തുടങ്ങി. കുടുംബത്തിലെ അനാവിശ്വചിലവുകൾ നിർത്തിച്ചു. വരവു ചിലവിന്നു ശരിയായ കണക്കുണ്ടാക്കി. മാറൊരി പുറത്തുപോകുമ്പോൾ സന്തക ഭൃത്യന്റെ നി

ലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിച്ചു പോകും വീട്ടിനുള്ളിലിരിയ്ക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു വേണ്ട കത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കും എല്ലാ രാത്രിയിലും ഗൃഹഭരണം രാജ്യഭരണം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അയാൾ ഹാറൊറിനോട് ഉപദേശം ചെയ്തും ഇങ്ങിനെ സന്തകചിന്തർ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ക്രമേണ കടം ചുരുങ്ങി വന്നു. അയാൾ ഏറ്റുവാങ്ങത്തക്കപ്രകാരം അഞ്ചു കൊല്ലംകൊണ്ടു കടം മുഴുവനും കൊടുത്തു തീർത്തു എന്നുമാത്രമല്ല. മന്ത്രാസ്വർണ്ണനാണുങ്ങൾ ശേഷിപ്പിച്ചുകയും ചെയ്തു. അതുനിമിത്തം ആ കുടുംബത്തിലുള്ള എല്ലാവരും ഉണ്ടായ സന്തോഷം പറയാറിയില്ലാൻ തെളക്കമാണ്. സന്തക ആ പണം ഹാറൊറിയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടേയും വക്കുൾ കൊടുത്തു ഇപ്രകാരം പാഞ്ഞു. 'ഇതിൽനിന്നു ആ സ്വർണ്ണനാണുങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പ്രഭുവിന്നു വല്ല തിടുക്കു ആവശ്യവും വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൊടുപ്പാനായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുക. വേറെ ഒരു ആ സ്വർണ്ണനാണുങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിന്നു വേണ്ടി അതുസാധാരണത്തോടു കൂടി യന്തിച്ചു വളരെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ അനുഭവിച്ചുപോന്ന നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയ്ക്കു കൊടുക്കുക. അവർ അതിനെ ആപൽക്കാലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിപ്പാനായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ള ആ സ്വർണ്ണനാണുങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കാം'

സന്തകചിന്തർ ഭയഭാര്യയും കണ്ട് ആ ശ്രദ്ധഭരിതനായ ഹാറൊറി പറഞ്ഞു. 'കടത്തിൽ മുങ്ങി നശിക്കുകയായിരിക്കുന്നിരുന്ന എന്റെ കുടുംബം നിങ്ങളുടെ പ്രയത്നം

കൊണ്ടു മാത്രമാണ് രക്ഷയെ പ്രാപിച്ചത്. നിങ്ങൾക്കു തക്കതായ ഒരു പ്രതിഫലം ചെയ്യാൻ എന്നാൽ അസംഭവ്യമാണ്. ഈ മന്ത്രാസ്വർണ്ണനാണുങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായതാകകൊണ്ട് അവ ഏതേർതല്പ. നന്ദി കാണിപ്പാനായി അതു മുഴുവനും നിങ്ങൾക്കു തന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹമെങ്കിലും മേലിൽ വല്ല ആവത്തുകൂടും വരുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാനായി 200 സ്വർണ്ണനാണുങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അപ്രകാരം ചെയ്യാം. എന്നാൽ ബാക്കിയുള്ള 100 നാണുങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കുടുംബമുലയിലെ ഒരു സമാധാനമായി നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ സ്വന്തം വീട്ടിൽ താമസിച്ചു പ്രയത്നം ചെയ്തിരുന്നവരിൽ ഈ കാലത്തിനുള്ളിൽ നിങ്ങൾ ഒരു വലിയ ധനികനാകുമായിരുന്ന. അതിന്നു പകരം എന്റെ കുടുംബസ്ഥിതി നന്നാക്കാൻവേണ്ടി ലേശാ മടിക്കടാതെ നിങ്ങൾ അഞ്ചു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ജോലികളെല്ലാം നിർത്തിവെച്ചു. ഈ ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യ നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു തക്കതായ ഒരു പ്രതിഫലമാവുന്നതല്ല?

സന്തക വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു. 'ആ പണം ഞാൻ എടുക്കണമെന്നാണ് നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹമെങ്കിൽ ഞാൻ സംശയം കൂടാതെയും നിന്ദിയാടുകൂടിയും അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് ഇതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ രീതി എങ്കിലും മേലിൽ നടക്കേണ്ട ക്രമത്തിന്ന് ഒരു എപ്പാടു ചെയ്യാതിരുന്നാൽ നിങ്ങൾ ഇനിയും ബുദ്ധിമുട്ടി

ലകപ്പെട്ടെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ചട്ടവട്ടം തെയ്യം റാക്കിട്ടുണ്ട്. ഇനി മേലിൽ ഒരു കൊല്ലത്തെ ചിലവു 25000 പാ നെല്ലിൽ കയ്യിൽ പാടില്ല. ബാക്കിയുള്ള 5000 പാ നെല്ല് നിങ്ങളുടെ പ്രഭുവിന്റെ ആവശ്യത്തിനോ നിങ്ങൾക്കു വല്ല തിടക്കയും വരുമ്പോഴോ ഉപയോഗിക്കാനായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങളുടെ കഡുംബം ഉള്ള കാലത്തോളം നിങ്ങൾക്ക് പ്രഭുവിനെ സേവിക്കാൻ കഴിയും എന്നു മാത്രമല്ല ഈയിടയിലുണ്ടായ കഷ്ടാനഭവങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു വീണ്ടും ഉണ്ടാവരുതെ കഴിയുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ ചട്ടവട്ടത്തെ അനുസരിക്കേണമെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോട്വേക്ഷിക്കുന്നു.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് അയാൾ അവിടെ നിന്നു പോയി ഭൂതൃന്മാരെ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോട് താഴെ പറയും പ്രകാരം പറഞ്ഞു. “കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുകൊല്ലം മുഴുവനും നമുക്ക് എല്ലാവർക്കും അവശ്യം അനുഭവിച്ചേണ്ടിവന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെ യാതൊരു ആവലാതിയും കൂടാതെ നിങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകയും എന്നിങ്ങനെയേ ഒത്താശകൾ ചെയ്തതരികയും ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ സ്വാമിഭക്തിയെക്കുറിച്ച് എത്രതന്നെ പ്രശംസിച്ചാലും മതിയാവുന്നതല്ല. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ എജമാനൻ സ്ഥിതി നന്നായി. എന്റെ ഈ നിസ്സാരമായ ഉദ്യമത്തെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ എജമാനൻ എന്നിങ്ങനെ ഞാൻ പൊന്നുറപ്പിക എന്റെ പക്ഷത്ത് ബാക്കിയുണ്ട്. അദ്ദേഹം ദയയോടുകൂടി തന്ന സമ്മാനത്തെ വാങ്ങാതിരിയ്ക്കാൻ എന്നിങ്ങനെ മനസ്സുവെച്ചിട്ടു കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുകൊല്ലം ഞാൻ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ എന്റെ സ്വന്താചര്യത്തിനു വേ

ണ്ടിയല്ല. പിന്നെ ഏന്തിനാണ് ഞാൻ എന്റെ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു പ്രതിഫലം വാങ്ങുന്നത്? നിങ്ങളുടെ ദൃഢമായ സ്വാമിഭക്തിയ്ക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും പ്രതിഫലമായി ഈ പണം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വിതച്ചതരം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതു ഞാനല്ല നിങ്ങൾക്കു തരുന്നത്. ഇതു നിങ്ങളുടെ എജമാനൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്ന സമ്മാനമാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഈ സമ്മാനം സ്വീകരിച്ചു മെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് 1000 പൊന്നുറപ്പിക ഭൂതൃന്മാർക്ക് അയാൾ പങ്കിട്ടുകൊടുത്തപ്പോൾ അവർക്കുണ്ടായ ആശ്ചര്യവും സന്തോഷവും ഒരുപോലെ ആയിരുന്നു. തങ്ങളുടെ എജമാനന്റെ ദയ അവരുടെ മനസ്സിൽ പതിയുകയും സന്തകവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യരഹിതമായ കൂടാത്ത കണ്ട് അവരുടെ മനസ്സ് അലിയുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ സന്തക ഹാരാരിയോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് ഒരു ചൈവോലും സമ്മാനമായി വാങ്ങാതെ തന്റെ വാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. പ്രതിഫലമുള്ള കൂടാതെ അന്യന്മാർക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതാണ് മഹത്തുക്കളുടെ ലക്ഷണം. പരസങ്കടനിവൃത്തിയ്ക്കായിരിക്കാണ്ടുതന്നെയാണ് ഇങ്ങനെയുള്ള മഹത്തുക്കൾ ജനിക്കുന്നത്. “പരാത്ഥമലജനാനോ, നസ്യമുമാഗ്നാദുദ്ധതാപഹ്നിഭോമഹാന്തശ്ചേൽ ജീണ്ണാരന്യം ജഗൽഭവേൽ.” (ശിവോഷ്ക തണലിനായി നിരത്തിന്റെ ഇരുവശത്തും വെച്ചു പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ ചെയ്തിലിന്റെ മുകളിലെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതുപോലെ പരോപകാരം ചെയ്യാൻ പേണ്ടി ജനിച്ചിട്ടുള്ള മഹത്തുക്കൾ അന്യന്മാരുടെ സങ്കടത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. അവർ അങ്ങനെ

ചെങ്കിപ്പള്ളിൽ ഈ ലോകം ഒരു ശുന്യവനമായി തീരും.)

അക്കാലത്ത് ക്യൂബൊ എന്നു പേരായ ഡൊവരയിലെ പ്രഭു ഷോഗന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്നു. ഷോഗൻ എന്നതു ജാപ്പാനിലെ സൈന്യാധിപന്റെ സ്ഥാനപ്പേരാണ്. ക്രി- അ- 1608 മുതൽ 1868-ാമുണ്ടുവരെ 'തക്കുഗാവ' പേരുകാരാണ് ഈ സ്ഥാനം വഹിച്ചുപോന്നിരുന്നത്. ആ കാലം മുഴുവനും ജാപ്പാൻ രാജ്യം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭരിച്ചിരുന്നത് ഇവർ തന്നെയായിരുന്നു. മഹാശയനും അതിസമർത്ഥനുമായ ക്യൂബൊ പ്രഭു ജനങ്ങളുടെ ഏടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ദോഷകരമായ നടപടികളെ പരിഷ്കരിച്ച് അവർ സമാധാനവും ക്ഷേമവും വരുത്തി തന്റെ രാജ്യത്തിന് ഉന്നതി വരുത്തുവാൻ സദാ യത്നിച്ചുപോന്ന സന്തകവിന്റെ യോഗ്യതകളെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് അയാളുടെ നേരെ വളരെ നല്ല അഭിപ്രായം ഉണ്ടായി. അയാളെ തന്റെ കീഴിൽ ഒരു പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥനായി നിയമിച്ചു അയാളുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമോദയത്തിനു വേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആഗ്രഹമുണ്ടായി. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി ആലോചിച്ചു.

അക്കാലത്തു ജാപ്പാനിൽ ജാതിമതസംകലശലായിരുന്നു. യഥാർത്ഥയോഗ്യതയേക്കാൾ ജാതിമതപരത്തിനാണ് ജനങ്ങൾ അധികം വിലവെച്ചിരുന്നത്. മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തങ്ങളുടെ ഭൃത്യന്മാരെപ്പോലെ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നു. രാജസേവനായ ഒരുവൻ എത്ര വിഷ്ണിയായാലും വേണ്ടില്ല അവൻ ബഹു

ജനങ്ങളുടെ ബഹുമതിക്കു പാത്രമായിരുന്നു. തന്നെതരം ഉദ്യോഗത്തിലുള്ള ഒരുവന് എത്രതന്നെ ശേഷിയും നന്മയും ഉണ്ടായിരുന്നാലും ജനങ്ങൾക്ക് അവനെ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല ശ്രേഷ്ഠകലത്തിൽ ജനിച്ചവരുടെയും വലിയ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ഉള്ളവരുടെയും മീതെ ഒരു കൃഷിക്കാരനെ മേലുദ്യോഗസ്ഥനായി നിയമിച്ചത് സ്വജാതിക്കാരുടെ ഭരണം മുഴുവനും അയാളെ ഏല്പിക്കുന്നത് അവിവേകമായിത്തീരുമെന്നു ക്യൂബൊ പ്രഭുവിന്റെ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ബലമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് നാട്ടുനടപ്പിനു തീരെ വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണ്. സന്തക എത്ര വിവേകമുള്ളവനായിരുന്നാലും മറ്റുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അയാളുടെ കീഴിലൊതുങ്ങി നടക്കാതിരുന്നാൽ ഇതിൽനിന്ന് അപത്തല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. കാലത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള തന്റെ വർഗ്ഗക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ അനുസരിച്ചുണ്ടിവുന്നതിൽ പ്രഭുവിനു വളരെ വ്യസനമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിക്കാനായി അദ്ദേഹം ഓരോ ഉപായങ്ങൾ ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. "ഇപ്പോഴത്തെ കാലസ്ഥിതി കൊണ്ടു ജനങ്ങൾ ഒരുവന്റെ യോഗ്യതയെ പരിഗണിക്കുന്നത് അവന്റെ സ്ഥിതി നോക്കിയാണ്. യഥാർത്ഥയോഗ്യതയെ നോക്കിട്ടല്ല. എങ്കിലും പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞ യോഗ്യതയെ തീരെ വകവെക്കാതിരിപ്പാൻ ജനങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നതല്ല. ജനങ്ങളുടെ ബഹുമതിയെ ബലമായി ആകർഷിക്കുക ശക്തി അതിന്നുണ്ട്. എന്റെ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ആർക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തി ഞാൻ നിന്നോടിയെയെ ഏല്പിച്ചാൽ അയാൾ അതു തീർച്ചയായും നിർവ്വഹിക്കും. ആ വിധത്തിൽ അയാൾ ഇ

വരുടെ മത്സരത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യും. അതിനു ശേഷം ഞാൻ ജാറിക്കാരുടെ ഭരണത്തെ അയാളെ എല്ലിച്ചാൽ ആക്ഷം ആക്ഷേപത്തിനു വഴിയില്ലാതാവു. അയാളെ എന്റെ കീഴിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനാക്കുന്നതിനു ഇത് ഒരു വളഞ്ഞ വഴിയാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും എന്റെ ഉദ്ദേശം ഫലിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.” എന്ന് കല്യബോ പ്രഭു തന്നെത്താൻ വിചാരിച്ചു.

കല്യബോ പ്രഭുവിന്റെ സംബന്ധിയും ഷോഗന്റെ കീഴിൽ ഒരു നാടുവാഴിയുമായി ഉത്സ്യ എന്ന പേരായ ഒരാൾ ഉണ്ടാ

യിരുന്നു. ഷിമോസുകിസ സ്ഥാനത്തിൽ അയാളുടെ വകയാമ്പി മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയിൽനിന്ന് അയാൾക്കു സുമാറ് ലക്ഷം പാ നെല്ല് ആദായം കിട്ടിയിരുന്നു. ഈ ഗ്രാമങ്ങളിലെ ഭൂരികൾ ലേശം ഫലവത്തില്ലാത്തതും ഗ്രാമജനങ്ങൾ മടിയന്മാരും താനേതാനികളും ആയിരുന്നു സ്വല്പലാഭത്തിനുവേണ്ടി അവർ തമ്മിൽ എപ്പോഴും കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയും ക്രമത്തിൽ ചുരുങ്ങിപ്പോന്നു.

(തുടരും)

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ- ബി. എൽ.

ആയിസ്സക്കട്ടി ഉമ്മയുടെ ആയുസ്സ്.

“അരക്ഷിതം തിരുതി ദൈവരക്ഷിതം.”

എന്ന ആപ്തവാക്യത്തെ ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ വിശ്വസിച്ചുപോന്ന കുന്ദിണി അമ്മക്ക്, ഒരു ശ്രുതിപ്പെട്ട മന്ത്രവാദിയായ ചെമ്പാ എഴുത്തശ്ശൻ എഴുതികൊടുത്തതും “സുഹൃദ്വാദവനാശനമായി ഭൂതപ്രേതവിശാചജന്മകുലധംസിയായ” ഒരു തകിട്ടു തന്റെ ദേഹത്തിൽ ആദരണമായി അണിയുന്നുണ്ടല്ലോ എന്ന ബോധം, വിശേഷമായിത്തീർന്ന യാതൊരു ആശ്വാസവും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഒരു പാടത്തിന്റെ നടുവിൽ, മണത്തിട്ടുമേൽ കാവപ്പുറയിൽ, അർദ്ധരാത്രി സമയം, ഒരു ജീവിയും സഹായത്തിന്നില്ലാതെ കിടന്നു പ്രസവിപ്പിക്കുണ്ടിപ്പോൾ സാധുക്കൾക്കു തോന്നാത്തതുപോലെ അവിടെനിന്നു വെക്കിൽ റിപ്പസ്യുൽത്താനല്ല അവനിൽ

മികച്ച പടയാളിയും സൈന്യങ്ങളും വന്നാൽകൂടി, നന്നുസ്രുതവാദിയിൽനിന്നു പടിയിറങ്ങി കാടി രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാൻ കുന്ദിണി അമ്മക്കു ധൈര്യം വരുന്നതല്ലായിരുന്നു.

അസിംഭതാരഗഭോഗഭിമമാരാ

ദന്ധിമകേനകഭേനനന്തയന്തി

ഇതരേണഗവാമിഷഞ്ചവിസ്രം

പ്രദിശന്തീ.....

എന്നു പറഞ്ഞപ്പോലെ ടിപ്പുസുൽത്താനും സേനയും വാൾ ഒരു കയ്യിലും, മുരിശാംസം മറൊരാൾ കയ്യിലുമായി സംഹാരരഥഭ്രമം ഭൂതഗണങ്ങളു മെന്ന മട്ടിൽ മംഗലാപുരത്തു നിന്നു തെക്കോട്ടു പുറപ്പെട്ടു കോഴിക്കോട്ട് എത്താറായിരിയ്ക്കുന്നു. കോലത്തിരി, കോട്ടയം, കുറുന്ത്രനാടു, കടത്തനാടു മുതലായ

രവർമ്മതമ്പുരാന്റെ പടമുഖത്തു വാൾക്കാരുമാണ്. മുതലുള്ളതെല്ലാം കുഴിച്ചിട്ടും നിക്ഷേപിച്ഛാൻ സാധിച്ചാത്തതൊക്കെ വിശ്വസ്ഥനായ ചില മുഹമ്മദീയരെ എല്ലാച്ചും എടുപ്പാൻ കഴിയുന്നതൊക്കെ കയ്യിലെടുത്തും കുറുപ്പും കുടുംബങ്ങളും ഉച്ചയോടുകൂടി നിറുക്കെതകോട്ടയിലെത്തി. അവിടെ അപ്പോഴെയ്തും തമ്പുരാനും അവിടുത്തെ അനന്തിരവന്മാരും കോവിലകത്തുള്ളവരും അകമ്പടിക്കാരും ഒക്കെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു.

നിറുക്കെതകോട്ടയ്ക്കു കേരളത്തിലെ മറ്റു കോട്ടകളേക്കാൾ ഒരു വിശേഷം പ്രകൃതിതന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഉയന്ന കുന്നിന്റെ മുകളിലും താഴ്വരയിലും ക്ഷേത്രം. ഈ കുന്നിനെ ചുറ്റി മൂന്നു ഭാഗവും വളരെ ആഴമുള്ള പുഴ. കുന്നിന്മേൽനിന്നു നോക്കിയാൽ രണ്ടനാലു നാഴിക സമചതുരം രജ്യം മുഴുവൻ കാണാം. ശത്രുക്കളിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ ഇത്ര നല്ലതായ ഒരു സങ്കേതം കേരളത്തിൽ എവിടെയും ഇല്ല. ഈ കോട്ടയിലാണ് പരപ്പനാട്ടു തമ്പുരാനും, കുടുംബങ്ങളും, ആശ്രിതന്മാരും, അകമ്പടിക്കാരും ഈപ്പാൾ സങ്കേതം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദീപാരാധന പൂജകഴിഞ്ഞു തൊഴുത്ത് എല്ലാവരും തോണികയറി കടൽവണ്ടിപ്പുഴയിൽ കൂടി നെപ്പൂർ പുഴയിൽ ചെന്നു ചേരാരമനാണ് രീച്ചയാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നത്.

പൂണ്ണ ഗർഭിണികൾക്കു ക്ഷേത്രത്തിൽ കയറുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിശ്ചയം നിമിത്തം കമ്മിണിഅമ്മയെ കോട്ടയ്ക്കുവരികെ ഒരു ഭവനത്തിൽ നിത്തിയിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. സമയം അഞ്ചുമണിയായപ്പോഴെയ്തും വടക്കുനിന്നും തെക്കുനിന്നും വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടുതുടങ്ങി. ടിപ്പുസുൽതാൻ

ന്റെ ഒരു വലിയ സൈന്യം നിറുക്കെതകോട്ട ആക്രമിപ്പാൻ വരുന്നതെന്ന കാര്യം തീച്ചയായി. ഈ സൈന്യത്തെ ജയിച്ച് ഏതൊരുപ്രകാരമേണയാണ് കപ്പലിലേയ്ക്കു എത്തിച്ചേരേണ്ടത് എന്ന ആലോചന മന്ത്രമേയിരുന്നു കോട്ടയിൽ കൂടിയവർ ഉണ്ടായിരുന്നത്. യോദ്ധാക്കളായ തമ്പുരാക്കന്മാരും മറ്റുള്ളവരും ഒക്കെ ശത്രുക്കളെ ഏതൊരു സ്പ്രികളേയും വൃദ്ധനായും രക്ഷിയ്ക്കുവാനുള്ള ആലോചനയായി. നിർബന്ധിച്ച വീരവർമ്മ വലിയ തമ്പുരാനും തമ്പുരാട്ടിമാരുമേറ്റും കുടുംബങ്ങളും ഉള്ളടത്തോളം തോണികളിൽ കയറി വേഗം ബോപ്പൂർ പുഴയിലേയ്ക്കു കടക്കേണ്ടതാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി. അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളും തുടങ്ങി. നേരം സന്ധ്യയായി തുടങ്ങി. മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങൾ പൂഴയ്ക്കുകൾ കോട്ടവന്നു വളഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. കാര്യം ഒക്കെ വലിയ പരുങ്ങലിലായി.

നാലു ചെറിയ തോണികൾ നിറയെ ആറുകാൽ കയറി കടൽവണ്ടി പുഴമധ്യത്തിൽ ആയിരിയ്ക്കുന്നു. ശേഷം രണ്ടുതോണികളിൽ ആറുകാരെ കയറുവാനുള്ള ഉത്സാഹം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴെയ്തും മറുകരയിൽനിന്നു മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങൾ തോണിയിലുള്ളവരെ വെടിവെച്ചു തുടങ്ങി. തോണി തുഴയുന്നവരുടെ സാമന്ത്രികൊണ്ടൊ ഭഗവതിയുടെ കടാക്ഷംകൊണ്ടൊ എന്നറിഞ്ഞില്ല, ആദ്യത്തെ മൂന്നു തോണിയും വെടിപ്പാട് കടന്നു അപ്പാൾ കടന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു തോണിയും അതിജാഗ്രതയോടെ നേപ്പൂരേയ്ക്കു തുഴഞ്ഞുപോയി. ശേഷം പുഴ നടുവിലുണ്ടായിരുന്ന തോണിയും ആറുകാരും വെള്ളത്തിൽ ആണ്ടുപോയി. ചിലർ നീന്തി മറുകരയിൽ രക്ഷ പ്രാപിച്ചു. ശേഷമുള്ളവർ മുങ്ങിപ്പോയതു.

ബേപ്പൂർ തുറയിൽ കപ്പൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, നിറുക്കെതകോട്ടയിലുള്ളവരെക്കൊക്കെ കപ്പൽ കയറാനുള്ളവരാണെന്നും മറുകാർ മുഖേന അറിഞ്ഞാണ് മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങൾ കോട്ടയ്ക്കു നേരെ വന്നത്. തോണിയിലുള്ളവർ ഏങ്ങട്ടേയ്ക്കാണ് പോകുന്നതെന്നു മുഹമ്മദീയർ മനസ്സിലാചെന്നതിനാൽ അമ്പയെ തൽക്കാലം പിന്തുടർന്നില്ല. കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ സങ്കേതം പ്രാപിച്ചവരെ പിടികൂടി, അവരെക്കൊക്കെ കപ്പലിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോവാൻ ഒരുക്കിവെച്ചു. 6 പും കയ്ക്കുലാക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹമാണ് മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങൾക്കു മുൻകടന്നുനിന്നിരുന്നത്. ആഴമുള്ള പുഴകടപ്പാൻ സൗകര്യമില്ലായ്മയാൽ വിഷണ്ഡന്മാരായി മുഹമ്മദുസൈന്യവും കൂട്ടിലെ കിളികളെപ്പോലെ പറപ്പനാട്ടുകാരും നില്പായി. പരപ്പനാട്ടു നായന്മാരും തമ്പുരാക്കന്മാരും എല്ലാവരെയും കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലാക്കി ജീവൻ പോകുന്നതുവരെ മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങളോട് എരുപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കി. മുഹമ്മദീയർ എരുഗാത്തിൽ കൂടിയാണ് പുഴ കടക്കുന്നതെന്നു തിട്ടമില്ലായ്മയാൽ അവിടെയും ഇവിടെയും കാവൽക്കാർ നിൽക്കി. സമയം രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണിയായപ്പോഴേയ്ക്കും മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങൾ പുഴ കടന്നു കഴിഞ്ഞു. വളരെ മുഹമ്മദീയരെ നായന്മാർ കൊല്ലാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും കപ്പൽ യാത്രയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നവർ ആയുധം കയ്യിലെടുക്കായ്മയാൽ മുഹമ്മദീയരുടെ രോഷോടു നേരിട്ടവൻ ഒരു നിവൃത്തിയും ഇല്ലാതെ വന്നു. മുഹമ്മദീയർ കോട്ടയിൽ കടന്നപ്പോഴുണ്ടായ ബഹളങ്ങളൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. നിലവിലുമുണ്ടായിരുന്ന ആട്ടംവിളിയും അട്ടാറാസവും ചെടിയുടെ ശബ്ദവും ഒക്കെകൂടി സുന്ദാരമായുള്ളവർ ഇരുകയ്യിലും

ഒരു കൂട്ടത്തിലും തിര ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുതന്നെ പായാം. നായന്മാരും തമ്പുരാക്കന്മാരും മുഹമ്മദീയരോടു ഭയപയ്യലും ചെയ്തു വീഴ്ചപറ്റും പ്രാപിച്ചു. അശക്തന്മാരായവർ പലരും മരിച്ചു. ശേഷമുള്ളവരെ മുഹമ്മദീയർ തടവുകാരാക്കി കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കയച്ചു. ക്ഷേത്രവും, ഭണ്ഡാരവും അയൽപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ഭവനങ്ങളും മുഹമ്മദീയർ കൊള്ളയിട്ടു ജയദേവിയോടുകൂടി കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു മടങ്ങി. നിറുക്കെതകോട്ട മുഴുവനും രക്തത്തിൽ മുക്കി. പുലരുമ്പോൾ ആകപ്പാടെ കാണുന്നതായിരുന്നത് എത്രയൊ ആയിരം ശവശരീരങ്ങളായിരുന്നു. നിറുക്കെതകോട്ടയിൽ അനുപയ്യുന്നായിരുന്നതിൽ വിരവമ് വലിയതമ്പുരാൻ നന്നാമ്പുകുറുപ്പും തമ്പുരാട്ടിമാരും അല്പം ചില ആശ്രിതന്മാരും ഒഴികെ ശേഷമുള്ളവരെക്കൊക്കെ പടയിൽ പെട്ടു. കപ്പലിൽ എത്തി ചേർന്നവർ മറുഭാവങ്ങളെ ഒഴിശയോത്ത് നന്നെ വൃന്തനിച്ച മനുഷ്യലോകത്തോടെ കപ്പൽ മാറ്റം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

മുസ്ലീം ഗർഭിണിയായ കമ്മിണി അമ്മയെ നിറുക്കെതകോട്ടക്കു സമീപം ഒരു വീട്ടിൽ ആക്കിയാണല്ലോ നാം 'പട'വത്താണെന്നു പറഞ്ഞത്. ദിവാറായനപൂജ കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ കൂട്ടവാൻ ആളെത്തുമെന്ന ധാരണയിൽ ആറു മണിവരെ ക്ഷമിച്ചിരുന്ന കമ്മിണി അമ്മ വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ കലശലായി പർഭമിച്ചു. എന്തും ചില അപകടങ്ങൾ സംഭവിച്ചാൽ പോകുന്നുണ്ടെന്നു തീർച്ചയാക്കി. കാരകഴിഞ്ഞിട്ടും ആരും വരുന്നതു കണ്ടില്ല. അതിലിടയ്ക്കു പുഴയിലേയ്ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ മറുകരയിൽ ഭയങ്കരരൂപികളും ആയുധവാണിഷ്ടമായ മുഹമ്മദീയരെ അണിയണി

യായി കണ്ടു. പുഴയിൽ ഒരു തോണി മറിഞ്ഞു ശവങ്ങൾ കലിഞ്ഞുനന്നു കണ്ടു. ചിലരുടെ മരണക്കുളിയും കണ്ടു. ആകപ്പോടെ ഒരു ഭ്രാന്തത്തായുടെ നിലയിലായി. ആരെക്കൊന്നാണ് കലിച്ചത്, എന്തൊക്കെയാണ് കോട്ടയിൽ നടന്നത്; എന്നറിവാൻ ഒരു മാറ്റവുമില്ല. എന്തെങ്കിലും കൂരിരുട്ടുവുന്നതിന്നു മുമ്പു വീട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങുക തന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു വടക്കോട്ടു നടന്നു. രണ്ടു ഫർല്ലോങ്ങു നടന്നപ്പോൾ വിശപ്പായ ഒരു പാടം കണ്ടു. അങ്ങും ഇങ്ങും നോക്കിയാൽ ആരേയും കണ്ടാണില്ല.

‘ടിപ്പുസൈന്യത്തിന്റെ’ ദൃഷ്ടി മുന്നോട്ടു
ധാരാളമായതും മറ്റും കണ്ടു
നഷ്ടമായ നല്ല നല്ല പെണ്ണുങ്ങളും
ശിശുക്കളും നെല്ലും നെയ്യും
തൂപ്പിയും ചുട്ടിയും അഴിയുമ്പോഴും
വൃഷ്ടിയും കൃഷ്ടിയും ഭക്ഷണവും
നഷ്ടം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരും ജനങ്ങളും
നാട്ടിലും വീട്ടിലുനിന്നു ചുറ്റപ്പെട്ടു
കാട്ടിലും കോട്ടിലുമൊരാളാതെ
നാട്ടിലും തെറ്റിലും ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എന്നുപറഞ്ഞപ്പോലെ അന്നത്തെ ദിവസം നിറുക്കെതകോട്ടയിൽ ചെല്ലാത്ത പരപ്പുനാട്ടുകാരെക്കൊണ്ട് പടവരുന്ന പത്തുമാനം കേട്ടപ്പോഴെല്ലാം നാട്ടും വീടും കൊക്കു വേണ്ടെന്നു വെച്ചു കിഴക്കൻ മലകളിലേയ്ക്കു രക്ഷയ്ക്കായി ഓടി. കോട്ടയിലല്ലാതെ അയൽപ്രദേശങ്ങളിലൊന്നും ഒരു ജീവിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പലേ ആലോചനകളോടും നടക്കുന്ന കമ്മിണി അമ്മ എത്ര ഭാഗത്തേയ്ക്കാണ് പോകുന്നതെന്നു വിവരമില്ലാതെ എന്താണു് ഒരു നാഴികയോളം നടന്നുപോയി. ഇരുൾ കലശലായി തുടങ്ങി. കണ്ണു കാണാതെ യായി. ക്ഷീണം കലശലായി തുടങ്ങി.

പ്രസവവേദനയുടെ ആരംഭമുണ്ടോ എന്നു ശങ്കതോന്നിത്തുടങ്ങി. അല്പം ദൂരെ പാടത്തിന്നുമദ്ധ്യേ ഒരു മണൽത്തട്ടിനേൽ ഒരു കാവൽപ്പുര നിഴൽപോലെ കാണാനുണ്ടോ എന്നു സംശയം തോന്നി. അവിടെയ്ക്കു നടന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ കൃഷിക്കാർ നെല്ലു കാവലിനായി കെട്ടിയിട്ട ഒരു ചാള തന്നെയായിരുന്നു ആ കണ്ടത്. അവിടെ കയറി ചെന്നു. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന മുണ്ട് അവിടെ വിരിച്ചുകിടന്നു. രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രസവം കഴിഞ്ഞു. പിന്നെയൊന്നും കമ്മിണി അമ്മയ്ക്കു കാർമ്മായില്ല. നേരം പ്രഭാതമായപ്പോൾ ജീവനിശ്ശേഷമായി കിടക്കുന്ന കുട്ടിയേയും വിട്ടു കമ്മിണി അമ്മ പരലോകപ്രാപ്തയായും ചെന്നു. ഈ രാത്രിയിൽ തന്നെ ജീവരക്ഷയ്ക്കായി ഈ പാടത്തുകൂടി ഓടിപ്പോകുന്നവരെ പിന്തുടന്നു പിടിപ്പാൻ മുറയ്ക്കു കീഴർ നടന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഭാഗ്യശക്തിയാലോ നിർഭാഗ്യശക്തിയാലോ കാവൽപ്പുരയിൽ മരിച്ചുകിടക്കുന്ന തളയേയും ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയേയും ആരും കണ്ടില്ല.

നേരം പുലർന്നു പത്തുമണിയായിരിയ്ക്കുന്നു. നിറുക്കെതകോട്ടയിലും അടുത്ത പ്രദേശത്തും ഒരു ജീവിവെച്ചോലും കാണാറില്ല. വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു പക്ഷിമൃഗങ്ങളും കൂടെ അകലെ പോയിരിയ്ക്കുന്നു. കാവൽപ്പുരയിൽ കിടന്നു് ഒരു അഗരിയായ കുട്ടി കാലും കയ്യും കടഞ്ഞു നിലവിളിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഈ നിലവിളി ഈ വിജനപ്രദേശത്ത് ആരാണ് കേൾക്കുന്നത്!

നിറുക്കെതകോട്ടയിൽ എന്തൊരു ചില സംഭവങ്ങൾ നടന്നതായി പരപ്പനങ്ങാടിക്കാർ ചെന്നു ആലിക്കുട്ടി നേരം പ്രഭാതമാകുമ്പോൾ തന്നെ അറിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ‘ഏഴു ധൂനിയാവിനെ’ അത് എന്തെന്നു

ല്ലാം ഇക്കമത്തപ്പാ പടച്ചോൻ' ഉണ്ടാക്കുന്നു. 'ഈ ഹഠാമ്പന്ന മക്കൾ ഹലാക്കുക്കുന്നു!' എന്നും പാഞ്ഞു, ആലിക്കട്ടി പടത്തമാനം അറിവാൻ നിറക്കൈത കോട്ടു മിലേക്കു യാത്രയാക്കി. അക്കാലത്തു 'നൂസ്പേപ്പർ' എന്നും ഇല്ലാത്ത കാലമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് ആലിക്കട്ടി പടവത്തമാനം നേരിട്ടുവെന്ന് അന്വേഷണം നടത്തിക്കളയാമെന്നു വെച്ചത്. ഏകദേശം പത്തുപണിയായപ്പോൾ പാടത്തിന്റെ നടുവിൽ കാവൽപ്പുരയുടെ ഒരു തീണ്ടൽപ്പാട ദൂരത്തെത്തിയ ആലിക്കട്ടിയ്ക്ക്, ഒരു കുട്ടിയുടെ നിചവിളി നല്ലാലണം കേൾപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. ഇതൊന്നെന്തോ 'ഇക്കമത്താ' എന്നു മനസ്സിലാവാതെ ആലിക്കട്ടി വളരെ പരിഭ്രമിച്ചുവെങ്കിലും സ്ഥലത്തുചെന്നു നോക്കുകയെന്നു എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. കാവൽപ്പുരയിൽ എത്തിനോക്കിയപ്പോഴാണ് 'പടച്ചോന്റെ' കുളിയൊക്കെ ആലിക്കട്ടിക്കു മനസ്സിലായത്. കാതിലും കഴുത്തിലും കയ്യിലും സ്വപ്നാഭരണങ്ങളുണിഞ്ഞു രക്തമണിഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീ മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഈ ശവശരീരത്തിന്നരികെ ജീവശേഷത്തിൻ പ്രഭാവംകൊണ്ടു അഞ്ചോ മണിക്കൂർ പ്രായം ചെന്ന ഒരു കുട്ടി കാലും കയ്യും കടഞ്ഞു നിലവിളിക്കുന്നു. ആകുപ്പാടെ പ്രകൃത്യാ തന്നെ ദുഷ്ടാല്ലാത്ത ആലിക്കട്ടി 'പടച്ചോന്റെ' പ്രഭാവത്താൽ ആർദ്രചിത്തനായി. അല്ലനേരം സ്കൂളിപ്പുറത്തു. പിന്നെ നാലുഭാഗവും തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ഒരു ഭാഗം ദൂരെ കുന്നിനേലുള്ള നിറക്കൈതക്കോട്ടക്കേരളം കത്തി നരിച്ചു തായി കണ്ടു. പാടത്തു കുറെ ദൂരെ തലപോയതും കാലുമുറിഞ്ഞതുമായ ചില ശവശരീരങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. താൻ എന്നാണ് പ്രവൃത്തിയ്ക്കുണ്ടെന്നറിയാതെ വിഷ

ബന്ധനായി കുറെ നേരം കഴിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ മണത്തിട്ടമേൽ വളന്നിരുന്ന ഒരു ചെറിയ തെങ്ങിനേൽ നിന്നു ഒരു കരിക്കു തള്ളിയിട്ടു താൻ കയ്യിൽ എപ്പോഴും കൊണ്ടു നടക്കാറുള്ള കത്തികൊണ്ട് അതിനുള്ളിൽ നിന്നു കുറെ വെള്ളം എടുത്തു കുടിക്കുകയും കൊടുത്തു. കുട്ടിയുടെ കരച്ചൽ നിന്നു, ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഈ കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കേണ്ടതായ ഭാരം തനിക്ക്തന്നെ ആലിക്കട്ടി തീർച്ചപ്പെടുത്തി, കമ്മിണി അമ്മയുടെ ആ ഭരണങ്ങളൊക്കെ കൈവശപ്പെടുത്തി. മണത്തിട്ടയിൽ കഴികഴിച്ചു കമ്മിണി അമ്മയെ സംസ്കരിച്ചു, കുട്ടിയെയും കൊണ്ട് സ്വദേശത്തേക്കു പോയി. ഒരു അഗതിയായ 'കാലട്രിഡെ' മുഹമ്മദ് മതത്തിൽ ചേർത്തുവെന്ന കൃതാർത്ഥതയോടെ ഈ കുട്ടിയെ തന്റെ കെട്ടിവെച്ചായ അമ്മീനമ്മയെ എല്പിച്ചു. കുട്ടിക്കു അയിസ്സ കുട്ടിയെന്ന പേരും കൊടുത്തു.

കൊല്ലം പത്തുപന്ത്രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ടിപ്പുസുൽത്താനും ചത്തു. മലയാളമില്ല. ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയ്ക്കുധീനമായി. രാജ്യം വിട്ടുപോയവരൊക്കെ മടങ്ങി എത്തിത്തുടങ്ങി. പരപ്പനാട്ടു ചീരവമ്മ വലിയതമ്പുരാനും രാമക്കുറുപ്പും മടങ്ങിയെത്തിട്ടു രണ്ടുനാലു കൊല്ലമായി. നിറക്കൈതക്കോട്ടയെ ഹിമാലിയ്ക്കുമ്പോൾ തമ്പുരാനും രാമക്കുറുപ്പനും കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറയും. ശ്മശാനാരയ തന്റെ അന്തരിവന്മാർ മരിച്ചതിൽ തമ്പുരാനും, തന്റെ കുലത്തെ നില നിർത്തുവെച്ചായ കമ്മിണിയെ രക്ഷിപ്പാൻ തന്നാൽ സാധിച്ചില്ലല്ലോ എന്നു പശ്ചാത്താപം രാമക്കുറുപ്പനും നന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. കമ്മിണി അമ്മ പടയിൽ പെട്ടു മരിക്കാതെ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സ്വപ്ന

ത്തിൽപോലും വിശ്വസിച്ചാൻ രാമക്കുറുപ്പിന് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ആലിക്കുട്ടി ആകുപ്പാടെ ഒരു പ്രാർത്ഥനാശാലായിരുന്നു. ആയിസ്സക്കുട്ടിക്ക് എന്താണു പത്തു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ ആലിക്കുട്ടിയുടെ കെട്ടിയവൾ മരിച്ചു. ആയിസ്സക്കുട്ടിയെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു നില്പാൻ അശേഷം നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധത്തിലായിരിയ്ക്കുന്നു ആലിക്കുട്ടിയുടെ സ്ഥിതി. കുമ്മിണിഅമ്മയുടെ വക മിക്ക പണ്ടങ്ങളും വിവാദ മുതലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ആകുപ്പാടെ ശേഷിച്ചുണ്ടായിരുന്നതു ചെമ്പ്ര എഴുത്തശ്ശൻ സ്വർണ്ണത്തകിടിൽ എഴുതിക്കുട്ടിയ ഒരു ചൊൻതകിടമാത്രമാണ്. ആയതു 'ചെത്താൻ' ഉപദ്രവം കൂടാതെ കഴിപ്പാൻ ചെറുപ്പം മുതൽക്കു ആയിസ്സക്കുട്ടി ധരിച്ചുവന്നിരുന്ന രോരണമാണ്. ആയിസ്സക്കുട്ടിയ്ക്ക് അത്യാവശ്യം വീട്ടുപണികൾ ചെയ്യാൻ പ്രായമായിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വക തെണ്ടിത്തേടി ഉണ്ടാക്കുവാൻ പ്രായമായിട്ടില്ല. ആലിക്കുട്ടിക്കു പ്രായാധിക്യം ആയിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു ദിവസം ആയിസ്സക്കുട്ടിയുടെ തകിട വില്പനയ്ക്കു ആലാചനയായി. ഈ പണ്ടം വില്പുന്നതിന് ആലിക്കുട്ടിയ്ക്ക് അശേഷം മനസ്സുണ്ടായില്ല. ഏതെങ്കിലും പണയം വെച്ചു തൽക്കാലമിട്ടുത്തിക്കു വല്ല സംഖ്യയും ഉണ്ടാക്കി കഴിവുവരുമ്പോൾ പണയപ്പാടെ വീടി, പണ്ടം വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള നിശ്ചയത്തിന്തൽ തകിടം കയ്യിലാക്കി ആലിക്കുട്ടി പാത്തേയ്ക്കിത്തേടി. പരപ്പനാട്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ ബേപ്പർ കോവിലകത്തേയ്ക്കു യാത്രയായി.

ബേപ്പർ കോവിലകത്തു ചെന്നപ്പോൾ ആലിക്കുട്ടിയ്ക്കു തമ്പുരാൻ പ്രധാന മ

ന്ത് രാമക്കുറുപ്പിനെ കാണാൻ അധികം പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ആലിക്കുട്ടി പരപ്പനാട്ട് സ്വരൂപത്തിലേക്ക് എപ്പോഴും കീഴടങ്ങിയവനാണെന്നും പടക്കുലത്താനും സ്വാമിഭ്രാഹ്മണായി യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, നാടുവിട്ട് കാടിപ്പോകുമ്പോൾ പലതും തന്നെ എല്ലിച്ച സാധനങ്ങളൊക്കെ ഒരു ചൈപോലും കാക്കാനെ മടങ്ങിപണവക മടക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും കുറുപ്പിനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. താൻ തല്ലാലം ഒരു പരാധീനകാരനാണെന്നും, തള്ളിയല്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കേണ്ടതായ ഒരു ഭാരംകൂടിയുള്ളതുകൊണ്ടു കുറെ കഴകിലാണെന്നും, തല്ലാലം എന്തെങ്കിലും ഒരു സംഖ്യ കടമായി കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നും അതിന്നു പണയമായി തന്റെ കയ്ക്കുശമുള്ള ഒരു ചൊൻപണ്ടം വെക്കാനെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു തകിട കുറുപ്പിന്റെ കയ്യിൽ കോടുത്തു. സ്വർണ്ണത്തകിടവാങ്ങി ഒന്നു പരിശോധിച്ചപ്പോഴും കുറുപ്പിന്റേതായിരുന്നുവായി. വളരെനേരം കൺമിണ്ടാതെ നിന്നതിന്നശേഷം ക്രോധതാമ്രാക്ഷനായി ആലിക്കുട്ടിയെ ഒന്നു നോക്കി. ഒടുവിൽ അവനോട് ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുറുപ്പു അടുക്കുന്നിന്നിരുന്ന ഒരു നായരോട് ആലിക്കുട്ടിയെ വിട്ടയക്കുവാനെന്നു പറഞ്ഞു തമ്പുരാന്റെ അടുക്കലേക്കു പോയി.

തകിടിന്റെ മുകളിൽ കുമ്മിണിഅമ്മയുടെ ചേർ കൊത്തിയിരുന്നുവെന്നുമാത്രമല്ല, ഈ തകിട് ഉണ്ടാക്കുന്ന കായ്ക്കത്തിൽ രാമക്കുറുപ്പിന് നേർട്ടുതന്നെ മുഖ്യ ശ്രമം ചെയ്തൊഴുത്തുകൊണ്ടു, ഇതു കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ തന്റെ മുമ്മകളെ കൊന്നു പണ്ടങ്ങൾ കയ്ക്കുവെച്ചുവെക്കുന്നതിന് ആലിക്കുട്ടിയാണെന്നു ബോധം ചേർന്നു വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഈ വിവരം തമ്പുരാനെ ഉണർത്തിപ്പാനാണ്

രാമക്കുറുപ്പ് വേഗം തിരുമമ്പാടക ചെമ്പനത്ത്.

ഈ കഥയെ ഇനി അധികം ദീർഘിപ്പിച്ചിട്ടു കാർച്ചമില്ല. ആലിഷ്ടിയെ വിചാരിക്കുന്ന ചെയ്തപ്പോൾ മുൻ സംഭവങ്ങളെല്ലാം കുറുപ്പിന്നു മനസ്സിലായി. ആലിഷ്ടിയോട് ആദ്യം തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന കോപം മാറി കൃതജ്ഞതയാണ് കുറുപ്പിനുണ്ടായത്. എങ്കിലും തന്റെ വംശവർഗ്ഗം കാരണ ഭൂതനായ ഒരു പെൺകുട്ടി പത്തുപന്ത്രണ്ടു കൊല്ലക്കാലം ഒരു മുഹമ്മദിയന്റെ അടു

പ്പത്തിൽ ഇരിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ നടന്ന പശ്ചാത്താപവും ജനിച്ചു

രമ്പുരാൻ വൈദികനാറെ വരുത്തിയതും, ആയിസ്സക്കുട്ടിയെ വരുത്തി ചില ശുദ്ധീകരണങ്ങൾ കൈ കഴിച്ചതും, കുറുപ്പിന്റെ തറവാട് “ചേലാവിൽ ചേന്ന്” നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാക്കിയതും ആലിഷ്ടിക്ക് മരണവരെ ചിലവിന്നു വക കൊടുത്തതും ഒക്കെ വേഗം കഴിഞ്ഞു. ഈ ആയിസ്സക്കുട്ടിയുടെ സന്താനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ഏറാനാടുതലുക്കിൽ ഉണ്ട്.

എം. ആർ. കെ. സി.

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ ഒരു ക്ഷോ

ചില വിമർശനങ്ങൾ

I

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ ഒരു ക്ഷോഭം ഇൻഡ്യ ഒട്ടു ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണല്ലോ ഇത്. ചതുവത്തിൽ രാമനസ്സുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു തന്നിട്ടുള്ള ഉപദേശം നമ്മുടെ ചെവിയിൽ ഇപ്പോഴും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവർഗ്ഗത്തിൽ നിസ്കർ ഗോവില (Imperial Legislative Council) വൈസറായിച്ചു നടന്ന നിയമ നിർമ്മാണസഭയിലും അതിനു പുറത്തും അശ്രാന്തപരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യാഗവണ്മെന്റും അതിനു കീഴിലുള്ള മറ്റു ഗവർണ്മെന്റുകളും വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലുള്ള ചിലവിന്നു അടിക്കുടി വർദ്ധിപ്പിച്ചു വേണ്ടധാരാമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചുവരുന്നു. നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ഉപരിനില

യിൽ നില്ക്കുന്ന ബറോഡാ രാജ്യത്തിൽ നിന്നു സിരമായ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ഏറ്റെടുത്തതും മറ്റു പ്രകാരത്തിലും വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ പിൻതുടന്നു മൈസൂർ രാജ്യത്തിലും പരിഷ്കരണാത്മമായിട്ടു നിന്നു സിര വിദ്യാഭ്യാസം ഏറ്റെടുത്തുനന്നിന്നു വേണ്ട ആലോചനകൾ ചെയ്തുവരുന്നു. നമ്മുടെ ഈ തിരുവിതാംകൂറിലും കഴിഞ്ഞ 4-5 കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൽ അനേകം ഭേദഗതികൾ വരുത്തി അതിനെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷാഭ്യാസനത്തിൽ നാം വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള ഒരു കുറവെന്തെങ്കിലും അതിന്നു വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ഗവർണ്മെന്റു ഇതാ ഒരു ക

മ്മിററിയും ഏറ്റെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെയും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നിർബ്ബന്ധിതമാക്കേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടി നമ്മുടെ നിയമനിർമ്മാണസഭയിൽ ഒരു ബിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ഒരു സാമാജികൻ അനുവാദം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓഗസ്റ്റിൽ ഏറ്റെടുത്തുവന്നതെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു സർവ്വകലാശാല നമ്മുടെ ഈ പട്ടണത്തിലും ഏറ്റെടുക്കുന്നതെന്നു പലരും ആഗ്രഹിക്കുകയും ചിലർ ആ ആഗ്രഹത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. ഇങ്ങിനെ നാനാപ്രകാരത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നമ്മുടെ ആലോചനയ്ക്കും പ്രവൃത്തിയ്ക്കും വിഷയമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായി ചില വിമർശനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു അനാവശ്യമായി വരികയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു പ്രധാനമായി രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് സാധിക്കാനുള്ളത്. (1) സദാചാരസേവാദനവും; സത്യമായും സമാധാനമായും പൗരജീവിതത്തെ റിപ്പ്രെസെന്റേഷൻ നൽകുന്നതിനുള്ള മാനസികവൽക്കനവും (2) കാലക്ഷേപരീതി സംബന്ധിച്ചു പഴയ മൗഢ്യങ്ങളുടെ പരിഷ്കരണവും പുതിയ മാറ്റങ്ങളുടെ സ്വീകരണവും. എല്ലാ കാലഘട്ടങ്ങളിലും പൗരജീവകാശങ്ങൾക്കും സാമുദായികാവകാശങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ പ്രാധാന്യതയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രബലമായ പിണക്കം നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. കാരണമിതരും തക്കം ലഭിക്കാൻ അനുസരിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിഷേഷപരമ്പരയും പുരജാത്യത്തിനെയേയും സമുദായമുയർന്നുനിൽക്കുമ്പോൾ പരമോദ്ദേശ്യമായി കരുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതം അതിന്റെ മുന്നോട്ടുപോകുന്ന

മായ നിലയെ പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു സംഗതികളും ഉച്ചസ്ഥിതിയായ ഒരു സംയോഗാവസ്ഥയെ അലങ്കരിച്ചു പരസ്പരം ബാധകമായി പ്രവർത്തിക്കണം. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം കേവലം സ്വാതന്ത്ര്യകാരകമായോ പരോപകാരകമായോ മാത്രം കാണപ്പെടാതെ രണ്ടിന്റെയും സവിശേഷമായ ഒരു സമ്മേളനമായി പരിണമിക്കുന്നതാണ്.

ഏതുതരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണോ മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട രണ്ടു സംഗതികളെയും സാധിക്കുന്നത് അതുതന്നെയാണ് ശരിയായിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം. എന്തൊരു ഗവർണ്മെന്റാണോ ഈ തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും കൺപോലെ, ജാതിമതവ്യത്യാസം കൂടാതെ നൽകുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നത് അതുതന്നെയാണ് ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളത്. ഗവർണ്മെന്റ് വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ജാതിമതവ്യത്യാസം പാടില്ലെന്നുള്ളതും നാം ഈ ഉടക്കൂടത്തു എങ്കിലും മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയത് ഏറ്റവും ആശ്വാസജനകം തന്നെ. ഉദ്യോഗം ഭരിക്കുന്നതിനും വകീൽ പണി മുതലായ ചില തൊഴിലുകളിൽ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനും മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസം മതിയാകുമെന്നു നാം വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം വിചാരിക്കുന്ന ആളുകളിൽ ചിലർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും കണ്ടെത്താമെങ്കിലും അവരുടെ എണ്ണം റ്റുറൈ കുറവായിരിക്കാനുമാറ്റമുള്ളു. പുലയനു വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടായാൽ കൃഷിക്കാർ പരങ്ങളിലാകുമെന്നും നിലങ്ങളൊക്കെ തരിശായി കിടന്നു നാടു ക്ഷയിച്ചു പോകുന്നതിനിടയാകുമെന്നും മാത്രം വിചാരിക്കുന്ന അപൂർവ്വം ചിലർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ

* വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ശ്രമിക്കുന്നതിനു വഴംതോറും കൂടുന്ന ഒരു സഭയെ ചെല്ലു വായിച്ചു.

ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. പക്ഷേ ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഘരമണസ്വഭാവമായ യാഥാസ്ഥിതിക ന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ നീരെ ഗണിക്കാതെ നമ്മുടെ ധർമ്മമന്ദിര താഴ്ന്നതും ജാതിക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസനത്തിലും വേണ്ടവിധം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തു നമുക്കുല്ലാപേക്ഷം അറിയാവുന്നതാണ്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ കാലക്ഷേപകൗശലം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അയാളുടെ പാരമ്പര്യത്തോടും അധിക അയാളുടെ സാമൂഹികപരിസ്ഥിതിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുയാണെന്നാണ് പല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം. അപ്പോഴായി ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കശാഗ്രബലികളെ ഒഴിച്ചാൽ ഇതു എക്കാലത്തും വാസ്തവമാണെന്നു നമുക്കുതന്നെ അനുഭവത്തിൽ അറിയാമെന്നുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള കശാഗ്രബലികൾ ഉണ്ടാകുന്നതു എപ്പോഴാണ് എങ്ങിനെയാണ് എന്നുള്ളതൊന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഷേക്സ്പിയർ, ബുട്ടൺ, നെപ്പോളിയൻ മുതലായ മഹാജനങ്ങളുടെ അസാധാരണസാമർത്ഥ്യത്തിന്നു കാരണം എന്താണെന്നു എങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കുക. അതുപോലെയുള്ള മുൻഗാമികളോ പിൻഗാമികളോ കൂടാതെ അവർ തനിയെ സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ വിചിന്തനം പോലെയുള്ള ഒരു മണ്ഡലത്തിൽ ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു മാത്രം ഇങ്ങനെയുള്ള ആളുകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നില്ല. അവരെ ഒഴിച്ചാൽ ശേഷമുള്ള സാധാരണ മനുഷ്യർ നന്മസ്ഥിതിയിൽ വരുന്നതിന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു ഉത്തമമാറ്റമായിത്തീരുന്നതാണെന്നുള്ളതിന്നു സശ്യമില്ല. സർ ആന്റോണി സ്റ്റാൻ ഡാർഡ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ഒരു മനു

ഷ്യന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയും വികാരസദാചാരഗതികൾക്കും അടിസ്ഥാനമായ സംഗതികൾ ജനനാൽതന്നെ അവനിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിവേകബുദ്ധിയുടേയും വിവേചനശക്തിയുടേയും നിയന്ത്രണം കൊണ്ട് അവയ്ക്കു വളരെ ഭേദഗതികൾ സംഭവിക്കും. ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം, സമുദായസ്ഥിതി എന്നിവകൊണ്ടും അവ ഒട്ടേറെ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടും. കാവ്യമഴിഞ്ഞു, ചിത്രമഴിഞ്ഞു, സംഗീതം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ പരിജ്ഞാനം കറവായോ തുന്ദമായോ ഉള്ള ഒരു കലാജ്ഞയിൽ ആകസ്മികമായി മഹാനായ ഒരു കവിതയോ, ചിത്രമഴിഞ്ഞു കാരനോ, സംഗീതജ്ഞനോ ജാതനാകുന്നു. പ്രസിദ്ധപ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡാവിന്റെ ഏറ്റവും സമർത്ഥനായ പുത്രൻ ഒരു ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു. എന്നാൽ കശാഗ്രബലികളെ ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാവരും വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു ഒരു സ്ഥിതിയിൽ വരുന്നതിന്നു സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എല്ലാ ആളുകളും പലപ്പോൾ കയറിയത് പലപ്പോൾ ചുമക്കാൻ ആളു വേണമല്ലോ, പക്ഷേ പലപ്പോൾ ചുമക്കുന്നവനും, പലപ്പോൾ കയറുന്നവനും ഒരുപോലെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നതിന്നു സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നാൽ പലപ്പോൾ ചുമക്കുവാൻ മാത്രമേ കൊള്ളുകയുള്ളൂ എന്നു നാം ഇപ്പോൾ ഗണിച്ചുപോരുന്നവരിൽ ചിലർ പലപ്പോൾ കയറാൻ യോഗ്യതയുള്ളവരായും, അവരുപോലെ മിടുക്കുകൾക്കും. ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വയമേവ ഏതുതന്നെ സമർത്ഥനായിരുന്നാലും അയാളുടെ സമർത്ഥത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു സൗകര്യമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ മാത്രമേ അയാൾ സമർത്ഥനാണെന്നു ലോകം ബോധ്യം വരികയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെയുള്ള സൗകര്യമുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്ര

ധാരമാറ്റമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം. അതിലേയ്ക്കുള്ള സൗകര്യം ഏല്പാവക്കും ഒരുപോലെ ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധമായി ഒരു ഗവൺമെന്റ് ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത്. രണ്ടാമതായി വേണ്ടതു, പല തോതിൽ കാണപ്പെടുന്ന മാനസികശക്തികളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കും പലമാതിരി തൊഴിലുകൾക്കും ചേരുന്നവിയവും ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും അചിരേണ കാലക്ഷേപമാറ്റമായി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ തൊഴിലിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പ്രാരംഭപാഠവും, പരിചയവും അവർക്കു സിദ്ധിക്കുത്തക്കവിധത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ ഏറ്റെടുത്തി നടത്തിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടുള്ള പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു പ്രസാഗിയ്യവും പ്രവർത്തിയ്യവും ചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭ്യാസതല്പരന്മാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഇതിനെപ്പറ്റി ഒന്നരണ്ടു വാക്കു പറയുന്നതു അനുചിതമായിരിക്കുമായിരിക്കുന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പൊതുവെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം സകല ആളുകൾക്കും ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. കൂലിവേലക്കാരനും കൈത്തൊഴിൽക്കാരനും, കൃഷിക്കാരനും, എന്നു വേണ്ട, ഏതുതരം ജോലിക്കാരനും, പൊതുവിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടായിരുന്നാൽ അചമ്പലം തൊഴിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും ആലോചനാപൂർവ്വമായും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു കഴിയുമെന്നുള്ളതാണല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസം തീരെ ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതിപ്പോരുന്നവേലക്കാർക്കു കൂടിയും ഇതു സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. ഇതുകൂടാതെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് റോളിനു മാനസികമായ പരിഷ്കാരവുമുണ്ടാകുന്നതാണ്. മാനസികപരിഷ്കാരം കൊണ്ടു ബുദ്ധിവികാസവും, ഭീതിഭയം തീർത്തും സമസ്തയുദ്ധങ്ങളുടെ നേർക്കു അനുകമ്പയും

സമകരണവും, ഗവൺമെന്റിനോടു ആദരവും, വിശ്വാസവും വർദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിനും സംഗതമില്ല. ഇപ്രകാരം തൊഴിൽ സംബന്ധമായും മാനസികമായും ഉള്ള അഭിവൃദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് കഴിയുന്നെടത്തോളം വിദ്യാഭ്യാസം രാജ്യത്തിലെ ഏല്പാ പ്രജകൾക്കും നൽകുന്നതിനു ഓരോ ഗവൺമെന്റും ഉദ്ദേശിച്ചു വരുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു സമുദായത്തിന്റെയും അതിലെ ഓരോ അംഗത്തിന്റെയും ആയ വ്യയസമ്പാദ്യസ്ഥിതികൾ വേണ്ടപോലെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ വരണമെങ്കിൽ പല പ്രകാരത്തിലുള്ള തൊഴിലുകളിൽ ഏറ്റെടുക്കുന്ന ആളുകൾക്കു പൊതുവേയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തോടുകൂടി അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ പ്രത്യേകിച്ചുള്ള അഭ്യസനവും അത്യാവശ്യമാണ്. ഇഹലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നതു ധനമാണല്ലോ. ഒരു മനുഷ്യന്റെയോ ഒരു സമുദായത്തിന്റെയോ ധനസ്ഥിതി മോശമായിരുന്നാൽ അതു മറ്റു മനുഷ്യരുമായോ സമുദായങ്ങളുമായോ ഉള്ള ജീവിതമത്സരത്തിൽ ഒരു വലിയ ന്യൂനതയായി ഭവിക്കുന്നതു നാംകാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇൻഡ്യക്കാർ സാധാരണയായി ഇഹലോകത്തെക്കാൾ പരലോകത്തെപ്പറ്റിയാണ് ചിന്തിക്കുന്നതെന്നുള്ള കാരണം ഇപ്പോൾ നമ്മിൽ അനേകം പേരിൽ ആരോ വിജ്ഞാപനമാണെന്നാണ്. പരലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആലോചനയോടുകൂടി ഇഹലോകത്തെപ്പറ്റി കൂടി ആലോചിക്കുന്നതിരിക്കുന്നതു ഒരു വലിയ തെറ്റാണെന്നുള്ളതു നമുക്കും മറ്റു രാജ്യക്കാർക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസംകൊണ്ടു തെളിയുന്നു. അതിനാൽ നാം ഇനിയും ഇപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന കൂടുതലായി അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിരിക്കുന്ന

മെങ്കിൽ നമ്മുടെ ധനസ്ഥിതിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കണ്ടു പിടിച്ചു പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു ശ്രമിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ധനസമ്പാദനമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവ കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ, കച്ചവടം, ഇവയാണെല്ലാം. ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ വേണ്ടപോലെ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നതിനും നാം ഇപ്പോൾ ശ്രമിക്കേണ്ടത്. എത്രവിധമായ തൊഴിലിന്റെയും ശരിയായ നടപ്പിനു അസ്ഥിവാദമായിരിക്കുന്നതുപോലെയുമാകുന്നതുപോലെ പാഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തോടു കൂടി തന്നെ ഭാരതോൾ സമ്പന്നമായിത്തീർന്നു പ്രത്യേകവിദ്യാഭ്യാസവും പ്രചാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതു കൊണ്ടുമാത്രമേ നമ്മുടെ ധനസ്ഥിതിയിൽ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതായും അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകയുള്ളൂ എന്നും നാം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

പരിഷ്കാരശീലവും ധനസ്ഥിതിയിലും പരമകാഴ്ചയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസനയം മേൽപറഞ്ഞ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ഉത്തരോത്തരം സാധിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഏകദേശം പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭംവരെ ആരാജ്യങ്ങളിലും സാമീപ്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായാണ് യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസമെന്നു അതതു ഗവൺമെന്റുകൾ ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഈ ഞാറുനെ അവർ കണ്ടു പിടിയ്ക്കയും ഇപ്പോൾ അതിനെ പരിമതിയ്ക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുടെ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ആരംഭകാലത്തിലെ സ്ഥിതിയോടു സമമായിട്ടാണ്

കാണുന്നത്. അക്കാലത്ത് അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിലുണ്ടായിരുന്ന തെറ്റുകൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ മേലാൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കേണ്ട കാലം ഇതാണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി എത്രവിധത്തിലായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ഇംഗ്ലണ്ട്, ജർമ്മനി, അമേരിക്ക, മുതലായ പലീയ രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതികൾ ഏകദേശം ഒരുപോലെയുള്ളവയായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഈ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടപോലെയുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തി വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ പ്രായോഗികമാക്കി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ജർമ്മനിയും. ജർമ്മനിയെ തുടർന്ന് അതേ രീതിയിലുള്ള ഒരു രീതി അമേരിക്കയിലും ഏർപ്പെടുത്തി. ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടേയും മുമ്പോട്ടുള്ള ഗതിയെ കണ്ട് ഇംഗ്ലണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ കാലത്തിനനുസരിച്ചുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഈ ഇടക്കാലത്തു വരുത്തുകയും ഇപ്പോഴും വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിലെ പൊതുഗുണങ്ങളെന്താണെന്നു നോക്കാം. ഔദ്യോഗികങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മൂന്നുതരമായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1. പ്രാഥമികം (Elementary). 2. പ്രാഥമികം (Secondary). 3. ഉൽകൃഷ്ടം.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം (Elementary Education) നിർബന്ധിതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 12 വയസ്സുവരെയും ജർമ്മനിയിൽ 14 വയസ്സുവരെയും ഏറ്റവും കുറുക്കും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാനെന്നുള്ള നിർബന്ധമുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും 14 വയസ്സുവരെ വിദ്യാഭ്യാസം

നിർബ്ബന്ധിതമാക്കുന്നതിന് ഒരു ചട്ടം ഇപ്പോൾ ഏറ്റെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം എല്ലാത്തരം ജോലിക്കാർക്കും ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാകുകൊണ്ടു മാത്രമേയാകൂ. ഇതിൽ പ്രധാനമായി കരുതിയിരിക്കുന്നത്. ഇതോടുകൂടി കുറയ്ക്കണം, ചരിത്രവും, ഭൂമിശാസ്ത്രവും മറ്റു പൊതുവിഷയങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സാധാരണയായി പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഒട്ടധികം ആളുകളും വിദ്യാഭ്യാസം നിറുത്തി ഭാരതം തൊഴിലുകളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ളതുകൊണ്ടു വളരെ സാധാരണയായിരിക്കുന്ന തൊഴിലുകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില അറിവുകളും കഴിയുന്നിടത്തോളം പ്രായോഗികമായിട്ടു കുട്ടികൾക്കു പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ നൽകിവരുന്നുണ്ട്. ഏതു രാജ്യത്തിലും പട്ടണങ്ങളാഴിക്കു ശേഷമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള തൊഴിൽ കൃഷിയാണ്. അതിനാൽ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഒരു വിധമായ കൃഷിവിദ്യാഭ്യാസവുമായിട്ടു നടത്തിവരുന്നു. ഇതിൽ കുട്ടികൾക്കു കഴിയുന്നത്ര ഉത്സാഹവും അഭിരുചിയുമുണ്ടാകുന്നതിനായി പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ (School gardens) ഏറ്റെടുത്തി ആ വിഷയം നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം പ്രായോഗികപാഠങ്ങളാടുകൂടി പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ചു പള്ളിക്കൂടം വിട്ടുപോകുന്നതിൽ അധികംവേരും കൃഷിത്തൊഴിലിൽ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനു എളുപ്പമുള്ളതുകൊണ്ടു അതു സംബന്ധമായ അറിവ് അവർക്കു കിട്ടുന്നതായിരുന്നാൽ അവരുടെ തൊഴിലിനെ കുറയ്ക്കുകയും അറിയാതെ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ. അതുപോലെ മരപ്പണി, കൊല്ലവേല മുതലായ കൈത്തൊഴിലിലേപ്പെടുന്ന മേഖലയെക്കുറിച്ചു വക തൊഴിലുകളിലും

ഒരുവിധമായി അറിവു സിദ്ധിക്കുന്നതിനു പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം ഭാരതം തൊഴിലുകളിൽ ചില അറിവു സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞുപോകുന്നവർക്കു ഭാരതം തൊഴിലിൽ ഏറ്റെടുത്തിന്റെ ശേഷം പൊതുവായും തൊഴിൽസംബന്ധമായുള്ള അവരുടെ അറിവിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു സൗകര്യമുണ്ടാകുന്നതിനായി ജർമ്മനിയിൽ ആദ്യമായിട്ടും അതിന്റെ ശേഷം അമേരിക്കയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും Continuation Schools എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഒരു തരം വിദ്യാലയങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുണ്ട്. തൊഴിലുകളിൽ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നവരുടെ സൗകര്യത്തിനനുസരിച്ചാണ് ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തിപ്പാക്കുന്നത്. അവർക്കു ജോലിയില്ലാത്തതുള്ള സമയങ്ങളിൽ, അതായതു വൈകുന്നേരത്തും, ഒഴിവുദിവസങ്ങളിലും, ആണ് ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അവയിലെ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ പൊതുവിഷയങ്ങളായും, കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ മുതലായവയെയുംപാഠ്യ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതലായ തോതു ഏറ്റെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ജർമ്മനിയിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും കുട്ടികൾ 14 വയസ്സിന് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം തീർത്തുകഴിഞ്ഞാൽ 3 വർഷക്കാലംകൂടി ഈ മാതിരിയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്. ഇത് ചട്ടം ഇംഗ്ലണ്ടിലും നടപ്പിൽ വരുത്താൻ ഇപ്പോൾ ആലോചിച്ചുവരുന്നു. പ്രാഥമിക പാഠശാലകളുടേയും മറ്റു പാഠശാലകളുടേയും പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം ജനങ്ങൾക്കു പൊതുവായും തൊഴിൽസംബന്ധമായുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം താ

ഴ്ന്ന രീതിയിലേക്കിലും പാക്കെ നാകണമെന്നുള്ളതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടുള്ള അനുഭവവേദ്യമായ പ്രയോജനമാണ് ഇതിൽ മുൻനിട്ടിരിക്കുന്നത്.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ജനസമൂഹത്തിൽ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന നിലയിലുള്ളവയായിട്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായത് കൈപ്പണിക്കാർ, കൂലിവേലക്കാർ മുതലായവക്കു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പലതരം തൊഴിലാളികൾ, താഴ്ന്നതരം ഗവർണ്മെന്റുജീവനക്കാർ മുതലായവക്കാണ്. അതിലേക്കു പ്രത്യേകം പാഠാലയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമനുസരിച്ചു പാഠവിഷയങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കുറെ കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പെ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം ലാററിൻ, ഗ്രീക്ക് മുതലായ ഭാഷകൾക്കായിരുന്നു. ബുദ്ധിവികാസത്തേയും, കൂമ്മതയേയും വളർപ്പിനുള്ള നതിനു ഈ മാതിരി ഭാഷാപഠനം വളരെ ഉതകുന്നതാണെങ്കിലും വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും നാട്ടിലെ ധനസ്ഥിതിയെ നന്നാക്കുന്നതിനും അതു തീരെ ഉപയോഗമില്ലാത്തതായി കണ്ടുകൊണ്ടു ആ വക സംഗതികൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രാസനത്തിന് ഇപ്പോൾ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യാത്തിലും വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ആദ്യമായി ചെയ്തതു ജർമ്മനിയാണ്. അവിടെ 19-ആണ്ടിന്റെ അദ്വൈതപ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് 'പ്രിക്ലാഷിയ' എന്നൊരുതരം സ്ഥാപനങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവയിൽ ലാററിൻഭാഷ സർവ്വപ്രധാനവും ശാസ്ത്രാസനം ശൂന്യവുമായിരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'കിൽജക്ലാഷിയ' എന്നു പേ

റൊരു തരം സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടാക്കി. അവയിൽ ലാററിൻഭാഷയും ശാസ്ത്രാസനത്തിനും ഏകദേശം തുല്യപ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വേറൊരു സ്ഥാപനമുണ്ടാക്കി. ഇവയിൽ ലാററിൻ ഭാഷ ശൂന്യവും ശാസ്ത്രാസനം സർവ്വപ്രധാനവുമായിത്തീർന്നു. ഈ മൂന്നു തരം സ്ഥാപനങ്ങളും ഇപ്പോൾ ജർമ്മനിയിലുണ്ടെങ്കിലും അധികംപേരും ഈ രൂപയിൽ പാഞ്ഞതിനെയാണ് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു വരുന്നത്. പ്രാഥമിക പാഠശാലകളിൽ പൊതുവിഷയങ്ങളും പ്രൈം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ അന്യഭാഷകളും രസതന്ത്രം, തത്വശാസ്ത്രം, ജീവിശാസ്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസനത്തിന് ഈ പള്ളിങ്ങളിൽ എപ്പോഴൊന്നുമില്ല. അതിലേക്കു പ്രത്യേകസാങ്കേതികശാലകളുണ്ട്. പക്ഷേ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസനത്തിനു സഹായമായി തീരത്തക്കവിധത്തിലാണ് രസതന്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

ജർമ്മനിയിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു മുഴുവനാക്കി School leaving പരീക്ഷ ജയിച്ചവെങ്കിൽ മാത്രമേ ഗവണ്മെണ്ടു ഉദ്യോഗത്തിലും, ഉയർന്നതരം സാങ്കേതികശാലകളിലും സർവ്വകലാശാലകളിലും മറ്റും പ്രവേശനം കിട്ടുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ കൂലിവേലക്കാരായിട്ടൊതാഴ്ന്നതരം മറ്റു ജോലിക്കാരായിട്ടൊ കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ പോരാ എന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്ന എല്ലാ പേരും പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ചു സർട്ടിഫിക്കറ്റ് സമ്പാദിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എന്നാലും എല്ലാ ശേഷിയുള്ള ചുരുക്കനാളും രണ്ടു കൊല്ലം പട്ടാള

ത്തിൽ ചേരണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശാനിബന്ധനയെ സ്ವർദ്ധിവിഷ്ഠിവിഷ്ഠി ഉള്ള ആളുകളുടെ കാര്യത്തിൽ കടം അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അതായത് അങ്ങനെയുള്ളവർ ഒരു വർഷക്കാലം വിദ്യാർത്ഥി ആയി ചേർന്നു സൈന്യസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ പരിചയിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. രണ്ടു വർഷക്കാലവും പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു സേവിച്ചുവന്നവരെല്ലാം വിദ്യാർത്ഥിസം കറവുള്ളവരോണെന്നുള്ള ഒരു ന്യായ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാലിട്ടും ചിലർ സ്വർദ്ധിവിഷ്ഠിവിഷ്ഠി സമ്പാദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തുപ്രകാരത്തിലായിരുന്നാലും പ്രാഥമിക വിദ്യാർത്ഥിസം മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെക്കാൾ ജർമ്മനിയിൽ കൂടുതൽ പ്രചാരത്തിലും അഭിവൃദ്ധിയിലും എത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രാഥമിക വിദ്യാർത്ഥിസത്തിലെന്നപോലെ ഈ കാര്യത്തിലും ഇംഗ്ലണ്ടു ജർമ്മനിയെ പിൻതുടരുന്നതിന് ഇപ്പോൾ ശ്രമിച്ചുവരുന്നു. പക്ഷെ ജർമ്മനിയിലില്ലാത്തതായ ഒരു നല്ല എല്ലാറ്റും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇപ്പോഴുണ്ട്. അതായത് അവിടത്തെ ബോർഡിങ്സ്കൂൾ എന്ന സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. ഇവ സ്വതന്ത്ര സദാചാരനിഷ്ഠയുള്ള ഒരു ഉത്തമമായ മാതൃമായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. കിർത്തിപ്പട്ട ഭരണാധികാരികൾ, രാജപ്രതിനിധികൾ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ, ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ, മുതലായ ആളുകളെക്കൊണ്ട് ഈ മാതൃ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പാഠ്യ ശരിയായ മാനസിക പരിഷ്കരണം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവരായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇവയെപ്പറ്റി ഒരു ന്യായ പരമ്പരയുള്ള ഇവയിൽ എല്ലാ ആളുകൾ

കുറേ പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നതിനു സാധാരണയിലധികം ചിലവുള്ളതുകൊണ്ടു വലിയ കുടുംബത്തിലുള്ളവർക്കും ധാരാളം പണമുള്ളവർക്കും മാത്രമേ ഈ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ കൂട്ടിക്കൂട്ടി അയച്ചു പഠിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇതുകൊണ്ടു പണമുള്ളവരും വലിയ കുടുംബത്തിലുള്ളവരും അപരർക്കുപോലും താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിലുള്ളവരുമായി സ്വാതന്ത്ര്യമായി പെരുമാറുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ തീരുകയും അതു മൂലം ഇവർ രുചിച്ചുള്ള അന്തരവും അസഹനസ്രവ്യം ക്രമേണ വർദ്ധിക്കുന്നതിനു ഇടയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ മാതിരിയുള്ള ദോഷം ജർമ്മനിയിൽ കാണുന്നില്ല. അവിടെ വലിയവനും ചെറിയവനും, പണമുള്ളവനും പണമില്ലാത്തവനും ഒരേ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു സമനിലയിൽ അന്വേഷണസഹവാസത്തോടുകൂടി പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ രാജകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെക്കൂടി ഇപ്രകാരമുള്ള സാധാരണപള്ളിക്കൂടങ്ങളിലേയ്ക്കു പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പൊതുവെ പറയുന്നതായിരുന്നാൽ ബോർഡിംഗ് സ്കൂൾ ഏപ്പാടുകൊണ്ടു ഒരു വിധത്തിൽ ഗുണവും വേറൊരുവിധത്തിൽ ദോഷവും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതു ഏതുപ്രകാരമായിരുന്നാലും ആകപ്പാടെ നോക്കുന്നതായാൽ ജർമ്മനിയിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ളതിനേക്കാൾ ദൃഢവീര്യമാണെന്നു മഹത്തരമായ ചില ഇംഗ്ലീഷുകാർ കൂടി സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. (തുടരും)

(ഡോ. കടർ, എൻ. കുഞ്ഞൻപിള്ള എം. എ. ഫി. എസ് സി. വി. എച്ച് സി.)

ശാസ്ത്രീയ ചിന്തയ്ക്കുൾ

(1) ഉറക്കവും മരണവും

ഇച്ഛാശക്തി, ക്രിയാശക്തി, ജ്ഞാനശക്തി എന്ന വാക്കുകളെപ്പറ്റി ഹിന്ദുശാസ്ത്രപ്രചാരക എന്തായിരുന്നാലും ഈ ലേഖനത്തിൽ അതിന്നു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥം, നമ്മളിൽ യാദൃച്ഛികമായും അല്ലാതെയും ഉണ്ടാകുന്നതായ ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ (Voluntary and involuntary motions) എന്നു മാത്രമാണ്. ഇച്ഛാശക്തിയും ജ്ഞാനശക്തിയും തമ്മിൽ വലുതായ അന്തരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ജ്ഞാനശക്തിയിൽ ഇച്ഛാശക്തി ലയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ച് ഇച്ഛാശക്തിയേയും ക്രിയാശക്തിയേയും മാത്രം ഇപ്പോൾ ആലോചിച്ചാൽ മതി.

തലച്ചോറിനെ മുമ്പും പിമ്പും എന്നു രണ്ടായി ഭാഗിച്ച് അതിൻ മുമ്പിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ശക്തിയൊക്കെ ക്രിയാശക്തിയും പിമ്പിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതൊക്കെ ഇച്ഛാശക്തിയുമായിട്ടാണ് പാരമ്പര്യന്മാർ വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. അതായത് ഉന്നേച്ഛനിമേഷങ്ങൾ, ശ്വാസോച്ഛ്വാസങ്ങൾ ഹൃദയത്തിന്റെ തുടിപ്പ്, ദഹനം, തുടങ്ങിയുള്ള അനേക ജോലികൾ നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ നടക്കുന്നതു ക്രിയാശക്തിയുടെ ജോലികളാണ്. അറിയുക, കഴിയും കാലം ഇരിക്കുക, നടക്കുക, സുന്ദരിക്കുക, തുടങ്ങിയുള്ളതൊക്കെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയാണ്. ഈ രണ്ടു ശക്തികൾക്കും നാം ഏപ്പോഴും അധീനന്മാരാണെന്നിലും ഇവരുടെ ശക്തികൾ എപ്പോഴും തരം തിരിച്ചറിവാൻ നമ്മാൽ സാധ്യമല്ലെന്നിലും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു വകുപ്പായി ശക്തിയു

ടെ വികാരം നമ്മളിൽ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നു കാര്യം നിർദ്ദിഷ്ടമാണ്.

ഈ ശക്തികളിൽ ഇച്ഛാശക്തിക്കു ദിനംപ്രതി കുറെ സ്വസ്ഥമെടുക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇച്ഛാശക്തി സ്വസ്ഥമെടുക്കുമ്പോഴാണ് നാം ഉറങ്ങുന്നുവെന്നു പറയുന്നത്. ക്രിയാശക്തി നാം ഉറങ്ങുമ്പോഴും പ്രാപരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. നാം ഉറക്കം ഒഴിച്ചാൽ ഇച്ഛാശക്തിക്കു ബലക്ഷയം വരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല ആ ബലക്ഷയം ക്രിയാശക്തിയേയും ബാധിക്കുന്നു. അതാണ് ചില രോഗകാരണമായിത്തന്നെ തീരുന്നത്. പെരുമാണികകാലങ്ങളിൽ അപരിച്ഛിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ശിക്ഷ, ദോഷിയെ ഉറങ്ങാൻ സമ്മതിക്കാതെ രോഗിയെക്കൊല്ലുകയാണ്. ഈ ശിക്ഷക്കുപിന്നാക്കിയവനെ ജെയിൽപാഠാവുകാർ എപ്പോഴും ഉണർത്തിയിരുന്നതും അങ്ങേയടു ദിവ്യസം ഇങ്ങിനെ കഴിയുമ്പോൾ ഈ ദോഷിയുടെ ക്രിയാശക്തി ക്ഷയിച്ച് അവൻ മരിക്കുന്നു.

ക്രിയാശക്തിയുടെ ഉറക്കമാണ് മരണമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ ദീർഘനിദ്രയും സാധാരണ നിദ്രപോലെ ഉണർന്നു തല്പം പുറപ്പെട്ടു എത്രകാലം ക്രിയാശക്തി പ്രാപാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അത്രകാലവും ഉറങ്ങിക്കിടക്കും. അതു മാത്രമേയുള്ളൂ. ആ ദീർഘനിദ്ര അവസാനിക്കുന്നതുവരെ ഈ ദേഹത്തെ കേടുകൂടാതെ നിർത്തുവാൻ സാധ്യമെങ്കിൽ വീണ്ടും ജീവൻ വന്നു ക്രിയാശ

കുതിയും ഇച്ഛാശക്തിയും യോജിച്ച പ്രവൃത്തിയ്ക്കുമെന്നാണ് പാശ്ചാത്യന്മാർ പറയുന്നത്.

നമ്മുടെ യോഗാശാസ്ത്രാനുചിതരായ ശക്തിയെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു അർത്ഥത്തെ ജ്ഞാനശക്തികൊണ്ട് ഇഷ്ടം പോലെ പ്രാപിപ്പിക്കുന്നു. അതായതു യോഗാശാസ്ത്രസത്തിന്റെ മിടുക്കുകൊണ്ടു ക്രിയശക്തിയ്ക്കു ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടാവുവാൻ അവസരം കൊടുത്തു ആയുസ്സിനെ ദീർഘിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആയുസ്സിനെ ദീർഘിപ്പിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ളവർ മഹാത്മാക്കളെന്നു പറയുന്നവരായിരിയ്ക്കാം.

ഈ തത്വം ഒട്ടുകാലും ഈ ബ്രഹ്മാണസത്തെ തന്നെ സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. സമുന്നബ്രഹ്മാവസ്ഥയിൽ ലോകം എത്ര കാലത്തോളം പ്രാപിക്കുന്നുണ്ടോ അത്രകാലത്തോളം നിർമ്മുഖബ്രഹ്മമായി ലോകം പ്രകൃതത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുമെന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ലോകത്തിൽ ഭാരതാഭ്യന്തരം ബ്രഹ്മാണസത്തിന്റെ ഒരു വൃഷ്ടി മാത്രമാണെന്നുള്ള മഹദ്വചനം ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യന്മാർ ദൃഷ്ടാന്തസഹിതം തെളിയിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

—***—

2. ഏക്ൽ റെയിസ്സ്.

പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ചികിത്സാക്രമത്തിൽ ഏക്ൽ റെയിസ്സുകൊണ്ടുള്ള ദേഹപരിശോധനസമ്പ്രദായം വളരെ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചുവരുന്നതാണു്. ഈ യന്ത്ര

ത്തിന്റെ സഹായത്താൽ നമ്മുടെ ദേഹത്തിനുള്ളിൽ കിടക്കുന്നതൊക്കെയും വെളിയാക്കി പുറമെ കാണാൻ സാധിയ്ക്കും. മാംസംകൊണ്ടുള്ള മറവിനെ ഈ യന്ത്രം കളയുന്നുവെന്നു അല്ലെങ്കിൽ മാംസത്തെ കണ്ണാടിക്കു തുല്യമാക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കാം. വെടിയാക്കാൻ ഭരമുള്ള ദേഹത്തിൽ കിടപ്പുള്ള വെടിയുണ്ടു് എവിടെയാണെന്നു കണ്ടുപിടിപ്പാനും ഇതുപോലെയുള്ള വേറെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുമാണ് 'ഏക്ൽ റെയിസ്സ്' ഉപയോഗമായിത്തീരുന്നത്. വെടികൊണ്ടു ദിക്കിൽ ഉണ്ടു് നില്ക്കില്ല. അതു ശരീരത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും കുടന്നുകൂടുന്നു. ആയത് ഇന്നു സ്ഥലത്താണെന്നറിഞ്ഞാൽ അവിടെ കീറി വെടിയുണ്ടു പുറത്തേയ്ക്കു് എടുക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഈ 'ഏക്ൽ റെയിസ്സ്' ബിലാത്തിയിലെ ചില തപ്പാലാപ്പീസ്സുകാർ, പേറെ ഒരു ആവശ്യത്തിന്നു് ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തപ്പാലിൽ വരുന്ന പാർസൽ ലക്കോടു മുതലായതിനുള്ളിൽ, തപ്പാലാപ്പീസ്സുകാരെ തോല്പിച്ചു തപ്പാൽക്കുളി ആദായമെടുപ്പാൻ വാച്ച്, മോതിരം, ചങ്ങല മുതലായ സാധനങ്ങൾ വെച്ചുവെക്കുന്നത് എളുപ്പത്തിൽ പരിശോധിച്ചറിവാൻ ഈ "ഏക്ൽ റെയിസ്സ്" അവരെ സഹായിക്കുന്നു. പാർസലിന്റെ ഉള്ളിൽ ഇന്നു സാധനങ്ങളൊക്കെയുണ്ടെന്നു പാർസലിന്റെ പുറമെ ഈ യന്ത്രം വെച്ചുനോക്കിയാൽ കാണാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ലത്രെ.

സി. കെ. യം.

—***—

ശൃംഗാരമണ്ഡനം ഭാണം

(പരേതനായ തഞ്ജാവൂർ നാരായണൻ മൂസ്സ് അവർകൾ)

നാദി.

ഉല്ലാസത്തോടുകൂടിപ്പരിയിൽവിചസീടും
 ശോണനാലേന്ദുരോഭാ
 സല്പിലകുല്ലലെയ്ക്കുംഹരനവരപദ-
 ശ്രേണിയാൽഭംഗികൂട്ടം
 അല്ലെങ്കിൽപോരിനെത്തുഃമഹിഷതരൂപി
 ന്നാന്ത്രമാലാകലാപം (ഉ-
 മെല്ലെച്ചുത്തുന്നഗൗരീകചഗിരിയുഗളം
 മംഗളംചേർക്കണംമേ
 അത്രതന്നെയുമല്ല -
 ഗോപുനംമേച്ചുവുന്ദാവനഭൂവിഭവനം
 മൂന്നിനുംമൂലമാകും
 ഗോവിന്ദൻപന്തടിച്ചുപലവകകളിയാൽ
 ക്ഷീണനായ്നാണിട്ടമ്പോൾ
 ആവിഷ്ണുദാലശോകപൂരതളിരുകളും-
 ലാശുവീശിത്തലോടി-
 ജ്ജിവിപ്പിക്കുന്നഗോപീജനനിരനിരയം
 നീക്കുന്നനിരവ്യയംമേ.
 അതുമാത്രമല്ല-
 ആരംഭംതകണ്ടങ്ങിനതിലമരം
 പാൽകലത്തിൻവാളിട്ടിൽ
 സൈപരംകോലിപ്പുകുത്തിത്തുളയുടെശരിയാ-
 യ്തിന്നുതാൻവായകാട്ടി
 ചോരംക്ഷീരംകുടിച്ചിട്ടുടനെയവിടെനി-
 നമ്പ്രശേഖീഗുഹത്തിൽ
 ചേരുംചേതോഹരാംഗൻചൊടിയാടുവി-
 ത്തത്തണഞ്ചിത്തരംഗേ. (ലാ.വി-
 ങ്ങുതുകൊണ്ടും മരിയില്ലാ-
 കഞ്ചാസ്രായേധനത്തി.പകളരികൾപതി-
 റായിരത്തട്ടിലുതാൻ (നാ-
 സഞ്ചാതപ്രേഭാരാൽസ്സരസമനുദിനം
 കേളിയാടിക്രമത്തിൽ

മഞ്ജുപ്പമേനിവാട്ടുന്നതിനിടയിലൊളി-
 ചുനപഥംജരയുത്യാ
 രഞ്ജിപ്പുറന്നരധാധരമധുനകരം
 കണ്ണനൈക്കൈതൊഴുന്നേൻ.
 (നാദിയുടെ അവസാനത്തിൽ സൂത്രധാ-
 രൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)
 സൂത്രധാരൻ-(തൊഴുതുകൊണ്ട്)
 നോമനേക്കാൾപ്രകാശിക്കും,
 കാമിനിവദനത്തിനും
 കാമാനുക്രമമധുനാ
 കാമാനുക്കൈതൊഴുന്നേൻ.
 കാമദേവനെപ്പോലെ ആരംഭംതന്നെയി-
 ല്ല, അ.മ്പ!
 പരാശരമുനീന്ദ്രനുംപാമയോഗ്യനാമിന്ദ്രനും
 മുരാനകനുമെന്നപോലേവിശിഷ്ടനുംച-
 (നൂനം
 പുരാ,പ്രഭിചരിക്കുവാ,നിവനൊന്നോങ്കാര-
 (നം
 പരാക്രമമിതിൽപ്പരാപാവതെത്തുപാക്കും-
 (വിധൗ-
 എന്നാൽ ഇവരുടെ കഥ ഇരിക്കട്ടെ;
 ഇവർ കുറെ സ്ത്രീജിതന്മാരായിരിക്കാം. ക-
 ത്തിയെരിയുന്ന മൂന്നും തുകണ്ണിൽ കാമ-
 ദേവനെ ദമിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ
 ശ്രീപാമേശ്വരന്റെ കഥ വിചാരിച്ചാൽ
 അതുതന്നെ.
 ധിക്കാരത്തോടെതിന്താക്കസ്യമശമേദം
 മിക്കതുംതെത്തുമെന്നും
 മുക്കണ്ണൻ മൂക്കുപെത്തിക്കുറിനതരേപ-
 സ്സോനാഥചെല്ലുമാ

മുക്കുകാമാന്തിപ്പുണ്ടു പുക്കതിയടുലമു-
 യ്ക്കുകിയെന്നല്ലൊടുകും
 വക്കാണത്തിന്നുവൊട്ടൊരു തരണിജട-
 കെട്ടിലുവെന്നുകൂടി.

ആശ്രിതവത്സല്യം എന്നുള്ള ഗുണം
 ഈ കാമദേവനെപ്പോലെ ആർക്കും ഉണ്ടെ-
 ന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പന്തും, ചൂങ്കും, ചൊറുകടും, കമലമൊ-
 ടെന്നുപുറംപറ്റും
 ചന്തംചെന്നൊരു ചക്രവാകയുഗവും,
 കർമ്മപ്രകാരങ്ങളും

താനാങ്ങുകുടവരിച്ചുപാടുമുഴുവൻ
 നോക്കുന്നപോർകൊക്കുകൾ-
 കൈതിപ്പോളൊരുതാഴ്യില്ലാർശാൻ
 നിൽപ്പുണ്ടുനൽപ്പിൻബലം.

വളരെ വിസ്തരിച്ചിട്ടുവശ്യമില്ല.
 (അടുത്തുനിന്നു തൊഴുതുകൊണ്ട്)

പാരിതീർത്തിപ്പവതത്തുശ്ശിവപുരം
 തന്നിൽപ്രസിദ്ധപ്പെട്ടും
 പൂരത്തിന്നിഹവന്നു ചന്ദ്രപുഷ്പം-
 രത്തെപ്പുകൾ തീട്ടുവാൻ
 പോരും, ഞാനൊരുഭാണമിസ്സഭയിൽവെ-
 പ്പാടാൻനിനച്ചായതി-
 ന്നാരംഭിച്ചുസദസ്യരിന്നുസദയം
 കൊണ്ടാടുവാൻവന്നു.

അതുകൊണ്ടു സാമാജികന്മാർക്കു രസ-
 കരമായിരിയ്ക്കുന്ന ഭാണം എന്താകുന്നു എ-
 ന്നചിത്രമല്ലെടുവാനും ഈ കൃത്യം വേണ്ട
 വിധം നിർവ്വഹിയ്ക്കുന്നതിന്നു് അനുഗ്രഹിപ്പാ-
 നും സവിനയം അപേക്ഷിയ്ക്കുന്നു.

(അണിയറയുടെ നേരെ നോക്കിട്ട്)
 ആയു! ഇവിടെ വന്നാലോ.

(നടി പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.)
 നടി—എന്തിനാകുന്നു ഏതെന്നു വിചിച്ച്?
 സുത്ര—ആയു! പായാടേ; കേൾക്കൂ.
 കേടൊരാരിസ്സഭയിലിന്നൊരുഭാണമിപ്പോ-
 ളാടുന്നതിന്നുതന്നിയെന്നുവയോജ്ഞാത്ര!
 പാടുള്ളുതാമിഹമെന്തുതന്നേരെയായാൽ
 നോക്കുമുക്കുവഹുധാബഹുമാനമരം.
 നടി—ആയു! എന്നാൽ ഏതു ഭാണമാണി-
 വിടെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു്?

(രണ്ടുപേരും ആകാശത്തിൽ
 ചെവിയോർത്തിട്ട്)

ചൊല്ലൊങ്ങുകേരളത്തിൽപുകഴിയുവഴനെ
 ള്ലിപ്പാറത്തന്നതെക്കാ-
 ടുല്ലനൻനാട്ടുകാക്കുണ്ടിമതനതുവോ.
 രാജവെട്ടാഗ്രഗണ്യൻ
 വ്യല്ലനൻനാട്ടുവിട്ടാചതുരതകലമു-
 നോരുനാരായണൻമു-
 സ്സർവ്വപ്രത്യാശീർത്തപുത്തൻകവിതകൾപല
 ണായതിൽപ്പെട്ടതാട്ടേ. (തു-
 (എന്നു രണ്ടുപേരും കേട്ടതായി നടിച്ച്)

നടി—ആയു! ഈ സഭാവാസികളുടെ പാ-
 കുകൊണ്ടു കവിയുടെ വേരുമാത്രം മന-
 സ്സിലായതല്ലാതെ ഇന്നു ഭാണം വേണ
 മെന്ന് ഇനിയും തീർച്ചയായിട്ടില്ലല്ലോ.
 സുത്ര—ആയു! കാൽമൊക്കെ മനസ്സിലാ-
 യി. നമ്മുടെ ഉദ്ദേശവും ഫലിച്ചു. എ-
 ന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ,

(തുടരും)

കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം

ഒരു സാമാന്യയോഗം.

1089 എടവാ 32-ാംനം ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം 4½ മണിയിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ മംഗളാദിതം കമ്പനി ആപ്പീസിൽ വെച്ചു കൂടിയ കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം വക സാമാന്യയോഗത്തിലെ ആലോചനകളും തീർപ്പുകളും.

സഭയിൽ ഹാജരായിരുന്ന സ.മാജികന്മാർ.

കൊച്ചി 10-ാം മുറ രാമവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

മ- രാ- രാ- സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ സി. എ.

„ സി. അനന്തപ്പായി „ ബി. എ.

„ കെ. ഗോവിന്ദൻമ്പ്രഭു „ ബി. എ., ബി. എൽ.

„ വി. കെ. കുഞ്ഞൻമേനോൻ „

„ സി. കുഞ്ഞിരാമൻമേനോൻ „

„ കുറുപ്പാത്തു കേശവൻനായർ „

തീർപ്പുകൾ.

1. കു:— ഉച്ചാരണം മൂന്നു വിധത്തിൽ (1) ഒക്, (2) ന്ക, (3) ഒൻക. 'ക' എന്ന അക്ഷരം സാമാന്യമായിട്ട് ഒക് എന്ന ശബ്ദത്തെ കുറിക്കുന്നു. ന്ക, ഒൻക, എന്ന ഉച്ചാരണങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ഭിഷകളിൽ 'ക' എന്ന് കൂട്ടക്ഷരമായിട്ടും ന്ക, ഒൻക, എന്ന് വിടർത്തിട്ടും എഴുതാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ന്ക, എന്നതു പ്രത്യയത്തിൽ വരുമ്പോൾ 'ക' എന്നു തന്നെ എഴുതേണ്ടതാകുന്നു.

ഉ:— വെൺകുറുക്കുട — വെങ്കുറുക്കുട

ചുങ്ക്കം — ചുങ്കം

അവൻകൽ — അവങ്കൽ

2. വ:— ഉച്ചാരണം മൂന്നു വിധത്തിൽ (1) മ്പ, (2) ന്പ, (3) ഒൻപ. സാമാന്യമായി മ്പ എന്ന ശബ്ദത്തെ കുറിക്കുന്നു. ന്പ, ഒൻപ, എന്ന ഉച്ചാരണങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ഭിഷകളിൽ വ എന്നു കൂട്ടക്ഷരമായിട്ടും ന്പ, ഒൻപ, എന്നു വിടർത്തിട്ടും എഴുതാവുന്നതാണ്.

ഉ:— അൻപ് — അമ്പ്

അമ്പ — അമ്പ

വൈൺപൈതൽ — വെമ്പൈതൽ

(ബ:- എന്ന അക്ഷരാത്തിന്നു മേൽനിയമം വെക്കുന്നതാണ്. വസ്തുവചനങ്ങൾക്കു മറുപടി വസ്തുവചനങ്ങളേ കൂട്ടി സംയോഗത്തിൽ സംഗ്രഹത്തിന്നു അവകാശവും ഉള്ളതല്ല. മ- പ.)

2. സമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഒരു നല്ല മലയാളനിലവണ്ണം ഉണ്ടാക്കേണമെന്നാകുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഈ ഗവണ്മെന്റുകൾ ഇങ്ങിനെ ഒരു നിലവണ്ണം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിന്നു എപ്പാടുകൾ ചെയ്തവരുന്നതായി അറിയുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഈ സമാജത്തിന്റെ ഒത്താശകൂടി ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ മേപ്പടി ഗവണ്മെന്റുകൾക്കോട് അപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ഇതു സംബന്ധമായി മേലാൽ വേണ്ടത് സമാജം പ്രസിഡണ്ടു് ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും തീർച്ചയാക്കി.

3. മംഗളോദയം മാസിക സംബന്ധമായി സമാജത്തിനുള്ള ഭാരം നിവ്വഹിക്കേണ്ടതിനായി ഒരു ക്ലാക്കിനു 5 ക. വരെ പ്രതിഫലം സമാജമാണിയിൽനിന്നു കൊടുക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലെന്നും, ലേഖനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു ഈ ക്ലാക്കു പുറമെ പോകേണ്ടിവന്നാൽ യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളവ കൊടുക്കാമെന്നും, ഈ നിശ്ചയം കഴിഞ്ഞ കുറേക്കൂടി തൽ ബലത്തിൽ പെടുന്നതാണെന്നും തീർച്ചയാക്കി. രാമവർമ്മ (കപ്പി)

പ്രസിഡണ്ടി.

-----*

പുതുതായി ചേർന്ന സാമാജികന്മാർ.

- 123 മ. രാ. രാ. എ. ശേഷഗിരിപ്രഭു അവർകൾ എ. എ. പാലപ്പുറം കേഴ്സിക്ക്കോട്.
124 ,, വിജായിത്തറയിൽ കൃഷ്ണൻ വൈദ്യൻ അവർകൾ പുത്തൻ തോട്—തൃപ്പൂണിത്തുറ.

1089 മിഥുനം 23-ാംനാ- കൂടി പണം അടച്ച സാമാജികന്മാരുടെ വിവരം.

			മുൻത്തുക	58	0	0
89	മ. രാ. രാ.	കുഞ്ഞൻ വാരിയർ	അവർകൾ	1	0	0
5	,,	വി. കെ. കുഞ്ഞൻമേനോൻ	,,	3	0	0
110	,,	സി. വി. രവിവർമ്മരാജാ	,,	1	0	0
48	,,	വി. കെ. നാരായണൻ നമ്പീശൻ	,,	1	0	0
81	,,	അഴകുംകരത്തു കരുണാകരൻ നായർ	,,	2	0	0
18	,,	എ. ഗോപാലമേനോൻ തിരുവനന്തപുരം	,,	3	0	0
86	,,	കോയിക്കൽ രാമവർമ്മൻ തിരുമുളപ്പാട്	,,	3	0	0
121	,,	കെ. വി. ഗോവിന്ദൻനായർ	,,	1	0	0
75	,,	ആർ. ഈശ്വരപ്പിള്ള	,,	3	0	0
102	,,	പറത്തുരു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ	,,	3	0	0
73	,,	കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ	,,	3	0	0
98	,,	കെ. സി. മാനവിക്രമൻ രാജാ	,,	3	0	0
84	,,	സി. കെ. കേരളവർമ്മതമ്പാൻ	,,	2	0	0
64	,,	കാലടി രാമൻ നമ്പ്യാർ	,,	2	0	0
28	,,	കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ	,,	3	0	0
88	,,	വി. നാരായണൻ നായർ	,,	3	0	0
122	,,	പി. ലക്ഷ്മണൻ നമ്പൂതിരി	,,	3	0	0
63	,,	ഇ. ഗോപാലമേനോൻ	,,	2	0	0
7	,,	സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ	,,	2	0	0
98	,,	കെ. പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്	,,	2	0	0
ആകെ				104	0	0

തൃശ്ശിവപേരൂർ
23-1-89

} കെ. ഗോവിന്ദൻ നമ്പ്യാർ
സാഹിത്യസമാജം ഖജാൻജി.

-----*

മദിരാശിഗവണ്മെന്റിന്റെ മറുപടി,

എടവം 32-ാം-ത്തെ സംമാന്വയോഗത്തിൽ വെച്ചു തീർപ്പാക്കിയപ്രകാരം സമാജം പ്രസിഡണ്ടു മദിരാശിഗവണ്മെന്റിലേക്ക് അയച്ചു എഴുത്തിന്നു, 'ഗവണ്മെന്റ് ആക്ടിങ്ങ് സിക്രട്ടറി ബഹുമാനപ്പെട്ട ഡബ്ബിൾ പ്രാൻസിസ് സാസ്സവർകർ മുഖേന താഴെ കൊടുത്ത മറുപടി സമാജം പ്രസിഡണ്ടിന്നു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഉദ്ദേശ്യം 1914 ജൂലായി 1-ാം-നു-

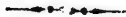
'നിങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ ജൂൺ 19-ാം-നു അയച്ചു എഴുത്തു കയ്യാറിയിരിക്കുന്നു. എഴുത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യം ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നതാണ്.'

— * —

സമാജം വക ഒരു പ്രത്യേക പരസ്യം.

സാഹിത്യസമാജനിശ്ചയങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു താഴെ പറയുന്ന കേരളീയസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം സമാജം മുഖേന അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ ആലോചിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. സാമാജികന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും ഇവരിൽ ആരുടെയെങ്കിലും ജീവചരിത്രം എഴുതാൻ ഒരുക്കമുണ്ടെങ്കിൽ വിവരം സമാജം പ്രസിഡണ്ടിനെ ഉടനെ അറിയിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു വേണ്ടപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ സമാജം ഏൽക്കുന്നതും ഈ വക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന ആദായത്തിന്റെ പകുതിയിൽ കറയ്ക്കെ ഒരു സംഖ്യ ഗ്രന്ഥകർത്താവാക സാമാജികനു പ്രതിഫലമായി കൊടുക്കുന്നതുമാണ്. പുസ്തകം എഴുതേണ്ട രീതി ഇംഗ്ലീഷിൽ 'സാഹിത്യകാരന്മാർ' (men of letters) എന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായത്തിലാണ്. അധികവിവരം പ്രസിഡണ്ടിനോട് എഴുതിചോദിച്ചാൽ കിട്ടുന്നതാണ്.

1. തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജനെഴുത്തശ്ശർ	7. മേപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി
2. കുണ്ണശ്ശപണിക്കർ	8. കോട്ടയം കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ
3. ഉണ്ണായിവാരിയർ	9. ട്രാൻസി നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാർ
4. ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി	10. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞികുട്ടൻതമ്പുരാൻ
5. കലക്കത്ത കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ	11. നടുവത്തശ്ശൻനമ്പൂതിരി
6. ഇരയിന്മൻ തമ്പി	12. ക. ചത്തുമേനോൻ

പുറമെ അവർ പൂർണ്ണമായും പ്രേതങ്ങളായും ആയിത്തീർന്നു. ഈ വക ഭൂതങ്ങളും പ്രേതങ്ങളും ഉറക്കത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി അവയെക്കുറിച്ചുള്ളതും ചോദിക്കുകയും, ചോദിച്ചതും കൊടുക്കാതിരുന്നത് കാരണം കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുമത്രെ.

ഉള്ളടക്കം ചുടലകളാണ്. അവർ ശവം സാധാരണയായി അവിടെ കൊണ്ടു പോയി മറിച്ചിട്ടിരിക്കുകയാണ്. ശവസംസ്കാരം എന്നാൽ ചിലർ കടികൾക്ക് അല്ലാത്തതായി കഴിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായമാണ്. അവർ 15 ദിവസം പല ആചരണങ്ങൾ. 16-ാം പക്ഷം കാലത്തു തളിപ്പൻ ചെന്നു കടിലും അതിന്റെ ചുറ്റും പാടുകയും അടിച്ചു പൂത്തിയാക്കി പലകളിലൂടെ വരുന്നവരുടെ മേൽ ചാണകവെള്ളം തളിച്ചു ശുദ്ധമാക്കും. അന്നേദിവസം കൂട്ടരെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഭക്ഷണവും കൊടുക്കും. ഈ വക സമുദായം ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നവർ സമുദായത്തിലേക്കു വരുത്തും കുറച്ച് അരിയൊ, കൂട്ടാൻ വെപ്പാനുള്ള സാധനങ്ങളൊ, കള്ളൊ, പണമൊ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കുക ഉള്ളടക്കങ്ങളുടെയും പുലയനങ്ങളുടെയും മറ്റു തന്നെ ജാതികളുടെയും ഇടയിൽ ഒരു പതിവാണ്. ഈ വക സാധനങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതും ചില ധർമ്മശീലന്മാരായ മേൽജാതിക്കാരിൽനിന്നും കിട്ടുന്നതുമാണ്. കൊല്ലാവസാനത്തിലും ഈ വിധം തന്നെ ഒരു സമുദായ പതിവുണ്ട്. ഒരു വൻ മരിച്ചാൽ ബലിത്തലവൻ അവന്റെ മരണകാരണം മുമ്പിൽ പറഞ്ഞുപോലെ, അവൻ അവന്റെ സ്വന്തത്തിന് അവകാശം ശിയാക്കുന്നതിനാൽ അവകാശം തെളിയിക്കുന്നതിലേക്ക് ഇത് ആവശ്യമാകുന്നു.

കടൽത്തീരത്തുള്ള ഉള്ളടക്കങ്ങൾ വെളിച്ചത്തോടെയും മറ്റും മറിച്ചുവെക്കും അറിയാം. എന്നാൽ ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ പാക്കുന്നവർ വെളിച്ചത്തോടെ അറിഞ്ഞുകൂട. അവർ കുറിക്കാത്തതും, പെരുപ്പങ്ങളിലൊ, ചിലപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ തന്നെയൊ, ഉണ്ടാവുന്ന തേൻ മുതലായ വസ്തുക്കൾ ശേഖരിച്ച് കർമ്മങ്ങൾക്കായി വിറ്റഴിക്കുന്നത് അപമാനത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇതുകൾ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമായാണ് സ്വല്പമായ പ്രതിഫലം മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് കൃഷിക്കാലത്ത് ഉഴുക, വിതയ്ക്കുക, നട്ടുക, കൊയ്യുക, വേലിക്കെടുക്കുക, കൃഷിക്കാരുടെ കർമ്മങ്ങളെ മുതലായ എല്ലാവിധ കൃഷിവേലകളും ചെയ്തവരെന്നും ആവകയ്ക്ക് കുറേ നെല്ലു കൂലി കിട്ടിവരുന്നതുമാണ്. ഇങ്ങിനെയാകെയുണ്ടെങ്കിലും കൊല്ലത്തിൽ മിക്ക മാസങ്ങളിലും അവർ പലതിനും പട്ടിണിതന്നെ. അപ്പോൾ കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന എത്രതരം കറുത്തുവെക്കുകയും മരംസവും ഭക്ഷിക്കും. ഇതിലേക്കു അവർ പലപ്പോഴും മടകളിൽ കോലിട്ടുകുത്തിപ്പിടിച്ചു പിടിക്കാൻ എപ്പോഴും തയ്യാറാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ കൂട്ടങ്ങളിലും മാത്രം ആമയെ തേടിനടക്കുന്നതും കാണാം. നാട്ടിൽപാക്കുന്ന ഉള്ളടക്കങ്ങൾ ഉള്ളടക്കത്തിലും, വേലിയേറ്റം മറ്റോ എന്തെങ്കിലും അളവുകൾ അതിലിട്ടു കയറ്റുന്നതിലേക്ക്, കർമ്മിച്ചതായാക്കിയ വടിയും കൊണ്ടാണ് ഇല്ലാത്തതും പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുക. ഈ വക ജന്തുക്കൾക്കും പുറമെ അവർ ചീക്കുന്നിയേയും തിന്നുന്നതാണ്. അതിനെ പിടിക്കുന്നതിനും കൂട്ടങ്ങളുടെയൊ തോടുകളുടെയൊ വക്കുകളിൽ അവർ ഇരയുടെ സ്ഥാനത്തു

കോഴിയുടെയൊരു ആടിന്റെയൊരു മേയ്ക്കെടുപ്പും ജന്തുക്കളുടെയൊരു ശവം കൊണ്ടു പോയി വയ്ക്കും. ഏതായാലും ഉള്ളിൽ ഉറപ്പുള്ള ഒരു കയറിന്മേൽ കെട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു ഇരയെക്കൊക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. കയറിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗം ദൂരെ ഏവിയുടെയെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ വിധം ശത്രു ചെല്ലുട്ടി എല്ലാവരും ദൂരെ മാറി കിട്ടുകയും കറ കഴിഞ്ഞാൽ ചീങ്കണ്ണി വന്ന് അതു വിഴുങ്ങുകയും കൊക്കി അതിന്റെ തൊണ്ടയിൽ തറയ്ക്കുകയും തന്മൂലം ഓടിപ്പോകാൻ കഴിയാതെ അതു ബന്ധനസ്ഥനായും ചെല്ലുമ്പോൾ അവർ കാടി ചെന്ന് അതിനെ അടിച്ചും വെട്ടിയും കൊല്ലും. അവർ മത്സ്യം പിടിയ്ക്കുന്നതു ചൂണ്ടലിട്ടും റബ്ബർ കലക്കിയുമാണ്. മത്സ്യങ്ങൾ വെള്ളത്തിനു മീതെ പൊങ്ങിക്കാണുമ്പോൾ ഉളിവാട്ടിപ്പിടിപ്പാനും വേട്ടയാടിയ മൃഗത്തെ കണ്ടുപിടിപ്പാനും അവർക്ക് ബഹുസാമർത്ഥ്യമാണ്. അതിനാൽ കലാപ്രണയം അറിയാത്തവർക്കും മറ്റും മാംസം സംഭരിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇവരെ പലപ്പോഴും നായാട്ടിനു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാറുണ്ട്. എന്നാൽ കാട്ടുതളിപ്പാൻ മാത്രമേ ഇവർ ഉദ്യോഗിസ്സുണ്ടാക്കുന്നുള്ളൂ. അതിന് ഓരോരുത്തർക്കും ദിവസം മൂന്നുനാളെങ്കിലും അറിയാത്തതോളം അത് ഉണ്ടാകും. നായാട്ടിൽ ഭരണം കീട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അന്നു കൊടുക്കുന്ന മൂന്നു നാളിലും ഒരു ദിവസത്തെ ഉണ്ടാ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇതുകൂടാതെ അവർ തനിച്ചും നായാട്ടിനു പോകാറുണ്ടെന്നില്ല. അപ്പോഴെല്ലാം ആയുധമായി ഒരു ഭണ്ഡു മാത്രമേ കൈവശം ഉണ്ടാകൂള്ളൂ. മൃഗങ്ങളെ കാട്ടിച്ചുകൂട്ടണമെന്നില്ലെന്നു ഭയന്നു നായ്ക്ക

ളെ അധികമായി കൊണ്ടുപോകാറില്ല. നായാട്ടിൽ കൊന്ന മൃഗത്തിന്റെ വലത്തെ മുതു ഗവണ്മേന്മയിലേയ്ക്കുള്ളതാണ്. അതിനെ മലവക ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകാർ വശം ഏല്പിക്കുകയും അവർ ലേലം ചെയ്തു സംഖ്യ താലൂക്കുവജനാവിൽ അടയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഹിന്ദുക്കൾ മുതു കൊന്നവനുള്ളതാണ്. അവനും തലയും നായ്ക്കും കൂടി കിട്ടും. തലവനും നല്ലതായ ഒരു ഭാഗം വെക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ളതു മുഴുവൻ സംഘത്തിലുള്ളവർ തമ്മിൽ വിതരിപ്പിക്കും. 'വീതം' വെക്കുന്നതിൽ വല്ല തക്കവുമുണ്ടായാൽ അതു തീക്കുറുപ്പാൻ മൃഗത്തെ കൊന്നുവന്നാണ്. അവന്റെ തീപ്പിന്നു അപ്പിലുമാറ്റും.

മുൻപാണുപോലെ ഉള്ളടന്നാൽ വി.വി.ഡി.കൾക്കുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ കഴിഞ്ഞുവരുന്നത്. അവർ കലത്തു ക്ഷേത്രം പണിയില്ല പോകുന്നതിനുമുമ്പായി തലേന്നാൾ രാത്രി വെച്ചു കഞ്ഞി കുടിക്കും. ഉച്ചയ്ക്ക് അപ്പോൾ പാകം ചെയ്യുന്ന കഞ്ഞി ഉപ്പും മൂക്കും കൂട്ടിയും കഴിക്കും. കഞ്ഞിയില്ലെങ്കിൽ അതിന്നുപകരം കാട്ടിൽനിന്നും കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന കിഴങ്ങുകളാണ്. രാത്രിയിലേയ്ക്കു ചോറും പകൽ കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന എലിയൊരു ആമയൊരു മത്സ്യമൊരു ചീങ്കണ്ണിയൊരു കൊണ്ടുള്ള ഒരു കറിയുമാണ്. മേൽപറഞ്ഞ മാംസങ്ങൾക്കും പുറമെ ആടും, മാൻ, കോഴി ഇതുകളുടെ മാംസവും അവർ ഭക്ഷിക്കും. എന്നാൽ പശു, കട്ടുപോത്തു, പാമ്പു, കാക്ക ഇതുകളുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കുകയില്ല.

സാമൂഹിക നിലയെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം ഉള്ളടന്നാൽ, നായാടികളെപ്പോലെ, നാട്ടിലെ ചണ്ഡാളന്മാരായവർ. അവർ 64 ഘടിയ്ക്കും അടുത്താൽ ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ നായന്മാർ വരെയുള്ള മേൽ

സമുദായം നില

ക്കും സാധാരണയായി ഇവരെ ചെണ്ട കൊട്ടുവാൻ വിളിക്കാറുണ്ട്. അവർ ചെണ്ടകൊട്ടുജാതിയിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നും ആ വാദ്യത്തിൽനിന്നാണ് പേർ സിദ്ധിച്ചതെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതു തീരെ ശരിയാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു ആഗമകമായ വെലയിൽനിന്നും ഇത്രവലിയ ഒരു ജനസംഘത്തിന് പേരുസിദ്ധിച്ചുവെന്ന് തീരെ അസംഭവ്യമാകുന്നു. തമിഴുരാജ്യങ്ങളിൽ അനവധി കാലമായിട്ട് അവർ ഒന്നൊഴിയതെ എല്ലാവരും കൃഷിക്കാരാണ് അവരിൽതന്നെ നെയ്ത്തുകാരും തോല്പനിക്കാരും പുല്ലായ നെയ്ത്തുകാരുമുണ്ട്. പല്ലുമാരും പല്ലികളും പായന്മാരും മലംപ്രദേശങ്ങളിലെ ആളുകളായിരുന്നുവെന്ന് ഡോക്ടർ ഗസ്റ്റവ് ഓപ്പേർട്ട് (Dr. Gustav Oppert) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിലർ ഇതത്ര സമ്മതിക്കുന്നില്ല. കാരണം, അവർ യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും മലയാടു സംബന്ധമുള്ളവരായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. അവർക്കു കാട്ടുദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമില്ല. പോരെങ്കിൽ പഴയതമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നാം ഇപ്പോൾ വിളിച്ചുവരുന്ന പായന്മാരെ 'പുലയർ' എന്ന് പാഞ്ഞുകാണുന്നതുണ്ട്. ശ്രീ. അ. 11-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കൂടി പായന്മാർ 'പായന്മാർ' എന്ന പേരിനാൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് മിസ്റ്റർ ഫ്രാൻസിസ് (Mr Francis) 1901 ലെ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പായൻ എന്ന വാക്കിന് മറ്റൊല്ലാ ജാതിയിൽനിന്നും ഉഷ്ണൻ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. പായൻ ബ്രാഹ്മണരെക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തിന് അവകാശികളാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്നെത്തന്നെ 'ജ്യേഷ്ഠ'

ബ്രാഹ്മണൻ' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അതിനുപകരം പായന്മാരേയും മറ്റുതാണുജാതിക്കാരേയും ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾക്ക് കീഴ് ജാതിയിലുണ്ടായ സന്തതികളാണെന്നായി ശാമിത്രാണേപ്പാലെയുള്ള മഹാഷിക്രതങ്ങൾക്കു അവിതരണ ചയ്യബന്ധുക്കളെ മറ്റൊരരക്കിലുമാണെന്നു ബ്രാഹ്മണന്മാരും പറഞ്ഞുവരുന്നു. വിശാമിത്രൻ തന്റെയും പ്രതിയോഗിയായ വസിഷ്ഠന്റെയും മക്കളെ ശപിച്ചതിൽ നിന്ന് ശബരന്മാർ, പുളിന്ദന്മാർ മുതലായ കുടുംബങ്ങളായ സംഗതി ഇവരായ സന്തതികളായിത്തീർന്നു. മറ്റൊരു പക്ഷം കഥ പ്രകാരം വസിഷ്ഠൻ ചക്കിലിജാതിയിൽ ചേർന്ന ഒരു ചണ്ഡാലസ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവിനും ഉപ്തപിക്കുംകൂടിയിട്ടുണ്ടായ സന്തതിയാണെന്നും ആ സ്ത്രീ അനുസരിച്ച ചണ്ഡാലയായിട്ട് ജനിച്ചതാണെന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് നൂറു പുത്രന്മാർ ജനിക്കുകയും അതിൽ തൊണ്ണൂറോളം പേരും അച്ഛനെ കീഴ് വണങ്ങാത്തതുകൊണ്ട് 'പഞ്ചമന്മാരായിപ്പോട്ടെ' എന്നു ശപിക്കുകയും മറ്റു നാലുപേരും ബ്രാഹ്മണരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇവരാണ് പണ്ടത്തെ ദ്രാവിഡന്മാരുടെ പ്രതിനിധികളായിട്ട് ഗണിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്നത്. അവർ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള അചന്തരവിഭാഗങ്ങളിൽ മുഴുവനും ഉൾപ്പെടുന്നതല്ലത്രെ. പായന്മാരും പുലയന്മാരും അവർ താങ്ങുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ താണതും നിന്ദ്യവുമായ നിലയിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും പൂർവ്വമായിട്ടെ ഭരതൻ സന്തോഷിക്കുകയും നാട്ടിലെ ആദ്യത്തെ അവകാശികളായിട്ട് വിചാരിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് പായന്മാർ യോഗ്യമായ നിലയിൽ പാർത്തുവന്നിരുന്നുവെന്നും ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും കിട്ടുവാൻ

മരയൻ

Also 9

ഒരു. ഒരു. എന്ന്.

(അരയുകിരവും സമ്പ്രദായം)

സാലിത്യശാസ്ത്രം എന്നിതുകളെ സംബന്ധിച്ചവയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കല്ലാതെ, മറ്റുള്ളവർക്കിടയിൽ ശ്രദ്ധ ആവശ്യകമല്ലെന്ന് ഭ്രമിച്ചുപോവരുത്. ഭാഷയെ ശരിയായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതിന് വണ്ണവിന്യാസം, പദവിന്യാസം, പദങ്ങളുടെ ക്രമീകരണം, പദശൃംഖല, വാചകശൃംഖല, ശൈലീശൃംഖല ഇത്യാദി പല സംഗതികളിൽ ദ്രവ്യമനുസരിച്ചുള്ള

* ധാരാളം നെരിയും മറ്റുമുള്ള മലയാളസമുദായത്തിൽ ജാതീയമായ ഒരു പ്രതിബദ്ധത:

തിരിച്ചറിക ആക്ഷം ആവശ്യം തന്നെയാണു്. സാഹിത്യത്തിൽ പ്രാതി നേടവാൻ തക്കതായ ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതുന്നതായാലും ശരി, ചങ്ങതികൾ തമ്മിൽ സ്വകാര്യവാർത്തകൾ എഴുതുന്നതായാലും ശരി, മേൽപാഞ്ഞ കയ്യുണ്ടർക്ക് ഗൗരവഭേദം ഇല്ലതന്നെ. ഇവയിൽ ചില സംഗതികളെ ഇവിടെ സംക്ഷിപ്തമായി പറയാം.

ഒന്നാമതു്, വണ്ണവിന്യാസം: ഇക്കാര്യത്തിൽ, മുഖ്യമായി രണ്ടു സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചാണ് മലയാളികൾ തമ്മിൽ വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതു്. ഡാക്ടർ ഗുണ്ടട്ടിനെ പിന്തുടന്നു്, 'അരയുകാരൻ' എന്ന ചിലരും, 'കേരളപാണിനി'യ്ക്കു് തിരികെ കർത്താവായ രാജശ്രീ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളെ പിന്തുടന്നു് 'സംവൃതോകാരൻ' എന്നു് മറ്റു ചിലരും പ്രവഹരിച്ചുവരുന്ന 'ഉ'കാരത്തിന്റെ ഉൾവലിയായ ഒരു വണ്ണത്തെ കുറിച്ചാൻ പ്രത്യേകം അടയാളം വേണമോ വേണ്ടായോ എന്നാണ് വാദവിഷയങ്ങളിലൊന്നു്. ചിന്നമഹറാണു്, താലവൃന്ദത്തിനു പിന്നീട് വരുന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ ആദിയിൽ ഇരുട്ടിച്ച കകാരം (ക) ഇന്നാൽ സന്ധികാര്യമായി യോഗം ചെയ്തെഴുതണമോ എന്നാണ്. ഇവയെ വഴിയേ ആലോചിക്കാം.

ഉകാരം രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടം: പശ്ചാത്ത, തല, രണ്ടെ-ഇത്യാദി പദങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തിൽ കാണുന്ന ഉകാരം തുറന്നു ചൂടിക്കുന്നതു; അപ്പൻ, രണ്ടു്, കാശ്ശു് തേജ്-ഇത്യാദി പദങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തിൽ കാണുന്ന ഉകാരം ഉൾവലിവോടെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു ആണല്ലോ. ഒന്നാമത്തതിന് വിപുതമെന്നോ, മുറുകാരമെന്നോ പേർ പറയുന്നു. രണ്ടാമത്തതിന് സംവൃതമെന്നു് കേരളപാണിനിയും, അരയുകാരമെന്നു് ഗുണ്ടട്ടുപ്രഭൃതികളും പേർ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. അരയുകാരൻ എന്ന പേർ കേൾക്കുമ്പോൾ, ആ സ്വരത്തിന് മുറുകാരത്തിന്റെ പക

തി മാത്രയാണുള്ളതെന്ന ഭ്രമമുണ്ടായേക്കാം; എന്നാൽ, അതിനെ നിട്ടി ഉച്ചരിച്ചാലും മുറുകാരം ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. പണ്ഡിതത്തിൽ, അതിന് പട്ടുണ്ടെങ്കിലും സംഭാഷണത്തിലും മുറുകാരത്തെപ്പോലെതന്നെ പണ്ണമാത്രമുണ്ടു്. അതിനാലാകുന്നു അരയുകാരൻ എന്ന പേരിനു പകരം, സംവൃതാകാരൻ എന്ന പേർ കേരളപാണിനിയത്തിൽ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. പേരെന്തായാലും, ആ ഉച്ചാരണം മുറുകാരത്തിൽനിന്നു് ഭേദപ്പെട്ടതാണെന്നു് നാം സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ഈ ഭേദത്തെ, നാം സംഭാഷണത്തിൽ പ്രകൃതമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അത്രത്തോളംതന്നെ എഴുത്തിൽ കാണിക്കുന്നില്ലെന്നും സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. ഇതിന്നുദാഹരണമായി, ഭവിക്കുന്നു എന്നത്യാദി 'ഉണ്ടു്' എന്ന പദത്തെ എഴുതുന്നതെങ്ങനെയെന്നു നോക്കുക: പഴയ നമ്പൂഴയക്കാർ, അകാരാന്തമായി ഉണ്ട എന്നും; മറ്റു ചിലർ, മുറുകാരാന്തമായി ഉണ്ട എന്നും; വേറെ ചിലർ, അകാരത്തിൽമീതെ ചന്ദ്രക്കലയോടുകൂടി ഉണ്ട എന്നും; കേരളപാണിനിയനുസരിച്ചാൽ, ഉകാരോപരി ചന്ദ്രക്കല ചിട്ടു് ഉണ്ട എന്നും ഭിന്നഭിന്നരീതികളിൽ എഴുതുന്നു. ഒന്നാമതു പറഞ്ഞ അകാരാന്തപ്രയോഗം കോഴിക്കോടു തുടങ്ങിയ വടക്കൻ ദേശങ്ങളിലെ അച്ചടിയിൽ ധാരാളം കാണാം: ".....ഒരു കൃതാത്മതക്കു നമുക്കു ധാരാളം അവകാശമുണ്ടു്....." (മിതവാദി, 1914 ജൂൺ ലക്കം 2-ാം പാഠനോക്കുക.) രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ മുറുകാരാന്തപ്രയോഗം, മംഗലാപുരം ബാസൽമിശ്യൻ അച്ചടുക്കത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ച നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്ന മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണാം: "....."ചെന്നായുടെ മൃക്കു നീണ്ടു കൂത്തതാകുന്നു.....പല്ലകൾക്കു വളരെ വലിപ്പവും മൂപ്പുയും ഉണ്ടു്.....നഖങ്ങൾക്കു വളരെ മൂപ്പുമുണ്ടു്.....നായ്ക്കോളം വലിപ്പവും ശക്തിയും ഉണ്ടു്....."

(ഇ. മാർസഡന്റെ മലയാളമൂന്നാംപാഠപുസ്തകം 29-ാം പുറം നോക്കുക.) ഇനി, മൂന്നാമതുപാഠത്തെ അകാരാപരിചിത്രകല, മലയാളദേശങ്ങളിലെങ്ങും കാണുന്നുണ്ട്: “...യോഗം വളരെ നല്ല കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്, സംശയമില്ല.....പ്രയത്നഫലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്.....നിങ്ങൾ പരിശീലിച്ചിട്ടുണ്ട്.....നേതാക്കളുടെ വിവേകബുദ്ധിക്കാണ് നിങ്ങൾ നേരിയുള്ളവരായിരിക്കുന്നത്..... (മിതവാടിടി ലക്കം 1-ാം പുറം),....“അങ്ങേക്കു ഭരിപ്പാൻ കഴിയാത്ത രാജ്യങ്ങളെ എന്നാൽ എന്തിനാണ് കൈവശമാക്കുന്നത്?...വാഴ്ചയിലുള്ള കുറവിന് അങ്ങയോടു ദൈവം....ചോദിക്കും.....” (ഇ. മാർസഡന്റെ ഇന്ത്യാചരിത്രം ലക്കം—4൪-ാം പുറം നോക്കുക). “.....കൊയ്മ്പോലെയൊണ് വെട്ടിയിട്ടത്;..... കിടന്നാണുകയാണു്;...” (ടി 83-ാം പുറം)....“...ദന്തം=പല്ല. ദോഷരഹിതം=ദോഷമില്ലാത്തത്. പാശം=കെട്ട്. പായിമം=പടിഞ്ഞാറ്. മേടം=കുന്ന്. ശിഷ്ടം=ശേഷിപ്പ്. ശുഷ്കം=ചുരുക്കം. ലാരി മത്ത്.....” (ഇ. മാർസഡന്റെ മലയാളനാലാംപാഠപുസ്തകം. 138—139 പുറങ്ങൾ) “...നെപ്പട്ടാതെ, എള്ളു, ചാള.......” (ടി രണ്ടാംപാഠപുസ്തകം 19-ാം പുറം) “...ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു ഉപ്പു തന്നെ. ഉപ്പു ചേർന്നില്ലെങ്കിൽ.....” (ടി ടി. 25-ാംപുറം) “...ഈ ദയോധനാദികളെ കൊന്നിട്ട് ഞങ്ങൾക്ക് ഏതൊരു പ്രീതിയാണുണ്ടാകുവാനുള്ളത്. ഇവർ യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങിവന്നവരാണ്. ആതതായികളെ കൊല്ലാമെന്നു പ്രമാണമുണ്ട്....” (തൃശ്ശൂർ ഭാരതവിലാസം അമൃതകുത്തിലച്ചടിച്ച ‘ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീ.വ.ഭാഗ്യോദയം വ്യാഖ്യാനം-11-ാംപുറം നോക്കുക.) “...എല്ലാവിധത്തിലുള്ള പ്രാസങ്ങൾക്കും സമപ്രാധാന്യം കൊടുക്കണമെന്നാണ് കവിയുടെ നിശ്ചയം എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്....” (കൊല്ലം മനോമോഹനം പ്രൈസ്സിൽ അച്ചടിച്ച ‘കേരവിയം’—അവതാരിക— ൪-ാംഭാഗം

നോക്കുക.) നാലാമതു പാഠത്തെ ഉകാരോപരിചിത്രകലയ്ക്ക് ദൃഷ്ടാന്തം ഏറിയകൂറും തിരുവിതാംകൂറിലെ അച്ചടികളിൽ കാണാം: “...സഭകയ്ക്കത്തിനും സന്ദേശനിപുണിയിലും...പേണ്ടി ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചില സഭകളെത്തുറ ചെയ്യുമാറുണ്ട്; അവതന്നെയാണ് പരിഭാഷകർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്....” (തിരുവനന്തപുരം പ്രിണ്ടിങ് കമ്പനി പ്രൈസ്സിൽ അച്ചടിച്ച കേരളപാണിനി ൯൦ ൧൪-ാം പുറം നോക്കുക.) ഈ വക ഉദാഹരണങ്ങളെ ഉദ്ധരിപ്പിക്കുന്നില്ല. ചിഹ്നവിഷയത്തിൽ ഐകത്രവ്യമില്ലെന്നു തെളിയിപ്പാൻ മാത്രം ഈ ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുവന്നേയുള്ളൂ. മലയാളദേശങ്ങളെ ഉത്തരംഭം, ദക്ഷിണഭം എന്നു വേർതിരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ, ഉത്തരംഭത്തിൽ സംവൃതകാരത്തിന് മുറുകാരമോ അകാരമോ എത്ര ഏറെ ഉപയോഗിക്കുന്നുവോ, ദക്ഷിണാഭത്തിൽ ഉകാരോപരിയോ അകാരോപരിയോ ചിത്രകല അത്രത്തോളം ഏറെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. ഉത്തരംഭത്തിൽ ചിത്രകലയെ ദുർല്ലഭമായി മാത്രം പ്രയോഗിക്കുമ്പോലെ, ദക്ഷിണാഭത്തിൽ മുറുകാരവും അകാരവും ദുർല്ലഭമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കാറുള്ളു. സമസ്തപദങ്ങളിലും സമസ്തപദമെന്ന രീതിയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തു വായിക്കേണ്ടുന്ന വാചകങ്ങളിലും, സംസ്കൃതാകാരം മുറുകാരമായി പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടെന്ന വിശേഷഗതിയെ ഈ അവസരത്തിൽ വിമർശനം ചെയ്യാൻ ആവശ്യമില്ല. അതെന്നതാലും, സംസ്കൃതാകാരത്തിന് ഊങ്ങിനെ ചിഹ്നവിഷയത്തിൽ ഐകത്രവ്യം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നത് ശോചനീയം തന്നെ.

ഏതൊരു ഭാഷയിലെയും അക്ഷരമാല പരിപൂർണ്ണമാകേണമെങ്കിൽ, ഒരു ലിപി എപ്പോഴും ഒരേ ഉച്ചാരണത്തെ കുറിക്കണം; അതിനാലും, ഒരു ഉച്ചാരണത്തിന് എപ്പോഴും ഒരേ ലിപി തന്നെ ഉപയോഗിക്കുവേണം. ഈ പ്രമാണത്തെ ചിറന്തിച്ചാൽ, മേൽ കാണിച്ച ഭിന്നരൂപങ്ങൾക്കു

ഷയുടെ പരിഷ്കാരത്തിന് യേ ജിഷ്ണയില്ലെന്ന് നിശ്ചയം തന്നെ. ഉച്ചാരണം അനുസരിച്ച് ലിപി നിയമം ചെയ്യാനാണ് ഭാഷാപരിഷ്കാരേച്ഛകൾ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്. അങ്ങിനെയാരു പരിഷ്കാരനിയമം ആവശ്യമല്ലെന്നും; ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ചില ഭാഷകളിൽ അക്ഷരപരിഷ്കാരം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുടെ പുതിയ സമ്പ്രദായങ്ങൾ പടിയാനുകൾക്കായിത്തീർന്നിട്ടു ഉള്ളൂ എന്നും, ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്, പന്ത്രീസ് മുതലായ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഒരു ലിപി ഒന്നിലധികം ഉച്ചാരണങ്ങളെ കുറിക്കുകയും, ഒരേ ഉച്ചാരണത്തിന് പല ലിപികളും ലിപിസമുദായങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ, ആ വിധം ഭിന്നരൂപത്വം മലയാളത്തിനും ആവാമെന്നാണ് അപരരുടെ ന്യായം. എന്നാൽ ഒരു സംഗതി അവർ മറന്നുകളയുന്നു: തമിഴ് തുടങ്ങിയ ദ്രാവിഡഭാഷകൾ ഉച്ചാരണം അനുസരിച്ചു തന്നെ അക്ഷരനിയമം ചെയ്തിരിക്കുന്ന പയറുകൾ; ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായവ ആ വിധത്തിലുള്ളവയല്ല. നമ്മൾ ത. ല. എന്ന അക്ഷരങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചാൽ അപരരെ കുറിപ്പാൻ ത. ല. എന്ന ലിപികളുള്ളതന്നേ ഏഴുതുന്നു. എന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷിലെ 'സ്റ്റേപ്പിങ്' ഈ രീതിയിലല്ലല്ലോ. 'ഹിക്കപ്പ്' എന്ന ഒരു വാക്കുച്ചരിച്ചാൽ, അതിനെ ഏഴുവികാണിപ്പാൻ എച്ച് - ഐ - സി - സി - ടി - ജി - എച്ച് (HICCOUGH) എന്ന അക്ഷരങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കും. ഈ അക്ഷരസമുദായത്തിലെ ഒട്ടുവിലത്തെ അഞ്ചെണ്ണം പ്രത്യേകമടക്കുക; അതിന്നു 'കോഫ്' എന്നാണ് ഉച്ചാരണം. ഇനിയും, ഒട്ടുവിലത്തെ നാലക്ഷരങ്ങൾ കൂടിയാൽ, ഊ, ഒ, അഫ്; - ഇത്യാദി പല മാതിരി ഉച്ചാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമെന്ന് മറ്റു ചില പക്ഷങ്ങൾ തെളിയുന്നു. ഇതിലുമധികം വിശേഷങ്ങൾ പന്ത്രീസിൽ കാണാം. അവയൊന്നും വിസ്തരിക്കുവാൻ ആവശ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ

പാശ്ചാത്യഭാഷകളുടെ സമ്പ്രദായം ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ, വണ്ണവിന്യാസകാര്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ നിയമങ്ങളെ ശ്രദ്ധണം പ്രാപിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ അഭാഗ്യങ്ങളിൽ ചാടുന്നു എന്ന് കാക്കാത്തത് അതുകൊണ്ട് തന്നെ.

ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ സ്വപ്രകാരത്തിന്, ആയുർവ്വേദം ദ്രാവിഡജനങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായ പ്രഥമസംഘടനത്തിൽ പിന്നെയുള്ള ഭാഷാചരിത്രം, പ. ല ലക്ഷ്യങ്ങളെ കാണിച്ചു തരുന്നുണ്ട്. ആയുർവ്വേദം സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രഭാവമലമായി ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ പല സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കടന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ദ്രാവിഡർ ആ വക പുതിയ പദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണത്തെ തങ്ങളുടെ അക്ഷരമാലയ്ക്കു യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം മാറ്റിയതല്ലാതെ, ദ്രാവിഡാക്ഷരങ്ങൾക്ക് പുതിയ ഉച്ചാരണങ്ങളെ വച്ചുകെട്ടുവാൻ തുനിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെയല്ലാതിരുന്നാൽ, ശ്രാദ്ധ, ശാന്താ, ശംഖം, ക്ഷാരം, ഹിതം, രാജാ - ഇത്യാദി സംസ്കൃതപ്രകൃതികൾക്ക് ചാത്തം, ചാത്തൻ, ചക്ക, ചാരം, ഇതം, അരചൻ എന്നീ പ്രകാരത്തിലുള്ള വികൃതികൾ ദ്രാവിഡത്തിൽ നടപ്പാവാൻ സംഗതി വരുമായിരുന്നില്ല. ഇതരഭാഷകളിൽ നിന്ന് കൈക്കൊള്ളുന്ന വാക്കുകളെ തത്സമയമായിത്തന്നെ ഉച്ചരിക്കുകയും അതിന്നനുസരിച്ച് എഴുതിക്കാനിരിക്കുകയും ചെയ്യേണമെന്ന ആഗ്രഹം പ്രബലപ്പെടുന്നതോടുകൂടി അക്ഷരമാലയിലും പരിഷ്കാരം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അപ്രകാരം ഓരോരോ പരിഷ്കാരങ്ങൾ നമ്മുടെ മലയാളത്തിലും ഓരോരോ കാലങ്ങളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ള അക്ഷരങ്ങളിൽ,

‘പന്തിരണ്ടുയിരം, പിന്നെ
പ്പതിനെട്ടായ മെയ്കകും,
കൂടിമുപ്പതു താനല്ലോ
കൊടും തമിഴെഴുത്തുകൾ’

എന്നാകുന്നു പ്രമാണം. എന്നാലിനി മറ്റു ഇളവുണ്ടാകുമോ?

ജ. അ. തദ്വിശ്വവ്യ, പിന്നെ
പരസ്പരം, വിസദ്യം
വദ്യമധ്യത്രികോണ്ണാപ്യം,
തത്ര സംസ്കൃതമാത്രമേ.

എന്ന പ്രമാണത്താൽ, നാം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു കടം മേടിച്ചുപയോഗിക്കാം സിദ്ധം. ഇവിടെ അക്ഷരങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞത് ലിപികളെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടല്ല; ഉച്ചാരണങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. സംസ്കൃതവണ്ണങ്ങൾക്ക് (ഉച്ചാരണങ്ങൾക്ക്) ആവശ്യം പോലെയുള്ള ലിപികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ നിന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കടം വെച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ വാസ്തവം നമ്മുടെ ഭാഷയിലിരിക്കട്ടെ.

ഉച്ചാരണം അനുസരിച്ചുള്ള ലിപി പഠിക്കാൻ, മലയാളികൾ പണ്ടു തന്നെ ചെയ്തു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു് നാം കണ്ടുവല്ലോ. സംസ്കൃതോക്താവായ കവിപ്പാൻ പ്രത്യേക മൊരടയാളം ആവശ്യമാണെന്നു് ഭാഷാപരിഷ്കരണ കാർഷ്കിണവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, അങ്ങിനെയൊന്നും ആവശ്യമില്ല, നമ്മുടെ പൂർവ്വാർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരിക്കുന്ന രീതിയേ നമ്മൾക്കാവശ്യമുള്ള, പൂർവ്വാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതു് യുക്തമല്ല, എന്നാലോ എതിർവാദങ്ങൾ ചിലർ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും അതർ അത്രമേൽ ആദരിക്കുന്ന പൂർവ്വാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പറ്റി ചോദ്യം ചെയ്താൽ വിചിന്തനം ചെയ്തിട്ടാണോ എന്നറിയില്ല. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി അനുസരിച്ച് അവശ്യം ചെയ്യേണ്ടുന്ന പഠിക്കു ന്ന പദ്ധതികൾ പൂർവ്വാർ തന്നെ നമ്മൾക്കു് ദൃഷ്ടാന്തഭൂതമാക്കിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, മേൽപറഞ്ഞ ചിലരുടെ എതിർവാദം യുക്തിയുക്തമല്ലെന്നു സ്ഥൂഷ്ടമാകുന്നു.

ഉച്ചാരണഭേദത്തെ കുറിപ്പാൻ അടയാളമില്ലാത്ത എഴുതിയാലെന്താണു് ഭോ

ഷം? ഇങ്ങിനെ ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. ഇതിനുള്ള ഒരു മറുപടി, ആ വക അടയാളമില്ലാത്ത എഴുതിയിരിക്കുന്നതോ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതോ ആയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുപഠിക്കുന്ന ഈ നാട്ടിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ—പ്രത്യേകിച്ചും ബാലികൾ ബാലകൾക്കു— ഉച്ചാരണവികൃതി ഒന്നുതന്നെ. ഉദാഹരണമായി, ഉണ്ടു്, ആണു്, എന്നു്—ഇത്യാദി സംവൃതകാരാന്തങ്ങളായ പദങ്ങളെ, മംഗലാപുരം ബാസൽമിശൻ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽനിന്നു പറഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ മുറുകാരാന്തമായി അച്ചടിച്ചിരിക്കയാൽ, വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടു, ആണു, എന്നു—എന്നിപ്രകാരം മുറുകാരാന്തമായിത്തന്നെ പഠിക്കുന്നു; കോഴിക്കോട്ടു് മുതലായ ചില ദേശങ്ങളിൽ അകാരാന്തമായി അച്ചടിക്കയാൽ, അവർ, ഉണ്ട, ആണ, എന്ന—ഇങ്ങിനെ അകാരാന്തമായിട്ടു പഠിക്കേണ്ടിവരുന്നു. “...പക്ഷികളുടെ ഇടയിലും പഴുത്തും ധാന്യങ്ങളും മാത്രം തിന്നുന്നവയും ഉണ്ടു്, ഇറച്ചി തിന്നുന്നവയും ഉണ്ടു്...” എന്ന വാക്യങ്ങളിൽ, (ഇ. മാർസ്ഡന്റെ മലയാളഭാഷാ പാഠപുസ്തകം, 41-ാം പാഠം) ഉണ്ടു് എന്ന പദത്തെ മുറുകാരാന്തമായി അച്ചടിച്ചിരിക്കുകാണു്, വിദ്യാർത്ഥികൾ അതിന്നു് ഭേദിച്ചു എന്ന അർത്ഥമാണു് ആദ്യം ഗ്രഹിക്കുക. വിശദിച്ചും, തിന്നുക എന്ന ക്രിയാപദത്തിന്റെ സാമീപ്യത്താൽ, ഉണ്ടു എന്നതിന്നു് ഭേദിച്ചു എന്ന അർത്ഥം തോന്നുവാൻ അധികം ന്യായമുണ്ടു്. പക്ഷികൾ ഉണ്ണുകയില്ലെന്നും, കൊത്തി തിന്നുകയെന്നു് ദൃഷ്ടിച്ചു എന്നും, അതിനാൽ, ഉണ്ടു വിന്നു് ഭേദിക്കുന്നതും തോന്നില്ലെന്നും സാമാധാനം പറയാം. എന്നാൽ, ചെറിയ കുട്ടികൾക്കു്, ഈ പദഭേദങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഠിനാലം അടുത്ത പരിചയം ഉണ്ടായാലേ സാധിക്കൂ എന്നു് നാമുമാണു് കരുതുന്നതു്. അവരുടെ വ്യവചനശക്തി വികസിക്കുന്നതു് ഏതു കാലത്തായിരുന്നാലുംശരി, അ

വർ, അച്ചടിയിൽ കണ്ണുപോലെ മുറു
കാരാന്തമായോ അകാരാന്തമായോ വായി
ക്കുവാൻ, സംകൃതോക്താവിനായി വാ
യിക്കുവാനല്ലെന്ന് അനുഭവത്താൽ എനിക്ക്
ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നല്ല, ഉച്ചാരണ
ത്തെ ശരിപ്പെടുത്തി വാങ്ങുകൊടുത്താൽ
കൂടിയും, പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്ന
തു് മറോവിയമാണെന്നും, വായ്യാന്മാർ വാ
യിച്ചു കേൾക്കുന്നതും ആവിയമാണെന്നും
അവർ സമാധാനം പാകയും ചെയ്യും.
ഈ ഉച്ചാരണവികൃതി കണ്ണശല്യമാ
യിരിക്കുന്നു, എന്നതോ പോകട്ടെ. ബാലി
കാബാലകന്മാർക്കു് അദ്വൈത സമ്പ്രദായം ശു
ദ്ധവും ആയ രീതി അഭ്യസിപ്പിച്ചുനന്നായി
പകരും, അബദ്ധവും അശുദ്ധവുമായ രീ
തി കാട്ടിക്കൊടുത്തു് അയഥാർത്ഥബാധം
ഉണ്ടാക്കിയശേഷം, ആ അബദ്ധത്തെ തി
രുത്തുവാൻ പുറപ്പെടുന്ന വിഗ്രാഭാസസ
മ്പ്രദായം, അവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ ഗതിയെ
വിഴപ്പിക്കുമെന്നതു് മാനുഷസൃഷ്ടിയാൽ
മാകുന്നു. അകാരമോ മുറുകാരമോ എഴുതി
ക്കൊണ്ടിട്ടു് അതിനെ സംവൃതാകാരമായി
വായിക്കേണ്ടമെന്ന് ഉപദേശിക്കുന്നതു് രാ
ജ്യത്തിലെ ശിക്ഷാനിയമപ്രകാരമുള്ള ഒരു
കുറുമായിത്തീരുകയില്ലായ്കിട്ടും; എന്നാ
ൽ അതു് വാചനയുടെ ഒരു വകഭേദംത
ന്നെയാണു്. ആ വഞ്ചനയിൽ പെട്ടുപോ
വുന്ന ഹിദ്യന്തികൾ, വേറെ സന്ദർഭങ്ങളിൽ
മുറുകാരാന്തമായോ അകാരാന്തമായോ ഉ
ച്ചരിക്കേണ്ടിയ പദങ്ങളെ സംവൃതാകാരാ
ന്തമായി വായിക്കുമ്പോൾ, വഞ്ചന ഫലി
ച്ചു എന്നു തെളി കയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്ത
രം വക്രനയങ്ങൾ കട്ടികളുടെ സ്വഭാവസം
സ്കാരത്തിനു് — സുരീലാചനത്തിനു് —
ദോഷകാരണമുവെന്നു എന്ന് നാം മനസ്സു
കൂടുന്നതല്ല. ഈ ആക്ഷേപം നിസ്സാരമാ
ണെന്നും, കട്ടികൾ സന്ദർഭം അനുസരിച്ചു്
ഉച്ചാരണ ശരിപ്പെടുത്തി വായിച്ചുകൊ
ള്ളുമെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള ദുഗ്ഗുഹങ്ങൾ
സഹിച്ചു് ശരിയായ പാഠം ഏതെന്ന് ഗ്ര
ഹിപ്പാൻ ശീലിക്കുന്നതു വഴിക്ക് സ്വഭാവ

ഗുണദാർശ്വ്യമാണുണ്ടാവുകയെന്നും എന്തി
നുകഷ്ടകാർ വാദിച്ചേക്കാം. (ഇംഗ്ലീഷ് ഭാ
ഷയിലെ അക്ഷരവ്യതിയാനത്തെ സംബ
ന്ധിച്ചു്, ഒടുവിൽ പാഞ്ഞവിധം ഒരു എ
തിർവാദം, കൈക്കൊല്ലുമ്പോൾ, ഒരു പ
ണ്ഡിതൻ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നതായി ഞാ
ൻ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടു്.) ഈ കാര്യത്തിന്നു് ഒരു
സംഗതി പ്രത്യേകം ആലോചിപ്പാനുണ്ടു്.
അയ്യംമറിഞ്ഞു് പദത്തിന്റെ രൂപം നിണ്ണു
യപ്പെടുത്തുക എന്ന മാനസികപ്രവൃത്തി,
ലോകപരിചയവും ശബ്ദാഗമനിയായവും
ഉള്ളവർക്കു് എളുപ്പമായിരിക്കും; എന്നാൽ,
ബാലികാബാലകന്മാർക്കു് ആ മാനസികക്രി
യ ദുഷ്കരം എന്നല്ല, അസാധ്യം എന്നുത
ന്നെ പറയാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ വിചാര
ങ്ങളുടെ — അർത്ഥങ്ങളുടെ — ദൃശ്യരൂപങ്ങളാ
ണല്ലോ നാം എഴുതുന്ന പദങ്ങൾ. ആ പ
ദങ്ങൾ മുഖേനയാകുന്നു, കട്ടികളെന്നല്ല,
പാപ്പയ്ക്കു വരും പാപ്പില്ലാത്തവരുമെല്ലാം,
അർത്ഥത്തിലെത്തേണ്ടതു്. അങ്ങിനെ ഒരു
ർത്ഥത്തിലെത്തുവാൻമുള്ള മാറ്റം മററാണി
ലേക്കു നടത്തുകയോ കിഴ്ന്നുമാറ്റം കാക്ക
ണമാകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ, ഉണ്ണിക്കി
ടാങ്ങലെന്നുവേണ്ടാ, എത്ര കിടാങ്ങളും 'വി
ഴച്ചുകാൽ വയ്ക്കുക' സംഭവ്യംതന്നെ. ആ
കയാൽ, ഉദ്വിഷ്ടത്തിലെത്തുവാൻ ശരിയാ
യ മാറ്റം അടയ്ക്കപ്പെടുത്തി വകതിരിച്ചു
കൊണ്ടിച്ചുകൊടുക്കുകയാണു് വിഗ്രാഭാസ
ത്തിൽ അവഗ്രഹം ചെയ്യേണ്ടതു്. ഈ ത
ത്വം, സംവൃതാകാരകൃത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല,
വണ്ണവിഗ്രാസത്തെ സംബന്ധിച്ചു എ
ല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും, പദവിന്യാസം, പദശു
ദ്ധി, മുതലായ മുറു കാര്യങ്ങളിലും ആദര
ണീയമാകുന്നു. എന്നുകൂടി ഈ അവസര
ത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

അഭിപ്രായപ്പെട്ട ഉച്ചാരണം അനുസ
രിച്ചു് ചിഹ്നപരിഷ്കാരം ചെയ്യേണ്ടതാ
ണെന്ന് സിദ്ധമെങ്കിൽ, ആ പരിഷ്കാരം
സംവൃതാകാരത്തിനും ആവശ്യകം ആകു
ന്നു എന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എ
ന്നാൽ, സ്വരങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങളിൽ

ൽ ഇങ്ങിനെയാർ പരിഷ്കാരം വിഹിതമല്ലെന്ന് പറയുന്നവരുണ്ടാവാം. കരേക്കാലം മുന്പുവരെ, മലയാളത്തിൽ എങ്കിലും കാരത്തിന്റെ കാരത്തിനും അവയുടെ ദിഗ്വർത്തരം, എ-ക എന്ന രണ്ടു ലിപികളും, ഒ, ഓ എന്ന സങ്കേതങ്ങളും മാത്രമേ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അക്കാലങ്ങളിൽ, 'ചെമ്പു', 'ചേമ്പു', ചെമ്പായിട്ടുതന്നെ നടന്നിരുന്നു; അതുപോലെ, 'കൊച്ചു', 'കോച്ചു' കൊച്ചായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും പലർ പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽതന്നെ എഴുതിവരുന്നുണ്ട്. എ-കാര-കാരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വരൂപങ്ങളെ വകതിരിച്ചു കാണിപ്പാൻ ലിപിപരിഷ്കാരം ചെയ്തതുകൊണ്ട് മന്ത്രങ്ങൾക്ക്—ദേവരക്ഷയ്ക്കായും മറ്റും വിജയകവചങ്ങളിൽ എഴുതി അടയ്ക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾക്ക്—ഫലം കറുത്തുപോവുന്നു എന്നും കൂടി ചിലർ ആക്ഷേപം പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഈ പരിഷ്കാരം പൂർണ്ണമാർ ചെയ്തതല്ല; ആധുനികന്മാരുടെ കൃതിതന്നെയാണ്. സംവൃതകാരാധിന. പൂർണ്ണമാർവിശദമാണെന്നു വാദിക്കുന്ന ആധുനികന്മാർക്കുടിയും, എങ്കാര-കാരങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കെട്ടുപുളിഞ്ചുപ്പാട് മുതലായ പരിഷ്കാരമട്ടുകളെ ഉപയോഗിപ്പാൻ മടിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പിന്നെ, എന്നാണ് മറ്റുകാരെത്തെയും അവയുകാര(സംവൃതകാര)ത്തെയും വേദതിരിച്ചു കാണിപ്പാറുള്ള ആവശ്യത്തെ ഇവർ നിരാകരിച്ചിരിക്കുന്നത്? ഇതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം ഉച്ചാരണത്തിങ്കലുള്ള ഭിന്നഭിത്തിതപം ആകുന്നു എന്നു പറയാം. തിരുവിതാംകൂർക്കാരും, കൊച്ചിക്കാരും, മലബാർക്കാരും, മേല്പാഞ്ഞ പദാന്ത്യസ്വരത്തെ കരേരിതിയിലല്ലാ ഉച്ചരിക്കുന്നത്. തിരുതെക്കുള്ളവർ, കേഴഞ്ഞമട്ടിൽ, എങ്കാരത്തിന്റെ ഉദാഹരണമാക്കി ഉച്ചരിക്കുന്നു; അതിനിപ്പുറത്തുള്ളവർ ഉങ്കാരത്തിന്റെ ഉദാഹരണവും, ചിലർ അങ്കാരത്തിന്റെ സംവൃതമായും; വടക്കേ മലയാളികൾ ഇ

കാരത്തിന്റെ സംവൃതമായും ഉച്ചരിക്കുന്നുണ്ട് നടപ്പു. ഈ ഭേദം നിമിത്തം അടയാളവിഷയത്തിലും യോജിക്കാതെ നില്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഉച്ചാരണവിശേഷങ്ങൾ എങ്ങിനെയുമാകട്ടെ: എതുച്ചാരമാണ് ശബ്ദത്തിന്റെ രൂപപ്രകാരം ശരിയായിട്ടുള്ളത്? കെട്ടു, തേയ്, വാക്ക്—ഇത്യാദി പദങ്ങൾ സംവൃതസ്വരമായാ! അവസാനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ചില പ്രത്യയങ്ങളുടെ യോഗത്തിൽ—കെട്ടുകൾ, തേയ്കൾ, വാക്കുകൾ, എന്നിങ്ങനെ മറ്റുകാരാണെന്നു മാത്രമല്ല കൊണ്ടു, അവയിലെ അന്ത്യസ്വരം ഉങ്കാരത്തിന്റെ വകഭേദമെന്നു തെളിയുന്നു. ആസ്ഥിതിക്ക്, ഉങ്കാരാധിനാത്തവിശേഷിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നുണ്ട് യുക്തമാണെന്നും സഭാമാവുന്നു. അതിനാലാണ് 'കേരളവാണിനി'യ്ക്ക് കന്യാ ഉങ്കാരോപരി ചന്ദ്രക്കല എന്ന സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ചന്ദ്രക്കല, അല്ലെങ്കിൽ മീത്തൽ എന്നാണ്? പ്രത്യേകമായ വണ്ണത്തിന്റെ അടയാളമാണോ? അങ്ങിനെയല്ലെന്നും, സ്വരത്തിന്റെ ഉദാഹരണവിശദീകരണമാത്രമേ അതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നും ആകുന്നു ഉങ്കാരാധിന ചന്ദ്രക്കലയുപയോഗിക്കുന്നവരുടെ സങ്കല്പം. ഉങ്കാരത്തിന്റെ മീതെ കുറിക്കുമ്പോൾ, ഉങ്കാരത്തിന്റെ ഉദാഹരണമാണെന്നു കാണിക്കുക; അങ്കാരത്തിന്റെ മീതെ കുറിക്കുമ്പോൾ, അങ്കാരത്തിന്റെ ഉദാഹരണമാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുക, എന്നേ വിശേഷമുള്ളൂ. എന്നുമാത്രമല്ല, കേവല വ്യഞ്ജനങ്ങളെ കാണിക്കേണ്ടതിന്നു മറ്റും അകാരംപേര് വ്യഞ്ജനലിപികളുടെ മീതെ ചന്ദ്രക്കലയിടുന്ന സമ്പ്രദായം സാധാരണയുമാണല്ലോ. എന്നാൽ, ചന്ദ്രക്കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യം മേൽപറഞ്ഞതല്ല, സംവൃതകാരത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ്, എന്നു അഭിപ്രായത്തോടു കൂടിയാകുന്നു മറ്റുള്ളവർ അങ്കാരോപരി മീതെ ലിടുന്നത്. അവർ കേവലവ്യഞ്ജനത്തെ സ്വരവ്യതിരിക്തമാക്കിക്കാണിപ്പാനും, സം

വൃതോക്താക്കളെ സൂചിപ്പിക്കാനും ഒരേ അടയാളമുപയോഗിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ടെന്ന് അറിയാത്തപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അതെങ്ങിനെയുമിരിക്കട്ടെ. ചന്ദ്രക്കലയുടെ ഉദ്ദേശ കേവലം സ്വപ്നസംവരണമായാലും ശരി, സംവൃതോക്താർഹണമായാലും ശരി, ഈ സ്വപ്നശേഷത്തെ വകതിരിച്ചു കാണിപ്പാനുള്ള ശ്രമം, മലയാളത്തിന്റെ പൂർവ്വസ്വഭാവം കൈവിടാൻ വൈമനസ്യമുള്ള ചെമ്പാരിലുംകടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സന്തോഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്ക്, കോഴിക്കോട്ട് മുതലായ റാടക്കർ നഗരങ്ങളിലെ വർത്തമാനപത്രങ്ങളിലും, പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, പാഠപുസ്തകങ്ങളിലും മറ്റും

ലക്ഷ്യങ്ങൾ കണ്ടുണ്ടു്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മുമ്പു പകർത്തു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അമൃതകുടാരോ, പത്രപ്രവത്തകന്മാരോ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരോ ഇങ്ങിനെ ഒരു പരിഷ്കാരം ആവശ്യകമെന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, മിത്തൽ ഉപയോഗിച്ചും, ഉപയോഗിച്ചും തെയും, നാനാവിധിയിൽ എഴുതുകയും അമൃതകുടാരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പ്രമാണസ്ഥിരതയില്ലാത്തവയെന്നു എന്ന് വ്യസനിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെ ഇവിടെ വിശദീകരിക്കുന്നതുവിചിതമല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനാൽ. ഇനി മറ്റു വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വിചിന്തനം ചെയ്യാം.

(തുടരും)

കേ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള.

കേരളവും ദേശനാമങ്ങളും

(തുടർച്ച)

(കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.)

മലയാളരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരമാതമവിവരണങ്ങളിൽ കൊച്ചിയെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും പാഞ്ഞുകാണു നില്ക്ക. മദ്ധ്യകാലത്തെ ലിക്ടർ ബാരികളിൽ നിന്നു കൊണ്ടി (Nicolo conti ക്രി. അ. 1440) യാണ് ആദ്യമായി ഇദ്ദേഹിനെ 'കൊച്ചി' (7) എന്ന പേരോടുകൂടി പറയുന്നത്. ഇതു കൊച്ചി അഥവാ തുറന്ന് ഒരു ആദുകൊല്ലം കുഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ്. പോർട്ടുഗീസുകാർ ഇൻഡ്യയിൽ എത്തിയ കാലത്തിനടുത്താണ് കൊച്ചി തുറമുഖത്തിനു പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചത്. അതിൽപിന്നെ കൊച്ചി മലയാളതുറമുഖങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മുഖ്യമായ ഒന്നായി. ബാർബോസയും

(Barbosa) രാമേഷ്വരിയെ സമ്മതിച്ചോഡി. റെഗി Sommario den Regni Ramusio) എന്നതിന്റെ ഗുഹഗ്രന്ഥകർത്താവും ഡി ബാർബോസും (D'barros) ഈ തുറമുഖത്തിന്റെ പേർ 'കൊച്ചിൻ' എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ലിസ്ബൺ പട്ടണത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ബാർബോസയുടെയും കാണ്ടിയുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'കൊച്ചിൻ', 'കോസി'; 'കൊച്ചിൻ', എന്നിങ്ങിനെ പല പദങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. ഗട്ട് ബർലെസ്സിൻജർ (Guts 'ch in of Spinger) എന്ന ഗ്രന്ഥകാരനും ഈ പേരുകൾ രണ്ടെന്താണ് പറയുന്നത്. ജി. ബാൽബി (G. Balbi) 'കൊച്ചി' എന്നു

7. Majar's India in the 15th. century.

ശരിയായി പറയുന്നുണ്ട്. (8) ക്രിസ്താബ്ദം 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ ഉണ്ടായ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പയോളിനോപ്പാളിയം (Fr. Piolino) ഈ നഗരത്തിന്നു 'കൊച്ചി' എന്നു പേരുണ്ടായത് അതിന്നു ടുഞ്ച് ഭഴക്കുന്ന ചെറിയ നദി കാരണമാണെന്നു പറയുന്നു. (കൊച്ചി ഒരു സംസ്കൃതത്തിൽ പറയുന്ന പേർ ബാലാപുരി എന്നാണ്) പുരാതനദിക്കു സഞ്ചാരികൾ കൊച്ചിയെപ്പറ്റി മൗനമായിരിക്കുന്നതും ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞെടുത്തോളം നഗരമായി ക്രി. അ. 1440-ൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ ഉണ്ടായ നഗരത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകാണുന്നതും റോക്കുവോൾ ടാൾമിയുടേയും 'പെരിപ്ലസ് റെറയ്' (The Pereplus) കാലത്തിന്നുശേഷമായിരിക്കാം ഈ പ്രദേശമുണ്ടായത് എന്നുള്ള ഉപഹത്തിന്നു് ആസ്പദമുണ്ടെന്നു വരുന്നു. അഴി തുറന്നു് ഒരു ആറുതൊല്ലത്തിന്നുശേഷമെ കൊച്ചിയെപ്പറ്റി നഗരമായി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുള്ളു എന്നതു് ഒരു സാരമായ സംഗതിയാണു്. ഇക്കാലത്തിന്നുള്ളിൽ ആ തുറമുഖത്തിന്നു പ്രാധാന്യമുണ്ടാക്കുവാൻ ധാരാളം സമയമുണ്ടായി.

തമിഴുപരിത്രസാഹിത്യങ്ങളിൽ പൂരാതനകാലത്തു കന്യാകുമാരിയ്ക്കു തെക്കോട്ടു ഭൂമി നീണ്ടുകിടന്നിരുന്നതായി 1800 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു തെക്കുള്ളവർക്കു കാണുണ്ടായിരുന്നു എന്നും കന്യാകുമാരിയ്ക്കു തെക്കു് 'കുമരിക്കോട്ട്' എന്ന ഒരു പട്ടണവും 'പത്തളി' എന്നു പേരായ ഒരു നദി ഭഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതായ ഒരു വിസ്തീർണ്ണപ്രദേശവും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഒരിക്കൽ സമുദ്രം അതിയായി കോപിച്ചതോടുകൂടി 'കുമരിക്കോട്ട്' എന്ന മലയും 'പത്തളി' നദി ഭഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രദേശവും ഇപ്പോഴെയായി.

ഇതിന്നടുത്ത പ്രദേശത്തു സമുദ്രത്തിന്റെ ആകൃതിയെക്കുറിച്ചു ഭൂമി മുതിർപ്പായ

തായി പിന്നെയും കാണുന്നുണ്ട്. സിദ്ധാൻ ദീപിചെൻ തെക്കുപടിഞ്ഞാറുക്കരയിൽ ക്രിസ്താബ്ദത്തിന്നു ഇരുനൂറുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി എന്നു് ആ ദീപിചെൻപ്പാരി ബൌദ്ധമതക്കാർ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള വിവരങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. (9) 11 നാഴിക നീളമുള്ള രാമേശ്വരമെന്ന ദീപു് ഇന്ത്യഭൂഖണ്ഡത്തിൽനിന്നു രണ്ടുനാഴിക മാത്രമെ വിട്ടുകിടക്കുന്നുള്ളു. മൂന്നാലു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഇവ രണ്ടിനെയും കൂട്ടിച്ചുട്ടിക്കുന്നതായി ഒരു കർക്കശ് ചിത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സമുദ്രം ആകുമിച്ഛു് ആ ചിത്രത്തെ കടച്ചുകളഞ്ഞു എന്നു പറയുന്നു. (10) ഇത് എ. ടി. ദേശം ശരിയായിരിക്കാമെന്നുള്ളതു് ഇന്ത്യക്കാര്യരുടെ തെക്കെ അറ്റത്തുള്ള (Point Raman) രാമൻ എന്ന മുനമ്പിന്റെ പെട്ടെന്നു കുത്തലായുള്ള നില കണിയിക്കുന്നുണ്ടു്. അവിടെയുള്ള കല്ലുകൾക്കു് ഭൂപ്രകൃതശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള സ്വഭാവത്തെ രാമേശ്വരംവരെ വിട്ടുവിട്ടുകിടക്കുന്ന വലിയ കരിങ്കല്ല്കല്ലും കാരണവുമാണു്. രാമേശ്വരം ക്ഷേത്രത്തിലെ റിക്കാർട്ടുകൾ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യം വരെക്കൂടി രാമേശ്വരം ദീപം ഇന്ത്യഭൂഖണ്ഡവും ഒരു വീതികുറഞ്ഞ ചിരമുലം കൂട്ടിത്തൊട്ടു കിടന്നിരുന്നു എന്നും ചില പ്രത്യേക വിശേഷ ഉത്സവദിവസങ്ങളിൽ രാമേശ്വരത്തു നിന്നു സ്വാമിയെ ഇക്കരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു് എഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ടു വരാറുണ്ടെന്നും ആ ക്ഷേത്ര റിക്കാർട്ടുകളാൽ നമുക്കു് അറിയാം. (11) ആ ധ:സ്സബ്രിഡ്ജ് (Adam's Bridge) എന്ന മൺതിട്ട രാമേശ്വരത്തെ

9. The Madras Revoew, P. 225 etaseq.

10. ഇതുണ്ടായി അഞ്ചു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു ശേഷം South Indian Railway കമ്പനിക്കാർ ഇവിടെ ഒരു തീവണ്ടിപ്പാലം പണിചെയ്തു രണ്ടു കരകളെയും കൂട്ടി തൊടിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

11. The Gazetteer of Southern India, P. 385.

യും സിലോണയും തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ വാനരസൈന്യങ്ങളാൽ സേതുബന്ധനം ചെയ്യപ്പെട്ടതായി പറയുന്നത് ഇവിടെ ആയിരിക്കാം.

ശ്രീപരശുരാമമഹാഷിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലെ ചുറ്റുമുള്ള ഏതിഹ്യപരിവേഷത്തെ നീക്കിനോക്കുന്നതായാൽ ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്ക് ആദ്യമായി വന്നു കടിയേറിയ ആർയ്യാന്മാരുടെ നേതാവ് അദ്ദേഹമായിരുന്നു എന്നു കാണാം. കേരളത്തിലെ സമുദ്രതീരനിന്നു വീണ്ടെടുക്കുന്നതിൽ പ്രയോജിച്ചതായി പറയുന്ന അമാനുഷകുതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യതപത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും എന്നു തന്നെ ചില പണ്ഡിതന്മാർക്കു സംശയമുണ്ട്. അദ്ദേഹം മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ ഒരു അവതാരമെന്നാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം എന്നായിരുന്നു എന്നു ഏകദേശംപോലും നിർണ്ണയിക്കുവാൻ തരമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് വാശിയായ ശ്രീരാമനും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ കലഹമുണ്ടായി എന്നും രാമായണത്തിൽ പറയുന്നതും പരശുരാമൻ ക്ഷത്രിയവംശത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ വന്നു എന്നു പറയുന്നതും മറ്റും അവസാദങ്ങളായ വെറും കെട്ടുകഥകളാണെന്നു ടിസ്റ്റർ ടാൻസെയിൽസ് വിലർ (Mr. Tabers Wheeler) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (12)

എന്നാൽ രമേശത്തന്റെ അഭിപ്രായം പരശുരാമനെ സംബന്ധിച്ചുള്ളകഥയിൽ ചില ചരിത്ര വസ്തുതകൾ അന്തർലീനമായി കിടക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണ്. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. 'പരശുരാമൻ ക്ഷത്രിയവംശത്തെ 21-പ്രാവശ്യം നശിച്ചു. ഒടുവിൽ രാമായണത്തിലെ വിഷ്ണുപുരുഷനായ ക്ഷത്രിയ രാമനാൽ പരാജിതനായി.

പുരോഹിതനായ ബ്രാഹ്മണനും യോഗ്യനും ക്ഷായ ക്ഷത്രിയനും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലത്തേയും കലഹത്തേയും ഈകഥ മുണ്ടികാണിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. ഈമത്സരം കാവ്യരൂപേണ ഉപനിഷത്തുകകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പരശുരാമൻ വൈദിക കാലത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായ ഒരു ദേവമാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലാവധി പരമാനമെന്നു കല്പിച്ചുകൂടാ. 'മഹാഭാരതം അനുശാസന പാഠം 62-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ജമദഗ്നി എന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ പുത്രനായ പരശുരാമൻ ക്ഷത്രിയനാണെന്നും ഉണ്ടാകുവാൻ സഹഗതി എന്നാണെന്നു യുധിഷ്ഠിരൻ ചോദിക്കുന്നു. ജഗദഗ്നിയിൽ ജമദഗ്നിയുടെ പേരു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പരശുരാമന്റെ പേര് അതിലൊരിടത്തും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല എന്നുള്ളത് കുറസാമാന്യ സംഗതിയുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് നമുക്കിനമായി നിമ്നിച്ചതായിരിക്കണം. പരശുരാമനും ക്ഷത്രിയനും തമ്മിൽ ഉണ്ടായി എന്നുപറയുന്ന യുദ്ധങ്ങൾ മഹാകാവ്യകാലത്തു (ക്രി.മു. 400-1000) ജാതിഭേദം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടി കണ്ടുവരാൻ ധീരനായ പുരോഹിതനായ ഗുപ്തനായ രാജാക്കന്മാരും തന്മൂലമായിട്ടുള്ള ശത്രുതയെ മൂലമാക്കിവെച്ചു പറയുന്നവരായിരിക്കണം.' (13)

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാലഗണന പ്രകാരം പ്രളയത്തിനുശേഷം ഒരായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ആയിരിക്കാം പരശുരാമന്റെ കാലഘട്ടം എന്ന് റെവറണ്ട് വില്ല്യം ടെയിലർ (Rev. William Taylor) ഊഹിക്കുന്നു. തന്നാൽ മറൊരിടത്തു (14) പ്രതി

12. History of India, Vol. II. P. 67.

13. Ancient India, Vol. I. PP. 212-153.
Hunter's Indian Empire, P. 104.
14. Translation of Historical Manuscripts, Vol. I. P. 153.

വാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗണിതശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ ശരിയാണെങ്കിൽ പ്രയുജ്ഞിതശാസ്ത്രം 500 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു ഒരായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കകത്തു ഉത്തരംഗം ഗോളത്തിൽനിന്നു ജലസമൃദ്ധത്തിന്റെ ഒരു വലിയ പിൻവാങ്ങൽ ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ സംഗതിയുണ്ടു്. ചോഴമണ്ഡലക്കരയെക്കാൾ മലയാളക്കര അധികം താന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അക്കാലത്തു തന്നെ ഇവിടെനിന്നും ഒരു വലിയ പിൻവാങ്ങൽ ഉണ്ടാവണ്ടതാണു്. (15)

കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ പ്രതിവാദിക്കുന്ന മലയാള ഭാഷയിലുള്ള കേരളംല്ലത്തി പ്രകാരം 'കേരളത്തിന്നു് 'കർമ്മഭൂമി' എന്നർത്ഥം വേണ്ടു്. അവിടെയുള്ള വർഷമേക്കുമാറ്റം കർമ്മം മാത്രമാണു്. മലയാളഭൂമി സ്വതന്ത്ര പരിശുദ്ധഭൂമിയല്ല. അവിടെയുള്ള വർഷം കർമ്മങ്ങളെ കൊണ്ടു് മേക്കും നേടേണ്ടതാണു്. മലയാളത്തിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നവർ വരും ജന്മത്തിൽ കഴുകുളായി ജനിക്കുന്നു എന്നും ഈ അപകടത്തിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഉള്ള ഏകമാറ്റം സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുക മാത്രമാണെന്നും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ ഭൂമിയെ പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണക്കു് ദാനം കൊടുത്തപ്പോൾ കേരളനിവാസികളുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കു് ചേണ്ടതായി തന്നാൽ ഏല്പിക്കത്തക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളെ ശരിയായും സത്യമായും നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു ശ്രീപരശുരാമമഹാർഷി കേരള ബ്രാഹ്മണരോടു നിഷ്കർഷയായി ആജ്ഞാപിച്ചു. ബ്രാഹ്മണർ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സൽക്കർമ്മങ്ങളുടെ ഗുണഫലം മറ്റുള്ളവർക്കു് സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കേരളത്തിൽ ഉള്ള മറ്റു വർഗ്ഗക്കാരുടെ സൽഗതി ബ്രാഹ്മണക്കു് വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളുടെ ശരിയായ അനുഷ്ഠാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ഭൂമി മുഴുവൻ ബ്രാഹ്മണക്കു് ദാനം ചെയ്തതു ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കും വൈദികക

ർമ്മങ്ങളെ ശരിയായി ചെയ്തു വരുന്നതിന്നുമാണെന്നു കേരളോല്പത്തി തികച്ചും പറയുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ വിശ്വസ്ഥനിലയിലുണ്ടായ ഭൂമിസ്വീകാരം ഒരു വിശിഷ്ടകൃത്യമാണു്. (16) മൂലസ്ഥാപനയെ കൃത്യമായി അനുസരിച്ചു നടക്കത്തക്ക പക്ഷം അതിന്റെ ഗുണാനുഭവികൾക്കു് മൂലനിശ്ചയത്തെ നിർവ്വേദനമെന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കുവാൻ നിമമപ്രകാരം അവകാശമുണ്ടു്. ഭൂമിയിന്നേൽ മറ്റൊരുവന്റെ തേച്ചുകൂടാതെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യജനകവകാശം തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നുള്ള മലയാളബ്രാഹ്മണരുകൾക്കു് വാദം വേർക്കുന്ന നേരംപോലും നിലനിൽക്കത്തക്കതല്ല.

പരശുരാമക്ഷേത്രത്തിന്റെ വിസ്തൃതിയെയും അതിന്തികളേയും പററി. ഒരൊ പുരാണത്തിൽ ഒരോ വിധം പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

'സ്തോനപുരാണ'ത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട 'സഹ്യോദ്രിവണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരേഭം 1-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവിധം കാണുന്നു.

'പൈതരണ്യാദക്ഷിണേതു
സുബ്രഹ്മണ്യതപമാത്തരേ
സഹ്യോത്സാഗരപർവ്വതം
ശുദ്ധാകരം പ്രവസ്ഥിതം
ശതയോജനമധരം
വിസ്താരം ത്രിവിധോജനം'

ഈ ഭൂമി പൈതരണി (കലിംഗത്തിൽ) നദിക്കു തെക്കു് സുബ്രഹ്മണ്യത്തിന്നു വടക്കു് സഹ്യപർവ്വതം മുതൽ കടൽവരെ ഒരു മറ്റത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ 100 യോജന നീളത്തിലും 3 യോജന വീതിയിലും കിടക്കുന്നു.

ടി 'സഹ്യോദ്രിവണ്ഡ'ത്തിന്റെ ഉത്തരേഭം 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പരശുരാമൻ സമുദ്രനിഷ്ഠാസനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഭൂമി

യിൽ സപ്തകാക്കുന്നങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നു. അതാവിതു (1) കേരളം (2) തൃശ്ശൂർ (3) സെലാജം (4) കൊക്കണം (5) കോമടം (6) കണ്ണാടം (7) ബർബറം ഈ ഭൂമിയുടെ ആകെ വിസ്തീർണ്ണം 100 യോജന നീളവും 5 യോജന വീതിയും ആകുന്നു.

ടി. 7-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ അതിന്റെ അതിർത്തിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

‘സമുപപ്തതമാരഭ്യയോജനക്രിതയംവധികന്യാകുമാരിയെ ചകരനാ സികാത്രംബകഃ (പരം.’

സമുപപ്തം തുടങ്ങി 3 യോജന വീതിയിൽ കന്യാകുമാരി മുതൽ നാസികാത്രംബകം വരെയാകുന്നു അതിന്റെ കിടപ്പ്. അത് ആറു യോജന നീളമുള്ളതും മുൻപാഞ്ഞ ഏഴ് ഭാഗങ്ങളോടുകൂടിയതും ആകുന്നു.

‘കേരളമാമാത്മ്യം’ (ഭൂഗാളപുരാണം) നാൾഗതം) 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ശ്രീ

പരശുരാമൻ വരുന്നനോടു താമസിക്കുവാൻ സ്ഥലം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ‘പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ പരശുവിനെ ഇടത്തുകൈകൊണ്ടിറങ്ങാത്തതു ചെന്നു ചീഴുന്നോടത്തോളം ഭൂമിയെ പരിചാലിച്ചു കൊള്ളുകേവേണ്ട’ എന്നു പറഞ്ഞു എന്നും ആ ഭൂമിക്കു ദശഃശാജനവിസ്തീർണ്ണവും ശത യോജനദൈർഘ്യവും ഉണ്ടു് എന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

‘മലയാദിമാഹാത്മ്യം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈമലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയെ കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മലയക്രോധഭൂമേസ്തുസിമാതപനചിനിശ്ചിതാ-
(താ-
വയസിന്ത്യത്തരസ്യാനുദക്ഷിണേതുകമാ-
(രികാ
പുഷ്പസിമാതുഗിരിരംബലയഃപശ്ചിമേംബ-
(ധിര.

വടക്കു കാഞ്ഞിരോടുപുഴയും തെക്കു കന്യാകുമാരിയും കിഴക്കു മലയപർവ്വതവും പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രവും. (തുടരും)

വിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധമായ ചില വിമർശനങ്ങൾ.

(തുടർച്ച)

II

അതീതിയിൽതന്നെ ജർമ്മനിയിലെ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസവും ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ നിൽക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറയുന്നത് സാധാരണയായി സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തെയാണ്. സർവ്വകലാശാലകളുടെ വസ്തുപരമായ ഉദ്ദേശ്യം പ്രധാനമായിട്ടു രണ്ടാണ്. 1. ലൗകിക പ്രാപാരങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട ഉൽകൃഷ്ടകൃത്യങ്ങളുടെ നിവൃത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉതകുന്നതായ കർത്തവ്യമാണ്. 2. ലൗകികപ്രാപാരവി

ഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ഹൃദയമായ അറിവിനെ ഉല്പാദിക്കുന്ന വിധമുള്ള പരിശോധനകളും പരീക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തുന്നതിന്നു് കാരോരുത്തർക്കു ത്രാണിയെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക.

ഈ രണ്ടു ഉദ്ദേശങ്ങളെയും സാധിക്കുന്ന സ്ഥാപനത്തെ മാത്രമേ സർവ്വകലാശാലയായി ഗണിക്കാൻ തരമുള്ളൂ. ഇത്തരമുള്ള സർവ്വകലാശാലകൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ, വിദേശങ്ങളിൽ ജർമ്മനിയിൽ കാണുന്നു.

[illegible]

യിലുണ്ടാകും ഏതെങ്കിലും സംശയമില്ല.

പാശ്ചാത്യരും ജൂണ്ടിലെ സൂപ്പർ
ശാലകളിൽ ഏതുപ്രകാരമാണ് ശാസ്ത്രീയ
പരീക്ഷണങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതെ
ന്നു നമുക്കു നോക്കാം. ഈ വിഷയത്തിൽ
ജർമ്മൻ സൂപ്പർശാലകളാണ് പ്രഥമ
സ്ഥാനത്തെ അർജിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു
അവയെപ്പറ്റിത്തന്നെ നമുക്കു ആലോ
ചിക്കാം.

ജമ്മിനിയിൽ സെക്കണ്ടറി പരീക്ഷ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവർ മാത്രമേ സപ്തകലാശാലകളിൽ പ്രവേശനം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. അവിടത്തെ Secondary School വിദ്യാഭ്യാസം വളരെ ഉയർന്ന തരത്തിലുള്ളതാണെന്നു ഇതിനു മുൻപുതന്നെ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽകൂടി കടന്നുപോകുന്ന ഭേദവണ്ണം ഏറ്റവും ഉയർന്നു തുറന്നു താളങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയും ഉപരിയായ തീരിയിലുള്ള ഒരു സാമന്ത്രിവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. തന്നിമിത്തം ഒരു ജമ്മൻവിദ്യാർത്ഥി തന്റെ സപ്തകലാശാലാജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടം മുതൽക്കുതന്നെ കാരോകലാവിദ്യകളെ സംബന്ധിച്ച പ്രത്യേകപഠനം ആരംഭിക്കുന്നു. സപ്തകലാശാലകൾ വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുള്ള ആസ്ഥാനങ്ങളാണ്. അതിനു മുമ്പിൽ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം മാത്രം ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ ചില ബ്രിട്ടീഷ് സപ്തകലാശാലകളിൽ, ഉദാഹരണമായിട്ടു എഡിൻബറോ സപ്തകലാശാലയിൽ, സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുംകൂടി ചില സൗകര്യങ്ങളുണ്ട്. അവിടത്തെ പ്രസ്ഥാനികവിദ്യാഭ്യാസനിബന്ധനകൾ അത്രതന്നെ പരിപൂർത്തിയിൽ വന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകതൊഴിവിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു സപ്തകലാശാലയിൽനിന്നുതന്നെ അതിലേയ്ക്കു ആവശ്യമുള്ള സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം പൂർണ്ണമാക്കേണ്ടിവരുന്ന. ഇങ്ങനെയുള്ള സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് എഡിൻബറോ സപ്തകലാശാലയിൽ എം. എ. ഡിഗ്രി സ്ഥാപിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കിടന്നത്. സാധാരണയായി മിക്ക ചിത്രാർത്ഥികളും ഈ ഡിഗ്രി ആദ്യമായി സമ്പാദിക്കുകയും അതിനുശേഷം ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകപഠനം സാധിച്ച അതിൽ ഒരു പ്രത്യേകഡിഗ്രിയും കൂടി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തവരാണ്. എഡിൻബറോയിലെ എം. എ. ഡിഗ്രിയെപ്പറ്റി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ചിലർക്കു പറ്റാത്തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷെ ഒരു സംഗതി നോക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അതിനെ പരമിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിലും മറ്റൊരു സംഗതിയിൽ അതിനെ അതിലധികം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുമാണ്. എം. എ. ഡിഗ്രി, ബി. എ. ഡിഗ്രി സിദ്ധിച്ചതിന്റെ ശേഷം സിദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് നമ്മിൽ മിക്കപേരെയും ധാരണ. എഡിൻബറോയിൽ ബി. എ. ഡിഗ്രിയെ ഇല്ലാ. അവിടെത്തെ സർവ്വകലാശാലയിൽ നന്നം ഒന്നാമതായി നൽകുന്ന ഡിഗ്രി എം. എ. എന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ കൗമാരദശയിൽ എല്ലാസർവ്വകലാശാലകളിലും ബി. എ. യും, എം. എ. യും ഡിഗ്രിചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ക്രമേണ. ഇതിൽ അനേകർ ഭേദഗതികൾ വന്നുകൂടി. ജർമ്മനിയിൽ ബി. എ. യും, ഫി. ഡി. യും വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. പി. എച്ച്. ഡി. എന്നൊരു ഡിഗ്രിയെ പുത്തനായി സൃഷ്ടിച്ചു. എഡിൻബറോയിൽ ബി. എ. വേണ്ടെന്നു വെച്ചു. കാസ്റ്റ്ലോസ്കോ കേ. ബ്രസ്ജിലും ബി. എ. യും ഫി. ഡി. യും കൂടാതെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുതുതായി ലണ്ടൻ സർവ്വകലാശാല ഏറ്റെടുത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ബി. എ. യും ഫി. ഡി. യും ഏറ്റെടുത്തി. അവിടെ പിൻതുടന്നു നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിലും ഈ രണ്ടു ഡിഗ്രികളും സ്ഥാപിച്ചു. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളെയും അവടത്തെ ഡിഗ്രികളേയും പാഠി മാത്രം നമുക്കു അറിയുത്തുകൊണ്ട് ബി. എ. പാസ്സാകാതെ ചിലപ്പോൾ മെറാറിക്കുവേണ്ട കൂടി ജയിക്കാതെ എം. എ. ഡിഗ്രി ഏടുകാൻ സിദ്ധിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു നമുക്കു അറിയു

പ്പെടാതിരിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. എന്നായാലും എഡിൻബറോ എം. എ. യുള്ള ഒരു പ്രധാനഗുണം പല വിഷയങ്ങളിൽ ഒരു വിധമായ പൊതുജ്ഞാനമുണ്ടായതിനു മേലേ ആ ഡിഗ്രി ലഭിക്കുവാനുള്ളതാണ്. അതിലേയ്ക്ക് ഒരു വിഷയത്തിലും തികവായിട്ടുള്ള അറിവാവശ്യപ്പെട്ടു നില്ക്കും. ഒരു ദോഷമായിട്ടു പറയാനുള്ളതു ഇതാണു മാത്രമേയുള്ളൂ. പക്ഷെ ഉയർന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പരമം എം. എ. ഡിഗ്രി മാത്രം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല, പേറെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പരീക്ഷയുള്ളതിനെ ഒരു ആശയമായ പ്രാരംഭമായിട്ടു മാത്രമേ കരുതിവേണമുള്ളൂ. എം. എ. ഡിഗ്രി മാത്രം സമ്പാദിച്ചവരുടെ നടന്നിൽ ഉദ്യോഗം കിട്ടാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. എഡിൻബറോയിലെ സാധാരണ ഫി. ഡി. യെ മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിലെ സാധാരണ ബി. എ.-യോടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്.

നമ്മുടെ സെക്കണ്ടറി പാഠശാലകളിലെ പഠനരീതി പൊതുവെ ദ്രാഢാസത്തിനാവശ്യമുള്ളതോതിൽ എത്തിട്ടില്ല, ഈ ഇടക്കാലത്തെങ്ങും എത്രയുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഇവിടുത്തെ ബി.- എ.- പരീക്ഷയുള്ള പഠനം സെക്കണ്ടറി പാഠശാലകളിലേതിനെ തുടർന്നു പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനതകുന്നതായിരിക്കണം. ഇപ്രകാരമാണു് എഡിൻബറോയിലെ എം. എ.- Course നടത്തിവരുന്നതു് നമ്മുടെ ബി.- എ. Course ഈ ഉപദ്യക്ഷത്തെ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിനു നേരെ ചാലിക്കുമായിട്ടുണ്ടു് ഇവിടുത്തെ Ovege Course ന്റെ ആരംഭം മുതൽ നാം പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലെത്തുണു് കടക്കുന്നതു്. സർവ്വകലാശാലകൾ ഉരുവിച്ചു കാലത്തു എഫ്.- ഏക്കും ബി.-എ.-ക്കും ഈ മാണി പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസം തീർക്കേണ്ടതായിരുന്നു. കൂറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബി. എ.-ക്കു അതിനെ ഉൾപ്പെടുത്തി. ഇപ്പോൾ എഫ്.-എ.

തായിരുന്നാൽ അയാളെ ഒരു Lecturer ആയിട്ട് നിയമിക്കും. ഉരിലേയ്ക്കു അയാൾക്കു സ്ഥലപ്പുറമ്പുളവും കാണും. ഒരു ദിവസത്തിൽ ഒരു മണിക്കൂറിലധികം പ്രസംഗം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ശേഷമുള്ള സമയമൊക്കെ വീണ്ടും അയാൾ പ്രസ്തുതപരിശ്രമങ്ങളിൽ തന്നെ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കും. ഇങ്ങനെ കുറെ സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു തന്റെ വിഷയത്തിൽ ധാരാളം പരീക്ഷകൾ നടത്തി പോണ്ടലിയം പരിശ്രമിച്ച ഒരു വിധം കീത്തി സമ്പാദിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അയാളെ ഒരു Assistend Profsor ആക്കും. വീണ്ടും കൂടുതൽ കീത്തി സമ്പാദിച്ചു തന്റെ വിഷയത്തിൽ ആചാര്യൻ അല്ലെങ്കിൽ പ്രമാണികൻ ആയി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതായിരുന്നാൽ അയാൾക്കു ഒരു പരിപൂർണ്ണപണ്ഡിതൻ

ആകാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കും. എത്ര വർഷം സുപരിശോധനകൾ നടത്തി എത്രത്തോളം ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടാണ് അവിടെ ഒരാൾക്കു ഒരു Professor ആകാൻ കഴിയുന്നത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഇതു എത്രയോ എടുപ്പത്തിൽ കഴിയുന്നു. അവിടെ അദ്ധ്യാപകൻ ആയിക്കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ അദ്ദേഹം സാധിച്ചു ഇനി ഒന്നും വേണ്ട, സ്വസ്ഥമായി കുട്ടികളേയും പഠിപ്പിച്ചു കാലം കഴിച്ചുട്ടാം എന്ന് അവർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ, അതില്ല. പ്രൊഫസർക്ക് ആഴ്ചയിൽ 5-6 മണിക്കൂറു പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ജോലി കാണും. ശേഷമുള്ള സമയമൊക്കെ അദ്ദേഹം തന്റെ പഴയ പരിശ്രമത്തിലാണ് ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നത്.

(തുടരും)

(ഡോക്ടർ, എൻ. കത്തൻപിള്ള എം. എ. ബി. എസ്.സി. വി. എച്ച്.സി.)

സന്തതം എന്ന മഹാന്റെ

ജീവചരിത്രവും, ഉപദേശങ്ങളും, മതവിശ്വാസവും.

(തുടർച്ച)

ക്രി. അ. 1688-മാണ്ടിൽ 450 വീടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ഈ ഗ്രാമങ്ങളിൽ 1818 മുതൽ 1830 വരെയുള്ള കാലത്തു് 150 വീടുകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ജനങ്ങളെല്ലാം ദാരിദ്ര്യത്തിൽ മുങ്ങിയിരുന്നു. അവരുടെ ഉദാഹരണകൊണ്ടു വയലുകളിൽ വെല്ലാം പല്ലു നീന്തുകയും വീടുകൾ കറുക്കുന്നാൽ മാറ്റം വാസസ്ഥാനമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഉന്മൂലിന്റെ ജീവനായ ലക്ഷം പാ നേല്പായിക്കുന്നതു 25,000 പാ നെല്ല് വേണ്ടു ചുരുങ്ങി വന്നു. ഉന്മൂലും കുടുംബക്കാരും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിലകപ്പെട്ടുവശായി.

തന്റെ സംബന്ധിയുടെ കഷ്ടാവസ്ഥയെപ്പറ്റി കൃഷ്ണപ്രഭുവിന്നു വളരെ സ

മധാനക്കേടുണ്ടായി ജനങ്ങളെ പരിശ്രമശീലനാക്കിക്കിത്തിത്ത അവരുടെ തോന്നി വാസാത്ത കരുക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. അദ്ദേഹം ഒന്നു പോലെ പലപ്രാവശ്യവും തന്നെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ പ്രാപ്തിയുള്ളവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഈ ഗ്രാമങ്ങളെ പുനഃസ്ഥിതിയിലാക്കാനു വേണ്ടി അനേകാധിരം പണം അവർ വക്കുൽ കൊടുത്തു് അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. അയച്ചിരുന്ന എങ്കിലും അവരിൽ ചിലർ കള്ളസ്സത്രക്കാരായ ഈ ഗ്രാമക്കാരുടെ വലയിലകപ്പെടുകയും മറ്റു ചിലർ തങ്ങളുടെ അധികാരത്തെ ദുരുപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അവരുടെ യത്നങ്ങളെല്ലാം നിഷ്പ്രയോജനമായുള്ളു. അവരിൽ ചിലർക്കു

തക്കതായ ശിക്ഷ കിട്ടുകയും മറുജലവർ പ്രഭുവിനെ ഭയപ്പെട്ട ഭേദാന്തരം വേറു കയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ പ്രഭുവിന്നു തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിലാരെയും ഈ ദിഷ്ടാമായ ജോലിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല.

തന്റെ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം പിന്നെയും പിന്നെയും നിഷ്ഫലമായതിനെപ്പറ്റി പ്രഭുവിന്നു വളരെ വ്യസനമുണ്ടായി. ഈ ഗ്രാമങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി ലാക്കാൻ സാമാന്യനായ ഒരുവനാൽ സാധ്യമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു ബോദ്ധ്യം വന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സന്തകവിന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടാൻ തീർച്ചയാക്കി. “അവന്റെ അസാധാരണബുദ്ധിഭാവംകൊണ്ട് അവൻ തീർച്ചയായും ഈ കാര്യം നേടും. എന്റെ ആർക്കുമാണ് ഈ കാര്യത്തിൽ ശ്രമം ചെയ്യാൻ കൂടി യെത്രാ കാണുന്നില്ല. ഈ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച ദിഷ്ടാലന്മാരായ ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഏടയിൽ സമാധാനവും ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടാക്കാൻ സന്തകവിന്നു സാധിച്ചാൽ അവന്റെ സർവ്വോത്തമമായ ബുദ്ധിഭാവത്തെക്കുറിച്ചു വാദത്തിന്നുതന്നെ വഴിയില്ലാത്തവുമാണ്. പിന്നെ ഞാൻ ഡോപരരാജ്യഭരണം അവനെ എല്പിച്ചാൽ ആക്കും ന്യായമായ ആക്ഷേപത്തിന്നു വഴിയുണ്ടാവില്ല” എന്നു പ്രഭു മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. പിന്നെ അദ്ദേഹം ആ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളും പുനഃജന്മം ചെയ്യാൻ നിന്നോമിയെ അധികാരപ്പെടുത്തി ഒരു കല്ലറ കൊടുത്തു. എന്നാൽ ഇത്ര വലുതായ ഒരു കാര്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ തനിക്ക് ശക്തിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അയാൾ കല്ലറ മടക്കി. എങ്കിലും പ്രഭു വിടാതെ ആവശ്യപ്പെട്ടതിനാൽ ഭടക്കും സന്തക പ്രഭുവിന്റെ കല്ലറ അനുസരിക്കാൻ സമ്മതിച്ചു. ആ ഗ്രാമങ്ങളുടെ പുനഃജന്മത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രഭുക്കന്മാർ പണം കൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ സന്തക പാഞ്ഞു: “പണംകൊണ്ട് ആ സ്ഥലം നന്നാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ അതിന്ന് ഏത്രായിരം പണം

വേണ്ടിവരുമെന്നു കണക്കാക്കാൻ തെരക്കുമാണ്. കീഴ്ക്കടെ ഈ ഉരുക്കൾ നന്നാക്കാൻ അങ്ങുന്ന് ആളെ എല്പിക്കുമ്പോഴേക്കേയും അവന്റെ പക്കൽ അന്നവധി പണവും കൊടുത്തിരുന്നു. ഇത്രതന്നെയാണ് അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ പിന്നെയും വിടുന്നതും ഫലിക്കാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം. ഇന്ദിമേലിൽ ഭരണകർത്താവിന്റെ പക്കൽ ഒരു കാശുപോലും കൊടുത്തുപോകരുത്” യാതൊരു ധനസഹായവും കൂടാതെ തന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തിയാക്കുന്നത് എങ്ങിനെയെന്നു കഷ്ടബോധം പ്രഭു ചോദിച്ചപ്പോൾ സന്തക മറുപടി പറഞ്ഞു. “അവിടുത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പക്കൽ പണം കൊടുത്തേല്പിക്കുമ്പോൾ ആ പണം കിട്ടാനായി ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹിച്ചതുടങ്ങും, സ്ഥലത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പണം അപഹരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉരുക്കുകൾ ശങ്ക തുടങ്ങും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉരുക്കുകൾക്കുമേൽ കുറുപ്പും ആരോപിച്ചുതുടങ്ങും. ഈ രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിലുള്ള അവിശ്വാസവും സ്വർദ്ധയും നിമിത്തം പുനഃജന്മത്തിന്നുള്ള യത്നമെല്ലാം നിഷ്ഫലമാകുകയും കാര്യസ്ഥിതി പണ്ടത്തേക്കാൾ മോശമാകുകയും ചെയ്യും. ഈ അനന്തമെല്ലാം പണംകാരണമാണ് വന്നുകൂടുന്നത്.”

ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ധനസഹായം കൂടാതെ നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ? എന്നു പ്രഭു ചോദിച്ചു.

“തരിശുനിലം കൃഷി ചെയ്യത്തക്കതാക്കണമെങ്കിൽ അതിനുള്ള ശക്തിയെത്തന്നെ നാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. അതുപോലെത്തന്നെ ദാരിദ്ര്യം ഇപ്പോഴാക്കേണ്ടതിന്നു ദാരിദ്ര്യത്തിനുള്ള ശക്തിതന്നെ നാം ഉപയോഗിക്കണം. “ഉണ്ണും ഉണ്ണുന്നശേഷം” എന്നല്ലെ പ്രമാണം. എന്നു സന്തക മറുപടി പറഞ്ഞു.

“തരിശുനിലത്തിനുള്ള ശക്തിയെ നിങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്?” എന്നു പ്രഭു ചോദിച്ചു.

സന്തക മറുപടി പറഞ്ഞതായിത്:-

ഒരു പാ തരിശുനിലം കൃഷി ചെയ്യാൻ രണ്ടു പാ നെല്ലുണ്ടാവുമെന്നു നമുക്കു വിചാരിക്കുക. അതിൽ പകുതി ഭക്ഷണത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. ബാക്കി നെല്ലു മുന്തിയപ്പോൾ അധികം തരിശുനിലം കൃഷി ചെയ്യാനായി ഉപയോഗിക്കാം. ഇങ്ങനെ കൊല്ലത്തോളം ചെയ്താൽ എത്ര തരിശുസ്ഥലമെങ്കിലും കാലക്രമം കൊണ്ടു വെട്ടി നേരമാക്കി കൃഷിക്കുപയോഗമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ രാജ്യം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട കാലം മുതൽക്കു തന്നെ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ നിലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്തുവന്നിരുന്നതു പണം കടം വാങ്ങിട്ടല്ല. ഒരു ധനസഹായവും കൂടാതെ നിവൃത്തിയുള്ള സ്വന്തം ശക്തി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടാണ് നമുക്ക് ഇപ്പോൾ കാണുന്ന അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായത്. അതു കൊണ്ടു നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ നല്ല പഴയ രീതികളെ നാം ശരിയായി അനുസരിക്കുന്നതായാൽ അവിടുത്തെ ബന്ധുവിന്റെ തരിശുനിലങ്ങളും മറ്റും നന്നാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടാവുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

“ഉത്സുകസ്വംബത്തിന്റെ ആദായം രേഖക്കും പാ നെല്ലാക്കിട്ടാണ് കണക്കാക്കി വരുന്നത് എങ്കിലും അതു യഥാർത്ഥത്തിൽ 25,000 പാ നെല്ലു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു പുനഃജ്ഞാനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതുവരെ 25,000 പാ നെല്ലു മാത്രമേ ആദായമായി കണക്കാക്കാൻ പാടുള്ളൂ. ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാലങ്ങളിൽ നാം കുറെ കയ്യുപ്പാടുകൾ സാദിച്ചു ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പഴയ സമ്പ്രദായപ്രകാരം കൃഷി ചെയ്യാൻ യാതൊരു ധനസഹായവും കൂടാതെ ഈ ഉരുക്കുകൾ സമാധാനവും സമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതാണ്. അവിടുന്ന് ഈ ചുമതല എന്നെ ഏല്പിച്ചാൽ പത്തു കൊല്ലം കൊണ്ടു ഞാൻ ഈ കാര്യം സഫലമാക്കിക്കൊള്ളാം. എന്നാൽ ഒരു വൈഷമ്യം ഉണ്ട്. നിലങ്ങൾ വളരെ മോശസ്ഥിതിയിലായതുകൊ

ണ്ട് അവ മുഴുവനും നല്ലവണ്ണം കൃഷി ചെയ്യാൻ കൂടി അവയ്ക്കു കിട്ടുമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചു പാട്ടത്തിൽ പകുതിയിലധികം അവയിൽ നിന്ന് ഉടമസ്ഥൻ കിട്ടുന്നതല്ല. ഉടമസ്ഥൻ മുഖ്യ വെച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടം മുഴുവനും ഒടുവിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നതായാൽ നമ്മുടെ പ്രയത്നമെല്ലാം വ്യർത്ഥമാവുകയും മുമ്പിൽ സംഭവിച്ചുപോലെ തന്നെ ജനങ്ങൾ വീണ്ടും ദരിദ്രത്തിലകപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ഉത്സുകസ്വംബം അവർക്കു കിട്ടാനുള്ള മുഴുവൻ പാട്ടവും മേലിൽ ആവശ്യപ്പെടാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാം ഇപ്പോൾ പൂർണ്ണ സമ്മതം കൂടാതെ അദ്ധ്യക്ഷനായു കോഷ്ഠപര്യായം. ആ സ്ഥിതിയ്ക്ക് അവർക്കു ഇങ്ങനെ പാട്ടം കിട്ടുന്നതായാലോ ഒരു വസ്തു അങ്ങന് കൊടുക്കുന്നതാണ് അധികം നല്ലത്.”

പ്രഭു പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ പറയുന്നതു വളരെ ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്. അവർക്കു ഇതിലും വിലയേറിയ ഒരു വസ്തു കൊടുക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളതല്ല. എങ്കിലും ഈ ഉരുക്കുകളിലെ നിലങ്ങൾ തരിശാക്കി ഇടുവാൻ എനിക്ക് മനസ്സു വരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവയെ നന്നാക്കിത്തീർക്കേണ്ട ഭാരം ഞാൻ നിങ്ങളെ ഏല്പിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുന്നത് എനിക്ക് പൂർണ്ണ സമ്മതമാണ്. നിങ്ങൾക്കു ഏറ്റവും നല്ലതെന്നു തോന്നുന്ന ഏല്പാടുകൾ ചെയ്തുകൊൾക. ചോരാതെ വരുന്ന പകുതി പാട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ചു നിങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും സമാധാനക്കേട് വേണ്ട. വസ്തുക്കളെല്ലാം നല്ല സ്ഥിതിയിലായതിന്റെ ശേഷം ചോരാതെ വരുന്ന സംഖ്യയെ ഞാൻ ഉത്സുചിനം വകവെച്ചു കൊടുത്തുകൊള്ളാം. എനി നിങ്ങൾ ഈ ഉരുക്കുകളിലുള്ള പോയാലും നിങ്ങളുടെ ദേഹം നല്ലവണ്ണം നോക്കണം. നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിന്നു വേണ്ടി ഈ ഉരുക്കുകളിൽ സമാധാനവും സമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ എ

ന്റെ സമാധാനക്കേടും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതാണ്. സന്തകു ആ ചുമടയെ കയ്യാണ്ടു.

III

ഡൊവരയിലെ പ്രഭു വക്കുട്നിന്നു ഈ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ച ശേഷം സന്തകു തന്നെത്താൻ വിചാരിച്ചു. “സാക്ഷരമാക്കിയില്ലാത്ത ഉയരകൾ മിക്കതും നശിച്ചു മട്ടിലായിരിക്കുന്നു. ആ ദിക്കുകൾ ദുഷ്ടനായും കപടനായും ആയതുണ്ടാകുന്നു വളരെ യോഗ്യമാക്കി കൂടി അവരെ പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എങ്കിലും എന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും ഈ ജോലിക്കായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു ഞാൻ നിവ്യാജമായി അതിന്നു വേണ്ട യത്നം ചെയ്താൽ എന്റെ ഉദ്യമം സഫലമാവാതിലപ്പാൻ കാരണമില്ല. എന്നാൽ വേറെ ഒരു സംഗതി കൂടി ആലോചിക്കേണ്ടത്. ഞാൻ ഏറ്റവും ദരിദ്രമായ ഒരു കല്യാണത്തിൽ ജനിച്ചു. എന്റെ ബാല്യദശയിൽ തന്നെ ഞാൻ ഒരു അനാഥനായി വശായി എങ്കിലും പിന്നീട് അത്യാധീനപ്പെട്ടിരുന്ന കുടുംബസ്വത്തു വീണ്ടെടുത്ത് എന്റെ പൂർവ്വന്മാരുടെ പിതൃപ്രീതി സമ്പാദിപ്പാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചു. അതിന്നു ശേഷം എന്റെ പ്രഭുവിന് എങ്ങിനെയോ എന്നെപ്പറ്റി കേൾക്കാനിടവന്നു. ഉത്സുകസ്വഭാവം വക ഭൂസ്വത്തുകൾ നന്നാക്കേണ്ട ഭാരം അദ്ദേഹം എന്നെ ഏല്പിച്ചു. ഇതു ഞാൻ ഒട്ടും വിചാരിക്കാത്തതാണ്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചു നായാൽ എന്റെ വീടുകാരുണ്ടാകുമ്പോൾ വീട്ടുവാക്കു തന്നിരിക്കണം എന്റെ വിതുകൾ എന്റെ നേരെ അപ്രീതിയുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. നേരെ മറിച്ചു ഞാൻ എന്റെ പുത്രധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നതായാൽ എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ നേരെ ഞാൻ സ്വാമിഭക്തിയില്ലാത്തവനായിത്തീരും. ഈ രണ്ടു മറുപടികളിൽ കൂടി യോജിപ്പിക്കാൻ എത്ര അസാധ്യമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഈശ്വര! ഈ ധർമ്മക്കടത്തിൽ

ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടത്? അയാൾ കൈകൊണ്ടു മാറത്തക്കിടയ്ക്കു കറെ നേരം ഗംഭീരലോചനയിലിരുന്നു. പിന്നെ പെട്ടെന്ന് ഇങ്ങിനെ ഉച്ചരിച്ചു. “ഞാൻ എന്തിനാണ് കണ്ണിതപ്പടുന്നത്? സ്വാമിഭക്തിയും വിതുകടതിയും യഥാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടുപുറം കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്. പൂർണ്ണമായ വിതുകടതിയിൽ സ്വാമിഭക്തിയും ഉത്തമമായ സ്വാമിഭക്തിയിൽ വിതുകടതിയും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ഭയങ്കരമായി പണം സമ്പാദിച്ച് എന്റെ കല്യാണത്തിന്നു വളരെ പുഷ്പി വരുത്തി യഥാവിധി വിതുകടതു ആശയം ചെയ്താലും ഞാൻ പ്രഭുവിന്റെ നേരെ ചെയ്യേണ്ടതായ മാർഗ്ഗം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഞാൻ പുത്രനുരുപമായ ധർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചതായി എന്റെ വിതുകൾ ഗണിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അനേകം ജനങ്ങളുടെ കയ്യെടുത്തു കയ്യെടുത്തു ചെയ്ത ഞാൻ എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ മനസ്സിന്നു സമാധാനം വരുത്തുന്നതായാൽ എന്റെ കല്യാണം നശിപ്പാനിടവന്നാൽ കൂടി എന്റെ പൂർവ്വന്മാർക്കു തീർച്ചയായും എന്റെ നേരെ നല്ല പ്രീതിയുണ്ടാവുന്നതാണ്.”

ഇപ്രകാരം മനസ്സിന്നു സമാധാനം വന്നതിന്റെ ശേഷം അയാൾ തന്റെ പൂർവ്വന്മാരുടെ ശവകുടീരത്തിൽ പോയി നമസ്കരിച്ചു തന്റെ നിശ്ചയം അവരെ അറിയിച്ചു. പിന്നെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് അയാൾ ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞു “പ്രഭു എന്നെ ഏല്പിച്ച ജോലി വളരെ ശ്രമപരമായിട്ടുള്ളതാണ്. അത് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാൻ ആർക്കു കഴിയുന്നതല്ല. എന്റെ വീട്ടുകാർക്കുള്ളതും തീരെ യുദ്ധം കഴിച്ച് ഏകാഗ്രമനസ്സാക്കുക ഞാൻ ഈ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കണം. എന്റെ ഭർത്താവ് അനേകവിധമായ കഷ്ടതകളും അനുഭവിക്കാൻ നിനക്കു മനസ്സുള്ള പക്ഷം നിന്നിടേ സുകൃതിലേക്ക് എന്റെ ഭർത്താവ് വരിക. അതിന്നു മനസ്സില്ലാത്ത പക്ഷം നിന്നെ

ഒന്നു വിട്ടു പിരിഞ്ഞു നിന്റെ അടുത്തുനിൽ വീട്ടിൽ പോയി താമസിച്ചാലും”.

ഭാര്യ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ എന്താണ് പറയുന്നത്? ഒരു സ്ത്രീക്കു വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവൾ ഒരു സ്ത്രീയും പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചു പോകുന്നില്ല. എന്റെ അടുത്തമ്മമാരെ പിരിഞ്ഞു പോരുമ്പോൾ തന്നെ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ട് ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ ഒപ്പം ഏതു കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കാനും ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രഭുവിന്റെ കല്പനയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നിങ്ങൾ ഒരു മഹത്തരമായ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട് പോകുന്നത്. അതിന്നു കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്യാൻ എനിക്ക് യോഗം ഉണ്ടായാൽ ഞാൻ ഭാഗ്യവതി തന്നെയാണ്. എന്റെ ജീവിതവും ഞാൻ അതിലേയ്ക്കായിത്തന്നെ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു എല്ലാ കഷ്ടപ്പാടുകളും സന്തോഷത്തോടുകൂടി സഹിച്ചുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ടു ഷിമോസുകിയിലേയ്ക്കു ഞാനും നിങ്ങളൊരുമിച്ചു വരുമെന്നു നിങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു.”

ഭാര്യയുടെ തീർപ്പിനെപ്പറ്റി സന്തകുവിന് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടായി. പിന്നെ അവൾ തന്റെ വീടും സാമാനങ്ങളും വയലുകളും വിററു പണമാക്കി ക്രി. അ. 1821-ാമാണ്ടിൽ തന്റെ ഭാര്യയെയും മൂന്നു വയസ്സു പ്രായമായ ഏകപുത്രനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു മടങ്ങിവരാത്ത വിധത്തിൽ തന്റെ പിതൃവൈതാഹ്യമായ വീടുവിട്ടു പോവുകയും ചെയ്തു.

അവിടെ നിന്നു സാക്കരമാക്കിയിലേക്കു 150 നാഴിക ദൂരമുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു കറെ ദിവസം വഴിയാത്ര ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. യാത്രയുടെ അവസാനദിവസം അവർ ‘മനയമുറ’ ഉൾക്കൽ നിന്നു മൂന്നു നാഴിക ദൂരത്തുള്ള ഒരു ദിക്കിലെത്തിയപ്പോൾ ആ ഉൾക്കൽനേരം മറ്റൊരു ഗ്രാമധികാരികൾ അയച്ചെ ഏതിലേയ്ക്കു വന്നു. അ

വർ അയച്ചെ താണകമ്പട്ട. അയച്ചെ കണ്ടതിൽ രണ്ടുക്കളെ സന്തോഷഭാവം കാണിച്ചു വിനയത്തോടുകൂടി അവർ ബോധിപ്പിച്ചു. “ഡോവരയിലെ പ്രഭു ഞങ്ങളുടെ ഉടമകളിൽ ക്ഷേമം വരുത്താനായി അങ്ങയെ കല്പിച്ചയച്ചു വിവരം ഞങ്ങൾക്ക് അറിവു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അടുത്തുമാർ വീടുവിട്ടു കറച്ചു കാലം പുറമെ താമസിച്ചു തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ അവരുടെ മക്കൾ ഏതു സന്തോഷത്തോടുകൂടി അവരെ എതിരേറു സല്ലുരിയ്ക്കുമോ അത്ര സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ ഉപചാരം ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങൾ വളരെ ദിവസമായി അങ്ങയുടെ വരവിനെ കാക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കേണമെന്ന ആഗ്രഹം മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കുള്ളൂ. ഈ ദൂരയാത്രകൊണ്ട് അങ്ങയ്ക്കു ക്ഷീണമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങയ്ക്കു വേണ്ടി ഞങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള മദ്യവും മറ്റു ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും സീകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ അർപ്പിക്കുകയുണ്ടാകും.”

സന്തകു അവരുടെ സല്ലാരത്തെക്കുറിച്ചു സന്തോഷം ഭാവിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ വളരെ ദയയുള്ളവരാണ്. ഏനിസ്സു ത്രാണിയില്ലെങ്കിലും എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ ആജ്ഞാലംബനം ചെയ്യാൻ എനിക്ക് ശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇവിടെ വന്നതാണ്. സാക്കരമാക്കിയിൽ കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ എത്തിച്ചേരണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടു.” പിന്നെ അവൾ പട്ടണത്തിലേക്കു യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്തു. ദൂരയാത്രകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണംതീർക്കാനായി ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളോടുകൂടി വന്നു വളരെ ആദരവോടുകൂടി അയച്ചെ ഏതിരേറു ഗ്രാമധികാരികളുടെ നേരെ ഇങ്ങിനെ അനാദര്യം കാണിപ്പാൻ കാരണമെന്തെന്നു അയച്ചോട്ടു ചിന്തിച്ചു ചോദ്യം ചെയ്തപ്പോൾ സന്തകു തന്റെ പറയുകയുണ്ടായി.

“ആദ്യം തന്നെ മുഖസ്തുതി പായാനായി പുറപ്പെടുന്ന ആളുകൾ ഉപായികളും സ്വാർത്ഥതലുരന്മാരും ആകുന്നു. നേരസ്ഥനാഭം നിഷ്പ്പടനാഭം ആയവർ അവഗ്രഹം വേണ്ടിവന്നാൽകൂടി ഒരു കാൽക്കൽ മുഖിട്ടു നില്ക്കുവാൻ അത്ര ശ്രദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ഈ സൂത്രക്കാർ തങ്ങളുടെ മേലധികാരികളെ മുഖസ്തുതിചെയ്തു ചതിയ്ക്കുകയും തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ളവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു അവരുടെ വക്കുലുള്ള പണം അവഹരിപ്പുകയും ചെയ്യും. ഞാൻ വരുന്ന വിവരം അറിഞ്ഞു. അറയുടെ കള്ളത്തൊഴികളെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടും അവർ എന്റെ നേരെ ഭയഭക്തി നടിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആന്തരത്തിൽ തങ്ങളുടെ കള്ളത്തരങ്ങൾ ഗൂഢമായി ഫലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കാണ് അവർ ആലോചിക്കുന്നത്. ഇതുവരെ അവർക്കുണ്ടായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാവരും ഈ വകക്കാരുടെ പിരിട്ടലകപ്പെട്ടു വഞ്ചിതന്മാരായി പോയി. ഇവരെ വിശ്വസ്ഥന്മാരെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചു അവർ എല്ലാ കാൽക്കൽകൂടിയും ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ ഇവരോടു ആലോചിച്ചിരുന്നില്ല. അവരുടെ സ്വകല പ്രയത്നങ്ങളും നിഷ്പ്പാദമായി വരാനുള്ള കാരണം ഇതുതന്നെയാണ്. ദുഷ്ടന്മാർക്കു അഭിവൃദ്ധിയും ശിഷ്ടന്മാർക്കു അത്രയ്ക്കും ഉണ്ടായി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചവനെ കാൽക്കൽക്കൊണ്ട് അവർക്കു എങ്ങിനെ സാധിക്കും? ഈ ഗ്രാമധികാരികളുടെ അന്തർഗ്ഗതം എന്തിനെന്നു മനസ്സിലായി. അവർ എന്റെ നേരെ കാണിച്ച ആദരവു കപടമായിട്ടുള്ളതാണ്. അപ്പോഴുടെ കള്ളസൂത്രങ്ങളിൽ ഞാൻ അകപ്പെട്ടുകയറിയല്ല. അതൊന്നും എന്റെ നേരെ ഫലിക്കുകയുമില്ല. നല്ല മയ്യാദക്കാർക്കും നിഷ്പ്പടനാഭം ആയവരെ ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പിച്ചു അവർക്കു എന്റെ സഹായം അവഗ്രഹം വേണ്ടിയെന്നവർക്കു തർക്കം ഉണ്ടാകാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്ത പക്ഷം എന്നാൽ കഴിയുന്ന ഒത്താശകൾ ഞാൻ ചെയ്തുകൊടുക്കും.”

IV

സാക്ഷരമാക്കിയിലെ കച്ചേരിസ്ഥലത്തിന്റെ മേൽപുര കേടവനും ചുമതലകൾ ഇടിഞ്ഞും തുണകൾ ദ്രവിച്ചും കിടന്നിരുന്നു. നിലത്തൊട്ടും പല്ലു മുളച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ കാട്ടുപൂണികൾ കടികൊണ്ടിരുന്നു. ഇതു ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ പൊതുവിലുള്ള സ്ഥിതിയുടെ ഒരു സൂചനയായിരുന്നു. കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗവും കാട്ടുപിടിച്ചുപാഴായിക്കിടന്നിരുന്നു. ജനങ്ങൾ കടികൊണ്ടിരുന്ന വിടകൾക്കു ഏറ്റവും സമീപമുള്ള വയലുകളിൽ മാത്രമേ കൃഷി ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. അവയിൽകൂടി ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ടു കൂടി വന്നു മുടി പിട്ടുവൃതനെ മോശസ്ഥിതിയിലായിത്തീർന്നു.

സന്തക ആദ്യത്തിൽതന്നെ കച്ചേരിസ്ഥലം വെട്ടുപുവകത്തി അതിൽ താമസം തുടങ്ങി. പിന്നെ ആ ഊരുകളെ പുനരധാരണം ചെയ്യാൻ വേണ്ടത്തക്ക ഒരു ചട്ടവട്ടം ഉണ്ടാക്കി. അയാൾ ദിവസേന അതിരവിലെ എഴുന്നീറു വൈകുന്നേരംവരെ ഓരോ വീടുകളിൽ പോയി അതിൽ താമസിക്കുന്നവരുടെ സാദാവാങ്ങലേയും സ്ഥിതികളേയും നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധവെച്ചു മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ വയലുകളുടെ അതിർത്തിയെ പരിശോധിക്കുകയും തരിശുസ്ഥലങ്ങളുടെ അളവു എടുക്കുകയും നിലങ്ങളുടെ തരവും സ്വഭാവവും കൃഷിക്കുള്ള ജലസൗകര്യവും മനസ്സിൽ കുറിക്കുകയും ചെയ്തു. വേനൽകാലത്തിലെ അത്യാഗ്രാമ്യ ചൂടും ശൈത്യകാലത്തിലെ അസഹ്യമായ തണുപ്പും മഴയും മഞ്ഞും ലേശം ഗണ്യമാക്കാതെ അയാൾ ആ ഊരുകളിലെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും നടന്നു പരിശോധന കഴിച്ചിരുന്നു. ഭട്ടക്കും അയാൾ അറിയാത്തതായ ഒരു സ്ഥലംപോലും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അയാൾ പ്രയത്നക്കാരെ ശ്ലാഘിക്കുകയും അഗതികളെ സഹായിക്കുകയും മനുഷ്വരികൾക്കും തൊറനടക്കുന്നവർക്കും അ

റിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വയലുകളിലേയ്ക്കു ചെളി തിരിയ്ക്കാനുള്ള ചാലുകൾ മുതലായവയെ പരിഷ്കരിച്ചും ഉത്തമരീതിയിൽ കൃഷി ചെയ്യേണ്ടതാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ താഴെത്തന്ന ജനങ്ങളെ സഹായിച്ചും മറ്റനേകവിധത്തിലും ആ പ്രദേശത്തു സമാധാനവും സമൃദ്ധിയും വരുത്താൻ അയാൾ സർവ്വതന്ത്രം പ്രയത്നിച്ചു. ഏറ്റവും ദരിദ്രനായ ഒരുവനെ പ്പോലെ അയോദ്ധ്യത്തിൽ കഴിച്ച അയാൾ പലവിധ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അനുഭവിച്ചുവന്നു. ഏറ്റവും വിലകാഞ്ഞ പരുത്തിയെ കൊണ്ടു നെയ്യു വസ്യങ്ങളാണ് അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. അവ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞു തീർന്നു ധരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവനായതുകൊണ്ട് അയാൾ അവയെ ധരിച്ചു. വെറും ചോറും ഒരു കോപ്പു സൂപ്പും മാത്രമായിരുന്നു അയാളുടെ ഭക്ഷണം. പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ വെള്ളപ്പൊക്കം ഒരുമാതിരി ഉപ്പുമായും കഴിക്കും. ഉത്തകാരിലാക്കുകയും അയാൾക്കു ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങൾ കൊടുത്താൽ അയാൾ തന്റെ പായുംപ്രകാരം പറഞ്ഞു അവയെ വാങ്ങുകയില്ല. “നിങ്ങളുടെ വളരെക്കാലമായുള്ള മടിക്കാരും അശ്രദ്ധകൊണ്ടും നിങ്ങൾ നടന്ന ദരിദ്രസ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളെല്ലാവരും നല്ല സ്ഥിതിയിലാവുന്നതുവരെ ഞാൻ നിങ്ങൾ കഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലഭക്ഷണം കഴിക്കുകയോ നിങ്ങളുടെ ഉടുപ്പുകളേക്കാൾ നല്ല ഉടുപ്പുകൾ ധരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല.”

സന്തക പകൽ മുഴുവനും വയലുകളിലോ ജനങ്ങളുടെ വീടുകളിലോ പ്രവൃത്തി എടുത്തു രാത്രി വളരെ അതിക്രമിച്ചതിന്റെ ശേഷം വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിച്ചെല്ലും. രണ്ടു മണിക്കൂറുമാത്രം കിടന്നുറങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം പിന്നെയും എണീട്ടു പിറേറ്റി വസന്തത്തിന്റെ ജോലികൾ നോക്കിത്തുടങ്ങും. ബഹു കൃത്യമുള്ളവനായിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ ജോലികളെല്ലാം അയാൾ വേ

ഗത്തിലും പ്രയാസംകൂടാതെയും നടത്തി. അതുകണ്ടു മടിയന്മാരായ ആ ഗ്രാമക്കാർക്കും വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അയാൾ അത്രയധികം ചെയ്ത ഗുണപ്പെടുത്തിയ കാര്യങ്ങളും അയാൾ സാധിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകളും എണ്ണിപ്പാവാണ് അസംഖ്യമാണ്. അയാൾ എത്രത്തോളം നിവൃത്തിയായി പണി എടുത്തിരുന്നു എന്നു ഈശ്വരനോട് അറിയാവുന്നതാണ്.

അല്ലബുദ്ധികളായവർക്കു മേലിൽ വരാൻപോകുന്ന സംഗതികളെ മുൻകൂട്ടിക്കാണുവാൻ കഴിയില്ലെന്നുള്ള തത്വം പണ്ടുവെണ്ടെ യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് അവർ താല്പര്യമായി നഷ്ടങ്ങളെപ്പറ്റി കലഹിക്കുകയും തങ്ങളുടെ സ്ഥിതി പലന്മാരുടെ ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു അന്യര്യപ്പെടുകയും ഗുണംചെയ്യുന്നവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയും കെടുകാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു ലാഭം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുടിലന്മാരും ദുഷ്ടന്മാരായ ഈ ഗ്രാമക്കാർ സന്തകവിന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിച്ചു നന്നായി പുറമെ കാട്ടിക്കൂട്ടി എങ്കിലും ഗുഡമായി അയാളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളെ തകരാറിലാക്കാൻ അവർ കഴിയുന്നത്ര യത്നം ചെയ്തു. അയാൾ എന്തെങ്കിലും ഒരു കാര്യം ചെയ്യാൻ ഉത്സാഹിച്ചാൽ അവർ അതിന്നു എന്തെങ്കിലും പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ പ്രവൃത്തികളെ നിരന്തരമാക്കിത്തീർക്കാൻ അവർ അറിവില്ലാത്ത ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കും. തമിഴുഭൂമികളെ കൃഷി ചെയ്യാൻ അയാൾ ഉത്സാഹിച്ചാൽ തെളിഞ്ഞനിലങ്ങൾ തന്നെ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടതിലധികം കൃഷിചെയ്യാനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് അതിനെ മുടക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കും. അയാൾ അന്യദിക്കുകളിൽനിന്നു കൃഷിക്കാരെ വരുത്തി അവരെ അവിടെ സ്ഥിരമായിത്താമസിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവർക്കു നിലവും അതു കൃഷി ചെയ്യാൻ വേണ്ട പണിക്കോപ്പുകളും മറ്റു സാധനങ്ങളും കൊടുത്താൽ സ്വാർത്ഥന്മാരായ ഈ ഗ്രാമക്കാർ അവരെ

ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയും അവമാനിക്കുകയും ചെയ്ത് അപകടം അവിടെ ഇരിക്കപ്പെടുത്തി ഇല്ലാതാക്കും. വയലുകളുടെ അതിർത്തികളെ ശരിപ്പെടുത്താനായി അയാൾ ശ്രമിച്ചാൽ അവർ ആധാരങ്ങളും മറ്റു റിക്കാർട്ടുകളും കളിച്ചുവെച്ചു അതെല്ലാം നശിച്ചുപോയി എന്നു പാത്തു വയലുകളുടെ അതിർത്തികളെ ശരിപ്പെടുത്താൻ അസാധ്യമാക്കിത്തീർത്തു.

പ്രബലന്മാർ സാധുക്കളെ ഉപദ്രവിക്കുകയും ധനവാന്മാർ തങ്ങൾക്കു കിട്ടാനുള്ള കടത്തിനുവേണ്ടി സാധുക്കളായ സമീപസ്ഥന്മാരുടെ നല്ല നിലങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തി അവരെ കഷ്ടത്തിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കൂട്ടർ തന്നെ തരിശുസ്ഥലങ്ങളും പേരിൽ പതിയാത്ത സ്ഥലങ്ങളും ഗുഡമായി കൃഷിചെയ്തു സക്കാരിലേയ്ക്കുള്ള നികുതി കൊടുക്കാതെ കഴിപ്പാൻവേണ്ടി ഗുഡമായിത്തന്നെ വിളവെപ്പാൻ കൊണ്ടുപോയി. അവർ സ്വന്തം വയലുകളിൽ വളം ചേർക്കാതെ നിലങ്ങളുടെ ചീത്തത്തം കൊണ്ടാണ് വിളവുണ്ടാകാത്തത് എന്നും നികുതി ചുരുക്കിക്കിട്ടാത്തപക്ഷം തങ്ങൾ വളരെ കഷ്ടത്തിലാവുമെന്നും ആക്ഷേപം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ജനങ്ങൾ നിയമലംഘനം ചെയ്യുന്നു എന്നു ഗ്രാമഭ്യൂഷണന്മാരും ഗ്രാമധികാരികൾ അന്യായമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നു എന്നു ജനങ്ങളും ആലോചിച്ച് പറഞ്ഞു. ചില കൌശലക്കാർ സാധുക്കളെ കൊണ്ടു ഗ്രാമക്കോടതികളിൽ അനേകം ഹരജികൾ കൊടുപ്പിച്ചു. ഈ ഹരജികൾ വിചാരണചെയ്തിട്ടുതന്നെ സന്തകവിന്റെ സമയം മുഴുവനും പോകുമെന്നും അങ്ങിനെയായാൽ പുതിയ ചട്ടപട്ടങ്ങൾ എഴുപ്താൻ അയാൾക്കു സൗകര്യമോ ശക്തിയോ ഉണ്ടാവില്ലെന്നും വിചാരിച്ചാണ് അവർ ഇപ്രകാരം ചെയ്തിരുന്നത്.

എന്നാൽ സന്തക പുലയ്ക്കു കോടതിയിൽ ചെന്ന ജനങ്ങളുടെ സങ്കടങ്ങൾ കേട്ട് അവരുടെ സങ്കടങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ അയാൾ രാത്രിയിൽ കൊടുത്തു. ചക്കലപ്പാ അയാൾ തന്റെ ജോലിയിലേപ്പെട്ടു. ജനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കലഹത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ അയാൾ അന്വേഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ശിഷ്യന്മാരെ അയാൾ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. നന്മതിന്മകളെ വിവേചനം ചെയ്തു ഭയ്ക്കുവാൻ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു നല്ല പഴിക്കു നടക്കേണമെന്ന അയാൾ അവരെ ശാസിച്ചു തല്ലാത്ത അവരെ ശിക്ഷിച്ചില്ല. ഇപ്രകാരം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി ഗ്രാമക്കോടതികളിൽ വരുന്ന സങ്കടമാർദ്ദികളുടെ എണ്ണം അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ നന്നാകാത്തതുപോയി. സന്തകവിന് എത്രയോ അധികം കാര്യങ്ങളിൽ മനസ്സിലാക്കി പ്രവൃത്തിപ്പാറാണായിരുന്നതുകൊണ്ട് അയാളുടെ ആരോഗ്യത്തിന്നു ഹാനിവെന്നെങ്കിലൊ എന്നു ഭയപ്പെട്ട് കഡാവരപ്രഭ അയാളുടെ സഹായത്തിനായി തന്റെ കീഴ്വേലസ്ഥന്മാരിൽ ചിലരെ അയച്ചുകൊടുത്തു. ഉത്സുകസ്വഭാവം 'ഷുഷിയാക്കോയാമ' എന്നൊരുവനെ അയച്ചുകൊടുത്തു. ഇയാൾ സത്യസന്ധനും അറിവുള്ളവനും സന്തകവിന്റെ ചട്ടപട്ടങ്ങളിൽ നല്ല വിശ്വാസം ഉള്ളവനും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ തന്റെ ജോലിയിൽ സന്തോഷത്തോടുകൂടി നടത്തിവന്നു. എന്നാൽ അവർ എററും ആരോഗ്യം കാത്തുവന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടും സാക്ഷരമാക്കിയിൽ താമസം തുടങ്ങിട്ട് അഞ്ചാറുകൊല്ലങ്ങൾ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി മരിച്ചുപോയി.

(തുടരും)

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. ഏൽ.

സാഹിത്യശകലങ്ങൾ

വെങ്കൊററക്കട.

മംഗളോദയത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ മിഥുനം ലക്കത്തിൽ ചേർത്തിരുന്ന സാഹിത്യ സമാജത്തിലെ (കു, വ എന്ന കൂട്ടക്കൂടെ ഒരു സംസ്ഥിപ്പിച്ച) രീപ്പിൽ ഉദാഹരണത്തിനായി സ്വീകരിച്ച പദ സമുദായത്തിൽ 'വെങ്കൊററക്കട' എന്ന പദപ്രയോഗം സാധുവാ? ഇതു 'വെങ്കൊററക്കട' എന്നല്ലേ വേണ്ടത്?

വെങ്കൊററക്കട—വെൺ-കൊററക്കട എന്നു ഇതിന്റെ അംഗവിഭാഗം ചെയ്യുമ്പോൾ 'കൊറ' എന്ന പദം കടക്കുവിശേഷണമായി നില്ക്കുന്നു. ഇതിന്നു കററക്കട, കററക്കുറ, കററവൻ എന്നീ മൂന്നു വിധത്തിൽ പ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ട്. ഈ മൂന്നുവർത്തിപ്പും ഈ പദം കടയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതല്ല.

വെങ്കൊററക്കട—ഇതിലെ 'കൊററ' എന്ന പദം 'കൊ' എന്ന രാജാത്വവാചിയായ ധാതുവിന്റെ രൂപമാണ്. ഇതിന്റെ നാമരൂപമായി 'കൊററവൻ' എന്നു തമിഴിൽ സുലഭമായും മലയാളത്തിൽ ദുർലഭമായും പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നു.

ഇതിനാൽ 'വെൺ (വെളുത്ത) കൊററ (രാജകീയമായ) കട=വെങ്കൊററക്കട' എന്നതിന്നു സാധുത്വം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിൽ സാഹിത്യവിജ്ഞാതാർക്കു വല്ല അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ പ്രകാശിപ്പിപ്പാനുചക്ഷ.

എസ് വി. നാരായണൻനായർ.

ഒരു സംശയം.

കഞ്ചനമ്പ്രാമന്റെ നൂറ്റാണ്ടിതം തുളുവിൽ നിന്നെടുത്തു ഇയ്യോണ്ടത്തെ മദ്രാസ് യൂനിവേഴ്സിറ്റി മെട്രിക്ലേഷൻ പരീ

ക്ഷയ്ക്കുള്ള മലയാള പാഠപുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതും, ഇയ്യുടെ കഴിഞ്ഞ കൊച്ചി മലയാളപണ്ഡിതപരീക്ഷയുടെ ചോദ്യക്കടലാസ്സിൽ കൊടുത്തിരുന്നതും മറ്റുമായ താഴെ എഴുതുന്ന പട്ടങ്ങളുടെ ശരിയായ അർത്ഥം അറിയേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായി വന്നിരിക്കുകൊണ്ടു് വിദഗ്ദ്ധന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും ആ ഭാഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം അടുത്ത മംഗളോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.

1. സാഹിത്യസമാജം.

2. കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, മദ്രാസ് യൂനിവേഴ്സിറ്റി ഇവയിലെ മലയാളപാഠപുസ്തകകമ്മറ്റി മെമ്പർമാരും, മലയാളപരീക്ഷകന്മാരും,

3. കേരളേജുകളിലെയും ഫൈസ്റ്റിക്ളുകളിലെയും മലയാളപണ്ഡിതന്മാർ, ഇവരോടു പ്രത്യേകിച്ചും അപേക്ഷിക്കുന്നു.

പട്ടങ്ങൾ *

കരുണാമൃതമുചിവദനനാരോരൻ
തരുണരണനഗണമുരുകരസാരൻ
തരുണാബ്ജമുദയനന്ദസുരവരം
തരുണാസമധനവിതരണശീലൻ

കരുണാമലജലവരുണാവാസൻ
ഹരിണന്തകുബലഹരിണാവാസൻ
ഹരിണാങ്കാടകചരിണിശോഭിതം
ഭരണായാളവിഹരിണാസദുശൻ

ചരണാബ്ജമുഗുരശരണാഗതജനം
ശരണായിതനവകരണാധരണൻ

* ഇതിൽ അർത്ഥത്തിന്നു സന്ദേഹമില്ലാത്ത ഭാഗങ്ങളുംകൂടി ചേർത്തിരിക്കുന്നതു് പ്രകൃതാനുബന്ധത്തെ വിശദീകരിപ്പൻ മന്ത്രമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയിലും ചിലതിന്റെ സമാസരേജനയിലും മറ്റും പല സന്ദേഹങ്ങളുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് സദാഭ്യന്തരന എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും വിശദീകരിച്ചു പദാർത്ഥം എഴുതുന്നതായാൽ വലിയ ഉപകാരം.

മരണംഭവഭയഹരണാദികരൻ
കരുണാകരഹൃദകരുണാശരണൻ
ധരണീപതികലധരണീയാരുടെ
ധരണീധരിച്ചൊഴധരണീപാലൻ
ധരണീവിലസിതരുണീമനസാ
ഹരണീകൃതതനുധരണീമദനൻ
അമൃതകാപതിസമഹനതരവിഭവൻ

അമൃതകാഞ്ചിതസ്തടനേടിലകലാപൻ
നമുക്കുവരനെക്കാളുതിസുഭഗൻ
നമുക്കുവരനെനാമുപദമുവായ്ക്കുന്നു.
നമുക്കുവരനെനാമുപദമുവായ്ക്കുന്നു
കളമധുരാകൃതിനിഷധനരേന്ദ്രൻ
കളകളതരധനദാമാരഭൂഷണ-
ലളിതകളേമ്പരനതിസുകുമാരൻ
കുന്ദൈശ്വര പരമേശ്വരമേനോൻ.

ശാസ്ത്രീയവിഷയം

ചിത്രമെഴുത്ത്.

അറുപത്തുനാലു കലാവിദ്യാർത്ഥികൾ
നായ ചിത്രമെഴുത്ത്, ഒരു ശാസ്ത്രമായി
പഠിച്ചുവന്നുപരിൽ കന്നാമതായി ചിന്താ
ജ്ഞാനംയാണു് ഗണിച്ചുപോരുന്നതു്. പി
ന്നെ ഗ്രീക്കുകാർ മുതലായ പാശ്ചാത്യന്മാ
രായത്രെ ഈ വിഷയത്തിൽ പാണ്ഡി
ത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ. വാസ്തവത്തിൽ പാ
ശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു
യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്നു തന്നെ
പറയാം. ബാഹ്യസൗന്ദര്യം മകളായ
ചിത്രലേഖ അനീകലാർക്കു ചിത്രം വരച്ചു്
ഉഷയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയ കഥകളൊക്കെ
പുരാണമായി തള്ളുന്നതായാൽകൂടി, ഹി
ന്ദുക്കൾ ചിത്രമെഴുത്ത് ഒരു ശാസ്ത്രമായി
എത്രയൊ മുമ്പുതന്നെ പഠിച്ചുപോന്നിരു
ന്നുവെന്നു കാണിപ്പാൻ അധികം പ്രയാ
സമാണമില്ല.

വാത്സ്യായന കാമശാസ്ത്രത്തിന്നു് ഒരു
രൂപംവെച്ചുനമുക്കു് തുടങ്ങിയതും, മൂന്നാ
മദ്ധ്യായത്തിൽ ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ ആറു
അംഗങ്ങളെ പാത്തുകാണുന്നുണ്ടു്.

രൂപഭേദം, പ്രമാണാനി,
ഭാവലാവണ്യയോജനം
സാദൃശ്യം, വർണ്ണകാലംഗം-
മിതി ചിത്രംഷഡംഗം.

രൂപഭേദം (കാഴ്ച രൂപങ്ങളുടെ
ജ്ഞാനം) പ്രമാണം (അളവും ആകൃതിയും)
ഭാവം, (ജീവസ്സ്) ലാവണ്യയോജനം (യോ
ജിച്ച ഭംഗി) സാദൃശ്യം (യോജിപ്പി) വർണ്ണ
കാലംഗം (കാഴ്ച നിറങ്ങൾ എവിടെ കൊ
ടുക്കേണമെന്ന ജ്ഞാനം). ഇങ്ങനെ ആറു

അംഗങ്ങളായി ഹിന്ദുക്കളുടെ ചിത്രമെഴു
ത്തിനുള്ളതെന്നാണു് യശാധരൻ പറയു
ന്നതു്. വാത്സ്യായനൻ കാലം ക്രിസ്താ
ബ്ദം 200-ാം ആണ്ടിന്നും, ക്രിസ്തുജാതി
ന്നു മുമ്പു 671 മാണ്ടിന്നും ഉള്ളിലാണെന്നാ
ണു് ചെച്ചിട്ടുള്ളതു്. വാത്സ്യായനൻ ത
ന്നെ തന്റെ കാമശാസ്ത്രം എഴുതിട്ടുള്ളതു്
സൂത്രാത്ഥം, ആഗമം മുതലായ ചില ഗ്ര
ന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചിട്ടാണെന്നും ആ വ
ക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടങ്ങിയതിന്നു പുറമെ
വല്ലതും തന്റെ കാമശാസ്ത്രത്തിൽ ഉണ്ടെ
ങ്കിൽ ആയതു് ഇന്ത്യയിൽ അക്കാലത്തു
ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള ചില പണ്ഡിതന്മാരിൽ
നിന്നു ഗ്രഹിച്ചതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്.
ചീനയിൽ ചിത്രമെഴുത്തു് ഒരു ശാസ്ത്രമാ
യി പഠിപ്പിച്ചതു് ഷി, ഹൊ എന്നാളാണു്.
ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം ക്രിസ്തുബ്ദം
5-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു്. ഇദ്ദേഹവും ചി
ത്രമെഴുത്തിന്നു ആറു അംഗങ്ങളുണ്ടെന്നാ
ണു് എഴുതിട്ടുള്ളതു്. ബുദ്ധമത സിദ്ധാന്ത
ങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോയ
ചീനക്കാർ ചിത്രമെഴുത്തു് സംബന്ധമായ
സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കിട്ടിയ
തല്ലെന്നു പറയാൻ ഒരു വഴിയും കാണാറി
ല്ല. ചീനക്കാരെ ചിത്രമെഴുത്തു് ഒരു ശാ
സ്ത്രമായി ആദ്യം പഠിച്ചവരെണു് മേൽസം
ഗതികളാൽ ഒരുക്കലും പറയാൻ പാടില്ല.
ഈ ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പല
ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ കാണേണ്ടതാ
ണു്. ഇതിനെപ്പറ്റി ആരും അന്വേഷ
ണം ചെയ്തതായി കാണാറില്ല.

ശ്രംഗാരമണ്ഡനംഭാണം.

(തുടർച്ച)

(പരേതനായ തജ്ജട്ടു നാരായണൻമുസ്സം അവർകൾ.)

സാമീപ്യവിഷയത്തിലും മാറ്റം നിർണ്ണയിക്കുമെന്ന് അനന്യസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ട് അസ്പന്നതവദിയെ പ്രാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന വിദഗ്ദ്ധജനങ്ങളാലും, വിശേഷിച്ചു കേരളത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടവരും സംഗീതസാമീത്യാദിവിദ്യകളിലുള്ള നൈപുണ്യത്താൽ സിദ്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന സാഹസികതകൊണ്ട് അന്യദേശഭയവിമുക്തരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നവരും സൗന്ദര്യം സമൃദ്ധമാകുകൊണ്ടു സകല ജനസാധാരണമാണെങ്കിലും, തന്മൂലം സ്വതസ്സിദ്ധമായ പ്രകാരം വേണ്ടതുപോലെ തേച്ചു പട്ടം ചെത്തിയാൽ പുറത്തേക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, വൃത്തികൊണ്ടും ചൊടികൾക്കും ജനനസിലമായ ലാവണ്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതുവെക്കൊണ്ട് ആ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടവിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും, യുവാക്കളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ഇരിമ്പിന ആകർഷണമുള്ള അയസ്സാന്തരം എന്ന സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്ന ശ്രംഗാരമണ്ഡനങ്ങളായ മനോഹരസങ്കടാക്ഷാദികളാൽ പലർക്കുണ്ടാകുമെന്നു വാദിച്ചാസിക്കുകയും നിറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഈ രംഗഭൂമിയിൽ വെച്ചു മുസ്സതവർകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള “ശ്രംഗാരമണ്ഡനം” എന്നു പേരായ ഭാണം അഭിനയിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള യോഗ്യത മഹാരാജ ഭാണത്തിനും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു സാമാജികന്മാർ ഈ സന്തരിഞ്ഞ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നു.

അർത്ഥേ! ഭവതി ഈ വസന്തകാലത്തെക്കുറിച്ചു വിശേഷമായ ഒരു ഗാനം ചെയ്തു സാമാജികന്മാരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു.

നടി--മാകുന്നമുദമകരന്ദസംസാരകൾ

കൂകുന്നകോകിലകലംഗധാരപരത്തിൽ രാഗം നൃന്ദിംബമുഖിമാരുടെമനമെല്ലാം പോകുന്നമന്തയിലസ്മുന്ദവസന്ദർശനം

സൂത്ര--അർത്ഥേ! പാട്ടുവളരെ ഭംഗിയായി. എന്നു മാത്രമല്ല കാർദ്ദവും വാസ്തവമാകുന്നു.

മനോഹരമായകാംക്ഷമന്ദമൃതത്വം--

കോമോതടസ്ഥമനോഹരം

കനൽക്കണ്ണികൾപാട്ടിലായിവരുവാൻ പാരംപ്രയാസംപൂർവ്വം

ജനീച്ചനന്ദമർദ്ദമെല്ലാകളർ.

കോരോപ്പുയാലോരവ്യം

കന്നിക്കുന്നാരകുന്ദബാണപരിതാപം

പത്താൽകഴങ്ങുന്നിതര.

എന്നുമാത്രമല്ല ഇതാ ഇപ്പോൾ,

അന്യോന്യപ്രണയപ്രകോപത്തിനാൽ വേറിട്ടുപാത്തിടീനോ.

രസുനാശകലനഭംഗത്തിനുള്ള

തമ്മിൽ വേടിപ്പിടിച്ചുടൻ

പിന്നെച്ചേർത്തുവിടുന്നിതാചിലവധു.

തെങ്ങുള്ള ചുവ്വയായ്

തോന്നാംവന്ദ്യവധാക്ഷാളാടവിടനെ.

പോലെവസന്തമുദാ.

(അണിയിരയിൽ)

പത്രവർഗ്ഗംചിലയ്ക്കുന്നു

മിത്രോദയമടുത്തുപയ്

രാത്രിയൊട്ടുകലഹിച്ചു

യാത്രയ്ക്കുസഖമണ്ഡനം.

നടി--(കേട്ടറായി നടിച്ച്) അർത്ഥേ! ഇത്

എവിടെനിന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്? ആ

രായിർക്കും.

സൂത്ര--(അലോചിച്ചിട്ട്) അർത്ഥേ! ഭവതി

യുടെ സമോദരനും എന്റെ സ്വാലനാ

കന്മാൻ പ്രിയമിത്രവുമായ ‘നടനായകൻ’ എന്നു പേരായ യുവാവ് വിടവേക്കു

തെത്ത അംഗീകരിച്ച് അണിയിരയിൽ നിന്നു പ്രഭാതത്തെ വഴുപ്പിക്കുക.

അതുകൊണ്ടു നമുക്കും അയാളെ സ്മരയില്ലാൻ പോവുക. (എന്നു രണ്ടാളും പോയി.)

പ്രസ്താവന കുഴിഞ്ഞു.

(നടന്നതരം വിടൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

വിടൻ - (തന്നത്താൻ നോക്കി പ്രകാശം)

ഞാൻ ചിന്തിച്ചുകിട്ടിയതുകൊണ്ട് -

കുപ്പായവും തൊപ്പിയും

പുത്ത പൊൻകുപ്പിയും വെട്ടിയെടുത്തു.

വീടുന്നോടീ മാതിരം

കുത്തു ചോപ്പുകുടിക്കുന്നവിയെ -

മുറയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നാൽ

ലാത്താൻ പോണൊരു മോടി കണ്ടു പർശ്വതൻ
നാണി ചൊല്ലിക്കുടയ്ക്കണം.

(നാലുപുറത്തും നോക്കി സന്തോഷ
ത്തോടെ)

ഈ പ്രഭാതസമയം എത്ര മനോഹര
മാണിരിക്കുന്നു!

ലാക്കായ്ക്കോസ്സു രനി തൃസ്സു രമനി -

ഒട്ടുന്നായ്നിശാചേടിതൻ

വാക്കാൽപ്പതമിനി യങ്ങാങ്ങാളിയിൽ

പ്രാചീനമായതിനാൽ

ചൊൽക്കുളുന്നതേന്മയിൽ തന്നെയായ്

സോമനരമിക്കുവേണ്ടി

ഏഴു ജളക്കുളം തുറന്നു മണ്ണു

മണ്ണുവെട്ടിയെടുത്തു.

അത്രയും മണ്ണു

താങ്ങുവെട്ടിയെടുത്തു തലമുടിയിൽ

കെട്ടിയിട്ടു കെട്ടിയെടുത്തു

പൂർവ്വമെന്തെല്ലാ നല്ലതൊന്നും വെട്ടിയെടുത്തു

കുത്തു കെട്ടിയെടുത്തു

കാമാതകം കവിഞ്ഞു കുന്ന പരമാടുവിടി

തെരുവു കെട്ടിയെടുത്തു കെട്ടിയെടുത്തു

തമ്മിൽ കണ്ടു വെട്ടിയെടുത്തു തന്നെ കെട്ടിയെടുത്തു

പ്രാന്നതോടും നിറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഈ പ്രഭാതത്തിൽ തന്നെ
ഈ തെരുവിലേക്ക് ഇറങ്ങുക തന്നെ. അതി
നിടയിൽ 'നന്ദനാ നിനാ' നഗരത്തിൽ
നിന്നു വന്നിരിക്കുന്ന പ്രിയപ്പെട്ടതായ
'സുശീലൻ' അഭിലാഷവും കൂടി സാധി
പ്പിക്കുവാൻ യത്നം ചെയ്യാം. സുശീലൻ
അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേ
ഹിതനായ 'മദനാഭനിക്കൽ' ഇന്നലെ എ
ന്നോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ല
യോ പ്രിയമിത്രേ! നമ്മുടെ പരമമുഖ്യ

വും വിദഗ്ദ്ധരും കലശലായതാണെന്നും സുശീലൻ
മാണിരിക്കുന്ന 'സുശീലൻ' എന്ന പേരായ
യുവാവ് ഇതിനിടയിൽ ഇവിടെ നടന്നതാ
യ്ക്കും 'പൂർവ്വ' എന്ന പേരായ വിശേഷപ്പെട്ട
കാഴ്ച കാണുന്നതിനായി വന്നിരിക്കാവല്ലോ.
ഈ സമയം കാരോരോ കാഴ്ചകളും കണ്ടു
സഞ്ചരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ശ്രീമൂലസ്ഥാന
മെന്ന പദത്തെ വരുന്ന പ്രധാനസ്ഥാനത്തുള്ള
അശ്വത്ഥം വെട്ടിയെടുത്തു മോദമാണ്.
അശ്വത്ഥം സമോദയമെന്നുള്ള മരം കണ്ടാൽ
വിശ്വാസമോടുകൂടി വെട്ടിയെടുത്തു ചെന്നേ

(ൻ)

വിശ്വാസം സിദ്ധതരനിർമ്മലമുക്തിക്കേ!

അതിൽപ്പിന്നെ തെങ്ങും തമ്മിൽ പിന്നീ
യതെക്കണ്ടുതന്നെ കണ്ടു നേരം മനോഹ
രമായ കാഴ്ചകളും കണ്ടു അവിടത്തു
ന്നെ ഇരുന്നു.

അതിനിടയിലാണ് ഗർഭിനി ജന്മം ചെയ്തതി -
(നാ -

യതിജവമുടന്നതും വർണ്ണമൂലം കണ്ടു കണ്ടു
മതിമുഖികളു സംഗ്രഹം വന്നു ചേർന്നു കണ്ടു
മതിയവരിൽ മയങ്ങി മറയ്ക്കുന്ന കണ്ടു കണ്ടു.

ഇങ്ങനെ പരമാനന്ദം മനോഹരമായി
കിടന്ന സമയത്താണ് 'കുഷ്ഠവാടി'യി
ലെ 'രൂപവതി' എന്ന പേരായ സ്ത്രീയെ
യും സുശീലന്റെ സമീപത്തായി വന്നു ചേ
ർന്നു. സുശീലന്റെ സമീപത്തായി എ സുമുഖി
യെ കണ്ട സമയം തന്നെ സുശീലന്റെ പ്ര
കൃതം കണ്ടു മാറി.

എന്തിനോടുകൂടി മിന്നലല്ല നിലനി -
ന്നിട്ടു നാളെ വരും

പുറത്തോടിടയായ്ക്കൊണ്ടു സുശീലൻ
പാശാതെ പാശാതെ?

അന്തരം കണ്ടു വെട്ടിയെടുത്തു തലയിൽ
ചിത്തം മുഴുത്തു വെട്ടിയെടുത്തു

ഭാഗ്യം കണ്ടു കണ്ടു മണ്ണു കണ്ടു കണ്ടു സുശീലൻ!
തോന്നുന്നതോ സാധ്യത?

എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. അപ്പോ
ൾ തൽക്കാലം കണ്ടു അശ്വത്ഥം വെട്ടിയെടുത്തു
കണ്ടു ഞാൻ തന്നെ കണ്ടു വെട്ടിയെടുത്തു സമാധാ
നപ്പെടുത്തി. അതിൽപ്പിന്നെ പൂർവ്വം കാണു
വാൻ നടന്നു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നില്ല.

ആവാദമൃഗമന്ത്രപ്രവൃത്തിയുപേക്ഷം
രൂപാവലോകനവശേന സുരീലപോരം
ആപ്തമെന്നകഥയൊക്കെമാണുനാഗ-
വ്യാപാരമുലമകതാരിലൊരാധിയായി.

പിന്നെ പൂരം കഴിഞ്ഞു ആറമണി
യോടുകൂടി എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന
സമയമായപ്പോൾ,
മന്ദാക്ഷാഞ്ചിതമന്ദാസമധികം

തുകംപ്രസന്നനാനം
മന്ദംതാഴ്മനോഹരംഗിമദനം-
തങ്കംകലർന്നറവു

കുന്ദപ്പുറകളിയാടിടുന്ന ചട്ടല-
പാംഗങ്ങളാൽ പിന്നിടി-
ഞ്ഞന്നെപ്പുണ്ഡരയോളമന്ദകൃതകം
നോക്കിശ്ശമിച്ചിടിനാൾ.

അതിൽപിന്നെ സുശീലന്റെ കഥ വെളി
യെ ശോചനീയമായിരിയ്ക്കുന്നു.
ഞെട്ടുംകോകിലകൂജിതം ചെവികളിൽ
പെട്ടാൽ, നിശാനായകൻ
വാടുംപുളകുളാംഗമാസകലവും,
മാലേയമന്ദാനിലൻ
തട്ടുമ്പോൾ നെടുമിപ്പിച്ചിട്ടുകരയും
പിന്നെച്ചിരിയ്ക്കുംവുമോ
കാട്ടുംദിസ്സാമന്താപമോടിവവിയോ.
ഗാതകഭാരത്തിനാൽ.

അതുകൊണ്ട് ഭവാനുതന്നെ സുശീല
ന്റെ ഈ ദിസ്സാമവിരോധസ്ഥയെ പരി
ഹരിയ്ക്കുവാൻ തക്കതായ യത്നംചെയ്തു വേ
ഗത്തിൽ അഗ്രഗണ്യപ്പെടുത്തിയാൽ കൊ
ള്ളാമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷയു
ള്ളതുകൊണ്ട് ഈ വിവരം മുഴുവനും ഭവാ
നോടു പ്രാപ്തമായിട്ടു വന്നതാണെന്നു 'മദ
നരസി'കൻ എന്നോടുകൂടിപ്പോരുന്ന ഇന്ന
സ്മിച്ച് എഴുന്നേൽക്കുന്നോടുകൂടി സുരീലന്റെ
ഭർമ്മിച്ച വിവാഹ പദാത്ഥങ്ങളുംകൊണ്ട് 'രൂ
പവതി'യുടെ ശ്രമത്തിൽ വരുവാൻ മദന
രസിക്കനെ എല്ലിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ
മുഖിതനെന്ന നിങ്ങളുടെ വരവും കാത്തു
രൂപവതിയുടെ മല്ലികാരാമത്തിൽ തെരുവു
റായിരിയ്ക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞിരിയ്ക്കു
ന്നു, അതുകൊണ്ട് ഇക്കൂട്ടാടികയിൽപോ

യി രൂപവതിയുടെ അന്തസ്സതവ്യംകൂടി അ
റിയണം.

(ചാരിനടന്ന ചെറിയോർമ്മയോടും സന്തോ
ഷത്തോടുംകൂടി)

ഈ പ്രഭാതസമയത്തിൽ കുറ്റാനന്ദ
കരമായ കളികളും കേൾക്കുന്നതെവിടെനി
ന്നായിരിക്കും? ദേ മന്ത്രിയായി 'ഗാനവി
നോദിനി' എന്ന ചേരോടുകൂടിയ വിലാസി
നീരത്നത്തിന്റെ ഭവനംസമീപമായിരിയ്ക്കു
ന്നതുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നാണ് കേൾക്കു
ന്നത്. വെൺപച്ചക്കുടങ്ങളിൽ പാട്ടുള
സിപ്പിയ്ക്കുന്ന ജോലിയുള്ളതുകൊണ്ട് ഇപ്പോ
ൾ കുട്ടികളെ അഭ്യസിപ്പിയ്ക്കുന്ന സമയമാ
യിരിയ്ക്കും. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ വളരെ സ
മാലാപങ്ങൾക്കും മറ്റും സൗകര്യമുള്ള സ
മയമല്ലെങ്കിലും ഇവയെ കാണാതെപോയാ
ൽ അദ്ദേഹം ശകുനപ്പിഴയായിത്തീരും. അ
തുകൊണ്ട് അകത്തേയ്ക്കു കടക്കുകതന്നെ.

(അകത്തേയ്ക്കു കടന്നതായി നടിച്ചു)
ഈ സംഗീതാശ്രാമത്തിന്റെ സമ്പ്ര
ദായം വിശേഷംതന്നെ.

സൈപരംതംബുരുമീട്ടിനൽക്കുളരവം
ചൊങ്ങുന്നൊരി ഫലായിൽ
ശരീരശ്രുതിചേർത്തുമെന്തായിലിരു-
ന്നത്യാദരാലിന്നിവരും
ചരത്തമ്പൊടിതന്നുപാടവമൊടും
പാടുന്നവെൺകുട്ടികൾ-

ക്കോരോതെറ്റുവരുന്നനേരമധുനാ
തെറാനത്തിക്കുന്നിതാ.

ഈ പലതരത്തിലുള്ള കുട്ടികളുടെ കാ
രോരോധിധത്തിലുള്ള പാട്ടും കേൾക്കുവാൻ
നല്ല രസമുണ്ട്.

വണ്ണപാടുന്നസപ്തസ്വരമിഹവിഭര-
ങ്ങളുസിയ്ക്കുന്നപിന്നെ-

കുണ്ണാനന്ദവളത്തുംകൃതികളുമിടയിൽ
ജാവളികിത്തനങ്ങൾ

പുണ്ണമോദേനനാടൻപദമിഹവലത്തും
പല്ലവീജാലമേവം

വണ്ണിപ്പാനാവതില്ലിന്നിവരുടെ ചൊടിയു
മോടിയുംഹന്ത! ചിത്രം,

(തുടരും)

കാരണമില്ലാത്ത ചില സാമ്രാജ്യങ്ങൾക്ക് അവകാശികളായിരുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഭ്രാന്തന്മാർക്കുണ്ടു്. മേൽക്കോട്ടയിലും ബെയിലുരു വെണ്ണുവ അയ്യങ്കാരന്മാരുടെ ക്ഷേത്രത്തിലും ഹോളിയന്നെന്ന കണ്ണാടകപായനാർ കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നുദിവസം കടക്കാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നുതന്നെല്ല തഞ്ചപ്പുർ ജില്ലയിൽ ചേന്നു തിരുവാലൂര പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ശൈവോത്സവത്തിൽ പായനാരുടെ തലവൻ ദേവനൊന്നിച്ചു 'ചെങ്കി'യോടുകൂടി ആറുപറ്റത്തു കയറുന്നതുമാണ്. ഒരു മഹമ്മദീയ ആക്രമണത്തിൽ വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരത്തെ സങ്കല്പിക്കുന്ന ബിംബം രക്ഷിക്കുകയാൽ ചിങ്കല്ലേട്ട ജില്ലയിൽചേന്ന, പെരുമ്പത്തൂർ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള പായനാർ ഇപ്രകാരംതന്നെ ചില സാമ്രാജ്യങ്ങളുണ്ടു്. മദ്രാസ്സിലുള്ള ജോർജ്ജ് ടൗണിലെ 'എഗത്താൾ' എന്ന കലദേവതയുടെ കഴിത്തിൽ ആണ്ടുതോറും താലി ചാത്തി മണവാളസ്ഥനും വാരിയുവാറുള്ള അവകാശം ഇന്നും ഒരു പായൻ നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്. കാഞ്ചീപുരം, കാങ്കോണം, ശ്രീവില്ലിപ്പത്തൂർ എന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെ രഥോത്സവങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെയും മോവലിപ്പാറും അവരെ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ സ്ഥാനത്താൽ കയറാ രഥമോ

അശുദ്ധപ്പെടുന്നതായി വിചാരിച്ചവരെന്നില്ല. അവരുടെയിടയിൽ പ്രസിദ്ധനായ കവികളും ഭക്തന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അതിൽവെച്ചു 'കരൾ' എന്ന തമിഴുപ്രബന്ധത്തിന്റെ കർത്താവായ തിരുവല്ലാവൂർ നയനാഭൻ ഉടപ്പിറന്നവൻ അച്ചായി 'വൈണ്ണവർ ആറവ' എന്ന കവിതാവിദഗ്ദ്ധനാണു് ഇവരിൽ പ്രധാനികൾ. ശിവഭക്തനായ നന്ദനും പ്രസിദ്ധനാണല്ലോ. മറ്റൊരാളെക്കൊണ്ടും നല്ലപോലെ പറയുവാൻ വില്ലേജ് അതിർത്തികൾ അറിയാതെന്നു ചില തമിഴുജില്ലകളിൽ ഇപ്പോഴും വിശ്വാസമുണ്ടു്. അതിർത്തിക്കല്ലുകൾക്കുറിക്കാടുകൾക്കു ചെടികളാലോ മായപ്പെട്ടിരിക്കുകയോ ഇല്ലാതിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ശരിയായ അതിർത്തി കാണിപ്പാൻ അവർ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരാണത്രെ. അതിനാൽ ചിലേടങ്ങളിൽ അതിർത്തിക്കുണ്ടോ വുമ്പോൾ ഒരു പായന്റെ തലയിൽ ഒരു കടം വെള്ളംവെച്ചു് അതിർത്തിയിൽ കൂടെ നടത്തിയെന്നതു്. * ഇതിന്നു് ഈ രൂപികരമായ സമാധാനം അവർക്കു മറ്റൊരാളെക്കൊണ്ടും അധികകാലത്തെ പരിചയം ഇരുപതുതൂക്കുകാണാണെന്നാണു് പാഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

ഈ വക സംഗതികളിൽനിന്നും വളരെക്കാലംമുമ്പു മുതൽക്കു ഇവിടെ പാശ്ചാത്യർക്കു ചാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളവമാണെന്നും, ദ്രാവിഡന്മാരുടെ പ്രതിനിധികളാണെന്നും, ചില പരിഷ്കൃതജാതിക്കാരുടെ വിജയത്താൽ ഈ താണനില പ്രാവിച്ഛാൻ സംഗതിയായെന്നും ഉൾക്കൊള്ളാം.

കൊച്ചിയിലെ നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇശ്ശി മിക്കയിടത്തും ഇപ്പോൾ പറയുന്നവരെ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അവർ തമിഴ്ജില്ലകളിൽനിന്നും വളരെക്കാലംമുമ്പെ ഇവിടെ വന്നു പാപ്പാക്കിയ പറയന്മാരുടെ താവഴിക്കാരായിരിക്കണം. അവരിൽ അനവധി ജനം കാട്ടിലും കുറേ ജനം നാട്ടിലും വന്നു പാപ്പാക്കി. ഈ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും തമ്മിൽ ചില സമ്പ്രദായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. മലയിൽ താമസിക്കുന്നവർ ഫാമുലാദികൾ ഭക്ഷിച്ചും നാട്ടിലുള്ളവർ പശുമാംസം മുതലായതു ഭക്ഷിച്ചും ജീവിച്ചുപോരുന്നു. കാട്ടിലുള്ളവർ മരവിരിയും മൃഗങ്ങളുടെ തോലുമാണ് ഉടുപ്പിന്റെ സ്ഥാനത്തു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും സാധാരണ മുണ്ടുതന്നെ ഉടുത്തുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ താമസം ചെറിയ കുടിലുകളിലാകുന്നു. തമിഴ്ജില്ലകളിലെന്നപോലെ തന്നെ കേരളത്തിലും ഇവരിൽ മഹാപുരുഷന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവർ രണ്ടുപേരുടെ ജീവചരിത്രം താഴെ കൊടുക്കുന്നതു രസകരമായിരിയ്ക്കും.

പണ്ടോരിക്കൽ വ്യാകരണഭാഷ്യക്കാരനായ പരഞ്ചലിയുടെ ശിഷ്യനായി 'വ്യാഖ്യാപാദൻ' എന്നു പേരായിട്ട് ഒരു സന്യാസി

അവന്തി(മാറവ)രാജ്യത്തിൽ വാണിരുന്നു, ഏതോകാരണവശാൽ 'ബ്രാഹ്മരാക്ഷസനായി'പ്പോട്ടെ' എന്നു ശപിക്കുകയും അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ വ്യാകരണശാസ്ത്രാഭ്യസനം ഒരു വാവിനെ പഠിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ശാപമോക്ഷം വരുമെന്നു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ശിഷ്യനെ കിട്ടാതെ ബ്രാഹ്മരാക്ഷസനായിട്ടു വളരെ കാലം ഒരു വൃഷ്ടത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ, വരുന്നവരോടൊക്കെ 'പചേനിഷ്ഠായാങ്കിംത്രപം' എന്നു ചോദിക്കുകയും ഉത്തരം പറയാതിരുന്നത് ഉപദ്രവിസ്തുകയും പതിവായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ എന്നുപേരായ ഒരു ബ്രാഹ്മണബാലൻ തക്കതായ ഗുരുവിങ്കൽനിന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാനാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു ദേശത്തോറും സഞ്ചരിസ്തന്നുണ്ടായിരുന്നു. യോഗ്യനായ ആരെയും കണ്ടുകിട്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വളരെ വിഷാദത്തോടും നിരാശയോടുംകൂടി ഈ വൃഷ്ടത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഭാഗ്യവശാൽ വന്നുനില്ക്കുവാൻ എടുവന്നു. അപ്പോൾ അയാൾക്കു ആശ്ചര്യമുണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിൽ രാക്ഷസൻ മുൻപാഞ്ഞ ചോദ്യംചോദിച്ചു. ബാലൻ ശരിയായ ഉത്തരം പറയുന്നതുകേട്ട് 'ആരാണു', എങ്ങോട്ടാണു' എന്നു അദ്ദേഹത്തിനോടു ചോദിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ വാസ്തവം അറിയിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ ബ്രാഹ്മണബാലൻ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഗുരു കൊടുത്ത ഭൗഷധത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു ഭക്ഷണവും ഉറക്കവുമുപേക്ഷിച്ച് വൃഷ്ടത്തിന്റെ മുകളിലിരുന്നു രാവുവകൽ ഭരപോ

ലെ പഠിച്ച് അല്പദിവസംകൊണ്ടു വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായിത്തീന്നു. ഗുരു അദ്ദേഹത്തിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു 'ചെള്ളത്തിൽച്ചടി നടക്കരുത്' എന്ന നിബന്ധനയോടുകൂടി അയച്ചു. തനിശ്ശുശാപമോഷം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞയെ പരീക്ഷിപ്പാനായി ശിഷ്യൻ ശുപ്രസാദി കടക്കുവാൻ ഭരണി. വല്ല ആപത്തും സംഭവിക്കുന്നതായാൽ തന്നെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് അവിടെ കളിച്ചിരുന്ന സ്ത്രീകളോട് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ പുഴയിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്നത് കണ്ടിട്ട് ഒരു ശുഭകന്യകചെന്നു അയാളെ രക്ഷിച്ചു. തന്റെമുമ്പാകെയുള്ള സന്തോഷിച്ച് എന്താണ് വരുംവേണ്ടത് എന്നു ചോദിച്ചു. അയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായിരിപ്പാൻ അനുവദിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി ബ്രാഹ്മണക്കുത്രിയ വൈശ്വജാതികളിൽനിന്ന് വിവാഹം ചെയ്തതിനു ശേഷം ഭട്ടവിൽ അവളെയും വേളികഴിച്ചു. ഈ നാലു ഭാര്യമാരിൽ യഥാക്രമം വരരുചി (ഔഴത്തിശ്ശാസ്യപണ്ഡിതൻ), വിക്രമാദിത്യൻ, ഭദ്ര, ഭരണുമാരി ഇങ്ങിനെ നാലു പുത്രന്മാരുണ്ടായതിന്റെ ശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഗോവിന്ദസ്വാമി എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടി സത്യാസാശ്രമം പ്രാപിച്ച് സാഗ്ഗരോരണംചെയ്തു. വരരുചി അവന്തിരാജ്യം കണ്ടെങ്കിലാവാൻ. വിക്രമാദിത്യൻ പ്രായം ചെന്നപ്പോൾ രാജ്യഭാരം അദ്ദേഹത്തിൽ സമർപ്പിച്ചു. ഒരിക്കൽ ഒരു പോലീസ് ഉ

മട്ടിൽ ദേവവനനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു ഗസപ്പന്മാർ തമ്മിൽ ആവൃക്ഷത്തിന്റെ മുക്കളിലിരുന്ന് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതുകേട്ടു. അതിന്റെ സാരം രാജാവ് ഒരു പായകന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു. രാജാവ് വ്യസനിച്ചു ഗസപ്പന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ആ കന്യകയെ ഒരു പെട്ടിയിലാക്കി തലയിലൊരാണിയും താഴ്ന്ന് നദിയിൽ കഴുകി. ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ആ പെട്ടി പിടിച്ച് വലിച്ചുകൊണ്ടിറങ്ങുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ ഒരു സുന്ദരിയായ കന്യകയായിരുന്നു. അവളെ തന്റെ മകളെപ്പോലെ രക്ഷിച്ചുപോന്നു. ഒരു ദിവസം ആ ബ്രാഹ്മണൻ അതിഥിയെ അപേക്ഷിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ വരരുചിയെ കാണുകയും ഭക്ഷണത്തിന് ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. പതിനെട്ട് കറിയെച്ച് ആറുബ്രാഹ്മണരെ ഭക്ഷണംകഴിപ്പിച്ച ശേഷമെ അദ്ദേഹം ഭക്ഷിക്കുവാൻ എന്ന നിശ്ചയത്തിന്മേൽ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞു. അതിഥി പ്രാത്ഥിച്ചതുപോലെ സാധിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ആ ഗുഹസ്ഥൻ പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. അപ്പോൾ ആ കന്യക അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനപ്പെടുത്തി കളിച്ചുവരുമ്പോൾ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ശട്ടംകെട്ടിക്കൊള്ളാമെന്ന് പറഞ്ഞു. കന്യക ഒരു നെടിയിലവെച്ചു പതിനെട്ട് കറിക്കുപകരം ഇഞ്ചിത്തയിരും വൈശ്വം കഴിച്ച് ബാക്കി ഫവിസ്സും അതിൽ വിളമ്പി. ഇത് ആറുബ്രാഹ്മണർക്കു ഭക്ഷണം കഴിച്ച് ശേഷത്തിനു തുല്യമാകുന്നു. ഇതു ക

ണ്ടപ്പോൾ അതിഥിക്ക് വളരെ സന്തോഷമായി, ഗൃഹസ്ഥനാണിട്ടു ഭക്ഷണാകുഴിച്ചു. ഇതൊക്കെ ആ കന്യകയുടെ വിദ്യയാണെന്നറിഞ്ഞ് ഇവളെ തനിക്ക് ദാനം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും, ഗൃഹസ്ഥൻ അപേക്ഷകളൊക്കെയും ചെയ്തു. വരരുചി ആ കന്യകയെ വിവാഹംചെയ്ത് സുഖമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവളുടെ പൂർവ്വകഥയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യയുടെ തലയിൽ ഒരൊന്നി തറച്ചിരിക്കുന്നത് കാണുകയും അപ്പോൾ താൻ പെട്ടിയിലാക്കി ഒഴുകിയ പറയക്കമ്പുകയാണ് തന്റെ ഭാര്യയായി തീർന്ന് എന്നറികയുംചെയ്തു.

വിധിതടക്കുവാൻ സാധിക്കുകില്ലെന്ന് എന്ന് സമാധാനിച്ച് പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനംചെയ്തും പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദർശനംകഴിച്ചും ശേഷിച്ച ജീവകാലത്തെ നയിക്കുവാൻ ഉറച്ചു. ഒടുവിൽ അദ്ദാഹം കേരളത്തിൽവരികയും അവിടെവെച്ച് തന്റെ ഭാര്യ പത്രങ്ങളു പുത്രന്മാരെ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽ ഒരു കുട്ടിയെ ഒഴികെ ബാക്കി എല്ലാവരെയും വഴിയിൽ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകിട്ടിയ ഒരു കാരോ ജാതിക്കാർ എടുത്തുവളർത്തുകയും ചെയ്തു. അവർ പ്ലോവരും വളരെ ബുദ്ധിമാന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടും പലവിധത്തിലുള്ള അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടും വിപ്ലവിന്റെ അവതാരമായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്നത്. ഇവരാണ് 'പറച്ചിപെററപന്തിരുമക്കൾ' ഇവരുടെ ചരിത്രം കേരളത്തിൽ എല്ലാവരും അറിവുള്ളതുമാണ്. പാക്കനാർ എന്ന മ

ഹാപുരുഷൻ ഇവരിൽ ഒരുവനുമായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ കുറെ ബ്രാഹ്മണർക്കു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തീർച്ചയാക്കിയപ്പോൾ പാക്കനാർക്കുണ്ടു. കാശിക്കു ഈ യാത്രയിൽ മോഷ്ടപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അയാൾ അവരെ മുടക്കുവാൻ ഭോക്കി. എന്നാൽ അവർ പോകാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണുകയാലും അവരുടെ യാത്ര നിഷ്പക്ഷമാണെന്നു കാണിച്ചുകൊടുപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹത്താലും അയാൾ കടിലിനടുത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ കളത്തിൽനിന്നും ഒരു താമരപ്പൂവ് പറിച്ച് അവർപക്കൽകൊടുത്തിട്ട്, ഗംഗയിൽനിന്നും ഒരു കൈ പൊങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നും, അപ്പോൾ ഇത് ഗംഗാദേവിക്കായി പാക്കനാർ കൊടുത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും പറഞ്ഞ് കൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞുപിടിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞപോലെ ചെയ്ത് മടങ്ങിവന്നുവെങ്കിലും അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ അവരെ കളത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. "അല്ലയോ ഗംഗേ, ഞാനയച്ച പൂവ് മടക്കിത്തരണം" എന്നുപേക്ഷിച്ചു. അതുതൽക്കുണ്ണും അയാളുടെ കയ്യിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നു. ഇതിന്റെ സാരം ആ മഹാനദിയിൽ ഉള്ള പോലെതന്നെ പരിശുദ്ധമായ ഗംഗ ഇവിടെയുമുണ്ടെന്നും അതിനാൽ അതിലേക്കുവെണ്ടി അത്രത്തോളം പോവേണ്ടെന്നുമാണ്. ഇത്രതന്നെ രസാവഹമായ മറ്റൊരു കഥയും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പാക്കനാർ കൊട്ട, മുരും, മുതലായതുണ്ടാക്കിവിവിടാണ് ദിവസം കഴിച്ചിരുന്നത്. ഒരുദിവസം വിപ്ലവൻകുടിയായ്ക്കു

കാടനാലം നായാട്ട്

മ ങ്ങ ള്ള റ ദ യ ങ്ങ

ഫറൻ

പുസ്തകം 6

ചിങ്ങ മാസം

ലക്കം 10

മ ങ്ങ ള്ള

കുളിക്കടമിഴിക്കയക്കുന്നികൾ കെട്ടിയീശന്റെയുൾ
കുളിസ്ഥലമതിന്നകത്തിരമേത്തിനോക്കാവിധം
കുളിച്ചുവിളയാടിടുന്നമലമാമലപ്പെതൽ-
നൊളിപ്പെരുമപ്പണ്ടിടംപദമലക്കുപ്പുണഞ്ഞൻ.

അമ്പലപ്പുഴ മാമാദേവശർമ്മാ.

അമരസിംഹ കവി*

അമരസിംഹനെന്നു പേരായ കവി
ഗീട്ടാണകാഷ്ഠപണ്ഡിതനാക്കു വളരെക്കാ
ലമായി പരിചയമുള്ള ഒരാളാണ്. അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ നാമലിംഗാനുശാസനമെന്നു
പേരായ അഭിധാനത്തെ ഉപകരിയ്ക്കാതെ
സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനം ഒരാൾക്കുണ്ടായിട്ടു
ണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കു
യില്ല. വിദ്യാന്മാക്കും വിദ്യാഭ്യാസികൾക്കും
നാമലിംഗാനുശാസനം വളരെ ഉപകാരം
പ്രയുക്തമെന്നു നിശ്ചയം അഭിപ്രായപ്പെ
ടുന്നു.

വിശ്വമേദിത്വാദികൾ തുടങ്ങി ഭട്ടധി

കം കോശഗ്രന്ഥങ്ങൾ പിന്നീടുണ്ടായിട്ടു
ണ്ട്. ഇവയൊക്കെ കേവലം നാമാനു
ശാസനമോ കേവലം ലിംഗാനുശാസ
നമോ ആയ കോശങ്ങളായിട്ടാണ് ഉപ
യോഗമുണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ നാമലിംഗാ
നുശാസനം രണ്ടും അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുക കാ
രണമായി അമരകോശം സമ്പൂർണ്ണമാ
ളൊന്നാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ കോ
ശത്തിന്നു സർവ്വ ശ്രേഷ്ഠത്വം സിദ്ധിച്ചത്.
ഇപ്രകാരമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തെത്തിന്റെ
നിർമ്മാതാവായ അമരസിംഹൻ എത്ര ജാ
തീയനാണ് എന്നും ഏതൊരു രാജ്യത്തി

ലാണ് ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചതെന്നും നിർണ്ണയിക്കുന്നത് പ്രായേണ അശക്തമായിരിക്കുന്നു എന്നിരുന്നാലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ വിനോദത്തിനായി, എന്റെ ബുദ്ധിജ്ഞാസരിച്ചു കൊടുത്തു പറയാം.

ദേവസാമാന്യനാമാസ്യകതിയാൽ ദേവവിശേഷനാമാരഭത്തിൽ ബുദ്ധനെന്ന് ലേഖനത്തിൽ “അമരസിംഹോഽധിപഃ പീതയാൻ സുപ്താശ്ചമുചുരത്” എന്നു പ്രാചീനന്മാർ ഭംഗോക്തിയിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതു കൊണ്ട് ബൈബേതപം സുസ്സഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ ‘വിക്രമ’സമകാലീനനാണെന്നു പ്രമാണപ്രകാരം ഉദാഹരിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നു.

“ധനപന്തരിഷ്ഠപണകാമരസിംഹഭക്തഃ

ജ്യോതിഷഭേദാഭിസംസ്കൃതാഭിസം

ജ്യോതോവാഹമിഹിരോവപത്തേസ്സഭായാം
തന്നാനിവൈവരജചിന്തവവിക്രമസ്യ”.

ഈ ശ്ലോകം ജ്യോതിഷിദാഭാണഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടതാണ്. ‘വിക്രമ’സമകാലീനനായ മഹാകവി കാളിദാസനും ബഹു കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന കാളിദാസനെന്ന് ദേവജ്ഞാൻ കവനമാണ് മേല്പാഞ്ഞ ഗ്രന്ഥം. ഈ ദേവജ്ഞാൻ മഹാശയന്റെ കാലത്തുകൂടി വിക്രമസമകാലിയായി പ്രസിദ്ധനായ പ്രാചീനവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അമരസിംഹനായിരുന്നതെന്ന് സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ തെളിവു നായി അധികം പ്രമാണങ്ങളെക്കാൾ തേടിപ്പിടിക്കുന്നില്ല. കൂടാതെ “ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രകാശകൃത്സ്വാപശലീശാകടായനഃ പാണിനാമരജൈനേന്ദ്രാജയന്ത്രിയേഷു ച ശാഖികഃ” എന്ന ശ്ലോകമനുസരിച്ച് അമരസിംഹകവി, പാണിനീസമന്തഭേദന്മാരുടെ സമകാലീകനാണെന്നു പറയപ്പെ

ടുന്നു. ഈ ശ്ലോകം പാണിനിയുടെ സമകാലികനായ ചന്ദ്രാചാര്യൻ ഉണ്ടാക്കിയതുമാണ്.

നേപാളരാജ്യത്തിൽ കാന്തിയെന്ന പേരോടെ ഒരു രാജധാനിയുണ്ട്. ജനങ്ങൾ അതിനെ കാഷ്ഠമണ്ഡപം (കട്മണ്ട്) എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. ആ രാജധാനിയ്ക്കു കിഴക്കായിട്ടു വട്കമതിയെന്നും മണിഭദ്ര എന്നും പേരായ രണ്ടു നദികളുടെ സംഗമസ്ഥാനം മുതൽ വൃദ്ധനീലകണ്ഠം (ബുധനീലകണ്ഠം) വരെ അഞ്ചുയോജന സ്ഥലപുറംപുറത്തുള്ള വിശാലം എന്നു പേരായ നഗരം വിക്രമാബ്ദം 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നു. 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ വലുതായ ഒരു അഗ്നിബാധയാൽ ഈ നഗരം നശിച്ചുപോയതായി പ്രാചീന വംശാവലികൊണ്ടു കാണുന്നു. ഇപ്പോഴും ആ പ്രദേശത്തു കൃഷിയ്ക്കായും മറ്റും കിളിയ്ക്കുമ്പോൾ ഒരു നഗരം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നു കാണിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഭവനങ്ങളുടെ ഭാഗങ്ങളും മറ്റു പല ഉപകരണങ്ങളും കാണാറുണ്ട്. അമരസിംഹൻ ജനിച്ചത് ഈ നഗരത്തിലാണ്. അതുകൊണ്ട് 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുമുമ്പാണ് അമരസിംഹൻ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു വരുന്നു. ഇപ്പോഴും കാഷ്ഠമണ്ഡപത്തിന്നു അല്പം കിഴക്കായി ഇപ്പോൾമതിയെന്നുപേരായ ഒരു ശാഖാനദിയുടെ കിഴക്കേ തീരത്തു ശ്രീനീലസരസ്വതിയുടെ ഒരു കോവിലുണ്ട്. ഈ സരസ്വതിയെ ആരാധിച്ചാണ് അമരസിംഹൻ വിദഗ്ദ്ധശിരോമണിയായിത്തീർന്നത്. ശ്രീനീലസരസ്വതിക്കു തുറത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു ശിലയിൽ അമരസിംഹൻ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു സ്തുതി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഏതാൽ കാലപ്പഴക്കം നിമിത്തം ആ ശ്ലോകങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം വായിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല, എങ്കിലും ചില ഉ

ഘഞ്ചിനു വഴിയുണ്ട്. അവിടുന്ന് അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഒരു വിഹാരവും കാണാനുണ്ട്. ആ വിഹാരത്തിലാണ് അമരസിംഹൻ തന്റെ ജീവിതകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെന്ന് കേട്ടുകേൾവിയിലുണ്ട്. വേദാന്തമതസ്ഥാപകനായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ഈശ്വരദർശനാത്മം ഇവിടെ വന്നിരുന്നപ്പോൾ കോവിലിന്റെ വാതിൽ അടച്ചിരുന്നു. അതു കണ്ടിട്ടു ശങ്കരാചാര്യർ ഇങ്ങിനെ ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലി.

ഐശ്വര്യമദമന്തോസി
മാമനാദൃത്യവർത്തസു
ഉപസ്ഥിതേഷ്വഞ്ചയേഷു
മദധീനാത്വസ്ഥിതിഃ.

ഈ ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പശുപതി തന്നത്താൻ പ്രത്യക്ഷനായി. അതിനുശേഷം ഈശ്വരദർശനം കഴിച്ച് സ്വാമികൾ മടങ്ങി അമരസിംഹനെ കണ്ട് അദ്ദേഹവുമായി വാദം നടത്തി. അമരസിംഹൻ ഒരുതിരശ്ശീലക്കുള്ളിലും സ്വാമികൾ പുറത്തും നിന്നായിരുന്നു വാദം നടത്തിയത്. വാദം ഒരുവാരം നടന്നു. എന്നാൽ ജയമൊ പരാജയമൊ ആർക്കും ഉണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ സംശയംതോന്നി ആചാര്യ സ്വാമികൾ തിരശ്ശീല വീക്കിനോക്കിയപ്പോൾ അമരസിംഹൻ ഭരണം മിന്നാതെ നില്ക്കുന്നതായും ഒരു കടത്തിൽ ആവാരമിച്ച് ചെച്ച സര

സ്വതി സംസാരിക്കുന്നതായും കണ്ടു. ഉടനെ സ്വാമികൾ:—

“ഏടിപാവി! നീ എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഒരു ബൈബിളനെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നോ?” എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ സരസ്വതി അവിടെനിന്നുമാഞ്ഞു. പിന്നെയുണ്ടായവാദത്തിൽ അമരസിംഹൻ തോല്പുകയും അമരസിംഹൻ ലജ്ജാകാണ്ടു പട്ടിണികിടന്ന് മരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം എല്ലാവർക്കും ഉപകാരമുള്ള അമരഗ്രന്ഥമാഴികെ അമരസിംഹകവിയുടെ മറ്റുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം തീയിട്ട് ചുട്ടു. ഈ ഒരു ഇതിഹാസം നേചാളരാജ്യത്തുള്ള എല്ലാബൈബിളസന്യാസികളും ഒരു വിധത്തിൽ പറയുന്നു. പക്ഷേ ശങ്കരാചാര്യ സ്വാമിയുടെ ദിഗ്വിജയം സംക്ഷേപമായി പറയുന്ന ശങ്കരവിജയം എന്ന കാവ്യത്തിൽ അവിടുന്ന് നേചാളത്തിൽ ചോയതായി കാണുന്നില്ല; എങ്കിലും നേചാള നൂപാല വംശാവലി വർണ്ണനയടങ്ങിയ പഴയ റിക്കാർട്ടുകൾക്കൊണ്ടും പശുപതിനാഥ ക്ഷേത്രത്തിലുള്ള പഴയ ശിലാരേഖകൾക്കൊണ്ടും താമ്രശാസനങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആചാര്യ സ്വാമികൾ നേചാളരാജ്യം സന്ദർശിച്ചതായി തെളിയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവകാലമായ വിക്രമാബ്ദം 850-മാണ്ടിൽ തന്നെ അമരസിംഹൻ ജീവിച്ചിരുന്നതായി വിചാരിക്കാം.

സി.

—o*o—

കേരളവും ദേശനാമങ്ങളും

(കെ. പി. പത്മനാഭമനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.)

(തുടർച്ച)

‘കേരളോൽപത്തി’യിൽ മലയാളഭൂമി ഏറ്റവും കൂടുതൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായും പറയുന്ന ഭൂമി ബ്രോച്ച് (Broach) അല്ലെങ്കിൽ ‘ഭൂമകുപ്പം’ എന്ന സ്ഥലം മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെ ഉണ്ടെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്.]

കേരളത്തിന്റെ വിസ്തൃതിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അവിടം രണ്ടുപ്രാവശ്യം വ്യത്യസ്തമായി വിഭജിച്ചുവെക്കുകയുണ്ടായി എന്നു ‘കേരളാലുപത്തി’യിൽ പറയുന്നതിനെ ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്. ഒരിയ്ക്കൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ വാഴ്ചകാലത്ത് അവരോടും പിന്നെ അവരോട് രാജ്യഭാരത്തിന്നു ധീരത്ത് എടുക്കപ്പെട്ട എന്നു പറയുന്ന പെരുമാക്കനാരിൽ ഒരാളായും ആണ് അതിനെ വിഭജിക്കപ്പെട്ടത്. ആദ്യത്തെ തിരിച്ചുവെക്കലിനെപ്പറ്റി ‘മലനാട് അല്ലെങ്കിൽ മലയാളം എന്ന രാജ്യത്തെ നല്ലഭാഗങ്ങളാക്കി തിരിച്ചു’ എന്നു ‘കേരളാലുപത്തി’യിൽ പറയുന്നു. അതായതു:—

1. തൃശ്ശൂർ— പെരുമ്പുഴ മുതൽ ഗോകുണ്ഠംവരെ— ഇതു മിക്കവാറും ഇപ്പോഴത്തെ തെക്കും വടക്കും കണ്ണൂർകുളില്ലകൾ കൂടിയ പ്രദേശമാണ് എന്നു പറയാം.

2. കൂവരം— പെരുമ്പുഴ മുതൽ പുതുപ്പട്ടണം വരെ— ഇതു കോട്ടപ്പുഴയുടെ തീരം ഉത്തരകോലത്തിരി രാജവംശമായ തെക്കൻകൂറുകാരുടെ രാജ്യമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ വടക്കു മലയാളത്തിൽനിന്നു

കുറുപ്പനാട്താലൂക്കിൽ തെക്കു പകുതി ഒഴിച്ചുള്ള ഭാഗം ഇതോടു യോജിക്കുന്നു.

3. കേരളരാജ്യം— പുതുപ്പട്ടണം മുതൽ കണ്ണൂരിവരെ— ഇതു ഉത്തരതിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, കുറുപ്പനാട് താലൂക്കിന്റെ തെക്കു പകുതി ഉൾപ്പെടയുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ തെക്കു മലയാളവും കൂടിയ പ്രദേശമാണ്.

4. മൂപ്പികരാജ്യം— കണ്ണൂരിമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ— ഇതു ഇപ്പോഴത്തെ കണ്ണിത്തുരുവിതാംകൂറാണ്.

രണ്ടാമതു വിഭജിച്ചതു ‘ആയുർപ്പുരുമാളം’ണ്. അദ്ദേഹം രാജ്യം മുഴുവനും ചുറ്റിനടന്നു നോക്കി അതിനെ നാലുശതങ്ങളായി ഭാഗിച്ചു എന്നു പറയുന്നു.

1. തൃശ്ശൂർ— ഗോകുണ്ഠം മുതൽ പെരുമ്പുഴവരെ.

2. കേരളരാജ്യം— പെരുമ്പുഴ മുതൽ പുതുപ്പട്ടണം വരെ.

3. മൂപ്പികരാജ്യം— പുതുപ്പട്ടണം മുതൽ കണ്ണൂരി വരെ.

4. കൂവരം— കണ്ണൂരി മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ.

ഇങ്ങനെ ഭാഗിച്ചതു ഭരണാവശ്യത്തിന്നു മാത്രമായിരുന്നു എങ്കിലും കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകുണ്ഠം വരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു എന്നു മലയാളികൾ വിശ്വസിക്കുന്ന കേരളഭൂമിയുടെ നാലിൽ ഒരു അംശത്തിന്നു മാത്രമേ ‘കേരളം’ എന്നു പേരു കൊടുത്തു കാണുന്നുള്ളൂ എന്നതു കറെ സാധാരണ സംഗതിയാണ്.

ഈ ഭൂമിക്കു ‘കേരളം’ എന്നു പേരുണ്ടാകുവാനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റി പലരും പലവിധത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അധികം ബോദ്ധ്യമുള്ള

* ഒരു കാരണം നാലുനാഴിക വഴിയായാണ്.

[1] ഈ അടയാളത്തിനുള്ളിൽ കാണുന്നതു ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇല്ലാത്തതും വിശേഷാൽ ചേർത്തതും ഒരു കണ്ണു.

തായ രണ്ടുപക്ഷത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ ചിന്തിക്കാം. മലയാളരാജ്യം വാണിജ്യ പ്രസിദ്ധനും യോഗ്യനുമായ 'കേരളൻ' എന്ന പെരുമാളുടെ പേരിൽനിന്നു ഈ രാജ്യത്തിന്നു 'കേരളം' എന്ന നാമധേയം സിദ്ധിച്ചു എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കാലംകൊണ്ടു നോക്കുന്നതായാൽ ഈ അഭിപ്രായം അത്ര ശരിയായിരിക്കുന്നില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യം വരുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ആഗമനത്തിന്നു എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ഈ രാജ്യത്തിന്നു 'കേരളം' എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നു. 'കേരളോല്പത്തി'യിൽ പാലുംപ്രകാരം രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതിന്നു രക്ഷാപുരുഷന്മാരെ നിശ്ചയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ശരിയായി നടക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ 64 ഗ്രാമക്കാരുമായിരുന്നവായയിൽ ഒത്തുകൂടി ഒരു രാജാവുനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും അതിനായി അവരിൽ നാലു ഗ്രാമക്കാരെ അധികാരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അവർ പശ്ചിമഘട്ടങ്ങളുടെ കിഴക്കെ ഭാഗത്തുള്ള 'കേയപുരം' എന്ന രാജ്യത്തു ചെന്നു അവിടുത്തെ രാജാവായ 'കേയപെരുമാൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'ചേരമാൻ കേരളൻ' എന്നാളെ കേരളരാജാവായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തെ 'ഭൂമാൻ ഭൂപാലം പ്രാപ്യ' എന്നു കലിദാസത്തിന്നു ശരിയായ ക്രി. അ. 216-ാമാണ്ടു കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു എന്നാമത്തെ പെരുമാളായി വാഴിച്ചു. (1) എന്നാൽ ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ക്രിസ്തുവിന്നു മുമ്പു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽതന്നെ, എന്നുവേണ്ട, ചരിത്രകാലങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ എന്നു പറയാം, ഈ രാജ്യത്തെ 'കേരളം' എന്നു വിളിച്ചുവന്നു എന്നു ഇതിന്നുമുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മറ്റൊരാഭിപ്രായം 'നാളികേരം' എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധമായ 'കേരം' എന്ന പദത്തിൽനിന്നു 'കേരളം' എന്നുണ്ടായി എന്നും ഇവിടെ നാളികേര

വൃക്ഷങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഈ രാജ്യത്തെ 'കേരളം' എന്നു പേർ പാവാൻ സംഗതിയായി എന്നും ആണ്. (2) പുരാതനകാലം മുതൽക്കു മലയാളത്തിൽ നാളികേരവൃക്ഷങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ക്രി. അ. 1-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ 'പെരിപ്ലസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പൂർവ്വപശ്ചിമദേശങ്ങൾ തമ്മിൽ നടത്തിപ്പോന്ന വ്യാപാരത്തിൽ പെട്ട സാധനങ്ങളെ പറയുന്നേടത്തു നാളികേരത്തെ പാറിന്റെ അതിനെകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മറ്റു സാധനങ്ങളെ പാറിന്റെ യാതൊന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. നാളികേരത്തെ 'ഇന്ത്യായിലെ വലിയ ഫലം' (The Great Nut of India) എന്നു വർണ്ണിച്ചുപോകയും പല പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും നാളികേരവൃക്ഷത്തെക്കൊണ്ടും അതിന്റെ ഭാരം അംശങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഒരു കപ്പൽ പണിതു അതിന്റെ പാമരപ്പായ മുതലായ അനുസാരികൾ ഉണ്ടാക്കി അതിലുള്ളവ കാവശ്യമായ അപ്പം, മദ്യം, ജലം, എണ്ണ, ചുരക്കു, പഞ്ചസാര മുതലായ സാധനങ്ങൾ അതിൽ നിറയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നു പറയുന്നു. (3)

'പെരിപ്ലസ്'ന്റെ കാലത്തു മലയാളരാജ്യത്തു നാളികേരം സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ കൂർമ്മബലികളായ ഗ്രീക്ക് പ്രാചാരികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആ വൃക്ഷവും ഭേരിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളും എന്തുപദാതിരിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. 'ഫോട്ടിയോ' (Photio) എന്ന ആൾ എഴുതിട്ടുള്ള 'ടിസിനസ്സി'നാൽ രചിക്കപ്പെട്ട 'ഇൻഡിക്ക' (Indika of Klesias) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ (ഉദ്ദേശം ക്രി. മു. 400) ചുരുക്കത്തിൽ താലവൃക്ഷങ്ങളും (Palm trees and their dates) അവയുടെ ഫല

(1.) Logan's Malabar, Vol. I. p. 223. കേരളോല്പത്തി.

(2.) Days Land of the Perumals.
(3.) Doctor day, Fro Bartolomes. മുതൽപേർ.

ങ്ങളേയും കുറിച്ചു പറയുന്നതാണ് ഈ ഫലങ്ങൾക്കു 'ബാബിലോണി'ലുള്ളവയേക്കാൾ മുന്നിരട്ടി വലിപ്പമുണ്ടെന്നു വിവരിക്കുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിന്റെ മകാരാക്ഷരം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ചുരുക്കത്തിൽ ഈ വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ "എല്ലാ ഫലങ്ങളിലും ചെച്ചു വലുതാണ്" എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതു നാളികേരവൃക്ഷത്തേയും അവയുടെ ഫലങ്ങളേയും ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കാം. 'കോസ്മസ് ഇൻഡിക്കോപ്ലേസ്റ്റസ്' (Kosmos Indikopleustes ക്രി. അ. 525-547) എന്ന ആദ്യ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ടോപ്പോഗ്രാഫിക്രിസ്റ്റോ' (Topographia Christiania) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'ആർഗെലിയ' (Argellia) എന്ന പേരുള്ള നാളികേരവൃക്ഷത്തിന്റെ വിശദമായും ശരിയായും ഉള്ള ഒരു വിവരണം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആ വിവരണമൊഴി 'ആർഗെലിയ' (Argellia) എന്നതു സംസ്കൃതത്തിലെ 'നാളികേരം' അല്ലെങ്കിൽ 'നാളികേലം' എന്ന പദത്തിന്റെ ഒരു പ്രാകൃതഭേദം മാത്രമാണെന്നും അതു 'തേങ്ങയെ' ഉദ്ദേശിച്ചു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും സംശയം കൂടാതെ പറയാം. (4) 'പെരിപ്ലസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും 'ടോപ്പോഗ്രാഫിക്രിസ്റ്റോ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും കാലങ്ങൾക്കിടയിലായിരിക്കാം ഈ വൃക്ഷം മലയാളത്തിൽ വന്നെത്തിയത് എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വളരെ തെറ്റുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'സിലോൺ'=സിംഹലും=ഇപ്പോൾ എന്ന ദിക്കിൽ നിന്നു 'തിയ്യർ' അല്ലെങ്കിൽ

'ദിപി' അല്ലെങ്കിൽ 'ഈഴവർ' എന്നവരാണ് നാളികേരവൃക്ഷത്തെ മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട എന്നു മിസ്റ്റർ ലോഗൻസാബു വിചാരിക്കുന്നു. ഇവർ മലയാളത്തിൽ വന്നു കുടിചാത്തപ്പോൾ 'തെൻ'+ 'കായ'+ 'മരം'= 'തെക്കൻ കായ മരം' അല്ലെങ്കിൽ 'തേങ്ങാമരം' എന്ന വൃക്ഷം അവർ കൂടെ കൊണ്ടുവന്നു എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. (5) ക്രി. അ. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സുറായിനി ക്രിസ്തുഗ്രാതികൾക്കു നൽകപ്പെട്ടതാണെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന തന്ത്രശാസനത്തിൽ തിയ്യരെ ഒരു പ്രത്യേക സംഘമായി പറയുന്നു. [അവർ തേങ്ങുകയറാത്തതിന്നു 'തളപ്പവകാശം' കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായും ഈ ശാസനത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.] ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഈ ശാസനം ഉണ്ടായ കാലത്തു നാളികേരവൃക്ഷത്തെ ഈ ദിക്കിൽ ധാരാളമായി നടത്താക്കി കൃഷിചെയ്തെന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. ഈ മുൻപാഞ്ഞ സംഗതികൾ സാരമായുള്ളവയാണെന്നു വരുന്ന പക്ഷം ക്രിസ്തുവിന്നു മൂന്നു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ കേരളം എന്ന നാമം ധരിച്ചുവന്നിരുന്ന ഈ രാജ്യത്തിന്നു 'പെരിപ്ലസിന്റെയും 'ടോപ്പോഗ്രാഫിയുടെയും കാലമായ ക്രി. അ. 6-ാം ആറു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പേ ഇവിടെ വന്ന് എത്തിയതായി വിചാരിക്കുന്ന നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളുടെ സമൃദ്ധികൊണ്ടാണ് 'കേരളം' എന്ന പേര് ഈ രാജ്യത്തിന്നുണ്ടായത് എന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ ഏറ്റവും സാധ്യമായിരിക്കുന്നു.

'കേരളം' യൽ (യാതൊന്ന്) 'കെ' (ജലം) 'രളത്' (രാജ്യം) യാതൊന്നു വെള്ളത്തിൽ ശോഭിക്കുന്നവോ അതു കേരളം.

4. Cathay and the way Thither, vol. 1. p. 176. Yale and Burnells' Hobson jobson. കൂടി നോക്കുക.

5. Logan's Malabar Manual Vol. 1 p. 143.

ഇങ്ങിനെയും ഒരു അഭിപ്രായം കാണുന്നുണ്ട്. (6)

ഇനി 'മലമ്പാർ,' 'മലയാളാ' എന്ന പേരുകളെ പറ്റി വിചാരിക്കാം. 'ആൽ ബിറൂണി.' (Al Biruni) ക്രി. അ. 970-1039) എന്ന അറബിക്കാരനാണ് ഈ രാജ്യത്തിന് ആദ്യമായി 'മലമ്പാർ' എന്ന പേർ പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. അയാൾക്കു മുമ്പ് 'കോസ്തോസ്' ഇൻഡിക്കൊപ്ലീസ്റ്റസ് എന്ന ഈജിപ്ഷ് കാരനായ പ്രാചീന കച്ചവടാചാര്യത്തിനായി ചെമ്പു കപ്പൽ യാത്രകളിൽ പടിഞ്ഞാറാ സമുദ്രതീരത്തു 'മാലി' എന്ന പേർ പറയുന്ന ഒരു തുറമുഖത്തു വരികയുണ്ടായി. അവിടെ കുറേയളം ധാരാളമായി വിളഞ്ഞിരുന്നു എന്നും മുളകുപ്രാപാരം സമൃദ്ധിയായി നടന്നിരുന്നു എന്നും അയാൾ പറയുന്നു. 'മലമ്പാർ' എന്ന പദം 'മാലി' എന്നതിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നും 'മലമ്പാർ' എന്നുവെച്ചാൽ 'കുരുമുളകു ഉണ്ടാകുന്ന രാജ്യം' എന്നാണെന്നും പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ 'ഡോക്ടർ റോബർട്ട്സൺ' (Dr. Robertson) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (7) എന്നാൽ 'കാർമലിത്താ പാദ്രിയും മലയാളത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു തിരുവിതാംകൂറിൽ, അധികകാലം താമസിച്ചിരുന്ന ആളും ആയ 'പൗലിനാ ഡാസാൽബർത്തോളൊമിയെ' പാദ്രി (Fr. Paolina da Sa Bartolomeo) എന്ന പണ്ഡിതൻ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പേർ 'മലമ്പാർ' എന്നായിരുന്നു എന്നും അതിനെ പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രത്യേകപ്പെടുത്തി ഒടുവിൽ "മലമ്പാർ എന്നാക്കിത്തീർത്തതാണെന്നും പറയുന്നു. 'മലമ്പാർ' (Malabar) എന്ന പദം അറബിഭാഷയിലെ 'മാലി' (Male) എന്നും 'ബാർ' (Barr) എന്നും ഉ

ള്ള പദങ്ങൾ കൂടി ചേർന്നുണ്ടായതാണെന്നു 'ഫാൾ റാളിൻ' (Fr. Raulin) അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിന്നു യാതൊരടിസ്ഥാനവും ഇല്ലെന്നും ആണ് ബർത്തോളൊമിയെ പാദ്രിയുടെ പക്ഷം. (8) 'സിസിലി' (Sicily) രാജാവായിരുന്ന രണ്ടാമത്തെ 'റോജർ' (Roger II) (ക്രി. അ. 1153-1154) ന്റെ രാജധാനിയിൽ ഭൂഗോളശാസ്ത്രക്കാരനായിരുന്ന 'ആൽ ഇഡ്രിസി' (Al Idrisi) എന്ന മാമമ്മദിയനും 'ആബുഫീഡാ' (Abul Feda ക്രി. അ. 1273-1381) എന്ന മാമമ്മദിയനും ഈ രാജ്യത്തെ 'ആൽമാനിബാർ' (Al-manibar) എന്നും, 'ആൽകാസവിനി' (AlKazwini) ക്രി. അ. 1268-1275) 'ഇബൻ ബറൂദ്' (Ibu Batuta ക്രി. അ. 1342-1347) എന്ന ചർ 'ആൽമാലിബാർ' (Al-Malibar) എന്നും എഴുതികൊണ്ടു. യൂറോപ്പുകാരായ ദിക്കു സഞ്ചാരികളും ഇതുപോലെ ഭേദഗതിയായി ഈ പേർ എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ട്.

പുരാതന ഭൂഗോള ശാസ്ത്രക്കാരും ദിക്കുസഞ്ചാരികളും ഈ പദത്തെ പ്രകൃത ഭേദപ്പെടുത്തി എഴുതി ചോന്നതിനെ ഒരു നോട്ടത്തിൽ തിരിച്ചറിവാനായി ആ ഭേദഗതികളെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

മാമമ്മദിയർ

- ആൽബിറൂണി (Al Biruni) 970-1039. മലിബാർ (Melibar)
- ആൽ ഇഡ്രിസി (Al Idrisi) 1153—മാനിബാർ (Manibar)
- റാഷിഡുദ്ദീൻ (Rashiduddin) 1247—1381 മാനിബാർ (Manibar)
- ആൽകാസവിനി. (Al Kazwini) 1268—1275 മാനിബാർ (Malibar)
- ആബുഫീഡാ (Abulfeda) 1273—1381, മാനിബാർ (Manibar)

6 കേരളവിചാരം. പ്രാചീനമലയാളം I-ാം പുസ്തകം-

7. Historical Disquisition concern- ing Ancient India.

8. A Voyage to the East Indies p. 102.

ഇബൽബാരൂറു (Ibu balutai) 1342—1347, മാലിബാർ (Malibar) ബക്കയി (Bakui) (കാലംനിശ്ചയമില്ല) മാലിബാർ (Malibar)

‘വാൻഹാമർ’ (Van Hammer) എന്നാൽ ‘ബംഗാൾ ഏഷ്യാറ്റിക് സൊസൈറ്റി’യുടെ ‘ജർണൽ’ (Bengal Asiatic Society’s journal) എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ തജ്ജിമചെയ്ത പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതും ഏതുകാലത്തിന്നു ആൾ എന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്ത ഒരു തൂക്കിക്കാരനാൽ എഴുതപ്പെട്ടതുമായ ഒരു വിവരണത്തിൽ ‘മൂബിബാർ’ (Mouebabar), ‘മൂബാർ’ (Muabar) എന്നിങ്ങനെയും എഴുതി കാണുന്നുണ്ട്.

യൂറോപ്പുകാർ (ക്രിസ്ത്യാനികൾ)

മാർക്കോപോളോ (Marco polo) 1271 1294, മെലിബാർ (Melibar) ഫ്രിയർ ഓഡാറിക് (Friar Odoric) 1286—1330, മിനിബാർ (Minibar) മാരിഗ്നോളി (Marignolli) 1290—1355, മിനിബാർ (Minibar) ജോൺ കാർവ്വോ (John of MonteCorvino) 1291, മിനാബാർ (Minabar) ഫ്രിയർ ജോർഡാനസ് (Frair Jordanus) 1320, മൊലിബാർ (Molibar) നിക്കോളോ കോണ്ടി (Nicolo Conti) 1419, മെലിബാരിയ (Melibaria) ഫ്രാമൗറോ (Fra Mouro) 1440, മെലിബാർ (Melibar)

‘ആൽമനിബാർ’ (AlMani bar) എന്ന രാജ്യം ‘ഹോണോവാർ’ (Honowar) മുതൽ ‘കുമാരി’ (Kumahri) വരെ ഉണ്ട് എന്ന് ‘ആബുൾഫിസ്’ പറയുന്നു. എന്നാൽ ‘റാഷിഡുഡ്ഡിൻ’, ‘സിനാബൂർ’ (Sindabnr) അല്ലെങ്കിൽ ‘ഗോവ’ (Goa) യെ കൂടി ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. ‘ആൽബിറൂണി’ ഈ രാജ്യം ‘കാരോമാ’ Kuroha (ഇതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥാനം അറിയാൻ തരമില്ല) മുതൽ ‘കൗളം’ (Kaulam) അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലം (Quilon) വരെ മുന്തൂ ‘പാറസാംഗസ്’ (Parasangs) നീളം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു. ‘ആൽ ഇഡ്രിസിയുടെ’ ‘മാനിബാർ’ ‘ഹോണോർ’ മുതൽ ‘കൗളം’ വരെയുമാണ്. ‘ഇബാർ ബാരൂറ’ ‘സിനാബൂർ’ (ഗോവ) മുതൽ ‘കൗളം’ അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലം വരെ ഒരു രണ്ടുമാസത്തെ വഴിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. അവിടന്ന് കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മലബാറിന്റെ അത്രത്തികൾ വടക്ക് ‘ഏഴിമല’ (Mt D’Ely) യുടേയും ‘മംഗലാപുരത്തൻറയ്യ’ മദ്ധ്യേ മുതൽ തെക്കു ‘കൗളം’ (കൊല്ലം) വരെ ആയിരുന്നു എന്നു സാധാരണ വിചാരിച്ചുവന്നു. മദ്ധ്യകാലത്ത്, ‘മുഷികം’ എന്നു പേർപറഞ്ഞു വന്നിരുന്ന ‘കൊല്ലം’ മുതൽ ‘കന്യാകുമാരി’ വരെ യുള്ള ദേശം മലയാള രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി വിചാരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കണ്ടെന്നതാണ്.

(തുടരും)

ചില വിമർശനങ്ങൾ

(തുടർച്ച)

III

ഇപ്രകാരം സർവ്വകലാശാലകളെക്കുറിച്ചുള്ള സകല വിദ്യാർത്ഥികൾ, Pemonstratus, Lecturers, Assistant Professors, Professors, ഇവരെല്ലാവരും കാര്യം വിചാരിച്ചപ്പോൾ പരിശോധനകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതേവിധം ജർമ്മനിയിലുള്ള 12 സർവ്വകലാശാലകളിൽ ദിവസം പ്രതിയും പുതുതായി അറിവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനായി ആയിരം ആളുകൾ ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത്രത്തോളം പ്രാബല്യത്തിലുള്ളതും ഇംഗ്ലീഷ് സർവ്വകലാശാലകളിലും ഈ മാതിരി പരിശോധനകൾ ധാരാളമായി നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഇൻഡ്യായിൽ മാത്രം ഒരു ബോർഡും ഒരുറപ്പായും ഒഴിച്ചാൽ ഈ ജോലിയിൽ ഏറ്റെടുത്തുള്ളവർ വേറെ ആരും ഇല്ല. ഇതാകുന്നു നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിലും കാഴ്ചകളിലും നടപ്പിലാക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയുടെ ഒരു പ്രധാന ന്യായം.

വിദ്യാർത്ഥികളിൽ സമുദയത്വവും വിശ്വാസ്യതയും ഉൾക്കൊള്ളി പഠിക്കാൻ പറ്റിയുള്ള ഭാഗ്യം കൈക്കൊള്ളുന്ന വിധമുള്ള സമഭാവനാബോർഡ് അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള സംഗതിയിൽ എത്രയും വേഗം നമുക്കു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവജ്ഞയാണ് മറ്റൊരു വലിയ ന്യായം.

Oxford, Cambridge മുതലായ സർവ്വകലാശാലകളിൽ വാഗ്ദാനമായ വിദ്യാർത്ഥികളും ഒരുമിച്ചുതാമസിച്ചു സകലകാര്യങ്ങളിലും യോജിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അന്യോന്യരായ, അന്യോന്യവിശ്വാസം, വിശ്വാസമനുസൃത മുതലായ

ബോർഡ് അതിൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. വാഗ്ദാനമായുള്ളതും മറ്റും സർവ്വകലാശാലകളിൽ ഉപയോഗമായും വിദ്യാർത്ഥികളും ഒരുമിച്ചുതാമസിക്കുന്ന സമുദയം ഇല്ലെങ്കിലും മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു അവിടങ്ങളിലും ധാരാളം ശ്രമകർമ്മമുണ്ട്.

വിദ്യാർത്ഥികളിൽ സദാചാരനിഷ്ഠയെ ജനിപ്പിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി കരുതേണ്ടതും ഉപയോഗമായുള്ള പൗരസ്ത്യം നടപടിയും ആകട്ടെ ഉള്ള മാതൃകയായതുകൊണ്ട്.

വാഗ്ദാനമായുള്ളതും, വിശ്വാസ്യതയും ജർമ്മനിയിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മേൽ വലിയതായ അധികാരവും സ്വേച്ഛാശക്തിയും ഉണ്ട് ഇതു മുഴുവനും സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളേയും ഗുണഭോക്തൃയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ജർമ്മനിയിൽ ഒരാൾക്കു ഒരു പണ്ഡിതൻ ആകാൻ എത്രപടി കടക്കുന്നു, എത്രകാലം ചെല്ലുന്നു, എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവെച്ചു. ആധിപത്യത്തെ അധീനമാക്കുകയും കഴിഞ്ഞു (അവർ അപ്രകാരം വിചാരിച്ചിട്ടില്ല) Professor സ്ഥാനത്തിലേക്കു എത്തുമ്പോൾ ഒരാളുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ ഏകദേശം മൂന്നു മുപ്പതു കൊണ്ടു 60-ാം വയസ്സിൽ കാര്യത്തെ പ്രായംചെന്ന ആളുകളാണ് സാധാരണയായി അവിടെ Professor ആയി കാണുന്നത്. അവരെക്കണ്ടാൽ നമുക്കു പറ്റാത്ത ചിലപ്പോൾ കാണുന്ന നമു

ച്ച താടിമീശക്കാരായ പാതിരിമാരെപ്പോലെയിരിയ്ക്കും. ഇപ്രകാരം വെളിയിലുള്ള കാഴ്ചയിലും അതുപോലെതന്നെ ശാന്ത സ്വഭാവം സൗമ്യത ഇവയിലും മറ്റു മനോഹരങ്ങളിലും അവർക്കു ഏറക്കൂടെ സാമ്യമുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ കാരോ Professor അവനവന്റെ വിഷയത്തിൽ വളരെ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച പ്രാമാണ്യസിദ്ധി ചിട്ടുള്ളവരും ആയിരിയ്ക്കും. അവരുടെ പ്രായാധിക്യവും സൗഗന്ധ്യം, ശാന്തത, ബുദ്ധിവികാസത മുതലായ ഗുണങ്ങളും അവരുടെ വിഷയങ്ങളിൽ അവർക്കുള്ള അസാധാരണ പാണ്ഡിത്യവും മറ്റും ആലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ അവരെക്കാണുന്ന ഏവനും അവരുടെ നേർക്കു ഭക്തിബഹുമാനസ്പന്ദങ്ങളോടുകൂടി തോന്നാതിരിയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവരുടെ നടപടിയും ആചാരവും യാതൊരു കളങ്കവുമില്ലാത്തതായിരിക്കും. അവർ ഏറ്റവും വിദ്യാത്മകളേയും ജാതിമതവണ്ണഭേദമന്യെ സമമായി വിചാരിക്കും. അവർ നിസ്സാര്യം വീചര്യം ആയ നോട്ടങ്ങളിലും മത്സരങ്ങളിലും നിന്ന് ഏതായാ ഉപരിയായിരിക്കും. അവർക്കു കാരോതരം ചാപല്യങ്ങളും ക്ഷിപ്രഗതിതങ്ങളായ ഭേദഭേദമുണ്ടെന്നും പ്രകടനങ്ങളും കൂടാതെ വിദ്യാത്മകരുടെ ഇടയിൽ വ്യവസ്ഥിതിയെ പരിപാലിക്കാൻ കഴിയും.

അവർ 'ഉണ്ടെന്നു കൊമ്പൻ ഒരു വിളി' വിളിച്ചതുപോലെ മുകളിൽ വിരേഖിച്ച തല പൊന്തിച്ചു വട്ടം തിരിഞ്ഞു 'അടിയ്ക്കുകയെഴുപ്പം' എന്ന മട്ടിൽ വിദ്യാത്മകരെ നട്ടുന്തിരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല വിദ്യാത്മകരുടെ ഹൃദയമായ പ്രസരിപ്പിന്റേയും നിഷ്പാടതയുടേയും ഫലമായുണ്ടാകുന്ന നിദ്രാഷയമായ സരസ്യങ്ങളേയും വിനാശങ്ങളേയും അവർ എത്രമാത്രം അനുകമ്പയോടും ആർദ്രതയോടും കൂടി സ്വീകരിക്കും. ഇതിന്നു കേദാഹരണം പറയാം. എ. ഡി. ബെറോവിൽ ഒരു Professor ഉണ്ടായിരുന്നു. സർവ്വകലാശാലയിൽ ചിത്തം ആരംഭിക്കുന്ന ദിവസം സാ

ധാരണ Professors lecture ചെയ്യുകപതിവില്ല. ഇദ്ദേഹം ആദ്യത്തെ ദിവസവും lecture ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ക്ലാസിൽ കയറും. വിദ്യാത്മകർ lecture നെ തടയുന്നതിനായി ബുക്സുകൊണ്ടു നിലത്തു ചവിട്ടി ശബ്ദമുണ്ടാക്കും. Professor-ക്കു ദേവസ്വം വന്നു. മുകളിൽത്തെ ബെഞ്ചിലിരിക്കുന്നവരാണ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞ് അവരെ വെളിയിൽ പോകുന്നതിന്നു ആജ്ഞാപിക്കും. അവർ സന്തോഷത്തോടുകൂടി വെളിയിൽ പോകും. എന്നിട്ടും ശബ്ദം നിലയ്ക്കുകയില്ലാ. വെറുതെയിരുന്നവരെ വെളിയിലാക്കിയെല്ലാം എന്നു വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു അടുത്ത ബെഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നവരാണ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നവർ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി അവരെ വെളിയിലയക്കും. എന്നിട്ടും ശബ്ദം നിൽക്കുകയില്ലാ. എന്നിന്നു, കാൽമണിക്കൂറുകൊണ്ടു ക്ലാസ്സു മുഴുവനും വെളിയിലാകും. Lecture വേണ്ടെന്നു വെച്ചു പ്രൊഫസർ മടങ്ങും. പിറ്റേ ദിവസം മുറപോലെ ഒരു Lecture നടക്കും. ക്ലാസ്സിൽ ശബ്ദമില്ല. തലേദിവസം നടന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രൊഫസർക്കും വിദ്യാത്മകർക്കും ഒരു വിചാരം പേലുമില്ല. ഇദ്ദേഹം അവിടെ പ്രൊഫസർ ആയിരുന്ന കലോ 'മുഴുവൻ ഏറ്റവും വെളിയിലും ആരംഭിപ്പുന്നതെന്ന് Lecture ഇങ്ങനെ പരിണമിക്കു പരിവായിരുന്നവനെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗൗരവമായിട്ടു വിചാരിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ ഗുരുവിനെ നിന്ദിക്കുന്നതും പ്രവൃത്തിയിൽ വിരോധമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണിത്. വിദ്യാത്മകരെ സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നു നിദ്രാക്ഷിണ്യമായി dismiss ചെയ്താൽ കൂടി മതിയാകാത്ത ഒരു കാരമാണിത്. പക്ഷെ പ്രൊഫസർ ആകട്ടെ വിദ്യാത്മകരെ കളയരുത് ഒരു നിർദ്ദോഷമായ വിനോദമായിട്ടല്ലാതെ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ ഗണിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ നേരം പോക്കുകൾ അനുവദിക്കപ്പെടാമെന്നുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ അനുവദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷു സർവ്വ

കലാശാലകളിൽ വ്യവസ്ഥിതി പരിപാലിക്കുന്നില്ലെന്ന് ആരും പറയുകയില്ല. കുട്ടികൾക്കു discipline ഇല്ലാതെ വരുന്നുമില്ല. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും വ്യാപിച്ചു അനേകം രാജ്യങ്ങളെ കീഴടക്കി ശ്രേയസ്സരമായ വിധത്തിൽ ഭരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു discipline ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആകാണുള്ളത്?

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പ്രോഫ്സോഴ്സ് വിദ്യാർത്ഥികളോടു കൂടി സാത്തന്യമായി സഹവാസം ചെയ്യുകയും ചിലപ്പോൾ അവരുടെ നേരം പോക്കുകളിലും കൂടി പങ്കു കൊള്ളുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവരുടെ ഗുണനാൽക്കഷ്ടം അവരുടെ ദുഷ്ടാനവും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിനെ ആകർഷിച്ചു അനുകരണപദ്ധതിയിൽ ആകർഷിക്കുകയും അവരിൽ ശിശിയായിട്ടുള്ള സദാചാരനിഷ്ഠയെ ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് ഇടയാകുന്നു. ഇതുപോലെ ഗുണകരമായ ഒരു മാതൃമാണ് അവിടങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളിലുള്ള സഹവാസം സ്കൂൾ സത്രങ്ങൾ ഇല്ലാത്തുള്ള സർവ്വകലാശാലകൾ College കൾ ഇവകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളിൽ സഹവാസത്തിനുള്ള മാതൃങ്ങൾ കളിനിലം, വാദപ്രതിവാദസമാജങ്ങൾ, സാമുദായികസംഘങ്ങൾ മുതലായവ തന്നെയാണ്. പക്ഷെ ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾകൊണ്ട് അവിടങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ഫലം കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ അതുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജമ്മർ സർവ്വകലാശാലകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വകയായി അനേകം സമാജങ്ങളുണ്ട്. ഇവയുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തണമെന്നും പ്രസംഗം ചെയ്യണമെന്നും മാത്രമല്ല, ഇതും അവയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ചേർന്നുതന്നെ. പക്ഷെ അവയുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം സമാജസംഗങ്ങളിൽ ഐക്യമത്വം, സഹോദരഭാവം, മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കണമെന്നാണ്. ഇതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിനായി സമാജം പരക്കെ പഠിക്കുകയും

നായിസമാജം പരക്കെ പഠിക്കുകയും സമ്മേളനം മുതലായതു നടത്തപ്പെടുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു സർവ്വകലാശാലകളിലും സമാജങ്ങൾ മൂലം സാമുദായികസമ്മേളനവും മറ്റും നടത്തി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ സൗഹൃദം ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെയുള്ള സമാജങ്ങൾ സാമുദായിക സംഗതിയുള്ള പ്രാധാന്യം സാമിത്വസംഗതിക്കും നൽകുന്നുണ്ട്. അവിടെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളിലധികം പേരും രാജ്യഭരണവിഷയത്തേയാണ് പ്രധാനമായി പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു കാലത്തു പാർലിമെൻറ മെമ്പറും മന്ത്രിസഭാംഗവും മറ്റുമാകണമെന്നാണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശം. ഈ ഉദ്ദേശമുള്ളതുകൊണ്ടു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതിനും അവിടുത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രത്യേകം താല്പര്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈ കൂട്ടർ വിദ്യാർത്ഥികളാണെന്നുള്ള കാര്യം മറന്നു തങ്ങൾ പാർലിമെണ്ടു മെമ്പറും മന്ത്രിസഭാംഗവും ഭരിക്കു ആയിപ്പോയി എന്നു വിചാരിക്കാറുണ്ട്. വാദപ്രതിവാദസംഘം വകയായി ചിലപ്പോൾ പാർലിമെണ്ടിൽ നടക്കുന്ന മാതിരി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുക പതിവുണ്ട്. അപ്പോൾ ആ സമാജം ഒരു ചെറുതരം പാർലിമെണ്ടു സഭയായിട്ടുതന്നെ തീരും. അതിലാലു മെമ്പർമാരെക്കു അപ്പോഴത്തെ ഗവണ്മെണ്ടിന് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും രണ്ടു കക്ഷിമായി തിരിയും. ഗവണ്മെണ്ടു കക്ഷിയിൽ ഒരാൾ പ്രധാനമന്ത്രി ആയും മറ്റു ചിലർ കാമേദോ ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടു മന്ത്രിമാരായും പ്രതികൂലകക്ഷിയിൽ ഒരാൾ തലവനായും മറ്റു ചിലർ അയാളുടെ ലോഷ്ററൻസ് ആയും സംഘത്തിലെ സ്ഥിരം പ്രസിഡണ്ടു, സെക്രട്ടറി എന്നു പറയുന്ന അഗ്രാസനാധിപതി ആയും തിരിഞ്ഞെടുക്കപ്പെടും. വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നതു സാധാരണ രാത്രിയിലായിരിക്കും. എല്ലാ പേരും വൈകുന്നേരം ധരിക്കേണ്ടതായ പ്രത്യേക ഉടുപ്പുകൾ ധരിച്ചിരിക്കും. രണ്ടുപാർശ്വങ്ങളുള്ളവർ വേഷം

വും കെട്ടി ഫാളിന്റെ രണ്ടു വശത്തായി കാലേക്കൂട്ടി വന്നിരിപ്പാകാം. അപ്പോഴേയ്ക്കും സ്പീക്കർ വരുന്നതായി വിളിച്ചറിയിക്കും. ഉടനെ എല്ലാവരും എഴുന്നോറു സ്പീക്കർ കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നതുവരെ നിൽക്കും. ഇതിന്റെ ശേഷം പാർലിമെന്റിൽ നടക്കുന്ന മാതിരി മാന്യ ജോലി തുടങ്ങും. ആകപ്പാടെ ഇതെല്ലാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പാർലിമെന്റിൽ ഒരു വലിയ വാദപ്രതിവാദം നടക്കുന്നതു കണ്ടതിനു സമരംകം. ഈ വിധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാർത്ഥികൾ സമാജങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നുണ്ട്.

നമ്മുടെ കാളേജ് ഡേ, ഓണം ഡേ, മുതലായവയ്ക്കു നൂറുശതമാനത്തോളം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നവരുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും നടപടികളും ഇവിടുള്ളവയിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി സമ്മേളനങ്ങൾ മൂലം അവിടങ്ങളിൽ ഉപാധ്യായനാക്കും, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും തമ്മിൽ സൗഹൃദം വളരുന്നു. അവർക്കുണ്ടാകുന്ന ജീവിതഘട്ടങ്ങളേയും തത്സംബന്ധമായ ചടങ്ങുകളേയും സംബന്ധിച്ച് എല്ലാവർക്കും ഒരു ഐക്യമത്രയും ന്യായബുദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നു. നമ്മുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതാണെല്ലാ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു വകുപ്പ്. സമുദായം ഭിന്നഭിന്നം ഐക്യമുണ്ടാകുന്നതു ഇതു പലപ്പോഴും ഹൃദയത്തിനേക്കാൾ അധികം ദോഷത്തെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ മാതിരി പ്രസംഗങ്ങൾ മൂലം വാസ്തവമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ മറഞ്ഞു എത്രയും തുച്ഛമായവിധത്തിൽ ജാതിമതമതസംബന്ധം വളരുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞവിധമുള്ള ധീരശാന്തനായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ദയ്യുത്തങ്ങളും ആശാസ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടാകാതെ യൂറോപ്യൻ സർവ്വകലാശാലകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു അത്രയും അഭിലാഷണീയമായ ബുദ്ധിവികാസം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും തന്നിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമായ ജീവിത

മതസംബന്ധം അവർക്കു നിസ്സഹായ വിജയം ലഭിക്കുന്നതിനും ഇടവരുന്നു.

‘വിദ്യാദാതാവിനായം
വിനയാഗ്രാതിപാത്രതാം;
പാത്രതപാലനമാപ്തോതി
ധനാലാർത്ഥതതസുഖം’

മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ഉപരിസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്വീകരണത്തിനു തക്കതായ പാണ്ഡിത്യവും മനഃപരിഷ്കാരവും ഉള്ളവർ തന്നെ വേണ്ടതാണ്. ഈ രണ്ടു സംഗതികളും സൂത്ര്യമായി സംഗ്രഹിച്ചുവന്നുവെക്കുന്നതാണ് പശ്ചാത്യ സർവ്വകലാശാലകളുടെ പ്രധാനമവിമ.

ക്രമത്തിലധികം നിങ്ങളുടെ വിചാര്യ സമയത്തെ ഞാൻ അപമാനിച്ചുവെന്നു തോന്നുന്നു. ഇനിയും നിങ്ങളെ മുൻനിർത്തി ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചേക്കാം. ഞാൻ ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള സംഗതികൾ ഇവയാകുന്നു.

1. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസമെങ്കിലും ജാതിമതവ്യത്യാസം കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും നൽകപ്പെടേണ്ടതാണ്.

2. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മൂന്നായി തരം തിരിക്കാം. Elementary, Secondary & Higher. ആദ്യത്തേതു ജനസാമാന്യത്തിനും, രണ്ടാത്തേതു ഒരതിർ അല്ലാത്ത ഉയർന്നുള്ള ജ്ഞാതരക്കാർക്കും, മൂന്നാത്തേതു ധനികർക്കും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

3. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം, കൈത്തൊഴിൽവേലക്കാർ കൂടിവേലക്കാർ മുതലായ താഴ്ന്ന തരം ജോലിക്കാർക്കു ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് അവർക്കു കുറെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും അതോടുകൂടി അവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ കാര്യേച്ഛ അഭ്യസനവും അവശ്യമാകുന്നു.

4. പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളെ തുടർന്നു ഇങ്ങനെയുള്ളവർ ചെറുതുവായും സാങ്കേതികമായുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം Bontinuation Schools ന്റെ രീതിയിൽ പ്രത്യേക

സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടാക്കി അവ മൂലം നൽകാവുന്നതാണ്.

5. സെക്കണ്ടറി സ്കൂളിൽ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ പഠിതവും കലാഗ്നിവികേണ്ടതാണ്. ഇതു കഴിഞ്ഞു പോകുന്നവർ താഴ്ന്ന തരം ഗവൺമെന്റ് ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കോ അതുപോലെയുള്ള മറ്റു ജോലികൾക്കോ അല്ലെങ്കിൽ ഉയർന്ന തരം വിദ്യാലയങ്ങളിലോ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു യോഗ്യതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നതാണ്.

6. ഉയർന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം സാധാരണയായി സർവ്വകലാശാലകളിലും കോളേജുകളിലും നടത്തിവരുന്നു. ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വിദ്യാർത്ഥികളെ ശാസ്ത്രീയപരീക്ഷണങ്ങളിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൂട്ടൽ അറിവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കുകയും ഉയർന്നതരം ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കോ സ്ഥാനങ്ങൾക്കോ ജനങ്ങളെ തയ്യാർ ചെയ്യുകയും ആകുന്നു.

7. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ വിധം ആളുകളെ തയ്യാർ ചെയ്യുന്നതിന് അവർക്ക് അറിവ് നേടുകൊടുക്കുക മാത്രമല്ല മനഃപരിഷ്കാരത്തിനെ ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കുകയും കൂടി ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇതിലുള്ള ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ തങ്ങളുടെ ഗുണമേന്മ കൊണ്ടും ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടും വിദ്യാർത്ഥികളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി അവരിൽ സത്ഗുണങ്ങളെ വളർപ്പിക്കുകയും, പാശ്ചാത്യന്മാരും വിദ്യാർത്ഥികളും തമ്മിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമായി സാമവാസസമ്മേളനങ്ങൾ ഉണ്ടായി അവരുടെ കൃത്യനിഷ്ഠ, സദാചാരമല്ലാത്ത എന്തിനെയെ വളർത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

ഈ പാഠത്തിടുള്ള സംഗതികൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ പ്രധാന ഗുണങ്ങളാണ്. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ആ രാജ്യക്കാരെ പിൻതുടരാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നമ്മൾ ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം കാർഷ്വൽ വളർത്തേണ്ടതാണ്.

നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം അധികവും സാഹിത്യവിഷയമാണ് പ്ര

യോഗികമല്ല എന്ന് ഒരു കാര്യമാണ്. നമ്മുടെ സെക്കണ്ടറി എഡ്യൂക്കേഷൻ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു വേണ്ടപോലെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നു വേറൊരു കാര്യമാണ്. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ കൂടി കടന്നു പോകുന്നവരാരും ബിരുദപാത്രാനന്തരമുള്ള പഠനത്തിലും പരിശോധനകളിലും ഏർപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു ഇനിയുമൊരു കാര്യമാണ്. ഇതിനു ഏല്പാറിനും പുറമെ സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും വലിയ ബിരുദകൾ സമ്പാദിച്ചിരുന്നിട്ടും പുഷ്പാലയമായ ഹോർഷ്വെക്കലുകളിലും ജാതിമതാചാരമന്തസ്സങ്ങളിലും അകപ്പെട്ട മുഴുകിപ്പോകുക അവയെ ജയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അധികം പേരിലും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതും ചെയ്യുന്നവനെ മാറാക്കുകൊണ്ടുമാണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ള ഈ ന്യൂനതകളെ തീക്കുന്നതിനു നാം ശ്രമിക്കേണ്ട കാലം അടുത്തിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ഏതാണ്ടാക്കെ നാം ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ ന്യൂനതകളെ എല്ലാം പൊട്ടുന്നനവേ മാറ്റുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതല്ല. അതു കാലക്രമംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ്. പക്ഷേ അപ്പോഴപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ നിഷ്പ്രയോജനമായിപ്പോകാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ നാം ഒരു ഉത്തരമാദ്യേത്രത്തെ സ്ഥിരമായി മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് അതിന്റെ നിവൃത്തിക്കായി പ്രയത്നിക്കണം. അപ്രകാരമല്ലാതെ കാര്യമോ സമയമോ കാര്യമോ അതോന്നുന്ന മാതിരി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും ശ്രേയസ്കരമായിത്തീരുകയില്ല. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷാഭൂതത്തിലുള്ള ന്യൂനതകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു അവയെ പരിഹരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ മുന്നിർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് ഇന്നത്തെ പൂജ്യനായ അഗ്രാസന്നാധിപതിയുടെ ആഭ്യർത്ഥനയിൽനിന്നു മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഗവർണ്മെൻറിൽനിന്നും ഒരു കമ്മിറ്റി ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. വെറും ഷോർലവേഴ്സിംഗ്

ഒര സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ഉദ്ദേശിക്കാതെ ജന തിന്റെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നു കമ്മിറിക്കു ണ്ടുകൾ പ്രത്യക്ഷമായ ഗുണഫലം ഉള്ള ര് ശ്രമിക്കണമെന്നുള്ള എന്റെ തത്വഗായ അയം ഉന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഒരു ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

(ഡോക്ടർ, എൻ. കുഞ്ഞൻപിള്ള എം. എ. ബി. എസ്.സി. വി. എച്ച്.സി.)

ജയപരജയം.*

അപരാജിത എന്നത് ഒരു രാജകന്യ കയുടെ പേരാണ്. ഉദയനാരായണ മഹാ രാജാവിന്റെ മകളായ അവളെ രാജസഭ യിലെ കവി ശേഖരൻ ഒരിക്കലും കണ്ടുക യുണ്ടായിട്ടില്ല. അയാൾ ഒരു ദിവസം ഒരു പുതിയ കാവ്യമുണ്ടാക്കി രാജസഭയിൽ കൊ ണ്ടുപോയി വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ കണ്യാസരം സാമാന്യത്തിലധി ക്കും ഉറക്കെയായിരുന്നു. അത്യുന്നതമായ ആ മന്ദികയുടെ മുകളിലെ ജാലകങ്ങളിൽ കാവ്യവായന കേൾക്കുവാൻ അദ്ദേശ്യമായി വന്നുനില്ക്കുന്ന ചില വനിതാമണികളുടെ ചെവിയിൽപ്പാടത്തക്കവിധം ഉച്ചത്തിൽ ആ കണ്യാസരം ഉച്ചലിച്ചു. അയാൾ അ പ്പോൾ, തനിക്കു തീരെ പരിചയമില്ലാത്ത ഏതോ ഒരു ശുഭഗ്രഹം വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു നക്ഷത്രലോ കത്തിലേക്കു തന്റെ സംഗീത വൈചരി യെ നയിക്കുകയാണോ എന്നു കാണികൾക്കു തോന്നി.

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം ചിലപ്പോൾ അയാൾക്കു ഒരു നിശ്ചലാട്ടം കാണുന്നത് പോലെയും, ചില സമയങ്ങളിൽ കാൽ ഞളുകളുടെ കീലുകും കേൾക്കുന്നത് പോലെയും തോന്നി. അയാൾ പലപ്പോഴും വി ച്ചരിച്ചു— 'ഓ! ഭംഗിയേറിയ ആ ചര ണങ്ങൾ എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. അവയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കന

കന്തപുരങ്ങൾ എത്ര മധുരമായി ഗന്ധം ചെയ്യുന്നു! അവ നിലത്തു വെക്കുമ്പോൾ എത്ര ഭംഗിയേടും എത്ര അനുഗ്രഹത്തോ ട്ടും എത്ര കരുണയോടും കൂടിയാണ് ഭൂമി യിൽ സ്സരിക്കുന്നത്!' ഇങ്ങിനെ വിചാരി ക്കുകൊണ്ട് ആ ചരണകമലങ്ങൾ മന സ്സിൽ പതിയുകയാൽ, കവി ആ സ്ഥാന ത്താ ചെന്നിരിക്കുകയും ആ നൂപുരശിഞ്ജിത ത്തിന്റെ രീതിവിട്ടിട്ടു തന്റെ ഗീതങ്ങ ളെ നിബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, താൻ ആരുടെ നിശ്ചലാട്ടം കാണുന്നതെ ന്നോ, ആരുടെ നൂപുരലാപനിയെന്നു കേൾക്കുന്നതെന്നോ ഉള്ള സംശയമോ ആലോ ചനയോ അയാളുടെ ശ്രദ്ധാമുദ്രയത്തിൽ കടന്നുതേയില്ല.

രാജകന്യകയുടെ പരിചാരിക മഞ്ജരി കളിക്കാൻപോകുന്ന വഴി ശേഖരകവിയുടെ വീട്ടിന്റെ മുൻവശത്തു കൂടെയാണ്. മഞ്ജരി കളുത്തിലേക്കു പോകുമ്പോഴും വരുമ്പോ ട്ടും ശേഖരനുമായി കുറച്ചുനേരം സംസാരി ക്കാതെ മടങ്ങുക പതിവില്ല. പുറമെ വി ശേഷിച്ചാലും ഇല്ലാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ രാ വിനെയും വൈകുന്നേരവും വീട്ടിനകത്തു തന്നെ പോയി കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചു. റിക്കുറുണ്ട്. അവൾ പോയിരുന്നേടത്തോ ളും പ്രാവശ്യം കളുത്തിൽ പോയിട്ടു കാൽ മെന്താണെന്നു നിശ്ചയിച്ചില്ല. അഥവാ വ ല്ല കയ്യാലും ഉണ്ടെന്നുവന്നാലും, അവൾ

* ബാബു രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ എഴുതിയ ഒരു കഥയുടെ എക്കുറേത്തർജ്ജമയാണിത്.

കളിത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ— അല്ലോ മാരം— വിശേഷവിധിയായി വസ്ത്രാധാരം ബരണം കൂട്ടുന്നതിനും കണ്ണങ്ങളിൽ ഭംഗിയേറിയ മാന്യമൊട്ടകൾ അണിയുന്നതിനും മതിയായ കാരണമൊന്നും പറയാനാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ജനങ്ങൾ കണ്ണാകണ്ണികയാ ഭാരം പറയാനും കണ്ടുടുമ്പോൾ പുഞ്ചിരിയിടാനും തുടങ്ങി. ഈ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ പേരിൽ ഒരു കുറവും ഇല്ല. മഞ്ജരിയെക്കുറിച്ചാൽ ശേഖരൻ പരമാനുഭവമുണ്ടാകുന്നു. അതു മാച്ചുവെക്കുവാൻ അയാൾ അത്രമാത്രം ശ്രമിക്കുന്നതു മില്ല. അദ്ദേഹം പേർ മഞ്ജരി എന്നു ഞല്ലോ. സാധാരണ സമ്പ്രദായത്തിൽ പേരുകളുടെ ഗുണഭോഷണിരൂപം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ആ പേര് ഒട്ടും പോരാത്തതല്ല. എന്നാൽ, ശേഖരൻ കവിതകയാൽ കുറച്ചു കവിതകൂടി കൂടി 'വസന്തമഞ്ജരി' എന്നാണ് അദ്ദേഹം പായുക പതിവ്. അതു കേൾക്കുന്നവരൊക്കെയും 'ഇതെന്തു കഥയാണ്' എന്നു പാഞ്ഞു തുടങ്ങി. എന്നു തന്നെയല്ല, കവിയുടെ വസന്തവർണ്ണനകളിൽ 'മഞ്ജുളവഞ്ജുളമഞ്ജരി' എന്നു തുടങ്ങിയ അനുപ്രാസപ്രയോഗങ്ങളും പലയിടങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും പറയുന്നു? അദ്ദേഹം കേട്ടുകേൾപ്പിച്ച് ഈ വസ്തമാനം രാജാവിന്റെ ചെയിയിലും എത്തി.

രാജാവു തന്റെ സഭാകവിയുടെ ഈ രസികത്വം കേട്ടു സന്തോഷിച്ച്, കവിയുമായി ഒരു വിനോദസംഭാഷണത്തിനുള്ള വട്ടം കൂടി. രാജാവ് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു— 'എന്താ, ഭരമം വസന്തരാജസഭയിൽ ഗാനം ചെയ്ത മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നുണ്ടോ?' ഇതിന്നു കവിയുടെ മറുപടി 'അല്ല, പുഷ്പമഞ്ജരിയുടെ മധുരസം നുകരുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്' എന്നായിരുന്നു. ഈ ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ കേട്ടു സഭാവാസികളൊക്കെ ഭരമം ചിരിക്കുകയും ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ പുറത്തുള്ള ഈ വി

നോടമ്പോലെ അകായിൽനിന്നു രാജകുന്ദകായ അപരാജിത മഞ്ജരിയേയും പരിചരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർക്കു അത്ര സമയമില്ല.

ഇങ്ങിനെ തന്നെ, നേരം പൊളിയും എടകലനംകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യരുടെ ജീവിതം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്. ജീവിതത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു; ഒരു ഭാഗം മറ്റുള്ളവർ നിർമ്മിക്കുന്നു; ഒരു ഭാഗം താനെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതം, അനേക സാധനങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു വസ്തുവുമാണ്. അതു സത്യവും അസത്യവും, വാസ്തവവും അവാസ്തവവും ആകുന്നു.

കവി എന്തു ഗാനങ്ങൾ പാടുന്നുവോ, അവ മാത്രം സത്യവും സമ്പൂർണ്ണവും ആകുന്നു. ഗാനത്തിന്നു വിഷയമായിട്ടുള്ളതു രാധയും കൃഷ്ണനും ആണ്— ആ കഥാപുരുഷനും ആ കഥാനായികയും തന്നെ— അനാദിയായ അവരുടെ ആ ദുഃഖവും അനന്തമായ ആ സുഖവും തന്നെ. ആ ഗീതത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ സ്വന്ത കഥയും അന്തർവിചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ വാസ്തവം അമരാപുരിയിലെ നരപതിയുടെ പുരവാസികൾ വരെയുള്ള എല്ലാവരും അവരവരുടെ മനസ്സിൽവെച്ചു പരീക്ഷിച്ചറിയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കവിയുടെ ഗീതങ്ങൾ നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. ഗുരുദിച്ചു നില്പാലു പരന്നുതുടങ്ങുകയോ, നന്മത്തക്കൊരു കോറു വീശിയുടക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ എത്ര പൂങ്കാവനങ്ങളിൽ നിന്നാണ്, എത്ര തെരുവീഥികളിൽ നിന്നാണ്, എത്ര ജാലകങ്ങളിൽ നിന്നാണ്, എത്ര മണിമറങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ശേഖരകവിയുടെ കൃതിയായ ഗാനങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു തുടങ്ങുന്നതെന്ന് ഒരു ചിന്തകമില്ല. എന്നിനേറെ പറയുന്നു? കവിയുടെ കീഴ്ത്തിയ ഈ മാത്രമെന്നു പരിച്ഛേദിച്ചാൽ വയ്യതന്നെ.

ഈ നിലയിൽ വളരെ നാളുകൾ ക

ഴിഞ്ഞു. കവി കവിതയുണ്ടാക്കുന്നു. രാജാവു കേൾക്കുന്നു. സഭയിൽവെച്ചു സത്യന്മാർ ഗ്ലോരീക്കുന്നു—മഞ്ജരി കളത്തിലേക്കു പോകുന്നു. അന്തഃപുരവാതാ മനങ്ങളിൽനിന്ന് എടുത്ത് ഒരു നിഴൽ കുന്നു—ചിലപ്പോൾ നൂറുവരങ്ങളുടെ ജീവിക്കും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു—

* * * * *

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തു, ദക്ഷിണദിക്കുകാരനായ ഒരു കവിദിഗ്വിജയത്തിനായി സഞ്ചരിക്കും മദ്ധ്യേ, ഉദയനാരായണന്റെ സഭയിലെത്തി, ശത്രുപതികീഡി തത്തിലുള്ള ഒരു ശ്ലോകംകൊണ്ടു രാജാവിനെ വാഴ്ത്തി സ്തുതിച്ചു. ഈ കവിയുടെ സ്വദേശത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ട്, വഴിമദ്ധ്യത്തിലുള്ള അനേകം രാജകവികളെ തോല്പിച്ചുവരുന്ന വരവാണ്. അശ്വാഗതനായ ഈ കവി സഭയിലെത്തിയപ്പോൾ രാജകവി ആദരവോടുകൂടി സ്വാഗതം പറഞ്ഞു. അതിന്നു ദിഗ്വിജയിയായ പുണ്യവീകന്റെ പ്രതിവന്ദനം 'യുദ്ധം ദേവി' എന്നായിരുന്നു.

ശേഖരൻ വലിയ കടുക്കിലായി. രാജാവിന്റെ മാനം എങ്ങിനെക്കൊണ്ടും രക്ഷിക്കണമല്ലോ. യുദ്ധം യാചിക്കുന്നവന് അതു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു ധർമ്മമല്ല—, ഭാനത്തിനും പോരും, തനിക്കാണെങ്കിൽ, കാവ്യയുദ്ധം എന്നു പറയുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നുള്ള അന്താനം തന്നെ ഉല്പതനം. അതുകൊണ്ട് ശേഖരനും വലിയ ഭയവും വിചാരമുമായി. രാത്രി ഉറക്കം വന്നതേയില്ല. കീഴ്ത്തിമാനായ പുണ്യവീകന്റെ ആനെയെ ദേവവും ഉയർന്ന നാസികയും അമ്മഭാവം ചൊഴിയുന്ന മസ്തകവും മാത്രം, ചിത്രത്തിലെഴുതിവെച്ചതുപോലെ, എല്ലാതിടത്തും ശേഖരനും കാണുമായി.

നേരം പ്രഭാതമായപ്പോൾ രാജകവി ഹൃദയം തുടിച്ചുകൊണ്ട് യുദ്ധസ്ഥലത്തെത്തി. പട്ടം നോക്കിത്തന്നെ സഭാമണ്ഡപം കുന്നികളെക്കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചതായിത്തീർന്നു. നഗരം മുഴുവൻ വലിയ കോലാഹ

ലമായി. മറ്റുള്ള രാജകാവ്യങ്ങൾ സകലതും നിർത്തിവെക്കപ്പെട്ടു.

ശേഖരകവി വളരെ മനസ്സിലേത്തി ഭരവിധം മനഃപ്രസാദം തോന്നിക്കുന്ന ഒരു പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ട്, തന്റെ എതിരായിരുന്ന പുണ്യവീക കവിയോട് നമസ്കാരപൂർവ്വം സംഭാഷണത്തിനൊരുങ്ങി. പുണ്യവീകനാകട്ടെ, അതി നിന്ദയാടുകൂടി, ഇംഗിതമാത്രത്താൽ പ്രത്യഭിവന്ദനം ചെയ്തു, സഭാവാസികളെ നോക്കി ഒന്നു ചിരിച്ചു.

ശേഖരൻ ഒരിക്കൽ അന്തഃപുരത്തിലെ ജാലകങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ, അവയിൽനിന്നു ഒരുതാമലപരവശമാരായ അനേകം കാർവണിമാരുടെ നീലനയനങ്ങൾ ഇമവെട്ടാതെ സഭാജനങ്ങളുടെ നേരെ പ്രഭാശിക്കുന്നതായി കണ്ടു. കവി, തന്റെ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രതയിൽ നിർത്തി ഉദ്ബോധോക്തരിലേക്കു നയിച്ചിട്ട് തന്റെ ജയലക്ഷ്മിയെ വന്ദിച്ചു. അയാൾ മനസ്സുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു—“എനിക്കിന്നു ജയം സിദ്ധിക്കുമെങ്കിൽ, അല്ലയോ ദേവി അപരാജിത! അവിടുത്തെ നാമധേയം അന്വതംമായിരിക്കും.”

ഈ അവസരത്തിൽ പെരുമ്പാ, മട്ടുളം, പടമം മുതലായ വാദ്യങ്ങൾ മുഴക്കപ്പെട്ടു. ഗംഭീരമായ ശബ്ദനാദം ആകാശദേശം മുഴുവൻ മുഖമൊക്കിച്ചെഴുതു. സഭാമണ്ഡത്തിലിരിക്കുന്നവരെക്കൂടും ജയശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് എഴുന്നീറ്റു. ഉദയനാരായണമഹാരാജാവ്, ശാൽപ്രഭാതത്തിലെ ധവളമേഖരകലംപോലെ ധീരഗതിയായി സഭയിൽ വന്നു സിംഹാസനത്തെ അലങ്കരിച്ചു.

പുണ്യവീകൻ എഴുന്നേറ്റു സിംഹാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു നിന്നു. അപ്പോൾ, സത്യന്മാർ നിറഞ്ഞ ആ സഭ നിറഞ്ഞുമായിത്തീർന്നു. വിശാലമുത്തിയായ പുണ്യവീകൻ, മാറിടം മുറോട്ടുതള്ളി കഴുത്തു കാണത്താനു ചവിട്ടു മേല്പെട്ടു പൊക്കിക്കൊണ്ട്, അതി ഗംഭീരമായ സ്വരത്തിൽ ഉദയനാരായണന്റെ സ്തുതിപാഠം ആ

രംഭിച്ചു. ആ കണ്ണുസപരം, കടലിൽ കല്ലോ
 ലമാലപോലെ, സഭാമന്ദിരത്തിൽ ഒരുങ്ങാ
 ണ്ണവിയം നാലുപാടമുള്ള സ്തംഭങ്ങളിലും ഭി
 ത്തികളിലും ചെന്ന് അതിവേഗത്തിൽ അ
 ലച്ചു. ആ വേഗത്താൽ കാണുകയുടെ ഉ
 രഃകവാടം കിടന്നിളകിത്തുടങ്ങി. ഓ! എ
 ന്നു കൌശലം—, എന്തു വൈദ്യുതം—, ഉ
 ദയനാശയണനർത്ഥം നാമത്തിന്ന് എത്ര വി
 ധം പ്രാപ്താനം—, നാമാക്ഷരങ്ങളുടെ വി
 ന്യാസം എത്ര വിധം—, എത്ര വൃത്തം—,
 എത്ര യമകം—, അസാധ്യം തന്നെ!

പുണ്യദീപ്തം സ്മൃതിപാഠം ഉപസംഹ
 രിച്ച് യഥാസ്ഥാനം ഇരുന്നു. കാലാനു
 ന്തേയ്യ സഭാഗൃഹം നിശ്ചലമായും നിശ്ശബ്ദ
 മായും ഭവിച്ചു. സുഗന്ധരസവും ആശ്ചര്യപ
 രതന്ത്രയായി മൗനമവലംബിച്ചു ഗംഭീരഭാവ
 യത്തിൽ ഇരുന്നു. ദൂരത്തുനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള
 വിദഗ്ദ്ധന്മാർ വലത്തുകൈ പൊക്കിക്കൊ
 ണ്ട് അത്ഭുതത്തിൽ അഭിനന്ദനം പാഞ്ഞു.

സിംഹാസനസ്ഥനായ രാജാവ് ശേ
 ഖരന്റെ മുഖത്തേക്ക് ഒരുനോട്ടം നോക്കി.
 ശേഖരൻ, സ്നേഹഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി
 കരുണാസങ്കാചങ്ങളെത്തോന്നിക്കുന്ന ഭ്രാന്തിയെ
 രാജാവിന്റെ നേക്കു മുമ്പുകൊണ്ട് സാവധാനത്തിൽ
 എഴുന്നോറു. ചുണ്ടും രാമഭദ്രൻ, ജനങ്ങളെ
 ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻപേണ്ടി രണ്ടാമതു
 അഗ്നിപരീക്ഷയ്ക്കു കല്പിച്ചപ്പോൾ ജനകിയും
 ഇതുപോലെയുള്ള അപലോകനത്തോടുകൂടിയായിരിക്കാം
 സ്വാമിയുടെ സിംഹാസനസവിധത്തിൽ അഭി
 മുഖമായി നിന്നതെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.
 കവിയുടെ ഭ്രാന്തി രാജാവിനോടു നിശ്ശബ്ദമായി
 ഇങ്ങിനെ ഉണർത്തിച്ചു—“ഇയ്യുള്ളവൻ
 അവിടുത്തെക്കു സപന്തമാണ്. അവിടുത്തെക്കു
 ലോകസമക്ഷത്തുവെച്ചു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ
 പരീക്ഷിക്കാം. പക്ഷേ—” ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കു നയനം
 അധോമുഖമായി. അപ്പോൾ പുണ്യദീപ്തം
 സിംഹംപോലെ ഉത്ഥാനം ചെയ്തു. ശേഖരനോടുകൂടി,
 നായാട്ടുകാരൻ വളയപ്പെട്ട മരിന്നമനപോലെ
 നില്പായി. ഓ, എ

ത്ര ചെറുപ്പം—, സ്രീകൃഷ്ണൻ മാതിരി ലജ്ജയും
 സ്നേഹവും ചൊഴിയുന്ന മുഖം—, കവിതത്തോടും
 നല്ല പാണ്ഡ്യചണ്ഡം—, ശരീരത്തിന്നു വലുപ്പവും
 വളരെ കുറവും—; മനസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും
 വികാരം തട്ടുവാഴ്ചക്ക് ഈ ശരീരം വീണുക്കമ്പി
 പോലെ വിറച്ചുപോകുമെന്നു കാണുന്നവർ സംശയിച്ചുപോകും.

ശേഖരൻ മുഖം കാണത്താനു പൊക്കിയുകൊണ്ടു
 അതിമുദ്രവായ സ്വപ്നത്തിൽ സ്മൃതിപാഠം
 ആരംഭിച്ചു. ആദ്യം ചൊല്ലിയ ശ്ലോകം ആർക്കു
 നല്ലവണ്ണം കേൾക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നാണ്
 തോന്നുന്നത്. കുമത്തിൽ മുഖം നിവിൻ.
 അയാൾ എവിടേക്കു ഭ്രാന്തി പതിച്ചുവോ
 അവിടേക്ക് സഭാരക്ഷയും, പോരെങ്കിൽ
 സഭാഭിത്തിയും കൂടി ഭാവാവേശത്താൽ
 അഗ്നിമുഖം എന്നു തോന്നി. സ്മൃതധാരമായ
 കണ്ണുസപരം എളുക്കിമറിഞ്ഞുകൊണ്ട്,
 അഗ്നിജ്വാലപോലെ മേല്പോട്ടു പൊങ്ങിത്തുടങ്ങി.
 കവി, ആദ്യം രാജാവിന്റെ കലമായ ചന്ദ്ര
 വംശത്തിൽപ്പിറന്ന പുഷ്പന്മാരുടെ കഥയെ
 എടുത്തു. പിന്നെ കുമത്തിൽ ചില യോഗങ്ങൾ,
 യുദ്ധങ്ങൾ, ദാനങ്ങൾ, പരക്രമങ്ങൾ,
 അതുതകുതുങ്ങും എന്നിവയെ വർണ്ണിച്ച്,
 ഉപക്രാന്തമായ ആ രാജകഥയെ വർത്തമാനകാലത്തേക്കു
 കൊണ്ടുവന്നു. ഒടുവിൽ, വളരെ ദൂരം
 കാടിവലഞ്ഞ ആ ഭ്രാന്തിയെ പിന്തിരിച്ചു
 രാജാവിന്റെ മുഖത്തു തന്നെ നിർത്തി. കവി,
 തന്റെ സ്മൃതിയുടെ ഭാഷകൊണ്ടും വൃത്തംകൊണ്ടും,
 രാജ്യവാസികളായ പ്രജകളിലുള്ള അറിവുപരിചയമായ
 പ്രീതിയെ മുതുകിരിച്ചു, സഭാമദ്ധ്യത്തിലേക്കു
 കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നുപോ എന്നു തോന്നി.
 അനേകായിരം പ്രജാമന്ദപ്രവാഹങ്ങൾ
 അതിദൂരത്തുനിന്ന് അതിവേഗത്തിൽ ഭഴകിവന്നു,
 രാജപിതാമഹന്മാരുടെ ആ പഴയ പ്രാസാദത്തെ
 വലുതായ ഗീതധ്വനികൊണ്ടു നിറച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ,
 ആ ഗീതം പ്രാസാദത്തിന്റെ കരോര പടവുകളിലും
 സ്തംഭങ്ങളിലും പതകകയും ചുബിഞ്ഞുകയും ചെയ്ത്,
 ഒടുക്കം അന്തഃപുരം

ജാലകളുടെ നേരെ പൊങ്ങി രാജലക്ഷ്മി കളാകുന്ന പ്രാസാദഭവിക്കളുടെ ചേവടികളിൽ വീണ ഭക്തിസ്നേഹപൂർവ്വം നമസ്കരിച്ചു, പിന്നീട് അവിടെ നിന്നു മടങ്ങി രാജസമീപത്തിൽ എത്തി ഉല്ലാസപൂർവ്വം അനേകം പ്രാവശ്യം സിംഹാസനത്തിന്നു പ്രദക്ഷിണം വെച്ചതുപോലെയും തോന്നി.

അനന്തരം കവി പറഞ്ഞു: — “മഹാ രാജാവേ! ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ തോററു. ആതു സമ്മതിക്കയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, ഭക്തിയിൽ എന്നെ തോല്പിക്കുവാൻ ആരാണുള്ളത്?” ഇത്രയും പറഞ്ഞു ശേഖരൻ ശരീരം വിറച്ചുകൊണ്ട് ഉപവേശിച്ചു. ആസ്ഥിതി കണ്ടമ്പോൾ സഭ്യരൊക്കയും കണ്ണിൻ നിറഞ്ഞ നായനങ്ങളോടുകൂടി “ജയവിജയീഭവ” എന്ന ധ്വനികൊണ്ട് ആകാശത്തെ ശബ്ദമായൊന്നു മെഴിച്ചു.

സഭ്യരുടെ ഈ അറിവില്ലായ്മയെ, ധിക്കാരസ്വഭാവമായ ഒരു ഹാസ്യത്താൽ നിസ്സാരമായിത്തള്ളി പുണ്യവീകൻ വീണ്ടും എഴുന്നേറ്റു. ഗവിഷ്ണുനായ പുണ്യവീകൻ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു: — “എന്ത്, എന്താണ് ശബ്ദത്തെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമായീട്ടുള്ളത്?” ഈ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോഴേതന്നെ എല്ലാവരും സ്തംഭിച്ചുപോയി. പിന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ അത്യുത്തമമായ പാണ്ഡിത്യത്തെ അനേകപ്രകാരത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ “ലോകത്തിൽ എല്ലാവരിലും വെച്ച് ഉൽകൃഷ്ടമായീട്ടുള്ളതു ശബ്ദമാണ്” എന്ന വിഷയത്തെ, നിഗമഗമവേദപ്രദാനാദികളെ പ്രമാണമായെടുത്തു സ്ഥാപിച്ചുവാൻ തുടങ്ങി. “ശബ്ദമാത്രമേ സത്യമായിട്ടുള്ളൂ. അതുതന്നെ പരബ്രഹ്മം. ബ്രഹ്മവീണ്ണമേഹംശപരമായ ത്രിമൂർത്തികളും ശബ്ദത്തിന് അധീനരാകുന്നു. അതിനാൽ ശബ്ദത്തെക്കാൾ ഉപരതായി കണക്കാക്കേണ്ടതില്ല. ബ്രഹ്മവീ ചതുർമുഖനായിരുന്നിട്ടുകൂടി ശബ്ദാശിഷ്യ സമാപിണ്യവാൻ ശക്തനാകുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യനന് അഞ്ചുമുഖമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ശബ്ദത്തിന്റെ അന്തം കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല.

അതിനാൽ, മൗനമർദ്ദംബിച്ച് ധ്യാനത്തിലിരുന്ന, ശബ്ദതപത്തെ ചിന്തിക്കുകത്രേ ചെയ്യുന്നത്?” ഇപ്രകാരം പുണ്യവീകൻ പാണ്ഡിത്യത്തിന്നു മേൽ പാണ്ഡിത്യത്തെയും ശാസ്ത്രത്തിന്നുമേൽ ശാസ്ത്രത്തെയും കൊണ്ടുവന്നു പ്രകടിച്ചു. ശബ്ദത്തിനായി ഒരു വലിയ സിംഹാസനം പണി ചെയ്ത് അതിനേൽ ശബ്ദത്തെ ഇരുത്തി. എന്നിട്ടു പിന്നെയും, ഇടിമുഴക്കംപോലുള്ള സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു: — “എന്ത്, എന്താണ് ശബ്ദത്തെക്കാൾ മേലെയുള്ളത്?” പുണ്യവീകൻ അഹംകാരത്തോടുകൂടി ചുറ്റും നോക്കി; ഒരാളും ഈ ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടി പറഞ്ഞില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ധീരഭാവത്തോടുകൂടി ആസന്നസ്ഥനായി. എല്ലാ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും “സദ്യ സദ്യ” എന്നും, “ധന്യോ ധന്യോസി” എന്നും ഉറക്കെ ഉച്ചരിച്ചു. രാജാവ് ആത്മയുഗമനുഭവത്തിലായി. കവിയാല ശേഖരൻകൂടി, പുണ്യവീകനുള്ള വലിയ വൈദ്യുതത്തിന്റെ അടുത്തു താൻ വളരെ നികൃഷ്ടനാണെന്നു വിചാരിച്ചു. അന്നത്തെ സഭയും പിരിഞ്ഞു. ശേഖരനാദി ടിക്കാസകലം മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി.

* * * * *

പിറ്റേന്നു, ശേഖരൻ സഭയിൽച്ചെന്നു സംഗീതം ആരംഭിച്ചു. വൃന്ദാവനത്തിലെ വേണുഗാനമാണ് തുടങ്ങിയത്. വേണുഗാനം ചെയ്യുന്നത് ആരാണെന്നോ എവിടെനിന്നാണെന്നോ ഗോപസ്ത്രീകൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. മലയാനിലൻ കഴലുതു കയാണെന്ന് ആദ്യം തോന്നി. മറ്റൊരിയ്ക്കൽ, വടക്കു ഗോവർദ്ധനഗിരിയുടെ ശിഖരത്തിൽനിന്നാണ് ഗീതസ്വപനം വരുന്നതെന്നും സംശയം തോന്നി. പിന്നെയൊരിയ്ക്കൽ, ഉദയഗിരിയുടെ കൊടുമുടിയിലിരുന്ന് ആരോ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാനായി വിളിക്കുകയായിരിയ്ക്കുമോ എന്നു ശങ്ക തോന്നി. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ, അസ്സമുപയുക്തത്തിന്റെ ഉപയുക്തകയിലിരുന്ന് ആരോ ഒരാൾ വിരഹശോകത്താൽ നിലവിളിക്കുകയായിരിക്കണമെന്നു ഊഹിക്കേണ്ടതായി.

കാളിദാസിയുടെ കാരോ തിരമാലയിൽനിന്നുമാണോ ഈ ഗീതസ്വനം പുറപ്പെടുന്നതെന്നുവിചാരമുണ്ടായി. പിന്നീട്, കാരോ പൂക്കളിൽനിന്നും നികുളങ്ങളിൽനിന്നും തടാകങ്ങളിൽനിന്നും, എന്നുവേണ്ടാ മുകളിൽനിന്നും ചുവട്ടിൽനിന്നും, അകത്തുനിന്നും പുറത്തുനിന്നും ഒക്കെ മനോഹരമായ ആ വേണുനാദം പുറപ്പെട്ടു. അതു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതാരാണെന്നുമാത്രം അറിഞ്ഞില്ല. ആ വേണുസ്വനം എത്തിനായിട്ടാണു വിളിക്കുന്നതെന്നു ആക്കും അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, എല്ലാവരുടേയും കണ്ണുകൾ അഭ്രുവരിപ്പുണ്ണുമായിത്തീർന്നു.

സഭയെയും സഭാപതിയെയും എന്നല്ല, സ്വപക്ഷവും പരപക്ഷവും, കീർത്തിയും അകീർത്തിയും, ഉത്തരവും പ്രത്യുത്തരവും, ജന്മവും പരാജയവും, ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സർവ്വവും വിസ്മയിച്ച്, നിർജനമായ, തന്റെ ഹൃദയമാകുന്ന ലതാനികുളത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടാണോ ശേഖരകവി ആ വേണുഗാനം ചെയ്തതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ തോജാമയിയായ ഒരു സങ്കല്പമുൽഭവിച്ചു. ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മനസ്സിന്നു മാത്രം, കമലകോമളങ്ങളായ ചരണങ്ങളുടെ ഒരു നൂപുരധനി കേൾക്കുമാറായി. കവി, മോഹാലസ്യപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ തന്റെ ഗീതത്തെ അഭസാനിപ്പിച്ച് ഇങ്ങനപ്പോൾ: ആ സഭാമന്ദിരത്തിന്റെ അന്തർഗം അറിവ് ചന്ദീയമായ ഒരു മാധുര്യത്താലും അത്ഥമത്തായ ഒരു വിരഹവൈക്ലവ്യത്താലും പരിപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ 'ധന്യാ ധന്യ' എന്നു പറയുവാൻ ഒരാൾക്കും ശക്തിയുണ്ടായില്ല.

സാമാജികന്മാരുടെ മനസ്സിന്നു വെട്ടുനണ്ടായ ഈ മാറാം ഒന്നു നില്പുപ്പോൾ, പുണ്യരീകൻ സിംഹാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നുഴറി റുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:— 'ആരാണ് രാധ എന്നുവെച്ചാൽ? കൃഷ്ണൻ എന്നു പറയുന്നതും ആരാണ്?' ഈ ചോദ്യംചോദിച്ചിട്ടു പുണ്യരീകൻ നാലുപുറത്തേയ്ക്കും ഒന്നു നോക്കി. ശിഷ്യരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു വീണ്ടും അതുതന്നെ ചോദിച്ചു. അനന്തരം തന്റെ അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യത്തെ പ്രകടിപ്പുകൊണ്ടു തന്നെത്താൻ സമാധാനം പറയുവാൻ തുടങ്ങി— 'രാധ എന്നു വെച്ചാൽ പ്രണവം—അതായത് കാര്യം—കൃഷ്ണൻ എന്നു പറയുന്നതു ഗ്രാമയോഗം—ഭൂമിഭൂതിലുള്ള ബിന്ദുവത്രേ ബുദ്ധനം—' ഈ പ്രാഖ്യാനത്തിനായി പുണ്യരീകൻ ഇഡ, പിംഗല, സുഷ്യേ, നാഭിപത്നം, ഹൃൽപത്നം, നാഭിരസ്രാ എന്നിവയേയും അതുപോലെയുള്ള മറ്റു ശബ്ദങ്ങളേയും കൊണ്ടുവന്നു. രാകാരത്തിന്നും ധാരാണത്തിന്നും, കൃഷ്ണശബ്ദത്തിന്റെ കകാരമുതൽ ഒന്നു കാര്യവരെയുള്ള കാരോ അക്ഷരത്തിന്നും, തിരിച്ചും മറിച്ചും പ്രാഖ്യാനിയ്ക്കുവാൻ എത്രയെത്ര വിധത്തിൽ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങൾ വരുമെന്നു നിരൂപിക്കയും ചെയ്തു. ആയാൾ തന്റെ പ്രാഖ്യാനത്തെ ഇങ്ങിനെ തുടർന്നു— 'കൃഷ്ണൻ എന്നുവെച്ചാൽ ജ്ഞാനം, രാധ എന്നത് അഗ്നി— കൃഷ്ണൻ വേദം, രാധ ഷർടാദിനി.— കൃഷ്ണൻ ശിക്ഷ, രാധ ഭീഷണ— രാധ മീമാംസ, കൃഷ്ണൻ തടാകം.— രാധ ഉത്തരപ്രത്യുത്തരം, കൃഷ്ണൻ ജയലാഭം— ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടുരാജാവിനെയും

പണ്ഡിതന്മാരെയും മന്ദമാസപൂർവ്വം ഒന്നു നോക്കി പുണ്യരീകൻ യഥാസ്ഥാനം ഇരുന്നു. രാജാവിന് പുണ്യരീകന്റെ അടുത്തു ശക്തിയാൽ, തീർച്ച മോഹിതനായി. സത്യന്മാരായ വാദഗാന്ധർവ്വം അത്രമാത്രമായ ആത്മയുക്തം തോന്നി. രാധാകൃഷ്ണപദങ്ങളുടെ ഈ പുതിയ പ്രാഖ്യാനം പുറപ്പെട്ടതോടുകൂടി മുന്യന്മാരായിരുന്ന വേണുഗാനവും കാളിദാസികല്പോചവും പ്രണവപാരവശ്യവും അകലത്തു തെരിച്ചു. ഭൂമിയിലെ വസന്തകാലത്തുണ്ടായ അതിലളിതമായ ഹരിതവർണ്ണത്തെ തേച്ചുകുളഞ്ഞു ഒരാൾ ഗോമയം തേച്ചാലത്തെ മാതിരി ആയി. ശേഖരൻ തന്റെ അത്രയും ദിവസത്തെ എല്ലാ ഗീതികളും വിമലപ്പെട്ടുപോയെന്നുതന്നെ വി

ചാരിച്ചു. ഇനിയും താൻ ഗാനം തുടർന്നു കളയാമെന്നു വെച്ചാൽ അതിന്നു ശക്തിയും ഇല്ല. അന്നത്തെ സഭയും പിരിഞ്ഞു.

* * * * *

പിറോദിവസം സഭയിൽ പുണ്യരീകാർ വൃസ്തം, സമസ്തം, ദിവിവൃസ്തം, ദിവിമസ്തം, ആദ്യത്തരം, മദ്ധ്യോത്തരം, അന്തോത്തരം, വാക്യോത്തരം, ഗ്ലോകോത്തരം, വചനഗുപ്തം, ക്രിയാഗുപ്തം, കാരണഗുപ്തം, മാത്രാച്യുതകം, ച്യുതദത്താക്ഷരം, അതർഗ്ഗഗുപ്തം, ശുദ്ധാപഭംഗം, വ്യാഭോക്തി, പ്രമോളിക, ചക്രവന്ധവ, പത്മവന്ധവ, എന്നു തുടങ്ങി അനേകപ്രകാരത്തിൽ അതുതന്നെയും ശബ്ദസാമ്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അതെല്ലാം കേട്ടിട്ടു സാമാജികന്മാരൊക്കെയും ആശ്ചര്യത്താൽ നിശ്ചലന്മാരായിത്തീർന്നു. ശേഖരൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യങ്ങളൊക്കെയും വളരെ സരളവും പ്രസന്നവുമാണ്. സുഖദുഃഖാദികൾ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും ഉത്സവാവസരങ്ങളിലും സാധാരണക്കാരൊക്കെയും അവ വായിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ശേഖരന്റെ കാവ്യത്തിന്നു ഗുണമൊന്നുമില്ലെന്നു ഇന്നു അവർക്കെല്ലാം ബോദ്ധ്യമായി. അവർ വിചാരിച്ചാൽത്തന്നെ അതുപോലുള്ള കാവ്യങ്ങൾ വേണമെങ്കിൽ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയും. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരിപ്പാനുള്ള കാരണം, പ്രധാനമായി, അതിന്നു മോഹമില്ലായ്മയും പരിചയക്കുറവും എടുതില്ലായ്മയുമാണ്. ആ കഥകളെന്നും പുതിയവയോ കവിനമായവയോ അല്ലല്ലോ. എന്നല്ല, അവയിൽ നിന്നു ജനങ്ങൾക്കു പറയത്തക്ക അറിവുകളൊന്നും കിട്ടാനുമില്ല. എന്നാൽ, ഇന്നിപ്പോൾ അവർക്കു കേൾക്കുവാനിടയായ കാവ്യം അങ്ങിനെയാണെന്നല്ല. അതു അത്രയ്ക്കുതമായിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെ കേട്ട പ്രസംഗത്തിൽത്തന്നെ വളരെ ആലോചിപ്പാനും പലസംഗതികൾ പഠിക്കുവാനും വകയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാംകൂടി നോക്കിയപ്പോൾ പുണ്യരീകമഹാകവിയുടെ പഠനധർമ്മത്തിന്റെയും പാടവത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ, തങ്ങളുടെ കവിയെ വെ

റും ബാലനെന്നുപോലെയാണത്രെ സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞനിലയിൽ വിചാരിച്ചു വാൻ ആരുമുണ്ടായില്ല. ഇപ്രകാരം സഭയുടെ ഉള്ളിൽ ഉദിച്ച അഭിപ്രായത്തെ പുണ്യരീകൻ അതിവേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി. മത്സ്യങ്ങൾ വാലിട്ടുവെട്ടുമ്പോൾ വെള്ളത്തിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാവുന്ന എത്രയും ചെറുതായ ചലനത്തെപ്പോലും, താമരക്കു ഏറ്റുപ്പത്തിൽ അറിവാൻ കഴിയുമല്ലോ.

ഇന്ന് ഒടുക്കത്തെ ദിവസമാണ്. ഇന്നാണ് ജവഹർജയങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു. സിംഹാസന സ്ഥനായ രാജാവ്, തന്റെ സഭാകവിയുടെ നേരെ തീക്ഷ്ണമായി ഒന്നു നോക്കി. ആ നോട്ടത്തിന്റെ അഭിപ്രായം എന്നെന്നാൽ—“നീ ഇന്ന് ഒന്നും ഉത്തരംപറയാതെ ഇരുന്നുപോകരുത്. തീർച്ചയായും കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ ശ്രമിച്ചു നോക്കണം” എന്നാണ്. ശേഖരൻ വളരെ തളന്നുപോയതിൽ എഴുന്നിറ്റ്. ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞു—“മോദേവി, സിതകമലവാസിനി, വിണാധാരിണി, നീ കമലവനത്തെ ദൂരെ വിട്ടേച്ച് മല്ലഭൂമിയിലേക്കു ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ, അമൃതപാനത്തിനായി നിന്റെ പാദപത്മത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്തന്മാരുടെ ഗതി എന്തായിരിക്കും?” ഈ വാക്കു കവിപാഞ്ഞു മുഖം കുറഞ്ഞെന്നു ചൊക്കിയിട്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ, അന്തഃപുരവാതായനത്തിന്നുനേരെ, ഭഗവതി വീണയും കയ്യിലെടുത്തു നയനവും താഴ്ന്നു വന്നിരിക്കുന്നപോയി അയാൾക്കു തോന്നി.

അനന്തരം പുണ്യരീകൻ ധൂതഗതിയിൽ ഏഴുനോറ്റ് ഉറക്കെ ഒന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, ശേഖരപദത്തിന്റെ ഒടുവിലെ രണ്ടക്ഷരം എടുത്തു ദൂതമായി ചോദ്യം തുടങ്ങി. പുണ്യരീകൻ പാഞ്ഞു—“വരത്തിന്നു കമലത്തിനോട് എന്തു സംബന്ധമാണുള്ളത്? സംഗീതം ഇത്രവളരെ ശീലിച്ചിട്ടുകൂടി ഈ ജീവന് എന്തുഫലമുണ്ടു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്? വാസ്തവത്തിൽ സരസ്വതിയുടെ അധിഷ്ഠാനമായിട്ടുള്ളതു പുണ്യരീകനെന്നെയാണ്. ആ സാധുസരസ്വതി ഈ

മഹാരാജാവിന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്ത് എന്തു കാരമാണ് ചെയ്തതെല്ലാം? അല്ലെങ്കിൽ ആ ദേവീയ വരവാരനയാക്കിത്തീർത്ത് ഇങ്ങിനെ അപമാനിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്?”

ഇതുകേട്ടിട്ട് സകലപണ്ഡിതന്മാരും ചൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. വലിയ പണ്ഡിതന്മാരല്ലാത്തവരും ചിരിക്കുന്നതിൽ പങ്കുകൂടാതിരുന്നില്ല. പാമരന്മാരിൽപ്പോലും ഈ നേരമ്പോക്കു നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞവർ ചിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ പരിമാസത്തിനു മതിയായ സമാധാനം കൊടുക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിനേർ, രാജാവ് തീക്ഷ്ണമായ അങ്കുശംകൊണ്ടു നോക്കാല ഒരു ദ്രമായ ഒരു നോട്ടംകൊണ്ട് തന്റെ കവിനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ശേഖരനാകട്ടെ അതൊന്നും വിചാരിച്ചതെ നിശ്ചയമായിട്ടില്ല.

ഇതു കണ്ടപ്പോൾ രാജാവ് ശേഖരന്റെ പേരിൽ വളരെ കോപിച്ച് സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു താഴെ ഇറങ്ങി, തന്റെ കണ്ണത്തിൽ അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള മുത്തുമാല അഴിച്ചു പുണ്യരീകന്റെ മറിൽ അണിയിച്ചു. സഭാവാസികളൊക്കെയും “ധന്യാധന്യ!” എന്നുപറഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തിൽ, അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നു ചില കക്കുന്ന വലയൻ പുരാടികളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെട്ടു. അതുകേട്ടതോടുകൂടി ശേഖരൻ ആ സന്ദർഭത്തിൽനിന്നു നേരേ മന്ദമന്ദം സഭാഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കുപോയി.

* * * * *

കുറുത്ത ചതുർദശി - നേരം രാത്രി - കൂരിരുട്ട് - പരിമളവാഹിയായ മലയാനിലൻ വീട്ടത്തോളം വീശിനടക്കുന്നു. ശേഖരൻ വീട്ടിനുള്ളിൽവെച്ചു തന്റെ വക സകല പുസ്തകങ്ങളും അടുത്തായിട്ടിരിക്കുന്നത് തന്റെ മുഖിൽ കൂട്ടാകൂട്ടമായി കൂട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥസഞ്ചയത്തിൽനിന്നു താൻ ആക്കിയ ച മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു വേറെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വളരെ ദിവസങ്ങളിലായി ശേഖരൻ വളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉ

ണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു താൻതന്നെ മനഃപ്രേരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൂടി അഴിച്ചു അദ്ദേഹം അവിടവിടെയായി ചില ഭാഗങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കി. അതല്ലാം ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി ദീർഘമായ ഒരു നിശ്വാസത്തോടുകൂടി ശേഖരൻ പറഞ്ഞു - “അഹോ! ഇത്ര കാലം ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു നേടിയ സമ്പാദ്യം ഇതു മാത്രമാ? ചില മന്ദസ്സുകളും ചില പദങ്ങളും ചില വാക്യങ്ങളും തന്നെയാ?” ശരിതന്നെ; പക്ഷേ അവയിൽ അനിവാര്യമായ ഒരു സന്ദർഭം ഹൃദയംഗമായ ഭാവവും അന്തർവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അപ്പോൾ അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. രോഗം പിടിപെട്ടവനു ഭോജ്യവസ്തുക്കളൊന്നും രുചിക്കാത്തതുപോലെ, നിമിത്തമായ കവിക്ക് കയ്യിൽ കിട്ടിയ പുസ്തകങ്ങളൊക്കെയും ചീത്തയാണെന്നു തോന്നി. രാജാവായിട്ടുള്ള സ്റ്റേയ്മാൻ ലോകത്തിലുള്ള കീഴ്ത്തിയും ഹൃദയത്തിലുള്ള ആശയം, എന്നുവേണ്ട സകലതും അന്ധകാരാവൃതമായ തന്റെ മനസ്സിൽ ശൂന്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കാരണമായി എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കയ്യിലെടുത്തു ചിന്തിച്ചുപോയവയായ അഗ്നിമുഖി മോമിയിട്ടുണ്ട്. “മോമം നോക്കുന്ന രാജാക്കന്മാർ അശ്വമേധയാഗത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ. ഞാനിപ്പോൾ കാച്ചുമേധമാണ് ചെയ്യുന്നത്” എന്നു തന്നെത്താൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ മരിച്ചു തോന്നി. “ഓ ഈ ഉപമ അത്ര പാർശ്വീകം. മേധാശാലം സൂപ്പിക്കിലും ചെന്നു വിജയിയായി മടങ്ങിവരുമ്പോഴാണ് അശ്വമേധം ചെയ്യാൻ പതിവ്. ഞാനാകട്ടെ, നേരേമരിച്ച്, തീരെ തോറിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഇതു ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചത്. കാര്യമുപാസം ഇതനുഷ്ഠിച്ചതുകൊണ്ട് ചേരമായിരുന്നു.”

കൂമേന, കാരണമായി എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അഗ്നിക്കിരയായി. അന്തരം കവി ശൂന്യമായ കൈകൾ ചൊക്കി വിലവിളച്ചു -

“അല്ലയോ അഗ്നിജാലേ! നിന്നിൽ അന്നെന്നാണ് എല്ലാം ഹോമിച്ചത് എല്ലാം ഇത്രയും ക്ലേശം കരോണോ മേന്നായി എല്ലാ വൃഷ്ടക്കൂടി ഞാൻ നിന്നിൽ ഹോമിക്കുകയുണ്ടെന്നു. ഇന്നത്തെ ഹോമം അവസാനത്തേതാകുന്നു. ഹേ! വഹ്നിരൂപിണിയായ മോഹിനി! വളരെക്കാലമായി നീ ഏന്റെ മനസ്സിൽ ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഞാൻ സ്വപ്നമായിരുന്നെങ്കിൽ ഏനിക്കിപ്പോൾ നല്ല പ്രഭയുണ്ടാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഞാൻ ശുഭരൂപമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇങ്ങിനെ ഭയശേഷനായി ഭവിച്ചത്.” ശേഖരൻ ഇങ്ങിനെ വിചിക്ഷമ്പോൾ രാത്രിക്ക് ക്രമേണ മൃച്ഛകൂടി വന്നു. അയാൾ, വീട്ടിലെ ഗവേഷങ്ങളെല്ലാം തുറന്നിട്ടു. അയാൾ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു മല്ലിക മുതലായി തറിക്കു പ്രത്യേകം ഇഷ്ടപ്പെട്ട ചിലവളപുഷ്പങ്ങൾ അടുത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതൊക്കെ വാരി ഇപ്പോൾ ശയ്യമേൽ വിതറി, നല്ലഭാഗത്തും വിളക്കുകൾ കൊളുത്തിവെച്ചു. അറവന്തരം ഏതോ ഒരു മരത്തിന്റെ കറ സേവിക്കുകയും ഉടനെതന്നെ ശയ്യയിൽ വന്നു കിടക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടി, ശരീരത്തിന്റെ സന്ധിബന്ധങ്ങളെല്ലാം അയയുവാനും ചണ്ണ ചിമ്പുവാനും തുടങ്ങി.

അതാ നൂപുരത്തിന്റെ കിലുക്കം കേട്ടുതുടങ്ങി കേശപാശത്തിൽ പെരുമാറുന്ന മനോഹരമായ പരിമളം ദക്ഷിണാമ്പലനോടുകൂടി അകത്തേയ്ക്കു വരുന്നു. കവി, അടുത്ത കണ്ണുകളോടുകൂടി ചോദിച്ചു—“ദേവി! ഈ ഭക്തന്റെ പേരിൽ ഇപ്പോഴെങ്കിലും

കനിവുണ്ടായിരിക്കുന്നുവോ? ഇത്ര നാളായിട്ട് തീരെ ദുർലഭയായിത്തീർന്ന ഭവതി ഇപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷിഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ?” ഇതിന്നുത്തരമായി “അല്ലയോ കവി! ഞാൻ താ വന്നിരിക്കുന്നു” എന്നു അതിമധുരമായ ഒരു കണ്ണുലപനി കേൾക്കുമാറായി. ശേഖരൻ അത്യാശ്ചര്യത്തോടുകൂടി കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, ശയ്യാസമീപത്തു ലോകൈകസുന്ദരിയായ ഒരു രമണീ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതായി കണ്ടു. കണ്ണീർ തുളുമ്പി വീങ്ങിയ കണ്ണുകൊണ്ടു വ്യക്തമായിക്കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. ആ സമയത്തു, തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ആ ഹയാദൃതി പുറത്തുവന്ന് അസന്നമരണനായിരിക്കുന്ന തന്റെ ദേഹത്തു നോക്കി നില്ക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു—“ഞാൻ രാജകന്യകയായ അപരാജിതയാണ്.” അതു കേട്ടപ്പോൾ കവി വളരെപ്പണിപ്പെട്ട് ഉത്ഥാനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ രാജകന്യക പറഞ്ഞു—“അങ്ങയുടെ കയ്യിൽ രാജാവു ചെയ്തതു വേണ്ടപോലെ ആലോചിക്കാതെകണ്ടാണ്. വിജയം ലഭിച്ചത് അങ്ങയ്ക്കുതന്നെയാകുന്നു. അതിനാൽ, അല്ലയോ കവി! ഞാൻ അങ്ങയെ വിജയമാലയണിയിയ്ക്കുവാനായി വന്നിരിക്കുകയാണ്.”

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട് അപരാജിത, താൻതന്നെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ മനോഹരമായ ഒരു പൂമാല തന്റെ കഴുത്തിൽനിന്നു ഞിച്ച് കവിയുടെ കഴുത്തിൽ അണിയിച്ചു. അതോടുകൂടി, കവി മരണവേദനയാൽ ആക്രാന്തനായി ശയ്യമേൽ വീണു.

കെ. വി. എം.

സന്തക എന്ന മഹാൻ

ജീവചരിത്രങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും
(തുടർച്ച)

ക്രൈസ്തവ പ്രഭുവായ പരിചാരക നാരിലാരുവർ വചിയ ചതിയനായിരുന്നു. സൽഗുണസമ്പന്നനായ സന്തകവിന്റെ നേരെ അവന്നു കഠിനദോഷം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അയാളുടെ യത്നങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭമാക്കാൻ അവൻ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിച്ചു. സന്തക ഭാര്യ കാർയാലോചന ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ ദുർഗ്ഗായങ്ങളും പറഞ്ഞു ആ കാർയ്യങ്ങൾ മുടക്കുകയും ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോയി സന്തകവിന്റെ കല്പനകൾ അനുസരിക്കരുതെന്നു ജനങ്ങളോടു താക്കീത് ചെയ്യുകയും തന്റെ കല്പനകൾ അനുസരിക്കാത്തവരെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നു ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഗ്രാമജനങ്ങൾക്കു അവനെ പേടിയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ അവന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിച്ചു. കുടിലന്മാരായ സന്തകവിന്റെ ശത്രുക്കൾ ഈ ലാക്കുനോക്കി ഈ ദുഷ്ടനെ സ്തുതിച്ചു. സന്തക വിന്റെ ചതിയ ചട്ടവട്ടങ്ങൾക്കു വിരോധം വരുത്തുന്നതിൽ അവനെ കഴിയുന്നതും സഹായിച്ചു. ഇങ്ങനെ അവൻ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള ശിഷ്ടനാമം അനാദിയിലേക്കും ദുഷ്ടനാമം അനുല്പലിയിലേക്കും സന്തകവിന്നു എതിരായിനിന്നു. പക്ഷെപ്പോഴും മദ്യപിച്ചിരിയ്ക്കുമ്പോൾ അയാളേയും അയാളുടെ പ്രയത്നങ്ങളേയും പററി അപമാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

സന്തക വളരെ വൃസനിച്ചു. ചിലപ്പോൾ നല്ല വേഷം പാഞ്ഞും ധർമ്മമാർഗ്ഗം ഇന്നതാണെന്നു അവന്നു കാണിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ശ്രമിച്ചും മാറ്റം ചിലപ്പോൾ നയത്തോടു കൂടി ശാസിച്ചും അവന്റെ വിശ്വാസം ഇല്ലായ്മചെയ്യാൻ അയാൾ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളെല്ലാം വ്യർത്ഥമായതേയുള്ളു. അവ

ന്റെ നടവടി പിന്നെപ്പിന്നെ അധികം വഷളായിത്തീർന്നു.

സന്തക ദീർഘശ്വാസമിട്ടു ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. 'ഇയാളുടെ സ്ഥാനവലിപ്പം നിമിത്തം എനിക്ക് ഇയാൾക്കു എതിരായി ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇയാളെ എന്റെ പട്ടാളക്കാർക്കു തെരുക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇയാൾക്കു സ്ഥാനവലിപ്പമുള്ളതുകൊണ്ടു ഇയാൾ എന്നെ അപമാനിക്കുകയും ജനങ്ങളെ കൊണ്ടു തന്റെ ആജ്ഞകൾ നടത്തിച്ചു എന്റെ എല്പാടുകളെ നിഷ്പ്രഭമാക്കിത്തീർക്കാൻ ഇയാൾക്കു സംധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇയാളെ എന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു കൂടി യോജിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ സമയം മുഴുവനും കളഞ്ഞാൽ എന്റെ ജോലികൾ നടക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു 'ചതികൊണ്ടിടനെയെടുത്തു മരിക്കുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയൊന്നുമില്ല'.

പിന്നെ സന്തക തന്റെ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു. 'ഇയാൾക്ക് അരികൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന മദ്യത്തിൽ അതിയായ അസക്തിയുള്ളതിനാൽ ദിവസേന രാവിലെ ഇയാൾ എണീക്കുമ്പോഴെക്കു നീ നല്ല മുട്ടുള്ള മദ്യവും ചിലശേഷഭക്ഷണവദാർത്ഥങ്ങളും കൊണ്ടു പോയി കൊടുക്കുക. അവൻ ഈ ദിക്കിൽ ഏതായതിൽ പിടന്ന വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി പണി എടുക്കുക നിമിത്തം അവന്നു ക്ഷീണമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും നീ കൊണ്ടു ചെന്ന മദ്യവും മാറ്റം കഴിച്ചാൽ ക്ഷീണം തീർന്നു നല്ല സുഖമാവുമെന്നും മാറ്റം അവനോടു പറക. ഇങ്ങനെ ചെയ്ത് അവനെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനായി ഞാൻ നിന്നെ എല്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അവനെ ടു

പാക. വിന്നെ മദ്യവും നല്ല ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളും വേണ്ടുവാളും കൊടുത്തു പകൽ മുഴുവനും അവനെ രസിപ്പിള്ളുക. എന്റെ കൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ ഞാൻ ഈ ഒരു വഴി മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ അതുകൊണ്ടു നീ ഞാൻ പറഞ്ഞവിധത്തിൽ നിന്നു ഒരുര പോലും തെറ്റാതെ ചെയ്തു പോ.''

ഞോവു പാഞ്ഞപ്രകാരം സന്തകുവിന്റെ ഭാര്യ അവൻ ഏറാവും വിശേഷമായ മദ്യവും രുചികരമായ ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളും കൊടുത്തു. അവനു ബഹു സന്തോഷമായി. പകൽ മുഴുവനും മദ്യപിച്ചും വിരുന്നണ്ടും തന്നെ കഴിഞ്ഞു. പിറ്റേ ദിവസവും അവൻ ഇതേമാതിരി ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ തെയ്യാറാക്കിക്കൊടുത്തു. പിന്നെ ദിവസന്തോറും സന്തകുവിന്റെ ഭാര്യ കൊണ്ടുവന്ന മദ്യവും ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും കഴിച്ച് അന്യചിന്ത കൂടാതെ അവൻ കാലക്ഷേപം കഴിച്ചു. അവൻ ഉരുകാരടെ വീടുകളിൽ പതിവായി പോയിരുന്നതു നിന്ത്ത് ചെയ്തു. ദുഷ്ടന്മാരും എഴുന്നിക്കാരും ആയ ജനങ്ങൾ അവനെ പലപ്പോഴും കാണാൻ വന്നിരുന്നു എങ്കിലും അവൻ ഒരിക്കലും നല്ല ബോധം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരുടെ ദാലോചനകളിൽ ചേരുവാൻ അവനു തരമായില്ല.

സാധുക്കളെ സഹായിച്ചും തരിശുസ്ഥലങ്ങളെ കൃഷി ചെയ്യത്തക്കതാക്കിയും രാപ്പകൽ ഒരുപാലെ ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കാൻ ശ്രമിച്ചും സന്തകുവിനെയും പ്രയത്നം ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഒടുക്കം സന്തകുവിന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾ ഫലം ദയങ്ങളായി കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അയാളുടെ വിരോധിലജ്ജിക്കുകയും തന്റെ പൂർവ്വദുഷ്ടതയെപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ചെയ്ത് പിന്നീടു ജനക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി വളരെ ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി യത്നിക്കുകയും സന്തകുവിനു വേണ്ട തൊഴുകാരെ ചെയ്തുവരികയും ചെയ്തു.

V

ഉത്സുകസ്വബ്ധം വക സ്വത്തുക്കൾ

നന്നാക്കേണ്ടതിന്നു പണമൊന്നും സന്തകുവാങ്ങിയില്ലെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സന്തകു തന്റെ സ്വന്തം സ്വത്തുക്കൾ വിറ്റുകിട്ടിയ പണം അതിലേക്കായി ഉപയോഗിച്ചു. സ്വല്പംകൊണ്ടു തുടങ്ങി അതികലുള്ള സമാജമായ വലുതാക്കുകതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിനെ വലിപ്പിക്കുന്നതായ പണ്ടത്തെ നല്ല വഴിയെ അയാൾ അനുസരിച്ചു.

തന്റെ കീഴിലുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യ വലിപ്പിക്കാനായി അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്ന് അയാൾ ആളുകളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി. ഈ പരദേശികളുടെ നേരെ അയാൾ വളരെ ദയകാണിച്ച ഒരുവന്റെ സ്വന്തം കുട്ടികളേയും അന്യന്മാരേയും ഒരേ മാതിരി ദയയോടുകൂടി വിചാരിക്കുന്നത് അത്ര ശരിയല്ലെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപപാഞ്ഞപ്പോൾ സന്തകു ഇങ്ങനെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'മാതാപിതാക്കന്മാരും കുട്ടികളും തമ്മിൽ സമാജമായ ഒരു സ്നേഹബന്ധം ഉണ്ട്. അന്യന്മാർ തമ്മിൽ അതില്ല. അതുകൊണ്ടു പുതുതായി വന്ന ഈ കുട്ടി ഇവിടെ സ്ഥിരമായി കടിപാക്കുന്നതോ അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടംവിട്ടു തിരിയെ പോകുന്നതോ നാം അവരുടെ നേരെ കാണിക്കുന്ന ദയയുടെ താരതമ്യപോലെ ഇരിക്കുന്നതാണ്. എന്നു തന്നെയല്ല ഇവരുടെ ഇടയിൽ വളരെ പേർ അലഞ്ഞുനടക്കുന്നതിൽ മോചമുള്ളവരാണ്. അവരെ ഇവിടെ സ്ഥിരമായി പാപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്വന്തം കുട്ടികളുടെ നേരെ നാം കാണിക്കുന്ന ദയയേക്കാൾ ഇരട്ടി ദയ നാം ഇവരുടെ നേരെ കാണിക്കണം'

ഈ ഉത്തരത്തിൽ നിന്നു പുതുതായി വന്നവരുടെ നേരെ സന്തകുവിന്റെ ആചരണം ഏത്രത്തോളം നന്നായിരുന്നു എന്നു നമുക്കു ഗ്രമിക്കാവുന്നതാണ്. അന്യന്മാരുടെ നേരെ ഇത്ര ദയയുണ്ടായിരുന്ന സന്തകുവിന് ആ ഗ്രാമങ്ങളിലെ സ്വദേശികളുടെ നേരെ എത്ര അധികം ദയയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും. തങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യത്തി

കര കട്ടില കപ്പ

ന്റെ ആധിക്യം നിമിത്തം ആക്കെങ്കിലും വിട്ടവിട്ടു പോയെത്തായിവന്നാൽ സന്തക അവർക്ക് വിട്ടും നിലവു നെല്ലും വസ്ത്രവും കൃഷിക്കാപ്പകളും കൊടുക്കുകയോ നികുതി വിട്ടുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യും. എന്നുതന്നെയല്ല വിട്ടിലിരുന്നു പ്രവൃത്തി എടുത്ത് ഉപജീവനം കഴിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങളെല്ലാം അയാൾ അവർക്ക് ചെയ്തുകൊടുത്തു.

എന്നാൽ ചിലരെ സംബന്ധിച്ചപ്പോൾ അയാൾ അയാൾക്കു സഹായിച്ചപ്പോൾ അത്ര അധികം അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു കരകയറുന്നതിന്നു പകരം അവർ അധികമധികമായ കഷ്ടതയിൽ അകപ്പെട്ടതേയുള്ളൂ. ഈ തരക്കാരുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി സന്തകവിനു വളരെ പ്രസന്നമുണ്ടായി. സന്തക ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു: 'ഉണങ്ങിപ്പോയ മരങ്ങൾക്ക് എത്രതന്നെ വളം ചേർത്താലും അവ തളിർക്കുകയില്ല. ഇളയ മരങ്ങളെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടാൽ അവ വളരെ വേഗത്തിൽ വളരുന്നതാണ്. ദുഷ്ടന്മാരുടെ അക്രമമായ നടപടികൾ ദിനപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനാൽ അവരുടെ നാശം അടുത്തിരിയ്ക്കുന്നു. അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ രീത്ത് അവരെ സുഖികളാക്കിത്തീർത്താൽ നാം അവരുടെ നാശം പ്രതിപ്പെടുത്തുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു യഥാർത്ഥത്തിൽ ദ്രോഹമായി പരിണമിയ്ക്കുന്നതാണ്. ഗുണദോഷം പറഞ്ഞു കൊടുത്ത് ആദ്യം തന്നെ അവരുടെ മനസ്സിനെ നമുക്കു മഹാൻ കഴിയുകയും ചിന്നെ അവർ തങ്ങളുടെ ദുസ്സപ്പകളെ ഭാരോന്നായി ഉപേക്ഷിയ്ക്കുന്നതു നമുക്കു ദുഷ്യാന്തപ്പെട്ട ദിന്റെ ശേഷം നാം അവരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതു പുതിയ മർദ്ദങ്ങൾക്കു വളം ഇടുന്നതുപോലെയും ദോഷരഹിതവും ശാശ്വതവുമായ ഒരു ഉപകാരവും ആയിത്തീരുന്നതാണ്. എന്നാൽ എത്രതന്നെ നല്ല ഉപദേശം ചെയ്തിട്ടും തങ്ങളുടെ ചിത്തം നടവടികളെ

ഉപേക്ഷിച്ചു മയ്യാദയ്ക്കു നടക്കാൻ ഒരുങ്ങാത്തവർക്ക് സഹായം ചെയ്തിട്ട് ഒരു ഫലവും ഇല്ല. അവരുടെ നാശം പൂർത്തിയാവുന്നതുവരെ നമുക്കു കാത്തിരിക്കാതെ തരമുള്ള അതിനുശേഷം അവരുടെ അവകാശിയായി ദയാദിക്കാരിയ്ക്കിനിന്നു നല്ലൊരുവനെ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. ഇവർ പുതിയ വൃക്ഷങ്ങളെപ്പോലെ ആവുന്നതാണ്. ദയയാകുന്നവർക്കൊണ്ട് ഇവരും നല്ല സ്ഥിതിയിലാവുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളവർക്ക് ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പായി സന്തക അവരുടെ സ്വഭാവത്തെ നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി അവർക്ക് നല്ല ഉപദേശം കൊടുത്തു. അതനുസരിച്ച് അവർ നല്ല പഴിയ്ക്കു നടക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അയാൾ അവർക്ക് സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കും. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ചീത്ത നടവടികളെ മഹാൻ ശ്രമിക്കാത്തവർക്ക് എത്രതന്നെ ദാരിദ്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല അയാൾ ഒരു സഹായം ചെയ്തില്ല.

സന്തകവിന്റെ എപ്പോഴായ ദയോപഗമമായ ഭരണം ശരിയായി നടത്തി ആ ഗ്രാമങ്ങളെ സന്തക സമൃദ്ധിയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കണമെങ്കിൽ എല്ലാ ദരിദ്രന്മാർക്കും ഒരുപോലെ ധനസഹായം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന് ഡോവരയിൽനിന്നു വന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഖണ്ഡിച്ചുപറഞ്ഞു. എന്നാൽ അർത്ഥയില്ലാത്ത സാധുക്കളെ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഗുണത്തേക്കാൾ അധികം ദോഷമാണ് ഉണ്ടാവുക എന്നു സന്തക മറുപടി പറഞ്ഞു. ദീർഘദശിയായ അയാളുടെ നീതിചാതുര്യത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് അയാളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി ദീർഘസന്തോഷം അത്രപ്പി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. സന്തകവിന്റെ പ്രവൃത്തിമൂലം ഉത്തമകളിൽ സമൃദ്ധിയുണ്ടാവുന്നതിന്നു പകരം ദാരിദ്ര്യമാണ് അധികമായിത്തീരുന്നതെന്ന് അവർ പറയുകയുണ്ടായി. താല്പര്യമുള്ളവർക്ക് ധനസഹായം

യം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു ചില സാധുക്കൾക്കും അയാളുടെ നേരെ അതൃപ്തിയുണ്ടായി.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ സന്തക ഗ്രാമജനങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും പല കളവായ കാരങ്ങളും ചുമന്നി ക്കേട്ടു്നോ പ്രളവിഹർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ മൂന്നുപേർ ഡോവരായിലെ മേലധികാരിമാർക്കു ഗുഡമായി കണ്ടുഴത്തച്ചു. ഈ ദോഷാരോപണങ്ങളിൽ എത്രത്തോളം യഥാർത്ഥമുണ്ടെന്നറിയാനായി പ്രള ഡോവരയിലേക്കു് ചെല്ലാനായി സന്തകവിനു് കല്പനകൊടുത്തു. അയാൾ ഉടനെ അവിടെചെന്ന് പ്രളവിന്റെ പോട്ടുങ്ങൾക്കു് ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറഞ്ഞു. “സാക്ഷരമാക്കിയിൽ പോയതിന്റെ ശേഷം എന്റെ ജോലി നല്ലവണ്ണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കു് ജോലി വരുത്തണം എന്ന് എഴുതി വിചാരത്തോടുകൂടി ഞാൻ എന്നാൽ കഴിയുന്നവണ്ണം ബുദ്ധിമുട്ടി പണി എടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നെ എല്ലിപ്പിരിയ്ക്കുന്ന ചുമതല മഴുവനാവാനെ ഏതാനുംദാഗ്ദ്ധം മാത്രം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഈ മാതിരി ദോഷാരോപണങ്ങൾ ചെയ്യാൻ അങ്ങയുടെ ആർക്കു് തോന്നിയത് എന്റെ ഭാഗ്യദോഷം എന്നുമാത്രമല്ല അങ്ങയുടെയും കൂടി ദുഷ്ടാലം എന്നേ പറയാനുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരേ കരാപ്പെടുത്താനോ എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ദോഷരഹിതങ്ങളാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് എന്നെ ഈ ജോലിയിൽനിന്നു് ഒഴിവാക്കി എന്നെ കുറ്റാരോപ്യനെന്നു് അങ്ങയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ എനിക്കുപകരം വെക്കാനായി ഞാൻ അർപ്പിക്കുകുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളുടെ ക്ഷേമം ഒന്നുമാത്രമാണ് എന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം. അങ്ങയുടെ ആർക്കു് അതുചെയ്യാൻ സാധിച്ചാൽ ഞാൻ ഏറ്റവും കൃതാർത്ഥനായി.”

ഈ ഉത്തരം കേട്ട ഉടനെ സന്തക ഏറ്റവും സ്വാമിഭക്തിയുള്ളവനാണെന്നും അയാളുടെമേൽ ചുമത്താപ്പെട്ട കാരങ്ങൾ കളവായ ദുഷ്ടതാണെന്നും പ്രള വിനു് ബോധ്യമായി. തനിക്കുവേണ്ടി ഇത്രകലം ബു

ദ്ധിമുട്ടി പണി എടുത്തതിന്നു അദ്ദേഹം അയാളോടു് നന്ദിപറഞ്ഞു് വീണ്ടും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസയാഗ്രതയെപ്പറ്റി എനിക്ക് ചേരും സംശയമില്ല. സാധാരണക്കാർക്കു നിങ്ങളുടെ മഹത്തായ ആശയങ്ങളെ ധരിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവർ നിങ്ങളെ തെറ്റിധരിക്കയും നിങ്ങളുടെമേൽ കളവായ കാരങ്ങൾ ചുമത്തുകയുണ്ടായെന്നു. അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ നിങ്ങളെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയതിന്നു ഞാൻ അവരെ ശിക്ഷിക്കു്.”

സന്തക പറഞ്ഞു:- എന്നാൽ അവർ ദുഷ്ടതയോടുകൂടി ഒന്നും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഈ ദോഷാരോപണങ്ങളൊന്നും കളവായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്റെ എപ്പാടുകെട്ടെ നല്ലവണ്ണം ഗ്രമിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് അവ ജനങ്ങൾക്കു ദോഷകരമായി പരിണമിച്ചെങ്കിലൊ എന്നു അവർക്കു ചാസ്സുവത്തിൽ യേമുണ്ടായി എഴുമാന പ്രീതിയനുസരിച്ചു നടക്കണമെന്നു മാത്രമേ അവരും യഥാർത്ഥത്തിൽ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളൂ അതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഞാൻ അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തി എന്റെ പ്രവൃത്തിയെ നീർകരിപ്പാൻ ഇവിടാത്തത്. അങ്ങു് അവരെ ശിക്ഷിച്ചാൽ അതിന്നു കാരണഭൂതൻ ഞാനാവുന്നതുകൊണ്ടു് എന്നെത്തന്നെ ഞാൻ നിന്ദിച്ചു ഞാൻ എന്റെ ജോലി രാജിവെക്കും. അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു ശ്രേഷ്ഠന്മാർക്കു കൂടി പ്രവൃത്തി എടുക്കാൻ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചാലും- അവർ ഇപ്പോഴത്തെ ജോലിയിൽ തന്നെ കുറെ ദിവസവും കൂടി ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ ഏതൊരുമസിയാതെ അവർക്കു എന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

സന്തകവിന്റെ സ്വഭാവഗുണം കണ്ടു പ്രളവിന്നു വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. പിന്നെ അയാളെ ദൃഷ്ട്യം പറഞ്ഞവരുടെ നേരെ നോക്കി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “അല്ലബുദ്ധികളായ നിങ്ങൾക്കു നിന്നോടിയയുടെ അഗാധമായ ബുദ്ധിഭവഭവത്തെ ഇങ്ങിനെ ഗ്രമിപ്പാൻ കഴിയും? അയാ

ഉടെ മേൽ കാാം ചുമത്തിയതു തീരെ തെറ്റാണ്. അതിന്നു നിങ്ങൾക്കു നല്ല ശിക്ഷ തരേണ്ടതാണ്. എങ്കിലും നിന്നോമിയ നിങ്ങളുടെ മേൽ യാതൊരു കാര്യവും ചെയ്യാതെ നിങ്ങൾക്കു ഒന്നുകൂലമായിനിന്നു അയാളുടെ പഠിക്കാരങ്ങളെല്ലാം പൂത്തിയാകുന്നതുവരെ അയക്കേണ്ടിയിട്ടു പ്രയത്നിക്കാൻ നിങ്ങളെ അനുവദിക്കണമെന്ന് അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇത്തരമൊന്നു നിങ്ങൾക്കു മോപ്പതന്നു. എന്നാൽ മേലിൽ നിങ്ങൾ ഈ മാതിരി പ്രവൃത്തിച്ചാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ആ മൂന്നുദ്രോഹസ്ഥനാരും പേടിച്ചു വിറച്ചു. എന്നാൽ സന്തകവിന്റെ ഒരുദയം കണ്ട് അവരുടെ മനസ്സിന്നു വളരെ ആർദ്രതയുണ്ടായി. അന്നുമുതൽക്കു അവർ നിവ്യാജമായി സന്തകവിന്നു പേണ്ടത്തക്കവകുപ്പിലും ചെയ്തുകൊടുത്തു.

VI

മുൻപ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട സംഭവം സന്തകവിന്നു വലിയ പൃസനകാരണമായിത്തീർന്നു അയാൾ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു. 'ഞാൻ ഈ ദിക്കിൽ വന്നിട്ടു കുറെ കാലമായി. ഈ ദിക്കുകൾക്കു സമാധാനവും ക്ഷേമവും വരുത്താൻവേണ്ടി ഞാൻ നിരന്തരമായിപ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കുടിലനാരായ ശത്രുക്കളുടെ കപടോപായങ്ങൾകൊണ്ടു എന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ഫലിക്കുന്നില്ല. എന്നെ സഹായിക്കാൻവേണ്ടി അയക്കപ്പെട്ട നുളയോഹസ്ഥനാരുംകൂടി എന്നെ വിശ്വസിക്കാതെ എനിക്ക് എതിരായി നിന്ന് എന്നെപ്പറ്റി ഒരേറ്റ ദുഷ്ട്രങ്ങൾ പ്രളയിനോട് പറയുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ എന്റെ ചട്ടപ്പട്ടങ്ങൾ ഗുണപ്രദങ്ങളായി കലാശിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എങ്കിലും പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും ഉള്ള വിരോധികളുടെ ആധിക്യംകൊണ്ട് എന്റെ ഉദ്ദേശം സഫലമാവാൻ എത്ര കാലം വേണ്ടിവരണമെന്നു പാവറൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്നിട്ടും ഈ കാലം പൂത്തിയാക്കാൻ

സാധിക്കില്ലെന്നു സമ്മതിച്ച് ഏ.ൻ പണിരാജി കൊടുക്കുന്നതു് എത്ര എളുപ്പമാണ്. ഹാ കഷ്ടമേ! അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ എന്റെ പ്രളയിന്റെ ആജ്ഞാലംഘനം ചെയ്ത ഞാൻ ഒരു വിശ്വാസപാതകിയായിത്തീരമെല്ലാം. എന്നിട്ടു വേണ്ടത്തക്ക മനുശുദ്ധിയും ഈശ്വരദീനവും ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ് ഈ തപാലിടുന്നല്ലാം കാരണമെന്നു ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ മനുശുദ്ധിയും ദൈവദീനവും ഉള്ളവന് ഒന്നും തന്നെ അസാധ്യമായിട്ടുള്ളതു്

ഈ വിചാരത്തോടുകൂടി സന്തക അവടെനിന്നു നദിതപസ്സുതത്തിലുള്ള ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി അവിടെ 21 ദിവസം ഉപവാസം ചെയ്തു ഭജിച്ചു. (വളരെ ആഴ്ചകൾ ഭജനത്തിന്നായി പോകുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ക്ഷേത്രമാണ് പ്രസ്തുതക്ഷേത്രം. ഭജനകാലം മുമ്പു 21 ദിവസമായിരുന്നതു് ഇപ്പോൾ 7 ദിവസം മാത്രമേയുള്ളു.) തന്റെ പ്രളയിന്റെ മനോരഥം പൂത്തിയാക്കി ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമം വരുത്തണമെന്നു അയാൾ സദാ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദോശശുദ്ധി വരുത്താൻ വേണ്ടി അയാൾ ദിവസേന പല പ്രാർത്ഥനയും പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചു രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ പ്രാർത്ഥന ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ നോൽമ്പ് അവസാനിക്കുന്നതായ 21-ാം ദിവസം അയാളുടെ നിഷ്കളങ്കത നിമിത്തം തന്റെ ആഗ്രഹം സാധിക്കുമെന്നു സന്തകവിന്നു ദർശനമായി എന്നു ഒരു ജനശ്രുതിയുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനെപ്പറ്റി സന്തക ആരോടും ഒന്നും പറയുകയുണ്ടായിട്ടില്ല.

നോൽമ്പ് അവസാനിച്ച ദിവസം അയാൾ കുറച്ചു കഞ്ഞി കുടിച്ചു പാർന്നു കഴിച്ചു. ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു് അയാൾ 50 നാഴിക ദൂരം നടന്നു സാക്ഷരമാക്കിയിൽ മടങ്ങി എത്തി. ഈ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികൾക്കു് എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. 'മൂന്ന് ആഴ്ചയുടെ ശുദ്ധോപവാസം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഏറ്റവും ബലമുള്ള ഒരുവനാകുടി

വളരെ കുറച്ചു ദൂരം മാത്രമേ നടക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പിന്നെ എങ്ങിനെയാണ് 50 നാഴിക നടക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്? ഇതു നീച്ചയായും ഒരേയേറ്റുകൂട്ടിയാണ് എന്നു ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അന്നുമുതൽക്കു സന്തക ഒരു അമൃതാഷ്ടനാണെന്നു ജനബോധ്യം ഉണ്ടായി. അയാളുടെ കൂട്ടാളികളുടെ വിരോധവും ക്രമേണ കുറയ്ക്കപ്പെട്ടു. സന്തകവിനേയും അയാളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളേയും കഠിച്ച് അവർക്കു നല്ല അഭിപ്രായം തോന്നിത്തുടങ്ങി. അയാൾക്ക് എതിരായി നില്ക്കാതെ അവർ കഴിയുന്ന തോറകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തതുകൊണ്ട് അയാളുടെ പരിഷ്കാരങ്ങൾ കോട്ടം വരാതെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരുവൻ എത്രതന്നെ യോഗ്യനും സമയനുമായിരുന്നാലും ഈശ്വരധീനം കൂടാതെ ഒരു കാര്യവും അവനു സാധിക്കയില്ല എന്നുള്ളതിന്നു സന്തകവിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ഒരു ഉദാഹരണമാണ്.

VII.

മനയൂരിയിൽ സുമൻ 150 ഏക്കർ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള ഒരു കാടുണ്ടായിരുന്നു. 80 കൊല്ലത്തോളം അതിൽ യാതൊരു പ്രയത്നവും ചെയ്യാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ വെട്ടിത്തെളിയിക്കാൻ ആ ഗ്രാമക്കാർക്കു സാധിച്ചില്ല. സന്തക മറ്റുള്ളവർക്കു കൂടിയെന്നു കൂലിക്കാരെ വരുത്തി രണ്ടു മൂന്നു മാസങ്ങൾക്കൊണ്ട് ആ കാടല്ലാം വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു. ആ കാലത്തു 'കൂലിക്കാർ' എത്ര നന്നായിരുന്നോ സന്തക ദിവസേന രാവിലെ കാട്ടിൽ ചെല്ലും. പകൽ മഴവരും കൂലിക്കാരുടെ കൂട്ടം നിന്നു അവരവർക്കുള്ള ജോലികളെ തിരിച്ചു കൊടുത്ത് പണി എടുപ്പിക്കും കൂലിക്കാർക്കു വേണ്ട പണി വിരിഞ്ഞു പോയ ശേഷം മത്രമേ അയാൾ അവടെനിന്നു തന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയുള്ളൂ. അയാളുടെ ഭരണസാധ്യതവിശേഷം നമുക്കു കൂലിക്കാർക്കു വേണ്ട പണി വിരിഞ്ഞു പോയ ശേഷം മത്രമേ അയാൾ അവടെനിന്നു തന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയുള്ളൂ. അയാളുടെ ഭരണസാധ്യതവിശേഷം നമുക്കു കൂലിക്കാർക്കു വേണ്ട പണി വിരിഞ്ഞു പോയ ശേഷം മത്രമേ അയാൾ അവടെനിന്നു തന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയുള്ളൂ.

ലിക്കാരുടെ പണി എടുക്കും കാടല്ലാം ഇത്ര വേഗം തെളിയിച്ചതു കണ്ട് എല്ലാവരും അത്ഭുതം തോന്നി. സന്തക താൻതന്നെ കൂലിക്കാരുടെ കൂട്ടം പണി എടുത്തതുകൊണ്ടും വേലക്കാരുടെ സ്വഭാവത്തെയും പ്രാപ്തിയേയും തന്റെ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടു വിശ്വസനീയമായി ഗ്രഹിച്ചു എന്താണു മിടുക്കന്മാരെ എന്താണു ബുദ്ധിയുള്ള ജോലികളിൽ എടുപ്പിക്കുകയും സാമത്രികം കണ്ടെത്തുവാനു വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾക്കു മേലിലുള്ള എടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് ഇത്ര വേഗം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തതെന്നു സന്തക വിനേയൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചത്. സന്തക പ്രയത്നശക്തികളെ പ്രശംസിച്ചും മതിയെന്നും ഉപദേശിച്ചും തന്റെ അർഹതയെ പ്രവൃത്തി എടുപ്പിച്ചിരുന്നതു വലിയ സേനാധിപന്മാർ തങ്ങളുടെ സൈന്യങ്ങളെ നയിക്കുന്നതുപോലെ യാചിക്കുന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഒരു വേലക്കാരൻ തന്റെ കൂട്ടാളികളോടും എത്രയോ അധികം പ്രയത്നം ചെയ്തിരുന്നു. അവന്റെ അതിപ്രയത്നം കൊണ്ട് അവന്റെ ദേഹം മഴവരും വിഴുത്തിരുന്നു. ഇവന്റെ അത്യാലസ്യം ഭയാവരണീയമായിരുന്നു. വന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ശ്രദ്ധയേ ആകർഷിക്കുകയും അയാൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തിയെ സന്തകവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു അവനെ പ്രത്യേകം സമ്മാനിക്കേണ്ടതാണെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്തു ഇവനെപ്പോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യാൻ മറ്റുള്ളവരേയും ഉത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നും സന്തകവിനോടു പറഞ്ഞു സന്തക അവൻ പണി എടുക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം പോയി അവന്റെ പണി നോക്കിക്കണ്ടുനിന്നു. എന്നാൽ സന്തക അവനോടു ഒരു നല്ല വാക്കെങ്കിലും പറയാത്തതിനാൽ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വളരെ ആശ്ചര്യമുണ്ടായി. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞു സന്തക വീണ്ടും അവൻ പണി എടുത്തിരുന്ന സ്ഥലത്തുപോയി തൃക്കുതയോടുകൂടി അവനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:-

“എന്നെ വഞ്ചിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് നീ ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടി പണി എടുക്കുന്നത്. ഞാൻ അടുത്തുനില്ക്കുമ്പോൾ നീ മറെറൊരു വരേക്കാൾ അധികം പണി എടുക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ വേറെ ഒരു ദിക്കിൽ പോയാൽ നീ സ്വസ്ഥനായി നില്ക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ശക്തിക്ക് ഒരറ്റമുണ്ട്. നീ ഇപ്പോൾ അലുപാനിക്കുന്നപോലെ ഇടവിടാതെ അലുപാനിച്ചാൽ ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് നിന്റെ കാര്യം കലശലാക്കുമല്ലോ. നിനക്ക് ദിവസം മുഴുവനും ഇതേമാതിരി പണി എടുക്കാമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്റെ അടുത്തുനിന്നു നീ പണി എടുക്കുന്നതു നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കും. ഞാൻ പറയുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു നിനക്കു എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താമോ?”

അവൻ സംഭ്രമകലനായി സന്തക വിന്റെ കാല്പാൽ വീണു നമസ്കരിച്ചു. രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയും ഉത്തരം പറയാൻ ശക്തനായില്ല. സന്തക പിന്നെയും പറഞ്ഞു. “നിന്റെ കള്ളപ്പണി കണ്ടു മറുഭാവമുണ്ടാകട്ടെ. എന്റെ ചെമ്പ്രാൻ ഉത്സാഹിച്ചുതുടങ്ങും. എന്നെ വഞ്ചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരായും എന്റെ കീഴിൽ പണി എടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഒരു നിമിഷംപോലും നീ ഇവിടെ പണി എടുക്കേണ്ട. നീ പൊയ്ക്കാൻപോക.” അവൻ തന്റെ അപരമായ ക്ഷമിക്കേണമെന്നും തന്റെ മേൽ ദയ വേണമെന്നും വളരെ താഴ്മയോടുകൂടി അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സന്തക അവനെ മാപ്പു കൊടുത്തു. സന്തക ഒരു സുകൃതാഹിണിയാണ് ഈ സംഭവത്താൽ ജനങ്ങൾക്കു നല്ലപോലെ ബോദ്ധ്യം വന്നു.

60 വയസ്സായ വേദം ഒരു വേലക്കാരൻ സന്തകവിന്റെ കീഴിൽ പണി എടുത്തിരുന്നു. മുറിച്ചു മരങ്ങളുടെ കറികളും വേരുകളും പുഴക്കിടയ്ക്കുകയായിരുന്നു അവന്റെ ജോലി. അവൻ അനല്പായം കൂടാതെ പണി എടുത്തിരുന്നു. പണി നിർത്തിക്കുറച്ചു വിശ്രമിക്കണമെന്ന് വല്ലവരും അവനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ അവൻ പുഞ്ചിരി

യോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ ഉത്തരം പറയും. ‘ചെറുപ്പക്കാർ ഇടക്കിടക്കു വിശ്രമിച്ചാലും അവർക്ക് ഒരു മുഴുവൻദിവസത്തെ പണി എടുക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. നിന്നാൽ എന്റെ വാല്യകൃപകൊണ്ട് എനിക്കു ശക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ ഇടക്കിടക്കു വിശ്രമിക്കുന്നതായാൽ എന്റെ ജോലി കലശലാക്കുന്നതല്ല.’

മറുഭാവം വേലക്കാർ എടുത്തിരുന്ന വേലയുടെ മുന്നിൽ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ഈ കിഴവൻ പണി എടുത്തിരുന്നുള്ളൂ എന്നും അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള പണി എടുക്കാൻ മടിച്ചിട്ടാണ് അവൻ വേരുകൾ പുഴക്കിടയ്ക്കും കള്ളത്തിനുമായി എന്നും അവന്റെ പ്രവൃത്തി നോക്കി നിന്നിരുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തോന്നി. ഒന്നിനും കൊള്ളുതാത്ത ഈ കിഴവനെ എന്തിനാണ് നിർത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്നതിനെപ്പറ്റി ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ആത്മുൽപ്പാദകയും സന്തകവിനെയെന്ന ഈ ഒരു തൊറിയെപ്പറ്റി അവൻ ശ്രദ്ധമായി സന്തകവിനെ അപമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ പണി എല്ലാം അവസാനിക്കുകയും കാഴ്ച തെളിയുകയും ചെയ്തു. സന്തക എല്ലാവരോടും നന്ദി പറഞ്ഞ് പുറം ദിക്കുകളിൽനിന്നു വരുത്തിയ കൂലിക്കാരെ മടക്കി അയച്ചു. എന്നാൽ ഈ കിഴവനോടു സന്തക തന്റെ കച്ചേരിയിലേക്കു വരാൻ പറഞ്ഞു. അവന്റെ ദിക്കു ഏതാണെന്നു സന്തക അവനോടു ചോദിച്ചു.

അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. “ഞാൻ കസമാ എന്ന ദിക്കിലെ ഒരു കൃഷിക്കാരനാണ്. എന്റെ കുടുംബം വളരെ ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതിയിലുള്ളതാണ്. എനിക്കു പ്രാപ്തിയായ ഒരു മകനുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കു കൂലിക്കാർ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കേട്ട് കൃഷിക്കാരുമെല്ലാം മകനെ ഏല്പിച്ച്, അല്പവൃത്തി വല്ലതും സമ്പാദിക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഇവിടേക്കു വന്നതാണ്. ഞാൻ കിഴവനും ബലഹീനനും ആയതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ എന്നെ പറഞ്ഞയക്കുന്നതിന്നുപകരം നല്ല ശേഷിയുള്ളവർ കൊടുക്കുന്ന കൂലിതന്നെ എനിക്കും

തന്നു എന്നെ പണിക്കു കൂട്ടിയതിൽ നിങ്ങൾ എന്റെ നേരെ വളരെ ദയ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.”

പിന്നെ സന്തക പതിനഞ്ചു പൊന്നു രൂപികൾ എടുത്ത് അവൻ മറ്റുള്ള പേലക്കാർക്കുമാർ അധികം ശുഷ്ണാന്തിയോടു കൂടി പണി എടുത്തതിനുള്ള സമ്മാനമാണെന്നു പറഞ്ഞ് അതിന്റെ കിഴവനു കൊടുത്തു. അത്രാശ്ചയത്തോടും ബഹുമാനത്തോടുംകൂടി അവൻ ആ പണം വാങ്ങി. എന്നാൽ ഉടനെതന്നെ അതു മടക്കിക്കൊടുത്ത അവൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ എന്റെ നേരെ അതിയായ

യ ദയ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നിശ്ചയമായും ഈ സമ്മാനത്തിന് അർഹനല്ല. സാധാരണയായി ഒരു നല്ല പേലക്കാരൻ ഒരു ദിവസം എടുക്കുന്ന പണി ദുർബ്ബലനായ എന്നെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും നിങ്ങൾ എന്നിക്കു മുഴുവൻകൂലി തന്നിരുന്നു എന്നു ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നിക്കു ന്യായമായി കിട്ടാവുന്ന തിരിധികും കൂലി തന്നിട്ടും നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഈ വലിയ സമ്മാനം എന്നിക്കു വെറുതെ തരുന്നു. അത് ഒരുവിധത്തിലും എനിക്കു വാങ്ങാൻ പാടുള്ളതല്ല.”

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.

—o—o—o—

ബൃഹസ്പതിത.

ക നാ ാ അ ബ്ര ഹ യ ത്.

ബൃഹസ്പതിതയെ ബ്രഹ്മം...
യക്ഷമെന്നെന്നു നന്നാക്കുന്നു
കുറുംബയും ഭാരതീയം
‘ശക്തസേവ്യൻ ഗജാസ്യനും’.

ഉരുകിയ പൊന്നെ തിർകതിർനിര...
യോരായിരമുടയഫലപദഭരണം
ഉപകളവാക്കും സവിതാ...
വവിചാരമാലോചനയുജ്ജ്വലം.
അഭിമുനീനേരോടോതിയ
വിപുലതരഗ്രന്ഥമായതിനന്തം
നോക്കിയതോതുനേനതി...
ലഘുഗുരുഭാവങ്ങൾ വിട്ടുതളിവാച്ചി
‘പഴയതുമുനിമൊഴിനനിതു’
‘നന്നല്ലിതുനജപാത്ര’മെന്നേവം
പൊരുളൊത്താൽ പണ്ണിത്തിൻ
വ്യത്യാസാൽഭേദമെന്തുതന്തിൽ.

‘അശുഭമെന്തിനേതനുടെ
വാസം’മെന്ന ബ്രഹ്മയോനിചൊന്നാലും
‘കുജദിനമനിപ്പൂ’മെന്നൊരു
നരനോതുകിലുംവിശേഷമെന്തിവിടെ? 5

ബ്രഹ്മാദികൾതീർത്തമാ...
ഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നോക്കിത്താൻകുമത്താലേ,
തെളിവൊടുതീർക്കുന്നേനിതു
ചെറുതായുത്സാഹമുണ്ടിനിക്കതിനാൽ 5

1 ഇതളായിരുന്നുപോലിതു
ജലത്തിലങ്ങുനദിച്ചുവിശ്വപരൻ
തെജസുമൈമസർഭു-

2 ശകലസ്ഥത്തിൽദിനേശചന്ദ്രാക്ഷൻ. 6

ദ്രവ്യാദികളുപകിൻവേ...
രെന്നുക്കണാദൻ, പ്രധാനമിതികുചിലൻ
ചിലർകാലമെന്നുചൊന്നാൻ,

3 സ്വഭാവമെന്നമ്പർ, കാൽമെന്നപരർ. 7

അതിവിസ്താരമതി, യി-
 പ്രസംഗവാദാത്മനിണ്ണയംകുറിനം
 ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രാംഗങ്ങളെ-
 യല്ലേതാനി ചിടടനിണ്ണയിക്കേണ്ട. 8

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രമനേകഭേദവിഷയം
 സ്കന്ധങ്ങളാലുണ്ടാകുമ്പോൾ
 ചൊല്ലുസംഹിതയെന്നതൊക്കെയുരച-
 യെന്നാലതിൻപേരിഹ
 ഇശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥചാരംഗണിതമാം
 'തന്ത്ര'വ്യവസ്ഥ, 'മോര'യം-
 യീടുംജാതകവുംവെട്ടുന്നിതചരം
 'ശാഖ'വ്യവസ്ഥാസ്കന്ധം. 9

വക്ത്രവക്ത്രാദികൾമുന്പുവെച്ച-
 സിദ്ധാന്തികാ'വ്യേകരണകമിപ്പേൻ
 യാത്രാവിവാഹങ്ങളൊടൊത്തുജനം
 സവിസ്തരംമോരയിൽതൊന്നുപോൻ. 10
 സ്വപ്നോപയോഗഗ്രന്ഥസംഘജന-
 പ്രശ്നപ്രതിപ്രശ്നകഥാദിയേയും
 നിസ്സാരവുംവിട്ടഥസാരമുള്ള
 സത്യാത്മമോതനസമസ്തവുംത്താൻ. 11

ഇങ്ങിനെ ഘോഷസംഹിതയിൽ
 ഉപനയനാ' എന്ന ഒന്നാമധ്യായം.

അനന്തരം 'സംവത്സരസ്തോത്രം' എന്ന
 രണ്ടാമധ്യായം.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനാമെന്തുൻ
 സൽകലത്തിൽചിറന്നവൻ
 കാഴ്ചയിൽത്തന്നെലോകങ്ങൾ-
 കേറാവുംപ്രിയനായവൻ. 1
 ശത്രുമീത്രസമൻസത്യ-
 വാക്കുമുയവെടിഞ്ഞവൻ
 വനിതവേഷൻഗംഭീരോ-
 ദാത്തലോഷൻസുഭേദവാൻ. 2

നന്നായ്ച്ചേന്ദ്രമോസമൊത്തു
 മുളുസസിക്തപുണ്ടവൻ
 തന്നംഗങ്ങളിലാണിന്നം
 വൈകല്യമണയാത്തവൻ. 3

കൈകാൽനഖങ്ങൾ, കണ്, താടി,
 തല, കണ്ണങ്ങൾ, പല്ലുകൾ,
 നൊറിയെന്നുള്ളിവയ്ക്കല്ലാ
 മോരംഭംഗികലനവൻ
 "കുന്തിതാകൃതിദോഷാസ്ത്രൻ
 ഗുണചാൻശോഭനാകൃതി
 ഏവമല്ലോകമിടുന്ന
 സാമുദ്രത്തെയറിഞ്ഞവൻ." 4

സഭയിൽധൈര്യമുണ്ടാകാണ്ട
 നന്നായിപ്പറയുന്നവൻ
 ബാഹ്യാത്മനരസംശുദ്ധി
 പുണ്ടവൻപ്രതിഭാനവാൻ. 5

സമത്വമല്ലസ്തോത്രം-
 നിംഗിതജ്ഞാനമുള്ളവൻ
 സാത്വികൻദേശകലജ്ഞൻ
 ദേവപൂജനതൽപരൻ. 6

സഹപാഠികളാൽമാന്യ-
 നപവാസവ്രതോദ്യതൻ
 സ്ത്രീസേവ, ചൂതെന്നിത്യാദി
 വ്യസനങ്ങൾവെടിഞ്ഞവൻ. 7

ആഭിചാരസ്സാനവിദ്വാ
 ശാന്തിവേഷ്ടികകോവിദൻ
 ഉല്ലാസശാന്തിവിട്ടത്വം
 ചോദിച്ചാൽപറയുന്നവൻ. 8

കാലബോധകളുണ്ടാദി
 യന്ത്രംതീർത്തുംയഥാവിധി
 ഗ്രഹണഗ്രഹയുദ്ധാദി
 ഫലമോരോന്നുചൊല്ലിയും. 9

നാട്ടിലതുതമുണ്ടാക്കി-
 തന്നുരക്കഷ്ടംവളർത്തവൻ

അനേകസംഹിതാ, ഹോരാ ഗണിതഗ്രന്ഥബോധവാൻ.	10	സമമണ്ഡലരേഖാസ. സ്രയോഗാഭ്യുദിതാംശകം.	18
ബ്രാഹ്മ, പെരുലിശ, വാസിഷ്ഠ, സൗര, രോമക, മെന്നിവ സിദ്ധാന്തങ്ങളെന്നായി. ടബ്ബോബോധിച്ചിരിപ്പവൻ.	11	പ്രത്യക്ഷമായിത്തോന്നാ യന്ത്രാഗ്നിതങ്ങളാൽ നന്നായൊപ്പിച്ചുകാണിപ്പാ- നോരവുവമ്പിയന്നവൻ.	19
കാലഭാഗങ്ങളായിട്ടും യുഗവർഷായനങ്ങളും ജ്യോതിശാസ്ത്രപക്ഷങ്ങൾ. ഉപോരാത്രങ്ങളുംപുനഃ.	12	സൂര്യാദികൾക്കുചേർന്നോ- രയനംദർശിപ്പോത്തരം ശിശ്രുമനംനീചമുച്ച മിവാറിൻമേതുകണ്ടവൻ.	20
യാമം, മൂർത്തവും, പിന്നെ നാഴികാചാലിനാഴികാ പ്രാണ, തൃടി, തൃത്വംഗങ്ങൾ. ഉപയുക്തിയിരുന്നവൻ.	13	സൂര്യന്ദ്രഗ്രഹണത്തിൽ സ്ഥിരവുംമോക്ഷവൃത്തമാ ദിക്പ്രമാണസ്ഥിതികളും വിമദംവണ്ണഭേദവും.	21
വിവിധാദികളുംഗങ്ങൾ ഉപാദേശംകേന്ദ്രമറിഞ്ഞവൻ സൗരസാവനനാഷ്ട്ര ചാഗ്രമാസങ്ങൾനാലിതും	14	താരഗ്രഹങ്ങൾതൻയുദ്ധം സമാഗമനമെന്നതും മുനിയ്ക്കത്തന്നെയുമുച്ചിടാൻ വമ്പുചാരംകലന്നവൻ.	22
അധിമാസം, വർഷമാൽപത്തി തൻമൂലവുമറിഞ്ഞവൻ യുഗവർഷങ്ങൾമാസങ്ങൾ ദിനഹോരകളെന്നിവ;	15	ഗ്രഹങ്ങൾക്കൊക്കെയുച്ചേറ യുണ്ടാകുമെന്നോജനം കക്ഷ്യോജനമീരണ്ടിൻ പ്രമാണമറിയുന്നവൻ.	23
കാക്കനപേർ, ഷഷ്ടിവർഷം മെന്നിവറിൻതുടച്ചുയും സമാപ്തിയുംതൊറുക്കും. തെല്ലാന്നായവിഞ്ഞവൻ.	16	ഭൂഗണഭൂമണകസം- സ്ഥനാദ്യക്ഷാഖലാബകാഭിജ്ഞൻ ദിവസവ്യാസം, ചരഭല- കാലംശാശ്വദയമെന്നിവയും.	24
സൗരമാധിമാസങ്ങൾക്കുള്ള സദൃശാസദൃശതവും യോഗ്യായോഗ്യതയുംനന്നാ- ൽപ്രതിപാദിക്കുവാൻപട്ട	17	മരയാനാഡികരണ- പ്രഭൃതികൾനൽകേന്ദ്രകാലകരണങ്ങൾ ഇവയറിവോൻപലചോദ്യ- പ്രശ്നപ്രകടീകൃതോക്തമതിസാരൻ.	25
സിദ്ധാന്തഭേദംചിലതു- ണ്ടെന്നാലുയന്നാവധൗ		പൊന്നുവെള്ളമുറച്ചും മെച്ചംകാണിച്ചിടുന്ന ചണ്ണത്താൻ.	

ശാസ്ത്രസുവിമലതരമായ്
നന്നായ്ചൊല്ലുന്നവൻസുതന്ത്രജ്ഞൻ. 26

(വിദഗ്ദ്ധന്മാരിങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

“ശാസ്ത്രോക്തമത്ത്മമോതാ
ചോദ്യത്തിനുചൊല്ലിടാസമാധാനം
ചെയ്തു ലുഗിഷ്ടപരംവു-
മവനെങ്ങിനെശാസ്ത്രവിത്താകും?” 27

“ഗ്രന്ഥാത്മവുംഗണിതവും
യഥാത്മമല്ലാതെയാക്കിട്ടുണ്ടുപ്രശ്നം
മുത്തമുൻതൻമുഖനി-
ലമ്മയെവേശ്വരഗുണങ്ങളാൽവാഴ്ത്തും” 28

“മോരാത്മവുംഗണിതവും
ഹാരാജചയന്ത്രസാപ്രയോഗത്താൽ
ലഗ്നമുദിഞ്ഞവൻതൻ
വാക്കൊരുനാളുംവിഹലമാകും.” 29

(ആയുവിഷ്ണുഗുഹ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

“ചോകാപുമാൻപവനവേഗവശാഖൊരി-
വിസ്കാരമോമിയലുംകടലുംകടക്കും (യുഗ്ഗം
ഇച്ചൊന്നുകാലപുഷ്പാഭാമണ്ഡിപ്പവത്തെ
സ്വാന്തരത്തിനാലുമുഷിവിട്ടുപരൻകടക്കും.”)

മോരാശാസ്ത്രശാരിമോരാ-
ദ്രേക്കുണങ്ങുവനവാംശകം
ദിവാദേശിംശദംശം-
ഉവാറിന്റെറമ്പലാമ്പലം. 31

ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുള്ളടികുസ്ഥാന
കാലചേഷ്ടകളാലിഹ
നന്നാപ്രകാരമായിട്ടും
ബലാബലനിരൂപണം. 32

വാരകഫാദിപ്രകൃതികൾ
ധാതുദ്രവ്യങ്ങൾജാതിചേഷ്ടാദി
ഇവതൻപരിഗ്രഹമതു
ഗർഭധാനം പ്രസവകാലം. 33

വിസ്തൃതകരബഹുലക്ഷണ-
കഥനംസദ്യോമുതിപ്രദോദിഷ്ടം
ആയുദ്വാധദശാന്ത-
ദ്രിശാഷ്ടവർഗ്ഗങ്ങൾരാജയോഗങ്ങൾ. 34

ശശിയോഗദിഗ്രഹാദി
യോഗങ്ങൾപലമാതിരി
നാഭസാദികയോഗങ്ങൾ
ഇവയ്ക്കുള്ളഫലങ്ങളും. 35

ആശ്രയഭാവമോലോകം
നിർമ്മാണംഗമനംപുനഃ
മുജ്ജന്തതൽക്കാലപ്രശ്ന
ശുഭാശുഭനിമിത്തകം. 36

വിചാരമുതലായുള്ള
കർമ്മങ്ങളെമോചിതം
നടത്തിടേണ്ടുംകൂമവും
കാണിയ്ക്കുന്നയഥാവിധി. 37

തിഥിചാരങ്ങൾകുരണം
നക്ഷത്രങ്ങളിതാക്കയും
മുഹൂർത്തലഗ്നയോഗംഗ-
സ്സന്ദർശനങ്ങളുംതഥാ. 38

ജയസ്താനംഗ്രാമഗണ-
കൃതുപാവകലക്ഷണം
ഛന്ദസ്സംഗീതസേനാവക്ത-
ചേഷ്ടിതമുതലായതും. 39

ഗ്രന്ഥഭേദശാലുള്ള
ഷാസ്ത്രങ്ങളാപായഭേദവും
മംഗലാമംഗലദ്രവ്യ-
സംഖ്യംശകനങ്ങളും. 40

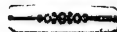
സേനാനിവേശത്തിനുള്ള
നിബന്ധലനവണ്ണവും
യഥാകാലംമന്ത്രിദൃതാ-
ടവികാദിപ്രയോഗവും. 41

പരദർശിപ്പിച്ചിടം-
 നവായങ്ങളുമൊക്കയും
 പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടുരാത്രായാം
 പണ്ടുളോർചൊന്നരീതിയിൽ 42
 മതിയതിശയ്യയിലധി
 ലോകംതന്നിൽപരത്തിയതുവിധവും
 ഉള്ളിൽപകർന്നവിധവും
 ശാസ്ത്രമഴമന്ത്ത്രനോരീയാലൊക്കും.
 സംഹിതാശാസ്ത്രപാഥോധി-
 പാരംതന്നിലണഞ്ഞവൻ
 പൂർവ്വകർമ്മഫലംസർപ്പം
 ചിന്തിപ്പാൻപട്ടവായവൻ. 44
 സ്കന്ധത്രയങ്ങൾചേർന്ന
 സംഹിതാശാസ്ത്രമായതിൽ
 സൂത്രാദികേതുപട്ടുന്ത-
 ഗ്രന്ഥപാരഫലങ്ങളും. 45
 ചാരങ്ങളിൽഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു
 ചേരുംപ്രകൃതിയെന്നതും
 ഓരോവികൃതിയുംബിംബ-
 മാനവുംവണ്ണഭേദവും. 46
 കിരണദ്വയിസംസ്ഥാനം-
 സ്തമനാഭ്യദയങ്ങളും
 ദക്ഷിണേന്ത്യമമദ്ധ്യോച്ഛ-
 മാഗ്ഗമാഗ്ഗാന്തരങ്ങളും. 47
 വക്ത്രാവക്ത്രക്ഷത്ര-
 ഗ്രന്ഥസംയോഗപാരവും
 മറ്റുള്ളവകളുംകൊണ്ടു
 ഭവിതുന്നഫലങ്ങളും. 48
 ഇരിപത്തേഴുനാൾകൂടി
 കൂർമാകാമരണനിൽക്കയാൽ
 ദേശംതോറുംഭാരതത്തി-
 ലുണ്ടാമോരോഫലങ്ങളും. 49
 അഗസ്ത്യസപ്തർഷിമാര-
 ഗ്രന്ഥഭക്തികളുംതഥാ

നക്ഷത്രവൃദ്ധവുംതാരം.
 ഗ്രന്ഥഗ്രന്ഥാടകാദിയും. 50
 ഗ്രന്ഥായോധനവുംചന്ദ്ര-
 ഗ്രന്ഥസംയോഗമെന്നതും
 ഗ്രന്ഥവർഷാധിപത്യാദി-
 കൊണ്ടുണ്ടാകുമായതും. 51
 വർഷക്കാലമറിഞ്ഞിടാൻ
 ഗർഭലക്ഷണവുംപുനഃ
 രോഹിണീചാതിപൂരം-
 മിവയോടിന്ദ്രയോഗവും. 52
 സദ്യോവർഷണചിഹ്നംപൂ-
 വള്ളികൾക്കുള്ളലക്ഷണം
 പ്രതിസൂത്ര്യന്തരൻചിഹ്നം-
 മെന്നുള്ളിവകളുംപുനഃ. 53
 പരിവേഷത്തിൻചിഹ്നം
 പരിധിയില്ലുള്ളലക്ഷണം
 വശ്യചിഹ്നംകൊള്ളിമീൻ
 ചിഹ്നംദിശാഫലക്ഷണം. 54
 ഭൂകമ്പലക്ഷണംസന്ധ്യ-
 രാഗാങ്കമിവയൊക്കയും
 ഗന്ധപുനഗരത്തിൻ
 ലക്ഷണംപാഠസുലക്ഷണം. 55
 നിഗ്ലാതചിഹ്നവ്യപിന്നെ
 ക്രന്തത്തിന്നഗ്ലകാണ്ഡവും
 ഇന്ദ്രധവജേന്ദ്രചാപങ്ങൾ-
 ക്കുള്ളോരോലക്ഷണങ്ങളും. 57
 വാസുവിദ്യയുരംഗത്തിൻ
 വിദ്യയുരംകാകവിദ്യയും
 അന്തരംവ്യമതാംചക്രം
 മൃഗചക്രവുമണിനേ. 57
 ശപചക്രമെന്നതുവിന്നെ
 വായുചക്രമതുതഥാ
 പ്രാസാദഭേദപ്രതിമാ-
 ലക്ഷണംതൽപ്രതിഷ്ഠയും. 58

വൃഷ്ടായുദ്യേദവ്യംവെള്ളം കിട്ടുവാനുള്ളപായവും നിരോജനാച്ഛിയിയും ഖഞ്ജനത്തിന്റെചിഹ്നവും.	59	അരിവാനൊരുവൻതന്നെ തുനിഞ്ഞെന്നാൽകഴിഞ്ഞിടാ.	67
ദിപ്താദിത്രിവിധോല്പാത- ശമനത്തിൻപ്രകാരവും മയൂരചിത്രകംപുഷ്പ- സ്നാനംവാളിന്റെരവക്കുന്നു.	60	അതിനാൽമനാവൻനന്നായ് ഭരിയ്ക്കുംജ്യോസ്ത്യസത്തമൻ സഹായത്തിന്നുദൈവജ്ഞ- നാരെന്നാൽവരെയൊക്കണം.	68
ഭൂപാലമകടാഭിജ്ഞ ചേരുംചിഹ്നമതൊക്കെയും കോഴിയോടൊമലത്തുവു- മാടുംകുതിരയാനയും.	61	നന്നായവരിൽചെല്ലേക- നിന്ദാഗ്യാശകരംനോക്കണം തെക്കേനിമിത്തുതിതൻദിക്കും നോക്കേണമവൻസദാ.	69
ഇവതൻലക്ഷണംപുറസ്സീ ലക്ഷണങ്ങളിതൊക്കെയും അന്തഃപുരത്തിന്റെചിഹ്നം വിടകാലക്ഷണംതഥാ.	62	പടിഞ്ഞാറുംവായുകോണം മൂന്നാമൻനോക്കിനില്ക്കണം. വടക്കുമീശാന്തകോണം നോക്കണംപിന്നെയുള്ളവൻ.	70
ഉപനേദസനമുദേ- ഹലംപരമലക്ഷണം ദണ്ഡശയ്യാസനങ്ങൾക്കു ചേരുംവിവിധലക്ഷണം.	63	ഏവമെല്ലാജ്ഞാഴുംസൂക്ഷ്മ- സൂക്ഷ്മമായ്നോക്കിടയ്ക്കിലോ ഉൽക്കാദിശീശ്വചാതാന്ത- ലുംനങ്ങളറിയാദൃശം.	71
വജ്രാദിതന്തതത്തിൻ പരീക്ഷാഭീലക്ഷണം ദിനകാഷ്ഠാദികൊണ്ടുണ്ടാം ഫലമെന്നിവസ്യവും.	64	വണ്ണസ്തോമപ്രമാണാകാ- രാദികൊണ്ടുചെയ്താഴ്ന്നും ഗ്രഹതാരോപലാതാദി- കൊണ്ടുണ്ടായിടുംഫലം.	72
സാമാന്യമായ്ജഗത്തിന്നു- മോരോരുത്തർക്കുമോറവും വിശേഷിച്ചവനീശന്നു- മുണ്ടായ്തമതൊക്കെയും.	65	(ഗർഭമഹഷിയും പാത്തിട്ടുണ്ട്) “സപ്തോപാഗാംഗഗണിത- മോരാതതപജ്ഞനൈപ്പരം പൂജിക്കാതുള്ളഭൂപാലൻ നഷ്ടനായിവരുംദൃശം.	73
അന്യകർമ്മങ്ങൾക്കെവിടും താല്പര്യത്തോടുകൂടിയും പ്രതിഷ്ഠണംമനംവെച്ചു ദൈവജ്ഞൻപാത്രുകൊള്ളണം.	66	എല്ലാംവിട്ടനഹങ്കാരം കുട്ടിൽവാഴ്ത്തുമനീന്ദ്രനും ജ്യോതിർഗതിജ്ഞാനോടായി ചോതിയ്ക്കുന്നുതാലാളരും.	74
രാവുപകല്പമുണ്ടാകും നീമിത്തങ്ങളെയൊക്കെയും		ആദിത്യനില്പാത്തനക്ഷത്രപോലെയും പ്രഭീപമില്ലാത്തതാരാത്രിപോലെയും ദൈവജ്ഞനില്പാത്തഗ്രഹപ്രഭീയ്ക്കും മാർഗ്ഗത്തിലെല്ലാംകരുടൻകണക്കും.	75

മുട്ടുന്തതിമിനക്ഷത്രം- യനന്തപാദികളൊക്കെയും ദൈവജ്ഞനില്ലെന്നുവെച്ചാൽ തകരാറായ്ഭവിച്ചിടും.	76	ചോദിച്ചൊരാളാശ്ചര്യത്തിൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനല്ലവൻ.	84
അതുതകരാറുകൾപാടി- യ്ക്കണ്ദൈവജ്ഞയുള്ളതെ ജയശ്രീകീർത്തിഭോഗാദി- ശ്രേയസ്സിഹിപ്പിച്ചിടുന്നവൻ.	77	ജ്യോത്സ്യൻതന്നെന്നുശാസ്ത്രത്തെ- യറിയാതെനടിപ്പവൻ പള്ളിദാഷകരൻപാടി നിന്ദിതനക്ഷത്രസൂചകൻ.	85
ജ്യോത്സ്യനില്ലാത്തദേശത്തു ഭൂതികാമൻവസിത്തോലാ കണ്ണാകുമിവനുള്ളട- ത്തു നാദകാചാപമെന്നാമേ.	78	നക്ഷത്രസൂചകനാൻ- മവനോതുന്നതിർവരം പരിഹാസങ്ങൾചെയ്തോൻ നരകത്തിൽപതിച്ചിടും.	86
നരകത്തിൽപതിച്ചിടാ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രംപഠിച്ചവൻ ദൈവജ്ഞനല്ലെങ്കിലും ബ്രഹ്മലോകപ്രതിഷ്ഠയും.	79	പടിക്കൽപാറയോടിച്ചും പ്രാർത്ഥിച്ചാൽകിട്ടുമായിടും മുണ്ണാക്കുരംചോലയൊക്കും ചിലപ്പോൾമൃഗഭാഷിതം.	87
ഇഗ്രന്ഥാത്മങ്ങൾമുഴുവ- നറിഞ്ഞിടുന്നഭൂസരൻ പൂജ്യൻശാലാഗ്രഭക്തൃത്വം- നയ്ക്കുമ്പോഴുപാധവനൻ.	80	സമ്പത്തുചേർത്തുചെല്ലുന്നോ- നശാസ്ത്രീയകഥാപ്രിയൻ ശാസ്ത്രകുടേശത്താൽമത്തൻ താഴ്ന്നുരജാവിനാൽദ്രവ്യം.	88
മേൽപ്പറഞ്ഞവയൊ- രിശ്ശാസ്ത്രംനല്ലവണ്ണമുണ്ടെങ്കിൽ ഈശ്വരപൂജ്യന്മാരവർ ദൈവജ്ഞൻവിപ്രനന്തമോപിന്നെ.	81	ഗണിതം, സംഹിതാ, ഹോര- വിവരനായറിഞ്ഞവൻ ജ്യാമിതീയപാഠപുഷ്പൻ സപിക്തപ്രസംഗം.	89
ഇന്ദ്രജാലാദിയാടീടും മായയുള്ളവർമൂലമോ സേവാമുന്തികളുള്ളതിൽ കേരീടുന്നവർമൂലമോ.	82	സമസ്രമന, കതിര നാലായിരമിതൊക്കെയും ദേശകാലജ്ഞനാംജ്യോത്സ്യ- നേകൻചെയ്തതുചെയ്തിടാ.	90
മറഞ്ഞുനിന്നുപുത്താൻ- മറിയിപ്പവർമൂലമോ കണ്ണയക്ഷിപിശാചാദി സേവാവൈഭവമൂലമോ.	83	ദൃഢപുഷ്പം, ദൃഢി ചിന്തിത, ദൃഷ്ടേക്ഷിത, ദൃഷ്ടതാദികൾമുണ്ടാ എല്ലാംനശിച്ചുപോകും ശരിതൻനക്ഷത്രസംഗമംകേട്ടാൽ.	91
കായ്കൊണ്ടിപ്പുകൊണ്ടെല്ലാം കഥിപ്പവനോടാമേ		സ്വപ്നത്തിനേടാൻ, സഞ്ചലക്ഷിതീശ- ശ്രേയസ്സിനായ്നൽകുന്നകനാപാത്താൽ ഉത്തരകാമംപാത്രമാത്രമുണ്ടു- മിത്രാദികൾക്കുദ്രവ്യമത്രയില്ലാ.	92
		ഇങ്ങിനെ 'സംവത്സരസൂത്ര'മെന്ന രണ്ടാമദ്ധ്യായം കഴിഞ്ഞു.	

ശ്രീനാരായണൻ ഭാഗം

(തുടർച്ച)

(പരേതനായ തയ്ക്കാട്ട് നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾ)

ഓ! ഗാനവിനോദിനി എന്തെങ്കെ
ണ്ടപ്പൊഴെണ്ണം എഴുനീറ പായ എടുത്തി
ട്ടിരിപ്പാൻ സൽക്കരിയ്ക്കുന്നു.

ഭവതിയ്ക്കു കൗലം ഭവിയ്ക്കട്ടെ. (ഇരു
ന്നതായി നടിച്ചു)

ഭവതിയും യഥാസ്ഥാനം ഇരിയ്ക്കാത്ത
തെന്താണ്? ഞാൻ ഇവിടെ നിത്യനല്ലേ;
എന്നെ കണ്ടതുകൊണ്ടു പ്രകൃതം വിടേണ്ടോ,
അഭ്യാസം മുറയ്ക്കു നടന്നോട്ടെ.

സ്രീകൾക്കു ഭവാനെ കണ്ടാൽ പ്രകൃ
തം വിട്ടു പ്രകൃതവ്യംകൂടി വന്നുകൂടുന്നതു
സാധാരണയാണല്ലോ. എന്നോ ഭവതി
പറയുന്നത്? ഭവതിയ്ക്കു ഫചിതം പറഞ്ഞു
മിടുവാൻ നല്ല സാമത്വമുണ്ടെന്ന് എനി
യ്ക്കു മുന്പുതന്നെ അറിയാം.

(ചെല്ലം എടുത്തുവെച്ചു മുറക്കു
വാൻ സൽക്കരിയ്ക്കുന്നു.)

(മുറക്കിയതായി നടിച്ചു)

നാഗവല്ലിയുടെനല്ലപല്ലവം
പൂഗവുപുഷ്പമുണ്ണുവുപ്രിയേ!
രാഗമേറയ്യച്ചവാക്കിടണൊരീ-
യോഗമിന്നരസമേകിടുന്നമേ.

ഭവാൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. രാഗ
മുള്ള യോഗം രസമുള്ളതു തന്നെ. പക്ഷെ
അതിന്നു സംഗതി വാണമല്ലോ എന്നോ?
ഭവതിയ്ക്കു അരിലാണിപ്പോൾ അത്ര കരു

അനുരാഗം തോന്നിയിരിയ്ക്കുന്നത്? ഞാൻ
ചേണമെങ്കിൽ ആളെ പറഞ്ഞാൽ ഇപ്പോ
ൾ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപരാം. അങ്ങനെയ്ക്ക് അതി
ന്നു സാമത്വമുണ്ടെന്ന് എനിയ്ക്കു നല്ല നി
ശ്ചയമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടല്ല ഞാൻ ഈ
പ്രകൃതം കൈണ്ടുവുന്നത്. പക്ഷെ ഇപ്പോ
ൾ പറഞ്ഞത് എന്റെ കാര്യമല്ല എ
ന്നോ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി വിചാരം.

രൂപവതിയുടെ സംഗതിയായിരിയ്ക്കു
മോ? ഇവർ തമ്മിൽ വളരെ സ്നേഹമാണെ
ന്ന് എനിയ്ക്കറിയാം.

(ബദ്ധപ്പാടോടുകൂടി)

എന്നാൻ ആരുടെ കാര്യമാണ് ഭവ
തി പറഞ്ഞത്?

ഞാൻ പറഞ്ഞത് ഈ പട്ടണത്തിൽ
പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഇഷ്ടവാടികയിലെ രൂപവ
തി എന്നു പോയ എന്റെ പ്രിയസഖിയു
ടെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് എന്നോ.

(അതിസന്തോഷത്തോടുകൂടി) രൂപ
വതിയ്ക്കു അരിലാണ് അനുരാഗം പറയു.
കേൾക്കട്ടെ. സ്രീകളുടെ കാര്യം സ്രീകളോ
ടു ചോദിച്ചാൽ സൂക്ഷ്മ അറിയാമല്ലോ.

കുന്നൽനേർമിഴികൾതന്റൊമാനസ്സി-
ക്കുന്നൽനേർമിഴികൾതാനറിയുന്നു
പന്നഗങ്ങളുടെകാലുകളെപ്പോം
പന്നഗങ്ങളറിയുന്നതുപോലെ.

എനിക്ക് വിവരമില്ലാത്തതോടുകൂടി ഭവാനോടടുത്തുകൊണ്ടു ചായാം. എന്തോ രൂപവതിയ്ക്കു കുറച്ചു സുഖക്കേടാണെന്ന് ഈ പാട്ടുപാട്ടുവാൻ വരുന്നവരിൽ രൂപവതിയുടെ ചെറിയമ്മയുടെ പ്രിയപുത്രിയായ 'മധുരമൊഴി' എന്നു പേരായ ഇക്കട്ടി പറഞ്ഞതുകേട്ടു നല്ലേ ദിവസം മുമ്പിൽ രൂപവതിയെ കാണുവാനായി ഞാൻ അവിടെ പോയിരുന്നു. കണ്ടാൽ കഷ്ടം തോന്നും. ഒരു ഭൂതം ബാധിച്ചതായിരിയായിരിക്കുന്നു.

മിണ്ടില്ലാത്തതോടുകൂടി ചികവാ-
 ഞ്ഞിനും തോഴിമാരും-
 കണ്ടാലപ്പോൾ പക്ഷത്തും കൂടി കുറിയുതലാ-
 യുള്ള കൃത്യങ്ങളൊന്നും
 വേണ്ടുവണ്ണം നടത്തിപ്പുവരുത്തുവാനു-
 തന്നിലുനില്പായി-
 കൊണ്ടുതോചിന്ത ചെയ്തങ്ങിരുന്നവകളി-
 ക്കുവാണെന്നുവേദാൽ. (ശി)

എന്നാണോ പറയുന്നത്? എന്നാൽ ഈ ഭൂതബാധയ്ക്കു ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു മന്ത്രവാദവും കൂടി ഞാൻ പറയാം.

പ്രണയപേശലാലവനയത്രയും
 മണിതമഞ്ജളമംഗളമന്ത്രവും
 നന്നമൊടൊത്തധരംബലിയുപോം
 ഗുണകരംകസ്യമായുധബാധയിൽ.

ഭവാനു പറഞ്ഞ മന്ത്രവാദം നല്ലവണ്ണം ഫലിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ ഒഴിവു കണ്ടവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കാത്താൽ ഫലിക്കില്ലല്ലോ എന്നോ? ഒ! ശരിതന്നെ. ആരെയൊണ് ഒഴിവു കണ്ടിരിക്കുന്നത്?

വിട്ടുകൊണ്ടു ജഗൽപ്രസിദ്ധനും സുഭഗനും വിദേശീയനുമായ 'സുശീലൻ' എന്നു പേരായ ഒരു പുരുഷന്മാരെ ഭവാനും പരിചയമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നോ?

ശിവശിവ! അദ്ദേഹവും ഞാനും തമ്മിൽ വലിയ പ്രാണസ്നേഹിതന്മാരാണ്ല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെയാക്കിയിരിക്കുമോ രൂപവതി കാമിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അന്തരം

രംഗം സൽപാത്രത്തിൽ ചേർന്നുകൊണ്ടു ഞാൻ ഏറ്റവും സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ,

കണ്ടാൽകാമനൊടൊത്തകാന്തികലരം
 കല്യാണകായാഭയും
 കൊണ്ടുതന്നൊരുവിദ്യയുംസരസവാക്-
 ചാതുര്യമാധുര്യവും
 ഉണ്ടായിട്ടുസുശീലനൊത്തൊരുപുമാ-
 നിപ്പാരിലില്ലാത്ത
 കൊണ്ടാൽകാണിവേണിരൂപവതിയോ-
 ടൊത്തീട്ടുവാണത്തമൻ.

എന്നാൽ അതു ഭവാനു തന്നെ ഉത്സാഹിച്ചു നേരേയാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞാനുംകൂടി പ്രിയസഖിയ്ക്കു വേണ്ടി ശിപാരി ചെയ്യുന്നു. ഇന്ന് ഈ മധുരമൊഴി പാട്ടുവാൻ വന്നപ്പോൾ രൂപവതിയുടെ ഒരു എഴുത്തുംകൂടി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. ആ എഴുത്തുംകൂടി ഭവാനു കാട്ടിത്തരാം. (എന്നു പറഞ്ഞ് എഴുത്തു കൊടുക്കുന്നു. വാങ്ങി സ്വകാര്യമായി വായിക്കുന്നതായി നടിച്ചു) (പ്രകാശം)

കണ്ണമുളളിതവിഭോചനമാരീ-
 ലജ്ജകൊണ്ടുപാകില്ലപുമാനെ
 ഇജ്ജനങ്ങളുഗൃദ്ധമറിഞ്ഞാൽ
 സജ്ജമാക്കിട്ടമതൻകലധമ്മം.

ഒ! ഭവതിയുടെ ജോലി മിനക്കെടുത്തുവല്ലോ. ഞാൻ പിന്നെവരാം. എന്നു മറുക്കാതിരിപ്പാൻ അപേക്ഷയെന്നോ? ഭവതി മരിച്ചാലും കൂടി ഞാൻ മറക്കുമൊ. ഇന്നുള്ളതെ കഥ വിചാരിച്ചു നോക്കൂ.

കണ്ടുവാൻകഴലി! കാമലീലയതിലാശ-
 യാനിശയിലേകദാ
 പണ്ടുനിൻകുന്നവനുള്ളനാളിവിടെവന്നു
 ഞാനമിതകൗതുകാൽ
 ശുണ്ഠിയുളളൊരവനെന്നറിഞ്ഞുശുഭഗാത്രി
 നിന്റെകളവന്നെന്നാം
 രണ്ടുപേരുമൊരുമിച്ചുചേർന്നിഹരമിച്ചു-
 തോൽവിട്ടുമെന്തിനേ?

(തുടരും)

ഭക്ഷണത്തിനൊന്നുമില്ലാതെ മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ അയാളുടെ അടുത്തുള്ള മുരലാളൻ ഇതറിഞ്ഞിട്ടു തല്ലാലം കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കറച്ചു പാൽകുടിക്കാൻകൊടുത്തു. അയാൾ അതു നന്ദിയോടു സീകരിച്ച് എന്തെങ്കിലും അപകടമുണ്ടായാൽതന്നെ വിചാരിച്ചുകൊൾവാനും പറഞ്ഞു. ഈ മുതലാളൻ ഒരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഒരു ദിവസം പാമ്പുകുടിച്ച് മരിക്കാറായതായിരുന്നു അപ്പോൾ അച്ഛൻ പാക്കനാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഓർമ്മപന്നം. ഉടനെ അയാളെ വിചാരിച്ചു. അയാൾ അപ്പോഴെക്കും എവിടുണെന്നറിയാതെ ഓടിയെത്തി വിഷം എറക്കി അവളെ രക്ഷിച്ചു. പാക്കനാരുടെ കുടിയും അതിനടുത്ത് അയാളുടെ വിഗ്രഹവെച്ച് കുടുംബക്കാർ പൂജിച്ചുവരുന്ന മറ്റൊരു കുടിയും പട്ടാമ്പിയിൽ പെന്റേഷൻ ആറുനാഴിക പടിഞ്ഞാറുള്ള തൃത്താല എന്ന സ്ഥലത്ത് ഇപ്പോഴും കാണാനുണ്ട്.

അയാളുടെ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരു വടനൂറ്റാറിയുള്ള വേറൊരു കഥയുംകൂടി ഇവിടെ പായാം. അയാളുടെ പേര് നാരായണഭ്രാന്തൻ എന്നായിരുന്നു. അയാൾ ഭ്രാന്തനാണെന്നാണ് നടിയിരുന്നതു. വലുതായ കല്ലുകൾ ചുവട്ടിൽനിന്നും കന്നുകൂടെ മുക്കളിലേയ്ക്കു ഉരുട്ടിക്കൊറും. അവിടെചെന്നാൽ താഴത്തേയ്ക്കുതന്നെ പിടിച്ചു തള്ളും. എന്നിട്ട് അതു ഉരുട്ടേണ്ട പോകുമ്പോൾ കണ്ട് കൈകൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കും. യോഗ്യനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതന്റെ മകനാണെന്നിലും അയാൾ എല്ലാജാതിക്കാരുമായി ഭരണപാലം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു നമ്പൂരി തന്റെ പുത്രൻ ഉപനയനത്തിനു മറ്റുജ്ഞാ നിശ്ചയിക്കുന്നമെന്നപേക്ഷിച്ചു. അയാൾ അപ്പോൾ കർക്കശമാസത്തിൽ കുറുത്തചാവുനാൾ രാത്രി 12 മണിയ്ക്കു മറ്റുജ്ഞാമുണ്ടെന്നും ആ സമയം താനും അവിടെ എത്തുമെന്നും പറഞ്ഞു. ഇതു മറ്റൊരു അശുഭകരമായ ഒരു സമയമായതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു വലിയ പ

ശ്വാത്താപമുണ്ടായി. ആ ദിവസം വന്നപ്പോൾ പറഞ്ഞപോലെ ഭ്രാന്തൻ സമയത്തിന്നു ശരിയായി എത്തി. സമയമടുത്തു എന്നുവെച്ചു ആ കുടുംബക്കാർ, അപ്പോൾ തത്സമയം ശുഭകരമായി നിനയ്ക്കപ്പെട്ടവൻ കാരണമെന്നെന്നും മറ്റും ചോദിച്ചു. അയാളപ്പോൾ ഗ്രാമസ്ഥനെ മറ്റൊരുത്തേയ്ക്കുവിളിച്ചു ആകാശത്തേയ്ക്കുനോക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അവിടെ നോക്കിയപ്പോൾ എപ്പോൾ ഗ്രാമങ്ങളും ശോഭയോടെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതും ബ്രാഹ്മണന്മാർതന്നെ പൂണൽ മാറുന്നതും പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടു. അവർക്കപ്പോൾ ആത്മനന്ദം സന്തോഷമായി. കുട്ടിയ്ക്ക് ഉടനെ പൂണൽവിടുകയും ചെയ്തു. പാക്കനാരുടെ സഹോദരന്മാരും ചെയ്തിട്ടുള്ള അതുഭൂതകർമ്മങ്ങൾ ഇമാതിരിയുള്ളവയാണ്.

പായനാരുടെയിടയിൽ സഹോദരന്മാർ തമ്മിൽ കല്യാണംകഴിച്ചുകൂട എന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ചോദ്യോത്തരിൽ നാലും ആറും പടലകൾക്കുള്ളിലുള്ളവരുടെ സന്താനങ്ങൾ തമ്മിലും കല്യാണം പാടില്ല. എങ്കിലും അമ്മവഴിയുള്ള അമ്മാമന്റെ മകളെ കല്യാണംചെയ്യാം. അമ്മയുടെ സഹോദരിമാരുടെ മക്കളെ പാടില്ലതാനും. ചെൺകുട്ടികളുടെ കല്യാണം അവർ ഔതുചായാലും ഇല്ലെങ്കിലും സഹോദരനായി പന്തളമുതൽ പതിനാറുവയസ്സിനുള്ളിൽകഴിയ്ക്കും. കല്യാണക്കളിദിവസം പെണ്ണിനും അമ്പളമുണ്ടു ഏഴുതോഴിമാർക്കും എണ്ണ തേച്ചുകൂട. ചില ദിക്കിൽ കെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടു മൃണദിവസത്തിന്നു കന്തന്നെ ചെൺകുട്ടിയെ വരന്റെ ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കുയയ്ക്കാറുണ്ട്. ഞായർ, ചൊവ്വ, വെള്ളി ഈയാഴ്ചകളിൽ ഒരു ദിവസമായിരിയ്ക്കും കല്യാണംശേഷം നടത്തുന്നത്. പണ്ടുള്ളപണ്ടു ഇവരുടെയിടയിൽ ശൈശവവിവാഹം നടപ്പുണ്ട്. വിവാഹകാര്യത്തിൽ വധുവരന്മാരുടെ സമ്മതം ലേശം നോക്കുന്നതല്ല. അതിനുള്ള ബാല്യസ്ഥ

നാർ മാതാപിതാക്കന്മാരായെന്നു. ചെൺ കുട്ടിയ്ക്കു പാഞ്ഞു പന്തളങ്ങ വയസ്സായാൽ താലികെട്ടുകല്യാണം കഴിയും. കെട്ടുന്നവൻ കന്യകയുടെ അച്ഛന്റെ മമ്മക്കനെ അടുത്ത ചാച്ചക്കാരനോ മറ്റൊരാളായിരിക്കും. കല്യാണം നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ രണ്ടു മുണ്ടും നാലണയംകൊടുത്ത് കെട്ടിയെചക്കനെ പിരിച്ചയയ്ക്കും. പിന്നെ അവർതമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ചാച്ചക്കാരും മറ്റും സത്യംപരിവൃണ്.

വിവാഹത്തിന്നു ചെൺകൊടു എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ചെണ്ണിനെ ചോദിക്കുന്നതു പുരുഷന്റെ കുടുംബക്കാരാണ്. കല്യാണത്തിന്നു മുമ്പുള്ള എപ്പോഴുകൾ ഹലയന്മാരുടെയും മറ്റു താണജാതിക്കാരുടെയും സമ്പ്രദായത്തെ അനുസരിച്ചതെന്നാണ്. കല്യാണം തീർച്ചയാക്കുന്നദിവസം കന്യകയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരു റൂപ്പികയും രണ്ടു മുണ്ടും കൊടുക്കണം. കല്യാണത്തിന്നു നല്ലദിവസം തിരഞ്ഞെടുത്താൽ ദുർഭവസമുമാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. കല്യാണത്തിന്റെ തലേനാൾ മണവാളനും കൂട്ടരും കന്യകയുടെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേരും. അവരെ കണിയും കള്ളം മറ്റും കൊടുത്ത് സല്ക്കരിക്കും. പിന്നെ ദിവസം കളികഴിഞ്ഞ് ചെളുത്ത വസ്ത്രവും ആഭരണങ്ങളും ധരിച്ച് വന്നിരിക്കുന്ന ചെൺകുട്ടിയുടെ കഴുത്തിൽ നല്ല നേരംനാക്കി താലികെട്ടും. ചെമ്പുമാതിരമാണ് താലിയ്ക്കുകൾ. ഉപയോഗിച്ചുപോകുന്നതു കെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സദ്യതുടങ്ങുകയായി. കള്ളു കഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒന്നാണെന്നിലും സദ്യയ്ക്കു മാംസം ഉപയോഗിക്കാറില്ല. അതുകഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ വാദ്യം ഘോഷം മണിക്കൂറുനേരമുണ്ട്. രാത്രി പ്രത്യേകിച്ച് ഈ വക ഘോഷങ്ങളായിരിക്കും കെട്ടും രണ്ടുദിവസത്തെ സദ്യയും കന്യകയുടെ വീട്ടിൽവെച്ചാണ് നടത്തുന്നത്. മൂന്നാഴ്ചദിവസം വരണം കൂട്ടരും വധുവാനോടുകൂടെ അയാളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു

മടങ്ങും. ഇവിടെവെച്ച് വധുവിന്റെ കൂട്ടരേയും നല്ലവണ്ണം സല്ക്കരിക്കണം. ചില ദിക്കിൽ കല്യാണച്ചിലവിൽ പകുതി വരന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ കൊടുക്കാറുണ്ട്. ഭരതവന്നു എത്ര സ്ത്രീകളെയെങ്കിലും കല്യാണംകഴിക്കാം. ഭാര്യമാർ സ്വന്തമായി യാതൊരു സ്വത്തുമില്ല. അവർ കേവലം ഭർതാക്കന്മാരുടെ അടിമകളെപ്പോലെയാണെന്നിലും അവർക്കുപഴിവനത്തിന്നു എല്ലാ യോഗ്യം ഭർതാവിന്റെ അശ്രയംവേണ്ട. തന്നെത്താൻ കൂലിപ്പണിയെഴു സമ്പാദിച്ചു കൊള്ളും. അവർയർ നിറയാത്ത ഈ വകക്കാർ അധികവും ഏകപത്നീവ്രതം ശീലിക്കുന്നവരാണ്. മക്കളെ പോറ്റുന്നതു അവരുടെ തൃപ്തിയും സ്വത്തും അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഒരു സ്ത്രീയ്ക്ക് ഒന്നിലധികം ഭർതാക്കന്മാർ പാടില്ലെന്നു നിർബന്ധമുണ്ട്. പൂർവ്വചാരം അവരുടെയിടയിൽനന്നെ അറിയുമാണ്. സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ പാടുപെടുന്നതുകൊണ്ടും ഭക്ഷണത്തിന്നുള്ള അരിപ്പുതകൊണ്ടും അവർക്ക് ആവക ദ്രവ്യവൃത്തികളിൽ മനസ്സെചെല്ലാറില്ല. ഒരു പാർശ്വനിരന്റെഭാര്യയെ തെളിഞ്ഞിട്ടെങ്കിൽ തള്ളിക്കളയും. അയാൾക്കു ഭാര്യയുടെപണവും കല്യാണദിവസം ധരിച്ചുടുപ്പാതിരിച്ചുകിട്ടും. ഭാര്യയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ മക്കളുടെ ഭർതാവുശ്രമനെന്നൊന്നിനക്കാരെന്നൊന്നു തോന്നിയാൽ അവരെളുപിരിച്ചുവെച്ച് അവളെ വേറെ ഒരാൾക്കു കെട്ടിക്കൊടുക്കാം. കല്യാണത്തിന്ന് കൊടുത്തപണം ഭർതാവുമടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നുമാത്രമല്ല ഭാര്യയുടെസ്വത്തിന്റെ പകുതിക്ക് അയാൾ അവകാശിയുമാണ്.

വിധവകളെപ്പറ്റും കല്യാണം കഴിപ്പിക്കുന്നസമ്പ്രദായം ധാരാളംനടപ്പുണ്ട്. അച്ഛനമ്മമാരുടെ സമ്മതമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വിധവയ്ക്ക് ആരെങ്കിലും കല്യാണം ചെയ്യാം. പക്ഷെ ഒരു കൊല്ലം വിധവയായിരുന്നിട്ടുമാത്രമേ അപ്രകാരം ചെയ്യാൻ പാടുള്ളൂ. അവൾക്ക് മക്കളുള്ളതുകൊണ്ട് കല്യാണംചെയ്യുന്നതിന്ന് മനസ്സില്ലെങ്കിൽ ഭ

നൂറു ഗ്രാമത്തിൽതന്നെ താമസിക്കാം. അമ്മയേയും മക്കളെയും മറ്റുള്ളവർ നല്ലവണ്ണം നോക്കിരക്ഷിക്കണം. യുവതിയായ ഒരു വിധവയെ കല്യാണംചെയ്യുന്നവർ അവളുടെമക്കൾക്കു ചിലവിനുകൊടുക്കണം. അവൾക്കു ഭർത്താവിന്റെ സോദരന്മാരെ കല്യാണംചെയ്തുകൂട. എങ്കിലും പുരുഷന് ഭാര്യയുടെ സോദരിയെ കല്യാണംചെയ്യാം. ഭാര്യക്ക് അവളുടെപ്പുറുഭർത്താവിൽനിന്നും ലഭിച്ചതായ സ്വത്തിന് പുതിയ ഭർത്താവ് അവകാശിയല്ല.

കുടുംബത്തിൽ ഗർഭിണിയായി എഴുപതു മുപ്പതു മാസമായാൽ ഭാര്യയെ മാതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രാമത്തിലെ ക്ഷത്രിയക്കാരും. അവരുടെ മാടത്തിന്റെ അരികത്തുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന ചെറിയ കടിലിലാണ് പ്രസവിച്ചാൽ അവളെ രണ്ടാഴ്ചയോളം കിടത്തുന്നത്. മാടത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു യാതൊരു പാത്രമൊ സാമാനമൊ തൊടുവാൻ പാടില്ല. ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതുതന്നെ വേറെ ഒരു സ്ത്രീയായിരിക്കും. കാലത്തുകഞ്ഞിയും വൈകുന്നേരം ചോറുമാണ് അവളുടെ ഭക്ഷണം. ഉപ്പുവെയും കൊത്തമ്പലരിയും വേവിച്ച് കഞ്ഞിയിൽ ചേർത്തു കൊടുക്കുമാത്രമാണ് പ്രസവത്തിനുള്ള ചികിത്സ. പത്താംദിവസം ആ കഡുംബത്തിലെ പുരുഷന്മാരാരെങ്കിലും തങ്ങളുടെ മുതലാളനോട് കറച്ചുവെള്ളവും പാലും മേടിച്ച് ആ സ്ത്രീയുടെയും കുട്ടിയുടെയും മേൽ തളിക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവൾക്കു പ്രധാന മാടത്തിന്റെ ഉമ്മറത്തുവരെ ചെല്ലാം. പിന്നെ അഞ്ചു ദിവസം കൂടിക്കഴിഞ്ഞാൽ കുളിച്ചു മാടത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു എല്ലാം തൊടാം. പ്രസവിച്ചുകിടന്നിരുന്ന കുടിൽ ഉടനതന്നെ ചുട്ടുകളയും. പ്രസവച്ചിലവ് ആട്ടം പതിനഞ്ചു ദിവസം ഭർത്താവും പിന്നെ ഇരുപത്തോളം ദിവസം വരെ മാതാപിതാക്കന്മാരും കൊടുക്കണം. അവൾ പിന്നെ ഭർത്താവിന്റെ ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ പോകുന്നു. ചാർച്ചക്കാരും മറ്റും അവിടെ വെച്ച് ഒരു

സദ്യ കഴിക്കുന്നു. അന്നുതന്നെയാണ് കുട്ടിയ്ക്ക് പേരിടുന്നതു. പിന്നത്തെ പ്രസവമൊക്കെ ഭർത്താവിന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ വെച്ചുതന്നെയാകുന്നു.

സ്വത്തിന് അവകാശം മരുമക്കത്തായവഴിക്കാണ്. വയമൂലം വകുപ്പും സുമൃത്ത പുരുഷനാണ് ജാതിക്കൂട്ടവും. കുടുംബത്തിലെ രക്ഷാധികാരി.

അവരുടെയിടയിൽ ജാതിക്കൂട്ടം പതിമൂന്നു. വൃദ്ധരിൽക്കു, കന്യകയ്ക്കു ഗർഭിണിക്കു, സ്വജാതിക്കാർക്കു വിശേഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേറെ വല്ല അറീയി പ്രവൃത്തിക്കു കുമുതലായ പ്രധാനകാര്യങ്ങളിൽ കുടുംബത്തിലെ കാരണവന്മാർ ഒരുമിച്ചു കൂടി ആലോചന നടത്തും. അവർ സാവധാനത്തിലേകാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയുള്ളു. തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ പിന്നെ യാതൊരു വലം ധിയും കേൾക്കുന്നതല്ല. ഈ പ്രദേശത്തെ മിക്ക പായനാരും അതുപ്രകാരത്തിലായ കാളികേതന്മാരാണ്. കുറുക്കാരത്തിയെ കൊണ്ട് കാളിയുടെ മുമ്പിൽ സത്യം ചെയ്യിക്കും.

അവർക്കു ശകുനങ്ങളിലും വെളിച്ചപ്പാട് അധിവാസമുണ്ടായി തുള്ളി മന്ത്രവേദം കല്പിക്കുന്നതിലും ബഹുവിശ്വാസമാണ്. വല്ല അപകടവും പിണഞ്ഞുപോയാൽ അവരെ ചെന്നു കാണുകയായി. മലയാളത്തിലുള്ള പായനാർക്കു പ്രവൃത്തിക്ക് കേളികേട്ടവരാണ്. ഊണുഭയം നേരിടുന്നതായാൽ കൂടി ഈ ശുശ്രൂസംഗതിക്കുള്ള അവർ പുറത്താക്കുകയില്ല. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ കളവുപോയോലും ദേവതാപരവമുണ്ടായാലും ശത്രുനിഗ്രഹത്തിലും ഇവരുടെ സഹായത്തിന്നു പേക്കിക്കാറുണ്ട്. ഈ വക സംഗതികളിൽ അവർക്കു നല്ല അനുഭവവും കിട്ടും. ഒരു വീട്ടിൽനിന്നും വല്ലതും കളവുപോയാൽ ഉടനെതന്നെ പറയ മന്ത്രവാദിയെ വിവരം അറിയിക്കും. കളവു കണ്ടുപിടിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ സുരക്ഷാഭരണയ മന്ത്രവാദിയ്ക്കു ഒരു പാ നെല്ലും നാലഞ്ചുപണവും

കൊടുക്കണം. അതുകൊണ്ട് അവൻ കറെപ്പഴവും കണരണ്ടുനാളികരവും കുറകളും കർപ്പൂരവും അരിപ്പൊടിയുംവാങ്ങികളിച്ച് ഉമ്മറത്ത് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന അവന്റെ ഇഷ്ടദേവതയായ കുട്ടിച്ചാത്തന്നിനുവേദിയ്ക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ പിടിയിന്മേൽ മണി കോത്തിട്ടുള്ള വാളും ഇരിമ്പുചിലമ്പും എടുത്തു സേവാമൃത്തി അന്നുളുലിയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു പൊങ്ങാത്താവു നാതുവരെ സ്പോരും ചെയ്യും. കുട്ടവനെ ഭയപ്പെടുത്തിട്ടോ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടോ കളവുമുതൽ മടക്കിക്കിട്ടുന്നതിനു കുട്ടിച്ചാത്തൻ അവനെ സഹായിയ്ക്കുമെന്നാണ് അവന്റെ പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം. അവന്റെ ദേവത പ്രസാദിച്ചതുകൊണ്ടു കളവുമുതൽ കണ്ടെത്തുകയോ അല്ലെങ്കിൽ സൂത്രത്തിൽ ഉടമസ്ഥന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ തിരിയെ കൊണ്ടുവന്നു വെപ്പിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുമത്രെ. ഉടമസ്ഥനും പിന്നെയും മുതൽ മടക്കിക്കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ രണ്ടാമതും മന്ത്രവാദിയെ അറിവില്ല. അപ്പോൾ ശുണിയെടുത്തു തന്റെ ദേവതയെ ശകാരിയ്ക്കുകയാണ് അവന്റെ പിന്നാത്ത പ്രാർത്ഥന. ആ തവണ ഉദ്ദേശിച്ച കുറയും നിശ്ചയമായും സാധിയ്ക്കുമെന്ന് അവൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. കളവുമുതൽ മാത്രമേ കിട്ടേണ്ട ഏകിൽ അവർ സൗമ്യമായിട്ടാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുക കള്ളനെ ശിക്ഷിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥന ഇരട്ടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു മതിയാകുന്നതാണത്രെ. എന്നാൽ കളവുചെയ്തവനു ഭ്രാന്തുപിടിയ്ക്കുകയും മൂക്കിടുകുടെ ചോര വരികയും ചെയ്യും. പ്രാർത്ഥനാമൃത്തിയുടെ ഉപദ്രവത്തിനു പ്രതിവിധി ചെയ്യുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. അയാളെ ഒരിയ്ക്കൽ ഉപദ്രവിച്ചുപോയാൽ പിന്നെ അതു മാറുന്നതിന് ആ ദേവത മന്ത്രവാദിയെ സഹായിച്ചു എന്നും ഇല്ലെന്നും വരാം. സ്വതഃ ഉപദ്രവിയ്ക്കുവാൻ വാസനയുള്ള അവരേതെ മന്ത്രമൃത്തിയുടെ കോപത്തെ ശമിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു പിന്നീട് അനവധി ബലികളും ആരാധനകളും ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നെന്നും പതിവായി കഴിച്ചുവരുന്ന

തോ പ്രാർത്ഥിയ്ക്കപ്പെട്ടതോ ആയ വഴിവാടു കഴിയ്ക്കായ്യാലുണ്ടാകുന്ന ദേവതകളുടെ കടുക്കോലം നിമിത്തമാണ് സകല രോഗങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നുമാണ് ഈ പാമരപുരുഷങ്ങളായ പറയനരുടേയും അയൽവാസികളുടേയും വിശ്വാസം. ആക്കെങ്കിലും രോഗമോ ദേവതബാധയോ പിടിപെട്ടാൽ അവർ ഒരു ഗണിക്കനെക്കൊണ്ടു പ്രശ്നം വെണ്ണിയ്ക്കുകയും പിന്നീട് ആ പ്രശ്നത്തിൽ കണ്ട മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തുകയും, അവൻ ഒരു കാലതുറമ്പോ, ചെമ്പോ വെള്ളിയോ കൊണ്ടുള്ള തകിടൊ എടുത്തു യന്ത്രം ഏഴ്തി മന്ത്രം ജപിച്ച് അതിനെ ചുറ്റുകൊണ്ടു ചരടിന്മേൽ ബന്ധിച്ച സൂത്രം അണക്കി കണ്ണത്തിലും പുരുഷനാണെങ്കിൽ അരയിലും ധരിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ അത്തരകൃതിയുകൊണ്ടു ടീനമോ ദേവതബാധയോ നീങ്ങിപ്പോകുമത്രെ. പറയനാർ പലവിധ മാരണക്രിയകളും ചെയ്തുവരുന്നതാണ്. അവരാൽ പരിചയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വക ആ

ഭിചാരവൃത്തിയാണ് 'കടിവിട്ടു' ഭിചിട്ടു എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഈ വിദ്യയിൽ സാമന്തമുള്ളവർ കാള, പശു, നായ, പുഴു മുതലായി ഏതെങ്കിലും മൃഗസ്വരൂപമായി വേഷം മാറിയും അദൃശ്യമായും സഞ്ചരിയ്ക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരായിരിയ്ക്കും. ഗഭിണികളെ നടുപ്പാതിരയ്ക്കു പുറത്തേയ്ക്കുകയ്യിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അവരുടെ ഗർഭശയത്തിലെ ബീജപിണ്ഡത്തെ പുറത്തെടുത്ത് ആ സ്ഥാനത്തു വേറെ വല്ലതും നിറച്ചു വിടുന്നതിനും ഇവർ ശ്രാണിയുള്ളവരാണത്രെ. മാരണം ചെയ്ത് അരിച്ചിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും കൊല്ലുന്നതിനും മനുഷ്യരെ വശീകരിച്ച് അന്യദൃഷ്ടി പതിയാതെ ഒരിടത്തുനിന്നു മറ്റൊരിടത്തേയ്ക്കു പ്രയാസം കൂടാതെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും അവർ കഴിവുള്ളവരാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ വക മാരണം ചെയ്യലും പകരം ചോദിയ്ക്കലും കലശലായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു

ശീ ഴു ൧൫

കേരളവർ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകാണ്ടു.

ച ര മ ഓ.

സ്വതന്ത്രമാണ് സ്റ്റേമത്തിന്റെ ബീജം. സ്വതന്ത്രബുദ്ധി എത്രത്തോളം വളർന്നുവോ അത്രത്തോളം സ്റ്റേമബന്ധവും വളർച്ചയെന്നതാണ്. വിശ്വാസത്തോടു വേർപിരിഞ്ഞാൽ സ്റ്റേമം നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. അപ്രകാരമുള്ള സ്റ്റേമത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയാണ് ഭക്തിയെന്നു പറയുന്നത്. തന്നെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടനാണെന്നു തോന്നുന്ന ദിക്കിലേ ബഹുമാനത്തിനു കാരണമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അകൃത്യം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള ശങ്കയാണ് ബഹുമാനത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭയം. ഇങ്ങനെയുള്ള ഭയഭക്തിവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് എന്തൊരാളാകുന്നുവോ പാത്രമായിത്തീരുന്നത് ആ മഹാപുരുഷനാകുന്നു ലോകത്തിന്റെ യഥാർത്ഥനേതാവ്.

അവകാശവഴിയ്ക്കും നേതൃത്വമെടുക്കുവാനും കൊണ്ടും കേരളഭാഷാകുടുംബത്തിലെ കാരണവരായി വളരെക്കാലം വാണു ആ കുടുംബത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമം വഴിപോലെ കാത്തുരക്ഷിച്ച് ആ താഴാടിനെ അവിഭക്തസ്ഥിതിയിൽ പുലർത്തിക്കൊണ്ടു പോന്ന കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ദേഹവിയോഗത്താൽ ഭാഷാകുടുംബത്തെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സങ്കടം ഈ അവസരത്തിൽ വാക്കുകളെക്കൊണ്ട് അനുഭവപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യം ഒന്നു കാണുന്നില്ല. ആയതിനു ഞങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആവുന്നതുമല്ല.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അക്ഷയ്യമായ യശസ്സരീരം കൈരളീഭാഷാ കുടുംബത്തെ മേലിലും പരിപാലിച്ചു പോകുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ മാത്രമേ തച്ഛാലം ഒരു സമാധാനം കാണുന്നുള്ളൂ.

പതി കേരളദേവനസ്സമി-
ച്ചതിനാൽ കൈരളി! മാളിദാസ്സ നീ
മുതിയാക്കു വരാത്തതുഴിയിൽ
കൃതികൾക്കുതയശ്ശസ്സജീവിതം.

അപ്പൻതമ്പുരാൻ,
കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം
പ്രസിഡണ്ട്.

ዐዐ ገጽ

20520

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

ബൃഹത്തസ്സഹിത.

അനന്തരം “ആദിത്യപാഠ”മെന്ന

മൃന്നമദ്ധ്യം.

2 ചെല്ലച്ചേരയിലെ ക്ഷേത്രം 4

അയനത്തിനാരംഭം-

മവസാനവുമധികസൂക്ഷ്മമായവിനയം
ഇണിനെരവിഭവമാനത-
നസ്തമയംതന്നിലുതെളിഞ്ഞവിനയം.

മകരത്തിൻമുമ്പിലിനർ
തിരിക്കിലോരമനവരണദിങ് നാശം
കുടകത്തിൻമുമ്പില-
തായാൽവിത്തശക്തിദിങ് നാശം.

സസ്യക്ഷേമകരൻരവി
മകരത്തിൽപോയ്ത്തിരിച്ചുവന്നാകിൽ
ഇങ്ങനെതാൻപ്രകൃതിസ്ഥൻ
വികൃതഗതിയേകരൻനന്ദനം.

തപശ്ശുവെന്നതമോഗ്രഹം-
മപ്തകാലദിനശരണമാച്ചാൽ
ഏഴുവന്മാക്കാവ-
ത്തവിചക്ഷംശസ്ത്രപന്നിദാരിദ്രാൽ.

താമസകിലകരണമി-
സുതരംമുപ്പത്തിമുനുകുതകൾ
രവിചിത്രവകുണ്ഡലം
സ്ഥാനാകാരങ്ങളാൽമലഞ്ചാലം.

ഇവരത്രമേകുഗ്രഹം-
ദിനഗാണെങ്കിലാത്രംനേർക്കം
കാകകബന്ധപ്രമാണ-
ത്രപന്മാരാകിലത്രമിന്ദുചിത്രം.

ഇവർതന്നെയേഗഗനം
പൊടിയാൽമറയുജലംകുലങ്ങിടം
ഗിരിതരുശിഖരമടത്തി-
ച്ചുരുടെ ചാരിയുംചണ്ഡരാജൻവീത്രം.

തരുണനമുതുവിചരിതം
ദിഷ്ടങ്ങൾമൃഗാണമുങ്ങൾദിഗ്രഹം
ഭൂകമ്പമാടിടവെട്ടെ-
ന്നിത്യാലുല്ലാതമിങ്ങനാശം.

താമസകിലകരം-

അഭൂഷണാർക്കങ്ങളിലുദിതമായെങ്കിൽ
ഇതയല്ലാതെമലംദൃശ്യം-

മതുതാനല്ലാതെമറയുചാലേനാ.

ഇക്കുതുകൾരവിതൻ
ബിംബത്തിൽക്കണ്ടിടുന്നതെങ്ങങ്ങോ
അങ്ങങ്ങുദൃമിപനാ-

കണ്ടാകുവ്യസനമെന്നവിജ്ഞേയം.

സമർത്ഥങ്ങളുപേക്ഷി-

ച്ചുചിത്രവകുണ്ഡലത്തുകാണുമെവാടി
മാംസപോയശിശുക്കളു

യേന്തിപ്പാകുന്നതെങ്ങിനാട്ടിൽ

നെടുവീപ്പിട്ടശുഭലം

നിറയുന്നതെങ്ങൊത്തുസത്തുകൾ
ചോരയ്തതാത്മന്മാരായ്

ചടച്ചുകയറുകലനകാണാക.

നിജപരമ്പരപീഡിതരായ്

ചടച്ചുപാരമ്പര്യത്തുനന്ദനാർ
നിഷ്പൂർണ്ണജനദരിതം

ഗുപ്തതമിക്കുമെന്നെചാലീടം-

ഗഭോരഭപാദസംഘവ-

മംഗ്ലസ്സുകൊടുക്കുചിത്രധാരാളം

ആരുകൾചെറുതാംസസ്യം

ചിത്രചിത്രദേശത്തിൽമാത്രമുണ്ടാകാ.

സൂര്യനിചുളുച്ചിഹ്നം

ദണ്ഡാകാരത്തിലെക്കിന്ദുപരമം

പ്രാധിയേങ്ങാകമ്പസാ.

കൃതിചിത്രത്തെനാകിൽവന്നീടം.

തസ്തരഭയമുണ്ടാകം

കാകാകാരത്തിലാണതെന്നാകിൽ

മുർളിക്കുമുതലുചിട്ടി-

മലക്ഷണമാണുപോലെയാണെങ്കിൽ.

ഭൂപാലകന്ദോവണ്ടും കുടുകൊടി, വെണ് ചാമരങ്ങൾ, ഗജ, മരം ഇവചോലയെന്നതെങ്കിൽ ധരണീശ പരനന്ത്രനായ് ചിഹ്നീടും. 21	ദിവസകരൻ ചമ്പിഃ ചൂ കവിചന്ദ്രിണാടു കൂടിഃ യാവ നാത് ഉലകിൽ കല്യാണഫലം വന്നീടും ശിശിരകാലത്തിൽ. 29
തിപ്പൊരി, പുകയിത്യാദികൾ- തന്നാകാരത്തിലാണെന്നാകിൽ അദ്വിഷിത്വാ നിറം ചാ- ജനങ്ങൾ തൻ നാശമുണ്ടാക്കും. 22	പച്ച നിറം കൈക്കൊണ്ടോ കുങ്കുമ പത്മീ തരകതല ചിഹ്നേടോ തിക്ഷ്ണ മരീചി, ഭൂവിചാൽ വ സന്തകാലേ ശുഭം ഫലം നൽകും 30
ഒന്നെങ്കിൽ ദർഭി ക്ഷം രണ്ടു തൽക്കാണെന്നതെങ്കിൽ ഗുപനാശം സിതമെങ്കിൽ ദ്വിജനാശം ക്ഷത്രിയനാശം ചൂഢനതാണെങ്കിൽ. 23	അല്പം വെളുത്ത നിറം മാ പൊൻ നിറമോ പുണ്ടാകാണ്ടുവ നീടിത് വേനൽ കലം തന്നിൽ സൂര്യൻ ശുഭം ഫലം കൊടുത്തീടും. 31
മഞ്ഞ നിറത്തിലെന്നാൽ വൈശ്വനര ചാടിനാശമുണ്ടാകും അയ്യതുകുറഞ്ഞതെങ്കിൽ ശുഭവിനാശം ഭവിച്ചീടും. 24	തൂവെള്ളയായ നിറമോ പൊൻ നിറമോ തല്ല വെള്ളയാനിറമോ പൂണ്ടെന്നാലാദിത്യൻ വഷാ കാലങ്ങളിൽ ശുഭം നൽകും. 32
രവിമണ്ഡലത്തിലേതൊരു ദിക്കിൽ കാണുന്നതീ മഹോല്പാതം സങ്കടമിഹ ലോകങ്ങൾ- കുട്രിഷവഴിക്കുതന്നെ വന്നീടും. 25	കുമ്പോടോ പൂണ്ടാൽ ശരത്തിലകൻ ശുഭം ഫലം നൽകും മേമന്തത്തിൽ ചൂഢം- ജ്ഞാത്ത നിറം പൂണ്ടാസ്സരൻ ശുഭദൻ. 33
സേനാപതിയെക്കൊല്ലാ ചെമ്പിച്ചിട്ടുൾ പശുവിയാം സൂര്യൻ മഞ്ഞ ചു നാൽ നരപതി- സുതനെ വെളുത്താമുകിൽ പൂരം ഹിതനെ. 26	സച്ചിത്ത കൂട്ടിലോതിയ വണ്ണങ്ങളിലേതുതന്നെയാ മാലും വഷാ കാലം തന്നിൽ സ്തംഭൻ സൂര്യൻ ശുഭം നൽകും. 34
ഉരുൾ പഞ്ചം സൂര്യൻ കരം പല നിറമോ ധൃതുവണ്ണമോ ചൂണാൽ തസ്സരശസ്ത്രനിപാതാൽ വ്യാകുലമാകും ജഗത്തേറ്റം. 27	തൃക്കുതപുണ്ടു വെളുത്താൽ ദിവിജരെക്കൊല്ലും ചുമക്കുകിൽ സൂര്യൻ ക്ഷത്രിയരെ മഞ്ഞയായാൽ വൈശ്വനരനെ കറുപ്പു ലന്തയുടമെ. 35
ചോരാക്രമമോ യഥ- മെന്നിവയുണ്ടാക്കുമോ മോഷം ഉടനേതാൻ മഴുന്നനായ് ചെങ്കോലിലൊതെയാമെല്ലാം. 28	രാജ വിരോധം നൽകും സുചാപചിഹ്നമണ്ഡലൻ സൂര്യൻ ഉടനേമഴവെയ്യിക്കും വഷാ കാലത്തിൽ വിമല കരനായാൽ. 36

മഞ്ഞച്ചുംനീലച്ചും വാകപ്പൂപോലൊണ്ണുമായിടൽ ഉടനേ മഴവെയ്ക്കും വഞ്ചാകാലത്തിൽവാസരായിശൻ	37	കൊടിവില്ലിവതന്നാകൂതി പൂണ്ടാൽപൂഷാവുയുദ്ധമുണ്ടാക്കും ഇളകിക്കൊണ്ടായാലും സ്രഷ്ടതപൂണ്ടല്ലമപ്പലതന്നെ.	45
മൈലിന്റെവിലിരുന്നിൽ ചേരംകണ്ണിന്റെവണ്ണുമായിടൽ മഴയൊരുപന്തിരാണ്ട- യ്ക്കുണ്ടാക്കുകയില്ലദിനനാഥൻ.	38	ദീനപതിതൻബിംബത്തിൽ കറുത്തതാംരേഖകണ്ടവെന്നാകിൽ സചിവൻനൂപനെക്കൊല്ലും നോറ്റാക്കുംമുതുവന്നുവെന്നതുമാം.	46
സന്ധ്യയ്ക്കുതൊഴുതുക- ട്ടുണ്ടാക്കുഭാസ്കരൻകറുത്തനാൽ ചാരത്തിൻനിറമായാൽ പരചന്ദ്രയെത്തെയുണ്ടാക്കും.	39	ഉൽക്കാശനിവിദ്യത്തുക- കൂടയാസ്തമയസ്ഥനായദിനപതിയെ താഡിച്ചാൽനൂപമരണവു- മന്യന്ത്രപേന്ത്രപ്രതിഷ്ഠയുംചേരും.	47
ഏതൊരുനക്ഷത്രത്തിൽ മരിച്ചത്തോടൊത്തുഭാഗനിൽക്കുന്നു അന്നാർക്കുയ്ക്കുമിളാഗാ- ലേതരചന്നായവൻനശിച്ചിടും.	40	പ്രതിഭിവസംഭിവസകരൻ പരിവേഷത്തോടുകൂടിനിന്നാലും സന്ധ്യാദിതയത്തിങ്കൽ പരിവേഷത്തോടുകൂടിയെന്നാലും.	48
ഉദയാസ്തമയങ്ങളൊഴി- ച്ചേതൊരുകാലത്തിലെങ്കിലുംസൂര്യൻ ശശരക്തരക്തനായാ- ലുണ്ടാമുലകിങ്കുലയുദ്ധങ്ങൾ	41	ഉദയംമുതലസ്തമയം വരെയോറംരക്തനായിയെന്നാലും മറ്റൊരുവനായ്ഭവിക്കും മഹീതലാധീശപരൻഭൂനാഥം.	50
രശ്മികൾകൂടാതെതന്നെ- അനിവൃത്തിനെപ്പോലെസൂര്യനായെന്നാൽ രാജവധമുടനെയുണ്ടാ- മറ്റൊരുവൻഭൂപനാകയുംചെയ്യും.	42	സന്ധ്യാദിതയത്തിലായു- സമജീമൃതങ്ങൾമുടിടുന്നകുൻ മറ്റൊരുവനെയാക്കിടും മഹീതലത്തിന്റെനായകനായ്.	51
കുഞ്ഞുളമുതുവുമേകിട- മൊരിടത്തുമുറിഞ്ഞുപോയ മണ്ഡകരൻ രശ്മികളില്ലാതായാൽ ജനങ്ങൾതന്നെമണമുണ്ടാക്കും.	43	പേരത്തുംമുഗംഖരമൊട്ടുകു- മണ്ഡജമിവപോലെയുള്ളമോലങ്ങൾ ഇങ്ങിനെതന്നെമറച്ചു- ലാഭിത്യൻഭീതിയെജ്ജനിപ്പിക്കും.	51
തോരണമുലാകാരം പൂണ്ടെന്നാകിൽപുരംനശിപ്പിക്കും മന്ത്രാകാരംപൂണ്ടാൽ ദേശവിനാശത്തെയുണ്ടാക്കും.	44	അക്കാശൂതാപകാരം- മതിവീഡയെ നഭവിച്ചനക്ഷത്രം പിന്നീടുശുദ്ധമാകും രീതിൽവദിക്കുംസുവണ്ണമതുപോലെ.	52

പ്രതിസ്യുതൃന്സ്യുതൃന്തൻ
വടക്കുനിന്നാലുടൻദ്രവാർഷം
തെക്കുകിൽകാരൂണ്ടാ-
മുളയസമിതനെങ്കിലംബുദയം.

53

നൃപനാശമുപരിനിന്നാൽ
ജനനാശംചോട്ടിലാണെങ്കിൽ
പ്രതിസ്യുതൃൻവെയിലേൽക്കും
തന്നുലനമകാത്തികേൾ സമമല്ലോ.

54

കാരണമില്ലാതെക്കൻ
ഗഗനസ്ഥൻരക്തരക്ത നായാലും
തൃക്കരജോരുണനാകിലു-
മുച്ചിശവിനാശമുണ്ടാക്കും.

55

തൃക്കരയൊത്തുകുറുത്തും
നിലച്ചുംവിവിധമാനിറംപൂണ്ടും
നിന്നീടുന്നാദിത്വൻ
ജനനാശത്തെജനിപ്പിക്കും.

53

അവികൃതതനമണ്ണമിഹവാ-
നമലവപുസ്സുജ്ജ്വലനരവി
ഉലകിലിഹതന്മനമംഗളം
സുടവിചുലാമലദീഗമദീധീതി.

57

ഇങ്ങിനെ ബ്രഹ്മസംഹിതയിൽ
“ആദിത്യാചാരം”

എന്ന മൂന്നാമദ്ധ്യായം കഴിഞ്ഞു.
(ഭൂടരം)

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരൻ.

വർണ്ണവിവർണ്ണം.

‘ചെമപ്പ’ ‘ചുവപ്പ’ രണ്ടും ശരി. ഇ
വയെപ്പറ്റി സ്വപ്രസാദം വരത്തക്കവാദം ഇ
പ്പോഴും നടക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഇതിന്നു ഞാൻ
വിണ്ടും ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ നിലയിൽ ആ
ലോചനാസിദ്ധമായ എന്റെ ഒരു അഭി
പ്രായം മഹാജനസമക്ഷത്തിൽ അറിയി
ക്കാമെന്നു കരുതുന്നു. തുഞ്ചത്ത് എഴുത്ത
കൂടൻ എഴുതിയതും കൊല്ലം 1025-ൽ അ
ച്ചടിച്ചതുമായ ശ്രീമഹാഭാഗവതം ദശമസ്ക
ന്ധത്തിലേ ‘വത്സസ്തേയ’ത്തിൽ:—

“കേചനവെളുത്തവർ
കേചനകുറുത്തവർ
കേചന‘ചുവന്ന’വർ
കേചനദിവിവണ്ണന്മാർ” എന്നും,
1028-ൽ അച്ചടിച്ച ശ്രീമഹാഭാരത

ത്തിലെ സംഭവപട്ടത്തിലുള്ള ദേവയാനീക
ച’ത്തിൽ:—

“കണ്ണുകൾ‘ചുവപ്പി’ച്ച
ദേഹവുംവിറപ്പിച്ച
ചണ്ഡദിധിരിയുടെ
മണ്ഡലംപൊങ്ങുപോലേ” എന്നും,
“ഭൃഷിയും‘ചുവപ്പി’ച്ച
ദേഹവുംവിറപ്പിച്ച
പൊട്ടിച്ചുക്കുഞ്ഞിത്തു
ഭൃഷണമെല്ലാം” എന്നും,

ഉദ്യോഗപട്ടത്തിലെ‘ഭരവട്ടതി’ൽ:—

“കണ്ണുകൾ‘ചുവന്ന’കൈ
തെളിച്ചുപല്ലംകടി-
ച്ചുണ്ണോജനേത്രനോട
ഭീമഭേദനനുംചൊന്നാൻ” എന്നും,

970-ൽ കടയുഴുതിയ അദ്ധ്യായമാ
മായന്നം ഗ്രന്ഥത്തിൽ അർത്ഥശ്യാകാ
ണ്ഡത്തിലെ കൈകേയിയുടെ ക്രോധ
ത്തിൽ:-

“നേത്രങ്ങളും ചുവപ്പിച്ചുകൈകേയിയും
ധാത്രിപതിശപരനോടൊചാല്പിടിനാൾ”

എന്നും,

1072-ൽ അച്ചടിച്ച മംഗളോദയചു
രണത്തിലെ ഘോരനരകവണ്ണനത്തിൽ:-

“ദൃഷ്ടികളുടനീചാലാലാപനാചുവപ്പിച്ചു
കഷ്ടതയൊചെയ്തിട്ടനളനാദരാരോതരം”

എന്നും,

കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ എഴുതിയതും 1085-ൽ
അച്ചടിച്ചതുമായ കൃഷ്ണാജ്ഞാപിജയത്തിൽ
സമ്പ്രാപനാവേഷയിൽ കൃഷ്ണൻ്റെ കയ്യി
ലെ തപ്പണജലത്തിൽ ‘ഗയ’നെന്ന ഗന്ധ
വ്യഞ്ജനം കുതിരയുടെ വായിൽ നിന്നു നര
വീണപ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണനായ ക്ഷോഭ
ത്തിൽ:-

“തിരുമിഴിയൊന്നു ചുവന്നു മറിഞ്ഞു

തിരുവടുലൊന്നു ചിറച്ചു ചിരിച്ചു” എന്നും,

അതിൽ തന്നെ നാരദൻ്റെ ഏഷ
ണികടുബ്ധഭദ്രാണ്ടായ കോപത്തിൽ:-

“തിരുമിഴിയൊന്നു ചുവന്നു മറിഞ്ഞു

കരിയുമെടുത്തു പിടിച്ചു കരത്തിൽ” എന്നും

ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി എഴുതിയതും
1002-ലെ കയ്യെഴുത്തു ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലു
ള്ളതുമായ ‘കൃഷ്ണഗാഥ’യിൽ, കംസൻ ദേ
വകിയെ വെട്ടാൻ ഭാവിയ്ക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാ
കുന്ന ലോകരുടെ വ്യസനപാരവശ്യത്തിൽ:-

“കൈതി മമീടിനാർകൾ ചുവത്തിടിനാർ
കയ്യലച്ചിടിനാർ മെയ്യിലെങ്ങും”

എന്നും മറ്റും പുരാതന കാലത്തു ത
ന്നെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് അടിസ്ഥാന
ത്തോടുകൂടിയതാണെന്നു പറയുന്നതിനു സം
സ്കൃതധാതു മഞ്ജുവീപുസ്കന്തത്തിലെ ‘ശോണ’
ധാതു സമാധിത്യനങ്ങളെക്കൽ മേൽ പറ
യപ്പെട്ട പുരാണേതിമാ സാദികളിൽ ത
ന്നെ പറയുന്ന ‘ചെന്നൊണ്ടി’ ‘ചെന്നാമര’
‘ചെങ്കുതിരോൻ’ ‘ചെമ്പരത്തി’ ‘ചെങ്കണ്ണ’
‘ചെന്നെണ്ണ’ മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾക്കു
ദ്രാവിഡത്തിലെ ‘ചേ’ (ചൊ) മൂലധാതു
നല്കുവണ്ണം സമാധിയുണ്ടു്. ‘കേരള
പാണിനീയ’ത്തിലെ 177-ാം സൂത്രത്തി
ന്റെ ഭാഷ്യത്തിൽ (വൃത്തിയിൽ) ‘ചൊ’
ധാതുവിൽനിന്നു ‘ചെമ്മ’ ‘ചെപ്പ’ ‘ചെമ
പ്പ’ ‘ചെമ്പ’ എന്നുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടാ
യതായും, 181-ാം സൂത്രത്തിന്റെ ഉദാഹ
രണത്തിൽ ‘ചെകപ്പ-ചെമ്പൻ’ ‘ചുക്ക
പ്പ-ചോപ്പൻ’ എന്നു വരുന്നതായും കാ
ണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇവ ഇതിനെ നല്കുവണ്ണം
താങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. 1888-ൽ അച്ച
ടിച്ചതും പുസ്തകരൂപമായതുമായ ‘പടിക്കാ
ചതമ്പുരാൻ’ പാടിയിരുന്ന തമിഴ് ‘തനിപ്പാട
ത്തിട്ടിൽ’

“കയ്ത്തു ചിവന്തതു മൂരിയ
കന്തി കലവിയിലേ
തോയ്തു ചിവന്തതു മിന്നാർ
നെടുകൾക്കൊൽ പലന്തൽ,
അയത്തു ചിവന്തതു പാ
വാണാർനെഞ്ചമനതിനാലും,
ഈത്തു ചിവന്തതു മാൽ ചീത
കാതിളകരമേ.” എന്നും,

“ചിന്നഞ്ചിറുചിളെള, ചെക്കോട്ടു
ചിളെള, ചിറന്ത് ചിളെള,
പൊന്നിൻ മണിവിളെള, പുലോ

കമലങ്കംപുകഴ്ചിള്ളെ,
ചൊന്നെഞ്ചുഴൽകിൻറമുരണൈ
വെൻറചക്ഷേചർചിള്ളെ,
വന്നക്കിളിപ്പിറൊള്ളെ, ചെന്തിർ
ക്കറത്തിക്കുമാപ്പിള്ളെയേ” എന്നും,

“മന്ത്രിയമം ‘ചിവപ്പ’ നിറം” എന്നും മറ്റും കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ തമിഴിലുള്ള ‘ചിവന്ത’ ‘ചിവപ്പ’ മുതലായ പ്രയോഗത്തിലെ ‘ഇ’കാരത്തിനു ഗുണം വന്നു ‘എ’ കാരമാകുമ്പോൾ മൂലദ്രാവിഡധാതുവോടു ഒട്ടി ‘ചെമപ്പ’യായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള യുക്തി ഒട്ടും തള്ളത്തക്കതല്ല. ഇതുപ്രകാരം തമിഴിൽ “അഭേ ‘ചെമല’പ്പയലേ എന്നെടാ സമാചാരം?” “ഇന്ത വസ്ത്രമെല്ലാം ‘ചെവന്തു’ പോച്ച്” എന്നാദിയായ തമിഴരുടെ ചാരമൊഴിയും സവികാര്യമാണല്ലോ. അതുപോലെ ‘ചെമപ്പ’ എന്ന പ്രയോഗം മൂലദ്രാവിഡധാതുവോടും ‘ചുപപ്പ’ എന്ന ഈ സംസ്കൃതധാതുവോടും അടുത്തുള്ളവയാണെന്നു ഊഹിക്കുന്നത് തെറ്റായി ചരവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ജനകസ്ഥാനത്തി

ലിരിയ്ക്കുന്ന ‘സംസ്കൃതത്തിന്റേയും, ജനനീ സ്ഥാനത്തലിരിയ്ക്കുന്ന ‘തമിഴി’ന്റേയും സംസ്കൃതാൽ ഇന്നും പോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന (ജനകജനനീമത്തായ) ഈ കേരളഭാഷാ ‘സാഹിത്യ’ഭോക്താവിന് ആ ഭാഷകളെ രണ്ടിനെയും മറക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കണം പൂർവ്വാചാര്യന്മാർ മുതലും ചേർ വിവരിച്ച രണ്ടു വിധത്തിലും പ്രയോഗിച്ചു വരാറുള്ളത്. ഇവിടെ ‘ചെമപ്പ’ ‘ചെവപ്പ’ ‘ചെകപ്പ’ ‘ചെന്താമര’ മുതലായ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ ‘ദ്രാവിഡധാതുപക്ഷക്കാ’രെന്നും; ‘ചുപപ്പ’ ‘ചുമപ്പ’ ‘ചുകപ്പ’ ‘ചേപ്പ’ മുതലായ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ ‘സംസ്കൃതധാതുപക്ഷക്കാ’രെന്നും പറയാമെന്നല്ലാതെ ഭേദം ശരി! ‘മഹാറാജ തൊ’ എന്നു പറയാൻ പാടില്ലായ്കയാൽ ‘ചെമപ്പ’ ‘ചുപപ്പ’ തുല്യാവസ്ഥയിൽ ശരിയായി നില്ക്കുന്നതാണെന്നതന്നെ സമ്മതിക്കാതെ കഴിയുകയില്ല.

കല്യാണശ്ശേരി വീട്ടിൽ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള.

കേരളവും ദേശനാമങ്ങളും

(കെ. വി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.)

ജനറൽ കണ്ണിങ്ഗ്ഹാം (General-Cunningham) എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘പുരാതനഇന്ത്യയുടെ ഭൂവിവരണം’ (Geography of Ancient India) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചീനക്കാരനായ ‘ഹയുൺസാങ്’ (Hiuen Tsiang) ക്രി. അ. 629-645-എന്ന ദിക്കുസഞ്ചാരിയുടെ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള

‘മൊ-ലൊ-ക്യൂ-ച്ച’ (Mo-lo-kiu-cha) ‘മലകൂട’ (Malakuta) മലങ്കാട്ട അല്ലെങ്കിൽ ‘മലയകൂട’ എന്ന പ്രദേശം മലയാളരാജ്യമാണ് എന്നു പറയുന്നു. ‘മൊ-ലൊ-ക്യൂ-ച്ച’ എന്ന വാക്കിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധം ‘മല’ എന്ന ദ്രാവിഡപദമാണെന്നും, ഉത്തരാർദ്ധം തമിഴരേഖകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ‘കറം’ (ഭാഗം)

എന്നതിനോടും അല്ലെങ്കിൽ 'കൊട്ടം' (ഭൂമിയുടെ ഭരംഗം) എന്നതിനോടും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ഡോക്ടർ 'ഹുട്ട്സ്' (Dr Hutzsch) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. [കുറേ എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിനോടും സമ്യക്ത കണക്കുണ്ട്. of ഭൂമികുറേ Brach] അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷത്തിൽ 'മൊ-ലൊക്യ-ച്ച' അല്ലെങ്കിൽ 'മലക്കോട്ട' എന്നതു മേലനാടു അല്ലെങ്കിൽ 'മലൈനാടു' (മലയംഭൂ) എന്നുള്ളതായെന്നു. എന്നാൽ 'ഹയ്യൂൺസസംഗ്' 'മലക്കോട്ട' എന്നർത്ഥം ദ്രാവിഡരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കുപുറമാണെന്നും അതിന്നു അയ്യായിരം 'ലി' (9) (li) ചുറ്റളവുണ്ടെന്നും പറയുന്ന സ്ഥിതിക്ക് മലയംഭൂത്തിന്നു പുറമെ കാലേരിനടിക്കുപ്പുറമുള്ള മദ്രാസി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗം മുഴുവനുംകൂടി അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വരുന്നു. (10) മലയപർവ്വതങ്ങളിന്നേൽ ചന്ദനമരവും കർപ്പൂരമരവും ഉണ്ട് എന്നുള്ളത് ആ ചൈനക്കാരനായ ടിക്കസഞ്ചാരി പറയുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിലും മലയംഭൂത്തലം 'മലയ' എന്നതു പശ്ചിമഘട്ടങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരാണ്. മലയപർവ്വതങ്ങളിലെ ഉൽപ്പന്ന സാധനമകകൊണ്ടു 'ചന്ദനത്തിന്നു' 'മലയം' എന്നും പേരുണ്ടായി.

'ഹയ്യൂൺസസംഗ്' 'മലക്കോട്ട'യുടെ രേഖസ്ഥാനം കണ്ടെടുത്തുനിന്നു മയ്യായിരം 'ലി' തെക്കുണെന്നു പറയുന്നു. അപ്പോൾ അവിടം കന്യാകുമാരികുപ്പാറം

(9) മലയം, എന്നത് 1079-12 ജാതി അടികൾ ആകുന്നു.

(10) Indian Antiquary Vol 8. p. 329.

സമുദ്രത്തിൽ അയ്യായിരമെന്നു ജനറൽ കണ്ണിങ്ങ്ഹാം ആക്ഷേപിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'ഹയ്യൂൺസസംഗ്' പറയുന്ന 'ചിമോള' (Chimola) എന്ന പ്രദേശം (ഇതു 'മലക്കോട്ട'ക്കുള്ളപ്പേരായ പേരാണെന്നു 'ഹയ്യൂൺസസംഗി'ന്റെ ചൈനക്കാരനായ പ്രസാധകൻ ഒരു യാദവ്വിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു (തമിഴിലെ 'കുമാരി, അല്ലെങ്കിൽ 'കന്യാകുമാരി'തന്നെയാണെന്നു മിസ്റ്റർ ബീൽ (Mr. Beal) വിവരിക്കുന്നു. (11) ഈ ഭാഗം സമുദ്രക്കര ഭരകാലത്തു കന്യാകുമാരിയിൽ നിന്നു കുറെ അധികം തെക്കോട്ടു നീണ്ടുകിടന്നിരുന്നു എന്നുള്ളത് കർമ്മ ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ചീന ജാപ്പാൻകാരുടെ ഇന്ത്യഭൂപടത്തിൽ 'മലക്കോട്ട' മറ്റൊരു പേർ പറഞ്ഞുകാണുന്നതു 'ഹയ്-അൻ-മെൻ' (Hai-an men) എന്നാണ്. ഇത് 'ഓളമി'യുടെ അയ്യായി (Aioi) എന്ന ദേശനാമത്തോടു ഏകദേശം സാമ്യമുണ്ടുണ്ട്. 'അയ്യായി' എന്നത് 'സപ്പ' എന്നു അർത്ഥമുള്ള സംസ്കൃതത്തിലെ 'അർദ്ധ' എന്ന പദമാധിരിക്കാമെന്നും 'കേരളോല്പത്തി'യിൽ പറയുപ്രകാരം നാഗത്തമ്പാർ ബ്രാഹ്മണരെ കേരളത്തിൽനിന്നു കാട്ടിച്ചു കൂട്ടത്തു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ ഈ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നും പ്രൊഫ്സർ വിൽസൺ (Prof: Wilson) വിവരിയ്ക്കുന്നു.

'ജർണൽ ആഫ് ഓറിയന്റൽ ഏഷ്യാറ്റിക് സൊസൈറ്റി' (Journal of the Royal Asiatic Society (12) എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, 'ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറ'

(11) Ancient Geography of India Vol. I. p. p 559-552, (12) Vol III.

ക്കാരെക്കുറിച്ചു വന്നെത്തിയ അറബികളും ആഫ്രിക്കക്കാരും സമുദ്രത്തിനക്കരയിന്നും മുബ്ബാരിലെക്കു (Muabbar) വന്നു എന്നു, മിസ്സർ സി. പി. ബ്രൗൺ (C. P. Brown) പറയുന്നു. മലബാർ എന്ന വാക്ക് ഉണ്ടായതു മുബ്ബാർ എന്ന ആഫ്രിക്ക സിറിയനി ഭാഷയിൽ എഴുതിയപ്പോൾ ഏഴുതുക്കാരന വിചാരപൂർവ്വമല്ലാതെ വന്നു പോയ കൈതൊറിന്റെ ഫലമായിട്ടാണെന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. ഇന്ത്യയുടെ കിഴക്കെക്കരയിലും സമുദ്രത്തിനക്കരയുള്ളവർ വരികയുണ്ടായി. അതു കാരണം ചോഴമണ്ഡലക്കരയ്ക്കും മലബാർ എന്നു തെറ്റായി പറഞ്ഞുപോന്നു. ഇന്ത്യാ ചരിത്രകാരനായ ഓറം (Orme) എന്നാൽ ചോളമണ്ഡലക്കരയിലുള്ള തമിഴരെ 'മലബാർസ്' (Malabars) എന്നും തമിഴഭാഷയെ 'മലബാരിസ്സ്' (Malabarese) എന്നും പറയുന്നു.¹³ ചോളമണ്ഡലക്കരക്കു 'മലബാർ' എന്നു തെറ്റായി ചേർ പറഞ്ഞുവന്ന കാരണത്താൽ ക്രി. അ. 1310-ൽ ഉത്തരദേശത്തുനിന്നു വന്ന 'മാലിക്കാഫൂർ' (Malik kafur) എന്ന മഹമ്മദീയന്റെ ആക്രമണത്തിൽ പശ്ചിമസമുദ്രതീരംകൂടി ഉൾപ്പെട്ടുപോയി എന്നു തെറ്റിധരിച്ചുപാൻ സംഗതിയായി. ഈക്കാലത്തു കിഴക്കേക്കരയ്ക്കു 'മാക്കോപ്പാച്ചെ'വും 'ഇബൻ നാററായും' ഉപയോഗിച്ചുവന്ന പേരു 'വഴി' എന്നതുമുള്ള 'മാആബാർ' (Ma'abar) എന്ന

പദമായിരുന്നു. മലയാളരും ജ്യോതിഷിമാനും മഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണത്തിൽ പെട്ടുപോയി എന്നുള്ള വിചാരം ഈ സംഗതിയിൽനിന്നു ജനിച്ചതായിരിക്കാം. 'റാഷ്ഡുസ്സിൻ', 'ആൽബറൂണി' മുതലായവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ചോളപാണ്ഡ്യരാജ്യങ്ങൾ ഉൾപ്പടെ പടിഞ്ഞാറുകാരായിട്ടുള്ള 'കൊല്ലം' മുതൽ കിഴക്കേക്കരയിലുള്ള 'നെല്ലൂർ' വരേക്കും 'മാ ആബാർ' എന്ന പ്രദേശം പ്രാപിച്ചിരുന്നു.¹⁴ 'റിറ്റ്' (Ritter) എന്നാൽ 'മാ ആബാർ' എന്നതു പടിഞ്ഞാറുകാരായാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ പ്രദേശം മലയാളക്കരയുടെ തെക്കേ അറ്റമായി 'ഇബൻ ബാറാ' വെച്ചിരുന്നുവെന്നു 'ലാസ്സൻ' (Lassen) പറയുന്നുണ്ട്. ഈ വിചാരങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിലുള്ള തെറ്റിനെ 'കണ്ണിയൂർ' (Colonel Yule) ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. 'മാ ആബാർ' എന്ന പേർ തെക്കുപടിഞ്ഞാറുകാരെക്കോ തെക്കുകിഴക്കുകാരെക്കോ പ്രത്യേകിച്ചുള്ളതല്ലെന്നും തെക്കേ അറ്റത്തെ കോട്ടയത്തിന്നു മുഴുവനും ഒരു ചോളല പായാവുന്നതാണെന്നുമാണ് 'പ്രൊഫ്സർ കൺട്ട്സ്മാൻ' (Prof Kuntsman) അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഈ ഭംഗത്തിന്നു 'മാ ആബാർ' എന്നു ചേർ ഏതൊരു കാലത്തെങ്കിലും ഉപയോഗിച്ചുവന്നതായി കാണുന്നില്ല. 'കണ്ണിയൂർ' ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. 'ആബൂദാഹിഡ്' ശരിയായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾക്കു കന്യാകുമാരി മുതൽക്കുള്ള തെക്കുകിഴക്കേക്കര മാത്രമാണ് ഈ പേർ എന്റെ അറിവിൽ പെട്ടെടുത്തോളവുമുള്ള എല്ലാ രേഖകളിലും കണ്ടിട്ടുള്ളത്' (15)

¹³ 'മലബാരിസ്സ്, എന്ന മുൻകാലത്തു യോറോപ്പുകാരായ ഭിക്ഷുസഞ്ചാരികൾ പറഞ്ഞുവന്നതു മലയാളക്കരയിലു ചോഴമണ്ഡലക്കരയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന മുക്കുവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. അതു കപ്പൽക്കൾ പറഞ്ഞുപോന്നതും എന്നാൽ തീരെ തെറ്റായിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു.

14. Cathay. p. 219.
15. I bid Vol. I. p. 81. note Gildmister p.p. 56—185.

‘മലബാർ’ എന്ന പദത്തെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ സി. പി. ബ്രൗൺ എന്നൊരു ഭാഷാപ്രകാരം എഴുത്തുകാരൻ വന്നതായി വിചാരിക്കുന്ന തെറ്റിനെ മുന്നിർത്തി എഴുതിയശേഷം മിസ്റ്റർ ബ്രൗൺ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. ‘ആ പ്രദേശത്തുള്ള തമിഴുകൾ ‘എയിൻ’ (Ain) അല്ലെങ്കിൽ സിറിയയിലെയെങ്കിലും ‘ബി’ (B) എന്ന അക്ഷരത്തിന്റെ ശബ്ദം ശരിയായി ഉച്ചരിക്കുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ട് ‘മ ആബാർ’ എന്ന പദത്തെ ഉച്ചാരണത്തിൽ മയപ്പെടുത്തി ‘മാപ്പിള’ എന്നാക്കി. ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ ഈ വിധം ഒരു ധാരാളം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിൽ കാരണമില്ലാത്ത പാടവം എത്രയും അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു. മലബാർ എന്ന പദത്തിന്നു ഒടുവിൽ പറയുന്ന പ്രത്യേകം ഏതു വിധത്തിൽ വന്നുകൂടി എന്നറിവാൻ കഴിയാത്തതാണ്. തെറ്റായ ഉച്ചാരണങ്ങളോടുകൂടി അക്ഷരമാലാകൊണ്ടോ ‘മലബാർ’ എന്ന പദത്തെയോ ‘മ ആബാർ’ എന്ന പദത്തെയോ ‘മാപ്പിള’ എന്നാക്കി തിരുത്തുവാൻ കഴിയാത്തതായി തോന്നി.

‘മാപ്പിള’ എന്ന പദത്തിന്റെ ആഗമം ‘മലബാർ’, ‘മ ആബാർ’ എന്ന പദങ്ങളോടു കൂടിയതും സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നില്ല. കിന്യൂനികളേയും മഹമ്മദീയരേയും ഉദ്ദേശിച്ചു മാപ്പിള എന്ന പദം ഉണ്ടായതെന്തെങ്കിലും ഉപയോഗിച്ചുവന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വടക്കൻ ഭാഗങ്ങളിൽ മഹമ്മദീയരെ മാത്രമേ ‘മാപ്പിള’മാർ എന്നു പരാമർശിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ നായന്മാരെ ‘പിള്ള’ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു കൂടിയിട്ടുള്ളതായാലേ ഇപ്പോൾ ‘മാപ്പിള’ എന്നാക്കി ‘മാപ്പിള’ =

‘മാപ്പിള’ എന്നു പറയുന്നതാണെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. ‘പിള്ള’ എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ നായന്മാർക്കുമാത്രം ഉള്ളതല്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണർക്കുമാത്രം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതെന്നും കന്നടയിൽ താമ്രശാസനത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ ദാനം സിദ്ധിച്ച ആളുടെ പേര് ‘ചേരമാൻ പെരുമാൾ രാജാവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പഴയ ബ്രാഹ്മണഗ്രാമത്തിൽ വസിക്കും യജുർവേദി, ശ്രീചന്ദ്രഗോത്രം, ബ്രാഹ്മണൻ, ഗോപാലപിള്ള’ എന്നു എഴുതിക്കാണുന്നു. (16) ആദ്യം വന്ന മഹമ്മദീയർക്കോ പക്ഷേ അതിനുമുമ്പുതന്നെ വന്നതിനാലുള്ള കിന്യൂനികൾക്കോ ബഹുമാനസൂചകമായി പറഞ്ഞുവന്ന ഒരു സ്ഥാനപ്പേരായിരിക്കാം ‘മാപ്പിള’ അല്ലെങ്കിൽ ‘മാപ്പിള’ എന്ന പദം എന്നു മിസ്റ്റർ ലോഗൻ വിചാരിക്കുന്നു. മഹമ്മദീയരെ സാധാരണ ‘ജോനകമാപ്പിള’മാരെന്നും കിന്യൂനികളെ ‘നസ്രാണിമാപ്പിള’മാരെന്നും ആണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ‘ജോനകൻ’ എന്നതു ‘യവനകൻ’ അല്ലെങ്കിൽ ‘ഗ്രീക്കുകൻ’ ആണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ അറിവിൽ പെട്ടതിൽ വളരെ പഴക്കത്തിലുള്ളതായ പയന്നൂർപാട്ട് എന്ന മലയാളപട്ടത്തിൽ ചില കപ്പൽക്കാരെ ‘ചോനവർ’ എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. അറബിപ്പാലാരികൾക്കു കീഴ്ജന്തി സ്ത്രീകളിൽ തൽക്കാലബന്ധത്തിൽ ഉണ്ടായ സന്തതികളാണ് ഈ കരയിലുള്ള ജോനകമാപ്പിളമാരെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. കിഴക്കു കരയിൽ ഇതുപോലെ ഉള്ളവരെ ‘ലബ്ബമാർ’ എന്നാണ് പേർ വി

16. History of Travancore. p. 36.

ളിച്ചുവരുന്നത്. അറബർ 'തുലുക്കർ' (Turks) അല്ലെങ്കിൽ 'യോനകർ' (Yavanas) എന്ന തമിഴ് പേർ വിളിച്ചുവരുന്നതായി ബിഷോപ്പ് കാർഡുവെൽ പറയുന്നു.

ഡാക്ടർ 'ഡെയുടെ' അഭിപ്രായത്തിൽ 'മാപ്പിള' എന്ന പദത്തിന്റെ ആഗമം 'മ= അമ്മ+പിള്ള= കുട്ടി= അമ്മയുടെ കുട്ടി. എന്നാൽ അമ്മനല്ലാത്ത കുട്ടി എന്നർത്ഥം. (17) ഇക്കരയിലുള്ള ശുദ്ധ മമ്മമ്മദീയർ (മുസൽമാൻവേദത്തെ സ്വീകരിച്ചുപോരുന്നവർ) ഈ പദത്തെ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ എന്നുവെച്ചു നിരസിക്കുന്നു. 'മ= അമ്മ+ പിള്ള= പട്ടിക്കുട്ടി' ഇങ്ങനെ 'മാപ്പിള' എന്നുണ്ടായി എന്നും അത് ആക്ഷേപ സൂചകമായി പറയുന്നതാണെന്നും ഒരു കാദി അഭിപ്രായപ്പെട്ടതായി ഡൺകൻ (Duncan) പറയുന്നുണ്ട്. 'ഏഷ്യാറ്റിക് റിസർച്ചസ്' (18) (Asiatic Researches) എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ വാക്ക് 'മഹാ' (Maha) അല്ലെങ്കിൽ 'മൊഹായി' (Mohai=Mocha) 'പിള്ള=കുട്ടി=മാപ്പിള. എന്നാൽ 'മൊഹായി' (Mohai) അല്ലെങ്കിൽ 'മോക്ക്' (Mocha) യിലെ കീഴ്ജാതിക്കാരായ നാട്ടുകാരുടെ കുട്ടികൾ എന്നർത്ഥമാകുന്നു എന്ന് 'മാക്ലീൻ' (Maclean) പറയുന്നു. മിസ്റ്റർ പർസി ബാഡ്ജർ (Mr. Percy Badger) അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'വർത്ഥിമാ' (Varthema) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഒരു യാദാസ്സായി ഈ പദത്തിന്റെ ആഗമത്തെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത് സംഭവ്യമായിട്ടുള്ളതും മിക്കവാറും ശരിയാ

യിട്ടുള്ളതും ആണെന്നു വിചാരിക്കാം. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. 'മാപ്പിള എന്ന പദം 'ഭൂമിയെ കൃഷി ചെയ്യുക' എന്നു അർത്ഥമായ 'ഫ'ല' (fa'lah) എന്ന ധാതുവിൽനിന്നുണ്ടായ 'മഫ്ലി' (Maflih) എന്ന അറബിവാക്കിൽനിന്നു ജനിച്ചു എന്നാണ് ഇനിക്കു തോന്നുന്നത്. ആ വാക്കിന്റെ പദാർത്ഥം 'ഐശ്വര്യമുള്ള അല്ലെങ്കിൽ ജയമുള്ള' എന്നാണ്. ഇർഡ്രായുടെ പടിഞ്ഞാറേക്കരയിലുള്ള ശരിയായ മുസൽമാന്മാർ ചെന്നുപാത്രം ഐശ്വര്യം വന്നുവെന്ന് പ്രാപിച്ചതു നോക്കുമ്പോൾ ഈ പേർ അവർക്കു സിദ്ധിക്കുവാൻ വഴി ഉണ്ട്. അറബിയിൽ 'കൃഷിക്കാരൻ' എന്നർത്ഥമുള്ള 'മഫ്ലി' (Maflih) എന്ന പദത്തിൽനിന്നുണ്ടായി എന്നും വരാം. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ വ്യാപാരികളും കൃഷിക്കാരുമാണെന്നു 'ബുക്കാനൻ' (Buchanan) പറയുന്ന ആ കൂട്ടക്കു 'മാപ്പിള' എന്നു പേർപറയുന്നത് വളരെ ശരിയായിരിക്കുന്നു. അറബികളുടെ ഏടയിൽ ആ പദത്തെ ഈ അർത്ഥത്തിൽ സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുപരാറപ്പെടുകയും അതു 'ഫാലാ' (Falalah) എന്ന ധാതുവിൽനിന്നുതന്നെ ജനിച്ചതായ 'ഫെല്ലാ' (Fella'h) എന്ന പദത്തോടു ഒത്തിരിക്കുന്നു.' (19)

മലയാളികൾ അവരുടെ രാജ്യത്തിന്നു സ്വദേശഭാഷയിൽ പറയുന്ന പേർ 'മലയാളം' എന്നാണ്. ചിലർ ഈ പദം 'കുന്നു' കളം നിരകളും' എന്നു അർത്ഥമുള്ള 'മല= കുന്നു+ അല=തരി' എന്നതിൽ നിന്നുണ്ടാ

17. Land of the Perumals p. 366,

18. Vol V. p. 28:

19. Page 123. (But see Vol. XXX. p. 501 f., Indian Antiquary for a discussion on "Mappilla")

യി ഏ നാം (+) ചിലർ 'മഴ' എന്ന വാക്കി
 ക്കിന്നുണ്ടായി എന്നും പറയുന്നു. (20) മ
 ലബാർ' എന്ന വാക്കിന്റെ ഭരണമെങ്കിലും
 അന്യദേശ ഭാഷയിൽനിന്നു ഉണ്ടായതാ
 യിരിക്കുമെന്നു മിസ്റ്റർ 'ലോഗൻ' വിചാരി
 കുന്നു. (21) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം
 ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥത്തെ അനുസരിച്ച് 'മ
 ല' എന്നുള്ളത് രീതിയായി ഒരു ദ്രാവിഡ
 പദവും 'ബാർ' (Bar) എന്നത് പക്ഷെ
 'ഭൂമി' എന്നർത്ഥമുള്ള അറബിഭാഷയി
 ലെ 'ബാർ' (Barr) എന്നും പശ്ചിമഭാഷ
 യിലെ രാജ്യം എന്നർത്ഥമുള്ള 'ബാർ' (Bar)
 എന്നോ ആയിരിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം. ഈ
 രാജ്യത്തിന്നു തദ്ദേശവാസികൾ പറഞ്ഞുവ
 രുന്ന പേർ രാജ്യസ്ഥഭാവത്തേ. സൂചിപ്പി
 യ്ക്കുന്നു. അതു 'മല+അൾ' (അൾ)= 'മല
 യാൾ' 'മല' എന്നർത്ഥം; കന്നു അൾ അല്ലെ
 ക്കിൽ 'അൾ' എന്നതിൽ 'മല' മലയുടെ

അടിവാരത്തിലുള്ള ഭൂമി' എന്നർത്ഥം. ഈ
 പ്രദേശത്തെ ഇറ്റാലി (Italy) യിലെ 'പീ
 ഡ്മണ്ട്' (Piedmont) എന്ന പ്രദേശ
 തോടുകൂടിക്കാ. 'മലാൾ' എന്ന പദ
 ത്തിന്നും ഇതുതന്നെയാണു് അർത്ഥം- 'മല
 മാൾ' എന്നതിൽനിന്നു 'മലബാർ' എന്നു
 ങ്ങി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു അധികം
 എളുപ്പവും യുക്തവുമായതും ആയിരി
 കും. 'ബവയോരഭാഷ' എന്ന പ്രമാണപ്ര
 കാരം ഐ. വ. എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ തമ്മി
 ക്കിൽ മാറി വരുന്നതാണു്. 'ഗ്രിംസ് ലാ'
 (Grimms Law) എന്ന പ്രമാണവും ഇതി
 നെ അനുസരിക്കുന്നു. നാട്ടുകാർ 'മലബാർ'
 എന്നും 'മലമാർ' എന്നും വ്യത്യാസംകൂടാ
 തെ പറഞ്ഞുപോന്നിരിക്കാം. (22) അന്യ
 ദേശത്തുനിന്നു ഇവിടെ വന്നവർ നാട്ടുകാ
 രു് അവരുടെ രാജ്യത്തിന്നു പറഞ്ഞുപോന്ന
 പേർതന്നെ വിളിക്കുകയാ ആ പേർത
 ന്ന അല്പം പ്രകാരത്തോടുകൂടിയൊ ഉ
 ച്ചാരണത്തോടുകൂടിയൊ പറഞ്ഞുവരി
 കയാ ചെല്ലാമിരിക്കും.

(+) cf കന്നലക്കോനാതിരി=സംഭൃതി=താ
 മിതി.

20. Sewell, Vol II. 110.

21. Logan's Malabar Vol. I. p.I

22. ഇതുപോലെതന്നെ 'നിക്കോബാർ' എന്ന
 ഇന്ദിക്കോബാർ (Nicobar) എന്നായിരിക്കും

തിരുവിതാംകൂറിലെ സംസ്കൃതക

ധന വൈശ്യർ

ഒരു വൈശ്യർ

(പണ്ടിറ. സി. ശിവനാണപ്പിള്ള)

പുസ്തകങ്ങളിൽ 'കാവേരിപ്പട്ടണം'
 എന്നു കീഴ്ത്തിപ്പെട്ട ഒരു നഗരം കാവേരി
 തീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു അതിലും അടു
 ത്തുള്ളതെന്നു അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുമായി

ന്നു 'ധനവൈശ്യ'രുടെ വാസം. അക്കാല
 ത്തുകാവേരിപ്പട്ടണം ഒരു രാജ്യസ്ഥാനമാ
 യിരുന്നു. അവിടുത്തെ ധനവൈശ്യരിൽ
 'ശോണഗിരി' എന്നൊരു തൊഴുപ്പാരി

തന്റെ ധനസമൃദ്ധിക്കൊണ്ടും ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ വേർതിരിച്ചും അർദ്ധമുതൽ ഉപേക്ഷിച്ചു വെച്ചുള്ള സകലക്കാര്യങ്ങളിലും അതിനായി നിന്നു. ആ വ്യാപാരി തനിക്ക് കിട്ടിയ (WD) കരളിൽ കിട്ടിയ ഒരു മുതൽക്കൂട്ടം രാജാവിന് കൈമാറിയുപോയി. അതിൽ അടുത്തോടും ദാരിദ്ര്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ചരട്ട കോളാഹലം വന്നതിനാൽ മന്ത്രിയെ രാജാവ് എടുത്തു മന്ത്രി അതിൽ തോറ്റു. ഉടനെ രാജാവു ബുദ്ധിമാനായ ശോണഗിരിയെ വരുത്തി ആ കോട്യാർ വാടിപ്പോയ മുതൽ നിങ്ങൾതന്നെ കൊണ്ടുവെച്ചു കൊടുത്തു എന്ന് കല്പിച്ചു. ശോണഗിരി ആവിട്ടു കാൽക്കൽ സാധിക്കാത്ത പാറത്തു മേൽക്കൊണ്ടുവെച്ചു. അയാൾ വിട്ടുപോയി കണ്ടുണ്ടാവില്ലെന്നു പ്രസംഗിച്ചു. സാധിക്കാത്ത വ്യസനാശ്വാസനായി മൂന്നാം ദിവസം രാത്രി ഉറങ്ങുകഴിഞ്ഞതായിരുന്നു കണ്ടു വ്യാപാരിയുടെ മകൾ തന്നെ അമ്മയ്ക്ക് ഉറങ്ങുന്ന ആ കോട്യാർ അവിടെ നിൽക്കുമ്പോൾ എഴുന്നേൽത്തു മുതൽ കൈവശപ്പെടുത്തി. വ്യാപാരി തക്കത്തിന്റെ വാക്കിനെ വിശ്വസിച്ചില്ലെങ്കിലും ഉറങ്ങുകഴിച്ച് ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

തക്കയും ഉറങ്ങുകഴിച്ച് മുതിരിയെ ദാരിദ്ര്യം തക്കമായ ഒരു ചരട്ടെടുത്ത് ഒരൊത്തു ശക്തിയോടെ ആ ഭാഗം മുഴുവനും മുതിരിന്റെ ഒരൊത്തു ചെലുത്തി ചരടിന്റെ മറ്റൊരൊത്തു ഒരു കെട്ടുകെട്ടി എറുമ്പുള്ള സ്ഥലത്തുവെച്ചു വെറും ഒരു കയ്യും ചെയ്തു പോയി.

വിദാർഭ്യരും രാവിനെ ഏഴുനീറു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ തക്കം വിചാരിച്ചതുപോലെ ആ മുതിരിന്റെ മൂന്നു വളർച്ചകൾ കടന്ന് മറ്റുവശത്തായിരുന്നു

ശക്തിയോടെ ഗന്ധത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട എറുമ്പുകൾ ശക്തിയോടെ വെച്ചു മുതിരിൽ തുറന്നിരുന്ന ഒരു ഭാഗത്തു കൂടി അകത്തുകടന്ന് ശക്തി പിടിച്ചിരുന്ന ആവിനെ കടിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് അടുത്തുനില്പാത്ത ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കൂടി തിരിയെ വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ആവിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കെട്ടു നിമിത്തം അവിനെ കൈയോടുകാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ ശക്തിയെ തിരിയെ വെച്ചു പോയിരുന്നു.

പ്രസന്നമുഖത്തോടുകൂടി തക്കം ചരട്ടി മുതിരിനെ അടുത്തു മുതിരിന്റെ കൊണ്ടുവെച്ചു. ശോണഗിരി സന്തോഷിച്ചു ഉടൻ തന്നെ അരമനയിൽ കടിയെത്തി. മന്ത്രിയുടെ അസൂയയും രാജാവിനു സന്തോഷവും ഉണ്ടാകത്തക്ക വിധത്തിൽ തന്റെ പുത്രിയുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. രാജാവിനു തക്കം വെട്ടുകഴിഞ്ഞു എന്നു നിശ്ചയിച്ചുവെച്ചു. അതുകൊണ്ടുപോൾ വ്യാപാരി വിചാരിച്ചു. എങ്കിലും ആലോചിച്ച് അറിയിക്കാമെന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നും അവരുടെ പെരുമാറ്റങ്ങളും സമുദായ ചാരങ്ങളും ഇന്നുവരെയും വേണമെന്നു തീർപ്പാക്കുന്നതു ഉൾക്കൂട്ട (ഒരു സ്ഥലത്തുള്ള സ്വഭാവികാരുടെ സമ്മേളനം) തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. പ്രസ്തുത വിചാരകൂട്ടം സമുദായ ശുദ്ധിയെ ബാധിക്കുന്നതാകയാൽ ഉൾക്കൂട്ടം കൂടിത്തീരുമാനിക്കാൻ ശോണഗിരിയും സ്നേഹിതന്മാരും തീർപ്പാക്കി. അവരുടെ അമ്പലത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന കളിത്തട്ടിൽ എല്ലാവരും (ഇന്നത്തെയും അവരുടെ പതിവനുസരിച്ച്) ഒരു ദിവസം രാവിലെ. ആ

ലോചനകഴിഞ്ഞു അവിടെ തിരുമനിച്ചു തു ഇപ്രകാരമാണ്. 'തങ്കത്തെ വിജാതീയനായ രാജാവ് കൊടുക്കാൻ വാടില്ല. ആശംഭം നിമിത്തം അരചൻ നമ്മെ ഉപദ്രവിക്കാനിടയുള്ളതിനാൽ നാമെല്ലാ പേരും നാടുവിട്ട് നാളെ രാത്രിത്തന്നെ പൊയ്ക്കളയണം. ജതുവായി വീട്ടിപ്പിടിക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയെ ഹെളിയിൽ ഇറക്കി നഞ്ചരിപ്പിക്കുന്നതു ആചാരവിരുദ്ധമാകയാൽ 'തങ്ക'ത്തെക്കൊന്നും വെച്ചുവേണം നാം പോകാൻ' ഈ തീർച്ച ശോണഗിരിയേയും മറ്റും എങ്ങിനെ ബാധിച്ചിരിക്കുമെന്ന് പായേണ്ടതില്ലല്ലോ. കൂട്ടം പ്പിഞ്ഞു. ഈ വ്യവഹാരി വ്യസനത്തോടുകൂടി വീട്ടിലെത്തി വിമോചനമാഗ്നങ്ങൾ പലതും ആലോചിച്ചു വെളിപ്പെട്ടു. പകൽ മുഴുവനും ശോണഗിരിയ്ക്കു സ്വപ്നാത്നമായിക്കഴിഞ്ഞു. സന്ധ്യയായപ്പോൾ കരപ്രധാപികൾ നാലുപേർ ശോണഗിരിയുടെ വീട്ടിലെത്തി. കൊല്ലാൻ താമസമെന്നു ചോദ്യവും തുടങ്ങി. ശോണഗിരി അവരോടു തങ്കത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ എങ്ങനെ അവസരിപ്പിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലെന്നു എന്നു ചോദിച്ചതിന് 'അതു നിങ്ങളുടെ മനസ്സുപോലെ' എന്നു അവർ മറുപടിയും പറഞ്ഞു. ശോണഗിരി തങ്കത്തെ വിളിച്ച് 'ഗൌരീവ്രതം (പൊന്നിട്ടു നേപ്പു എന്നു അർത്ഥമെടുത്ത സ്ത്രീകൾ ഇന്നും പറഞ്ഞു ഭക്തിശ്രദ്ധയോടുകൂടി ആചരിയ്ക്കുന്ന ഗൌരീവ്രതം) അടുത്തുവരുന്നതുകൊണ്ടു നിനക്കുവശമുള്ള ഉപേക്ഷകൾ എടുത്തുകൊള്ളുക എന്നു പറഞ്ഞു നിലവറത്തു കോൽ കെട്ടത്തക്കവിട്ടു കരപ്രധാപികളോടു 'തങ്കത്തെ നിലവറയിലിട്ടുകൊടുക്കുവതാൽ അവളുടെ മരണവേദന ഞാൻകൊണ്ടുതെ കുഴിപ്പാൻ' എന്നുപറഞ്ഞു കേ

ൾപ്പിച്ചു. സമരിച്ച അഞ്ചുപേരും വീട്ടിനുള്ളിൽ ചെന്നപ്പോൾ തങ്കം നിലവറയ്ക്കുകത്തു ആരംഭം തിരികയായിരുന്നു. ആ കരപ്രധാപികൾക്കു നിലവറയടുത്തു ചുറ്റും താകോൽ കൈവശപ്പെടുത്തിട്ടു കൂട്ടുകാരും വിളിച്ചുകൊണ്ടു പോകുകയും ചെയ്തു. അശുദ്ധതന്ത്രനായി ശോണഗിരി വണ്ണംകൊണ്ടും വിചിത്രമായ അഞ്ചു ഭാഗ്യങ്ങളെ ചുട്ടുകൊള്ളുകയും പുറത്താക്കി യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. മകളെക്കൊന്നാണിട്ടു ശോണഗിരിയുടെ ഭാര്യ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ, 'അവളെ നിലവറയ്ക്കുകത്താക്കി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. രാജാവു നമ്മുടെ ജാതിക്കാരെ കൊല്ലാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ എല്ലാവരും നാടുവിട്ടോടാൻ തീർച്ചയാക്കിയിരിയ്ക്കുകയാണ്' എന്നു പറഞ്ഞു വ്യവഹാരി അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. മുമ്പേയ്ക്കു ആ സ്ത്രീ, പാവ! വിശ്വസിയ്ക്കയും ചെയ്തു അഭയാഗ്രിയയായപ്പോൾ ആ ദിക്കിലെ ധനവൈശ്വര്യശേഷം യാത്രയാരംഭിച്ചു അന്നിനെയായി ചുട്ടുകൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

കുട്ടുവഴിപോലും തെളിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അക്കാലത്തു വണിഗപരന്മാർ പല ദേശങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചു ശീലിച്ചിരുന്നതിനാൽ കാടും മലയും കടന്നും പല താവളങ്ങളിലും തങ്ങിയും മേടമാസം ഒന്നാൽക്കൂടി ഞാളിനാട്ടുകോട്ടാർ എന്ന ദിക്കിലെല്ലാരുമെത്തി അരി വെച്ചുനോക്കി പാളയമടിച്ചു. വിഷുവായതിനാൽ തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യവൈകാരികളായ ഗണപതി, നാഗർ (സപ്തം) എന്നിവർക്കു വിശേഷപൂജയും നടത്തി. അപ്പോൾ അവർ പൂജിച്ചു മരതകപ്പച്ച ഗണപതി ബിംബം ഭൂമിയിൽ ഉറച്ചുപോയിപ്പോൽ, തന്നിമിത്തം ഗണപതിയോടുകൂടിയ ശേഷം

ണഗിരിയും മറ്റു ചിലതും അവിടെത്തന്നെ താമസമുറപ്പിച്ച ശേഷം പേർ മരതകപ്പട്ട 'നാഗർ' വിഗ്രഹവും കൊണ്ട് യാത്രയെ തുടന്നു. ത.മ.സിയാതെ 'ഉടുപ്പന്റെ' എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. അന്നു ആയില്യം നക്ഷത്രവും ഞായറാഴ്ചയുമായിരുന്നതിനാൽ ഭരദിവതയുടെ വശേഷമായി പൂജകഴിച്ചു. നാഗർ അവിടെയും ഉറച്ചു പോയി. അതിനാൽ വന്നവരോടൊക്കെ അതിനടുത്തുതന്നെ താമസിക്കാനും തീർപ്പുയാക്കി. ഭരദിവതയെക്കൂടാതെ എങ്ങിനെ അവർ പോകും?

അചിരാൽഭരണ അറീട്ടത്തെ രാജാവ് ഭയാലുപദയെന്നറിഞ്ഞു് അന്നത്തെ തലസ്ഥാനമായ തിരുവങ്കോട്ടെത്തി വില്പനയായ കാഴ്ചകളുപേച്ച് രാജാവിനെക്കണ്ടു. സത്തുഴുന്നായ അദ്ദേഹം അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ പ്രസംഗവശാൽ അവർ പ്രാപാരികളാണെന്നറിഞ്ഞു വളരെ ഭയത്തോടുകൂടി തിരുവങ്കോട്ടുതന്നെ താമസിക്കണമെന്നു അവരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. മാതൃഭൂമിയിൽ തങ്ങൾ ഏഴു ദിക്കുകളിലായി താമസിച്ചതുപോലെ ഇവിടെയും തങ്ങൾക്ക് ഏഴുഗ്രാമങ്ങൾ അനുവദിക്കണമെന്നു അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചതിനെ തിരിച്ചുള്ളുമുണ്ടായി സമ്മതിക്കുവാൻ അവർ ഏഴു ദിക്കുകളിലായി താമസം ഉറപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഇവാരണ് ധനവൈശ്വര്യം.

*ഐയാവതം ശിവപൂജ കഴിച്ച സ്ഥലത്തിന്നു ഏകമെന്നു പേരുള്ളതായും അങ്ങിനെയുള്ള ഏഴു സ്ഥലങ്ങളിലായി അവർ താമസിച്ചതിനാലാണ് അവർക്ക് 'സപ്തഏക' എന്നുവെച്ചെന്നു പേരുണ്ടായെന്നും പറയുന്നു.

പാലാഴി

ജഗദിദയാദിവിധാനവിചാരനാരായ ത്രിമൂർത്തികളുടേയും കേളിസങ്കരസ്ഥാനമാണെന്നു ആയുർചരാതനന്മാർ ഉൽഘോഷിച്ചിരിക്കുന്ന പാലാഴിയെക്കുറിച്ചുകേട്ടറിവില്ലാത്തവർ നമ്മുടെ വായനക്കുറിയിൽ ആകത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ തീർത്ഥാടകന്മാരും നേരിട്ടു കണ്ടറിവുള്ളവരും പാലാഴിയെന്നൊന്ന് പരാമർശത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാം. അകിട്ടിലേപ്പാൽ ആഴിയാകുമോ? അത് ആയുർമാരുടെ കപോലസ്രഷ്ടിയെന്നു പായാൻ പാടുള്ളു. അപ്രകാരമായാൽ ലോകോദ്ധാരണാരംഭം സ്വകല്പനാശകിയെ അരിശിലുറാവുന്ന പ്രയാഗിച്ചിരിക്കുന്ന അപർ ക്ഷീരാബ്ധിയെ നിർമ്മിച്ചതു മനുഷ്യജാതിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ശവശരണിൽ സമസൃഷ്ടങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ ഊശപരമാമാത്മ്യത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നതിനായി ചെയ്ത അപരിതപടനാപ്രകടനം മാത്രമേയാകുന്നുള്ളൂ? അതല്ല അന്വേദന പക്ഷി പലതന്നെ മട്ടിലുള്ള ആയുർമാർ അതോടുകൂടി അമൃതങ്ങളായ വല്ല സദുപദേശങ്ങളേയും നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നമ്മുടെ അപാരരക്ഷയെക്കൊണ്ടു വിശ്വസ്തമായിത്തീർന്നു മാത്രമേ പ്രസ്തുതസ്രഷ്ടിയും അവരുടെ സുസ്ഥാപിതസങ്കല്പോല്ലാസവൈഭവങ്ങൾക്ക് ഒരു കൂടുതൽ സാക്ഷിയാകുകയുള്ളൂ; അല്ലാത്തപക്ഷം ശിശുക്കളെ ഉറക്കുന്നതിന്നു മാതാക്കന്മാർ പാഞ്ഞുകേൾക്കുന്ന ധാത്രികഥയുടെ നിറപ്പിന്നു ഇത്രും വരുമെന്നുമാത്രമല്ല ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതിന്നു നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം നിമിത്തം പുണ്യകൃത്യങ്ങളായി

ഭവിക്കയും ചെയ്യും. അതിനാൽ പാലാഴി യെക്കുറിച്ച് ഒരു പച്ചാലോചം കാം.

അവിടെ നാം കാണുന്നതെന്തെല്ലാം? പാൽ നിറത്തുള്ള കല്ലോലോലപ്പതിനായ ഒരു സമുദ്രം. ക്ഷീരാഞ്ജിയാസനെന്നു ശ്രീതിപ്പെട്ട ശ്രീമാനായാണ്. നാരായണന്റെ നാഭിയിൽനിന്നുണ്ടായ താമരയിൽ ഇറുമാവു. ശ്രീപതി പൂജിക്കുന്ന 'ശങ്കരഭവ വാൻ.'

സമുദ്രം.

ഭാരോണം എന്തൊന്നിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു? പാലിൽക്കവിഞ്ഞൊരു ഭാഗ്യമില്ലെന്നൊരു ചൊല്ലു പണ്ടുപണ്ടേ നമ്മുടെയിടയിൽ പരന്നിരിക്കുന്നു. ആയപ്പോഴും ഈ പൂച്ചാക്കിയുടെ തന്ത്രത്തെ സ്വർണാവനനന്ത്രായന ദൃശീകരിക്കുന്നുമുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു നമ്മുടെ പൂച്ചിക്കാർ ക്ഷീരാഞ്ജിയെ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നോ? അതിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലാ കാര്യം പ്രകൃതികളെക്കുറിച്ചു എഴുതിയിരിക്കുന്നതും.

ഐശ്വര്യപരമകാഷ്ഠയുടെ ഒരു ചിഹ്നമായി നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന പാലാഴിയിൽ മംഗലാഭവതാകാമകൻ ശയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഐശ്വര്യരത്നികൾ സേവിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ ശ്രീപതിയെയാണ്. നാരായണനും ലക്ഷ്മിയുമാണല്ലോ ഐശ്വര്യമുന്തികൾ. പാലാഴിനാഥന്റെ നാഭിയിൽനിന്നും അറിതരസതസാധാരണമായ ഒരു താമര വളഞ്ഞു പിടിക്കുന്ന മേല്പാട്ടു കേറിച്ചെന്നിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ മുകളിലാണ് സ്രഷ്ടികന്താവിനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത്. സ്രഷ്ടികന്താ മുതന്നെ വിദ്യാമുന്തിയും. ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടി വിദ്യാമുന്തിയെ വലിച്ചുകോരി മുകളിലാ

ക്കിയ ആയുന്മാരുടെ മനം എന്തായിരിക്കും?

വിദ്യയുടെ ഉത്ഭവം ഐശ്വര്യത്തിൽ നിന്നാണെന്നും അതായതു വിദ്യ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു ധനം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു സാധനമാണെന്നും വിദ്യ വലിച്ചുകുടിക്കുന്നതായ ഐശ്വര്യത്തെയും അത് അധഃകരിച്ചു മെന്നും അല്ലയോ അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നത്? ജ്ഞാനം സർവ്വശോഭമാണെന്നും അതിനായെ യാതൊന്നും എങ്ങും തന്നെയില്ലെന്നും ബോധിപ്പാൻ ആ മുന്തിയെ ടിംഗ് മുഖനാക്കിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാതൽ സാധിക്കുന്നതൊന്നുമില്ലെന്നു പറയാതെ വിദ്യാമുന്തിയെ തന്നെ സ്രഷ്ടികന്താവും ആക്കിയിരിക്കുന്നു. 'കിംകിന്ദസാധയതി കല്പലതവവിദ്യാ' എന്ന ശ്ലോകപാദത്തിന്റെ മൂലപാഠമാണിതു. ഈ മുന്തിയുടെ ശക്തി വാണിയാണ്. വാണിയുടെ വസരി ഭഞ്ജനം വിന്റെ നാവും. ഇതിൽ നിന്നും നാമെന്തായിരുന്നു? വിദ്യയുടെ ബലം വാക്കാണ് എന്നല്ലെ? വക്താപാദമില്ലാത്ത പക്ഷം അതു കടത്തിലടച്ച വിളക്കു അഥവാ മുകൾ കണ്ട സ്വപ്നമാ ആയിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ എന്നല്ലെ?

സ്രഷ്ടികന്താവിദ്യാമുന്തിയാണെങ്കിലും രക്ഷാധികാരി ശ്രീപതിയാണ്. ഐഹികാനന്ദസാധനം ധനമെന്നല്ല നാം അനുഭവത്തിലും കാണുന്നത്. ആയുന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയെന്നു ശ്രീപതിക്കു രക്ഷാധികാരസ്ഥാനം നൽകി അവർ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഐശ്വര്യത്തിൽ കിടന്നുരുളുന്ന കൌസ്തൂഭം ശങ്കരനെ പൂജിക്കുന്നതായി കാണണമല്ലോ. ഭാഗ്യാധിഷ്ഠാനമുന്തി മറ്റൊരു ദേവനെ പൂജിക്കുന്നതിന്? ആയുന്മാർ

ഇതുകൊണ്ടു നമ്മെ ധരിപ്പിക്കുന്നതെന്താണ്? ധനംകൊണ്ടു നേരെ സുഖം ലഭിക്കുമെന്നതല്ലെന്നും, ധനം സുഖസമ്പാദനസാധനം മാത്രമെന്നും, സുഖം വേണമെന്നുള്ളവർ ശങ്കരനെ സേവിച്ചിരുന്നെന്നുമാത്രമല്ല? ഇതിൽ ഒന്നുകൂടി ആലോചിക്കാൻ നോക്കുക. ഗുരുക്കന്മാർ എത്രമാത്രം സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഐശ്വര്യത്തിന്റെ മുഴുപ്പിൽ ആരാധനയിലും അലക്ഷ്യമെങ്കിലും എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക. ശ്രീപതി വാമനസ്തം കൊണ്ടാണ് ശങ്കരനെ പൂജിക്കുന്നത്. ഫസ്തകം രണ്ടും കണ്ടുപാടിയാണ് തന്നെയെന്നു വാദിക്കുന്ന സമുച്ചയികളും പാശ്ചാത്യമതക്കാരും നമ്മുടെ യോജിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും നാം വാമനസ്തത്തിന് പതിവ് കല്പിച്ചുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചാൽ മിശിഷ്ടമായിട്ടു, 'എട്ടു പത്രം കൊണ്ടുപോയി അമ്പലത്തിൽ വഴിപാടിനു കൊടുത്തപ്പോൾ' എന്നു ഭട്ടാരനെ പാർത്തെയെന്നു ആളുകളെ ആശങ്കിപ്പിക്കാൻ നോക്കൂ? സൂര്യദൂഷിതം എന്നു വെണ്മിടുന്നതിലായിരിക്കുന്നു.

പിന്നെ ശങ്കരനെ ആരാധിച്ചു സത്യാനുസൃത സിദ്ധിസ്തംഭം ദോഷകോപം പോലുമില്ലാതെ ചിത്തവാദ ജീവാത്മാക്കൾ നിശ്ശേഷമായി ഭവിച്ചു നിമിത്തം ശങ്കരനെ അപർ സാഹാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഒരു കാര്യം കൂടി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ബലാൽ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യാമുന്തിയും ഐശ്വര്യമുന്തിയും ഗ്രഹിക്കുകയോ കൂടിയിരിക്കുന്നു ആനന്ദമുന്തിയെന്നും നാം എങ്കിലും അറിയാതെ കണ്ടെന്നത്? ഇതെന്തെല്ലാം ഉത്ഭവിച്ചതാണ്? ആനന്ദലാഭത്തിനു സഹധർമ്മി അനുകൂലി

യായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പ്രതിബന്ധമായും തിരും എന്നു കാണിക്കുകയുണ്ടോ? സർവ്വമണ്ഡലമായ സമധർമ്മിണിയോടുകൂടി കാലയാപനം ചെയ്യുന്നതാണ് സർവ്വമണ്ഡലമായ സുഖമെന്നു കരുതിപ്പോരുന്നതും ഇതുതന്നെ എങ്ങനെ സമ്മതിക്കും? അല്ല ആലോചിച്ചാൽ സുഖം അസംസ്കൃതമല്ല സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. എന്നാൽ മനസ്സു രമിക്കുന്നതിനു മറ്റൊരു വസ്തു വേണമെന്നുള്ള പക്ഷക്കാർ കാലപാശവശമായ ഒന്നിനെ ആശ്രയിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കാലതാമസത്തിനും ജീവനായതിനെ സേവിച്ചുയെല്ലാ ശ്രേഷ്ഠതരം? അതല്ലയോ ആനന്ദാകാരം? തന്നിൽ തന്നെ രമിക്കുന്ന ആനന്ദമുന്തിക്കു പിന്നെ യൊന്നെന്തിനും? അതുകൊണ്ടാണ് ആത്മന്മാർ ആ മുന്തിയെ ഏകാകിയായിരിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങനെ 'ധനമോ വിദ്യയോ ശാസ്ത്രമോ' എന്നും വാദിക്കുന്നവർക്കു തക്കതായ സമാധാനം; ഐശ്വര്യത്തിൽ കടന്നു മറയുന്നവനും ഇതാശ്വരനെ ആരാധിക്കുന്നതെന്നുള്ള സദുപദേശം; എന്നു വേണ്ട ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ആലോചിക്കുന്നതും ചാണക്കുട്ടി രത്നാപോലെ തെളിയുന്ന അനവധി തത്വങ്ങളും നമുക്കായി നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ പാലാഴിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം അവിടവിടെയായി എത്രയോ തത്വങ്ങളെ സംഗ്രഹിക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാരുടെ കഥകളെയാണ് നാം 'ആലാമാല' എന്നു പേരിടുന്നതു—മനുഷ്യർ വിപ്ലവാലക്കാരെ വിമർശനാധികാരമുള്ള ശ്രോതാക്കളായി വിചാരിക്കുകയും അവരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കായി ആശിസ്സയും പ്രശംസയ്ക്കായി പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു ഒരു

നവീന പാശ്ചാത്യവണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായം ഹൃദയം. അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യധർമ്മങ്ങളെ ആർച്ച നാർ എന്ന സൂത്രധർമ്മംവണ്ണം നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു? മഹത്തായ ഉപദേശങ്ങളെ ചൊരിയ നീതികഥക

ളിൽ ഘടിപ്പിച്ചു ലോകബഹുമാനത്തെ അർജ്ജുന അവരുടെ മഹനകൾ വിശാല ഹൃദയന്മാരുടെ പശ്ചാദ്ദർശനം വിശ്വമാകണമെന്ന് ആശിച്ചുകൊണ്ടു ഈ ചെറിയ ലേഖനത്തെ അവസാനിപ്പിക്കാം.

പാരയോദ്ധ്യ

പാട്ടത്തിൽ ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ

അയോദ്ധ്യപുരി ഭാരതവണ്ഡത്തിലെങ്ങും ശ്രുതിപ്പെട്ടതും രസകരമായ അനവധി കാഴ്ചകളുള്ളതും ആകുന്നു. സാധാരണമായി വിനോദത്തിന്നു വേണ്ടി ദേശസ്വഭാവം ചെയ്യുന്നവർ അവിടെ പോകാറില്ലെങ്കിലും, നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വരുന്ന അനേകം ഭക്തന്മാരായി പ്രതിദിനം ഇതു സന്ദർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. മഹാമോക്ഷമെങ്കിലും, ക്രിസ്തുമതം യഹൂദന്മാർക്കു ക്രൈസ്തവവും എന്നപോലെ, ഹിന്ദുക്കൾക്കു അധാർമ്യമായ മഹാത്മ്യമുള്ളതാണ് അയോദ്ധ്യാനഗരം എന്നുള്ളതിന്നു ധാരാളം വാദമുണ്ടുണ്ട്.

പുരാതനകാലത്തിൽ, ഇതു ഒരു വലിയ പട്ടണമായിരുന്നു. ഇതിന്നു തെക്കുനിന്നു ആറു ചതുരകനാഴികയോളം വിസ്തൃതമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. മനുവാൻ തങ്ങളുടെ സ്ഥാപകനെന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്ന സൂര്യവംശക്കാരുടെ രാജ്യമായ കോസലത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്നു ഇതെന്നു ഊഹിക്കുവാൻ പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. വളരെക്കാലം കോസലരാജ്യത്തെ ഭരിച്ചതിന്റെ ശേഷം, അവർ അവിടെവിട്ടു രാജപുത്താനയിലും മറ്റും അധിവസിച്ചു. എന്നാലും, ഉദയപുരം, ജോഡപുരം ആദിയായ രാജ്യങ്ങളെ ഭരിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ ഉത്ഭവ

വും ചരിത്രവും ഈ വിധമാണെന്നാകുന്നു ഇപ്പോൾ ഊഹിച്ചുവരുന്നത്. അശോക രാജാവിന്റെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളുടേയും കാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ ബുദ്ധമതത്തിന്നു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു പല തെളിവുകളുമുണ്ട്. വിക്രമാദിത്യൻ ബ്രാഹ്മണരുടെ ശക്തിയെ അവിടെ പിന്നെയും സ്ഥാപിച്ചു. വിക്രമന്റെ വംശത്തെ പിന്തുടർന്നു ജൈനമതക്കാരായ 'ശ്രീനാസ്സം കുഡുംബ'ക്കാരായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഈ നഗരത്തിന്നു ബുദ്ധമതം ജൈനമതം മുതലായവയുടെ സഖ്യത്തെ സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. എന്നാൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ദൈവികമായ മഹാത്മ്യത്താലാണ് ഇതിന്നു ഇത്ര അധികം പ്രാധാന്യവും ശ്രേഷ്ഠതയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. അയോദ്ധ്യയിൽ അക്കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നിസ്തലങ്ങളായ വിസ്മയങ്ങളെപ്പറ്റി രാമായണത്തിൽനിന്നു നമുക്കു നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചാൽ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിന്റെ അസാധാരണമായ ഭംഗിയും, കനകത്തിന്റെ സുലഭതയും, ദുർഗ്ഗങ്ങളായ കോട്ടകളാൽ അതു പരിതമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയും, തനിയാസി കളുടെ സത്സഭഭാവവും ധനസമൃദ്ധിയും സൌഖ്യവും മറ്റും നമുക്കുല്ലാവരും നിശ്ചയമുള്ളതാണല്ലോ. പ്രധാനപ്പെട്ട കച്ചവടസ്ഥല

ങ്ങളാലും, രത്നമയങ്ങളായ മേനീയ ഭവനങ്ങളാലും പരിപൂർണ്ണമായ രാജധിനിമിതം ആ നഗരത്തിലെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ സുഭിഷ്ടമായി ധാന്യങ്ങളും, കരിമ്പിന്റെ രസമുള്ള വെള്ളവും, സുലഭമായുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ക്ഷാമദേവത അതിനെ കട്കടന്നെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. ഇതുകൂടാതെ സുരഭികളും കോമളങ്ങളും ആയ കസുമങ്ങളുള്ള മനോമോഹനമായ ഉദ്യാനങ്ങളും, മുതപ്പുഷ്പങ്ങളും, സിന്ധുക്കൾ വേണ്ടി നാനാദിക്ഷകളിലും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വിനോദ സ്ഥലങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം പുറമെ, യോഗാദികൾക്കുള്ള ചെയ്യുന്നതിൽ നിവൃത്തിയും, പാണ്ഡിത്യം നഷ്ടപ്പെടാത്ത സ്വഭാവം ആദിയായവയാൽ പ്രശോഭിതമായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണരും, സൂതപാർവതരും രാജസേവകന്മാരും അനേകം ആ നഗരത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. ജീവിതധാരണത്തിന്നു ഉപയുക്തമായ സാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു സമർത്ഥനരായ കൈവേലക്കാർ മുതലായവരും; ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ നൃത്തരംഗമായിരുന്ന ഈ നഗരത്തിന്റെ നേരെ അതിയായ അസൂയയുണ്ടായിരുന്നു. ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ നേരിവീണുപോകുന്നതിന്നു ബലവാനാകുന്നതിന്നു വേണ്ടി പലരും അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. മനഃശ്ലേഷരേഖകൾ എത്രയോ അധികം പ്രാപ്യവും തേജസ്സും ഉണ്ടായിരുന്ന ആ തിരുമനിക്കു സന്താനങ്ങളില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, യോഗം കഴിച്ചതും മറ്റും ഇവിടെ പ്രസ്താവി

യ്ക്കേണമെന്നില്ല. രാമായണത്തെ പാരായണം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഹിന്ദുക്കളേയോ, അതിലെ കഥ അല്ലെങ്കിലും ആസ്വദിക്കാത്ത ഇതരമതക്കാരേയോ ഹിമാലയപർവ്വതമുതൽക്കു കന്യാകുമാരിവരെയും കണ്ണാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നു സാധ്യവും പ്രസ്താവിച്ചുവന്നതാണ്. ഇന്ത്യയിൽ എവിടെ ചെന്നോടിക്കിയാലും, ശ്രീരാമൻ ഈശ്വരനാണെന്നു വിശ്വാസമില്ലാത്ത ഹിന്ദുക്കളെ തിട്ടയായും കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, ശ്രീരാമന്റെ ജനനഭൂമിയായ അയോദ്ധ്യ ഇത്ര അധികം മാഹാത്മ്യമുള്ളതാണെന്നു ഹിന്ദുക്കളെല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നതിലും, അനവധി ഭക്തന്മാർ ഇവിടെ വന്നു ഭജിക്കുന്നതിലും എന്തൊരു ഉത്തമാണുള്ളത്? എന്നുമാത്രമല്ല, പുരാതനകഥകളിൽ രസമുള്ളവയെല്ലാം ഇതു ബഹു കൗതുകകരമായി തോന്നാതിരിയ്ക്കുകയില്ല.

തീവണ്ടിമാർച്ചയായി 'ഹിസബാദ്' എന്ന സ്ഥലത്തെത്തിയതിന്നുശേഷം, എല്ലാ ജോഴും പൊടിചാരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു നിറത്തിൽകൂടി നാലുനാഴിക ദൂരംപോയതാൽ അയോദ്ധ്യയിൽ ചെല്ലാം. അതിൽകൂടി പോകുന്നോറും കരങ്ങളുടെ സംഖ്യ ക്രമേണ അധികവിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഏവനും ആശ്ചര്യം തോന്നാതിരിയ്ക്കുകയില്ല. നിറത്തിൽനിന്നു ഭവനങ്ങളുടെ ഉപരിഭാഗംവരെ കരങ്ങളാൽ ഉള്ളതിനാൽ, ഇവമാത്രമേ ആ സ്ഥലത്തിൽ ഉള്ളവനെന്നു വെറുത്തു കാണാൻ സാധിക്കുകയുണ്ടു്. ബ്രാഹ്മണന്മാർ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന സമയം വേണ്ടി വാനരന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നു ചിലർക്കുവേണ്ടി, ഇപ്പോൾ ഇവിടെ

കുഞ്ഞാളെ കരങ്ങാർ ജനങ്ങൾ യാതൊരുവിധത്തിലും ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു ഭക്തനെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ശിവരങ്ങാളും വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നതും, സേപ്താനുസാരം രൂപത്തെ മറുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നതും, ഗംഭീരമായ കരിമ്പാറകളെ കലുക്കിപ്പറ്റിപ്പൊരിയുവാറും വായുമണ്ഡലത്തിലൂടെ കരിച്ചുചാടി മേഘപടലത്തെ വിടിക്കുവാനും സമുദ്രങ്ങളെ ചാടിക്കടക്കുവാനും മറ്റും കഴിവുണ്ടായിരുന്നതും ആയ വാനരവിരന്മാരുടെ അർത്ഥവിശ്വകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി നാമെല്ലാം കേട്ടിട്ടില്ലേ? കോട്ടയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള 'മാനന്താപുരം' എന്നു പേരായ ക്ഷേത്രത്തിലാണ്, ശ്രീരാമക്ഷേത്രശിരോമണിയായ ആ വാനരമാന്തമനെ പ്രത്യേകമായി ഭജിക്കുന്നത്. ഈ കോവിലിന്റെ ചുമരുകളിന്മേൽ കരങ്ങാർ തിരിക്കിത്തരിച്ചിട്ടുള്ളതും കടന്നു. അവയിൽ ചിലതു ഉപദ്രവിച്ചായിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവയോടു വളരെ സൂക്ഷിച്ചു പെരുമാറേണ്ടതാകുന്നു. ഇവിടെ വരുന്ന അപരിചിതന്മാരെ ഇവയുടെ അകത്തു കയറ്റിയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനും കൂടാതെ ആവശ്യമുണ്ടാകാറുണ്ട്. വിശുദ്ധമായ മണൽപ്രദേശത്തിൽക്കൂടി ചെറുക്കുന്ന 'ഗോത്രം' നദിയെയാണ് സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ ഒന്നാമതു നന്ദിച്ചുവരുന്നത്. ശ്രീരാമൻ സ്നാനംചെയ്തിരുന്നതിനാൽ അപരമായ മഹാത്മ്യമുള്ള 'രാമേശ്വരം'യിൽ ചെല്ലുന്നതിനും വളരെ വിസ്താരമുള്ള മണൽപ്രദേശത്തെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കുപോകാതെ നീവൃത്തിയില്ല. 'സപ്തപാദം' എന്നുകൂടി പേരുള്ള ഈ പുണ്യസ്ഥലത്തിൽ അനവധി ഭക്തന്മാർ പ്രതിദിവസം സ്നാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചിലർ ഭക്തിപൂർവ്വം രാമായണം വായിച്ചു മറ്റുള്ളവർ അത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നത് ഇവിടെ പലടിക്കിലും കാണാം. നദിയുടെ തീരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന പഴയതും, അപ്പുറം പുതിയതും ആയ ക്ഷേത്രങ്ങളേയും, മറ്റു കടന്നുവരുന്ന ചില പള്ളികളേയും ഇവിടെനിന്നു നല്ലവ

ണ്ണം കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. അവയുടെ മനോഹരിതം അതിശയനീയമെന്നു പറയാനുള്ളു. കരങ്ങാളത്തോളം ചെന്നാൽ കറിയായി ഭയപ്പെടുത്തുന്നതും, അങ്ങിങ്ങും ചാടിക്കളിക്കുന്നതും ആയ കരങ്ങാളത്തെ ഒരു വിശാലമായ സ്ഥലം ആക്ഷേപങ്ങളുടേയും മറ്റും മുനിലായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നഗരത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ 'വിക്രോതി'യെന്നറയുടെ മുമ്പായിരുന്ന പ്രസിദ്ധ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അതു ഒരു ഉയർന്ന സ്ഥലത്തിൽ വളരെ അടുത്തുള്ളതും മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്തതും ആയ 'മാർബിൾ' കല്ലുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിന് ആ കല്ലുകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതായ ഒരു അതിവിശേഷമായ മൂടിയുമുണ്ട്. വളരെ പുരാതനമായതും ജീർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും ആയ ഈ നഗരത്തിൽ നവീനസമ്പ്രദായത്തിൽ ഈ കമനീയരൂപത്തെ നിർമ്മിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു സമാലോചിക്കുമ്പോൾ, ചിലർ ഒരു വേള അതുതന്നെ തോന്നുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഹിന്ദുക്കളുടെ നയനങ്ങൾക്കു ഈ നഗരി പരിപാവനമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തോന്നിയെന്നതിനാൽ, ഏതൽപ്രതിമയോടൊന്നിടം ശോഭിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, അയോദ്ധ്യ, ലക്കനൗ എന്ന പട്ടണങ്ങളാണ് അതു ഉണ്ടാക്കുവാൻ തടസ്സങ്ങളെന്നു തന്നിവാസികൾ ഐകകണ്ഠേണ രീതിയാക്കി. ഇതിന്നതിരലായി ബുദ്ധന്റെ ബിംബത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. ബുദ്ധമതപ്രചാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ ഇതു ഒന്നാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പ്രസ്താവിക്കണമെന്നല്ലല്ലോ.

എന്നാൽ അയോദ്ധ്യയിലുള്ള മുഖ്യ പ്രദേശങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും മഹാത്മ്യമേറിയതു 'ജന്മസ്ഥലം'മാകുന്നു. ഇവിടെ വെച്ചായിരുന്നു ശ്രീരാമൻ ഭൂലോകത്തെ ഒന്നാമതു നന്ദിച്ചത്. ഇതു രണ്ടു നിലകളുള്ള ഒരു സ്ഥലമാകുന്നു. ഇതിന്റെ ചുമരിന്മേൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ജനനാവൃത്തത്തെ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇവി

ഒക്കെ ചെല്ലുന്നതും പ്രതിനിമേഷം അധികരിയ്ക്കുന്ന ശക്തിയോടുകൂടി ഈശ്വരഭക്തി അന്തഃകരണത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇതിനടുത്തു മുഹമ്മദന്മാരുടെ ഒരു പള്ളിയുണ്ട്. ഇതു മുസ്ലിം ഹിന്ദുക്കൾക്കു മാതിരുന്ന. വാസ്തവത്തിൽ അറബിന്റെ ഹിന്ദുക്കളും മുഹമ്മദന്മാരും ഭജിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ മറ്റൊരു ശ്രീരാമന്റെ അടുക്കളയാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ട്. രണ്ടു മതക്കാരും കൂടി ഒരേ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജിച്ചിരുന്നതിനാൽ, 1885-ൽ ഒരു വലിയ കലാമുണ്ടാവുകയും, എഴുപത്തഞ്ചു മുഹമ്മദന്മാർ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യേണ്ടി വരികയും ചെയ്തു. സമീപത്തിലുള്ള ഒരു ശ്മശാനസ്ഥലത്തിലാണ് അവരുടെ ശവങ്ങളെ കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത്. ബ്രിട്ടീഷുകോയ്മ, കലാമങ്ങളെ മേലിൽ നാമാവശേഷമാക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി, ഒരു വേലി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതിനാൽ, അതിനുള്ളിൽ മുഹമ്മദീയന്മാർ പ്രാർത്ഥനാദികളെ ചെയ്തും അതിനുപുറമെ ഹിന്ദുക്കൾ രാമഭജനം ഭജിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ രണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പെ, രണ്ടു കൂട്ടരുംകൂടി പിന്നെയും ശത്രുതയുണ്ടായി. മൂന്നു ഹിന്ദുക്കൾക്കും മൂന്നു മുഹമ്മദന്മാർക്കും ഇമ്മലാക്കത്തെ വെടിയേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. ഇതു രണ്ടു മതക്കാരും തമ്മിൽ എന്നും സമാധാനമുണ്ടായിരിപ്പാൻ ഈ വേലി മതിയാവുന്നതല്ലെന്നുള്ളതു സംശയമില്ലാത്തതാണ്.

അയോദ്ധ്യയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള രാജകുമാരനു പ്രായപൂർത്തി വന്നിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, ബ്രിട്ടീഷുകോയ്മ രാജ്യസംബന്ധമായ സകല കാര്യങ്ങളേയും നടത്തുകയും അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ കടമുള്ളതു തീർക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. വളരെ വിസ്താരമുള്ള മിറാത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ടതും, വെളുത്ത കല്ലുകൊണ്ടു പണി പെയ്തിട്ടുള്ളതും ആറു ഒരു ഭാഗിയുള്ള അറമനയിലാണ് അദ്ദേഹം നിലവിലുണ്ടു്. കോവിലകത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നില്ലെന്നു ഏവനും തോന്നുന്നതാകുന്നു. പലതരത്തിലുള്ള ചെടികളും മാരും ഇതിന്നു ചുറ്റും നട്ടു നന്നാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനടുത്തു പഴയ രാജധാനിയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണാവുന്നതാകുന്നു. അതിന്റെ ഉന്നതമായ ഗോപുരം അറേനകം ചിത്രങ്ങളാലും മറ്റും മനോഹരമാകാവുന്നതും അലങ്കൃതമായിരുന്നു. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ജന്മഭൂമിയായ അയോദ്ധ്യാനഗരം ഹിന്ദുക്കൾക്കെല്ലാം അനിവർത്തമായ മാഹാത്മ്യമുള്ളതാണെന്നുവരികിലും, ഇപ്പോൾ ഇതു സുഷുപ്തിസുഖം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

* ഹിന്ദുക്കളും ഭൂതദയയും *

പുരത്തഴത്തു റാമമേനോൻ ബി. എ

ഒരു വിദേശീയനും ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് ഉള്ള അഭിപ്രായം എന്താണെന്നു അറിയേണ്ടതാണ്. കാലചർച്ചകളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വെള്ളപ്പൊക്കത്താലും, ഏകീകരണങ്ങൾക്കു ക്ഷാമമായാലും, അപ്പോഴപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന പേശു മഹാമാരിയാലും മറ്റു പക്ഷ്ചദ്യുധികളാലും, മനുഷ്യക്കു സുഖമാസംചെയ്യുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാതെയും, പുവി കരടി മുതലായ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളാലും, പാമ്പ്, തേളു മുതലായ വിഷജന്തുക്കളാലും, കൊതു, പൂക്കു മുതലായവകളാലും നിയന്ത്രിതമായും, വേദാന്തികൾ, സത്യാന്തികൾ, ജ്യോതിഷക്കാർ എന്നു തുടങ്ങിയ പല പ്രത്യേക വർഗ്ഗക്കാരെയും ഏക സങ്കേതസ്ഥാനമായും ഉള്ള ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട രാജമാക്കുന്നു ഇന്ത്യാ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന പശ്ചാത്യന്മാർ ഇന്നും ധാരാളം ഉണ്ട്. പക്ഷെ ഇന്ത്യാക്കാർക്ക് സമജമായുള്ള ഭൂതദയനിമിത്തം സകലധിയാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും സുഖമാസം ചെയ്യാവുന്ന ഒരു പുണ്യസ്ഥലമാണ് ഇന്ത്യാ എന്നു അവർ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാണിഹിംസയും മാംസഭക്ഷണവും ധാരാളം ഉള്ള അന്ത്യരാജ്യങ്ങളോടുകൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നതായാൽ ഇന്ത്യാരാജ്യം ജന്തുലോകത്തിന്നു പരഹിംസയിൽനിന്നു അഭയം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള ഏകരാജ്യമാണെന്നു കാണപ്പെടാതിരിക്കുകയില്ല. ഇരുപത്തഞ്ചു നൂ

ററണ്ടുകളായി ഇന്ത്യയിൽ പ്രചരിച്ചു വരുന്ന പരിഷ്കാരശക്തി അതിന്റെ യാതൊരു പരിവർത്തനത്തിലും പരിണാമത്തിലും ഭൂതദയ എന്ന വിശിഷ്ടഗുണത്തെ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യരിൽ നിന്നു അധികം ഉപദ്രവം ഹിംസയും ഏല്ക്കാതെ പക്ഷിമൃഗാദികൾ ഇന്ത്യയിൽ സുഖമാസം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ നൂറോളം ഇന്ത്യന്മാർ നാഴിക സഞ്ചരിച്ചാലും കല്പിച്ചുകൂടി ചെയ്യപ്പെടുന്ന പ്രാണിഹിംസകൾ ഒരു വിദേശീയനും കാണുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല തീർച്ചയെന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ നീതിശാസ്ത്രം വളരെ മുമ്പുതന്നെ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്യോന്യസഹായത്തെ തൃപ്തികരമായ വിധത്തിൽ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സമുദായം മൃഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളേയും അധികാരങ്ങളേയും ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ട്. മൃഗങ്ങളെല്ലാം സുഖദുഃഖങ്ങൾ അറിയുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാത്ത വെറും ജീവജന്തുക്കൾ ആണെന്നു ഹിന്ദുശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. അവയുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാനും അവയുടെ മാനസിക ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ ആരാഞ്ഞറിയുവാനും ഹിന്ദുക്കൾ സദാ ജാഗ്രതകന്മാരാണ്. ഹിന്ദുക്കൾ ഈ സംഗതിയിൽ വേണ്ടതിൽ കുറെ അധികം തല്പര്യം കാണിക്കുന്നില്ലേ എന്ന സംശയിക്കുവാനുള്ള പലപ്പോഴും അവർ മൃഗാദികളുടെ ക്ഷേമത്തേയും സ്വാ

* Much indebted to the Modern Review for this article

തന്ത്രത്തെയും മനുഷ്യരുടേതിനേക്കാൾ അധികം വിലവെക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും മറ്റു ചില രാജ്യക്കാർ കേവലം നിസ്സാരമാക്കി തള്ളിയിരിക്കുന്ന ഈ വിഷയത്തിൽ മനഃപൂർവ്വമായുള്ള നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം വരാതിരിക്കുവാൻ ഇത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കും. മനുഷ്യർ ഇക്കാലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ശോചനീയമായ വിധത്തിൽ, ദുശ്ശാസികളെ സംബന്ധിച്ചുടത്തലും, തന്നിഷ്ടക്കാരും, വകയുള്ളവരും, നിഷ്പന്നകന്മാരും, ആയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഭൂതദയനില് നില്ക്കുന്നവരെക്കുറിച്ച് അതിനു വേണ്ടതിൽ ആവശ്യം ഉണ്ടാകുന്ന പ്രമാണവും കൊടുത്താലും അത് അധികമായി എന്നു വരുന്നതല്ല.

ഹിന്ദു സമുദായത്തിനു ഒരു വിശിഷ്ടമായ അലങ്കാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ അത്ഭുതാവസ്ഥ സാധിച്ചിട്ടുള്ളത് അലാഹിയിലുള്ള നിയമപ്രകാരമുള്ള ശക്തികൊണ്ടല്ല. 'ഒരു പണത്തുകയെ വിട്ടുപോയവനെപ്പോലെ' ആവശ്യം നിയമനിബന്ധനകളാൽ ഗുണകരമാകുന്നു' എന്ന് പറയുന്നതിൽ വളരെ പരമാർത്ഥമുണ്ട്. വാശികൊണ്ടുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്റെ മാനസികവികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രണം ചെയ്യുവാൻ വീണ്ടും സാധിക്കുകയില്ല. ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ഭയം, ദാക്ഷിണ്യം, മുതലായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ വിളംബരമാകുന്നു. ഇന്ത്യക്ക് നിയമങ്ങളിലും പെട്ടെന്ന് സിവിൽ ശക്തിയിലും അധികം വിശ്വാസം ഇല്ല. ഭയത്തേക്കാൾ പ്രബലതയായ ശക്തി സ്നേഹത്തിനേണ്ടെന്നു ഇന്ത്യക്കാർ വളരെ മുന്പുതന്നെ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദിവ്യങ്ങളായ മാതൃകകളെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഉപയുക്തങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളോടുകൂടി സ്നേഹപരസ്സരം പാടിപ്പിക്കുന്ന

ഗുണങ്ങളുടെ സ്വഭാവമെന്തെല്ലാം ഹിന്ദു വിദ്യാർത്ഥികളെ ആജീവനാന്തം സജ്ജമാക്കുന്നുവെന്നും പക്ഷിമൃഗാദികളെ ഇഹലോകവാസത്തിൽ മനുഷ്യർ ചങ്ങതിമാരെപ്പോലെ കരുതി അവയോടൊപ്പം ഭയത്തോടുകൂടി വർത്തിക്കണമെന്നുള്ള പാഠം അവർ നന്നെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ പഠിക്കുകയും, ആ പാഠത്തിൽനിന്നു അവർ ആയുസ്സു കാലം മുഴുവനും തൊറററാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്തുവർത്തിക്കും ഏകദേശം നാനൂറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഈ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഇന്ത്യയിൽ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. അന്നുമുതൽക്കു ഇന്നു വരെ അതിന്നു പറയത്തക്ക ഉടമ്പടയൊന്നും തട്ടിയിട്ടില്ല. പാരമ്പര്യം, ചെറുപ്പം, സാധാരണ നടപടി, മുതലായവയുടെ അപാരമായ ശക്തിയാൽ ലോകത്തിൽ മഹാമഹത്തോ കാണപ്പെടാത്ത ഒരു സാമൂഹികനടപടിയിലേക്കും ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒരു ഹിന്ദു ജനിച്ചു തുടങ്ങി, പക്ഷിമൃഗാദികളോടു സ്നേഹമുള്ളവനാകുന്നു. ഭൂതദയ അവനിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു പാടിപ്പറഞ്ഞൊരാൾ ദീർഘാലോചനയുടേയോ ഫലമായിട്ടല്ല. ഹിന്ദു സമുദായത്തിലെ ഒരു അംഗമെന്ന നിലയിൽ ആ ഉന്നോചികാരത്തിന്നു അവർ ജനനാൽതന്നെ അവകാശിയാകുന്നു. ഭൂതദയയുടെ ശക്തിയാലും, പ്രശംസനീയങ്ങളായ മാതൃകകളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്താലും പ്രാപിക്കപ്പെട്ട ഒരു സമുദായത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവൻ ഒരു ഹിന്ദുവിന്നു ജന്തുവിനോട് വിചാരഗോചരം കൂടി അല്ലാതാകുകയും, പ്രാണപീഡ പ്രാണവേദനപോലെ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജന്തുവാസവും ഇന്ത്യയിൽ ഇത്രയും

ശക്തിയോടുകൂടി ആദ്യത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ പ്രകൃതിദേവിതന്നെ ദിയ, ദാക്ഷിണ്യം, സാമജീവസ്നേഹം, മുതലായ ദിവ്യപാഠങ്ങൾ ദിവ്യസേന പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യ ഒരു ഉഷ്ണഭൂമിയാണെന്നെങ്കിലും ഇവിടത്തെ ചൂടു അസഹനീയമല്ല. ചൂടും വെളിച്ചവും ധാരാളം കിട്ടുന്ന ഉഷ്ണഭൂമികളിൽ, പ്രകൃതി, സ്വന്തേതന്നെ ശൈത്യം ധീകൃതമുള്ള അന്യ രാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അധികം സുഖകരവും ആത്മോദകരവും ആകുന്നു. ശീതരാജ്യങ്ങളിൽ, പ്രകൃതി, ജീവലോകത്തിന്നു ഗുണത്തേക്കാൾ അധികം ദോഷത്തെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വാതിലടച്ചു അകത്തിരുന്ന് തീ കായേണ്ടിവരുന്ന ശൈത്യരാജ്യങ്ങളിലേയും, സുഖമായി പുറത്തു നടന്ന് ഉണർച്ച കൊടുക്കുന്ന കാര്യം ചൂടും അനുഭവിക്കാവുന്ന ഉഷ്ണരാജ്യങ്ങളിലേയും, കാലാവസ്ഥകൾക്കു തമ്മിൽ എത്ര വ്യത്യാസമുണ്ട്!! ഇവിടെ ഉഷ്ണിയിൽ തന്നെ സൂര്യൻ മനോഹരങ്ങളായ കരമാലകളാൽ സകല ജീവജാലങ്ങളേയും ഉണർത്തുന്നു. പിന്നെയും ഉണരത്തക്കവിധമാണെന്നെങ്കിൽ അവയുടെ ഭവനങ്ങളുടെ നാലു പുറവും പലവിധം പക്ഷികൾ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പറന്നു അവയുടെ മാധുര്യമുള്ള പാട്ടുകൊണ്ടു സകലക്കും ഉത്സാഹവും ഉണർച്ചയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. പുഴകളിലെല്ലാം അമ്മസ്സിക പ്രകാശമുള്ള ശുദ്ധജലം എന്നും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. അവയിൽ ഏതു നട്ടുച്ചക്കും ആക്കും സുഖമായി കളിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി വെള്ളം ചൂടുവിടിപ്പിച്ച് ഒരു മുറിക്കകത്തു ചെച്ച് ആരും കാണാതെ കുളിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഇന്ത്യയിൽ ഇല്ല. വൃഷ്ടലതാദികൾ എ

ന്നും പുത്തു തളിത്തു ഫലപ്രദിപ്പിക്കുവാൻ നില്ക്കുന്നു. അനേകായിരം പക്ഷികൾ അവിടവിടെ കൂടുകെട്ടി മുട്ടയിട്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളോടുകൂടി ജീവിതസുഖം അനുഭവിക്കുന്നു. തോട്ടങ്ങൾ എല്ലാം സുഗന്ധമുള്ള പലതരം പുഷ്പങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതങ്ങളാകുന്നു. പുഷ്പങ്ങൾക്കു ഇന്ത്യയിൽ എങ്ങാതന്നെ ക്ഷാമമില്ല. ചെമ്പകം, പിച്ചുക, തുളസി, അശോകം മുതലായ പുഷ്പങ്ങൾ ദൈവഭക്തന്മാരായ ജനങ്ങൾ സ്വാമിപൂജകൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നു. സഭകളിലും കല്യാണങ്ങളിലും മുല്ലമാലകളും മറ്റു പുഷ്പമാലകളും ധാരാളം കാണാം. വിവിധവർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ പുഷ്പങ്ങളാൽ തന്മണിമണികളുടെ കേൾവേണ്ടി അലങ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. വൃഷ്ടങ്ങൾ ക്ഷീണിച്ചു വഴിയാത്രക്കാർക്കു തണലും, നാട്ടുകാർക്കു വീടുപണിക്കുള്ള മരവും, അടുക്കളയിലേക്കാവശ്യമുള്ള വിവിധ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. പല മരങ്ങളുടേയും ഇലകൾക്കു ഓരോ ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. പക്ഷികളാണ് ഇന്ത്യയിലെ പലിയ ഭാഗവതന്മാർ. കയ്യിൽ മുതലായ പക്ഷികളുടെ മധുരകൂജിതം ആരെ ആണ് സന്തോഷഭരിതനാക്കിത്തീർക്കാത്തത്. വിശേഷപ്പെട്ട തുവലുകളോടുകൂടിയ പല പക്ഷികളും പൂക്കളുടെ മുകളിൽ ഇരുന്നു ചിറകുകൾ പരത്തി ആടുന്നതു കാണാം. തത്ത, പ്രാവ് മുതലായവ കൂട്ടമായി പലപ്പോഴും വൃക്ഷശാഖകളിലേയും പുറപ്പാത്തും സന്തോഷം, നിർഭയം വഹിക്കുന്നു. മയിലുകൾ ഇന്ത്യയിൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. അവയുടെ സപ്തവർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ തുവലുകൾ കണ്ട് അവയെ 'ഭൂമിയിലെ മഴവില്ല്' എന്നു പല കവികളും, വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. കാടുകളിൽ മാൻ മുതലായ ജന്തുക്കൾ നിർഭയം ഭാടി കളിക്കുന്നു.

ന്നു. കുറഞ്ഞാൽ കൂട്ടമായി കണ്ടതൊക്കെ കടിച്ചുകൊണ്ടു സഞ്ചരിക്കുന്നു. കൃഷിക്കാക്കൾ നിലം ഉഴുന്നതിന്നു നല്ല കൊമ്പൻകാളുകളുണ്ട്. സമൃദ്ധിയായി പാൽ നൽകുന്നതിന്നു ശീലമുണ്ടു്. തോട്ടത്തോടുകൂടിയ അനേകായിരം പശുക്കളുണ്ട്. രാത്രിയിൽ വീടു കാക്കുന്നതിന്നു് എരുമാനംസ്സു മറ്റുള്ള നായ്ക്കളുണ്ട് എവിടെ നോക്കിയാലും പ്രകൃതിയിൽ സൗന്ദര്യവും സമ്പത്തും നിറഞ്ഞുകാണുന്നു. ചില അവസരങ്ങളിൽ പ്രകൃതിദേവി കോപിച്ചു്, കൊടുങ്കാറ്റ്, വെള്ളപ്പൊക്കം, മുതലായവകളാൽ ജനങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കുകയും പലവിധത്തിലും നാശമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിലും, അങ്ങിനെ ഉള്ള കാലങ്ങൾ അപൂർവ്വവും, അക്കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ നല്ല കാലങ്ങളിലെ സുഖലാഭങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയോ നിസ്സാരങ്ങളും ആകുന്നു. വാത്സല്യാതിരേകത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഇളംപുഞ്ചിരിയാലെമ്പോലെയെ പ്രകൃതി എന്നാ മനോഹരമായിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു. സകലരും പ്രകൃതിയെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി വന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇനി നമുക്കു ശൈത്യാധിക്യമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിലെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കാം. ഫാ! എന്തു വ്യത്യാസമാണു് നാം അവിടെ കാണുന്നത്!! അവിടെ മനുഷ്യർ പ്രകൃതിശക്തിക്കു വിരോധമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിന്നു നിർബ്ബന്ധിതന്മാരാകുന്നു. അസുഖവും ആപത്തും ആന്നു് രാജ്യസ്ഥിതിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നത്. വെള്ളം ഉറച്ചുപോകുന്നു. മഞ്ഞുകട്ടകൾ ഉരുകാതെ കിടക്കുന്നു. അല്പം വിഷം വേണമെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ അഗാധത്തിൽ കുഴിച്ചു കല്ലുറിക്കത്തി എടുക്കുന്നു. ദേവത്തിന്നു

സ്വന്തേ ഉള്ളതും അവശ്യം ആവശ്യവുമായ ചൂട്, ചൂടുമുള്ള തണുപ്പിനിമത്താപൊത്തോകാതിരിയ്ക്കുന്നമെങ്കിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ അതിനായി എപ്പോഴും പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാംസം, മദ്യം, മുതലായവയുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയും, എപ്പോഴും തീ കായുന്നതുകൊണ്ടും ആകുന്നു ശരീരത്തിലെ ചൂടു നിലനില്ക്കുന്നത്. പുഴകളിൽവെള്ളമുണ്ടെങ്കിൽ അതു മുഴുവനും ഉറച്ചതാണു്. ചില റബ്ബർ വണ്ടികളിൽ കേറി സവാരി ചെയ്യുന്നതിനല്ലാതെ കുളിക്കുവാനോ കുടിക്കുവാനോ നദികൾ മിക്കകാലങ്ങളിലും ഉപയോഗപ്പെടുന്നില്ല. വൃക്ഷങ്ങൾ, ഏലകൾ കൊഴിഞ്ഞു പച്ചയില്ലാത്തവയും തടികൾ ആകുന്നു. ഫേമന്തകാലത്തു പക്ഷികളല്ലാം തണുപ്പുകൊണ്ടു ചത്തുപോകുന്നു. ചാവാത്തവ നാടുവിട്ടു ചൂടുള്ള മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേക്കു ചെന്നുപോകുന്നു. പുഷ്പങ്ങൾ വളരെ അപൂർവ്വമാണു്. ധനവാന്മാർക്കല്ലാതെ വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു നിവ്വാഹമില്ലാത്തവിധത്തിൽ അവക്കു വളരെ വിലയുണ്ട്. ആകാശം ഭരിക്കലും സ്വപ്നനിലിമ പുണ്ടു സ്വയംപ്രകാശമുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. വളരെ കാലത്തെക്കു് സൂര്യൻ അദൃശ്യനാകുന്നു. ചന്ദ്രൻ വിളിമണിയ ഒരു ഗോളമായി മാത്രമേ കാണപ്പെടുന്നുള്ളു. കൃഷിക്കാർ വളരെ ദേഹവീഡു അനുഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടു കിട്ടുന്ന ആദായം നിസ്സാരവും അനിശ്ചിതവുമാകുന്നു. ഒരു മഞ്ഞു പെയ്താൽ കൃഷിക്കാർക്കു് ആശങ്കപ്പെട്ടാലും ചുവടോടെ മറിഞ്ഞുപോകും. വേനക്കാലം ക്ഷണമേളമാകുന്നു. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ മൂക്കാൽ ഭാഗവും, പ്രകൃതി, സമ്പത്തും, സൗന്ദര്യവും, സൗമ്യതയും, സ്നേഹവും ഇല്ലാത്ത ഒരു

തൃശ്ശൂർ രാജാജിയിലെ പോലീസ് ആണ് അനുഭവത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഉള്ള ഒരു രാജ്യത്തു ഭൂതദയയുടെ മാഹാത്മ്യവും മഹിമയും അറിയുന്നതിന് ആരും എടുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. കുറേ അദ്ധ്വാനിച്ചാലോചിച്ചാലല്ലാതെ ജീവലോകത്തിന്റെ ഐക്യത അറിയുവാൻ പ്രയാസമാകുന്നു.

ഉഷ്ണമേഖലയിലെ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രശാന്തമണിയമായ പ്രകൃതിദേവി സകല സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും ജീവലോകത്തിന്റെ സുക്ഷ്മമായ തത്വം 'ഐക്യത'യാണെന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നു. പരമമായ ഒരു ഗുണാലക്ഷത്തിനു വേണ്ടിയാണ് സകല ജീവികളും ഓർത്തിക്കുന്നതു എന്നു പ്രകൃതി പഠിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ കായികമായും മാനസികമായും ഉള്ള ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾ നിവാരണത്തിന്നു സഹായിക്കുന്ന ജന്തുലോകത്തിനും സസ്യലോകത്തിനും മനുഷ്യനുമായി ദൃഢബന്ധമുണ്ടെന്നു പ്രകൃതിയുടെ പ്രകൃതിയിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നു. പക്ഷിമൃഗാദികളും പൂങ്കുലതാദികളും മനുഷ്യക്കുളം ആവശ്യമുള്ള ഭക്ഷണം, ഉടുപ്പ്, വിറക്ക്വീട്, മുതലായവ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അതിനും പുറമെ സകല കലാവിദ്യാകരും, സാഹിത്യങ്ങൾക്കും ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും ആദ്യകാരണങ്ങളും വിഷയങ്ങളും അവയാകുന്നു. മനുഷ്യരും പക്ഷിമൃഗാദികളും ഒന്നിച്ചാണ് ഉഷ്ണരാജ്യങ്ങളിൽ നിവസിച്ചു പോരുന്നത്. ഇതാലോചിക്കുമ്പോൾ ലോകചരിത്രത്തിൽ വളരെ ആദ്യകാലത്തുതന്നെ മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, പൂക്കൾ, സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ, നക്ഷത്രങ്ങൾ മുതലായവ മനുഷ്യരുടെ ഭക്തിപരസ്യമുള്ള നിത്യാരാധനകൾക്കു പാത്രങ്ങളായിത്തീർന്നതിൽ അശേഷം അ

തുളതപ്പെട്ടവാനില്ല. ഇന്ത്യാക്കാക്കു വളരെ ദേവന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനും, പല പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും പൂക്കളും ചെടികളും അവരുടെ ആരാധനകൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനും കാരണം ഇതുതന്നെയാകുന്നു. ഉഷ്ണരാജ്യങ്ങളിൽ അവർക്കു സ്വന്തം ഉള്ള പൂണ്ണതേജസ്സോടും ചൈതന്യത്തോടുകൂടി വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൂര്യചന്ദ്രന്മാരേയോ ദേവന്മാരുമിട്ടുള്ള ഫലപുഷ്പിതോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന പൂങ്കുലതാദികളേയോ ഭയരഹിതനായി സസന്തോഷം ഇര തേടി നടക്കുന്ന മൃഗാദികളേയോ മധുരത്തോടുകൂടി പാടിക്കൊണ്ടു പറക്കുന്ന പക്ഷികളേയോ കണ്ടാൽ മനസ്സിന്നു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ആഹ്ലാദമുണ്ടായി, സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ മഹാമഹിമയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വശക്തിക്കു ജീവനുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളായി നില്ക്കുന്ന ഈ വസ്തുക്കളോടു ഭക്തിബഹുമാനം തോന്നുകയും ചെയ്യാത്ത ഒരു മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ അവന്റെ മനസ്സും ആത്മാവും സാധാരണക്കാരുടേതിൽ നിന്നു അധികം വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാതെ നില്ക്കുന്നില്ല.

ജീവിതായാധനത്തിന്നു വാസ്തവത്തിൽ ശീതരാജ്യങ്ങളിൽ ഉള്ള പാലാല മൃഗവും ഭയങ്കരതയും ഉഷ്ണരാജ്യങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നു പറയാൻ പ്രകൃതി വാത്സല്യമുള്ള ഒരു മാതാവാകുന്നു. രാജ്യം ഫലപുഷ്പിയുള്ളതാകുകൊണ്ട് അതിദണ്ഡം കൂടാതെ നമുക്കു വശ്യമുള്ളതെല്ലാം കിട്ടുന്നു. നാമൊന്നും ചെയ്യാതെ തന്നെ അതതു കാലങ്ങളിൽ കാര്യനികൾ സമൃദ്ധിയായി വളരുന്നു. നെല്ല് ഗോതമ്പ് മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളതൊക്കെയും എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഉ

ണ്ടാകുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ ഇന്ത്യ 'പംപ്ലാ തേനും ഒഴുകുന്ന' ഒരു വിശിഷ്ട രാജ്യമാകുന്നു. മനുഷ്യർ ഭാഗ്യവന്മാരാണെങ്കിൽ അവർ ദയാലുക്കളും ആയിരിക്കും. വിപരീതങ്ങളും വിരുദ്ധങ്ങളും ആയ ശക്തികൾ നിശ്ശേഷം നശിക്കയും മനുഷ്യർക്ക് സകലവിധ സമ്പൽസമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ ജീവലോകത്തിന്റെ ഐക്യതയെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അങ്ങിനെയാണ് മനുഷ്യവളങ്ങളുടെ ഘടനയും വ്യക്തമാകുകയും. ദാരിദ്ര്യവും തന്നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ആഗ്രാമവും മത്സരത്തിനും ക്രൂരതയ്ക്കും കാരണങ്ങളാകുന്നു. മനുഷ്യർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ തന്നെ മത്സരിക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ മറ്റു ജീവജാലങ്ങളോടു കൂടെയും ദയയും കാണിക്കുകയല്ല രീച്ചുതന്നെ. പൗരാണികകാലത്തും അതിന്നിപ്പുറത്തും ഇന്ത്യയിൽ സമ്പൽസമൃദ്ധിയും സമാധാനവും മിക്കകാലങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. സമുദായത്തിലെ ഈ ക്ഷേമാവസ്ഥ ഹിന്ദുക്കളിൽ സാമജീവിസ്നേഹവും ഭൂതദയയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു മതിയായ ഒരു കാരണമായിത്തീർന്നു.

മനുഷ്യർ ഭൂതദയയുള്ളവരായിരിക്കണമെങ്കിൽ, സമാധാനവും സമാതന്ത്ര്യവും അവർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. കലാപ്രിയന്മാരായി, മത്സരബുദ്ധികളായിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളോടു ഭൂതദയയെ കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടും യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സാമുദായികകലാപരമായ സമാധാനമില്ലാതെയും, രാജ്യപരിപാലകന്മാരുടെ ക്രൂരതയാൽ ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമ

മില്ലാതെയും, ഉള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം ഉൽകൃഷ്ടമാതൃകകൾ ഉണ്ടായാൽ തന്നെ അവ അധികം കാലം നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. നാം സമാധാനവദികളായി ഗണിച്ചുപോരുന്ന സകല ഗുണങ്ങളും സൂക്ഷ്മത്തിൽ അന്യോന്യം വളരെ ദുർബ്ബന്ധമുള്ളവയുമാണ്. അവയുടെ എല്ലാ നിലനില്പിനും പ്രോത്സാഹനത്തിനും സമാധാനവും സമ്പൽസമൃദ്ധിയും രാജ്യത്തുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും, ആകുന്നു. അന്യന്മാർക്കുരുടെ അക്രമണങ്ങളിൽ നിന്നും, ആന്തരകലാപങ്ങളിൽ നിന്നും, സമാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലങ്ങളിലാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഈ വിശിഷ്ടമാതൃകകൾ പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നത്. ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും ചെറിയ ചെറിയ നാടുകളായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടും, അവയെല്ലാം ഓരോ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ പര്വ്വതങ്ങളായി സമാധാനത്തിൽ പോഷിക്കപ്പെട്ടും, പോന്നു. നിസ്സാരങ്ങളായ മതച്ചുരുക്കങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, മനുഷ്യർക്ക് സാമുദായ ദയയും ജീവലോകത്തിന്റെ ഐക്യതയും തീരെ മാനുഷം, അന്യോന്യം കലാമിച്ചു കത്തിക്കലുകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന്നു ഹിന്ദുക്കൾ ഒരിക്കലും തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. അന്യമതങ്ങളെ വിശാലമനസ്സുതയോടുകൂടി ഹിന്ദുക്കൾ സ്നേഹിക്കുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഒന്നാണെന്നു ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു യുദ്ധമുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പോലെ നിമിത്തങ്ങളും, നിഷ്ഠാങ്ങളും ആയ കലാപങ്ങൾക്കു ഇന്ത്യ അക്കാലങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും അടിമപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സാമജീവിസ്നേഹവും ജന്തുലോകത്തോടു ദയയും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു ഇനി എന്താണ് വേണ്ടത്?

ദോഷപീഡയിൽനിന്നു വിമുക്തന്മാരാ

യി, മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടി, സമ്പൽ സമൃദ്ധി അനുഭവിക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിയും, ആലോചനാശക്തിയും, നവയെഴുപനത്തിലിരിക്കുകയും തദവസരങ്ങളിൽ അവർ ജീവിതോദ്ദേശത്തെ കുറിച്ചും, ജന്തുലോകവാസത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതിയെ കുറിച്ചും, അതിന്റെ പരമമായ അവസാനത്തെപ്പറ്റിയും, ഭീശ്വരമായി ആലോചിക്കുകയും, അപ്പോൾ അവർ പ്രവചനതത്വം ബുദ്ധിഗോചരമാകുകയും, അങ്ങിനെ അവർ തത്വജ്ഞാനികളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. സത്യം, ന്യായം, മുതലായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾക്ക് അന്നത്തെ ആളുകൾ വിളഭൂമികളായിരുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ഒരിക്കലും ഒരിടത്തും ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ദിവ്യങ്ങളായ നീതിശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ അന്നത്തെ ജ്ഞാപുരവന്മാർ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവരിൽനിന്നു പാരമ്പര്യസ്വഭാവമായി നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഗ്രന്ഥപരമ്പരകളെന്തെന്നും ഇന്നും ബഹുമാനിച്ച് ആരാധിച്ചു പോരുന്നു. ജ്ഞാപുരക്കുടമായ ദിവ്യവാക്യങ്ങളിൽ ഏതുകൊണ്ടും മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതും, പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുള്ള വിവിധമാറ്റങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതും, ഇന്നും നാം ഭക്തിബഹുമാനപൂർണ്ണരും നമ്മുടെ ഒരു ഉത്തമമാതൃകയായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും, ആയ തത്വം 'അഹിംസാപരമേധർമ്മഃ' എന്ന സംരഗ്ദ്ധമായ ശ്ലോകപദമാകുന്നു. 'നീ, നിന്നെത്തന്നെ ആദ്യം അറിവുക', 'ജനങ്ങളുടെ സത്യസന്ധതയാണ് ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനു കാരണം', 'നിന്റെ അയൽവക്കുകാരനെ നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കുക', എന്നു തുടങ്ങി ഓരോ ലോകഗുരുകൾ ഓരോ

അവസരങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇക്കാലത്തു ലോകം മുഴുവനും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആയ അനശ്വരങ്ങളായ ദിവ്യതത്വങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'അഹിംസാപരമേധർമ്മഃ' എന്ന മൂന്നുവാക്കുകൾക്കു തീർച്ചയായും പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്.

ഹിന്ദുനീതിശാസ്ത്രങ്ങളിലെ കാതലായ തത്വം ഇതുതന്നെ ആകുന്നു. ജീവലോകത്തിന് ഐക്യതയുണ്ടെന്നും, സകല ജീവജാലങ്ങൾക്കും സമാവകാശം ഉണ്ടെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. അതല്ലാതെ, മനുഷ്യർ മാത്രം എജമാനന്മാരും, മറ്റുള്ളവയെല്ലാം അവരുടെ ആവശ്യനിവൃത്തിക്കു വേണ്ടി മാത്രമുള്ളവയും ആണെന്നും ഹിന്ദുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഒരിക്കലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ അപാരമായ ശക്തി വൈശിഷ്ട്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ട്യമാണ് മനുഷ്യൻ എന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. തേനീച്ചകളേയും ഉറുമ്പുകളേയും അവക്കു വേണ്ടിത്തന്നെ അല്ലാതെ മനുഷ്യക്കുവേണ്ടിയാണ് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന് ഹിന്ദുനീതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നില്ല. പ്രപഞ്ചതത്വത്തെ അവർ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അപ്രകാരമല്ല. സമത്വം, സമാവകാശം, ഐക്യത, ഒരുമയോടുകൂടി ഒരു അവസാനഗുണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രയത്നം, ഇവയാണ് ജീവലോകത്തിന്റെ ഹൃദയങ്ങൾ. ഏതു ജീവിക്കും അതിന്റെ സുഖവും സന്തോഷവും അനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നാണ് അവർ വാദിക്കുന്നത്. 'ഏതു പുഷ്പവും അതിന്റെ വാസനാവിശേഷത്തെ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള 'വെർഡ്സ്വർത്ത്' എന്ന ആംഗ്ലേയകവി ഒരു ഹിന്ദുതത്വജ്ഞാനിയു

ടെ ആശയത്തെയാണ് വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത്. 'അഹിംസാ'ന്യായത്തെ പക്കിട്ടു ഗാദികളോടു മാത്രമല്ല വൃക്കുലതാദികളോടുംകൂടി ഹിന്ദുക്കൾ ദീക്ഷിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങിനെ ആകുന്നു പ്രകൃതിദേവി ഇന്ത്യയിൽ ദിനംപ്രതി വർഷം പാറങ്ങളെ ഹിന്ദു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ക്രോധീകരിച്ച് നിയമപ

രമ്പാകളാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളത്. ഭൂതദയ ഇന്ത്യയിലെപ്പോലെ ഭൂമിയിൽ ഒരിടത്തും കാണപ്പെടുന്നില്ല. അനുകമ്പിധത്തിലുള്ള മാറങ്ങളും, പരിണാമങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ ഇതിനുശേഷം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, 'അഹിംസാപരമേശ്വർ' എന്ന തത്വം ഹിന്ദുക്കൾ ഇതുവരെ ഒരിക്കലും മറന്നിട്ടില്ല.

(തുടരും)

സഭാകമ്പം.

ജനസമൂഹത്തിൽവെച്ചു ധൈര്യമവലംബിച്ചു. സംസാരിച്ചു പരിചയമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങിനെ വല്ല സമയത്തും സംസാരിക്കേണ്ടിവരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ തന്റെ സ്വന്തം അപ്രാപ്തികളും ഉണ്ടാകുന്ന അപമാനം ഹേതുവായിട്ടോ അതല്ലെങ്കിൽ താൻ പറയുന്നതെന്താണെന്നു ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു നിരൂപണംചെയ്യാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്ന അനേകം ജനങ്ങളെ കണക്കി കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന അധൈര്യം ഹേതുവായിട്ടോ ഉണ്ടാകുന്നതും പലപ്പോഴും തുള്ളപ്പുറിപോലെ വിറയലായി പരിണമിക്കുന്നതും ആയ ഒരുതരം മനശ്ശാഞ്ചല്യത്തിനാണ് സഭാകമ്പം എന്ന പേർ സാധാരണയായി കൊടുത്തുവരുന്നത്. എന്നാൽ സഭാകമ്പമെന്നുപറഞ്ഞാൽ ഈ വിധം തുള്ളൽ മാത്രമല്ല വേറെ അനേകം അസാമാന്യഗുണങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഈ പ്രബന്ധത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാവുന്നതാണ്.

ശേഷംകൂടി ഒരു സഭയിൽവെച്ചു നല്ലവർക്കു വേണ്ടവിധത്തിൽ പറയുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്ത മഹാത്മാർ, (ഇവിടെ ഉണ്ടോ എന്നറിയിക്കുവല്ല) നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വളരെ അപൂർവ്വമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗവണ്മെന്റുജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു മാറ്റുള്ളവരെ ഒരിക്കലും ജനങ്ങൾക്കെത്രത്തോളമാഗ്രഹമുണ്ടെന്നു, വേറെ ഉദ്യോഗമുള്ളപ്പോൾകൂടി സർക്കാർപണിക്കുവേണ്ടി തലകത്തിമറിയുന്ന ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യയെടുത്തുനോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. പ്രായചെന്നു ജോലി നോക്കുവാൻ അപ്രാപ്തനാകുമ്പോൾ പെൻഷൻകിട്ടുമെന്നുള്ള ഒരൊറ്റ വിചാരത്തിനേലാണ് എല്ലാവരും ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗത്തിനുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സർക്കാർപണി നോക്കുന്നതിൽ എന്തൊ പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു ബഹുമാനവും യശസ്സും ഉണ്ടെന്നുള്ള വിചാരവും ഇതിന്ന് ഒരു മുഖ്യകാരണമായിട്ടാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ടു താൻ മാറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ബഹുമാനിക്കത്തക്ക ഒരാളാണെന്നു തോന്നുന്നത് എല്ലാവരും ഒരുപോലെ

വലിയ വലിയ പരീക്ഷകൾ പാസ്സായി വന്ന് ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിന്നു

ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇപ്രകാരമായിരുന്നാലും അനേകം ജനങ്ങൾ കേന്ദ്രപ്പെട്ടുവന്ന ഒരുസഭയിൽ അഗ്രാസനാധിപത്യം സ്വീകരിക്കുന്നത് എത്ര വളരെ ബഹുമാനമുള്ള ഒരു പദവിയാണെന്നു കരുതാതെ അതിന്നു കഴികയില്ലെന്നു പറയുന്ന പിശ്ചികമായ മന്ത്രാഭാരം ഞാൻ അനേകം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നെല്ലാം കാരണഭൂതമായിരിക്കുന്നതു മുഖ്യമായിട്ടു സഭാകമ്പം എന്ന ദുഷ്ടദേവതയാകുന്നു. ചെങ്കിത്താണെന്നോ പിശാചെന്നോ വിചാരിക്കത്തക്കതായ യാതൊരു ജീവികളും ഇല്ലെന്നും, ഈ ശവരന്തനെ ഉണ്ടോ എന്നുള്ളതു സംശയമാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നവരും പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരനിഗമനന്മാരും ആയ പരിഷ്കാരികൾക്കുകൂടി സഭാകമ്പം എന്ന ദുഷ്ടദേവതയെ ബഹുപേടിയാണ്.

ഇതിന്നൊന്നാണ് നിവാരണമാർഗ്ഗം എന്നു വളരെക്കാലം ആലോചിച്ചതിനുശേഷം എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലും സഭകൾ ഏല്പിട്ടിട്ടുള്ളതാണ് ഏറാവും നല്ലതെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ തീർച്ചയാക്കുകയും അതനുസരിച്ച് സകല പാഠശാലകളിലും സഭകൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തതു വളരെ നല്ലതുതന്നെ, പക്ഷെ ഈ വിധത്തിലുള്ള എല്ലാ സഭകൾകൊണ്ടും ഉദ്ദേശകാര്യം നാലുമാക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു സഭ ശരിയായി കഴിഞ്ഞു കൂടുന്ന മെങ്കിൽ എത്രനേരം അഭിനയം കഴിക്കണമെന്നു കാര്യദർശിന നല്ലപാലെ അറിയാവുന്നതാകുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ജോലി സഭാഭ്യർത്ഥനപാഠരണമാണ്. ഈ ജോലിക്കു നല്ല കൗശലവും ചൊടിയും ഇല്ലാത്ത ആളുകൾ പുറപ്പെട്ടാൽ ചിലപ്പോൾ നാടകം

നിറുത്തിവെക്കേണ്ടതായും അതല്ലെങ്കിൽ അതിവേഷമായി വല്ലവിധത്തിലും കാട്ടിക്കൂട്ടേണ്ടതായും വരും. സഭാഭ്യർത്ഥനപാഠരണം നടന്നായിട്ടില്ലെങ്കിൽ പിന്നെയുള്ള യാതൊരു ഭിന്നങ്ങളും കാണാൻ യോഗ്യതയിൽ ആളുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

വളരെ യത്നിച്ചിട്ടു ഒരു സഭയാരംഭിച്ചുവെന്നു വിചാരിക്കുക. സഭാഭ്യർത്ഥനപാഠരണപ്രസംഗം കഴിഞ്ഞാൽ പ്രബന്ധവായനയോ പ്രസംഗമോ മറ്റോ ഉണ്ടാവാം. പ്രബന്ധത്തിൽ വേണ്ടതും ചേണ്ടാത്തതും കുത്തിക്കയറിയിട്ടുണ്ടാകുന്നതിനാൽ പ്രബന്ധപഠന കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അതെന്തൊ ഒരു ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരംനായിരുന്നെന്നല്ലാതെ സഭാംഗങ്ങൾക്കു യാതൊരു ഗന്ധവും ഉണ്ടാകുന്നതു പരിപല്ല. അതങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരംനായെന്നു കഴിഞ്ഞുവെന്നു വിശ്വസിക്കുക. ഇതിനല്ലെ കാര്യദർശിയുടെ കയ്യാങ്കളികൾ കാണേണ്ടത്. സാധാരണ സഭയിൽ സംസാരിക്കുവാനായി അങ്ങോട്ടു അതോ ആളുകൾ കരാറെടുത്തിട്ടുണ്ടാവും. ചില സമയങ്ങളിൽ ഇവർക്കുടി തങ്ങളുടെ ജോലി നിറവോറുവാനായി മടിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണ് കാര്യദർശി വിലാപത്തിന്റെ ആരംഭം. സഭാഭ്യർത്ഥന അംഗങ്ങളുടെ അഭിപ്രായപര്യവായൻ അവസരം കൊടുത്തിട്ടു ഏകദേശം സമയം പത്തു മിനിറ്റായി. ആരും ചെന്നു സംസാരിക്കുന്നതു കാണാനില്ല. കാര്യദർശി പരിഭ്രമത്തോടു കൂടി ആരെങ്കിലും ചെന്നു പിടിച്ചു. കുത്തിമിട്ടുകൊണ്ട് അറിയാതെ ശ്രമിച്ചാലും ചിലപ്പോൾ ആരും ഇളകിയില്ലെന്നും വരാം. അതല്ല അദ്ദേഹം ഒരുമാതിരി സാമന്ത്രിയുള്ള ആളാണെങ്കിൽ വളരെ നേരം കാട്ടിക്കൂടിയാലെ

സഭാകമ്പത്തെ വേറെ ചില വേഷങ്ങളിലും ചിലപ്പോൾ കാണാം. സഭയിൽ വെച്ചുണ്ടാകുന്ന കമ്പത്തെപ്പറ്റിയാണ് മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്തിനുള്ളതാണിത് എന്ന് ചൊല്ലാം. സഭ എന്നു ചെയ്യാലും സന്തോഷം; സഭയിൽ കേവല പ്രസംഗിച്ചാൽ ജനസംഘമായി എന്നു വിചാരിച്ചു മാറുള്ള ജോലികളെല്ലാം മാനസഭാഭ്രാന്തയായി നടക്കുന്ന ഒരു തരം കമ്പമാകുന്നു. സഭ എവിടെയുണ്ടോ അവിടെയൊക്കെ ഇവർ ഫാജറുണ്ടാവാം. ചെല്ലുന്ന ദിക്കിലൊക്കെ എന്തെങ്കിലും വിശേഷമുണ്ടാകാതിരിക്കുകയുമില്ല. താൻ വല്ലവിധിത്തവും പാഞ്ഞാൽ സഭയ്ക്കു നൽകുകൊട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു തന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടിട്ടുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ടു കൈകൊട്ടിത്തന്ന പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണെന്നു വിചാരിച്ച് അയാൾ ബഹുസന്തോഷത്തിൽ ഗോഷികൾ പിന്നെയും കാണിക്കും. കൈ

കൊട്ടൽ മൂക്കുനോറ്റം അയച്ചുകൊടുത്ത ഗോഷ്ഠി കളി വലിക്കും. ഇപ്രകാരം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവം ഇവിടെ എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അനാവശ്യമായിരിക്കുകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ലിങ്കൺഷയർ എന്ന ദിക്കിൽനിന്നു പൊതുജനസഭയിലേക്കു ഒരു പ്രതിനിധിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. ലിങ്കൺഷയറിലെ പെൺകുട്ടികൾക്കു കേൾപ്പിച്ച കൂടി ഒരു സഭയിൽ വെച്ചാണ് പ്രതിനിധിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയായി. വില്യംസ് എന്നും ജെയിംസ് ലോക്ക് എന്നും രണ്ടാളുകൾ തമ്മിലായിരുന്നു മത്സരം. സഭ കൂടുന്നതിന്നു ഏകദേശം അഞ്ചു മണിയോളം മുമ്പെത്തിയ പ്രയത്നിച്ച അനേകം നിവൃത്തിപ്പെട്ടവരും പരിശോധിച്ചു ദീപ്തമായ പ്രസംഗം ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിട്ടാണ് വില്യംസ് സഭയിലേക്കു ചെന്നത്. തന്നെ പ്രതിനിധിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുമെന്നുള്ള പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടുകൂടി വളരെ വിലപിടിച്ച കപ്പായങ്ങളിട്ടുനിൽക്കുന്ന വില്യംസിന്റെ കണ്ടാൽതന്നെ സാമാന്യക്കാർക്കു ലും ചിരിവന്നുപോകും. അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കുവാൻ കയറിയപ്പോൾ മോളിൽ മുഴുവൻ അതിരേകമായ കൈകൊട്ടലും ലഹളയും ഉണ്ടായി. തന്നെ കണ്ടുമാത്രയിൽ ജനങ്ങൾക്കിത്ര സന്തോഷമുണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ തന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കുമ്പോൾ അവർക്കത്ര തൃപ്തിയാകുമെന്നായിരുന്നു വില്യംസിന്റെ വിചാരം. പ്രസംഗത്തിന്റെ ഇടക്കെല്ലാം കേൾപ്പിൻ കേൾപ്പിൻ എന്നു നിലവിളിയും, ഹോ, ഹോ, എന്നു ശബ്ദവും, കൈകൊട്ടലും തുടരുന്നതുകൊണ്ടു ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ താൻ വിജയിയാകുമെന്നു പൂർണ്ണവിചാരത്തോടുകൂടിയിരുന്നു വില്യം

സ് പ്രസംഗം നിർത്തിയത്. ജെയിംസ് ലോക്ക് സംസാരിച്ചപ്പോൾ ഈ മാതിരിയിലുള്ള ലോഷണമൊന്നും ഉണ്ടാകാതെ ജനങ്ങളെല്ലാം മൗനം ഭീഷിച്ചിരുന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം നന്നായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന്നു ഒരു ലക്ഷ്യമായിട്ടാണ് വില്യംസ് കരുതിയത്. വോട്ടെടുത്തു ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പുറത്തുവന്നപ്പോഴാണ് നമ്മുടെ പ്രസംഗികനും കാൽമറസ്സിലായത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബോക്സും വേറെ രണ്ടു തൂണുമാണ് അല്ലാതെ വില്യംസിന്നു ആരും വോട്ടുചെഴ്ന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വിധത്തിലാണ് സഭാഭാരതന്മാർ വ്യക്തികളായിത്തീരുന്നത്. കൺരണ്ടു പ്രാവശ്യം ഫലം അനുഭവിച്ചതിന്നുശേഷം കൂടി തലക്കു വെളിച്ചം വരുന്നവരുടെ കാൽമാണ് വളരെ കഷ്ടം.

സഭയിലെ മറ്റുള്ള ചില അംഗങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതുപോലെ താനും ചെയ്യാത്തതു വളരെ അപമാനകരമാണെന്നു വിചാരിക്കുകയാൽ എത്രപേർ കണ്ടിൽ ചാടുന്നുണ്ട്. സഭയുടെ വകയായി ഒരു വിരുന്നു കഴിക്കുന്നതിലേക്കു അതിധനികനായ ഒരാൾ നൂറുറൂപ്പിക കൊടുത്തതു കണ്ടിട്ടു അപ്പിക്കുക കഷ്ടമായിരിക്കുന്നവേരോടാൽ താൻ അമ്പതുറൂപ്പികയെങ്കിലും കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു കുറവുവെന്നു വിചാരിച്ചു വിററിയോ കട്ടിയോ തട്ടിപ്പിരിച്ചിട്ടോ ഏതു വിധത്തിലേങ്കിലും പണം കൊടുക്കുന്നതും ചിലപ്പോൾ നമുക്കു കാണാം. ഇപ്രകാരം തന്റെ അവസ്ഥയറിയാതെ 'അരിമണിയൊന്നുകുടിപ്പാനില്ല തരിവളയിട്ടുകുടിപ്പാൻമോഹം' എന്നു അസഭ്യമായിട്ടു ചാടിത്തുളളുന്നതും ഒരുതരം സഭാകുന്ദംതന്നെ.

എനി മറ്റൊരുവിധത്തിലുള്ള സഭാ കമ്പം അല്ലെങ്കിൽ സഭയുടെ കമ്പം എന്നതിനെപ്പറ്റി രണ്ടുപക്ഷ പായട്ടെ. ഇല്ലാത്തസംഗതികൾ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുകയോ, അസാധ്യമായവയെ സാധ്യമുള്ളവയായി കരുതുകയോ, ലോകപരിചയത്തിന്നു വിചീതമായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയോ ഒരാൾ ചെയ്യുന്നതായാൽ അയാൾക്കു ശുദ്ധ കമ്പമാണെന്നു നാം പറയാറുണ്ട്. അതുപോലെത്തന്നെ അന്യരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ഇരിക്കുന്നകാലത്തോളം ഒരു രാജ്യത്തിന്നു അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ഓടിച്ചുകളയണമെന്നും, ജാതിവ്യത്യാസംകൊണ്ടു യാതൊരു ഗുണവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അതുതീരെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ നാം ശ്രമിക്കേണമെന്നും, ഒരാൾ മറ്റൊരാളേക്കാൾ അധികം ധനവാനായിരിക്കുന്നതു തട്ടിപ്പറിക്കുതുല്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ധനികന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും മനുഷ്യരാകയാൽ രാജ്യഭരണത്തിലും മറ്റൊല്ലാ സാമുദായിക വിഷയങ്ങളിലും സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കു ഒരുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളിലും വെച്ചു ഏറ്റവും നല്ലതും ക്രിസ്തുമതമാകയാൽ ഒരു കാലത്തു മറ്റൊല്ലാ മതങ്ങളും നശിച്ചു ക്രിസ്തുമതം മാത്രം ബാക്കിയായിത്തീരമെന്നും മാറ്റം കാരോ സഭകളിൽ വെച്ചു പ്രാസംഗികന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും അതനുസരിച്ചു നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ശുദ്ധ കമ്പമല്ലാതെ വേറായെന്നാണ്. സഭയിൽ പറയുന്നതു ഒരുവിധം, പുറമെ പോ

യാൽ പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതുവേറൊരു വിധം. പൂച്ചയുടെ കഴുത്തിൽ മണി കെട്ടേണമെന്നു സഭയിൽ വെച്ചു രീച്ചയാക്കി; അതു സാധിക്കുന്ന കാര്യമാണോ അല്ലയോ എന്ന് ആലോചിക്കുകയുണ്ടില്ല. കെട്ടുകല്യാണം വേണ്ടെന്നു നായർസമാജങ്ങളിൽ വെച്ചു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു; പുറത്തു പോയാൽ ആരും ആ ചട്ടം നിർത്തുകയുമില്ല. നന്യൂരിമാരെക്കൊണ്ടും പട്ടന്മാരെക്കൊണ്ടും സംബന്ധം ചെയ്തു പിക്കരുതെന്നു എല്ലാവരും കൂടി രീച്ചയാക്കി; കാര്യം വരുമ്പോൾ ആട്ടൊ തലവനാണ് നിശ്ചയിക്കുന്ന വിരോധമായി ചെയ്യുവാൻ. ഇതൊക്കെ ഒരുതരം സഭാകമ്പം തന്നെയാണ്. മുഴുത്ത കമ്പം എന്നുവേണം പറയുവാൻ.

ഇല്ല, സഭാകമ്പം അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ വലുതായൊട്ടകൂടി വേറൊരുതരം സഭാകമ്പവും നമ്മുടെയിടയിൽ പടന്നു പിടിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ദിനംപ്രതി പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിൽ മുളച്ചുപൊങ്ങി അധികം താമസിയാതെ, മൂക്കുന്നതിന്നു മുഖ്യതന്നെ വാടിപ്പോകുന്ന പരിഷ്കാരവലിനി സഭകളുടേയും, സമുദായപരിഷ്കരണസഭകളുടേയും, മതസംബന്ധമായ സഭകളുടേയും അസംബന്ധമായ സഭകളുടേയും എണ്ണം കലമേനിക്കുന്നോക്കിയാൽ ഏകദേശം അറിയാവുന്നതാണ്. 1720-ാം ആണ്ടിൽ ഇംഗ്ലണ്ടു രാജ്യത്തു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഒരു സംഗതിയുണ്ടായി. 'തെക്കെ കടലിലെ പോള' ചൊട്ടിയ കഥ എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കണം. തെക്കുകടലിലെ രാജ്യങ്ങളുമായി കച്ചവടം ചെയ്യാൻ വളരെ ലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണെന്നു കണ്ടിട്ടു കറെ ധനികന്മാരെല്ലാംകൂടി ഒരു വലിയ കമ്പനി കൊല്ലത്തോറും അഭിവൃദ്ധിയായ പ്രാ

പിച്ഛവരുന്നതുകണ്ടിട്ടു അതേ ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടി അനേകം കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയാൽ ഇവർ തമ്മിലുള്ള മത്സരം നിമിത്തം കച്ചവടമെല്ലാം നശിച്ചു 'മുതലാളികൾ ഇരപ്പാളികളാകയും' മറ്റും സംഭവിച്ചതു നാമെല്ലാവരും കാർമ്മവേഷേണതത്യാവശ്യമാണ്. നമ്മുടെയിടയിൽ ഈപ്പാഴ്ത്തു സഭാകമ്പം പ്രകടം ഈ പോളവാട്ടിയതുപോലെ കലാശിക്കുമ്പോഴെന്തെല്ലാപ്പേരുടെയും മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. തിരിഞ്ഞാലും മറിഞ്ഞാലും സഭ-ചെറിയ മനുഷ്യരുടെ സഭ-വലിയ മനുഷ്യരുടെ സഭ-ചെറിയ വലിയ മനുഷ്യരുടെ സഭ-സാഹിത്യ സഭ-മാതൃസാഹിത്യ സഭ (ഇങ്ങനെയൊന്നു ഇന്ത്യയിലെ നമ്മുടെ കോളേജിൽ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരെ ഉയർത്തുവാനുള്ള സഭ. ഉയർന്ന ജാതിക്കാരെ താഴ്ന്നവനുള്ള സഭ. പാട്ടുസഭ. ഉഴുതുസഭ. കാപ്പി സഭ. ആസഭ. ഈ സഭ. സഭസഭ. സഭസഭ സഭസഭ. ഈ വിധത്തിലുള്ള സഭകളുടെ സംഖ്യയെക്കുറയ്ക്കുന്ന സമയം മദിരാശി പട്ടണത്തിൽ കാരോവിട്ടുകാക്കും മറ്റും പ്രത്യേക സഭയുണ്ടെന്നു കാണുന്നതായാൽ വളരെ അത്ഭുതപ്പെടുവാൻ വേണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. സഭകൾ കൂടുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഗുണവും

മില്ലെന്നു ഞാനൊരിക്കലും പറയുന്നില്ല. ഒരു യോഗം സ്ഥാപിക്കുന്നതായാൽ അതിനെന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രധാന ഉദ്ദേശം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതായത് കൂടാതെ "ഐ നമുക്കൊരു സഭയില്ലെങ്കിൽ മറ്റാമോൾ" എന്നുള്ള വിചാരത്തോടു കൂടി യോഗങ്ങൾ സ്ഥാപിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നതായാൽ അതിന്നു യാതൊരുവശസാധനവും കാണുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പ്രത്യേകിച്ചു യാതൊരു ഗുണവും സിദ്ധിക്കുന്നതുമല്ല. ചില യോഗങ്ങൾ ജനനത്തോടു കൂടിത്തന്നെ മരിക്കുന്നു. ചിലതു മരണാഘോഷം കഴിക്കുമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടി ജനിച്ചു ഒന്നു രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം യാതൊരു പകരവും ചെയ്യാതെ തിന്നുമുട്ടിച്ചു ആളുകളുടെ സമയമെല്ലാം കളഞ്ഞു. ഒട്ടകം കോലാഹലത്തോടു കൂടി പരലോകത്തെ പ്രവേശിക്കുന്നു. മറ്റു ചില യോഗങ്ങൾ ജനനം മാത്രമേയുള്ളു മരണമില്ല. ജനിച്ചതിന്നുശേഷം എവിടെപ്പോയെന്നു ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇനിയും പലവികൃതിവേഷങ്ങളോടു കൂടിയ യോഗങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം മൂഢന്മാരും സഭാകമ്പമാകുന്നു. കമ്പം വിട്ടുയാഞ്ഞാട്ടിൽ ഈ കൊള്ളിക്കാരെക്കൊണ്ടു യാതൊരു പദ്ധതിയും

ശ്രാഗാരമണ്ഡനംഭാണം.

(തുടർച്ച)

പരതനായ തർജ്ജാട്ട നാരായണൻമുസ്സ് അവർകൾ.

ഇതിലും ലഘുവായ സംഗതിയാൽ
തന്നെ ഒരിക്കലും മാക്കില്ല.

പൂരം, തേരു, സപട, നൽകഥകളി, നവമാം
നാടകഃ പാലെയെന്നി.

സാരപ്പെട്ടുള്ള കഴുത്തു നവധിയകല.

തുണുവെന്നാത്തു ചേരും

നാരിപ്പുറത്തിൽ വെച്ചിട്ടൊരു വാളയൊരു
കുന്നുകണ്ടോർമ്മപിന്ന (നോ-

ഭൂതത്തെ അനുരണമെന്നെങ്കിലുമൊരു കറിക-
ണ്ടിടിലുണ്ടായിട്ടും.

എന്നാൽ പിന്നെ കാണാം (എന്നു പാ-
ഞ്ഞു പിന്തിരിഞ്ഞു പോകുന്നതായി നടച്ചു)

ആവു? ബന്ധുക്കാരും ഒരു പ്രയാസം
കൂടാതെ സാധിച്ചു ചല്ലാം. ഞാൻ കുറെ ബു-
ദ്ധിമുട്ടേണ്ടി പക്ഷേ എന്നു വിചാരിച്ചു. ഇ-
പ്പോൾ സാധാരണസ്ത്രീകളുടെ സമ്പ്രദായം
കുറെ ഒന്നു മാറിട്ടാണ് കണ്ടുപകുന്നത്.

ധനം കൊണ്ടോർക്കുമ്പോൾ

ധനപദവിയെക്കാണുന്ന പൻ

തനിയ്ക്കായ്കെകാരും

തന്നെ മരുതീരായി പണയം.

വിനോദിപ്പാനോരോ

വിടുവണിയടുത്തീടണമിവ.

കുറംഗാൻ വന്നാലും

ശരിയൊരു പണം തന്നെ ശേഷം.

എന്നാൽ രൂപവതിയ്ക്കു വിദ്യാഭ്യാസംകൊ

ണ്ടു ബുദ്ധിവികാസം എന്നുള്ള ഗുണം നല്ല
വണ്ണം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ആവക ദൃസ്സുപദാവ-
ങ്ങൾ ഒന്നും ബാധിച്ചിട്ടില്ല.

(കാച്ചു ചുറ്റിനടന്നു നോക്കിട്ട്)

ആരാണീവഴിയിൽ വെച്ചു തമ്മിൽ ക-
ലമിയ്ക്കുന്നത്. അതിൽ ഒരാൾ അടികൊ-
ണ്ടു കടിച്ചുപോകുന്നതു കാണാനുണ്ട്. ആ-
ളെ മനസ്സിലാക്കി. അടിച്ചു വിടാൻ അ-
വിടെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അടുത്തുചെന്നു,

ചോരക്കണ്ണാരു കൂത്തുമാന്തുകടില.

ഭൂപല്ലിവല്ലാത്തൊരി.

നേരൊക്കെയുള്ളൊരു നോട്ടമുറമുണ്ടി.

ഒണ്ടെന്നുള്ള നാട്ടുണ്ടും

തിരൊക്കു സല്ലുവിട്ടു വരസവും

കൈക്കൊണ്ടു ചാക്കോരമോ.

ടാരികയ്ക്കുകടഞ്ഞു ചാമിനതുനി.

ഒത്ത ഇന്നുകത്തുരുഷം.

അല്ലാ ഇതെന്തുകഥ? 'സുരതത്തുറൻ'
അല്ലേ ഇത്? ഇവിടെ എന്തായിരുന്നു
പോലീസ്? ആ കടിച്ചോയതാണത്?

ഈ 'വിത്താകഷണി'യെ ഭവാനു
അറിയില്ലേ. അവർക്കു ഞാനാകുന്നു സക-
ല ചിലവും കൊടുത്തുപോകുന്നത്. അതി-
നിടയിൽ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു പേരുമാത്രം
വെക്കുന്ന 'സംഭോഗപട്ട' എന്നു പേരായ
മുർബ്ബലി അവളോടുകൂടി മരിയ്ക്കുക പതി-
വായിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് എന്റെ കണ്ണിനേ

രെ കണ്ടുകിട്ടി. അതുകൊണ്ടു രണ്ടു കൊടുത്തുവിട്ടു. എന്നാൽ എനിക്ക് കുറെ ബലുപ്പാടുള്ളതുകൊണ്ടു പോകുവാൻ അനുവദിക്കണം എന്നോ? പൊയ്ക്കൊള്ള.

കഷ്ടം! കഷ്ടം! ഓരോരുത്തരുടെ പ്രാർത്ഥനയും വിചാരിച്ചാൽ അവസാനമില്ല. അപ്പിളാത്തു മുഴുത്തുകൈവശമെഴും

കാത്തുനശിപ്പിച്ചിതാ
മച്ചിൽപെട്ടൊരുമുച്ചയോടുകിടയായ്
വീട്ടിൽ കുടുങ്ങിപ്പരം

പച്ചത്തണ്ണികുടിയ്ക്കുവാൻ ചയിസയി-
ല്ലെന്നല്ലവല്ലാതെയായ്
വിച്ചുംകേറി നടന്നിടന്നുകുറിക്കും
കാമാന്ധദൂർബ്ബലികൾ.

(അകാശത്തേയ്ക്കു നോക്കിട്ട് വിത്താകപ്പട
ണിയോടു നേരിട്ടു പറയുമ്പോലെ)
സംബന്ധമെന്നറിയാതെ പണമുള്ളതെ-

പെമ്മേപിടുങ്ങിപ്പട്ടവക്കരൊടിപ്രകാരം (പ്രാർത്ഥന)
തമ്മിൽ പിന്നെക്കൊടുവിൽ കലപാതകം
നിമ്മിച്ചൊട്ടെല്ലാ നിശിനിമലഗാത്രിയായ്ക്കേ!

(എന്നുപാഞ്ഞു പിന്നെയും കുറച്ചു ചുറ്റി നടന്നിട്ടു) (വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു ഏറ്റു
കൊണ്ടതായി നടിച്ചു മേല്പോട്ടു നോക്കിട്ടു
വിചാരം)

‘കാമതിലക’ ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഇക്ക
ന്നു ഇന്നലെ പാഞ്ഞുപ്രകാരം എന്നെ കാ
ണാത്തതുകൊണ്ടു പരിഭവം നിമിത്തം വിചാരി
ച്ചുകൊണ്ടു ഏറിത്തു ചിരിയ്ക്കുന്നു.

ഇവളുടെ സമ്പ്രദായം:—

അഞ്ചുപാത്രം ധനത്തിൽ കലയതുകണി.

പ്രാർത്ഥനയുൾപ്പെടെയും (കാ)

കൊഞ്ചുമ്പോലായ് വൻതൻപണമതുവെ

നോക്കുതൻസമ്മതിയ്ക്കും (തെ-

തഞ്ചുമ്പോലായ് നോക്കാത്ത പർശ്വസമരം

ചെയ്യുവാൻ ലക്ഷ്യമെന്നും—

ലഞ്ചുപത്തും വിട്ടുണ്ടാ, ധനമതു മതിയെ.

നാഷ്ട്രതാന്നം ജഗത്തിൽ?

എന്തായാലും ഇപ്പോൾ തന്നെ ഒന്നു ക
ണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളാം (എന്നു പാഞ്ഞു അക
ത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്നതായി നടിച്ചു)

(പ്രകാശം)

മുഖകമലമിതെത്തുടങ്ങു പാറം
നഖരപദം കളർകൊങ്കയിൽ പെടാനും
അവിളസിശിപ്പുകഴ്ന്നിന്റെ ജാതൻ
സുഖമൊട്ടൊരായി ചിത്രവന്നിരുന്നോ.

അങ്ങു വരാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ
എത്രനേരം ഈ വാതവും തുറന്നിട്ടു കാ
ത്തിരുന്നു. പിന്നെ ഒടുക്കം കാണുമ്പോൾ
ഇങ്ങിനെ ഓരോരോ അപരായങ്ങളും എ
ന്നോ, ഇതു സ്ത്രീകളുടെ സ്വഭാവമാകുന്നു.

താല്പര്യത്തെടുത്തുവന്നു തന്നെ നിമിഷ
ത്താണങ്ങളുടേ വിധേയ

സ്വപ്നം പിൻവലിയോടുന്നിന്നു സരി-

ച്ചീടാൻ മടിയില്ലേപോം

എപ്പോഴെങ്കിലുമായവൻ പുനരവോ

കാൽപ്പാത്തം കൊണ്ടുടൻ

പൊയ്ക്കൊല്ലാലതിനുള്ളമുള്ളകുറിയും

കാര്യം! കഥിയ്ക്കുന്നമോ.

എന്നാൽ കുറെ ബലുപ്പാടുള്ള ഒരു ബ
ന്ധുക്കൾ നിവൃത്തിപ്പെടുത്തുകൊണ്ടു ഭവ
തി എന്നെ ഇപ്പോൾ വിട്ടയക്കണം. ഭവ
തിയെ പാട്ടു സിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഗായകൻ ഇ
താവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇതിലധികമൊ
ന്നും ഇപ്പോൾ രരമുള്ള സമയമല്ലല്ലോ.
(ഏതു പറഞ്ഞു കൈ കുത്തി വിട്ടു വിട്ടതാ
യി നടിച്ചു)

വൃദ്ധനാമാരണേന്ദ്രൻ

ബലരാഗം നടിച്ചു നീ

തലനംകൈക്കലാക്കീടാൻ
 ബുദ്ധിവെക്കുകസൂക്ഷ്മം.
 എന്നാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇറങ്ങട്ടെ.
 (രാത്രി ഇന്നലത്തെപ്പോലെയാവി
 പ്ലപ്ലോ എന്നോ?)
 ഏയ് തീച്ചയായിട്ടും കാണാം.
 (എന്നു പറഞ്ഞു പിന്നെയും ചാരിനടന്നു
 നോക്കിട്ട്) അയ്യോ! ഇപ്രദേശം എത്ര മ
 നോഹരമായിരിക്കുന്നു.
 നല്ലോരാരാമമാരാലരമനയരികിൽ
 തീരദേശത്തുതെക്കായ്
 ചൊല്ലാന്നിടുന്നഭക്തപ്രിയപുരമതുപോ-
 ലപ്പാത്തുഗ്രദേവൻ
 സോല്ലാസംവാഴ്ചമേശപരപുരമുമട-
 തുട്ടുമുണ്ടോത്തുകണ്ടാ-
 ലെല്ലാംസൗകര്യമുള്ളിച്ചിറയുടെനികടം
 പാർപ്പാൻതക്കദേശം
 എന്നു മാത്രമല്ല:-
 പൂത്രാവേണ്ടുന്നദിക്കിൽകടവുകളുഖിലം
 വെട്ടുകുലിട്ടുകെട്ടി-
 തതീർത്തിട്ടുണ്ടത്രയല്ലിസ്സുകമയജലം
 മജ്ജനംചെയ്യുവാനും
 പാർത്താലൊട്ടല്ലമത്തഭരണിരവിരി-
 ന്നുളളൊരിത്താമരപ്പൂ
 നൽത്തേനണ്ടങ്ങുമിങ്ങുംമുരളുമൊരരവം
 കണ്ണമോദപ്രദംമേ.
 (ചങ്ങലകിട്ടുകും കേട്ടതായി നടിച്ചു തിരി
 രിഞ്ഞുനോക്കിട്ട്)
 അമ്പ! ഈ ആനകളേതാകുന്നു. ഇവ
 യിൽ ഈ ചെറിയ കുട്ടി ഒന്നാന്തരമാകുന്നു.
 വെളുവെളുവിയുന്നകൊമ്പരണ്ടും
 വളുവൊടുകിയിലല്ലാമെന്നായനും
 കളിയൊടുചെയ്യാട്ടിവാലുവീശി-
 കളമേതാകളിയാടിവന്നിടുന്നു.

വേറെ ഒരു വലിയ കൊമ്പരും പി
 ന്നാലെ വരുന്നുണ്ട്.
 ചാഞ്ചെയ്യുകലരുന്നപുഷ്പരസാമാ-
 യത്താൽനളോല്ലാടനം
 താൻചെമ്പാൻതൂനിയുന്നമന്ത!കലിയോ?
 നാലുണ്ടുപാദങ്ങളും
 തഞ്ചുംപ്രാസവുമുണ്ടുപാക്കിലധുനാ
 നല്ലട്ടുമോ?വെട്ടുന്നോ?
 വാഞ്ചരിക്കുംപടിപ്പൊന്നുപുന്നരിതാ
 ചെയ്യുന്നദിനാവളം.
 ഇതു പണ്ടാരവക പത്മനാഭൻതന്നെ.
 ഇതു കണ്ടുകൊണ്ടു റിന്നാൽ നോം പോ
 കുന്നാത് അറികയില്ല.
 (ചിറയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനകൃത്യം നി
 വ്വരിച്ചതായും ഉടനെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്ര
 വേശിച്ചതായും നടിച്ചു)
 ഭക്തപ്രിയ!ഭവൽപാദ
 ഭക്തനാമമമനപാഥം
 സകുതിവിട്ടനമിക്കുന്നേൻ
 മുക്തിവന്നീടുവാൻവിഭോ!
 (എന്നു നമസ്കരിച്ച് ഉഴുട്ടുപുര
 യിലേക്കു നോക്കിട്ട്)
 ഉണ്ണിപ്പിണ്ടി ചരിഞ്ഞു ചക്കമടലും
 കൂട്ടിക്കലേന്നാവും
 തണ്ണിപ്രായമതായ്ക്കുളികുറിചമ-
 ചുപ്പ്തൊടിക്കാതാൻ
 ഉണ്ണാനായിവരുന്നവക്കിഹവിള-
 നീടുംവിളമ്പുപരം
 ദണ്ഡെപ്പൊട്ടാരുമുണ്ടുവെത്തൊട്ടുപുരാ
 രാജാജ്ഞപോരായ്ക്കാൽ.
 അമ്പ! ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായം
 എത്ര ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ രാമവർമ്മ
 ജി. സി. എസ്സ്. ഐ. വലിയ തമ്പുരാൻ
 തിരുമനസ്സിലെ ബുദ്ധിമുട്ടാനും കാർയ്യപ്രാ

പൂജയും അസാധാരണമെന്നൊക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു വെടിപ്പു നോക്കൂ.

തുമ്പപ്പുവെട്ടുമല്ലിടും പഴയരി-
 ചോറും രസം ചേർന്നിടും
 സാംബാറും പുനരുല്പാദിപ്പിച്ചതു മത-
 ലുപ്തപരിസാരവും
 സംപ്രീത്യാവിനയത്തൊടൊത്തു നദി-
 നൽകുന്നു തെല്ലൊന്നിതിൽ
 സമ്പാദ്യത്തിനലക്ഷ്യം നോക്കിലവനെ-
 ത്തിരെയെപ്പിടിക്കും ഉദയം.

ഇതു മാത്രമല്ല അവിടുത്തെ ബുദ്ധിശക്തിയെ ചെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈ തീവണ്ടി നടപ്പാക്കിയ കഥ തിരുമനസ്സിലെ പ്രഥമപ്രശംസാർത്ഥമായിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാജാതിയായി വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷിൽ കണ്ടുതാഴ്ന്നു നിയന്ത്രിച്ചവർ
 വഞ്ചിഭൂപാലവർത്തൻ (ൻ)
 ശത്രുക്കളെപ്പിന്നീടി ചിടയതു നട-
 പ്പാക്കിടും മാടഭൂപൻ
 മുട്ടാതിവണ്ണമുള്ളീ നടപടിവിവരീ-
 തപ്പെടുത്തീട്ടിദാനീം
 നാട്ടിൽ ക്ഷേമം വരുത്തുന്നതിനതിവിമതൻ
 രാമവർമ്മക്കീർത്തി.

എന്നാൽ ഇവിടെനിന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങുകതന്നെ. (എന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തേക്കിറങ്ങിയതായി നടിച്ചു)

(നേരേ മുമ്പിലേക്കു് അകലെ
 യായി നോക്കിട്ടു്)

ഈ ഒന്നാം തരം രണ്ടു കർമ്മങ്ങളെ

പൂട്ടിയ വണ്ടിയിൽ കയറി വരുന്നു. താരാകുന്നു. ഒ! മനസ്സിലായി. ടിയാൻ രാജഗോപാലാചാര്യരുടെ വരവാണ്.

സൂര്യശാപങ്ങളുമിന്നുള്ളവലിയോ-
 രുചിച്ചു ശ്രവസ്സുകിട-
 നിയുശാപങ്ങളോടോക്കിലിന്നശരിയ-
 ല്ലെന്നല്ല പായും വിടയ-
 പൊയ്യല്ലുലതവൈനതേയഗതിയെ-
 ക്കാളും തുലോം വേഗമു-
 ണ്ണാർത്തശ്രീകലനരാജസചിവൻ
 പോകുന്നപോക്കുണിതും.

എന്നു പറഞ്ഞു വഴി തിരിഞ്ഞു നിന്നു സലാം കൊടുത്തു. പിന്നെയും ചുറ്റി നടന്നു് ഈ അതിവിശേഷമായ പരിമളം എവിടെ നിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. നേരേ മുമ്പിലേക്കു നോക്കിട്ടു്,

അതിസൗഭാഗ്യവതിയായ ഈ സ്ത്രീ ഏതാകുന്നു ശരി! മനസ്സിലായി. കേരളത്തിൽ എന്നു മാത്രമല്ല പരദേശങ്ങളിൽ കൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഗീതവിദുഷിയായ 'വിലാസവതി' ദുർഗ്ഗാദർശനം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വരികയാണെന്നുതോന്നുന്നു. അമ്പ! ഒരു സൗഭാഗ്യം.

കുറോടുവഴിവാശിവിട്ടടിതൊഴും
 രംഭയ്ക്കുഴും ഡാഭുരൻ
 തീരും മേനകരൻ മേനികാര്യം
 നാണിച്ചിടും വാണിയും
 മാരപ്രേയസിമത്സരം വെടിയും-
 ഞ്ഞുരികെഴും ഗൗരവം
 തീരെയെപ്പോയിട്ടുമാഴിമാതൃത്വമുഴും-
 ത്താഹനതകേഴും ഉദയം.

॥ षष्टिपूर्तिसर्गः ॥

- अवनिभेवमवत्यवनीश्वरे सुनयशालिनि सत्साचिवाहते ।
जनपदौघ इतस्त्वतिनाकतामुपगतोऽपगतोदयदुर्नयः ॥ १ ॥
- भरतभूमिरतीवबुधाहता भृगुजभूरियमत्र विशेषतः ।
इह च माटमहीति महाजनाः परमितारमितात्मधियोऽनुवन् ॥ २ ॥
- कचन धूमरथागमनोदितः क्षितिपारिष्कृतिसञ्जनितः कचित्
नृवरभारवनावनजोऽन्यतो धनचयो न च योश्चतिगण्यताम् ॥ ३ ॥
- पठनपाठनपाटवशालिभिर्विविधबालकपाठकमण्डलैः ।
शुशुभिरे परितः पठनालयाः क्षितिभृतातिभृतादरमीक्षिताः ॥ ४ ॥
- नृवरशासनतो भुवि पत्रिका वहनकृत्यरतैराधिकारिभिः ।
अधिकदूरमनायिधनादिरप्यरमितोऽरमितोऽत्रजनेषु कः ॥ ५ ॥
- विपुलशैलवनोदरतः कचित् प्रगुणदारुचयान् समुपानयन् ।
शकटराडतनोच्छिखिनान्ब्रह्मं विचलितोऽचलितोच्चपदां श्रियम् ॥ ६ ॥
- तत इतो बत जन्ममहीश्वरैः प्रभुभिरत्र चिराय विमर्दिताः ।
नरपतिर्जनता बहुधाधिनोन्नियमतोऽयमतोऽव्ययशा बभौ ॥ ७ ॥
- निजभुवोऽपि यथेच्छमितस्ततो वितरणेऽनिपुणेष्वथ जन्मिषु ।
मदविदूषितहृत्स्वपि तेष्वभूत् सुजनताजनतापहरी क्रमात् ॥ ८ ॥
- द्रविणलक्षशतौघचयव्ययैः कचन साध्यतयात्र विनिश्चिते ।
जलधिपोतपथेऽप्ययमुद्यनं व्यतनुता तनुताण्डवभूःश्रियाम् ॥ ९ ॥
- यदि स माटमहीशमहापुरीं जलधिपोतपथः समुपगतः ।
अलकया किमतः परमुलसद्विभवया भवयाच्यफलश्रिया ॥ १० ॥

- भरणतोऽल्य गुणैरिति वत्सरे सपदि सप्तदशे समुपागते ।
 क्यासि षष्ठितमे नृपतिर्मुदा पदमदादमदार्तिनिषूदनः ॥ ११ ॥
- सुचिरमत्र कुले नृवराः पुरा न खलु पस्पृशुरीड्यमिदं वयः ।
 इह नृपेऽस्य तु पूर्तेरिति प्रजा भुवि गता विगताधि समुज्जगुः ॥ १२ ॥
- तत इतो मिळितेषु सदस्सु किं शुभमपूर्वं इहेश्वरजन्मभे ।
 तनुम इत्यसकृत् सुधियः ससंप्रदममंदममंसत संगताः ॥ १३ ॥
- कतिचिदर्थिजनौदनदापनं दिशिदिशि क्षितिवल्लभजन्मभे ।
 विधिवदेव विधेयमिति स्फुटं निजगदुर्जगदुज्ज्वलसद्गुणाः ॥ १४ ॥
- सकलदेवकुलार्चनसत्क्रियाः परित ए तदात्र महीतले ।
 वितनुमो वयमित्यवदन् प्रजाकुशलकौशलकौतुकिनोऽपरे ॥ १५ ॥
- भुवि नृपोऽपि महोऽपि बतेदृशो दृढमपूर्वं इति स्मृतयेऽस्य तु ।
 प्रतिकृतिः प्रगुणात्र निधीयतामिति परेऽतिपरेण हृदाब्रुवन् ॥ १६ ॥
- विविधमेवमुपाहितनिश्चयैरधिकृतैः प्रभुभिश्च महाजनैः ।
 प्रकटिताजनि राज्ञि कृतज्ञता सुकृतिसाकृतिसार्थनमस्कृते ॥ १७ ॥
- अवनिभृज्जननक्षदिनोदये विविधवित्तचयव्यय उत्सवः ।
 अभवदत्र नृणां यदितः कृता क्षितिरनीतिरनीतिजनोज्झिता ॥ १८ ॥
- जनपदेष्विति निस्तुलमुद्यमं नृपशुभार्थिजनौघ इहाकरोत् ।
 जनपतिश्च धनेश इवातनोव्ययमार्तिं यमतीन्द्रमुशन्यतः ॥ १९ ॥
- कनकरूप्यकरत्नाविवर्षणं नरवराम्बुधरेऽत्र चिकीर्षति ।
 मुखरभावमशुर्वुधचातका नवरसा वरसारगिरः स्वयम् ॥ २० ॥
- बहुंशुभेऽथ महेभरतावनिर्नपरमत्र कुतूहलशालिनी ।
 अभवदाङ्गलभूरपि भूमिपः स हि तदाहितदानलसद्यशाः ॥ २१ ॥
- सचिववर्यनियोगकृतोऽथ पुर्यवानिखण्डशतेष्वधिकारिणः ।
 नृपपदाहितभक्तिकमेत्य संन्यदधतादधतापि महोद्यमान् ॥ २२ ॥

[क्रमशः]

एम्. कुञ्जपारश्वः

മംഗളോദയം

ഫാൻ

പുസ്തകം 6

തുലാമാസം

ലക്കം 12

മംഗളം.

യോഗാനന്ദാലയത്തുനിന്നു വിജയേശ്വരവർമ്മയുടെ പേരിൽ
വേഗാൽ മേൽപ്പാട്ടയന്നം സവികൃതിയിൽ മ.സി.യു.സ്കൂൾ വിൽക്കലിനു
കോപംപൂണ്ടു ഓടിച്ചു വന്നു കിട്ടിയതിനെത്തുടർന്ന് പ്രിയം
നാഥത്തിൽ ബാലാജി മാസ്റ്റർ വിവരണത്തോടു കൂടി

സി. കൃഷ്ണൻകുറുപ്പൻ.

വൈദികകാലത്തെ

യുദ്ധസമ്പ്രദായം

(കെ.വി. എം.)

ആയുർവ്വേദ യുദ്ധശാസ്ത്രം, യുദ്ധ
രേഖകളിൽ ഒരു അംഗമായ ധനുർവേദ
ത്തിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ധനു
രേഖകളും ഇപ്പോൾ നാമാവശേഷമായിപ്പോ
യതുകൊണ്ട് അതിനെ സംബന്ധിച്ച പ
രിപൂർണ്ണമായ കഠിന കിട്ടുവാൻ പഴിയി
ല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും, ചി
ല വൈദികസൂക്തങ്ങളിൽ അക്കാലത്തെ
ആയുർവ്വേദ യുദ്ധസമ്പ്രദായങ്ങളെ അ
ല്ലാപ്രകാരം പഠിക്കുകയുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അവ

യിൽനിന്ന്, അന്ന് യുദ്ധത്തിന് അസം
മതമായ ഏതെങ്കിലും ഉപകരണങ്ങൾ ഉപ
യോഗിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അറിവാൻ കഴിയു
ന്നതാണ്.

ഋഗ്വേദസംഹിതയിലെ ഒരു ഭാഗ
ത്തു (6-75) യുദ്ധത്തിനെ സംബന്ധിച്ച
19 ഇഷ്ടകൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ പ്രാചീ
നയുദ്ധത്തിന്റെ പല തത്വങ്ങളും അ
ന്തർവിചിന്തിക്കുവാൻ അവ താഴെ തർജ്ജ
മ ചെയ്തു ചേർക്കുന്നു:—

‘യുദ്ധത്തിനായി യോദ്ധാവ്, അല്ലെങ്കിൽ രാജാവ് കവചം ധരിച്ചുപോകുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപം കാർമ്മേഘത്തിന്നു തുല്യമായിത്തീരുന്നു. അല്ലയോ രാജാവേ! അങ്ങിനെ ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് ഭയപര്യന്തം ശരീരത്തിലേക്കുതെ നിന്നു പൊരുതി അവരെ ജയിപ്പുക. അതിന്നു, കവചത്തിന്റെ അപരിമിതമായ ശക്തി അങ്ങയെ രക്ഷിക്കട്ടെ.’ മ.

‘നാം വില്ലുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളുടെ പശുക്കളെ ജയിക്കണം. വില്ലുകൊണ്ടു തന്നെ യുദ്ധത്തിൽ വിജയം നേടണം. മദമേറിയ ശത്രുസേനകളെയും വില്ലുകൊണ്ടു തന്നെ ജയിക്കണം. നമ്മുടെ വില്ലു ശത്രുവിന്റെ ഉദ്രമഞ്ഞെ വിഫലമാക്കട്ടെ. നാം വില്ലുകൊണ്ടു എല്ലാ ദിക്കുകളേയും ജയിക്കുമാറാകട്ടെ.’ ഡ.

‘യുദ്ധാവസരത്തിൽ ശരങ്ങൾ കൂരയാത്രയ്ക്കു പുറപ്പെടുമ്പോൾ, വില്ലിന്മേൽ പറ്റിക്കിടക്കുന്ന ഞാണി സ്ത്രീ ഭർത്താവിനെ എന്നപോലെ ശരത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട്—ഇപ്പോൾ പറയുവാനെന്നപോലെ വില്ലാളിയുടെ കണ്ണങ്ങളിൽ ചെല്ലുകയും ശബ്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.’ റ.

‘മനസ്സിണങ്ങിയ സ്ത്രീ ഭർത്താവിനെ വിട്ടുപിരിയാത്തതുപോലെ ധനുഷ്ഠോടികൾ (വില്ലിന്റെ കടകൾ) വില്ലിനെ വിട്ടുപിരിയാതെ, അമ്മ മകനോടെന്നപോലെ വില്ലാളിയോടു പെരുമാറുന്നു. എന്നല്ല, അവ ഒരു കുലക്കുടും കൂടാതെ ശത്രുക്കളുടെ നേരെ, ചീറ്റി അവരെ ഹിംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.’ ര.

‘ആവനാഴി അസംഖ്യം പേരുടെ (ശരങ്ങളുടെ) അച്ഛനാകുന്നു. അതിന്നു ശരങ്ങളാകുന്ന അനേകം പുത്രന്മാരുണ്ട്. യു-

ദ്ധം ചെയ്യുമ്പോൾ ആവനാഴി ‘വിശ്വാ’ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ഇതു യോദ്ധാവിന്റെ പുറത്തു കിടന്നുകൊണ്ട് അസ്രങ്ങളെ അയച്ച് ശത്രുസേനകളെ ജയിക്കുന്നു.’ ഒ.

‘നല്ല സാരഥി രഥത്തിലിരുന്ന് തന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന കുതിരകളെ തനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. കുതിരകളുടെ പുറത്തുള്ള കയറുകൾ കുതിരകളെ തേരാളിയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ നടത്തുന്നു. അല്ലയോ ജനങ്ങളേ! ആ കയറുകളുടെ മഹിമയെ നിങ്ങൾ സ്തുതിക്കുവിൻ.’ ന്ന.

‘കുതിരകൾ കളമ്പിട്ടിട്ട് ഭൂമിയിൽനിന്നു പൊടിപുറപ്പെടുവിക്കുകൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ ഹേഷാരവം ചെയ്യുന്നു. ഓടാതെനിന്നു ശത്രുക്കളോടേറ്റ് അവരെ ഹിംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.’ റെ

‘യോദ്ധാവിന്റെ വില്ലു, ശരം മുതലായ ആയുധങ്ങളെ വഹിക്കുന്ന രഥമെന്ന വാഹനം— അല്ലെങ്കിൽ ശത്രുക്കളെ ജയിച്ചിട്ട് ആ തേരിൽ കയറുന്ന ധനം അഗ്നിക്കു ഹവിസ്സെന്നപോലെ വൃശ്ചികരമാകുന്നു. നമുക്കു മനഃസ്ഥാപ്യത്തോടുകൂടി ആ രഥത്തിൽ സുഖമായിട്ടിരിക്കാം.’ വ്യ.

‘രഥം രക്ഷിക്കുന്ന കാവൽക്കാർ ശത്രുക്കളുടെ ചോറു മുടിക്കുന്നു; മാറുള്ളവർ ചോറുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആവൽക്കാലത്തു ജനങ്ങൾ അവരെ ആശ്രയിക്കുന്നു. അവർ, ശക്തിയും ആയുധവും സേനയും ശരങ്ങളുമുള്ളവരും വീഴ്ചശാലികളും അവലംബനാരുമാകുന്നു.’ ന്.

‘അല്ലയോ സത്യനിഷ്ഠന്മാരേ! ത്രാഗശീലന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരേ, പിതൃക്കളേ,

നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവിൻ. യാതൊരു പാപവുമില്ലാത്ത ഭൂമിയും ആകാശവും ഞങ്ങൾക്കു സുഖമുണ്ടാക്കിത്തരട്ടെ. പൂഷാ വ് (പോഷകദേവൻ) ഞങ്ങളെ ദുരിതത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കട്ടെ; ഞങ്ങളുടെ പാപകാരിയായ ശത്രുവിന്റെ ബലം ക്ഷയിക്കട്ടെ.' ൧൦.

'ഈ ശരം നല്ലതായ വാജത്തെ (ശരപക്ഷത്തെ) ധരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ പല്ലു (അഗ്രഭാഗം) മൃഗത്തിന്റെ കൊമ്പാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ശത്രുക്കളെ മാർഗ്ഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാണുകൾ ഒരപ്പിൽ കെട്ടിവിടുമ്പോൾ ഇതു ശത്രുപക്ഷത്തിൽ ഓടിച്ചെന്നു വീഴുന്നു. എതു യുദ്ധത്തിൽ മനുഷ്യർ ഒരുമിച്ചും വെച്ചേറായും നശ്ചരിക്കുന്നുവോ അതിൽ നമുക്കു ശരങ്ങൾ മംഗളം നൽകട്ടെ.' ൧൧.

'അല്ലയോ ശരമേ, നീ ഞങ്ങളുടെ നാലുപുറത്തും നില്ക്കുക. ഞങ്ങളുടെ ശരീരം കല്ലുപോലെ ഒരപ്പുള്ളതായിത്തീരട്ടെ. സോമൻ ഞങ്ങളുടെ പക്ഷത്തിൽ നില്ക്കട്ടെ. അതിഥിയും ഞങ്ങൾക്കു സുഖം തരട്ടെ.' ൧൨.

'അല്ലയോ അശ്വങ്ങളെ നടത്തുന്ന ചമ്മട്ടി! സാരഥിമാർ നിന്നെക്കൊണ്ടു കതിരുകളുടെ തുടയ്ക്കും ജഘനത്തിലും അടിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരുന്നുകൊണ്ടു നീ യുദ്ധത്തിൽ കതിരുകളെ നടത്തുക.' ൧൩.

'കയ്യുട്ട (ഹസ്തപ്തം) ഹസ്തത്രാണം—മണിബന്ധത്തിൽക്കിടന്നു ഞാണിന്റെ അടിങ്കൊള്ളുകയാലാണ് ഈ പേരു വന്നതെന്നു സായണച്ചാപ്യാനം. ആ ശപഥായനഗൃഹ്യസൂത്രത്തിൽ ഇതിന്നു തലം എന്നും പേരു പറയുന്നു. (ആശപ-ഗൃ- 8—12—2) ഞാണിന്റെ അടിതട്ട

തു സപ്താകൃതിയിൽ കയ്യിന്നേൽ ചുവിക്കിടക്കുന്നു. ഇതു സപ്തജ്ഞാനവും തികഞ്ഞതും പൌരൂഷം കളയാതെയും ധനപിയെ രക്ഷിക്കുന്നു' ൧൪.

'യാതൊരു ഇഷ്ട വിഷം തേയ്ക്കപ്പെട്ടതായും കൊമ്പുകെട്ടിയ അഗ്രഭാഗത്താൽ അസഹ്യശക്തിയുള്ളതായും ഇരമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ശിരസ്സിനോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്നുവോ ആ വലിയ ആയുധത്തിന് ഇതാ നമസ്കാരം.' ൧൫.

'അല്ലയോ മന്ത്രശക്തിയാൽ മൂർച്ഛിയ അസ്രമേ! ശത്രുഹിംസയിൽ സാമത്വമേറിയ ആയുധമേ! നീ വില്ലാളിയുടെ പ്രയോഗത്തിനാൽ അതിവേഗത്തിൽ ശത്രുക്കളുടെ ചേരിയിൽ ചെന്നെത്തണമേ. ശത്രുക്കളെ ഒരാളെയും ബാക്കിവയ്ക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യേണമേ.' ൧൬.

'യാതൊരു യുദ്ധത്തിൽ ബാണങ്ങൾ വിശിഖങ്ങൾ (മുണ്ഡിതങ്ങൾ) ആയിട്ടു കമാരന്മാരെണപോലെ ചെന്നുവീഴുന്നുവോ ആ യുദ്ധത്തിൽ ബ്രാഹ്മണസ്ഥിതിയും അതിഥിയും നമുക്കു ശുഭം തരട്ടെ.' ൧൭.

'അല്ലയോ രാജാവേ! അങ്ങയുടെ മമ്മങ്ങളെ ഞാൻ വമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു (ചട്ടകളെക്കൊണ്ടു) ഇതാ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം സോമൻ എന്ന രാജാവ് അങ്ങയുടെ മെയ്യിൽ അമൃതം തളിക്കട്ടെ. വരുന്നനും അങ്ങക്ക് അനല്പമായ സുഖത്തെ ദാനം ചെയ്യട്ടെ. അങ്ങ് ഹോമങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ ദേവന്മാർ അങ്ങയോടൊപ്പം സന്തോഷിക്കട്ടെ.' ൧൮.

'മൃതേന്ദ്രനിന്നുകൊണ്ടു നൊമ്മളെ ഹിംസിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശത്രുവിനെ ദേവന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ഹിംസിക്കട്ടെ. ശത്രുക്കളുടെ മന്ത്രശക്തിയുള്ള ശരങ്ങൾ

ഒളപ്പോലും തട്ടുന്ന ചട്ടയും നമുക്കുണ്ടല്ലോ." എൻ.

ഈ പാഠത്തെ പത്തെമ്പതു മന്ത്രങ്ങളാണ് ജുഗപദത്തിൽ കാണുന്നത്. യുദ്ധാവസരത്തിൽ ഈ മന്ത്രങ്ങളെ എങ്ങിനെയാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്നു ഗൃഹ്യസൂത്രങ്ങളിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. (അർചചാര്യനഗൃഹ്യസൂത്രം 3-21-1—11; 28-19.) രാജാവ് യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങിയാൽ പുരോഹിതൻ 'ആതപാഹാഷ്വന്തരേധിതി' എന്ന മന്ത്രം ജപിച്ചു (ജുഗപദം 10—173—1) രാജാവിനെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ആ മന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങിനെയാണ്— 'രാജാപേ, അങ്ങനെയൊരാൾ രാജ്യത്തിന്നുവേണ്ടുന്നതിനൊക്കെ വേണ്ടുന്നതൊക്കെയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെയൊരാൾ സാധിച്ചിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെയൊരാൾ ഉറപ്പാക്കട്ടെ. അങ്ങനെയൊരാൾ ചെല്ലട്ടെ. അങ്ങനെയൊരാൾ പ്രജകൾക്കും അങ്ങനെയൊരാൾ പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെയൊരാൾ കയ്യിൽനിന്നു രാജ്യം ഒരിക്കലും പോകാതെയിരിക്കട്ടെ.' ഈ മന്ത്രം ജപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പുരോഹിതൻ മുൻപാണെ സൂക്തത്തിലെ കന്നാമത്തെ മന്ത്രം ജപിച്ചു ചട്ടയും രണ്ടാമത്തേതു ജപിച്ചു വില്ലും രാജാവിന്നു കൊടുക്കണം. മൂന്നാമത്തെ മന്ത്രം ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു രാജാവിനെക്കൊണ്ടു ജപിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. നാലാമത്തേതു പുരോഹിതൻ തന്നെത്താൻ ജപിച്ചാൽ മതി. അഞ്ചാമത്തെ മന്ത്രം ജപിച്ചു രാജാവിന്നു ആവനാഴികൊടുക്കണം. എന്നാൽ തേരോടിക്കുവാനുള്ള സമയമായി. അപ്പോൾ പുരോഹിതൻ ആറാമത്തെ മന്ത്രം ജപിക്കണം. കുതിരകളെ കാടിക്കുമ്പോൾ ഏഴാമത്തെ മന്ത്രം ജപിക്കണം. എട്ടാമത്തേതു രാജാവ് അസുങ്ങളെ നോക്കുമ്പോഴും പതിന്നാലാമത്തേ

കയ്യുട്ട കെട്ടുമ്പോഴും ജപിക്കേണ്ടതാണ്. പതിനാറാമത്തെ മന്ത്രം രാജാവ് അസുങ്ങളെ ആവനാഴിയിൽ ഇടുമ്പോൾ ആണ് ജപിക്കേണ്ടത്. പതിനേഴാമത്തെ മന്ത്രത്തെ ഭടന്മാർ യുദ്ധം ചെയ്യുമ്പോഴും പുരോഹിതൻ തന്നെത്താൻ ജപിക്കുകയോ രാജാവിന്നു ജപിക്കുവാനായി പാഞ്ഞുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യണം. എട്ടാമത്തെ മന്ത്രം ഇതിന്നായിട്ടുള്ള ഹോമം തുടങ്ങുമ്പോഴും കഴിയുമ്പോഴും ജപിക്കുവാനുള്ളതാകുന്നു.

ജുഗപദത്തിലെ ഈ ഭാഗംകൊണ്ട്, വൈദികകാലത്തെ യുദ്ധസമ്പ്രദായം ഏതാണ്ട് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. യോദ്ധാവി, ശത്രുക്കളുടെ അസുങ്ങളേല്ക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധത്തിൽ കാപ്പുള്ള ഒരു ചട്ടധരിച്ചിട്ടാണ് യുദ്ധത്തിന്നു പോവുക. കുതിരകളെ പൂട്ടിയ രഥമാണ് വാഹനം. രഥത്തിൽ സമത്വമായ ഒരു സാരഥിയും താഴെ രഥം രക്ഷിക്കുന്നവരായ കാവല്ക്കാരും ഉണ്ടായിരിക്കും. രഥരക്ഷകന്മാരായ കാവല്ക്കാരും അവലുന്മാരും സാരഥിയുടെ കയ്യിൽ ചമ്മട്ടിയും കുതിരകളുടെ കുടിഞ്ഞാണും ഉണ്ടായിരിക്കും. യോദ്ധാവിനുള്ള ആയുധം വില്ലും ശരവും തന്നെ. വില്ലിന്നു പരിപൂർണ്ണമായ ശക്തിയും കൊള്ളുണ്ടാണെന്നു ഉണ്ടായിരിക്കും. ശരങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുവാനായി ഒരു ആവനാഴി യോദ്ധാവിന്റെ പുറത്തു തൂങ്ങിക്കിടക്കും. ശരത്തിന്റെ ശക്തി മുഴുവനും മന്ത്രത്തെ അവലംബിച്ചാണ് കിടന്നിരുന്നത്. ദേവപ്രീതിക്കായി യുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും ചില ഹോമങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. പുരോഹിതൻ എപ്പോഴും യോദ്ധാവിന്റെ ഉണ്ടായിരിക്കും.

മേൽക്കാണിച്ചതിൽനിന്നു, വൈദികകാലത്തെ യോദ്ധാക്കന്മാർ കായികശക്തി

യേക്കാൾ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിരുന്നതു മാനസികശക്തിയെ ആണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. വൈദികകാലത്തിനുശേഷം കായികശക്തിക്കു പ്രാധാന്യം കൂടി വരികയും ചൗരാനികകാലത്ത് അതു മൂല്യം വസ്ഥയിലെത്തുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധത്തിനു പല മൃഗങ്ങളെയും സഹായത്തിന്നു നില്ക്കുക, കന്തം-ഈട്ടി-കട്ടാരം മുതലായ അനേകമായിട്ടു ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗത്തിൽ വരുത്തുക, മുതലായി കാരോരോ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ യുദ്ധസമ്പ്രദായത്തോടു മറ്റുള്ളവരുടേതു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ മാനസികശക്തിയുടെ സഹായത്താൽ സിദ്ധിക്കാവുന്ന മന്ത്രാദികൾ ഒഴിയെ മറ്റൊല്ലാം പ്രായേണ കാരോരോ വിധത്തിലായി വിവിധരാജ്യക്കാരുടെയിടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നതായിക്കാണാം. എന്നാൽ, ഇക്കാലത്തു ഈ വകയ്ക്കെല്ലാം പ്രാധാന്യം കയ്യടക്കുകയും ആ സ്ഥാനത്തു ചേറൊരു ശക്തി വന്നെത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതായതു പ്രകൃതിശക്തി തന്നെ. ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ നടക്കുന്ന ഭൂതകാസമരത്തിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട വാഹനങ്ങൾ, വെടിയുണ്ടകൾ, ഏറുണ്ടകൾ മുതലായവയാണ് പ്രധാനമായവയെന്ന് എപ്പാവക്കും അറിയാമല്ലോ. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തെ അവലംബിച്ച് ഈ വക ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു കായികവും മാനസികവുമായ ശക്തികൾ രണ്ടും അപ്രയാ

നമായിത്തീരുകയും വലിയ വലിയ അനായുധങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

വൈദികകാലത്തെ യുദ്ധസമ്പ്രദായങ്ങൾ വിവരിക്കുവാനായി എഴുതുന്ന ഈ ഉപന്യാസം ഇനിയും ദീർഘിപ്പിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേദം അനാദിയെന്നുത്രേ ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യം എങ്ങിനെയായാലും, ഇതിൽ കാണിച്ച യുദ്ധസമ്പ്രദായങ്ങളിൽനിന്ന് അതു വളരെ വളരെ പ്രാചീനമാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. വൈദികമതമതപത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവരായ ഹിന്ദുക്കളുടേയും അവരിൽനിന്നുണ്ടായ അവതാരജാതിക്കാരുടേയും യുദ്ധത്തിന്റെ മുദ്ര വേദത്തിൽപ്പറഞ്ഞതുതന്നെയാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. അതിനാൽ ഇക്കാലത്തു പരമ്പരയാൽ ഉള്ള ഒരു പ്രാചീനവാസന അവരിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. വളരെക്കാലത്തെ വ്യവധാനം നിമിത്തവും പ്രതികൂലശക്തികളുടെ പ്രാബല്യം നിമിത്തവും ഇപ്പോൾ തീരെ നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പരമ്പരയാ ആയുധങ്ങളുടെ രക്തത്തിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ഈ വാസനാശക്തിയെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ, പ്രകൃതിശക്തി പ്രധാനമായ ഇപ്പോഴത്തെ യൂറോപ്യൻയുദ്ധത്തിൽക്കൂടി പ്രതിപക്ഷികളുടെ വെടിയുണ്ടകളെ ഗണ്യമാക്കാതെ കടന്നുചെന്ന ശത്രുസൈന്യത്തെ ആട്ടിയോടിക്കുവാൻ ഇന്ത്യൻസൈന്യങ്ങൾക്കു ശക്തിയുണ്ടായതിനെപ്പറ്റി ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ല.

പാഠപന്ഥികങ്ങൾ.

(കെ. നാരായണമേനോൻ.)

1. ശിശുപാഠം.

ഏതു ഭാഷയിലും ആദ്യപാഠങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനാണ് അധികം പ്രയാസം. സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിൽ ഏറ്റവും പ്രയാസമുള്ളത് ശിശുപാഠമാകുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ചു മലയാളത്തിൽ ഒരു ശിശുപാഠം എഴുതുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്നതു പോലെയുള്ള വൈഷമ്യം അന്യഭാഷകളിലില്ല. ഈ വൈഷമ്യങ്ങൾക്കു മുഖ്യമായ കാരണങ്ങൾ ഒന്ന് അക്ഷരാവലിയുടെ പ്രത്യേകസമ്പ്രദായവും ബാഹ്യവും, മറ്റൊന്നു പുതിയ രീതിയെ അനുസരിച്ചും സുഖവഴിയും ആയിരിക്കേണമെന്ന സിദ്ധാന്തവും ആകുന്നു. പരീക്ഷാഫലമായ അഭിപ്രായം മാത്രമേ അനുഭവയോഗ്യമായിരിക്കുള്ളൂ. അഭിപ്രായത്തെ ആസ്പദമാക്കി അനുഭവം വരുത്തുവാൻ പ്രയാസമാണ്. മലയാളത്തിൽ ഒരു ശിശുപാഠം എഴുതേണ്ടുന്ന സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച അഭിപ്രായവും അനുഭവവും ഒന്നിനോടൊന്നു വിരുദ്ധമായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. പാശ്ചാത്യരീതിയെ അനുസരിച്ചാണ് അഭിപ്രായങ്ങൾ. ഭാഷയുടെ പ്രത്യേക സമ്പ്രദായംകൊണ്ട് അനുഭവം അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നതുമല്ല. ചിത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു കുട്ടികൾക്ക് അക്ഷരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം എന്നൊരു സാമാന്യവിചാരം വിദ്യാഭ്യാസതല്പരന്മാരുടെ ഇടയിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വിചാരം സുഖസാധ്യമൊരു സ്സാധ്യമൊരു അസാധ്യമൊരു എന്ന് അനുഭവസ്ഥന്മാർ മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ.

മലയാള അക്ഷരങ്ങളെ മുഴുവൻ ചിത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം കുട്ടികൾ കണ്ടിട്ടുള്ള ജന്തുക്കളുടേയോ സാധനങ്ങളുടേയോ ചിത്രങ്ങളില്ല. അതിലും വിശേഷിച്ചു ദേശഭാഷാപുത്ര്യാസംകൊണ്ടുവന്നു കൾക്കുനാമഭേദമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മലയാളരാജ്യത്തുള്ള സകല ഭാഗങ്ങളിലും പൊതുവേ ഉപയോഗിക്കത്തക്കതായ ഒരു ശിശുപാഠം നിർമ്മിക്കുന്നതു തീരെ പ്രയാസമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ചില വൈഷമ്യങ്ങൾ കാര്യത്തിന്നു മലയാളരാജ്യത്തെ മൂന്നായി തിരിച്ചു ഗണിച്ചുപോരുന്നതുപോലെ തന്നെ അതതു വിഭാഗത്തിന്നു പാറുന്ന വിധം ഓരോ ശിശുപാഠം ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് അധികം നല്ലത്. അതുകൊണ്ടു മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ഭാഷാഭീതിയെ അനുസരിച്ച ഒരു ശിശുപാഠമാണ് നമുക്ക് ആവശ്യം.

ഉച്ചാരണവും എഴുത്തും ഒരേ സമയത്തുതന്നെ സുഖസാധ്യമാകുന്ന അക്ഷരവലിയുള്ള ഭാഷ ഇല്ലെന്നതന്നെ പാഠം. നമുക്കു വളരെ പരിചയമുള്ളതും നാം പല സംഗതികളിലും മാതൃകയായി അനുകരിച്ചു പോരുന്നതുമായ ഭാഷ ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷാണ്. ഈ വൈഷമ്യം അതിലുമാണ്. ഇരുപത്താറ് അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇത്ര വൈഷമ്യങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ, അഞ്ഞൂററിൽ ചിലപാനം ചെമ്പുണ്ടായിട്ടുംകൂടെ അക്ഷരങ്ങൾക്കു ഭാരമുമാണെന്ന് അമൃതകുടുംബം നിലവിളി

ക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയുടെ സ്ഥിതി പ്രത്യേകം പാഠപുസ്തകം തന്നെ അറിയാമല്ലോ. 'അ' കാരം ഉച്ചരിക്കുവാൻ വളരെ എളുപ്പമാണ്. പക്ഷെ എഴുതുവാൻ അത്ര പ്രയാസമുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ വേറെ അധികമില്ല. എന്നാൽ ഇതിനും ഒരു വിപുലീകരണം ഉണ്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ എഴുത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഏതാലും വിപ്ലവാസമായ അക്ഷരം 'ഓ'കാരമാകുന്നു. സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചാൽ മാറ്റമുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ മുഴുവൻ അതുതന്നെ വരുത്താവുന്ന ആകൃതി ഭേദങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അതുതന്നെ സുഖവഴി വേണമെന്ന അഭിപ്രായക്കാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് നിവർത്തിക്കുവാൻ കുട്ടികളെ ആശ്രയിച്ച് അകാരം ഉച്ചരിക്കുവാനും ഓകാരം എഴുതുവാനും പഠിപ്പിക്കുന്നതല്ലല്ലോ? ചിത്രം വേണമെന്ന നിഷ്ക്കർഷയുള്ളതിനാൽ, ഈ അക്ഷരങ്ങൾ വരുന്ന ഒരു സാധനത്തിന്റെ ചിത്രം, ചിത്രത്തിൽ കാണുമ്പോൾ കുട്ടികൾക്ക് അതു മനസ്സിലാവില്ലെങ്കിലും, ഒരിക്കൽ പഠിക്കുകയാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം അറിയാൻ അതിന്റെ ആകൃതി ബുദ്ധിയിൽ സ്ഥിരപ്പെടുവാൻ മാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു ചിത്രത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതല്ലേ? 'അ' എന്ന് ഒരു ചിത്രം കൊടുത്താൽ കുട്ടിക്ക് 'അ'കാരം ഉച്ചരിക്കുവാനും 'ഓ'കാരം എഴുതുവാനും പ്രയാസമില്ല. അതുപോലെ തന്നെ 'അ' എന്ന വേറെ ഒരു ചിത്രവും ഉണ്ടെങ്കിൽ 'ഓ'കാരം എഴുതുവാനും ശീലിപ്പിക്കാം. ഇങ്ങനെ ഒരേ സമയത്തു തന്നെ ഉച്ചാരണവും എഴുത്തും പ്രയാസമില്ലാത്ത രീതിയിൽ തുടങ്ങുന്നതാണെങ്കിൽ അത് ആഗ്രഹിക്ക

ത്തക്ക ഒരു മാറ്റമല്ലേ? അകാരത്തിൽ ഓ, ഐ, ഐ, ഈ നാലു ലിപികളുടേയും സാധാരണമുള്ളതിനാൽ ആദ്യമേതെന്ന അകാരം എഴുതി ശീലിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല. അതുതന്നെ 'ഓ'കാരത്തിന്റെ ആകൃതിഭേദങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ ഒന്നാമതായി ശീലിപ്പിച്ചതിനു ശേഷം അകാരം എഴുതിച്ചാൽ മതി. അതുതന്നെ 'ഓ'കാരത്തിൽനിന്നു പ്രയാസം കൂടാതെ സാധിക്കാവുന്ന "ഓ, ഐ, ത, യ" മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ വരുന്ന ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ട് ആ അക്ഷരങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതിനു ശേഷമായാൽ തീരെ പ്രയാസം കാര്യം. ഇങ്ങനെ സ്വരാക്ഷരങ്ങളോടു ചേർന്നുവരുന്നതും പ്രായേണ പ്രയാസം കാരണമുള്ള വരുന്നതുമായ വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങളുള്ള ചിത്രങ്ങൾ മൂലം ക്രമമായി സ്വരാക്ഷരങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഉച്ചാരണത്തിനും എഴുത്തിനും കുട്ടികൾക്കു ലാഭം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

പ്രയാസം കാണുന്നതിൽനിന്നു പ്രയാസം കൂടിയതിലേക്കു പോകുന്നു എന്ന ആധുനിക സിദ്ധാന്തം സഹിക്കാൻ. നിർദ്വൈധ്യമായി ലിപികൾ ഉണ്ടായ കാലത്തു നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ഇങ്ങനെ ഒരു സിദ്ധാന്തം അവരുടെ അനുഗാമികൾക്കുണ്ടാകുമെന്ന് ആലോചിക്കാത്തതിനാലാണ് ഇപ്പോൾ ഇത്ര കഷ്ടപ്പാടിനു സംഗതിയായത്. എങ്കിലും സ്വരങ്ങൾ മിക്കതും ആധുനികന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു യോജിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യഞ്ജനങ്ങൾ അങ്ങനെ അല്പതാനും. അതുകൊണ്ട് ആ കാര്യത്തിൽ ഹാസ്യസമ്പ്രദായം സാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ പൂർണ്ണവിജയത്തിൽനിന്ന് അല്പം വ്യതിചലിക്കേണ്ടിവരും.

ഇനി വേറെ ഒരു വിവാദസംഗതിയുണ്ട്. കുട്ടികൾക്കു എളുപ്പമായി ഉച്ചരിക്കാൻ കഴിയുന്ന അക്ഷരങ്ങളുള്ള വാക്കുകൾ മുതൽ തുടങ്ങണമെന്നും അവ ചിത്രം മൂലം മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞത് വായിക്കുവാൻ മാത്രം തല്പരരും പഠിച്ചാൽ മതി എന്നുമാണ് ഒരു പക്ഷം. മലയാളിയുടെ ഒരു കുട്ടി ആദ്യംതന്നെ നിഷ്പ്രയാസമായി ഉച്ചരിച്ചു ശീലിക്കുന്ന ഒരു വാക്ക് 'അമ്മ' എന്നാണ്. കുട്ടി ഇംഗ്ലീഷ് കാനോണുകളിൽ ഏതു 'മമ്മ'യാവാം. ഇങ്ങിനെ അനന്താസികവും ഭാഷ്യവും കൂടെ ചേർന്നുവരുന്ന 'മ'കാരമാണ് കുട്ടികൾക്കു പൊതുവേ വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങളിൽ നിഷ്പ്രയാസമായത് എന്നു എത്ര ഭാഷ പരിശോധിച്ചാലും അറിയാം. 'റ'കാരം ഉച്ചരിക്കുന്നതിന്നു 'മ'കാരത്തേക്കാൾ പ്രയാസമുള്ളതുകൊണ്ടു എഴുത്തിന്റെ കാര്യം അല്ലാതെ നീട്ടിവെക്കണമെന്നാണ് വാദം. ഈ വാദത്തിന്റെ സാധുതപറഞ്ഞുവെച്ചു ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ശിശുപാഠം പഠിക്കുന്ന കുട്ടിയുടെ പ്രായം എന്താണെന്നും വിദ്യാഭ്യാസ സിദ്ധർദ്ദമുണ്ടില്ലെ നിയമപ്രകാരം ആ കുട്ടി എന്തെല്ലാം അവഗ്രഹം പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നും കാണേണ്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ സാധാരണ ഒരു കുട്ടി, ജനനാൽത്തന്നെ സംസാരിക്കുണ്ടും അവയവങ്ങൾക്കു നന്നായെല്ലാത്തതാണെങ്കിൽ, ഏകദേശം നാലുവയസ്സു കഴിയുമ്പോഴേക്കും മിക്ക വാക്കുകളും വ്യക്തമായി ഉച്ചരിച്ചു തുടങ്ങും. നേരെ മാിച്ചു, ഉച്ചാരണവൈകല്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതു ആ കുട്ടികേട്ടുപഠിച്ചിട്ടു ശബ്ദാവകല്പം മൂലം സംഭവിച്ചതാണെന്നു വിചാരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നാലു വയസ്സിനു ശേഷമേ ഒരു കുട്ടിക്കു ശിശുപാഠം പഠിക്കുവാനുള്ള ശരിയായ കാലം വരുന്നുള്ളൂ. ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു കുട്ടിയുടെ ഉച്ചാരണ വൈകല്യം തീർത്തു ശബ്ദശുദ്ധി വരുത്തുവാൻ പ്ര

യാസമില്ല. ആ കാര്യം അപ്പോൾ സാധിച്ചാൽ മതിയാകും. എത്രകൊണ്ടെന്നാൽ, ക്രമമായി വീഴ്ചകൾ പഠിച്ചുപോകുന്ന ആ കുട്ടിക്കു പതിനഞ്ചു വയസ്സു തികയാതെ സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷയോടുകൂടിയാൽ അതുകൊണ്ടു ഉച്ചാരണവിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാധാരണയായി വിചാരിക്കുന്ന തുപോലെ വൈഷമ്യം അനുഭവത്തിലില്ല. ശിശുത്തരത്തിൽ ഒരു കൊല്ലത്തിനകം ഇരുപതു വരി ഇംഗ്ലീഷ് പട്ടം ചെല്ലാൻ പഠിപ്പിക്കണമെന്നാണ് നിശ്ചയം. 'റ'കാരം മുതലായ ചില വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ എല്ലാ കുട്ടികളും ഒരുപോലെ നിഷ്പ്രയാസേന ഉച്ചരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു എഴുതുവാൻ എളുപ്പമുള്ള ആ അക്ഷരങ്ങൾ ആദ്യമേ തുടങ്ങി, രണ്ടു വഴിക്കെങ്കിലും, എഴുത്തു വായനയും ഭേദ കാലത്തുതന്നെ തുടങ്ങണം എന്നു വാദിക്കുന്നവർ 'റ'കാരത്തേക്കാൾ മലയാളികൾക്കു പ്രയാസമേറിയ 'എഫ്' എന്ന ശബ്ദം പഠിപ്പിച്ചുപോകുന്ന വാസ്തവം വിസ്മരിക്കുന്നതു ധർമ്മമല്ല. റൈഫ്, സിക്സ്, ഫീഫ്, സിക്സ്, സിക്സ്, സിക്സ് മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ ശിശുത്തരത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു മലയാളാക്ഷരങ്ങളായ 'റ'കാരാദിവ്യഞ്ജനങ്ങൾ കഠിനമായിപ്പോകുന്നതു ഇക്കാലത്തെ ശിശുക്കളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ആദ്യം ഉപദേശപരിജ്ഞാനമുള്ളവരായതുകൊണ്ടു അവരുടെ സന്നാഹങ്ങളും പരമ്പരയായി മാത്രഭാഷയിൽ പ്രയാസപ്പെടുകയാണോ? വാസ്തവം അങ്ങിനെല്ല. ഇതെല്ലാം ചെറു ഭ്രമമാണ്. ശിശുക്കളുടെ പഠിപ്പയക്കുകൊണ്ടു സമാജമായ ന്യൂനതകൊണ്ടു ചില സംഗതികളിൽ ശബ്ദാവകല്പമൊ വൈഷമ്യമാ നേരിടുന്നത് ഒരു സാമാന്യനിയമമാക്കുവാൻ പാടില്ല. ഒരു തമിഴൻ 'നാറാ'യും 'കഷ്'യും ഇല്ല; 'നാത്'യും 'കഷ്'യും ആണ്. ഒരു തുളുനാടൻ 'അറ' എപ്പോഴും 'അറ'യാണ്; 'അര' 'അറ'വുമായിരിക്കും. നമ്മുടെ ചില കുട്ടികൾക്കു 'മരാ' എപ്പോഴും 'മല'മാണ്; അ

തുചാലെതന്നെ മാറ്റ ചിലങ്ങ് പന്ത് പ ലപ്പോഴും പന്ത് ആയിരിക്കും. മഴ മഴ യായിട്ടും മഴി മഴിയായിട്ടും തിരുന്നതു നമുക്കു അനുഭവമല്ലേ? ഇങ്ങിനെ വരുന്ന ദി ക്കിൽ കുട്ടിയെ പഠിപ്പിക്കുക തന്നെപ്പോന്നു. അതു ഉപാധ്യായന്റെ ചുമതലയുമാണ്. കുട്ടിക്കു ഏതക്കൂറും പുറപ്പെടുവാനാണോ പ്രയാസം കാണുന്നത്, ആ അക്കൂറത്തി ന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം ഉപാധ്യായൻ ത ന്നെ മനസ്സിലാക്കി നാക്കു ഇന്ന സ്ഥലത്തു മുട്ടിച്ചോ മുട്ടിക്കാതെയോ, ആ പശ്ചാദ്യോ ലെ, ശബ്ദിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുത്തു പഠിപ്പി ക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ, കു ട്ടി സ്വയമേവ നിഷ്പ്രയാസമായി ഉച്ചരിക്കു ന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കൊണ്ടു മാത്രം പഠിപ്പിച്ചാ ൽ മതി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ, ശ ബ്ദതുല്യവും മറ്റും ഉണ്ടായി മാത്രമേയായി ൽ അല്പമെങ്കിലും ഒരു പരിചയം വരണ മെങ്കിൽ, ആ കുട്ടിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാലം അല്പം ദീർഘിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഉൽ കൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കുവാൻ സൗക ണ്യമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചു ആ ലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായം സ്വീ കരിക്കാം. പക്ഷെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഭൂരി പക്ഷവും പ്രാഥമിക പാഠശാലകൾക്കൊ ന്നു വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടവരാ ന്നെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. അതുകൊണ്ടു നാലാംക്ലാസിലെ പഠിപ്പു ക ഴിച്ചുപോയെങ്കിലും, അതായതു അഞ്ച് കൊ ല്ലുകൊണ്ടു, ഈ പ്രാഥമികപാഠശാലകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളായ ഭൂരിപക്ഷക്കാർ ഒരു വിധം എഴുതുവാനും വായിച്ച് കാഴ്ചക്കാരും ഗ്രന്ഥികളാവാൻ മേലിൽ സ്വന്തം തരംകൊ ന്നു അഭിവൃദ്ധിയും അഭിവൃദ്ധിയും വളർത്തുവാനും ഉതകുന്നവിധം പാപുസ്കുക്കൾ ക്രമ

പ്പെടുത്തി എഴുതേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്പോഴു ണ്തെ ശിശുപാഠം മുതൽ മേലുള്ള പുസ്തക ങ്ങൾ പഠിച്ച് എഴുതുകാസിൽ വന്നുപോയ ന്ന ഒരു കുട്ടിക്കു മലയാളം വായിക്കുവാനോ ഒരു മാസികയോ മറ്റോ വായിച്ചു കാഴ്ചം ഗ്രന്ഥികളാവാൻ സാധിക്കാത്തതിന്നു കാര ണം എന്ത്? സുഖവഴിയിലുള്ള ഭൂമിമല്ലാ തെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

നമ്മുടെ ഇടയിൽ ശബ്ദകാഠിന്യത്തേ യും മറ്റും കുറിച്ചു ഭേദപ്പെടുന്നവർ വേറെ ഒരു വാസ്തവവും കൂടെ കാണുന്നു. തിരുവിതാം കൂറിലെ ശിശുക്കളും ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ ശി ശുക്കളും ജനനാൽ വന്നു വന്നു പ്രത്യേക സൃഷ്ടിവിശേഷമുള്ളവരും ധരിക്കേണ്ടതാ ണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ നാലാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിയേക്കാൾ ന ല്ലവണ്ണം മലയാളം അറിയാമെന്നതു വര സ്യമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. അവിട ണ്തെ കുട്ടികൾക്കും ഇവിടത്തെ കുട്ടികൾ ക്കും അഞ്ചാംക്ലാസ്സിൽ അറുപതു മാസ വും ആയിരത്തേക്കാൾ ദിവസവും തന്നെ യാണ്. എന്നാൽ പ്രത്യേകമായ വ്യത്യാ സം പാപുസ്കുക്കളിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഈ വ്യത്യാസം വന്നതു വിചാരത്തിലുമാകു ന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ അനുഭവത്തിൽ നി ന്നു അഭിപ്രായം ബലപ്പെട്ടു; ഇവിടെ ബ ലപ്പെട്ട അഭിപ്രായത്തെ അനുഭവപ്പെട്ടു ണ്താൻ ആലോചിക്കുന്നു. ഇതാകുന്നു വി ചാരത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു അത്യാവശ്യമായ ഒരു ശിശുപാഠം മേലാഞ്ഞവിധം ഒരു കൊല്ലം ധാരാളമാ യി പഠിപ്പിക്കത്തക്കതും അതു പഠിച്ചു കഴി യുമ്പോൾ കുട്ടിക്കു ശബ്ദതുല്യവും അ ക്ഷരമുത്താനവും സിദ്ധിക്കത്തക്കതുമായിരിക്കണം.

ശിശുപാത്തിലും മാറ്റം വേറെ ഒരു നിഷ്പ്പാദ്യം കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. 'അതു ഒരു പശു ആകുന്നു.' എന്ന വാചകത്തിൽ സന്ധി മുറിച്ച് എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശം ഉച്ചാരണസൗകര്യമാണത്രെ. സംവൃത്തത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന സ്വരം സന്ധി ചേർത്തു ശബ്ദിക്കുന്നതാണ് അധികം ഭംഗിയും സൗകര്യവും. അതുപോലെതന്നെ ഉകാരത്തിന്റെ പിന്നിൽ വരുന്ന അകാരത്തേയും വകാരാഗമത്തോടുകൂടി ഉച്ചരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. 'പശു ആകുന്നു' എന്നതിൽ ഓരോ പദത്തിലും അക്ഷരം അധികം ഇല്ലെന്നാണ് സമാധാനം. പക്ഷേ, യോജിക്കുന്ന രണ്ടു സ്വരങ്ങളെ സന്ധിപ്പിക്കാതെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു ശബ്ദിക്കുന്നതാണ് അധികം പ്രയാസം. 'അതു ഒരു' എന്നത് 'അതൊരു' എന്നും 'പശു ആകുന്നു' എന്നതു 'പശുവാകുന്നു' എന്നും ഉച്ചരിക്കുന്നതാണ് ഭംഗിയും സൗകര്യവും. ഇത് അല്പം പ്രയാസമാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആ വാചകം ഒരു കുട്ടിയെക്കൊണ്ടു വേഗം വായിപ്പിച്ചാൽ സ്വാഭാവികമായി ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നത് എങ്ങിനെയെന്നു മനസ്സിലാവും.

ഇപ്പോൾ ഇവിടങ്ങളിൽ നടപ്പുള്ള ശിശുപാഠങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വേറെ ഒരു ആക്ഷേപം സാധാരണയായി കേൾക്കുന്നത് അവയിൽ ഒരു കൊല്ലം പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള സംഗതികളില്ലെന്നാണ്. ഇതു വളരെ വാസ്തവ്യമാകുന്നു. എന്റെ അനുഭവം പായുകയാണെങ്കിൽ, ഇപ്പോഴത്തെ ശിശുപാഠം ആറുമാസം പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള സംഗതി ഇല്ലാതെയായിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ചവുതിച്ചവണ്ണമെങ്കൊണ്ടു ബാക്കിയുള്ള കലം കഴിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഈ

വിഷയപേഷണം വളരെ ദോഷകരമായതീരുന്നുണ്ട്. ഒരു വാക്കോ വാക്യമൊ ശതാവർത്തി കേട്ടുകഴിയുമ്പോഴേക്കും കുട്ടിയുടെ ദൃഷ്ടി അതിൽനിന്നു പോകയും തന്മൂലം അക്ഷരങ്ങളിൽ മനസ്സുനില്പാതെ ശബ്ദം പ്രധാനമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു പഠിച്ച പാഠങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ വേറെ പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുമ്പോൾ കുട്ടിക്ക് അവയെ കൂട്ടിയായിക്കേണ്ടത് എങ്ങിനെയെന്നാണ് അറിവാൻ പാടില്ലാതെവരുന്ന. ശിശുപാഠത്തിൽ പഠിച്ച വാക്കുകൾതന്നെ വേറെ ഒന്നിൽ കണ്ടു വായിക്കണമെങ്കിൽ 'മുറിഞ്ഞു കയ്യടിച്ചത്' പോകാതെ നിയന്ത്രിച്ചിരിക്കുന്നമട്ടിലായിത്തീരുന്നത് ആവശ്യമുള്ള ജാഗ്രത അനുവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ആലസ്യം മൂലമാകുന്നു. ഒരു കൊല്ലം പഠിക്കുവാൻമാത്രം സംഗതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലേ ഈ ദോഷം തീരുകയുള്ളു. കുട്ടികൾക്കു പാഠങ്ങളിൽ ഉത്സാഹം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ കഠിനമായി ചില കഥകളും അടങ്ങിയിരിക്കണം. അതല്ലാതെ ഓരോ മുറിവാക്യങ്ങൾക്കൊണ്ടു മാത്രം നിറയുന്ന ഒരു ശിശുപാഠം കുട്ടികൾക്ക് അല്പദിവസംകൊണ്ട് അവണക്കണ്ണുപോലെയാവും. ഈ ശിശുക്കളെ കഥകൾ വായിപ്പിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയെന്ന് എന്ന സംശയവും സാധാരണയാകുന്നു. ഒരു കഥ എഴുതുമ്പോൾ അതേവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ട് അവർ കേട്ടിട്ടുള്ള വാക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കി വാചകമെങ്കിലും എഴുതിയാൽ ആ വൈഷമ്യം തീരും. ഇതു വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാര്യമാണെങ്കിലും സാധിക്കാവുന്നതാകുന്നു. കുട്ടികൾക്ക് ആ പാഠത്തിൽ ഒരു താല്പര്യം ഉണ്ടാകുന്നതിനായി ഉ

പാല്യായൻ ഒന്നാമത് അതിൽ വരുന്ന കഥ കുട്ടികളോടു പായണം. അതിനുശേഷമേ അവരോട് ആ പാഠം വായിക്കുവാൻ പഠിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പാഠങ്ങൾ ഏകദേശം കൊണ്ടോ മൂന്നുദിവസം കൊണ്ടോ തീർന്നുപോകും. കുട്ടികൾ പ്രകൃത്യാ കഥകൾ കേൾക്കുവാൻ താല്പര്യമുള്ളവരായാൽ ഈ തരം പാഠങ്ങളിൽ അവർക്ക് പ്രത്യേകം ഒരു പ്രതിപത്തി ജനിക്കുകയും തന്മൂലം അവയെ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ അവർ ശ്രമിക്കുകയും ആ ശ്രമം പ്രാ

യേണ അവരുടെ സാഹിത്യജ്ഞാനത്തിനുള്ള വഴിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. നേരെ മറിച്ചു, അവർക്ക് വൈമനസ്സും ജനിക്കത്തക്കവിധം പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുന്നതാണ് ഇപ്പോൾ നാം നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കണ്ടുവരുന്ന മാതൃഭാഷാഭാവമുള്ള പ്രതിഭയുള്ള മുഖ്യകാരണം. അതുകൊണ്ടു ഈ നൂറ്റാണ്ടെ പരിഹരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ശേഷം തുടരും.

ബൃഹത്തംഹിത.

ചന്ദ്രചാരം.

നാലാമദ്ധ്യായം.

(കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ)

രവിതൻരശ്മികളാൽകീഴ്
നില്ക്കും ചന്ദ്രൻപാതിസിതമെന്നും
സ്വപ്നായാസിതമപരം
വെയിലേപ്പൂക്കടമതിൻപകുതിപോലെ. 1
രാവിതൻകളയന്നുജല-
സ്വപ്നപശശിയിൽകടന്നുരവികിരണാ-
കണ്ണാടിയിൽകലർന്നു
വീട്ടിനകത്തിൽകളഞ്ഞിടുംപോലെ. 2
സൂര്യോദയോഭാഗംവി-
ട്ടിനുകിടക്കോട്ടുപോയിടുംതോറും
ഭൂവാസികൾകാണുമതി-
തൻകീഴ്ഭാഗംക്രമേണതെളിയുന്നു. 3
അനുഭവമിതിസൂര്യനിൽനി-
ന്നിന്ദുവുസിക്കുന്നദേശമകലുകയാൽ
തെളിവേറുന്നു, കടത്തിൻ-
മറുപാലമപരാഹ്നവേളയിൽപ്പോലെ. 4

ഉത്രാടം, ചുരാടം,
മൂലം തുക്കേട്ടയെന്നിവാറിന്റെ
ദക്ഷിണഭാഗത്തുണ്ടു-
ക്കുമ്പസീതാമുകൻഗമിച്ചിടത്. 5
കാടുകൾ, വിതച്ചുവിത്തുകൾ,
ജലചരജീവികൾ, നശിക്കുമിവയെല്ലാം
ഉത്തരഭാഗത്തുണ്ടു-
ശ്മിക്കിലിവിച്ചാണതൊക്കെവളിക്കും. 6
അനിഴം, ശാഖമിവാറിൻ
തെക്കുണ്ടെന്നു ചന്ദ്രമണ്ണെന്നാൽ.
നന്നല്ലജഗതിതന്നെ
നന്നുവടക്കുണ്ടെന്നതെന്നാകിൽ. 7
ശാഖ, മുകമെന്നിവതൻ
നടുവിൽക്കൂടിശ്ശശാങ്കഗതിവന്നാൽ
ശുഭഫലമുത്തരഭാഗ-
ത്തുണ്ടയതാണെങ്കിലും ശുഭതന്നെ. 7

രേവതിമുതലാമുക്കു-
 ഞ്ജോട്ടചേരന്നുവിനുമുമ്പായി
 സമമാജാതിരമുതലാം
 പന്ത്രണ്ടുക്കുഞ്ജോട്ടചേരന്നു.
 തൃക്കേട്ടമുതലൊമ്പതു
 നാലുകുളോടൊത്തിടന്നുപിമ്പായി
 താരഞ്ജോടിങ്ങിനെയ-
 ണിക്കാലത്തിങ്കലിനൂസംയോഗം.
 തലതെല്ലയന്നുനടുവിനു
 വിസ്താരംപൂണ്ടുചന്ദ്രകലവന്നാൽ
 തോണിക്കാക്കുവിനാശം
 ശേഷംലോകക്കുശേഷവുംകുലം.
 ഇച്ചന്ദ്രാകൃതിഭേദ-
 ത്തിന്നിഹമേചെന്നപേരൂ ചാല്പീടാം
 'നൈസംസ്ഥാനം'നന്നാ-
 യാകാരംതോണിപോലെയാവുകയാൽ.
 'ലാംഗല'മേണാക്കോത്തര
 ശ്രംഗപകുതിയ്ക്കുപൊങ്ങിയെന്നാകിൽ
 നാശമുഴന്നവരിൽഭൂ-
 പതിഹർഷമേതുവെന്നിയെസുഭിക്ഷം.
 തെക്കെത്തലപകുതിയ-
 ണ്ണന്നാലതുടുപ്പുലാംഗലാഭിച്യം
 പാണ്ഡ്യവൃന്ദപനാശമായതി-
 ലുണ്ടായുലത്തിനായ്ബലോദ്യോഗം.
 ഇഷ്ടസമശ്രംഗനായാൽ
 ക്ഷേമസുഭിക്ഷങ്ങളുംമഴയുണ്ടാം
 ഇവയെല്ലാമൊരുമാസം
 പ്രതിപദിനസന്നിഭങ്ങളായിടും.
 വടിപോലെശശിയുദിച്ചാൽ
 വീഡകർഗോകർക്കുസഭവിച്ചിടും
 വൃന്ദനഗ്രന്ഥനാകും
 'ദണ്ഡസ്ഥാന'ഭിധാനമിതിനുലകിൽ.
 ശശിവില്ലുപോലെയായാൽ
 പോരുകുണ്ടാംജയംസഹസ്രദേശം

തെക്കുവടക്കായതനായ്-
 വന്നാൽ'യുഗ്മാണതിൽധരാകമ്പം.
 യുഗ്രപത്തിൽതെക്കേ-
 9 തലമാത്രംതെല്ലയന്നുവെന്നാകിൽ
 അതു'പാശപശായി'തടയം
 മഴ,നാശംസാത്ഥവാഹകക്ഷേപം.
 ഭരതശ്രംഗപാരമ്യ-
 10 ന്ധോമുഖംമാന്തേവമായ്ക്കുന്നാൽ
 'ആവർജ്ജിത,'മതിലുണ്ടാ-
 മസുഭിക്ഷംഗോധനത്തിനും.
 മതിതൻനാൽവശവുമുദി-
 11 ള്ളാതുണ്ടായിരേവയെന്നാകിൽ
 'കണ്ഡ'മതിൽമണ്ഡലേശ-
 നാക്കുണ്ടാംസ്ഥാനവിഭ്രംശം.
 ഇസ്ഥാനങ്ങളെവിട്ടി-
 ടുത്തരശ്രംഗോന്നതപമുണ്ടായാൽ
 ഉളവാക്കുമുസുകലേശൻ
 ക്ഷേമം,മഴ,സസ്യവൃദ്ധിയെന്നിവയെ.
 21 ഇങ്ങിനെതാൻതെക്കേത്തല
 പൊങ്ങിക്കൊണ്ടായിചന്ദ്രനെന്നാകിൽ
 ദുർഭിക്ഷഭയംപോരും
 ലോകത്തിങ്കൽഭവിച്ചിടും.
 22 ലീടനൈകശ്രംഗനായിയു-
 മൊരുതലതാനായിയുനേവേന്ദുവിനെ
 സന്ദർശ്ശനായിയുമധോ-
 മുഖനായിയുമീക്ഷണൈചവവൻചാകും.
 23 സംസ്ഥാനവിധിയുരച്ചേൻ
 മതിതൻരൂപങ്ങളെകുടിപ്പിനിനി
 സ്വപ്നദുർഭിക്ഷകരൻ
 ചന്ദ്രൻസമമാൻസുഭിക്ഷകരൻ.
 24 മദ്ധ്യനതൻവളാച്ചുൻ
 സഭാനിക്ഷുൽഭയപ്രദൻചന്ദ്രൻ
 മദുസമാനരൂപൻ
 ക്ഷേമസുഭിക്ഷങ്ങളെച്ചേക്കും.
 25

വിസ്തീർണ്ണമേന്തിചന്ദ്രൻ
 ഭൂവതിലക്ഷ്മീചാപുലിയെച്ചെയ്യും
 ഘനമുത്തനിസ്പദിക്കുഞ്ഞെ
 ചേക്കുംദളി കുമാലവൃത്തിദൃശം. 26
 ചൈതന്യമഗ്നമതി
 ദൂരസ്ഥകരാജമരണമുണ്ടാക്കും
 മന്ദാഹതശൃംഗംകുന്ദം
 പ്രഹരണഭയദായകൻമൃഗം. 27
 ദിഷ്ടിക്ഷവയ്ക്കു
 യുണ്ടാക്കുംസോമജാഹതവിഷ്ണുണൻ
 ആംഗിരസാഹതശൃംഗൻ
 ശ്രേഷ്ഠക്ഷിതിനാഥനിഗ്രഹംചെയ്യും. 28
 ശുക്രസമാഹതശൃംഗൻ
 സ്വപ്നരൂപനാരേഹിംസിക്കും
 ഫലമിതുശുക്ലപക്ഷേ
 യാപ്യം, കൃഷ്ണപാഞ്ചതപോലൈവരം. 29
 പാഞ്ചാലഭംഗിമകുപ്തസുരഭ്യമദ-
 ന്നോപാലകേകയകല്പതനാദിനന്ദൻ
 സോശിനരംഗംഗധരണപുഷ്പിന, രേഴ- (ത.
 മാസാത്നശിഷ്യമധുപൻസിതടിനനായം
 ഗാസ്വാതെ സഖീരകസിന്ധുജീര-
 ശൈലദിജാതിദിവ്യേശ്വരനാർ
 ധാന്യങ്ങളെന്നുള്ളിവപത്തുമാസം
 നശിക്കുമഞ്ജൻമുരളിനനായാൽ. 30
 ഉദ്യോഗസ്ഥനാർപല-
 വാഹനമോടൊത്തുദൂതലേശ്വരൻ
 ത്രൈഗുണ്യായോദ്യുക്തശിഷി-
 മാളവകേഷ്ടിനഗണവരിഷ്ണുനാർ. 31
 കരമന്യശുക്രയുധിശ-
 ഷ്ട്രിയവരരിവരണത്തിടനോശം
 ശശിമധിരളിനനായാൽ
 സിതമാസുമന്താനുവിട്ടുഷണാസം. 32
 പ്രാഗീശ്വരൻമന്ത്രികൻ
 കർമ്മയോഗാജ്ഞാനയനാഖ്യന്താർ
 ഇവരേഹമറിക്കുംകുളിർമതി
 ദിശമോസംശനിവിടുന്നനായെക്കിൽ 33

ബുധചിനൻശശിവെണ്ണാ-
 തമധുരമാഗധപിഡയെച്ചെയ്യും
 മാമുള്ളടിക്കിലൊക്കെ
 കൃത്യഗസമമാർദ്ദവിചിത്രംകാലം. 34
 ക്ഷേമാരോഗ്യസുദിഷ്ട-
 പ്രണാശദൻകേതുടിനനായാൽ
 ശസ്ത്രാപജീവിചോരോ-
 പദവയുപാമുണ്ടാക്കും. 35
 ഗ്രന്ഥേന്ദ്രവിനൽകാഹതി
 യേതൊരുനാഥതന്നിൽവന്നുകൂടുന്ന
 അനാഥപിന്നഭൂപന
 നിചയമാർന്നാശമുണ്ടാക്കും. 36
 സൂനീദൻതുഷാരണ-
 നരശ്ചിതകുന്നവൻപ്രഭാസംഗൻ
 ശ്രാവണിപണ്ണമെഴുംശശി
 ചെയ്യുംരണ്ടുപാശരോഗദിഷ്ടം. 37
 വോനിയന്തേനതടച്ചുരാവിൽ
 ശിവാർദ്ധമുതകൃഷ്ണതപേന്തപോലൈ
 ഹിമാർദ്ധകുന്ദസ്ഥിതികാണായി
 ഹിമാന്തവെങ്കിൽഭവിഭദ്രമേകം. 38
 നനാമുത്തമപക്ഷം
 വലിച്ചാൽപുലിടയാമുണ്ടാകും
 ബ്രഹ്മകുരുപ്രജകളി-
 ലമതൽപക്ഷംക്ഷയിക്കുകിൽക്ഷയമാം. 39
 ക്ഷയവുംപുലിയുമില്ല-
 പ്ലക്ഷത്തിന്നനിലത്തണാദികളിൽ
 ക്ഷയപുലികളുണ്ടാകാ
 വിപരീതംദണ്ഡപക്ഷത്തിൽ. 40
 വെള്ളാമ്പൽ, മുത്തു, ചിസമിവ
 പോലേവെളുത്തുതിഥിക്രമത്താലേ
 വലിച്ചും ക്ഷീണിച്ചും
 വികാശിപ്പാതയുള്ളഗതിപൂണ്ടാ. 41
 അവികൃതമണ്ഡലരശ്മികൾ
 പൂണ്ടുവിലസുന്നരോഹിണീനാഥൻ
 വിജയംജഗത്തിലെല്ലാം
 സകലമനുഷ്യകുലമുണ്ടാക്കും. 42
 ഇങ്ങിനെ ബ്രഹ്മസംഹിതയിൽ
 'ചന്ദ്രപാഠ'മെന്ന
 നാലാമദ്ധ്യായം കഴിഞ്ഞു.
 (തുടരും)

ഹിന്ദുക്കളും ഭൂതദയയും

(തുടർച്ച)

(ചുരുക്കത്തിൽ രചനാമനോഹരം)

ലോകത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട വലുപ്പമുള്ള മതങ്ങളിൽ ഒന്നായ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ആദിസ്ഥാപകനായ 'ബുദ്ധമഹർഷി' അഹിംസ എന്ന പാശ്ചാത്യ മതത്തെ അതിശക്തിയോടുകൂടി ആക്ഷിപ്തം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തോടും പ്രചാരത്തോടുംകൂടി ഈ തത്വത്തിന് ഒരു ആനന്ദശക്തിയും മുഖ്യമായും സിദ്ധിച്ചു. ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും ബുദ്ധമഹർഷി 'അഹിംസ' എന്ന ദിവ്യപദത്തിന് കൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ വിശദീകരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഭൂതദയ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സാമാന്യനിയമമാകുന്നതിനു വല്ലതും പോരാതെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നിൽ അതു ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി വേണ്ടതിൽ അധികം സിദ്ധിച്ചു എന്നതിന് സംശയമില്ല. അമാനുഷികങ്ങളായ അപൂർവ്വശക്തികളോടുകൂടിയ ജ്ഞാതാർക്കങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാലും ഉപദേശങ്ങളാലും ആകുന്നു ഇന്ത്യയിൽ ഭൂതദയ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇതുതന്നെ ആകുന്നു അതിന് ഇവിടെ ഇത്ര പ്രാമാണ്യവും പ്രാബല്യവും വരുവാൻ കാരണം. മനുഷ്യരുടെ സകലവിധ പ്രയത്നങ്ങളും ഫലപ്രദങ്ങളായി, പ്രബലതരങ്ങളായി, രീതികൾ അവകളുടെ പ്രോക്താക്കളുടെ സ്വഭാവനൈർദ്വ്യത്തിനും ബുദ്ധവിശേഷത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യപരിപാലനത്തിനും അനുസാരമായാകുന്നു. ഇവയൊ

ന്നുമില്ലാത്ത നേതാക്കന്മാരാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പൊതുജനോദ്യമങ്ങൾ നിഷ്പലങ്ങളായേ പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നുള്ളൂ. ഹിന്ദുസമുദായത്തിലെ ആദ്യനേതാക്കന്മാർ സ്വാതന്ത്ര്യപരിപാലനത്തിനുള്ള ജ്ഞാതാർക്കങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമാണ് ഇക്കാലത്തും അവരുടെ എപ്പോഴും നിയമങ്ങളും നിലനില്ക്കുന്നത്. സാമുദായികപരിഷ്കാരികളെന്നും, സ്വദേശഭിന്നികളെന്നും, നട്ടിച്ച ചില നവീനപദ്ധതികളിൽകൂടി മാറ്റം ജനങ്ങളെ അനയിപ്പിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്ന പരിഷ്കാരജ്ഞാതാക്കൾ ഈ തത്വം ഒരിക്കലും മാക്കരുതാത്തതാകുന്നു. അവരുടെ പ്രോക്താക്കളുടെ തനിച്ചിത്തത്തിൽ മാത്രം അടിയുറച്ചുനില്ക്കുന്ന പൊതുജനോദ്യമങ്ങൾ സഫലീകൃതങ്ങളാകുമെന്നു ലോകചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നില്ല.

മുഗാസ്സത്രികർ ഇന്ത്യയിലാണ് ആദ്യമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ക്രിസ്തുവർഷത്തിനു കുറഞ്ഞതു മുമ്പു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു തന്നെ രാജ്യത്തെങ്ങും മുഗലന്മാർക്കുവേണ്ടി എപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ആശുപത്രികൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. രോഗം പിടിപെട്ടു ദുഃഖിക്കുന്ന മുഗലന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു സ്റ്റോവാർട്ടസെന്റോടുകൂടി ഒരുങ്ങിയിരുന്ന സ്പീഷ്യലിസ്റ്റുകൾ ഇന്ത്യയിൽ അന്നു കാണപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ജന്തുസ്നേഹം ഇപ്രകാരമുള്ള ശക്തിയോടും മാഹാത്മ്യത്തോടും കൂടി എത്ര മുമ്പു തുടങ്ങി ഇന്ത്യയിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്നു! സമജീവി സ്നേ

ഹത്തോടുകൂടി യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേറായോ
ലോക്കളെ പരിപാലിക്കുന്നതിന് ഒരു
‘ഫ്ലോറാൻസ്’ നൈറിബോയിൽ യൂറോ
പ്പിലുണ്ടായതു കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ മാ
ത്രമാണെന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോൾ പൗ
രാണികേന്ദ്രയുടെ പരിഷ്കാരസമുച്ചയം
എത്ര വിപ്ലവനീയമാണെന്നു സ്സഷ്ടമാകു
ന്നതാകുന്നു.

പക്ഷികൾ, മൃഗങ്ങൾ, ഇഴജന്തുക്ക
ൾ പഴക്കം എന്നിവയുടെ ജീവനുള്ള സക
ലതും അനർഗ്ഗമായി ഇന്ത്യയിൽ ഒഴുകുന്ന
ഭൂതദൈവ അനുഭവിച്ച് ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.
സകല ജീവികളോടും ഇന്ത്യക്കാർ ഒരുപോ
ലെ ദൈവരൂപം കരുതുകയും ഉള്ളവരുകൾ.
‘കൊണ്ടൽക്കോളാൽ കലിതകളുകൾ വീ
ലിയെല്ലാം പരത്തി, കൊണ്ടക്കേകിപ്രവ
രനഴകോടാട്ടമാടുന്നഭംഗി’ കണ്ട് ആന
നിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നിരവദ്രവികളായ മ
യിലുകളെ ഹിന്ദുക്കൾ ഒരിക്കലും വേട്ടയാ
ടീട്ടില്ല. യൂറോപ്യൻ ധാരമാരുടെ ആഗ
മനത്തിനു മുമ്പ് അവർ എപ്പോഴെങ്കി
ലും മനുഷ്യരിൽ നിന്നു പ്രാണഭയം ഭേദി
ട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. സക്കാ
രിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ചില നിയമ
ങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടല്ലാ ഹിന്ദുക്കൾ
ഈ ശൂരകൃത്യത്തിൽ നിന്നു പിൻവലിച്ചി
ട്ടുള്ളത്. അവർക്ക് സഹജമായിട്ടുള്ള ജന്തു
സ്നേഹവും, പ്രകൃതിയിലെ വിശിഷ്ടവസ്തു
ക്കൾ കണ്ടാണറിയുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്ര
ത്യേകാഗ്രാഹവും ആകുന്നു അതിന്നു കാര
ണങ്ങൾ. ദേഹാലങ്കാരങ്ങളിൽ അനാവ
ശ്യമായും അത്യാധികമായും ഭൂമിക്കു നീ
കളുടെ ശിരോഭൂഷണത്തിനായും മാറ്റം
മാത്രം ഇന്ത്യയിൽ യാതൊരു ജീവികൾ
ഒരിക്കലും പ്രാണവേദന അനുഭവിക്കേണ്ടി

വന്നിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയിൽ മിക്ക ഭവനങ്ങ
ളിലും പ്രാവ് മുതലായ പക്ഷികൾക്കു സു
ഖവാസം ചെയ്യുന്നതിന്നു കൂടുകയും മാറ്റം
പുരമുകളിൽ തീർത്തുവെക്കാറുണ്ട്. അവ
യ്ക്ക് അല്ലാത്ത ധാന്യങ്ങൾ ഇടക്കിടക്കു വി
തരികൊടുക്കുന്നതിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ
തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാ
റും ഉണ്ട്. ചെറിയ കുട്ടികൾക്ക് അമ്മ
മാർ ചോറുകൊടുക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ
അടുത്തുവരുന്ന കാക്കകൾക്കും കൂടി കറേ
റ്റു കൊടുക്കുന്നതിന് ആ ചെറിയ കുട്ടി
കൾപോലും അസ്സഭ്യവാക്കുകൾ പാഞ്ഞു
മുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് ഏതൊരു അനുഭവ
ത്തിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാകുന്നു.
ചെറുപക്ഷികളുടെ മുട്ടകൾ കക്കുന്നതി
ന്നോ അവരെ കല്ലെറിഞ്ഞോ മറ്റൊരു ഉ
പദ്രവിക്കുന്നതിന്നോ, ഹിന്ദുബാലന്മാർ
ഒരിക്കലും തുന്തുന്നതല്ല. വാസ്തവത്തി
ൽ പക്ഷിമൃഗാദികളെ പിടിച്ച് ഇണക്കി
കൂട്ടിയിൽ പൂർത്തുന്നതു തന്നെ മിക്ക ഹിന്ദു
ക്കൾക്കും വിരോധമാകുന്നു. ഭൂതദൈവമാ
ത്രത്താൽ പ്രേരിതന്മാരായി പല ഹിന്ദു
ക്കളും പണം കൊടുത്തും മാറ്റം, മാറ്റുള്ള
വർ തടയുകയാക്കിയിരിക്കുന്ന പക്ഷിക
ളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതു സർവ്വസാധാര
ണമാണ്. അത്രയ്ക്കുണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ ഭൂ
തദൈവ ശക്തിയും പ്രചാരവും.

പാമ്പുകളും സസ്തനങ്ങളും തീരെ ഉപ
ദ്രവം ചെയ്യാത്ത ജന്തുക്കളല്ല തീർച്ചതന്നെ.
സസ്തനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന മരണങ്ങ
ൾക്കും ഇന്ത്യയിൽ അവസാനമില്ല. എ
ന്നിടംകൂടി സസ്തനങ്ങളെ എത്ര ദൈവോടുകൂ
ടിയാണ് ഹിന്ദുക്കൾ കരുതിപ്പോരുന്നത്.
വീടുകളുടെ മറ്റാങ്ങിലും, എന്നിവയുടെ,
സ്വന്തം ശയനമുറകളിലും കൂടി അപൂർവ്വം
ചിലപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന സസ്തനങ്ങളെ
ഒരിക്കലും ഒട്ടും ഉപദ്രവിക്കാതെ പതുക്കെ
ആട്ടി വേർപെടുത്താക്കുകയാണ് നാം ചെയ്തു
വരുന്നത്. വീട്ടിനടുത്തു കാണപ്പെടുന്ന
സസ്തനങ്ങളെ സാധധാനത്തിൽ ആട്ടി മൺ

കടങ്ങളിലാക്കി ദൂരെ കാടുകളിൽ കൊണ്ടു വിടുന്ന സന്ദ്രഭായം നമുക്കു നിത്യപരിചയമുള്ളതാണല്ലോ.

ഹിന്തുക്കളുടെ അപാരമായ ഭൂതഭയം ഉത്തമമായ ദുഷ്ടാന്തം അവർ പശുക്കളോടു കാണിച്ചുപോരുന്ന സ്നേഹവാത്സല്യമാകുന്നു. ഗോവധം ബ്രഹ്മഹത്യയെപ്പോലെതന്നെ അശേഷം അന്യമല്ലാത്ത ചാപമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. പശുക്കളെ സ്വന്തം മാതാപിതന്മാരെപ്പോലെ ഹിന്തുക്കൾ ഗണിച്ചുവരുന്നു. ഉതകളായ മൃഗങ്ങളോടു മനുഷ്യർ സമജീവിസ്സു ഹമുണ്ടാകാമെന്ന് ഇരിയ്ക്കിനിന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഹിന്ദുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പശുവിന്നു, ഹനിക്കപ്പെടുവാൻ വയ്യാത്തത് എന്നതുമായ 'അഹിംസ' എന്നു പേർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യക്ക് ഏറ്റവും ഉപയോഗമുള്ള ഈ വിശിഷ്ടജീവികളുടെ സുഖജീവസംരക്ഷണത്തിന്നുവേണ്ടി എന്തുചെയ്യാൻ അവർ എപ്പോഴും ഭയക്കുന്നുണ്ട്. അവയെ നിഷ്കാരബുദ്ധി ഉപദ്രവിക്കുന്നവരോട് അവയുടെ ജീവനെ യാചനകൊണ്ടോ, ശക്തികൊണ്ടോ, വീണ്ടെടുക്കുവാനും ഇപ്പോഴും ഹിന്തുക്കൾ സദാ സന്നദ്ധന്മാരാണ്. ഗോവധത്താൽ ഒരു ഹിന്തുതന്റെ സമുദായത്തിൽനിന്നു ബാഹിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. കേവലം സമ്പ്രദക്ഷകളല്ലാത്ത ഹിന്തുക്കളോടുകൂടി 'ഗോമാംസം' എന്നു കേട്ടാൽ ചെവി രണ്ടും പൊത്തി കാടാതിരിക്കയില്ല. ഗോമാംസഭക്ഷണംകൊണ്ട് ഒരു ഹിന്ദുവിന്റെ ജാതി പൊയ്ക്കൊണ്ടു. ഒരു പട്ടണം കടയാക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടും കൂടി ഭഗവാൻ പ്രീതിപ്പെടാൻ ഗോരക്ഷചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പശുക്കളോടു ഭക്തിസ്സഹചര്യമാനങ്ങൾ ഉള്ള ഹിന്തുക്കളും, അതെന്നുവെച്ചാൽ അബ്രഹമതസ്ഥന്മാരും തമ്മിൽ ഈ ഒരു ഭാഗകാരണത്തിനാൽ മാത്രം ഭയങ്കരങ്ങളായ കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിന്നു ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. അബലകളേയും രീതിയാത്രക്കാരരും ശത്രുക്കളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിന്നു യൂറോപ്പിലെല്ലാം മദ്യകാലങ്ങളിൽ 'നൈറ്റ് എറന്റ്സ്'

(Knight Errants) എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വർഗ്ഗം യോദ്ധാക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിലും അതിന്നു മുമ്പും ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ധീരദാരുണന്മാരായ ഹിന്ദുവുവാന്മാർ ഭാരതത്തിന്നാണ് ധൈര്യത്തോടും സ്വമതസ്നേഹത്തോടുംകൂടി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്ദ്രിയചക്രവർത്തിയുടെ കീഴിലായതിന്നു ശേഷം കൂടി ഇന്ത്യയിൽ ഗോവധം സക്കാരിനാൽ വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മിക്ക പുരാണഹിന്ദുരാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും നാണ്യമുദ്രകളും കൊടിയടയാളങ്ങളും പശുക്കളായിരുന്നു. ഒരു ഹിന്ദുവിന്റെ നിധിയിൽ തനിക്കുള്ള കത്തവ്യകൾക്കുള്ളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതു ഗോരക്ഷണമാണെന്ന്, പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്നു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തുകൂടി, പ്രയത്നിക്കാണ്ടില്ലെങ്കിൽ വാക്കുകൊണ്ടെങ്കിലും ഒരു ഹിന്ദുവുവാവു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താതിരിക്കില്ല.

ഇതിലുമധികം ഔജ്വല്യം തോന്നിക്കുന്ന സാഗരികർ ഇന്ത്യയിലുണ്ട്. ദിവസേന പ്രഭാതത്തിൽ ചിലർ ഉറവിടകൂട്ടലും മറ്റും ധാന്യങ്ങൾ വിതറാറുണ്ട്. പുഴകളിലും കുളങ്ങളിലും ഉള്ള മത്സ്യങ്ങൾക്കു് കാരോ മഴയടയായി ഉഴുകഴിയുന്നതിന്നു് എല്ലാവർക്കും അനുഭവമുള്ളതായിരിയ്ക്കും. ദേവലയങ്ങളിൽ പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുന്ന പൂജാക്കാരും പൂജകളും തങ്ങളുടെ ചവിട്ടേറ്റു ഉറുമുതലാലു വല്ല ചെറുജന്തുക്കളും ചത്തു പോയാലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടു വളരെ ജാഗ്രതയോടുകൂടി നിലത്തുനടക്കി നടകനത്തുത്താൻ പദ്ധ്യേഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തന്റെ സ്വന്തം ഭവനത്തിന്റെ ഒരു മൂലക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കടന്നുകൂടുന്ന പീകെടത്തു്, അവയെ നശിപ്പിച്ചുണ്ടെന്ന് ആവശ്യവും അതിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു നതു ആവശ്യവും ആണെന്നു കണ്ടവർല്ലാം തീർത്തുപോഞ്ഞിട്ടും, അതു ജന്തു ഹിംസയാകയാൽ മാത്രം അപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കാതിരുന്ന ഒരു താവോട്ടമ്മയെക്കുറിച്ചുത്താൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. "നമ്മൾ സുഖമായി ഇരിക്കുമ്പോൾ"

മാറ്റമുള്ളവയെ അപ്രകാരം ചെയ്യാൻ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്ത് എന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഹിന്ദുനീതിശാസ്ത്രങ്ങളിലെ ശുദ്ധതത്വം.

ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിലും ചരിത്രങ്ങളിലും നോക്കിയാൽ, എത്രയും കയ്യുറപ്പിട്ട് നിരാശനാകാവുന്ന ആവശ്യങ്ങളിൽ പാലും, ഹിന്ദുക്കൾ സാധാരണ ഭൂതദേവ വിട്ട പ്രവൃത്തിയ്ക്കായില്ലെന്നുള്ളതിന്നു ധാരാളം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. തന്റെ പട്ടിയോടുകൂടിയപ്പോൾ വിമാനത്തിൽ കേരകയിലല്ലെന്നു ശരിച്ചു യാത്രയ്ക്കുവേണ്ട കഥ എല്ലായ്പ്പോഴും കേട്ടിരിക്കുമ്പോൾ. ഇപ്രകാരമുള്ള അനേകം കഥകൾ ഉണ്ട്. അവയെല്ലാം അങ്ങിനെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ഭൂതദേവയും സഹജീവിസ്സേയ്യും എത്ര വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഈ കഥകളിൽനിന്നു അനുമാനിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ ഭാര്യ നടവടി വിശേഷങ്ങളാക്കിയിട്ടു വിസ്തരിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കഥകളും മറ്റും ഹിന്ദുസാഹിത്യത്തിൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. മൃഗകഥകളുടെ (Beast Tales) ഉദാഹരണമെന്നു ഇന്ത്യയിൽ നിന്നാകുന്നു. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു വരിച്ച തത്വജ്ഞാനിയായിരുന്ന 'ഡെക്കാർട്ട്' (Descartes) 'മൃഗങ്ങളെല്ലാം സുഖദുഃഖങ്ങളും വേദനയും അറിയുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാത്ത വെറും 'ജീവ യന്ത്രങ്ങൾ' ആണെന്നു പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരവർ ഒരിക്കൽ ഒരു നായയെ കലശലായി പ്രഹരിച്ചു. അതു നിലവിളി കൂട്ടുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അടുത്തു നിന്നിരുന്ന ഒരു സ്തേഹിതനോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. അതു വെറുതേ നിലവിളിക്കുന്നതാണ്. കടന്നുവരുന്ന മൃഗമായ വസ്തുക്കളെപ്പോലെ അതിന്നും വേദന അറിയുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ല. ജീവനുള്ളവർക്കു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇപ്രകാരമുള്ള സംഗതികൾ പഠിച്ചുവളർന്നിട്ടുള്ള ബാലന്മാർക്ക്

അസമയം ഭൂതദേവയും സഹജീവിസ്സേയ്യും ഇല്ലെങ്കിൽ അശേഷം അതുതന്നെപ്പോലെ. കുട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ ഭൂതദേവയും ജന്തുസ്സേയ്യും ഉറപ്പിച്ചു വളർന്നതിന്നു 'മൃഗകഥകൾ' എത്രമാത്രം ഉപകരിയ്ക്കുമെന്നു മുമ്പേ വേണ്ടപ്പോലെ അനുഭവമായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും വെറും യന്ത്രങ്ങളല്ലെന്നും, അവക്കും മനസ്സും ശരീരവും സുഖദുഃഖങ്ങളും, സുഖദുഃഖവിചിത്രചരണശക്തിയും ഉണ്ടെന്നും മൃഗകഥകൾ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആ പാഠം അവർ ഒരിക്കലും മറക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭൂതദേവ ഉണ്ടാകണമെന്നതിൽ ഈ അറിവും ധാരണയും അപ്രത്യേകമായിത്തന്നെ പാലുണ്ടായില്ലല്ലോ.

'മൃഗകഥകൾ' ഉടലെടുത്തതു ഇന്ത്യയിൽനിന്നാണെന്നു ഞാൻ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. 'പഞ്ചതന്ത്രകഥകളാണ്' ആദ്യത്തെ മൃഗകഥകൾ. മിക്കവാറും പഞ്ചതന്ത്രം തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം 'ഈസോപ്പിന്റെ കഥകൾ' എന്ന പേരുകൊണ്ടു അറിയപ്പെടുന്ന പുസ്തകം വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ പഞ്ചതന്ത്രകഥകളാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാലദേശാധിപത്യങ്ങൾക്കു അനുഭവനാശമായ ചിലമാറ്റങ്ങൾ, പഞ്ചതന്ത്രം, ഈസോപ്പിന്റെ കഥകളായി പരിണമിച്ചപ്പോൾ അതിന്നു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിന്നും വിരോധമില്ല. ഇന്ത്യയിലല്ലാതെ 'ഡെക്കാർട്ട്'യെപ്പോലുള്ള തത്വജ്ഞാനികളുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടാകുന്നത് കുറച്ചു അസംഭാവ്യമാണെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സ്തേഹവാത്സല്യങ്ങളോടുകൂടി പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ നടവടിക്രമങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നതു കൊണ്ടുപോലെ ഇപ്രകാരം സാധാരണയായ കഥകൾ എഴുതുവാൻ ഒരുവന്നു തീരെ സാധ്യമല്ല. മൃഗപക്ഷികളെല്ലാം വെറും ജീവ യന്ത്രങ്ങളാണെന്നോ, ഈ ഭൂമിയിലുള്ള സകല ചരമപരങ്ങളു

യം മനുഷ്യരുടെ സുഖനിവൃത്തിയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നോ, മറ്റോ വിശ്വസിച്ചു. അവനോ അനാവശ്യമായും മനുഷ്യവർഗ്ഗമായും ഉപദ്രവിച്ചതും മൃതിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ഇത്തരം ഗ്രാഹങ്ങൾ നിമിഷിക്കുന്നതിന്നു മാത്രം ഭൂതയായോ ജന്തുപിതിയോ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടാത്തതാകുന്നു. അതാണ് 'മൃഗക്രമകൃഷ്ണ' തുടക്കം ഇന്ത്യയിൽനിന്നാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു കാരണമായ കാരണമായി ഞാൻ കരുതുന്നത്.

ഹിന്ദുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ 'ആത്മാവി'നെക്കുറിച്ചു വിശ്വസിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു അഭിപ്രായങ്ങളും സംഗ്രഹിച്ചും കൂടി ഇന്ത്യയിൽ ഭൂതദൈവങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൃഗങ്ങൾക്കും ആത്മാവുണ്ടെന്നും ആത്മികജ്ഞാനത്തിന്റെ രഹസ്യമായ ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണകരങ്ങളായ പല മാനദണ്ഡം കഴിഞ്ഞ് ആ ആത്മാവുതന്നെ ആകുന്നു ഭൂതവിൽ മനുഷ്യത്വമായിത്തീരുന്നതെന്നും ആണല്ലോ ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. 'ഡാറ്റിൻ' എന്ന പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ ഇയ്യൊരു മംഗളം കണ്ടുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള 'ഇംഗ്ലിഷ്യൻ' എന്ന ഉല്പത്തി ക്രമത്തെത്തന്നെ അല്ലയോ ഉള്ള ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം ഹിന്ദുതത്വജ്ഞാനികൾ അവയുടെ പുനർജന്മവാദംകൊണ്ടു തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സംശയിക്കുണ്ടിവരുന്ന. മൃഗങ്ങൾക്കും തങ്ങളെപ്പോലുള്ള ആത്മാവുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഭൂതദൈവഭക്തിക്കുന്നതിന്നും, സകല ജീവജാലങ്ങളേയും സമത്വസ്ഥിതിയിൽ ഐക്യതയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു സഹായിക്കുന്നതിന്നും, ബലവത്തരമായ കാരണമായിത്തീർന്നു.

മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും തമ്മിൽ അസാമാന്യമായ അന്തരമില്ലെന്നു ഹിന്ദുക്കളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഉതകിയ മറ്റൊരു സംഗ്രഹം വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ ദശാവതാരകഥകളാകുന്നു. ഭഗവാന്റെ അവതാരങ്ങളിൽ ചിലതു മത്സ്യം, കൂർമ്മം, വരം

എന്നും മുതലായ ജന്തുക്കളായിട്ടാണല്ലോ. ശ്രീകൃഷ്ണനായും ശ്രീരാമനായും അവതരിപ്പിച്ചുള്ള ദിവ്യദൈവതമുന്തിതന്നെ മത്സ്യമായും ആയുധമായും അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം മനുഷ്യരും ഇതരജീവികളും തമ്മിൽ ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്ത അന്തരമില്ലെന്നു തെളിയിക്കുകയും, ജീവലോകത്തിന്റെ ഐക്യതയെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും അല്ല ചെയ്യുന്നത്? ഇങ്ങനെയുള്ള ദിവ്യതത്വങ്ങളടങ്ങിയ പുരാണങ്ങൾ വായിക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കൾക്ക് എങ്ങിനെ ആണ് ഭൂതദൈവം, സമജീവിഃസ്ഥാനം മുതലായ വിവിധമനുഷ്യാവതാരങ്ങൾ ഇല്ലാതെ വരുന്നത്.

സത്യഭൂതാവുന്നതാണ് ഭൂതദൈവങ്ങളുടെ ഏകദേശം ഒരു പരമകാലയായി ഗണിച്ചുവരുന്നത്. ഒരുത്തൻ ഒരു യോഗിയോ, വേദാന്തിയോ ആകുന്നതിന്നു തുടങ്ങുമ്പോൾ, ആദ്യൻ മാനുഷകായിരുന്നെങ്കിൽ, തീർന്നു സത്യഭൂതായിത്തീരുന്നതാണ് ഒന്നാമത്തെ പടവ്. നമുക്കു യഥേഷ്ടം കൊണ്ടു തന്നെത്തന്നെ ജന്തുക്കളാണ് ആദ്യമാകട്ടെല്ലോ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന കാലത്തോളം അവയേയോ യഥാർത്ഥമായ സ്റ്റേജവും ദൈവം ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്. 'ഭോക്താക്കൾ നിങ്ങളും ഭോജനം ഞങ്ങളും, ഒത്താൽ സഖിതമുണ്ടാകുമ്പോൾ' എന്നു പഞ്ചതന്ത്രകാരൻ പഠിത്തിട്ടുള്ളതു ഇതിന്റെ ഭാഷ്യം നൽകുന്നു. ഇതാണ് മാനുഷജനവും ഭൂതദൈവവും ഒന്നിച്ചു ഭോജനമുണ്ടാകുന്നത് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു പറയുന്നതിന്റെ തല്പര്യം.

ഇനിയും പിന്തുടർന്നു പ്രസ്ഥാനം ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. കണ്ണാൻ മുതലായ ദിവ്യജാലങ്ങളുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ പശു, മാൻ, ചുവ, സിംഹം, മനുഷ്യർ ഇവയെല്ലാം സഹോദരഭാവത്തോടുകൂടി സുഖവാസം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു പുരാണങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. 'ഐഡി'ലാണ് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കപ്പൽ സഞ്ചാരികൾ ആദ്യം ചെന്ന കാലത്തു— അക്കാലത്തു

അവിടെ വേറെ മനുഷ്യരില്ല— അവിടെ കടൽക്കരയിൽ കണ്ട ജന്തുക്കളൊന്നും അവരെക്കണ്ട ഭയപ്പെട്ട് ഒടിപ്പോയില്ലെന്നും വിൻകാലങ്ങളിൽ ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി അവയെ മനുഷ്യർ പേട്ടയാടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് അവ മനുഷ്യരെ വെറുക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും, ഇപ്പോൾ ഒരു കപ്പലിന്റേ നിഴലെങ്ങും സമുദ്രത്തിൽ കണ്ടാൽ അവയെല്ലാം ആത്മാലയുദ്ധം ഓടി ഒളിച്ചു കളയുമെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇതിൽനിന്നു മനുഷ്യരും ഇതരജീവികളും തമ്മിൽ ഇപ്പോഴുള്ള സംബന്ധം മുഴുവനും പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതല്ലെന്നും കറാന്റെയും മനുഷ്യരുടെ തന്നെയും പ്രമാണിച്ചുള്ള നിഷ്ഠയുടെ ഫലമാണെന്നും ഉൾക്കാണുന്നതാണ്. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ ആ ബന്ധത്തിലുള്ള ദോഷങ്ങളെല്ലാം പരിഹരിക്കേണ്ടതായിരിക്കണം. മേൽപറഞ്ഞപ്പട്ട സംഗതികളുടെ ഗുഹ്യതയോട് മനസ്സിലാക്കി, അതുപ്രകാരം ശരിയാക്കുന്ന അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ, പുരാണങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള വിധം വിസ്മയനീയമായ ഒരു ക്ഷേമാവസ്ഥ എന്തുകൊണ്ടു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു എനി

ക്കു പലപ്പോഴും തോന്നിട്ടുണ്ട്. അതു രീതി അസാധ്യമല്ലെങ്കിൽ രീച്ചുവായും അതുതന്നെ ആയിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചശക്തിയുടെ പാമമായ പരിണാമം. ആ ഉന്നതപാവിടെ ഉദ്ദേശിച്ച സകലരും പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഭൂമി മുഴുവനും കണപമഹഷിയുടെ ആശ്രമംപോലെ ആയിത്തീരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടെങ്കിൽ, അന്നു, പരമകാരണികനായ ജഗദീശ്വരനു പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിൽനിന്നുള്ള സംതൃപ്തിയും കൃതാർത്ഥതയും പരിപൂർണ്ണമാകുമെന്ന് ആശിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. ജ്ഞാനരംഗം, ക്രിസ്താനികളും ഒരുപോലെ വിശ്വസിക്കുന്ന 'ഐസായാ' എന്നപുരാതന ജ്ഞതതപഃജ്ഞാനിയും ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു കാലത്തെ കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു മിക്ക മതക്കാരും ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പരമാവസാനത്തെക്കുറിച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ അവസാനഘട്ടത്തോടുകൂടിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു കഴിയുന്നതു പ്രയത്നിച്ചു കൃതാർത്ഥത നേടുന്നതിന്നു സകലരും ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സന്തക എന്ന മഹാന്റെ

ജീവചരിത്രവും മതവിശ്വാസവും ഉപദേശങ്ങളും.

(കെ. കത്തോളിക്കായർ ബി. എ. ബി. എൽ)

സന്തകപുരാണത്തു നീങ്ങുവാനു വാങ്ങാൻ മടിക്കരുത്. ഞാൻ വളരെ ആളുകളെക്കൊണ്ടു പണി എടുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. യാതൊരു യോഗ്യതയും ഇല്ലാത്ത ഒരുവന്നു ഒരോലോചനയും കൂടാതെ ഞാൻ സമ്മാനം കൊടുക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? നിങ്ങൾ എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കാൻ ഒരു ശ്രമവും ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും ഞാൻ

കുറെ കാലമായി നിങ്ങൾ പണി എടുക്കുന്നതു നോക്കി നിന്നിരുന്നു. കാര്യ സമയത്തിനുള്ളിൽ അധികം പണി എടുത്തതായി കാട്ടിക്കൂട്ടുവാൻ വേണ്ടി മിക്ക വേലക്കാരും എടുപ്പുമുള്ള ജോലികൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു മാറ്റുള്ളവർ ഒഴിച്ചു കരുതുന്നതും കാര്യം വേരും പഴക്കിക്കൂട്ടുന്നതുമായ ജോലിയിലേപ്പട്ട നിങ്ങൾ ഇടവിടാതെ പണി എ

ടുത്തവന്നു. വാല്മീക്യം നിമിത്തം തനിക്കു നല്ലൊരു വേലക്കാരന്റെ പണി എടുക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നും സമയം വെറുതെ കളവാൻ പാടില്ലെന്നും വിചാരിച്ചു നിങ്ങൾ അനുഗ്രഹം കൂടാതെ പണി എടുത്തിരുന്നെന്ന് നിങ്ങൾ അവധി കുറിക്കും പഴക്കിക്കളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് കാട് ഇത്ര വേഗം തെളിയിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞത്. നിങ്ങൾ ചെയ്ത അഭിപ്രായത്തെ ഞാൻ അറിഞ്ഞു നിങ്ങളെ സമ്മാനിക്കാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ നിങ്ങളേയും ഗണിക്കുന്നതായാൽ ബാക്കിയുള്ളവർക്കു തങ്ങളുടെ ശക്തികൊത്തവിധം പ്രയത്നം ചെയ്യാൻ എന്തു പ്രോത്സാഹനമാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്? നിങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു കാച്ചു പണം സമ്പാദിക്കാൻ ചേണ്ടിയാണ് ഇവിടേക്കു വന്നതു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നു. ഏന്നിട്ടും നിങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനത്തിന്നനുരൂപമായ ഒരു സമ്മാനം ഞാൻ തരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതുചിലു. നിങ്ങളുടെ സത്യസന്ധതയും നിഷ്പക്ഷതയും കണ്ടു ഈശ്വരൻ കനിഞ്ഞു നിങ്ങൾക്കു തന്ന സമ്മാനമാണെന്നു കരുതി നിങ്ങൾ ഇതു സ്വീകരിച്ചാലും. നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ വയസ്സ് കാലത്തേക്കു ഒരു മൂലധനവുമായും നിങ്ങൾ ഈ പണം സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടാവുന്നതാണ്.

ആനന്ദഭരിതനായ ആ കിഴവന്റെ സന്തോഷശ്രവണങ്ങൾ അവന്റെ ചുറ്റുമുള്ളവർക്കു കവർത്തങ്ങളിൽ കൂടി ധാരമറിയാതെ ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. തൊണ്ട ഇടറിതന്റെ കൃതജ്ഞതാസൂചകമായ ഒരു വാക്കു പോലും പറയാൻ കഴിയാതെ അവൻ കൈ കൂപ്പിക്കൊണ്ടു സന്തകവിനെ താങ്ങൊഴുതു. പിന്നെ ആ സമ്മാനം സ്വീകരിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ തനിക്കു സിദ്ധിച്ച ആ സമ്പത്തു കപ്പംബക്കാരോടുകൂടി അനുഭവിക്കാനായി അവൻ വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു പോയി.

ഈ അവസരത്തിൽ ക്ഷേത്രം പ്രളയിന്റെ പരിചാരകനാക്കും ബഹുജനങ്ങൾക്കും ആ കിഴവന്റെ സ്വഭാവമുള്ളതെപ്പാറി നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞു. സന്തക നല്ല ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ളവനാണെന്നും അയാൾ ശിഷ്യനാലേയും നിവൃത്തിയെന്നും പ്രോത്സാഹനം ചെയ്യുന്ന രീതി ഏറ്റവും നല്ലതാണെന്നും അവർക്കു വീണ്ടും ബോധ്യം വരികയും ചെയ്തു.

VIII

സാക്ഷാത്കാരിയിൽ മൂന്നു ഉരുക്കുകളിൽ ആരോടും എന്ന ഉൾ ഏറ്റവും മോശസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. അതിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വീടുകളിൽ ഇപ്പോൾ പകുതി മാത്രമേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ആ ഉൾകളെ വയലുകളെപ്പോലെ കാട്പിടിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. ഗ്രാമക്കാരിൽ മിക്കവരും ദാരിദ്ര്യത്തിൽ മുങ്ങിയിരുന്നു. സന്തക അവരെ ഏറ്റവും ദയവോടെ കൂടി സംരക്ഷിച്ചുപോന്നു.

ആ ഉൾകളെ അധികാരി എൻസോ എന്ന ഭരവനായിരുന്നു. അവൻ സ്വന്തം ഒരു സമത്വമല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും വിശപ്പാസയോഗ്യനും സത്യസന്ധനുമായിരുന്നു. കററാറാണ്ടുകളായി അവന്റെ കപ്പംബക്കാരാണ് ആ ഉൾകളെ അധികാരിസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ വീടു വളരെ ജിണ്ണസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. വീടു പുതുതായി പണിയിക്കുവാൻ വേണ്ടി എൻസോ വളരെക്കാലമായി സാമാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയും കറേറ്റേ കറേറ്റേയായി പണം ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വീടുപണിക്കു വേണ്ട സംഖ്യയിൽ ഇരുപതു ചൊന്നുറപ്പിക ഇനിയും പോരാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അവൻ ആ സംഖ്യ സന്തകവിനോടു കടം ചോദിച്ചു.

സന്തക പറഞ്ഞു. 'കഷ്ടം! കുറിനടാരിദ്ര്യത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്ന നിങ്ങളുടെ ഉരുക്കുകൾക്കേകും വരുത്താൻ സദാ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരിക്കേണ്ട നിങ്ങൾ സ്വന്തകുടുംബക്കേകും മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കയാണോ വേണ്ടത്. അതു ശരിയാണെ

ന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? ഗ്രാമകാ
യ്ക്കുങ്ങൾ നല്ലപോലെ നോക്കുകയും ഗ്രാമ
നിവാസികളെ നല്ലവണ്ണം ഭരിക്കുകയും തെ
ററിനടക്കുന്നവർക്ക് സദുപദേശംകൊടുത്തു
നല്ലവഴിക്കു നടത്തിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരെ
ശാസിക്കുകയും മടിയന്മാരെ ഉത്സാഹിപ്പി
ക്കുകയും സാധുക്കളെ സഹായിക്കുകയും അ
നാഥകളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ജനങ്ങ
ൾക്കു ദുഷ്ടകളിൽ എളുപ്പംതെ നിയമ
ങ്ങൾ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു
ദുഷ്ടിവെക്കുകയും കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ അവ
രെക്കൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം പരിശ്രമിപ്പിക്കുക
യും നികുതി കൃത്യസമയത്തിൽ അവരെ
ക്കൊണ്ടു അടപ്പിക്കുകയും സങ്കടക്കാരുടെ
സങ്കടങ്ങൾക്ക് ഉപശാന്തിവരുത്തിക്കൊടു
ക്കുകയും ആണ് ഒരു ഗ്രാമാധികാരിയുടെ
മറുപടി. വളരെ തലമുറയായിട്ടു നിങ്ങളുടെ
പൂർവ്വന്മാർ ഈ ഉൾഭാഗ പാധികാരിസ്ഥാ
നം വഹിച്ചുവരുന്നു. അതിന്റെ ഭാവിശ്രേ
യസ്സു മുഴുവൻ നിങ്ങളെ അവലംബിച്ചാ
ണ് ഇരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങൾ കഴിമടിയ
ന്മാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവർ വലിയ
യ്ക്കു ദാരിദ്ര്യത്തിലും ആയിരിക്കുന്നു. ചിലർ
തീരെ ക്ഷയിച്ചുകൂട്ടത്തിലായി. വളരെ പേ
ർ അവരുടെ ജന്മഭൂമിയായ ഈ ഉരുവിട്ടു
അന്യദിക്കുകളിൽ പോയി അമോഹ്യത്തി
കഴിക്കുന്നു. വയലുകൾ മിക്കതും പാഴായി
ക്കിടക്കുന്നു. ആകേയുള്ള വീടുകളിൽ പക
രിയും ഇടിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടു കിടക്കുന്നു.
ബാക്കിയുള്ള വീടുകൾക്ക് ഉപജീവനത്തിന്നു
വഴിയില്ലാത്തതും ഇരിക്കുന്നു. ഈ ഉൾ
നിന്നു വസുലാവുന്ന നികുതി വളരെ ചുരു
ങ്ങിവന്നതുകൊണ്ട് ഉത്പാദനംബാക്കി അ
വരുടെ ആദായംകൊണ്ടു ചിലവിന്നു മതി
യാവുന്നില്ല. വലിയ സംസ്ഥാനമായ ഷി
മോസുകിയിൽ നിങ്ങളുടെ ഉൾഭാഗപ്പോ
ലെ ദാരിദ്ര്യം ബാധിച്ചു ഉൾ വേറെ ഒ
ന്നുംതന്നെയില്ല. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും നി
ങ്ങളുടെ മനസ്സിന്നു വേദനയില്ലെങ്കിൽ ഗ്രാ
മാധികാരിസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ നിങ്ങൾ
അർഹനല്ല. ഗ്രാമകാർയ്ക്കുങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം ന

ടത്തിച്ചും വയലുകളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം കൃ
ഷി ചെയ്തിച്ചും ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമം വരു
ത്തിയാൽ അതുകൊണ്ടുള്ള പ്രാതി ശരീ
യായിട്ടും ഗ്രാമാധികാരിക്കു കിട്ടുന്നതാ
ണ്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ പാഴിലായി
ട്ടും ദാരിദ്ര്യം വലിച്ചു ജനങ്ങളുടെ ഇ
ടയിൽ ദുഷ്ടവ്യവസ്ഥയും വന്നാൽ അ
തുകൊണ്ടുള്ള ദുഷ്ടവ്യവസ്ഥയും അവന്നുതന്നെ
ഇരിക്കുന്നതല്ലേ? ഇവിടുത്തെ മോശസ്ഥി
തി ഉടമസ്ഥനു വ്യസനകാരണമായിത്തീ
ന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ നാളായി
അതിന്റെ സ്ഥിതി ഗുണപ്പെടുത്താൻ ക
ഴിയുന്ന പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തെന്നാക്കി
എങ്കിലും എല്ലാം പരാജയമായിത്തീ
ർന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ദുഃഖപ്രഭവനോടു
സഹായം അപേക്ഷിച്ചു. നിങ്ങളുടെ സ്ഥി
തി നന്നാക്കാൻ ക്രൈസ്തവപ്രഭു പല വഴി
കളും നോക്കി എങ്കിലും ഉരുക്കാരടസ്ഥി
തി മോശമായിത്തീർന്നതേയുള്ളൂ. എന്റെ
പ്രഭുവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം ഞാൻ ഇവി
ടെ വന്നതിന്റെശേഷം ഈ ഉൾഭാഗം ജ
നങ്ങൾക്കും സമൃദ്ധിവരുത്താൻ വേണ്ടി
രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടു
ണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാ
മെല്ലാം. ജനക്ഷേമത്തെപ്പറ്റി പ്രഭുവി
ന്നു അത്ര താല്പര്യം ഉള്ളപ്പോൾ ഗ്രാമാധി
കാരിയായ നിങ്ങൾ ഇത്ര ഉദാസീനത കാ
ണിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? നിങ്ങൾ
ദാക്ഷിണ്യമുള്ളവനായിരുന്നെങ്കിൽ പ്രഭു
വിന്റെ ധർമ്മപാത്ര കണ്ട് നിങ്ങളുടെ മ
നസ്സിലുകയും പ്രജകൾക്കു ക്ഷേമം വരുത്താ
ൻ ഉപേക്ഷിക്കാണിച്ചുതിന്നെക്കുറിച്ചും ഉൾ,
ഇത്ര മോശസ്ഥിതിയിലാവാൻ അനുവദി
ച്ചുതിന്നെക്കുറിച്ചും നിങ്ങൾ പശ്ചാത്താപ
പ്പെടുകയും ചെയ്തുമായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ
ഏതാനും സ്വത്തുക്കൾ വിറ്റു നിങ്ങളുടെ
ചിലവുകൾ ഏറ്റവും ചുരുക്കിപ്പിടിച്ചു ക
ഴുപ്പാടുകൾ നാമിക്കാൻ മുമ്പനായിനി
ന്നു നിങ്ങൾ നമ്മുടെ പ്രഭുവിന്റെ ക്രൂര
ങ്ങൾ ലഘൂകരിപ്പാനും ഗ്രാമാധികാരിയു
ടെ മറുപടി ശരിയായി നടത്താനും ശ്രമി

യ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു പണംകൊണ്ടു നിങ്ങൾ സാധുക്കളെ സഹായിക്കുകയും തരിശായി കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിയ്ക്കു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും മാനനേകവിധത്തിൽ ഉഴരിന്റെ സ്ഥിതി നന്നാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു.

‘അതിനുപകരം നിങ്ങളുടെ പുരാതനഭവനം പൊളിച്ച് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തസുഖത്തിനുവേണ്ടി ഒരു പുതിയ ഭവനം കെട്ടുവാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥപരമായ ഈ ആഗ്രഹം നിയോഗാൻവേണ്ടി നിങ്ങൾ കടം വാങ്ങാനും ഇച്ഛിയ്ക്കുന്നു. ഇതു കൂറിന്മേൽക്കു എന്ന കൂട്ടത്തിൽ ആവില്ല? ഇതിനെപ്പറ്റി നമ്മുടെ പ്രളഭരിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ സ്വാമി ഭക്തിയുള്ളവനാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടോ? ഇതു ഗ്രാമചാസികൾ അറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ അവരുടെ ശത്രുവാണെന്നു കരുതി അവർ ഇരപ്പുരയോടുകൂടി നിങ്ങളെ ദൃഷ്ട്യം പറയാതിരിക്കുമോ? അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ പുതിയ ഭവനം എത്രതന്നെ ഭംഗിയുള്ളതായിരുന്നാലും അതിൽ മനസ്സമാധാനത്തോടും സൗഖ്യത്തോടുംകൂടി നിങ്ങൾക്കു താമസിക്കാൻ കഴിയുമോ? നിങ്ങളുടെ വീടിന്നു പഴക്കംകൊണ്ടു കുറെ കേടുപാടുകൾ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു താമസിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആയിട്ടില്ലെല്ലോ നിങ്ങളുടെ അയൽപക്കക്കാരുടെ വീടുകൾ നോക്കുക. കാറ്റും മഴയും അകത്തേക്കു കടക്കാത്ത വീടുകൾ എത്ര ദുർല്ലഭമാണ്? ഈ വീടുകളും നിങ്ങളുടെ വീടുകളുമായി അഭേദമന്യേ വ്യത്യാസമില്ല? എങ്കിലും നിങ്ങൾ പണം കടം വാങ്ങാൻ വേണ്ടി ഏന്റെ അടുത്തുവന്നതിനേക്കുറിച്ചു ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങളെ ഉപദേശിക്കാൻ എനിക്ക് മറ്റൊരുവിധത്തിലും കിട്ടത്തരായ ഒരുവസരം ഇപ്പോൾ കിട്ടിയെല്ലോ. എന്റെ വാക്കുകൾ ശരിയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഭവനം

പുതുതാക്കേണമെന്നുള്ള ആലോചന നിർത്തിവെക്കുക. നിങ്ങൾ എന്തോടാവശ്യപ്പെട്ടു പണം ഞാൻ കടം തന്നു എന്നു മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചാൽ, അതു അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ടു നിങ്ങൾ വീട്ടിത്തരണം. വീട് പണി കഴിക്കാതെ നിങ്ങൾക്കു ഈ പണം മടക്കിത്തരാൻ സാധിക്കില്ലെങ്കിൽ വീടു പണി അധസാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെശേഷം നിങ്ങൾക്കു അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ കഴികയില്ലെന്നത് നിശ്ചയം തന്നെ, കടംവീട്ടാൻ സാധിക്കില്ലെന്നു അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ പണം കടം വാങ്ങുന്നതായാൽ നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി ചതിയാണ്. എന്നാൽ വീടു പണി കഴിച്ചു എന്റെ കടം വീട്ടാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ വീടുപണി കഴിക്കാതെ അതേ സംഖ്യ തരുവാൻ നിങ്ങൾക്കു പ്രയാസമുള്ളതല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടുകടം വാങ്ങാതെ തന്നെ അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ടു 20 പൊന്നുരൂപിക എന്റെ വക്കൽ തരുവാൻ ശ്രമിച്ചാലും. നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു സ്വന്തം ദിലാഴി സന്ധ്യക്കുളെ സഹായിക്കാനോ തരിശുസ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കുപയോഗപ്പെടുത്താനോ കഴിയുന്നതല്ലെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ പണക്കെണ്ടു നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അതെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്യാം. എന്നാൽ അതു നിങ്ങൾനേരിട്ടെടുക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെയാണു്.”

‘നിങ്ങളുടെ ഉത്തരകൾ കേൾക്കട്ടെ. നോക്കൂ നിങ്ങൾ മുഖനാശിനിനു അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളിൽ പങ്കുകൊള്ളേണ്ടതു നിങ്ങളുടെ മുറയാണ്. അവർക്കു സമ്പൽ സമൃദ്ധിയുണ്ടാകുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ വീടു പണിപ്പെടുത്തേണമെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം ന്യായമായിരിക്കും. അപ്പോൾ ആ ആഗ്രഹം സാധിപ്പിച്ചു തരുമെന്നു ഞാൻ ഏല്ക്കുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ നേരെ വല്ല വിരോധവും തോന്നാനോ വല്ലവക്കും നിങ്ങൾ സ്വാർത്ഥതല്ലെന്നുണെന്നു വിചാരിപ്പാനോ വഴിയില്ലാതായും, നിങ്ങൾ എന്റെ ഉപദേശം കൈക്കൊള്ളാതിരുന്നാൽ നിങ്ങളുടെ

ജനസ്ഥലീനം ക്ഷണത്തിൽ ക്ഷയിക്കുകയും ജനങ്ങൾ നിങ്ങളെ ദ്രോഷിക്കുകയും ചെയ്തിയ വീട്ടിൽ മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടി താമസിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കു അസാധ്യമായി വരികയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

സന്തകവിൻ്റെ ഉപദേശം എൻ്റെ സോവിൻ്റെ ഹൃദയത്തിൽ നല്ലവണ്ണം പതിയുകയും അവൻ വീടപറിക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം ഉടനെ നിങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അവൻ അശ്രാന്തചരിത്രം ചെയ്ത് താൻ കൊടുക്കാൻ ഏറിയ പണം കൊല്ലത്തോറും പലിശയോടുകൂടി സന്തക വക്കൽ കൊടുത്തു എന്നുമാത്രമല്ല തന്റെ സ്വന്തം വകയായ വളരെ മരങ്ങൾ മുറിച്ചിച്ച് അവവിന്ദുകിട്ടിയ പണം സന്തകവിനു അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീട് ആ ഉൾ പൂർണ്ണമായി വന്ന് അതില എല്ലാ കപ്പംബക്കാരും സുഖമായി താമസിപ്പാൻ ഓരോ വീടുകൾ ഉണ്ടാവുകയും അവർക്കു ക്ഷേമവും അഭ്യുദയവും വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ സന്തക ആയിരം പൊന്നുറപ്പിക ചിലവു ചെയ്ത് മൂന്നുരക്ഷിച്ചുള്ള വിടുകയോടുകൂടി എത്രയോ വിശേഷമായ ഒരു ഭവനം പണി ചെയ്യിച്ച് അതു എൻ്റെ സോവിനു കൊടുത്തു. ഇതിൽ ഗ്രാമധികാരികൾ ഗ്രാമനിവാസികൾക്കും ഒരുപോലെ സന്തോഷം ഉണ്ടായി. തങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഗ്രാമധികാരി സന്തക വക്കൽ പണം കൊടുത്തിരുന്നതിനപ്പുറം അവർക്കു അറിവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരാൾക്കും ഇതിനെക്കുറിച്ചു അസൂയയുണ്ടായില്ല. സന്തക പിന്നെ രണ്ടു വീടുകൾ കൂടി പണിചെയ്യിച്ച് അവയെ എൻ്റെ സോവിൻ്റെ കപ്പംബത്തിൽ മുതിർന്നവരായ രണ്ടുപേർക്കു കൊടുത്തു. ഗ്രാമധികാരികൾ അതുവരെ സന്തോഷവും നന്ദിയും ഉണ്ടായി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

IX

മനയമുറ എന്ന ദിക്കിൽ കിഷീമൻ എന്ന പേരായ ഒരു ധനികനായ കൃഷി

ക്കാരൻ താമസിച്ചിരുന്നു. അവൻ സമത്സരം കടപ്പുസ്വഭാവക്കാരനും ഒരു ലുബ്ധനും ആയിരുന്നു. ആദ്യമുതലേ അവൻ സന്തകവിനെ നിന്ദിക്കുകയും ജനങ്ങൾ അയാളെ ബാഹ്യാനിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടത്തക്ക ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തും ചെയ്തു. അവൻ പാട്ടുപാടിയും വീണുവായിച്ചും സമയം വെറുതെ കളയുകയും സന്തകവിൻ്റെ ഉപദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചു തനിക്കുണ്ടായ വെറുപ്പിനെ പപവിധനിലും പ്രത്യക്ഷമായിക്കുറിക്കുകയും ചെയ്തു. എഴു കൊല്ലത്തോളം അവൻ ഇങ്ങനെ പൂർണ്ണ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനെ വിലക്കാരെ സന്തക ക്ഷമിച്ചിരുന്നു. സന്തകവിൻ്റെ പുതിയ ഏല്പാടുകൾ ക്രമേണ ഫലോൻമുഖങ്ങളായിക്കുറിക്കുകയും അയാളുടെ മൃണലണങ്ങൾ അധികമധികം പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു അയാൾ യോഗ്യനാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തപ്പോൾ കിഷീമൻ ഒരുദിവസം തന്നെത്താൻ വിചാരിച്ചു.

‘ഈ സ്ഥലം പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കാൻവേണ്ടി ധനാധാര്യനായിത്തന്നെ കീഴ്ക്കടെ പല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അയക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ ഒരാൾക്കെങ്കിലും ഒരു കൊല്ലം തികച്ചു ഇവിടെ ഇരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചിലർ പണി രാജിവെച്ചുപോവുകയും മറ്റു ചിലർ മയ്ക്കുകെട്ടു പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു ചാടിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. എന്തു ഏല്പാടുകൾ ചെയ്താലും സന്തകവിൻ്റെ ഗതിയും മേല്പടിയാവുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും അയാളുടെ ശ്രമം അധികമധികം ഫലിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടു അടുത്തകാലത്തു ഈ ഉരക്കുകളെല്ലാം നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുമെന്നു രീച്ചയാണ്. അതുകൊണ്ടു സന്തകവിനു എതിരായി പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടു കാലക്ഷേപം കഴിച്ചാൽ താമസംകൂടാതെ അതിനുള്ള ശിക്ഷ ഞാൻ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. കീഴ്ക്കടെയുള്ള എന്റെ തൊറുകൾക്കു അയാളോടു മറുപുചോദിച്ചു അയാൾക്കുവേണ്ട ഒത്താശകൾ

ടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു് ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിലുകയും അവർക്കു് നിങ്ങളിൽ നല്ല വിശ്വാസംജനിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിന്നു് ലേശം സംശയമില്ലു്.

കിഷിമൻ ഈ വാക്കുകളെ സന്തോഷസന്താപമിശ്രിതമായ ഭാവത്തോടുകൂടി കേട്ടു. താൻ എന്നാണ് പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതെന്നു വെട്ടെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ അവന്നു കഴിഞ്ഞില്ല. ധർമ്മമാർഗ്ഗം അനുസരിച്ച് പ്രവൃത്തിക്കേണമെന്നു അവന്നു് മോഹമുണ്ടായി എങ്കിലും സന്തകവിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം നടന്നാൽ തന്റെ കഷ്ടംബം കഷ്ടത്തിലായെങ്കിലൊ എന്നു അവന്നു് ഭയമുണ്ടായി.

സന്തക വീണ്ടുംപറഞ്ഞു. 'നിങ്ങളുടെ കഷ്ടംബം കഷ്ടസ്ഥിതിയിലായെങ്കിലൊ എന്നു വിചാരിച്ചാണോ നിങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ എന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം നിവൃ്യാജനസ്സോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുലും വിചാരിച്ചാണോ ജനങ്ങളുടെ രീതിപ്രവൃത്തികൾ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതായാൽ നിങ്ങൾ പട്ടിണികിടന്നു് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നത് ഞാൻ അലസമായികണ്ടു നില്ക്കുമെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു. നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ട മുറകൾ നിങ്ങൾ ചെയ്യണം. എന്റെ മുറ ഞാൻ ചെയ്യും. തങ്ങളുടെ സ്വന്തംകാരംകൊണ്ടു് ഉരുതുംവീടും ഇല്ലാത്തവർക്കുടി ഞാൻ സഹായിച്ചു് പണം സമ്പാദിക്കാനുള്ള വഴിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ സമുപവും ഉപേക്ഷിച്ച് നിങ്ങളുടെ പ്രളവിന്നും സമാജീവികർക്കുംവേണ്ടി അനന്യ ചിന്തയോടുകൂടി നിങ്ങൾ പരിശ്രമംചെയ്യുന്നതായാൽ ഇത്ര ധർമ്മബുദ്ധി പ്രദശിപ്പിച്ചു ഭരതന്റെ സങ്കടവേളയിൽ ഞാൻ സഹായംചെയ്യാതിരുന്നാൽ എന്റെ മുറ ഞാൻ ചെയ്തതായി; വിചാരിക്കപ്പെടമൊ? സ്വാർത്ഥമോഹിതനായി കേവലം ഗൃഹധർമ്മം അനുസരിച്ചു് നിങ്ങൾ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിൽ എനിക്കുള്ള വ്യസനം

കൊണ്ടു്. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തെ ഉപദേശിച്ചുതന്നതാണു്.'

തന്റെ ഹൃദയം വലിഞ്ഞൊഴുകുന്ന അപാരമായ ദയയോടും വിഷാദത്തോടും കൂടി സന്തക ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതു് കിഷിമന്റെ മനസ്സിൽ വല്ലാതെകൊണ്ടു. താൻ ചെയ്യാൻപോകുന്നത് ഇന്നതാണെന്നു് അവൻ അപ്പോൾതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി ഇങ്ങിനേപാഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ ദയവു ചെയ്തു് സമാർത്ഥരീതിയെ എനിക്കു ഉപദേശിച്ചുതന്നു. അതനുസരിച്ചു് ഞാൻ നേരായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി നടന്നുകൊള്ളാം'

അവൻ ഉടനെതന്നെ വീട്ടിൽചെന്നു് തന്റെ നിശ്ചലത്തോളാറി കഷ്ടംബംകൊരോടു പറഞ്ഞു അവർ അമ്പരന്നു പോയി. ചിലർ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അതു കണ്ടപ്പോൾ കിഷിമന്റെ മനസ്സിന്നു ഇട ഇളക്കമായി. തന്റെ വീട്ടിലുള്ള സ്ത്രീകൾ തന്റെ നിശ്ചലത്തെ അനുസരിക്കില്ലെന്നും അവരെ പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സന്തകവിനോടു് പായാനായി അവൻ ഒരാളെ അയച്ചു.

സന്തക വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടി മറുവടിപറഞ്ഞു 'ഈ കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീകളാണോ പിഴച്ചതു്? അവർ ഒരിക്കലും തൊറുകാരല്ല. ആരാന്റെ അപരാധം എന്തിനാണു് വാരിയന്റെ പുരപ്പാത്തു് ഇടുന്നത്. മനസ്സിന്നു ലേശം ഉറപ്പില്ലാത്ത കിഷിമൻതന്നെയാണ് ഇതിൽ തൊറുകാരൻഅവന്റെ മനസ്സ് സ്വാർത്ഥമാകുന്ന കാര്യമേലത്താൽ മൂടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ക്ഷുദ്രഹൃദയൻ ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി നടക്കാൻ തെളക്കമാണു്. ഇത്ര അല്പബുദ്ധിയായ ഒരുവനു് അത്ര മഹത്തായ ഉപദേശം കൊടുത്തതിൽ തൊറുകാരൻത്താൻതന്നെയാണ്. പോത്തിന്റെ ചെവിയിൽ വീണുപായിച്ചാൽ വല്ല ഫലവും ഉണ്ടാവുമൊ?

കിഷിമന്റെ ആൾ മടങ്ങിച്ചെന്നു് സന്തക പറഞ്ഞതെല്ലാം അവനോടുപറ

ത്തു. അവന്റെ മുഖത്ത് ശോകരസം സ്പർശിച്ചു. തന്റെ കണ്ഡംബക്കാർ തൊറുകാ രല്ലെന്നും ഏറ്റവും ചപലമായ തന്റെ മനസ്സിനേയാണ് കാണപ്പെടുത്തേണ്ടതെന്നും അവൻ സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നെ മനസ്സിനേ ദൃഢമായി ഉറപ്പിച്ച് അവൻ തന്റെ സപത്തല്ലാം വിരട്ടുതുടങ്ങി. വിരട്ട ക്തിയ നൂറു പൊന്നുരൂപ്പിക സന്തകവി ന്റെ വക്കൽകൊടുത്ത് അവൻ ഇങ്ങിനേ പറഞ്ഞു 'സാധുക്കളെ എത്രവിധത്തിലാ ണ് സഹായിക്കേണ്ടതു എന്ന് എന്നെ പ്പോലെയുള്ള മൃഗാന്തമാക്കുകക്ക് എങ്ങി നെ അറിയാൻ കഴിയും? ദയവുചെയ്ത് ഈ പണവുക്കൂടി നിങ്ങളുടെ അധീനത്തി ലുള്ള ധനത്തോടു കൂടി ചേത്ത് നിങ്ങൾക്കു ഏറ്റവും നല്ലതെന്നതോന്നുന്നവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചാലും'

അവന്റെ നിവ്വാജതയെപ്പറ്റി സ ന്തക പ്രശ്നം സിച്ച് അവൻ കൊടുത്ത പ ണ്ണ സീകരിക്കുകയും തരിശായിക്കിടന്നി രുന്ന ചില സ്ഥലങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിയി കാൻ പറഞ്ഞു അവന്റെ സഹായത്തി ന്നായി കുളംകുലിക്കാൻ അയച്ചുകൊടുക്കു കയും ചെയ്തു. ക്ഷണകാലംകൊണ്ട് അ വൻ വളരേ ഏകാഗ്രഹം തരിശുനീക്കി കൃഷിചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതി ന്നശേഷം സന്തക ആ തെളിഞ്ഞറില മെല്ലാം കിഷീമന്റെ പേരിൽ പതിച്ചു കൊടുത്ത് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'ഈ നി ലങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവ യേക്കാൾ തുലോം നല്ലതാണ്. ഈ കൊ ല്ലാമുതലുള്ള നിങ്ങൾ അതിൽ കൃഷിചെയ്താ ലും. നിങ്ങളുടെ പഴയനിലങ്ങൾക്കു നിങ്ങ ൾ അധികമായ നികുതി കൊടുത്തുവന്നി രുന്നു. എന്നാൽ ഈ നിലങ്ങൾക്കു വളരെ കാലത്തിന്നു നിങ്ങൾ നികുതിയൊന്നും കൊടുക്കേണ്ട ആവിശ്വമില്ല. ലാഭം കിട്ടാ തിരുന്ന നിങ്ങളുടെ പഴയനിലങ്ങൾ വി റ്റ് നിങ്ങൾ സാധുക്കളെ സഹായിച്ചു. ഇ നി ലാഭമുള്ള ഈ നിലം കൃഷിചെയ്താൽ നിങ്ങളുടെ ആദായം ഇരട്ടിക്കുന്നതാണ്.

ഇപ്രകാരം ഇരുഭാഗക്കാർക്കും ലാഭമുണ്ടാക്കു ന്നു. ആർക്കും നഷ്ടവുമില്ല.

ഏറ്റവും മുൻകാഴ്ചയോടുകൂടിയ സ ന്തകവിന്റെ എപ്പാടിന്റെ ഫലോദയം കണ്ട്. കിഷീമന് വളരെ ആത്മയു മ്മായി അവൻ പുതിയ വയലുകൾ കൃ ഷിചെയ്യാൻ പൂർവ്വാധികമായ പരിശ്രമ ണ്ടു ചെയ്തുതുടങ്ങി. സന്തകവിന്റെ സ ദ്വപദേശപ്രകാരം നടന്നതുകൊണ്ട് അവ ന്ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്നും ബഹു മതിക്കും പാത്രമായിത്തീരുകയും അല്പകാ ലംകൊണ്ട് അവൻ പണ്ടത്തേക്കാൾ എത്രയോ അധികം ധനികനായിത്തീരുക യും ചെയ്തു.

X

ക്രിസ്തുമ്മം 1833-ാമാണ്ടിലെ വേന ള്കാലത്ത് നല്ല തണുപ്പും മഴയും ഉണ്ടാ യി. ഒരു ദിവസം സന്തക ഒരു കിഴങ്ങു തിന്നപ്പോൾ അതിന്റെ സ്വാദ് സന്ധാ രണപോലെ അല്പാത്തതായിക്കണ്ട് ത ന്നൊരാൾ പറഞ്ഞു. 'ഇപ്പോൾ വേനൽ തുടങ്ങിയുള്ള ഏകിലും ഈ കിഴങ്ങിന്റെ സ്വാദ് കഴിഞ്ഞ ശരത്കാലത്ത് പഠിച്ചു കിഴങ്ങിന്റെ സ്വാദ് പോലെതോന്നുന്നുണ്ട്. ഈ കൊല്ലത്തിൽ വേനൽകാലം ഉണ്ടാ വില്ലെന്ന് തന്നെയാണ് ഇതുകൊണ്ട് സൂ ചിപ്പിക്കുന്നത്. നെല്ല് മുതലായ ധാന്യങ്ങ ൾ നല്ലവണ്ണം വിളയുകയില്ല. അവയെല്ലാം വളരെ മോശസ്ഥിതിയിലായിരിക്കും. ഈ വരാൻ പോകുന്ന ആചത്തിന്റെ തട്ടക്കാ ന്വേണ്ടി മുൻകൂട്ടി ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങൾ ശേഖ രിക്കാത്താൽ ജനങ്ങളെല്ലാം പട്ടിണികി ടക്കേണ്ടിവരും' പിന്നെ താഴെ പറയുന്ന പ്ര കാരം ഒരു വിളംബരം സന്തക ആ മൃന്ന ഗ്രാമക്കാരേയും കൊട്ടി അറിയിച്ചു. 'കാല ക്ഷേമംകൊണ്ട് ഇക്കൊല്ലത്തെ വിളവുകളെ ല്ലാം നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. ക്ഷാമനിവാ രണത്തിന്നുവേണ്ടമുൻകരുതലുകൾ നാം ചെയ്യണം. എല്ലാകണ്ഡംബക്കാർക്കും കാൽ എത്ര നിലത്തിനുള്ള നികുതി ഞാൻ ഈ കൊല്ലത്തിൽ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതാണ്. പ

ട്ടിനികൂടാതെ കഴിക്കാൻവേണ്ടി ഉടനെ ആ സ്ഥലത്ത് നിങ്ങൾ തിനവിതക്കണം. ഇത് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. എല്ലാ കുടുംബക്കാരും ഈ വിധം ചെയ്യാൻ പ്രത്യേകം ശുഷ്ണാന്തിവകുപ്പാണ്.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ആളുകൾ ചിരിച്ചു തുടങ്ങി. 'സന്തക മിടിക്കുന്നതൊക്കെയും ധാന്യങ്ങളുടെ ഭാവിസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ആയാൾക്കു എങ്ങിനെ പറയാൻ കഴിയും? എല്ലാ കുടുംബക്കാരും കാൽ എത്ര സ്ഥലത്ത് തിനവിതയ്ക്കുന്നതായാൽ ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളിലുംകൂടി എത്രതിനയുണ്ടാവുമെന്നതിന്നു കണക്കില്ല. അതെല്ലാം നാം എവിടെയാണ് സൂക്ഷിക്കുന്നത്. ഏതായാലും പാവപ്പെട്ടവരും കൂടി ഭക്ഷിക്കാത്ത ഒരു ധാന്യം കൃഷിചെയ്തിട്ട് എന്താണ് പ്രയോജനം? ഇത് എന്തൊരു അസംബന്ധമായ വിചിന്തമാണ്?' എന്ന് ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എങ്കിലും കാൽ എത്ര സ്ഥലത്തിന്റെ നികുതി വിട്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടും ആ സ്ഥലത്ത് തിന കൃഷിചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നപ്രത്യേകം കല്പനയുണ്ടാ

യിരുന്നതുകൊണ്ടും കല്പന ലംഘിച്ചാലുണ്ടാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെ ഭയപ്പെട്ടും എന്തെങ്കിലുമായാലും എന്നുവെച്ചു ജനങ്ങൾ വൈമനസ്യത്തോടു കൂടി തിനകൃഷിചെയ്തു തുടങ്ങി.

വേനൽക്കാലം മുഴുവനും മഴയും തണുപ്പുമായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. സന്തക മുൻകൂട്ടി കണ്ടപ്രകാരം എല്ലാദിക്കിലും വിളവുകൾക്കു നാശംവന്നു. ദുരിതന്റെ വടക്കൻഭാഗങ്ങളിൽ മുഴുവനും ക്ഷാമം ബാധിച്ചു. അസംബന്ധം ജനങ്ങൾക്കു പട്ടിണിതന്നെ ആധാരമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ സന്തകവിന്റെ മുൻകാഴ്ചയുടെ ഫലമായി സാധാരണ ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളുടെ കുറവു തിനക്കുഷിനകാണു തിന്നുതുകൊണ്ടു ആ മൂന്നു ഗ്രാമക്കാർക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. ഇത്ര മുൻകാഴ്ചയുള്ള ഭരണകർത്താവിന്റെ നേരെ ജനങ്ങൾക്കു അതിയായ നന്ദിഭാവമുണ്ടായി. അയാളുടെ വിചിന്തയെത്തുടർന്ന് വിവിധവിധത്തിൽ നന്ദാർപ്പണം തങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠാ കർമ്മങ്ങളായിത്തീർത്തപ്പോൾ മനസ്സാലുപറ്റി.

(തുടരും)

ജാതി അല്ലെങ്കിൽ വർണ്ണം

(വി. കെ. എം)

ഗുണങ്ങളുടേയും കാര്യങ്ങളുടേയും താരതമ്യം നോക്കി തന്നാണ് ചാതുർവ്വണ്യം സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാവിന്റെയോ മറ്റൊരു ദൈവത്തിന്റെയോ ഭാഗത്തിൽ നിന്നാണ് ബ്രാഹ്മണ കുടുംബം വെച്ചു തുടർ ഉണ്ടായതു എന്നു വേറെ സ്ഥലത്തു പറയുന്നു. കണ്ണൂർ ചീമ്മി ധീരപതിക്കുന്നവരല്ലാത്തവർക്കു ഈ രണ്ടു മതത്തെ പക്ഷത്തെ വിശ്വസ്യൻ തെറ്റു തെറ്റുകകളാണെന്നു കേൾക്കാം. കൂടാതെ ഒരു ദൈവത്തിന്റെ മുഖവും മറു

ഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ എത്രകണ്ടു മാഹാത്മ്യവ്യത്യാസമുണ്ടാകാം. തലക്കു കാലിപ്പന തൊട്ടാൽ അശുഭമുണ്ടോ? ഒരു അധവയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട കൂട്ടർ തമ്മിൽതന്നെ ഇപ്പോൾ കാണുന്നപ്രകാരം ശുദ്ധാശുദ്ധകാര്യത്തിലും മറ്റും വ്യത്യാസം വ്യാധമോ? ഗുണകാര്യങ്ങളാകുന്നു വർണ്ണവ്യത്യാസത്തിന്നുമേതു എങ്കിൽ ഒരുപോലെത്തന്നെ ഗുണകാര്യങ്ങളോടു കൂടിയവർ എല്ലാം ഒരു ജാതിയാകേണ്ടതല്ലയോ? ഇതു രണ്ടുമല്ല വർണ്ണമാണ് വർണ്ണത്തിന്നു മേതു എങ്കിൽ ഭേദം

അനുഭവസിദ്ധമല്ലല്ലോ. മുൻകാലങ്ങളിൽ കാരണങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും ഈ കാലം കാരണങ്ങളുമല്ലെങ്കിൽ ജനനവും ആചാരവുമെന്നുപറയുന്നതായാൽ അതിനും വൈചമ്യങ്ങൾ കൂടുന്നു. ജനനത്തെപ്പറ്റി ഒരു അർത്ഥം എത്രയും ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. സജ്ജനങ്ങൾ മുഖ്യമായിരിപ്പാനുപേക്ഷ.

ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അയാളുടെ അമ്മയുടെ ഭർത്താവിന്റെ ബീജമല്ലെന്നു പക്ഷം വിചരമുള്ള കാര്യമാണെന്നു വെക്കുക. ഈ ബ്രാഹ്മണൻ (നമ്പൂതിരി അല്ലെങ്കിൽ പട്ടർ) മരണപര്യന്തം ബ്രാഹ്മണനായി കഴിയുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ കടക്കുന്നു. ശാന്തി കഴിക്കുന്നു. ദാനം വാങ്ങി അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്ത് സന്താനമുണ്ടാക്കുന്നു. ഈ സന്താനം ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചുരുക്കം ചിലപ്പോൾ ഈ ബ്രാഹ്മണന്റെ അമ്മയുടെ വൃദിചാരം ആരോപിക്കുകയും തെളിയുകയും വൃദിചാരം ആരംഭിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണ് ഈ യോഗ്യൻ ഉത്പാദിച്ചതെന്നു കാണുകയും കീടനാളിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സംഭവമല്ലല്ലോ. ജനിച്ച സമയവും പിന്നെ അനേക സംവത്സരവും ബ്രാഹ്മണനെന്നു അനുഭവിക്കപ്പെട്ട ഈ സാധു വഴിയെ മറ്റൊരാളുടെ കാര്യം ദോഷത്തിന്റെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതു ന്യായമോ? എങ്കിലും ഈ സാധുവിനെ ശിക്ഷിക്കുന്നുവല്ലോ. ഈ വിദ്വാൻ ഭ്രഷ്ടനും മുമ്പു ചെയ്ത പൂജാദികളും വാങ്ങിയ പ്രതിഗ്രഹങ്ങളും ആയാളോടുകൂടി ഭക്ഷിച്ച ബ്രാഹ്മണരുടെ കഥയും ഭാഷിക്കുക.

ആകപ്പോടെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഈ ക്രിസ്താബ്ദം ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജാതിക്കു കാരണം ഉല്പത്തിസ്ഥാനമല്ലാതെ കാര്യങ്ങളുമല്ല. വണ്ണവുമല്ല. ഗുണം അല്ല അല്ല. ഇതു നിഷേധിക്കുന്നവർ മനോവചകന്മാരാണ്. ഉല്പത്തിസ്ഥാനമാണ് എന്നു എങ്കിൽ ചാതുർവർണ്യമല്ലതാനുമുള്ള. ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രമാണി വാരിയർ യോഗ്യനാ

യ്ക്കു ഒരു യൂറോപ്യനെ കണ്ടമാൻ പോയി എന്താണ് ജാതി എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു വാരിയർ എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. അതു കണ്ടു തൃപ്തനാകാതെ ബ്രാഹ്മണനാണോ എന്നു സാബ്ബ് ചോദിച്ചു. അല്ല എന്നു ഉത്തരം കേട്ടപ്പോൾ ക്ഷത്രിയെന്നു എന്നു ചോദിച്ചു. അതുമല്ല എന്നു പറഞ്ഞാറെ വൈശ്യനോ ശൂദ്രനോ എന്നു ക്രമേണ ചോദിച്ചു. രണ്ടും അല്ല എന്നു കേട്ട സമയം 'വണ്ണാനാം പഞ്ചധാതപനശ്രുതം' എന്നു സാബ്ബ് പറഞ്ഞുവത്രെ. ഇതു വാരിയരുടെ മുഖത്തുനിന്നുതന്നെ ഹതു എഴുന്നെത്താൻ ഗ്രഹിച്ചതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ശ്രീവൈഷ്ണവൻ മധ്യപൻ സൂതൻ തെങ്കല വടകല മങ്കടി വടമൻ ചോഴിയൻ നമ്പൂതിരി എമ്പാൻ ഇപ്രകാരം തനിക്ക് തനിക്ക് കൊള്ളാത്ത ആയിരം മാതിരി ബ്രാഹ്മണരും ഇതുപോലെതന്നെ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രരും അസംഖ്യവും അസംഖ്യവുമല്ലയോ?

ഇനി കർമ്മംകൊണ്ടാണ് ജാതി നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്നിരിക്കട്ടെ. കർമ്മങ്ങൾ ഒന്നായിട്ടും ജാതി വേർവേറെയായിട്ടും കാണുന്നുവല്ലോ. അതും കൂടാതെ വിശ്വാസം മറ്റും സിദ്ധിച്ച പ്രകാരം എന്തുകൊണ്ടു ഒരു ജാതിയിൽനിന്നു ശ്രേഷ്ഠമെന്നുവെച്ചു മറ്റൊരു ജാതിയിലേക്കു കയറാം ഉണ്ടാകുന്നില്ല? കർമ്മവൈകല്യത്തിന്നു ശിക്ഷയായിട്ടു അധഃപതനം മാത്രമല്ല ഇപ്പോൾ കണ്ടുണ്ടുള്ള. കേരളവാനുള്ള അധികാരം പാതിരിക്കും തങ്ങൾക്കും മാത്രമേ കണ്ടുവരുന്നുള്ളൂ. ഇവർ വിചാരിച്ചാൽ അറുപത്തിനാലും അധികവും അടിയകലെ ആചാരവുപറഞ്ഞു ഇന്നലെ വരെ മാറിനില്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ചെറുമാൻ മുതലായവർക്കു അടുത്തുവരുവാനും സമന്വരണമല്ലോലേ നട്ടപ്പാനും സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുപ്പാനും കഴിയുന്നതായി നിത്യാനുഭവമല്ലയോ. ബ്രാഹ്മണക്കാരെ അധഃപതന ശിക്ഷ വിധിപ്പാൻ മാത്രമേ അധികാരം കാണുന്നുള്ളൂ.

പിന്നെ എന്താണ് ജാതി എന്നു വെ

ചാൽ. പായാം വെളുത്ത മണൽ ഒരു തൂത്തു കറുത്തതു മറ്റൊരിടത്തും തരിമണൽ വേറ്റും നേരിയതുവേദിപ്പം ഇങ്ങിനെ കമ്പ്രകമാരി ജനാദനം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇന്നും കണ്ടുവരും പ്രകാരം അന്യോന്യ സന്ധ്യതപത്താലോ അന്യോന്യ പ്രശ്നംകൊണ്ടു മറ്റു കാരണത്താലോ കാലംകൊണ്ടു ചിലർ ഒന്നിച്ചുകൂടി. മറ്റു ചിലർ മറ്റൊരേടത്തും കൂടി. ഇങ്ങിനെ പല സംഭവങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഇവർ തങ്ങളിൽ വഴിയായ സൗഹൃദത്തിനാൽ തുടങ്ങിയ തങ്ങളുടെ ആചാരങ്ങളും നടപടികളുംകൊണ്ടു അധിക ശ്രേഷ്ഠത്വം എന്നുതന്നെയായി. ചിലപ്പോൾ രാഷ്ട്രിയമായിട്ടും ചിലപ്പോൾ ഒരു കൂട്ടർ ജയിച്ചും മറ്റാർ തോറ്റും കലാശിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ചില സംഭവങ്ങൾ അന്യോന്യം തുല്യരായും മറ്റു ചിലർ മീതെയും അഥവാ താഴ്ന്നും ആയി. തുല്യന്മാർക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഒന്നിച്ചു ഭക്ഷണവും അന്യോന്യം വിചാരവും പാടുന്നുണ്ടായി. മീതെയുള്ളവരും അന്നും കീഴിലുള്ളവർക്കു ഭക്ഷിക്കാമെന്നും വിപരീതം പാടില്ലെന്നും താഴെയുള്ളവനെ തൊടുകയോ അടുക്കുകയോ ചെയ്തപോഴാൽ മീതെയുള്ളവർ കൂട്ടിക്കുണയുന്നതാണെന്നും വെച്ചു. ഇങ്ങിനെ പലപല മുറിയുണ്ടായിത്തീർന്നു.

എന്നി ഇവരുടെ കർമ്മചാരങ്ങളെ അല്പം ചിന്തയ്ക്കാം. ഇതുകൾ എന്തെല്ലാ മെന്നുവെച്ചാൽ 1 വേദോച്ചാരണത്തിനും ഗായത്രിയ്ക്കും അധികാരം. 2. പൂണരത്ന അല്ലെങ്കിൽ യജ്ഞോപവീതം. 3. തൊട്ടാലൊ അടുത്താലൊ സ്നാനം. 4. മത്സ്യമാംസങ്ങളും മദ്യവും ഉപയോഗിക്കുക 5 ജനിച്ചാലും മരിച്ചാലും പുല അല്ലെങ്കിൽ ആശൗചം 6 സ്ത്രീകളുടെ ആർത്തവകാലം നമുക്കും. 7 ചെങ്കും സീമന്തം തുടങ്ങിയ ക്രിയകൾ 8. വിവാഹമുണ്ടോ ഇപ്പോഴും 9. അതു പെണ്ണു തിരക്കുമുണ്ടു വേണമോ. വിധവാവിവാഹമുണ്ടോ 10. ശവം ഭരിപ്പിക്കയോ സ്ഥാപിക്കയോ സ്ഥാപിക്കുന്നത് ഇരുത്തിയോ കിടത്തിയോ. 11 ശ്രാദ്ധം ഉണ്ടോ 12. മക്കത്തായമൊ മരുമക്ക

ത്തായമൊ ഇങ്ങിനെ പലതുമുണ്ട്. ചില കൂട്ടർ തങ്ങൾക്കു പുല പത്തൊ പന്ത്രണ്ടോ മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നത് ഒരു വലിപ്പമായി വിചാരിക്കുന്നു. ചിലർ മത്സ്യമാംസം ഭക്ഷിക്കയില്ല. മദ്യം സേവിക്കുകയുമില്ല. ചിലർ മദ്യം ആവാം. ചിലർ മത്സ്യം മാത്രം ഭക്ഷിക്കും. ചിലർ മാംസം മാത്രം. ചിലർ മദ്യം മാത്രം ശീലിക്കയില്ല. ചിലർ മൂന്നും സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാലും 'കാൽ മീതെയായാണത്ര. കൌളികന്മാരായ ബ്രാഹ്മണന്മാർ ആരെയും.

ആശൗചം ചുരുങ്ങുന്തോറും യോഗ്യത വലിക്കയാണെങ്കിൽ ആശൗചമേ ഇല്ലാത്തവർ സമുപരിയാകണ്ടയൊ. അത് എന്തുപോലെ എന്നു പായാം. പണ്ടൊരു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്നു അബ്രാഹിമയായിട്ട് ഒരു നമ്പൂതിരിസേവകൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഞാണിന്റേൽ കളിയാടിയായ അബ്രാഹിമന്മാർ ഒരു വൻ തിരുമുമ്പാകെ കാണിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ വളയൽചാട്ടം എന്ന അബ്രാഹിമ കാണ്ഡം. അതു കണ്ടപ്പോൾ മഹാരാജാവു നമ്പൂതിരിയെ നോക്കി അപ്രകാരം ചാടാമൊ എന്നു ചോദിച്ചു. ഓ-ഹെന്തെന്നു നമ്പൂതിരി ഉണർന്നു. വളരെ ആശ്ചര്യം ഉണ്ടായി. ഉടനെ നമ്പൂതിരി അരയും തലയും മുറുക്കി വളയം തന്റെ മാറിന് ഉയരത്തിൽ പിടിപ്പിച്ചു തെല്ല അകലെ നിന്നു ഓടിച്ചെന്നു എങ്കിലും പെട്ടെന്നു നിന്നിട്ടു വളയം പിടിച്ചിരുന്നവരോട് അതു കൈയ്ക്കുവെട്ടു വട്ടം ചെറുതാക്കുൻ കല്പിച്ചു. അവർ ചെറുതാക്കി. കാണികളുടെ വിസ്മയം വലുതായി. മുഖവെട്ടെപ്പകാരം നമ്പൂതിരി ചുമട്ടു ചവിട്ടി പാഞ്ഞു അടുത്തു. പക്ഷെ ചാടിയില്ല. വളയം പിന്നെയും ചെറുതാക്കുൻ കല്പിച്ചു. ആശ്ചര്യം! ആശ്ചര്യം! ചുരുക്കിപ്പായയെട്ടു. ഒടുവിൽ ദുഷാരം നമ്പൂതിരിയുടെ ഒരു കയ്യു കയ്യുമ്പു കൊള്ളാൻ മാത്രമായിത്തീർന്നു. അതിനാൽ ശേഷം നമ്പൂതിരി വളയം പിടിച്ചു നിന്നിരുന്നവരോടു വളയം എടുത്തുകൊടുവാൻ പാഞ്ഞു. സംഗതി ചോദിച്ചതിന്നു ന

ന്യൂതിരിയുടെ സമാധാനമല്ലെ രസം. വളയം വേണമെന്നില്ല. ഇല്ലാതെ തന്നെ ചാടാം. വളയം ചെറുതാകത്തോറും ചാട്ടത്തിന്റെ വലിപ്പം വലിക്കുമെങ്കിൽ വളയമേ ഇല്ലാത്ത ചാട്ടം എത്ര യോഗ്യത! ഇതുപോലെ പുല നീളം ചുരുങ്ങുതോറും മഹത്വം അധികമാണെങ്കിൽ പുലയെ ഇല്ലാത്തതാൽ എത്ര പാവാനാണ്! മലയാളത്തിൽ ചിലേടത്തു ഒരു വീട്ടുകാക്കു പുലയായാൽ അവസാനംവരെ താമസിപ്പാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തവക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും തളിച്ചു പോകാമെന്നു ഒരു നടപ്പുള്ളതായി അറിയുന്നു.

യജ്ഞോപവീതംകൊണ്ടു ജാതി തെളിയുമൊ എന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അതു ഇല്ല. വേദാഭ്യയനത്തിന് അപകാശമില്ലാത്ത പലരും ബ്രാഹ്മണരായിട്ടു നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതുപ്രകാരം വിധവാവിവാഹം ചെയ്യും സീമന്തം തുടങ്ങിയുള്ള സംസ്കാരം ചെയ്യാം. ദായഭാഗം ഈ വകകൾക്കെ അപ്പോഴപ്പോഴെ അതിപ്പോഴപ്പോഴെ കാണാം. ചെറുളം സീമന്തം ഇതുകളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ചിലർ ദ്വിജൻ ആയ്ക്കാൽ ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ അല്ലാതെ ചിലരെ നാം അറിയുന്നില്ലയൊ. സൂതികൾക്കനുസരിച്ചു വിവാഹകർമ്മം ചെയ്തിട്ടും മരുമക്കത്തായക്കാരായി തന്നെ കഴിയുന്നവരെയും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയന്മാരെയും നമിക്കുവില്ലയൊ. ഇങ്ങനെ പാവാനുൾക്കുളിച്ചാൽ അവസാനമില്ല, കർമ്മമല്ല ജാതിലുത്പാസത്തിനു സാരമായ കാരണം എന്നു തിളപ്പിച്ച് ഒരു ദശാഹരണം കൊടുക്കാം, രണ്ടു ജാതികളിലും വിവാഹം ഒരുപോലെ, രണ്ടിലും ആശംഗ ചടികൾ ഇല്ലം. രണ്ടിലും ഇരുന്നിയാണ് ശവസംസ്കാരം, രണ്ടുകൂടും മത്സ്യമാംസാദി ഉപയോഗിക്കുകയില്ല. ഇങ്ങനെ ഒക്കെയാണെങ്കിലും ഈ രണ്ടുകൂടും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ ഭേദം ഉണ്ട്, അന്യോന്യം സഹഭോജനമില്ല. പെണ്ണിനെ കൊടുക്കുകയില്ല. തൊട്ടാൽ കളിപ്പോലും ഉണ്ട്. കിംബഹ്നനാ ഒരു കൂട്ടർ ശുദ്ധരാണെന്നും

മാറാൻ ബ്രാഹ്മണന്മാർ ക്ഷത്രിയന്മാർ ആണെന്നുംകൂടി വരുന്നു.

ഈ വക ആചാരവ്യത്യാസങ്ങളും മറ്റും വിവരമായി അറിയാനും കൂട്ടത്തിൽ അനേക വിചിത്രനടപടികൾ കൂടി ഗ്രഹിപ്പാനും വേണ്ടി തൽക്കാലം മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തിലെ ചില ജാതിക്കാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ താഴെ ചേക്കാം. നിഷ്ക്കുപാതികളായ വായനക്കാർ ഇതിൽനിന്നു യുക്താനുസാരം അഭിപ്രായങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

‘അടികൾ’ (അടിമകൾ അല്ലെങ്കിൽ ഭൂതർ ഇവർ അമ്പലവാസികളിൽ ചേർന്നവരാണ്. ഇവരെപ്പറ്റി താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം പൂർവ്വകഥയുണ്ട്. ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ ചില ബ്രാഹ്മണർ ജാതിനിയമനിഷ്ഠ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു പരീക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി അവരോടുകൂടി ഒരു മദ്യപ്പീടികയിൽ കയറി ക്കൊ മദ്യം സേവിച്ചു. വണ്ണാ മൃദികളെ ബന്ധിക്കുന്നില്ലാത്ത നിയമങ്ങൾ തങ്ങൾക്കു ബാധകമാണെന്ന് കാക്കാതെ ഈ ബ്രാഹ്മണർ ഇതൊരു തരമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു അവരും മദ്യം സേവിച്ചു. അവിടന്നു ആ ചാർവ്വസപാമി ഒരു മൃശാരിയുടെ ആലയിൽ ചെന്നു ഉരുകി ഇരുന്ന കാടാലപ്പം കടിച്ചു. ഒരു മൃശ ബ്രാഹ്മണർക്കു വെച്ചുകാട്ടി. അവർ കടിപ്പാൻ ശക്തരായിപ്പ. തങ്ങൾ അടികൾ (ദാസന്മാർ) ആണല്ലോ എന്നു ബോധിപ്പിച്ചു. അന്നതൊട്ടു പതിതന്മാരായി. ഈ കാലം അവർ മദ്യപൂജ സ്വീകരിക്കുന്ന ഭദ്രകാളി മുതലായവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശാസിക്കാറായി. ഇവർ മന്ത്രവാദം ശീലിക്കും ഉപനയനസംസ്കാരമുണ്ട്. പൂണന്തലും ഉണ്ട്. സീമന്തമില്ല. ഗായത്രി 10 ഉരു ജപിക്കാം. (എന്നു ജപിച്ചാൽ ആരാണു് ചോദിച്ചാൽ ആവൊ) പുല പതിന്നൊന്നാകുന്നു. സ്വപ്നങ്ങൾ തന്നെയത്രെ പുരോഹിതന്മാർ സ്വീകരിക്കുമാക്കുടയില്ല. കൂടെ വൃഷ്ടി വേണ്ടാ.

അകമുടയാൻ ഇവർ തമിഴുകിലെല്ലാമുണ്ട്. കൃഷിയാണ് പ്രവൃത്തി.

മധുരജില്ലയിൽ പലരും മാവൻ ജമിൻദാർമാരുടെ വീടുപണിക്കാരാണ്, ഇവർക്കു പുല 15 ദിവസമാകുന്നു. 18-ാം ദിവസം 'കർമ്മാന്തരം' ശവം ദഹിപ്പിക്കുകയും കഴിച്ചിടുകയും ഉണ്ട്, പുണ്യാഹമുണ്ട്.

ആഗമം, ഗാന്ധാരം വിശേഷപുട്ടണം ഈ ജില്ലകളിലാകുന്നു. മുഖ്യപ്രവൃത്തി വെറിലകൃഷി. വിവാഹം പതിവായിട്ടു തിരണ്ടതിൽപ്പിന്നെയൊക്കുന്നു. ശവം ദഹിപ്പിക്കുകയാണ്, പുരോഹിതൻ ബ്രാഹ്മണനെത്ര.

ആകാശം. ഇവർ ദക്ഷിണ കന്നടത്തിലാണ്. പ്രവൃത്തി ആലക്കുക. 3 കൂട്ടരുണ്ട്. 1. കൊങ്കണകൃഷ്ണൻ. 2. കണ്ണാടകം, 3. തുളാമൻ. മരുമക്കത്തായക്കാരാണ്. കണ്ണാടകം സംസാരിക്കുന്നു

വർ മൈസൂരിലും ഉണ്ട്. ഇവർ പൂജിക്കുന്നത് അഴക്കുവസ്ത്രം പൂഴ്ത്തുന്ന കലത്തെയാകുന്നു. മൃഗങ്ങളെ ബലികൊടുക്കും. ഇവർക്കു ഗുരു സാത്താണിമാരാണ്. വെണ്ണ തിരണ്ടു വത്തമാനം ഭർത്താവിനെ ചെന്നറിയിക്കേണ്ടത് ഈ ജാതിക്കാരുടെ അവകാശമത്രെ. കുട്ടി ജനിച്ചാൽ ഏഴാം ദിവസം വണ്ണത്താടിച്ച് അതിന്റെ അരയിൽ ഒരു ചരട് കൊട്ടണം. പുലക്കുക്ക് മാറ്റം കൊടുക്കണം. ഇവരുടെ കുറുചാരങ്ങൾ ഭണ്ടമാരുടെതുതന്നെയാകുന്നു. പക്ഷേ വിവാഹത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ കൈകൾ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചതിൽമീതെ ധാരാജലം പാരണ്ട പ്രവൃത്തി പെണ്ണിന്റെ അമ്മന്റെയോ അമ്മാമന്റെയോ ആകുന്നു.

(തുടരും)

സാഹിത്യശകലങ്ങൾ.

ഒരു സംശയനിവൃത്തി.

കുറിച്ചുള്ള കേശവൻനായർ.

(മംഗളോദയത്തിന്റെ കർടകം ലക്കത്തിൽ മിസ്റ്റർ കൂനേഴത്തു പരമേശ്വരനോൻ എഴുതിയിരുന്നതിനുള്ള മറുപടി.)

കരുണാമൃതരുചി വരണൻ

കരുണാമൃതരുചിയായ അമൃതരുചിയെപ്പോലെയുള്ള വദനത്തോടുകൂടിയവൻ. കരുണാമൃതരുചി=കരുണാമൃതമാകുന്ന രുചിയോടുകൂടിയത്. കരുണാമൃതം=കരുണയാകുന്ന അമൃതം. രുചി=കാന്തി. അമൃതരുചി=ചന്ദ്രൻ. വദനം=മുഖം. (അമൃതപോലെ കരുണ തുകിടക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ചന്ദ്രനെപ്പോലെ ആരു ഹൃദയംഗമമായ മുഖത്തോടുകൂടിയവൻ എന്ന് അർത്ഥം. ആ ഹൃദയകാരിതപത്തിന്നു പുറമെ ജീവകാരുണ്യംകൂടെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതാകയാൽ നളന്റെ മുഖം ചന്ദ്രനേക്കാൾ വിശിഷ്ടമെന്നു ഭാവം. 'തരുണാമൃതരുചി' എന്നാണെങ്കിൽ ഇത്രയും സാഹസം കൂടാതെ കഴിക്കാം. പുണ്യചന്ദ്രനോട് സമാനമായ മുഖം

ത്തോടുകൂടിയവൻ എന്നാവാമല്ലോ. ഒരു അർത്ഥത്തിൽതന്നെ താഴെ രണ്ടു തരങ്ങൾ കൂടെ വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആദ്യത്തേതും അങ്ങിനെ ആകുന്നതിന്നു വിരോധവും തോന്നുന്നില്ല.)

കരുണാമൃതഗുണഗുരുക്കരസാരൻ.

തരുണാമൃതന്മാരുടെ (യുവസുന്ദന്മാരുടെ ഗണം (കൂട്ടം)പോലെ ഗുരുവായ (മഹത്തായ) കരസാരത്തോട് (കൈയ്യുക്കോട്, പ്രതാപത്തോട്)കൂടിയവൻ (അനേകം മദ്ധ്യോഹനസുന്ദന്മാർ ഒന്നിച്ചാൽ എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെ പ്രതാപമുള്ളവൻ.)

സുരവരതരുണാ സമധനവിതരണപീഠൻ

സുരവരതരുണാ=കല്പകവൃക്ഷത്തോട്, സമം (തുല്യം) ആയ ധനവിതരണ

ശീലത്തോടു (ധനദാനശീലത്തോടു) കൂടിയവൻ. (കല്പകൃഷ്ണപോലെ ദാനശീലൻ.)

മരണാനന്തകഞ്ചലി മരണാവസരം.

മരണാനന്തകന്റെ (സിംഹത്തിന്റെ) ബലത്തിന്റെ മരണാവസരം (സമുദ്രം, മരണന്റെ=വിഷ്ണുവിന്റെ ആവാസം=ഗൃഹം എന്നു അർത്ഥം) ആയിട്ടുള്ളവൻ ('ശൈത്യജലധി' എന്നും മാറ്റം പ്രയോഗിക്കാത്തപോലെ ബലജലധി, സിംഹംപോലെ പരാക്രമശാലി എന്നു സാരം.)

ചാണാംബുജയുഗലാണാഗതജനാണായിതന

വകരുണാധരണൻ.

ചരണാംബുജയുഗത്തെ ശരണാഗതനാരായ (ശരണം പ്രാപിച്ചവരായ) ജനങ്ങൾക്ക് ശരണായിതരായ (ശരണമായിത്തീർന്ന) നവകരുണയെ ധരിച്ചിട്ടുള്ളവൻ (ആശ്രിതനാക്ക് അഭയം കൊടുക്കുന്നവൻ)

* മരണോത്തഭവഭയമരണാഭികരൻ.

മരണോത്തഭവമായ (മരണത്തിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന) ഭയത്തിന്റെ മരണം (മരിക്കൽ, നിരാകരണം) ആദിയായവനെ ചെയ്യുന്നവൻ. (അജ്ഞാനം നിമിത്തം ഉണ്ടാകാവുന്ന മരണഭയത്തേയും മാറ്റം അദ്ധ്യാത്മവിദ്യാദാനംകൊണ്ടു പ്രജകളിൽനിന്നു അകറ്റിയവൻ എന്നു സാരം. ശത്രുക്കളിൽനിന്നു നേരിടാവുന്ന മരണഭയത്തെ ഇല്ലാതാ ചെയ്തവൻ എന്നായാലും മതി)

കരുണാകരഗുരു കരുണാശരണൻ.

കരുണാകരന്റെ (കൃപാനിധിയായ ഈശ്വരന്റെ) ഗുരുവായ (മഹത്തായ) കരുണാശരണം (ആശ്രയം) ആയിട്ടുള്ളവൻ (ഭഗവതഭക്തൻ)

ധരണീപാദികലധരണീയാർ.

ധരണീപതികലം (രാജസൂത്രം) ധരണീയം (ധരിക്കപ്പെടേണ്ടത്) ആയിട്ടുള്ളവൻ (രാജാക്കന്മാരെ വഹിക്കുന്നവ, അതായതു കുതിരകൾ)

* 'മരണംഭവഭയ' എന്നു ഇരിക്കുന്നപ്രകാരം ഞാൻ ഗതിപ്പെട്ടില്ല.

ധരണീ=നാഡി. (ഹൃദയം)

ധരിച്ചു=മനസ്സിലാക്കിയ.

ധരണീപാലൻ=രാജാവ്. (അശ്വ

ഹൃദയം പഠിച്ച രാജാവ് എന്നു ചുരുക്കം; രാജാധിരാജന്മാരുടെ ഭൂമിയെക്കൂടെ അടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നവൻ എന്നും അർത്ഥം ഉണ്ടാക്കാം.

* കളകാഞ്ചിതസ്തു നിശിദ്ധലാവൻ.

അളകാഞ്ചിതമായി (കുറ്റനീരുകളെ കൊണ്ടു മനോഹരമായി) സൂടമായി (വിശാലമായി) ഇരിക്കുന്ന നിടിലകലാവനോടു (നിടിലമാകുന്ന=നോറിയാകുന്ന കലാവനോടു=ചന്ദ്രനോടു, അർദ്ധചന്ദ്രനോടു.) കൂടിയവൻ

* കളതരകളപരന്മാരോടുകൂടിയതും കളേ വരൻ

കളതരമായ (മനോഹരതരമായ) കളയശൃതംബരംകൊണ്ടും (സ്വച്ഛന്ദമായ വസ്ത്രംകൊണ്ടും) ഭൂഷണങ്ങളെകൊണ്ടും (ആഭരണങ്ങളെകൊണ്ടും) ലളിതം (സുന്ദരം) ആയ കളേവരത്തോടു (ധീരത്തോടു കൂടിയവൻ.

ഇങ്ങിനെ 'സ്ഥിതസ്വഗതി' എന്ന ന്യായത്തെ അനുസരിച്ച് ക്ലേശിച്ചെങ്കിലും ഒരർത്ഥം കല്പിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിലധികം നന്നായിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനാന്തരം കാണുന്നതുവരെ ഇതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടുവരുന്നേ നിവ്വാഹമുള്ളൂ. മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരമേനോൻ കാണിച്ചു വരികളിൽ ഏതാനും ചിലതു ഞാൻ വിവരിക്കാതെ വിട്ടുകൂടാത്തീട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു ഇക്കൊല്ലത്തെ മടിക്കലോഷൻ പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള പാഠപുസ്തകത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാകയാൽ ധ്വനാ സാഹസം ഭയന്നു വിട്ടുവകയാണ്. മാറ്റമുള്ളവ സുഗമങ്ങളാകയാലും ഉപേക്ഷിച്ചു.

2. വെൺകറാക്കോട എന്നല്ല വെൺകൊറാക്കുട എന്നുതന്നെയാണ് വേണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു.

* 'സ്തംഭം' എന്നേടത്തു 'മുഴ' എന്നു മറ്റൊരു ആയിവില്ലാൻ വഴിച്ചിട്ടുണ്ട്.

* 'കളകാഞ്ചിതസ്തു നിശിദ്ധലാവൻ' എന്ന പാഠപ്രകാരം യാതൊരു ശയിയും കാണുന്നില്ല.

കല്ലൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ 'കൊടവച്ചുപാമ്പ്' ഒരു ദൃഷ്ടാന്തവുമാണല്ലോ.

ഭൂമിവിദ്യ അഭ്യസിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പായൻ ഗുരുവിനെ ചെന്നു വന്നിരിക്കുന്ന വിദ്യയെ അർത്ഥിക്കും, ഗുരു കഴികഴിവില്ലാത്തത് ആദ്യം അവനെ മടക്കി അയപ്പാൻ നോക്കും. എന്നാൽ അവൻ തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിൽ സ്ഥൈര്യം കാണിച്ചാൽ വിദ്യ ഉപദേശിക്കുന്നതിന് അവൻ പാത്രമാണോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനായി അർദ്ധരാത്രിയിൽ അവനെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി നിർത്തും. ഗുരു അവനറിയാതെ അവിടെനിന്നും മാറി ഭയങ്കരമായ മൃഗരൂപത്തിൽ അവന്റെ നേരെ ചാടി വീണ് ഭയപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കും. അവൻ അപ്പോൾ ധൈര്യമുപയോഗിച്ചിരിക്കണം. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശ്രോശവും കേട്ടു കേണൊ രണ്ടോ രാത്രി അവിടെ കൂസാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും വേണം. ഇങ്ങിനെ പല പരീക്ഷകൾ കൊണ്ടു യോഗ്യനാണെന്നു കണ്ടാൽ ഗുരു അവന്റെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കും. പിന്നെ ശുഭദിവസം നോക്കി കല്ലടിക്കോട്ടു നീലിക്കു പുഴ കഴിച്ച മദ്യമാം സാദികൾ ഭക്ഷിച്ചു ഈ ആദി പാരമ്പര്യത്തിനു വേണ്ട ശക്തിമത്തായ 'പിള്ളത്തെപ്പോലെ' അർക്കോലത്തെപ്പോലെ ഇവയെ ശേഖരിപ്പാൻ പഠിപ്പിക്കും. ആറൊ ഏഴോ മാസം ചെന്നു കടിഞ്ഞൂൽ ഗർഭത്തിലെ പ്രജയാണ് പിള്ളത്തെപ്പോലെയെങ്കിലും മുഖ്യ അംശം, സ്ത്രീ ഇതരജാതിക്കാരിയായിരിക്കണം. അർദ്ധരാത്രിയിൽ മന്ത്രവാദി മാടത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടാൽ പകൽ കണ്ടു നിശ്ചയിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീയുടെ ഭവനത്തിനു ചുറ്റും ഗുരുതികടക്കു കലക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ചക്രം വെട്ടി ദേവീമന്ത്രവും ജപിച്ചു നടക്കും. ശകുനപ്പിഴയുണ്ടെങ്കിൽ കാര്യം മറ്റൊരു ദിവസത്തേക്കു നീട്ടും. നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീ മന്ത്രമെന്നു കളുടെ ശക്തികൊണ്ടു തന്നെ പുറത്തു വന്നു മന്ത്രവാദിയുടെ പാട്ടിലാവും. വാതിലുകൾ എതുവിധം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാലും പുറത്തേക്കു വഴി

കിട്ടുന്നതുവരെ അവർ വാതിൽക്കൽ തലമുട്ടും. അവൻ അവളെ ഒരു ഗുഹസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുപോയി നഗ്നരൂപേണ മലത്തിരിക്കുത്തി ചോരക്കിണ്ടി ഗർഭാശയത്തിനു നേരെ വയ്ക്കും. അപ്പോൾ ഗർഭപാത്രം വിടുന്ന കട്ടി ഒരു ക്ഷണത്തിൽ പുറത്തു വരും. അവൻ അതിനെ നിലം തൊടാതെ എടുക്കും. നിലം തൊട്ടാൽ ഹലം കുറയും. പിള്ളയെ എടുത്താൽ മറ്റുമരുന്നിട്ടു ഗർഭപാത്രം പൂർണ്ണിതമായി തന്നെ ആക്കും. മറ്റുമരുന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് എന്തൊരു ചെടിയുടെ ഇലയാണ്, ചിലപ്പോൾ ചപ്പും ചവറും നിറക്കുവാനും മതി. എന്നാൽ സ്ത്രീ വെട്ടെന്തെങ്കിലും മരിച്ചുപോകും. കട്ടിയെ കഷണം കഷണമാക്കി നറുക്കി ഭണക്കി പുകയ്ക്കുവെക്കും. പിന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസമുള്ള ഒരു പാത്രത്തിലാക്കും. ചുവട്ടിൽ വേറെ ഒരു പാത്രവും ഉണ്ടാവും. രണ്ടുംകൂടി വെള്ളം നിറച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ പാത്രത്തിൽ ഇറക്കി അടുപ്പിൽ വെച്ചു മാംസക്കഷണങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം വേവത്തു കവണ്ണം പുക കുറഞ്ഞു വിടുക കത്തിക്കും. ഒന്നു ഒന്നര മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അതിൽ നിന്നു സ്രവിക്കുന്ന ഒരുമാതിരി ദ്രാവകം ചുവട്ടിലെ പാത്രത്തിൽ വീഴും. ആ ദ്രാവകമാണ് പിള്ളത്തെപ്പോലെ. ഈ തൈലത്തിൽനിന്നു കുറെ എടുത്തു മനുഷ്യരുടെ തലമുണ്ടുകൊണ്ടുള്ള സൂക്ഷ്മപ്പൂണ്ണത്തിൽ ചേർത്തു ഒരു യോഗവും ഉണ്ടാക്കിവെക്കും. യോഗം കൊണ്ടു നൊററിയിന്മേൽ ഒരു പൊട്ടു തൊട്ടു തൈലം ദേഹത്തിലെ ചില പ്രത്യേക അംഗങ്ങളിൽ പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം വേണം മാറുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് പറയുന്നത്. അർക്കോലപ്പൂക്കുത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ഫലത്തിൽ നിന്നാണ് അർക്കോലത്തെപ്പോലെ എടുക്കുന്നത്. കായയുള്ള കാലത്തു സാധാരണയായി ഫലങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കും. ആവയിൽ ഒന്നു കറുത്ത പക്ഷുത്തിൽ മരുത്തിന്റെ കടക്കൽ വന്നു സ്വസ്ഥനാത്തേക്കു തന്നെ മടങ്ങി പോകുമത്രെ. ചാത്തനൊ കാപ്പിരിയൊ

സഹായിച്ചാൽ ഈ ഫലത്തെ കയ്യടക്കാം. സാമത്രിയുള്ളവനും അതുതകളിൽ കയറുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ പിടിച്ചു കൈവശമാക്കാനും കഴിയും. അതു കൈവശമാക്കൽ ഏഴു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ തൈലമെടുക്കണം. പിള്ളയെത്തലം എടുക്കുന്ന മാതിരിയിൽ തന്നെയാണ് ഇതിന്റെയും തൈലം എടുക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടു നൊറിയിന്റേൽ പൊട്ടു തൊട്ടാലും വേഷം മാറുവാൻ കഴിയും.

ശത്രുവിനെ കൊല്ലുവാൻ ആരെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ നല്ല പ്രതിഫലം വാങ്ങി അർദ്ധരാത്രി സമയത്തു പാഞ്ഞുകൊടുക്കപ്പെട്ടവനെ മറ്റുമരുനുകളുടെ ശക്തി കൊണ്ടു, ഭാരതരൂപമാക്കി പുറത്തു വരുത്തി അടിച്ചാൽ ഞെക്കിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നും. ഈ ശ്രമകൃത്യത്തിന്നു തുനിഞ്ഞു മത്തനായി പോകുന്ന വഴിക്കു യദൃച്ഛയാ നേരിടുന്നവരേയും അവർ തല്ലിയോടിക്കും. ഒടിയനാക്കു ഇഷ്ടപ്രകാരം വേഷം മാറുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിലും വാസ്തവം അങ്ങിനെയല്ല. എന്നാൽ ചിന്തയുടെ അഭാവം കൊണ്ടോ, മായകൊണ്ടോ, അഥവാ പകിട്ടുകൊണ്ടോ കാഴ്ചയിൽ അങ്ങിനെ തോന്നുന്നു എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. അപരിഷ്കൃതന്മാരായ ഇന്ത്യക്കാരുടെയടുക്കിലും ഈ മാതിരി വിശ്വാസങ്ങളുണ്ട്. കാടരിൽ മന്ത്രവാദികൾ ഉഗ്രസ്വരപ്രമായി വേഷം മാറുമത്രെ. ലൊയാണ്ടക്സ് (Loanda) സമീപമുള്ള ഒരു പ്രധാനിക്കു സിംഹരൂപമെടുത്തു ഇഷ്ടമുള്ള ഉഗ്രത്തെ കൊന്നു പൂർവ്വപത്തെ തന്നെ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിമെന്നു ലിവിംഗ്സ്റ്റോൺ (Livingstone) എന്ന മഹാൻ പാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മദ്യ അമേരിക്കയിലെ മേയ്ക്കടയിലിരിയുള്ള ആചാരവ്യതിയാനം ആവശ്യപോലെ വേഷം മാറുവാൻ കഴിയുള്ളവരാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ വിശ്വാസം അവർക്കു ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ അടിപ്രായത്തെ വണ്ഡിക്കുന്നവരുമുണ്ട്.

ഭയങ്കരമായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശ്രമശബ്ദങ്ങളെ അനുകരിച്ചു മുൻഗതിയോടുകൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ വേഷം മാറി നടക്കുന്നവരാണെന്ന് ജനങ്ങൾക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നതാണ്. എന്നാൽ അപ്രകൃതമായി ശ്രമപാടും ദയാലുവും ഭരണമയത്തു തന്നെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇവരുടെ ചായം എടുപ്പത്തിൽ വെളിച്ചത്താക്കാം. ഇവരുടെ പ്രവൃത്തികളെ വലിയ മന്ത്രവാദികൾ തുച്ഛമാക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

വള്ളുവനാട്, പാലക്കാട് ഈ താലൂക്കുകളിലും കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തുള്ള നാട്ടുപുറങ്ങളിലും ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തിന്നു മുമ്പു പായന്നാർ ഈ ഒടിവിട്ടു പരിചയിച്ചിരുന്നു. തീരെ നിന്നുപോയി എന്നു ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒടിവിട്ടുകൊണ്ടു മനുഷ്യരെ കൊല്ലുകയാവട്ടെ ഗർഭിണികളെ ഉപദ്രവിച്ചു പിള്ളയെ എടുക്കുകയാവട്ടെ ചെയ്യുന്നതായി ഇപ്പോൾ യാതൊരു കേൾവിയുമില്ല. ഗവണ്മെണ്ടു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും ജനികളേയും മുതലാളന്മാരേയും ഉള്ള ഭയമാണ് ഈ പ്രവൃത്തിക്കു ഇപ്പോൾ ഉത്സാഹം കാണുകയാണെന്നത്. ബുദ്ധിമാന്മാരും ഉയർന്ന ജാതിക്കാരും ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ക്രിമിനൽ കോടതിയിലെ റിക്കാർട്ടുകളിൽനിന്നും അറിയാവുന്നതാണ്. പായന്നാർ ഈ വിട്ടു വളരെ ഗുഹ്യമായിട്ടാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ചോദിച്ചാൽ മൗഢ്യം നടിക്കുന്നതല്ലാത്ത ശിക്ഷ വേടില്ല യാതൊന്നും പുറത്തു പറയാറില്ല.

ഈ സംഗതി സംബന്ധിച്ചു ഒരു ഭേദപ്പെട്ട പെൻഷൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ജനീയമായ ആൾ പറഞ്ഞ ഒരു വാസ്തവകഥ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കില്ല. വള്ളുവനാട്ടിലെ ഒരു നായർ വില്ലേജ് ഉദ്യോഗസ്ഥനു രണ്ടു വിശേഷമായ കാക്കകളുണ്ടായിരുന്നു. എന്തു വില തന്നെയാലും അതിലൊന്നു തനിക്കു കൊടുക്കണമെന്നു ഒരു മാപ്പിള ഭയങ്കരമാണ് ആവ

ശ്യാപ്പെട്ടു. അയാൾക്ക് ആ കാളകളെ വിട്ടു പിരിയുവാൻ വളരെ ദണ്ഡിപ്പായിരുന്നതിനാൽ മാപ്പിള ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ഞായാൻ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിനെ എതുപ്രകാരമെങ്കിലും കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നു മാപ്പിള നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷേ കാളകളെ തൊഴുത്തിനകത്താക്കി വാതിൽപ്പൂട്ടുകപരിവായിരുന്നതിനാൽ അത്ര വേഗത്തിൽ അതിനെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും അയാൾ അതിന്നവസരവും നോക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഉടമസ്ഥൻ പുറത്ത് എവിടെക്കൊ പോയിരുന്നു. രാത്രി താമസിച്ച് തിരിയെ എത്തുകയുമുണ്ടു്. ഈ തക്കം കണ്ട് മാപ്പിള മാറു ചിലരോടും കൂടി എത്തി തൊഴുത്തിന്റെ പൂട്ട് കത്തിത്തുറന്ന് കാളയെ കൊണ്ടു പോവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. ഇതിന്നു എപ്പട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പായനാർ അവന്റെ ഭാര്യയും കൂടി ആവീട്ടിന്ന് പ്രദക്ഷിണംവെച്ചുകൊണ്ടു ക്ഷുദ്രപ്രയോഗം ചെയ്യുന്നതായികണ്ടു. അവർ കള്ളന്മാരെ കണ്ടുമരിച്ചു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീട്ടിൽ നിന്നും ഒരു സ്ത്രീ എണ്ണീറു വന്നു പുറത്തുകടന്നു. കള്ളന്മാർ കുറെ കൂടെ കാത്തു ചെന്നുണ്ടുതന്നെ മിണ്ടാതിരുന്നു വെങ്കിൽ പായൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകാൽ മുഴുവൻ നടത്തുമായിരുന്നു. അവർ അപ്പോഴെക്കും നേരിട്ടു ചന്ന് അവനെ പിടിച്ച് ഒരു മരത്തിന്മേൽ കെട്ടി വിവരം വീട്ടുകാരെ വിളിച്ച് അറിച്ചുകൊടുത്തു. ആദ്യം കള്ളന്മാരുടെ ചതിപ്രയോഗമാണെന്നു വിചാരിച്ച് ആരും കുറെനേരത്തെക്കു പുറത്തു വന്നില്ല. എങ്കിലും കുറെ കഴിഞ്ഞ് ധൈര്യം അവലംബിച്ച് പുറത്തു വന്നപ്പോൾ സംഗതികളെല്ലാം മനസ്സിലായി. അപ്പോൾ പായനെ പിടിച്ച് നല്ല അടിക്കാടിച്ച് പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയും കള്ളന്മാർ ആവശ്യമുള്ള കാളയെ സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. തമിര പ്രദേശങ്ങളിലെ പായൻ ശി

വനെയും വിഷ്ണുവിനെയും ആരാധിക്കുന്നവനാണെങ്കിലും അവരുടെ പ്രയാസം ന ദൈവം ഭഗവതിയുടെ ഒരു അവതാരഭേദമാണ്. അതായത് ഉഗ്രമൂർത്തിയായ ഭഗവതി തന്നെ. കാളിക്കു അവർ പല പേരുകളും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ പായക്ക് ഹിന്ദുക്കളുടെ ക്ഷേത്രം സംരംഭിച്ചു പല അവകാശങ്ങളും പദവികളും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ? മൈസൂരിൽ ഓരോ ഗ്രാമദേവതയുടെ പരികല്പിയും ഒരു പായൻ തന്നെയാണ്. വൈഷ്ണവ മതത്തിന്നു പ്രചാരം വരുത്തിയ ശ്രീരാമനാജാചാര്യർ ഇവരെ കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നദിവസം ക്ഷേത്രത്തിൽ കടപ്പാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാരണം ചെയ്തവപ്പിള്ളയുടെ പരിപാലം അദ്ദേഹത്തിന്നു കാട്ടിക്കൊടുത്തതുകൊണ്ടാണ്. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ജഗന്നാഥ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഒരു പായൻ മുഖാന്തരമാണെന്നു പറയാം. അവരുടെയിടയിൽ ഇനിയും പല ഭക്തന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

മലയാളം കൊച്ചി തിരുവതിരൂർ രാജ്യങ്ങളിൽ പായന്മാർ ഈ ഭൂമനന്ത്യം സിദ്ധിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ മതവിഷയത്തിൽ തമിര പ്രദേശങ്ങളിലെ പായരോട് ഏകദേശം അടുത്തിട്ടുതന്നെയാണ്. ശിവനേയും കാളിയേയും ഇവർ ആരാധിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും സ്വന്തം വകയായി ക്ഷേത്രങ്ങളൊന്നുമില്ല. പായരുടെ ദൃശ്യകൃതിയെ കാണിക്കുന്ന പുളിന്ദിമോക്ഷം കഥ കൂടി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചെഴുതുന്നതു അവിഹിതമായിരിക്കില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ത്രേതായുഗത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു പായനും പുളിന്ദി എന്ന ഭാര്യയും ഒരു കാട്ടിൽ പാത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവർ ഒരു ഭീതിപ്പെട്ട അമ്പലത്തിന്റെ സമീപത്തു കൂടി കടന്നു പോയപ്പോൾ അവിടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻ

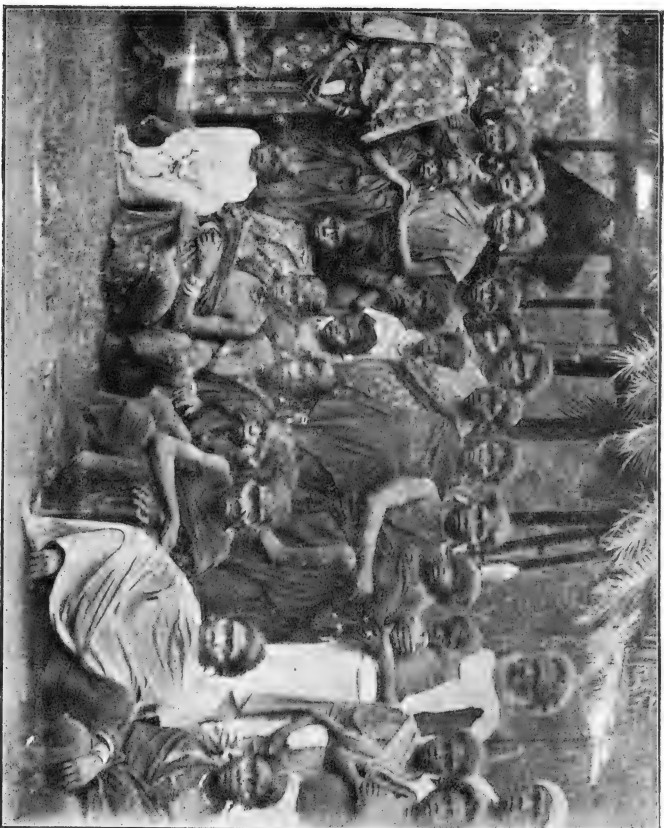
ഒരു ശിവലിംഗം കണ്ടുകിട്ടുവാനും സംഗതിയായി. ഉടനെ അതെടുത്തുകൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിച്ചു വെച്ച് ശുശാൻത്തിൽ നിന്നു എടുത്ത ഭസ്മം തൊടുവിടുകയാണു് മാംസം വെച്ചു പൂജ കഴിച്ചു ഭക്ഷിച്ചു വരുവാനു് തുടങ്ങി. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ബിംബത്തിനേൽ തൊടുവിട്ടാൻ ഭസ്മമുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ എന്തു വേണമെന്നു പറയൻ ഭാര്യയോടാലോചിച്ചു. അതിദക്തയായ ആ സ്ത്രീ നിത്യപൂജ മുടക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിബന്ധനകൊണ്ടു്, വേറെ പ്രകാരത്തിൽ ഭസ്മത്തിന്നു മാർഗ്ഗമില്ലായ്കയാൽ, തന്നെ ദഹിപ്പിച്ചിട്ടും കർമ്മം മുടക്കാതിരിക്കണമെന്നുപേക്ഷിച്ചു. പറയൻ ഇതുവലിയ വ്യസനകരമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും പൂജ ഒരിക്കലും മുടക്കരുതെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തവും തന്റെ ഭക്തിയുടെ ദൃഢതയും ഫേതുവാൽ ഭാര്യയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം തന്നെ ചെയ്ത് അന്നത്തെ പൂജയും ക്രമമായി നടത്തി. പൂജയും കഴിഞ്ഞു പതിപ്പുംപടി, അല്ല മുമ്പായിതാൻ ചെയ്ത കൃത്യത്തെ കാഴ്ചയെ, പ്രസാദം കൊടുക്കുന്നതിലേക്കു ഭാര്യയെ വിളിക്കുകയും അവൾ ജീവനോടും ഗാത്രത്തോടും കൂടി പതിപ്പുംപടി വന്നു പ്രസാദം വാങ്ങിക്കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്നുശേഷം കുറെക്കൂടെ ഭക്തിയോടും ശുഷ്ണാന്തിയോടുംകൂടി അവർ പൂജ കഴിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതുകണ്ടു അത്വന്തം സത്തുടനായി ശിവൻ അവരുടെ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷമായി മോക്ഷം കൊടുത്തു മറുകയും ചെയ്തു.

പായന്മാരിൽ ചിലർ സംവരന്റെയും പാക്കനാരുടേയും കഥകൾ മനസ്സിലാക്കിട്ടുള്ളതു്, ഈ വിധം ഭക്തന്മാർ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ജനിച്ച് മോക്ഷം പ്രാപിച്ച സംഗതി അവർക്കൊട്ടുക്കു അഭിമാനഫേതു കമായി നിനച്ചുവരുന്നതുമാകുന്നു.

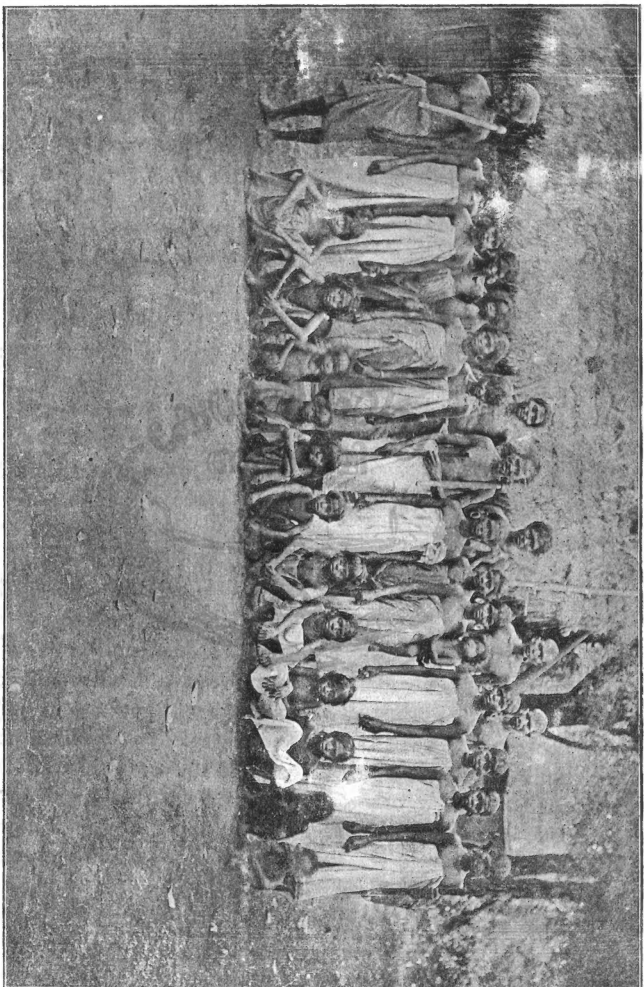
പാക്കട്ടിയും ചുറ്റത്തും ഇവർ ഉപാസിക്കുന്ന ചില്ലറ മൂത്തികളാണ്. മാറുജാതിക്കാരു് ഈ മൂത്തികൾക്കു വഴിവാടു കഴിച്ച് വരാറുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ള പായ

ന്മാർ മുഴുവനും ഭദ്രകാളിയെ ആരാധിച്ചു വരുന്നവരാണ്. നാടുപുറങ്ങളിലുള്ള എല്ലാദേശങ്ങളിലും ചെറിയ ഭഗവതിഅമ്പലങ്ങളുൾ കാണാം. ഈ ഭഗവതിമാരെ അവർക്കു അത്വന്തം ഭക്തിയും വിശ്വാസവുമാണ്. പുനി, വസുരി, നടപ്പാദിനാ മുതലായ ഭീനങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ആവത്തു കളിൽ അകപ്പെടുമ്പോഴും അതുകൂടെ ശാന്തിക്കാടി ഈ വക ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം വഴിവാടുകളും ആരാധനകളും നടത്തിവരുന്നതുമാണ്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി അവരുടെ കലദേവതയാകുന്നു. അവിടെയെത്തു ഭരണി അടിയന്തരത്തിൽ അവർ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ചെല്ലുകപതിവാണ്. അടിയന്തരത്തിന്നു കുറച്ച ദിവസം മുമ്പു മുതൽക്കു് ഒരുവൻ വെളിച്ചപ്പാട് വേഷംകെട്ടി വാളും ചിലമ്പുമായും വാളിപ്പോഷത്തോട് കൂടിയും നായർ വീടുകളിൽ പോയി വേലച്ചിലവിലേക്കുള്ള നെല്ല് സമ്പാദിക്കും. വേല ദിവസം വെളിച്ചപ്പാടും വേല 20-30 അങ്കമ്പടിക്കാരും കൂടി ചെന്ന് കാവിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഓരോരായി കെട്ടിളങ്ങുന്ന പന്തലിൽ ഐച്ച് വാളിപ്പോഷങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളതും ചാടുകയും കാരോതരം വേഷം കെട്ടുകയും ചെയ്യും. ഈ വിധം അന്നത്തെ രാവുപകൽ മുഴുവൻ കളിച്ചും ആഹ്ലാദിച്ചും കളിക്കട്ടെ തകർത്തും കഴിച്ചുകൂട്ടി വിരോധാധാരാവിടെ തന്നെ മടങ്ങുകയും ചെയ്യും.

എല്ലാ നേരത്തിലുമുള്ളതും കാരണവന്മാർക്കു കലരും കഴിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായവും ഇവരുടെ തിടയിലുണ്ട്. ഇതിലേക്കു് ഒരു നെടിയലയിൽ വരുന്ന മണ്ണുവും മാംസവും, അരി, വരുന്ന ധാന്യം, പഴം, നാളികേരം, പപ്പടം മുതലായ സാധനങ്ങളും കള്ളം ഒരുക്കത്തുന്ന വിളക്കിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ച് എല്ലാവരും കുറെ നെരം ധ്യാനത്തോടു കൂടി കഴിച്ചതിന്നു ശേഷം "അല്ലയോ കാരണവന്മാരെ, ഞങ്ങൾ അത്വന്തം അദ്ധ്വാനിച്ച് നിങ്ങൾക്കായൊരു ക്ഷിയിരിക്കുന്ന ഈ സാധനങ്ങൾ സീക

കാടമ്പാർ
(കൊച്ചി).

നാട്ടു മലയാന്മാർ
(കൊച്ചി).

2295700.

കാടന്താർ.

